

HỒNG TRẦN

Trảm long 1

ĐẠI PHONG THỦY SƯ

daotieuvu.blogspot.com

nhà nam nhà xuất bản văn học

BOOKAHOLIC.VN

Nãii phong thủy số

Tên Ebook: **Đại Phong Thủy Đại Sư**

Bộ sách: **Trăm Long (tập 1)**

Tác Giả: **Hồng Trần**

Thể Loại: **Kỳ ảo, Ma quái, Phong thủy, Tiểu thuyết, Văn học phương Đông**

Dịch Giả: **Nguyễn Tú Uyên**

Nhà xuất bản liên kết: **Văn Học**

Số trang: **416**

Kích thước: **15x24 cm**

Giá bìa: **98 000 VND**

Ngày phát hành: **11-01-2014**

Nguồn: **e-thuvienonline.blogspot.com**

Ebook: **daotieuvu.blogspot.com**

*Ebook được blog **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn. Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.*

Mục lục:

Giới thiệu:

Giới thiệu nhân vật

Long Quyết

Chương 1: Trần Đường phong nguyệt

Chương 2: Thuật phong thủy Thiên Tử

Chương 3: Cửu tự ấn

Chương 4: Trăng rọi minh đường thành sát cục

Chương 5: Vô Diện Nhân

Chương 6: Uy dũng bậc anh thư

Chương 7: Thiên quốc đăng long

Chương 8: Số kiếp Hoàng triều

Giới thiệu:

Đệ nhất kỳ thư về phong thủy trong thiên hạ, LONG QUYẾT đã thất lạc cả nghìn năm trước, nay lại thấp thoáng ẩn hiện trong nhân gian.

Tầm long quyết, tìm khắp long mạch trong thiên hạ.

Ngự long quyết, vận dụng long khí, xoay trời chuyển đất.

Trảm long quyết, cắt đứt long mạch, triệt tiêu long khí.

Đầu mối duy nhất để tìm Long Quyết là Lục Kiều Kiều, cô gái xinh đẹp sinh sống ở Quảng Châu, chuyên nghề xem bói cho kỹ nữ. Dưới sự sắp đặt của Quốc sư thần bí, cô đã từ bỏ cuộc sống thanh bình ẩn dật, cùng người tình ngoại quốc và chú nhóc đệ tử mới thu nhận bước lên con đường đào vong, giữ kín bí mật lớn của gia tộc.

Vậy nhưng, triều đình Đại Thanh đang lúc đối mặt nguy cơ diệt vong sẽ bỏ qua cuốn sách này chẳng? Các cao thủ phong thủy trong thiên hạ sẽ bỏ qua cuốn sách này chẳng? Những kẻ mang tâm tranh bá giang sơn liệu có bỏ qua cuốn sách này chẳng?

Một trận minh tranh ám đấu kịch liệt bắt đầu diễn ra, xoay quanh Lục Kiều Kiều và pho kỳ thư thần bí...

Nhận định:

“Một cuốn tiểu thuyết về phong thủy và mệnh lý, được viết bởi truyền nhân chính tông của phái phong thủy Giang Tây và Thiên sư đạo. Vừa là phong thủy dẫn nhập, vừa là phiêu lưu kỳ bí. Còn gì tuyệt vời hơn thế!”

- Amazon.cn -

Về tác giả:

Nhà văn Hồng Trần, người Mỹ gốc Hoa, hiện đang sống tại New York, ông là một trong những thầy phong thủy hàng đầu Trung Quốc, là truyền nhân dòng chính của một gia tộc phong thủy cổ xưa, đồng thời là đệ tử thứ 65 của Đạo giáo tại Trung Quốc. Hồng Trần chuyên nghiên cứu về phong thủy địa lý, mệnh lý, phối hợp với công tác thiết kế và quy hoạch của các dự án lớn.

Ông là cố vấn phong thủy cho FXDD, chi nhánh New York của ngân hàng HSBC, ngân hàng Abacus Federal Savings và nhiều cơ quan tài chính khác.

Bộ sách Trảm Long gồm có:

1. *Đại phong thủy sư*
2. *Tranh đoạt Long Quyết*
3. *Thái Bình loạn thế*
4. *Thiên địa phong thủy*

Giới thiệu nhân vật

LỤC KIỀU KIỀU:

Nhân vật chính trong truyện, cô gái mang trong mình môn tuyệt học gia truyền - thuật phong thủy âm dương, quanh năm ngày tháng mặc áo xanh lục, qua lại ở chốn Trần Đường phong nguyệt, kiếm sống bằng nghề xem bói đạo. Lục Kiều Kiều là một cô gái đẹp, nhưng đồng thời cũng là một cô nương tham tài, xảo trá, háo sắc và có cơ man những sở thích bất hảo. Trước khi ngôi nhà nơi cô sống một mình bị quan phủ bất ngờ ập đến, cuộc sống của cô luôn trong trạng thái trống rỗng, phẳng lặng... ít ra là bản thân cô nghĩ vậy.

AN LONG NHI:

Cậu bé được Lục Kiều Kiều dùng kế lừa mua về từ tay trùm gánh mải vô giang hồ, từ khi sinh ra đã sở hữu mái tóc màu vàng kỳ dị. Trung thành chính trực, điềm tĩnh kiên cường, tất cả đều nằm trong tính toán của Lục Kiều Kiều, ngoại trừ... thiên phú siêu phàm của cậu trong lĩnh vực phong thủy. Thoạt đầu, Lục Kiều Kiều chỉ muốn đem theo cậu bé này bên mình để sử dụng như một quân cờ, ngờ đâu người tính chẳng bằng trời tính, trên đường du hành xa xôi mà nguy hiểm, Lục Kiều Kiều phát hiện An Long Nhi, đứa trẻ do chính tay cô đào tạo, đã ngày một tiến gần tới tương lai trở thành một vị đại sư huyền học.

JACK:

Thương nhân lừng lẫy đến từ Hoa Kỳ, cũng là tay súng cừ khôi trăm phát trăm trúng. Anh chàng tuấn tú, tóc vàng, cao lớn này xuất hiện lần đầu trước mặt Lục Kiều Kiều trong bộ quần áo bò phóng khoáng, lúc bấy giờ, một người đơn giản, cởi mở như Jack không thể nào ngờ rằng anh lại bị cô gái thần bí này kéo vào cuộc mạo hiểm kinh hồn táng đờm...

AN THANH NGUYỄN:

Vị huynh trưởng hơn Lục Kiều Kiều mười mấy tuổi, làm quan trong triều, cũng nắm trong tay thuật phong thủy tuyệt đỉnh. Hai anh em nhiều năm hiếm khi gặp nhau, nhưng cuộc chạm mặt bất ngờ tại thành Phật Sơn khiến Lục Kiều Kiều không khỏi ngỡ vực ý đồ của anh trai. An Thanh Nguyễn cũng như em gái, đều nắm giữ bí mật truyền đời một gia tộc phong thủy.

QUỐC SƯ:

Người đàn ông không rõ thân phận. Để cứu vãn triều đình nhà Thanh trước nguy cơ sụp đổ, giảm bớt chiến loạn trong thiên hạ, ông ta cầm đầu một nhóm các nhà huyền học của phủ Quốc sư, bất chấp thủ đoạn chống đối lại mệnh trời trong lĩnh vực phong thủy huyền bí ít người hiểu được. Công lực huyền học người này sở hữu khiến Lục Kiều Kiều ý thức sâu sắc rằng đối thủ của mình mạnh đến mức khó có thể tưởng tượng.

HỒNG TUYẾN KIỀU:

Em gái của Hồng Tú Toàn, một trong những người sáng lập Nữ tử Tuyên đạo hội thuộc Bái Thượng đế hội. Phóng khoáng hào sảng, anh khí bừng bừng, thông binh pháp, nặng lòng thiên hạ, anh dũng đa mưu, là bậc nữ nhi ôm ấp hy vọng xây dựng nên một thế giới “mọi người bình đẳng”. Mỗi giao tình sinh tử của Hồng Tuyền Kiều với Lục Kiều Kiều được quyết định trong một cuộc biến hoá phong thủy kinh thiên động địa, khi ấy, cô đã dùng vạn lạng hoàng kim, mua lấy giang sơn của Đại Thanh.

TÔN TỒN CHÂN:

Người tu luyện huyền học phái Toàn Chân, dùng gậy, giỏi võ, cũng tinh thông thuật phong thủy, là một trong những nhân tài được triều đình điều động từ tứ xứ. Đây là một người không có mặt, một người bị sô' phận sắp đặt, và rồi lại sắp đặt lại số phận. Khi đối diện với Lục Kiều Kiều, cũng là khi bị triều đình từng lợi dụng mình truy sát gắt gao, Tôn Tồn Chân đã đưa ra một quyết định can đảm khí rất lớn là vứt bỏ bát tự[1]

của mình. Từ đó anh ta đứng ra ngoài thiên đạo, đứng ngoài mệnh trời. Từ đó, anh ta tồn tại tự do nhất trong toàn bộ câu chuyện Trảm Long này.
[1] "Bát tự" là "tám chữ", đó là:

Can, chi của năm sinh Can, chi của tháng sinh Can, chi của ngày sinh Can, chi của giờ sinh.

MẠNH HIỆT:

Người đàn ông trung niên tinh thông thuật phong thủy, giỏi mưu lược, ôn tồn nho nhã và rất giỏi quan sát lời nói cử chỉ của người khác. Ông ta là sư gia tùy tùng của một viên tham quan nhỏ ở Thanh Thành. Ít ra bề ngoài là như vậy.

THÚY NGỌC:

Cô kỹ nữ Jack gặp trên đường, có chút thần thái rất giống Lục Kiều Kiều. Khi bị sô phận tráo trở đè nén, cô không bằng lòng ắt sẽ phản kháng; khi số mệnh không thể thay đổi được phương hướng, Lục Kiều Kiều lại nhún tay, thay đổi chất lượng số mệnh của cô.

Long Quyết

Những năm Đạo Quang thời nhà Thanh, dưới chân núi Thanh Nguyên ở Giang Tây có một phú hộ, gia chủ An Vị Thu là hương thân đức cao vọng trọng trong vùng. Con người An Vị Thu thích làm việc thiện, hay bố' thí cháo tặng quần áo cho người cùng khổ, còn quyên tiền quyên sách cho thư viện Bạch Lộc Châu trong vùng suốt thời gian dài, dân chúng trong phương viên trăm dặm đều gọi ông ta là An đại thiện nhân.

Nhìn bề ngoài An Vị Thu là một phú nông nho nhã, vui nghiệp điền viên, song người ở quê không biết ông ta còn là một vị danh sư phong thủy. Gia cảnh ông giàu có sung túc, không tranh với đời, không cần phải dùng phong thủy mưu sinh, vì vậy rất ít khi hiển lộ ra ngoài. Người ngoài chỉ thấy An đại thiện nhân ưa xem sách phong thủy những lúc nhàn rỗi, thích đi du lịch khắp nơi, chứ chưa từng nắm được An Vị Thu hiểu biết về phong thủy đến mức nào. Bình thường khi nói chuyện, ông cũng bàn luận một chút về phong thủy, có lúc giúp người ta xem gia trạch, tìm chỗ đặt bia, nhưng chỉ nhận chút trà nước trứng gà, không bao giờ lấy tiền, chỉ mong dân làng được lợi, lối xóm bình an.

An Vị Thu sinh được hai người con trai, con trai cả An Thanh Nguyên sớm đã lên kinh làm quan, con trai thứ An Thanh Viễn chỉ mãi mê buôn bán, hai con trai đều do vợ cả sinh ra; về

sau ông lấy thêm một người thiếp, sinh được con gái út An Thanh Như. Cô con gái này mặc dù là con của tiểu thiếp, nhưng xinh xắn đáng yêu vô cùng, từ nhỏ An đại thiện nhân đã coi như hòn ngọc trên tay.

Có một lần con trưởng An Thanh Nguyên về nhà thăm người thân, con thứ Thanh Viễn chưa ra ngoài làm ăn, Tiểu Như còn đang ngồi trên đùi An Vị Thu, ông kể cho ba người con một câu chuyện. Trong cuộc biến loạn An sử thời Đường[1], một đám quan viên nháo nhác chạy khỏi hoàng cung, trong đó có hai viên quan thuộc Tư Thiên giám chuyên quản việc thuật số, lần lượt là Dương Quân Tùng công và An Linh Đài công, bọn họ mang theo bí điển phong thủy trong cung chạy đến Giang Tây.

[1] Loạn An sử (chữ Hán: An sử chi loạn) là cuộc biến loạn xảy ra giữa thời nhà Đường trong lịch sử Trung Quốc, kéo dài từ năm 755 đến năm

763, do họ An và họ sử cầm đầu. Cả họ An và họ sử đều xưng là Yên Đế trong thời gian nổi dậy.

Dương công muốn dân chúng trong thiên hạ có thể sống những ngày tháng tốt đẹp, nên đã trích lục biên soạn lại những phần có liên quan đến đời sống dân gian trong thuật Phong thủy Thiên tử, bắt đầu lưu truyền từ vùng Giang Tây. An công lại lặng lẽ ẩn mình trong dân gian ở Giang Tây, canh giữ bí điển tối hậu không thể truyền nhập dân gian Long Quyết; mà An Linh Đài công chính là tổ tiên của nhà họ An bọn họ. Long Quyết không giống như phong thủy của Dương công. Phong thủy của Dương công dùng trong dân gian trăm họ, Long Quyết là để cho thiên tử sử dụng. Long Quyết động thì quốc vận động, quốc vận động thì sẽ động đến sinh tử của trăm vạn người, vì vậy Long Quyết không được truyền vào dân gian, dân gian cũng không có ai cần vận dụng đến thuật phong thủy cường mạnh tột bậc như thế. Vì vậy, nhà họ An chỉ đời đời bảo vệ Long Quyết, xưa nay chưa bao giờ phải nghĩ đến vấn đề sử dụng nó.

Long Quyết chia làm ba tập, lần lượt là “Tâm Long Quyết”; “Ngự Long Quyết”; “Trảm Long Quyết”.

“Tâm Long Quyết” dạy phong thủy sư cách phát hiện ra những long mạch hình dạng thiên kỳ bách quái, hoặc ẩn hoặc hiện giữa mệnh mông đất trời.

“Ngự Long Quyết” dạy phong thủy sư cách tu hành công lực của mình, khiến người đó có thể vận dụng long khí, đạt đến khả năng thay trời đổi đất.

Long khí tức là “sinh”, muốn long khí chết đi thật khó càng thêm khó. Cho dù phá hoại được nhất thời, long khí cũng sẽ có ngày tái sinh. “Trảm Long Quyết” dạy cho phong thủy sư cách cắt đứt long mạch, khiến long khí hoàn toàn bị tiêu diệt và không tái sinh được nữa.

An Vị Thu kể tới đây, thì không nói tiếp nữa. Anh cả An Thanh Nguyên khí chất nho nhã cung kính. An

Thanh Viễn gương mặt lúc nào cũng nở nụ cười tò mò đợi cha kể tiếp câu chuyện, chỉ có Tiểu Như mới bốn năm tuổi là trượt khỏi đùi cha,

đòi kéo anh hai đi chơi. Mấy người con chỉ biết trong nhà mình truyền đời một sổ sách cũ vĩnh viễn không bao giờ dùng đến, cha muốn bọn họ bảo quản cho tốt, sau đó truyền cho đời sau, tiện thể kể lại câu chuyện này cho họ.

Thế nhưng, trong đêm trước cuộc đại biến xưa nay chưa từng có ở Trung Quốc, Long Quyết không thể nào bật vô âm tín, bậc anh hùng chân chính đã được định sẵn sẽ sáng tạo nên lịch sử.

Mười lăm năm sau. Bầu không phía trên Tử Cấm Thành ở Bắc Kinh mây đen mù mịt, sấm sét ầm ầm. Hoàng đế Đạo Quang lòng đầy lo lắng đứng bên cạnh đàn Xã Tắc, chau mày nhìn hòn Giang Sơn thạch nhô cao, bên trên đầy những vết rạn nứt li ti. Quốc sư rảo chân bước lên quỳ lạy, hoàng đế Đạo Quang buột miệng hỏi: “Bản tấu của phủ Quốc sư ta đã xem qua rồi, thạch sư ở Nam môn gằm rống, đầu rồng ở Huyền Vũ môn bị gãy đoạn, quả thực là điềm đại hung?” “Từ điềm này suy đoán, long khí tụ ở phương Nam, nếu không kịp thời phá giải, chỉ sợ để lâu dài sẽ lay động đến căn cơ đất nước...”

Hoàng đế Đạo Quang nghe được trong ngữ khí của Quốc sư vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi, liền bảo: “Nói thẳng không có tội, nói đi.”

Quốc sư quỳ dưới đất cúi đầu nói: “Quảng Đông vốn có chín long mạch Thiên Tử, vì vận trời sai khiến, long mạch chết rồi lại phục sinh, nếu có dân chúng nào ngẫu nhiên hạ táng vào, hoặc có thuật sĩ cố ý tìm lấy, sẽ tạo ra hậu nhân làm loạn thiên hạ.”

“Vận trời sai khiến...” hoàng đế Đạo Quang trầm ngâm hồi lâu. “Khanh nói là vận trời sai khiến?”

“Thần không dám. Các vị thánh quân thời Tần thời Hán đều công nhận có vận trời luân chuyển, vì vậy bậc minh quân đều cần chính yêu dân cầu cho trời phù hộ...”

Hoàng đế Đạo Quang khom người xuống, khẽ ngắt lời Quốc sư: “Ta mặc kệ vận trời hay không, giang sơn Đại Thanh không thể bại trong tay ta được, khanh phải nghĩ cách, quân thần một lòng cứu nước cứu dân.”

Quốc sư vẫn cúi gằm đầu: “Ba năm trước thần trình lên tấu chương, sau khi được thánh thượng phê chuẩn trùng kiến lại phủ Quốc sư, đã hết lòng cẩn thận quét sạch danh sư phong thủy ở đất Lưỡng Quảng, phá sạch

chín long mạch. Điem triệu ngày hôm nay là vì long khí ở phương Nam sinh sôi không ngớt, sợ rằng lại có thuật sĩ phong thủy mới xuất hiện... nhưng vì thần ất sẽ dốc hết sức toàn lực, bảo vệ giang sơn vạn đại của hoàng thượng.”

Lúc này trên trời giáng xuống một đạo sấm sét, mặt đất chấn động. Hoàng đế Đạo Quang và Quốc sư không khỏi nhìn theo hướng sấm sét trông lên hòn Giang Sơn thạch, thấy bên trên Giang Sơn thạch tựa hồ lại có thêm một vết nứt. Hoàng đế Đạo Quang quay đầu lại nói với Quốc sư: "Với ấn tín này, quan viên văn võ đất Lưỡng Quảng đều do khanh điều động, nhất thiết phải trảm hết long mạch Thiên Tử.”

Một hộp gấm được đặc vệ dâng lên cho hoàng đế Đạo Quang, rồi truyền đến tay Quốc sư.

Chương 1: Trần Đường phong nguyệt

Canh tư buổi sớm ở thành Quảng Châu tối om tĩnh mịch. Khi trời gần sáng cũng là lúc con người ta ngủ say nhất. Thằng mõ đã uống chút rượu, mắt mũi kèm nhèm mơ mơ hồ hồ, xách đèn lồng chậm rãi bước đi trên con phố vắng tanh vắng ngắt, hẳn phải gõ mõ báo giờ, cũng phải đi tuần phố, kiểm tra củi lửa, tiếng guốc mộc chậm chậm nện xuống mặt đất “cộc... cộc., cộc”.

Căn nhà lớn trong phường Giáp Công bỗng vọng ra tiếng đàn bà kêu thất thanh: “Á... Cứu mạng! Giết người rồi! Cứu mạng với...”

Đồng thời cũng vọng ra tiếng gào rú của người đàn ông. Bà con lối xóm đều bị đánh thức, vội vàng khoác áo chạy tới xem xảy ra chuyện gì. Từ trong nhà của Quách đại nhân, một người đàn bà máu me khắp người lao ra, chị ta xoa tóc, mặc bộ đồ mỏng, rõ ràng là quần áo mặc khi ngủ; tay kéo theo một đứa bé trai chừng bảy tám tuổi khắp người đầy máu, loạng choạng lao ra khỏi ngõ.

Người đàn bà vừa chạy vừa kêu gào cứu mạng, thằng bé không mặc áo, máu chảy không ngừng, phía dưới chỉ có chiếc quần ngắn tụt đến sắp rơi xuống đất. Cơ thể mềm nhũn của nó bị kéo đi, chân lê theo một vệt máu dài.

Lúc bà con lối phố mở cửa ra xem xảy ra chuyện gì, người đàn bà đã lao ra khỏi con ngõ phường Giáp Công, đụng phải thằng mõ vừa chạy tới. Thằng mõ đang cầm đầu cầm cổ chạy, không để ý có người từ góc rẽ xông ra, bị đầu người ta đụng trúng mũi, hai người cùng ngã bổ chửng, đứa bé con, dúi và chiêng đồng văng ra đất.

Thằng mõ ôm mũi, lớn tiếng hỏi: “Chuyện gì, xảy ra chuyện gì?”

Người đàn bà hoảng loạn như phát điên phát rồ, nói: “Giết người! Giết người...” Chị ta liên tục hét lên hai tiếng này, rồi lập tức bò dậy lại định chạy tháo thân.

Thằng mõ lúc này không còn lơ đãng nữa, mặc dù cái mũi bị đụng trúng một cú rõ mạnh, nước mắt nước mũi đều trào ra ngoài, nhưng hẳn cũng chẳng còn tâm trí đâu mà ôm mũi nữa, lập tức ngậm chiếc còi đồng đeo

trước ngực lên, ra sức thổi. Đây chính là tín hiệu mạnh nhất để gọi quan sai đến hiện trường.

Đồng thời, hai tay hăn dùng sức giữ chặt người đàn bà đang lên cơn điên này, vùng vẫy lẫn lộn đến bên cạnh cây cột cổng chào của con ngõ, miệng hô hoán những người đang chạy đến cứu đứa trẻ.

Khi bà con xóm phố chạy đến vây lại bên dưới cổng chào định cứu đứa trẻ, mới phát hiện ra nó đã chết, trên ngực thẳng bé hình như bị dao đâm, vết thương sâu hoắm vẫn không ngừng túa máu đỏ sậm.

Đứa trẻ mà người đàn bà kéo đi ban nãy chỉ là một cái xác không ngừng tuôn máu.

Thằng mõ trối người đàn bà lại, rồi tìm mảnh vải nhét vào mồm chị ta. Bản thân hăn nhặt một chiếc cán chổi đang phơi trước cổng nhà bên đường để phòng thân, đoạn chạy ngay tới trước cửa nhà Quách đại nhân. Nhà Quách đại nhân là một căn nhà lớn kiểu Tây Quan dành cho gia đình khá giả, bước vào cửa lớn còn có bức chiếu bích[1] và một giếng trời lớn, nhìn đã biết là nhà giàu có.

[1] Tường hoặc bình phong đặt trước cổng lớn trong kiến trúc nhà có sân vườn ở Trung Quốc. Theo quan niệm phong thủy, có tác dụng ngăn luồng khí xấu vào nhà, cản luồng khí tốt thoát ra.

Thằng mõ chậm chậm mò vào cửa lớn, thò đầu qua bức bình phong nhìn vào bên trong, chợt thấy một khuôn mặt đầm máu xuất hiện ngay trước mặt mình.

Thằng mõ kinh hãi hét lên một tiếng, lao đảo lùi ra ngoài, ngã lăn vào góc tường cạnh cửa, mắt trừng to đến độ không khép lại được, hai tay ra sức vịn cán chổi, tựa cửa thở hổn hển. "Thì ra Quách đại nhân đó đã chết rồi," Đặng Nghiêu làm bộ thần bí nói với Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều hỏi: "Chết rồi thì làm sao còn chạm mặt với thằng mõ được nhỉ? Phải ngã lăn ra đất chứ?"

Đặng Nghiêu khoảng chừng ba mươi tuổi, thân hình ngũ đoản to khỏe rần chắc, mặc trên mình bộ áo dài màu xám trông lại càng thấp lùn. Phở phờng đều gọi y là Nghiêu ca, về sau gọi trại đi thành Yêu ca (Anh út). Đặng Nghiêu là công sai trong nha môn, Lục Kiều Kiều là thầy bói chuyên môn xem cho các kỹ nữ chốn phong nguyệt. Lục Kiều Kiều tuổi

còn trẻ đã mua cả căn nhà lớn này sống một mình, không lâu sau, nhà Đặng Nghiêu cũng vì công việc mà được điều phái tới đây, họ làm hàng xóm được hai năm rồi. Lục Kiều Kiều lúc có việc làm thì ra ngoài đi một vòng, không có việc thì rúc trong nhà, cuộc sống hết sức đơn điệu, vợ chồng Đặng Nghiêu thấy rất không ổn, lần nào cũng kêu cô qua nhà mình ăn cơm nói chuyện. Kết cấu căn nhà của Đặng Nghiêu na ná căn nhà của Lục Kiều Kiều, song có bốn người à, đồ đạc, chum nước được dùng thường xuyên, so với nhà Lục Kiều Kiều, trông có vẻ sống động và vui vẻ hơn.

Đặng tẩu ngồi trên bậc cửa căn phòng nhỏ mé Đông, vừa phe phẩy chiếc quạt nan nghe chồng kể lại vụ kỳ án xảy ra ban sớm cho Lục Kiều Kiều, vừa trông chừng hai đứa con trong phòng. Vợ chồng Đặng Nghiêu có phúc sinh được hai mụn con, một trai một gái, con gái tầm năm sáu tuổi, con trai mới lên ba, đi vẫn còn chập chững.

Đặng Nghiêu nói: “Quách đại nhân đó tay cầm mã tấu, đâm chết thẳng con mình trước, sau đó định giết vợ, bà vợ hãi hùng tỉnh dậy lôi đứa bé chạy đi. ông ta không tìm được vợ, liền quay vào đâm chết hết đám người trông trẻ, nấu cơm, sau đó ra đại sảnh cầm mã tấu chém vào mặt mình, chém mười mấy nhát, càng đau càng muốn chém, cuối cùng kiệt sức, cho nên dựa vào bình phong chờ chết.”

“Máu chảy lênh láng, ngấm cả xuống đất. Điên rồi, người trong nha môn đều bảo ông ta điên rồi.” Đặng Nghiêu vừa châm trà cho Lục Kiều Kiều vừa lẩm bẩm.

Lục Kiều Kiều thấy quạt liên tục, nghe kể một vụ kỳ án như vậy, tinh thần đương nhiên cũng căng thẳng: “Nha môn có khẳng định là Quách đại nhân tự sát không? Liệu có người nào hại ông ta không?”

Đặng Nghiêu nói: “Quách đại nhân này làm quan ở ty Diêm Khóa, đây là chỗ béo bở chuyên lo quản lý việc buôn muối, hốt được không ít bạc, lại còn là chính Bát phẩm, sống sung sống sướng, chẳng như đám bổ đầu chưa có phẩm trật gì chúng tôi, người chẳng ra người ma chẳng ra ma, loại quan như ông ta mà tự sát thì chẳng phải điên? Ngày thường loại người này ngoài việc thu ít tiền mãi lộ ra, cũng chẳng gây thù chuốc oán với ai, đám buôn muối ở Quảng Châu không giống bọn Mã bang phía

trên, họ đều là người buôn bán đứng đắn, chẳng có ai vì mấy đồng tiền vật ấy mà giết người. Và lại, cái mã tấu chém toác cả lưỡi hầy còn trong tay, bà vợ làm chứng, vụ này không giả được đâu.”

Lục Kiều Kiều nói: "ôi trời đúng là sợ chết đi được, chuyện này nghìn lần vạn lần chó đẻ tôi đụng phải, xúi quẩy, xúi quẩy lắm.”

Đặng Nghiêu áp mặt lại sát mặt Lục Kiều Kiều, thần bí nói: "Cô là Thần toán trên thuyền hoa, thử bói xem có phải phong thủy nhà bọn họ không tốt hay chẳng.”

"Ha ha ha..." Lục Kiều Kiều giơ cái quạt tròn che miệng cười kiêu cách. "Tôi làm gì biết xem phong thủy chứ, kể cả cái trò xem bói kia cũng là ngón nghề mồm mép thôi, Yêu ca, huynh đã biết rõ chuyện trên giang hồ rồi, đừng lấy tôi ra làm trò cười nữa.”

Đặng Nghiêu lắc lư cái đầu nói: “Biết xem bói không biết xem phong thủy? Vớ vẩn. Nhà cô ở cạnh Vạn Hoa quán, bên đó tối nào cũng có người hứng tình nổi điên, nếu phong thủy không tốt thì cũng xảy ra chuyện như nhà Quách đại nhân kia, nói không chừng còn chặt tay chặt chân người ta rồi ném vào giếng trời nhà cô cũng nên... ha ha ha...” Nói xong liền phá lên cười.

Lục Kiều Kiều giả vờ hét lên một cách khoa trương, một tay đặt lên ngực, tay kia cầm chiếc quạt tròn vỗ vào đầu Đặng Nghiêu: “Khiếp! Sợ hết hồn. Đại tẩu trông chừng cái miệng ông chồng chị đi này!”

Đặng tẩu cũng cười nói: “Lão Yêu, ông đừng dọa đàn bà con gái nữa, mấy chục tuổi rồi mà vẫn vậy.”

Mọi người nói cười hết sức vui vẻ.

Ngày hôm sau, Lục Kiều Kiều theo hẹn ra ngoài xem bói, đến bên bờ sông Châu Giang tú lẹ mà hùng vĩ. Thuyền buôn đến từ khắp nơi trên thế giới qua lại trên sông như mắc cửi. Trong đầm Bạch Nga có hàng trăm chiếc thuyền hoa đang đậu. Thuyền hoa là loại thuyền lớn hai tầng đóng bằng gỗ, mỗi tầng có thể bày được mười mấy bàn ăn lớn. Thuyền hoa tượng trưng cho sự phù hoa của Quảng Châu. Tối tối, trên thuyền hoa giai nhân như mây, quan lớn thương gia đều chẳng tiếc tiêu sạch tiền

vàng, lưu luyến chốn ấm êm. Thuyền hoa đậu bên bờ, lớp tầng san sát, thuyền nọ chạm thuyền kia, nổi liền như mê trận.

Lục Kiều Kiều nhảy lên những tấm ván cầu chằng chịt, len lỏi đi giữa các boong thuyền về thông thạo. Lục Kiều Kiều người cũng như tên, trang phục trên người bao giờ cũng màu xanh lục, đi trên những con thuyền lớn lờ loẹt sắc màu, rất ăn nhập với hoàn cảnh, song cũng lại khiến người ta hoa mắt.

Lục Kiều Kiều bước đến boong trước của một thuyền hoa, đằng trước con thuyền có một cổng chào hình bán nguyệt, bên trên có tấm biển màu đen chạm hình mây cuộn đề hai chữ 1 Thiên Đức” màu vàng, Thiên Đức chính là tên của thuyền hoa này.

Thiên Đức đậu ở vòng ngoài cùng của mê trận, cách bờ xa nhất, nhưng lại gần khu giữa sông nhất. Xét từ vị trí đỗ thuyền thì phong cảnh nơi đây đẹp nhất. Đứng trên thuyền có thể thấy bầu trời rộng lớn nhất trên mặt sông Quảng Châu, đây là nơi tụ hội của ba con sông, song dòng nước lại hiền hòa êm ả, giữa đầm Bạch Nga có một cỗ thuyền buôn rất lớn, thoạt nhìn là biết con thuyền này đã trải qua vô số sóng gió từ Tây Dương đến đây.

Lục Kiều Kiều cầm chiếc quạt tròn nho nhỏ, che ánh nắng chiếu xiên, ngẩng đầu nhìn lên tầng hai chiếc thuyền hoa gọi người.

"Lan tỉ! Lan tỉ có đó không? Kiều Kiều tới rồi..." "Đây, ở đây này..." Một giọng đàn bà trung niên ân cần đáp lại.

Thuyền hoa vào buổi chiều là bình lặng nhất,

khách chơi cả đêm, kẻ say thì say, người ngủ thì ngủ, nhưng cứ tờ mờ sáng là đều bỏ đi. Các

cô nương trên thuyền bị khách vây vò cả đêm, ban ngày phải ngủ cho tử tế, chuẩn bị nghênh đón một đêm ồn ào vô độ tiếp theo. Chỉ có nhà bếp chuẩn bị đồ ăn cho buổi tối, các bà lao công thu dọn tàn cuộc, chủ thuyền kiểm kê tiền thu hoạch đêm qua, ngấm nghĩ xem có trò gì mới để bày ra cho khách.

Lan tỉ là chủ thuyền Thiên Đức, mọi việc trên thuyền đều do bà ta một tay thu vén. Lan tỉ từ trên tầng hai bước xuống, nở nụ cười rạng rỡ như

đón chào khách làng chơi.

“Kiều Kiều đến rồi đấy à, dào ôi, vất vả quá, bắt cô phải đích thân đến một phen.”

Vừa nói, bà ta vừa tới bên Lục Kiều Kiều, cầm lấy tay cô, hồ hởi thân thiết như gặp lại chị em ruột đã cách xa nhiều năm.

Lục Kiều Kiều cũng không hề kém cạnh, hai tay bắt chặt lấy tay Lan tỉ nói: “Lan tỉ thật là xinh đẹp, đôi mắt này cứ như biết nói vậy, làm Kiều Kiều trông mà xốn xang cả cõi lòng.”

“Đâu có, làm sao so được với Kiều Kiều trẻ trung xinh xắn, nhỏ nhắn yêu kiều nhưng đằng trước đằng sau đâu ra đấy, tối đến cô mà lên thuyền chúng tôi ngồi một lúc, lại chẳng làm các công tử chen chúc đến chìm cả Thiên Đức nhà tôi ấy chứ.” Lan tỉ buông ra một câu đùa ở chốn phong nguyệt.

Lục Kiều Kiều cúi đầu, lấy quạt che miệng cười, tỏ vẻ hơi ngượng ngùng.

Lan tỉ miệng cũng chẳng

chịu ngồi yên lập tức đưa Lục Kiều Kiều lên tầng hai, ngồi xuống bên cái bàn cạnh cửa sổ. Lục Kiều Kiều chọn một chỗ ngồi ngược sáng.

Bà làm công pha trà ngon. Gió nồm mùa hạ khe khẽ thổi qua, hương trà nhanh chóng tràn ngập cả thuyền hoa. Lục Kiều Kiều buông quạt xuống, nâng chén trà, khe khẽ hơi nóng, nhấp một ngụm, in dấu môi hồng trên vành chén. “Trà Long Tĩnh ngon thật, đa tạ Lan tỉ!”

Lan tỉ nói: “Trà này là một khách buôn vải ở Chiết Giang tặng, tôi đây cũng rất thích.”

Lục Kiều Kiều nói: “Lan tỉ độ này làm ăn khá ghê, tiền bạc lụa là chẳng phải lo.”

Lan tỉ cười khoái trá: “Đúng rồi, tháng trước vừa mời được mấy cô chơi tỳ bà, đàn ca cũng khá, quý hơn nữa là nhảy múa rất đẹp, trong đó có một tiểu cô nương tên Ý Thúy, nhảy múa trên trà kỷ đặt chậu cây cảnh, đôi chân nhỏ phối hợp với váy sa tím dài, đúng là cực kỳ mê ly.

“Vậy là Lan tỉ muốn hỏi chuyện đàn ông rồi?” Lục Kiều Kiều hỏi.

Lan tỉ cười híp mí, chớp mắt nói: “Khà khà, Lục Kiều Kiều danh bất hư truyền, quả nhiên thần cơ diệu toán.”

“Đâu có, chuyện vặt thôi mà!” Lục Kiều Kiều khiêm tốn nói.

Lan tỉ nói tiếp: “Có một vị khách rất phóng khoáng, cả tháng nay rất năng lại đây, gọi cô nương nào cũng không thích, lại cứ thích cùng bà già này uống rượu.”

Lục Kiều Kiều nói: “Vị khách này chừng năm mươi phải không?”

“Đúng rồi, việc gì cô cũng đoán được hết. Có lẽ tuổi tác chúng tôi tàm tàm như nhau, nói chuyện cũng rất hợp, chuyện trò mãi, liền nhắc tới chuyện lập gia đình, làm tôi sợ giật cả mình. Thú thực, ấn tượng của tôi về y rất tốt, song đã mấy chục tuổi đầu rồi, xuất thân cũng chẳng tốt đẹp gì, phải đắn đo nhiều việc.”

“Vớ lại Lan tỉ sợ gặp phải tên cáo già, lừa tình lừa tiền phải không?”

“Thì thế nên mới nhờ Kiều Kiều cô nương tới tính hộ, xem xem việc này thực hư thế nào.”

Lan tỉ nói dứt liền uống một ngụm trà, chờ xem phản ứng của Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều nói: “Vậy thì người tặng trà này chính là vị khách đó rồi?”

Lan tỉ cười vẻ hạnh phúc, thừa nhận việc này.

“Đã vậy xin Lan tỉ cho biết bát tự!”

“Sinh vào giờ Hợi, ngày mồng Chín tháng Mười một năm Gia Khánh thứ mười một.”

“Đại tỉ sinh vào giờ Hợi tháng Mười một à? Vậy thì chị năm nay tròn bốn mươi tuổi, từ nhỏ đến lớn đã phải bôn ba nhiều nơi, hẳn không phải là người Quảng Đông?” Lục Kiều Kiều buột miệng đoán ngay.

Lan tỉ bất giác đáp một câu “Đúng rồi!”, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Lục Kiều Kiều sắc mặt bình thản, tập trung tinh thần, hai tay cùng lúc bấm độn nhẩm tính. Khuôn mặt nhọn bọt bọt của cô trông lạnh như băng trong bóng nước lóa mắt về chiều.

Tiếng đáp của Lan tỉ vừa dứt, Lục Kiều Kiều liền ngẩng đầu lên, trên môi lại nở một nụ cười quyến rũ.

"Lan tỉ nói tiếng Quảng rất tốt, song quê gốc lại ở Tây Bắc, trong nhà còn có người già con trẻ, một phụ nữ mà có thể cáng đáng một gia đình như vậy, thật chẳng dễ dàng." Lan tỉ nghe xong, nét mặt liền đờ đẫn cả ra. Lục Kiều Kiều trông thấy vậy, đột ngột hỏi: "Chồng chị hai mươi năm trước đã bị què, không rõ bị thương ở chân trái hay chân phải?"

Đôi mắt của Lan tỉ mở to hơn lúc nào hết, thẽ thọt nói với Lục Kiều Kiều: "Bị thương ở chân trái, chữa mãi không khỏi... tôi chưa kể chuyện nhà với ai bao giờ... cô nương quả đúng là thần tiên..." Lan tỉ không cười nổi nữa, ngoảnh mặt nhìn ra phía con sông bên ngoài cửa sổ.

Sau khi đã hết ngại ngùng lúng túng, Lan tỉ mở lời trước, "Tôi cũng biết nhà đã có đàn ông, tiền gửi về cũng chẳng thiếu, hằng năm đều gửi hai đợt tiền về dưới quê. Nhưng hàng bao năm rồi, tôi làm gì ở bên ngoài đều không thể nói cho người nhà biết, cũng không thể về nhà... ôi..."

Lan tỉ thở dài, rồi ngừng lại, cúi đầu khẽ nói nốt câu sau: "Còn đâu mặt mũi để về chứ..."

Lục Kiều Kiều nắm lấy tay Lan tỉ đặt lên bàn, vừa vỗ về vừa nói: "Nhà ở quê được chị gửi tiền về, nuôi lớn mấy đứa trẻ đã là phúc phận của họ rồi. Con cái không có duyên ở bên chị, ấy là số phận của chúng. Chị đã làm đủ rồi, giờ nghĩ cho mình cũng là việc thiên kinh địa nghĩa thôi. Lan tỉ ở chốn phong nguyệt đã lâu năm, không còn là người giàu tình cảm nữa. vẫn có câu "gái điểm vô tình, nhà trò bất nghĩa", đàn bà có tình sẽ chẳng thể sinh tồn ở chốn hoan lạc này. Song nghe Lục Kiều Kiều nói mắt chị ta lại ẩm ướt, đôi bàn tay bắt chặt lấy tay Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều thì không cảm động, bởi ngày nào mà cô chẳng gặp mấy chuyện này,

bảo là chai sạn cũng được, bảo là quen rồi cũng được, cô chỉ biết trên đời này, người xấu số' nhiều hơn người tốt số, nhưng tiền của người tốt số' thì dễ kiếm hơn. Những lời an ủi kia chỉ là sáo ngữ, sáo nhưng mà ra tiền.

Lục Kiều Kiều thấy tình cảm đã chín muồi, liền lắc tay Lan tỉ nói: "Lan tỉ, ngày thường xem tôi chỉ thu một lạng bạc, hôm nay xem cho chị, tôi thu năm lạng."

Lan tỉ vừa nghe thấy giá cả tăng vọt, vội định thần lại, bản năng của bà chủ thuyền hoa lại lộ ra: “ô hay, sao tôi lại có máu mặt đến thế cơ à? Nhưng Kiều Kiều cô nương có thể cho biết lý do thu thêm không?”

Lục Kiều Kiều nói: “Lan tỉ, đây là tôi báo hỷ cho tỉ đấy! Từ tháng sau, chuyện làm ăn của chị còn lớn hơn nữa, đến mùa thu thì kiếm được gấp đôi bây giờ, chị là bà chủ lớn, tôi thu ít dăm ra lại mất mặt ấy chứ!”

Lan tỉ nghe nói vậy, liền cười híp mắt lại như sợi chỉ: “Đúng rồi đúng rồi, đây cũng chính là việc tôi vốn dĩ muốn hỏi. Tôi đã bàn với thuyền hoa màu xanh lam ở kê bên, họ đã đồng ý bán thuyền cho tôi, giá chắc không thấp được, nhưng tôi đang phân vân không biết làm vậy liệu có lỗ vốn không, nghe cô nói vậy thì tôi yên tâm rồi. Năm lạng bạc này đáng lắm chứ. À phải rồi, thuyền này của tôi tên là Thiên Đức, thuyền mới đổi tên là Nguyệt Đức, cô xem có được

Lục Kiều Kiều nói. Đổi i tên thuyền mới thì

phải thu thêm phí đấy nhé. Tuy nhiên con người Lan tỉ sáng khoái, là người phát tài, tôi

cũng không thể bủn xỉn được, sau này chị giới thiệu mỗi làm ăn cho tôi thì được rồi.” Lục Kiều Kiều tiếp lời: “Thiên là dương, Nguyệt là âm, Thiên Đức, Nguyệt Đức là âm dương hợp nhất, vốn không thể tốt hơn được. Biển hiệu Thiên Đức dùng nền đen chữ vàng, lấy âm trong dương, đối với chị vẫn là vượng tài, song thuyền hoa mà đặt tên là Nguyệt Đức thì phải đổi thành màu đỏ vàng, cốt để lấy dương trong âm, sao cho âm dương cân bằng, như vậy mới dễ phát tài.”

Lan tỉ nghe xong, mừng rỡ nói: “Thần tiên sống bảo được, nhất định là sẽ được. Còn người kia.. / Lục Kiều Kiều cũng cười nói: “Lan tỉ đừng sốt sắng, mặt trời còn chưa xuống núi mà. Xin chớ trách, nhưng có thể trả tiền trước không?”

Lan tỉ sốt ruột muốn biết kết quả, vội gật đầu ngay, quay người trở vào phòng kế toán lấy ngân phiếu năm lạng đưa cho Lục Kiều Kiều. “Đa tạ!” Lục Kiều Kiều hai tay đón lấy ngân phiếu, chậm rãi khom mình với Lan tỉ. Sau đó, cô cất ngân phiếu đi, ngẩng đầu lên nói nốt: “Năm nay mệnh của chị có Thiên Quan thấu xuất, không khổng chế sẽ thành sát mệnh, song lại có Đào hoa đồng hiện, thành ra hung cục Đào hoa đới sát;

năm nay chị làm ăn rất khá, lại đang định mở rộng làm lớn, năm hạn mà tài tinh đại vượng, tài tinh làm động sát tinh, vậy nên tài càng vượng thì sát càng vượng...” Nói đến đây, Lục Kiều Kiều biết rõ Lan tỉ có lời muốn nói.

“Nghĩa là sao, tôi không hiểu, có thể nói rõ hơn không?”

Từ lời nói ngữ điệu của Lục Kiều Kiều, Lan tỉ đã cảm thấy có sự bất thường. Lục Kiều Kiều bấy giờ mới nói tiếp: “Nói đơn giản tức là tài vận của chị rất tốt, song tài vận sẽ mang lại tai họa sát thân, mà cái họa sát thân này liên quan tới đàn ông.”

Lan tỉ mở to mắt, chớp chớp nghiền ngẫm lời nói của Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều tiếp tục nói: “Chị kiếm tiền càng nhiều càng nguy hiểm.” Mồ hôi lóng lánh vã ra trên trán Lan tỉ, nhất thời cũng không biết phải hỏi gì.

"Vị khách chị nhắc đến rất có thể là một kẻ lừa đảo, thường thì lấy lòng trước, vào phòng rồi mới moi tiền," Lục Kiều Kiều nói. "Cô nương bình thường trên thuyền hoa lấy đâu ra tiền, lừa gạt hay không cũng thế, bỏ tiền ra mua là được, song bà chủ như chị đây lại chính là đối tượng những tên lừa gạt muốn hạ thủ nhất. Y mà là kẻ lừa đảo, đã bỏ ra bao nhiêu tiền như vậy, nếu không thành công thì sẽ không thôi đâu." Lục Kiều Kiều lại ngừng lại, xoay xoay chén trà trong tay, đợi Lan tỉ hỏi câu tiếp theo. "Vậy phải làm sao?" Đây là câu Lan tỉ chắc chắn sẽ hỏi, mặc dù giọng nói có chút mất tự nhiên.

Lục Kiều Kiều nói: "Lan tỉ là người tốt, nghe các cô nương nói chị đối xử với họ cũng tử tế lắm, tôi sẽ giúp. Chị có thể mở thuyền hoa, chắc không thể nào không có đại gia đỡ đầu, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, một

khi gây ra chuyện, gây tranh đấu thì chẳng ai có lợi. Tôi nghĩ thế này, chị mời vị khách đó một bàn trà, chớ có nhận tiền nữa, trên bàn trà đặt ba cái chén, rót trà lên, sắp thành một đường thẳng, vòi ấm chĩa vào chén thứ nhất, sau đó trước đây chị nhận bao nhiêu tiền thì trả lại nguyên vẹn, chị uống một chén ở giữa trước, sau đó lại rót đầy, mời y uống. Người trong nghề tự nhiên sẽ hiểu, thông thường y sẽ uống cái chén ở giữa ấy, sau đó thu tiền lại bỏ đi, sau này sẽ không đến đây tìm chị nữa."

Lục Kiều Kiều vừa nói, vừa bày trận thê chén trà trên bàn làm mẫu cho Lan tỉ.

"Tại sao vậy?" Lan tỉ lại hỏi.

Lục Kiều Kiều vội nói: "Việc này không thể nói được, khi khi, xin chị chớ chê trách!"

Lan tỉ phục sát đất: "Cô nương tuổi còn trẻ mà đã tinh thông toán mệnh, lại còn có kinh nghiệm giang hồ nữa, thật đúng là thần nhân vậy!"

Nụ cười của Lục Kiều Kiều vẫn yêu kiều quyến rũ như thế, nhìn nét mặt có thể nhận ra gương mặt non nớt của một cô bé mười mấy tuổi đầu. Cô nói với Lan tỉ: "Trò vật vĩnh thôi mà."

Lúc rời khỏi thuyền hoa, mặt trời đã xế Tây. Lan tỉ để bà làm công tiễn Lục Kiều Kiều lên bờ, lên đến nơi, Lục Kiều Kiều lấy trong túi ra một xâu tiền đặt vào tay bà ta, nói: "Đa tạ dì Kim, đây là một trăm đồng của dì, sau này xin quan tâm Kiều Kiều nhiều hơn," đoạn mỉm cười, hơi khom mình làm lễ. Dì Kim nhận tiền, cười ha hả, mau miệng nói: "Chắc hẳn rồi, Kiều Kiều về nhé, khà khà."

Ráng chiều vàng vọt, soi bóng Lục Kiều Kiều lẻ loi trên đường, trong con ngõ dài chật hẹp, cái bóng ấy trông càng gầy guộc. Lục Kiều Kiều xách một vò rượu trên tay, tối nay chỉ có vò rượu này làm bạn cùng cô.

Lục Kiều Kiều ở đây đã được ba năm. Tối đến, cô có thể nằm trên giường nghe hết mọi thứ âm thanh trong quán Vạn Hoa. Nào là tiếng í ới, mời gọi, tiếng gác xoong gác nồi trong bếp, tiếng đàn tiếng hát, tiếng kỹ nữ cười đùa, rên xiết, tiếng các vị hào khách bàn chuyện lớn lao, tiếng ma cô, tú bà đánh chửi kỹ nữ... mớ thanh âm đó như một tấm lưới bao trùm lên căn nhà Lục Kiều Kiều mua từ năm ngoái.

Căn nhà của Lục Kiều Kiều có ba gian, bước ra là giếng trời, tức khoảnh sân lộ thiên, ở giữa còn có một giếng nước. Giếng nước này rất quan trọng với nhà Lục Kiều Kiều, đàn bà con gái hôm nào cũng đi qua đi lại trong ngõ gánh nước giặt giũ chẳng an toàn chút nào. Cũng bởi có giếng nước, nên căn nhà này mới đắt giá nhất trong ngõ Hình Lan. Từ giếng trời đi ra tiếp là phòng khách, chỉ cần mở cửa gỗ là có thể ngồi trong phòng khách nhìn ra ngõ Hình Lan.

Đây là một gian nhà nhỏ xinh kiểu Tây Quan điển hình.

Cách đây ba năm, khi Lục Kiều Kiều mới tới thành Quảng Châu đã lập tức chọn nơi này trọ lại.

Đối với cô, chỗ đông đúc mới là nơi thích hợp cho một cô gái sống một mình. Nơi đàn bà con gái đông đúc, bản thân mình mới không bắt mắt. Trong thành, nơi người đông gái đông ngoài kỹ viện ra chẳng có sự lựa chọn nào khác, ở đây, Lục Kiều Kiều còn có thể dễ dàng tìm được rất nhiều khách hàng.

Một cô gái mở quán xem bói cho người chẳng khác nào tìm đến cái chết. Ngày ngày, quân lưu manh chỉ biết gây sự tìm vui và bọn giang hồ mồm chó vó ngựa chắc chắn sẽ nhiều hơn khách hàng, vả lại, mở hiệu xem bói thì phải nộp thuế, Lục Kiều Kiều không ngó ngàng đến vậy. Mặc dù thầy phong thủy có thể kiếm được khối tiền, song một cô gái muốn làm thầy phong thủy là điều hoàn toàn không thể. Việc của thầy phong thủy bao gồm cả sinh lão bệnh tử của dân chúng, có một số nơi, thậm chí đàn bà con gái còn không được phép vào, cũng không được phép nhìn, huống hồ là mời một cô gái đến xem phong thủy.

Lục Kiều Kiều muốn kiếm tiền một cách an toàn, tốt nhất là tìm mối trong đám đàn bà con gái.

Phố Bình Khang nằm ở Trần Đường phía Tây thành Quảng Châu, cách đầm Bạch Nga một hai dặm, đi bộ cùng lắm chỉ mất một tuần hương. Trên quãng đường dài bằng một tuần hương, tính cả thuyền hoa trên đầm Bạch Nga, hầu hết đều là chốn trăng gió. Vậy nên thời bấy giờ, nơi đây được gọi là Trần Đường phong nguyệt.

Một thầy bói nữ rất dễ dàng tìm được khách nữ ở đây. Các kỹ nữ chốn này phần đông đều đã bán mình, đi nhà xí cũng có người đứng canh, nếu có việc nhất định phải ra ngoài, thì lúc nào cũng có mấy gã đại hán dàn trận đợi sẵn, cơ hội ra ngoài thật sự ít càng thêm ít. Vì thế, các chị em có nhu cầu tính năm hạn, hỏi sự nọ sự

kia nhiều vô cùng, nhưng lại không tiện ra ngoài đến quây xem bói để xin quẻ, vậy là, người có thể đến tận nơi xem bói cho kỹ nữ như Lục Kiều Kiều vừa khéo tìm được đất dụng võ.

Lục Kiều Kiều trang điểm sắc sỡ ra vào ngõ liễu tường hoa hoàn toàn không có gì nổi bật.

Chỉ cần không người đàn ông nào biết nhà của Lục Kiều Kiều, cuộc sống của cô sẽ luôn phẳng lặng. Ngoài ra, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn, đó là Lục Kiều Kiều cho rằng chỉ có chốn yên hoa mới là nơi cô nên à, chỉ có đánh bạn với đám kỹ nữ mới là kết cục nên có của mình.

Lục Kiều Kiều nằm nghiêng trên giường trúc ngoài giếng trời. Ánh trăng chiếu xiên xuống giếng trời, song không chiếu tới Lục Kiều Kiều nằm trong góc khuất.

Tối đến không cần thiết phải thắp đèn, nhà Lục Kiều Kiều có đủ ánh sáng bởi nằm dưới ánh đèn rực rỡ của quán Vạn Hoa. Nhà mà thắp đèn, cũng không có lợi cho người con gái sống độc thân. Chấm sáng lập lờ duy nhất trong chỗ tối tăm chính là ngọn đèn thuốc Lục Kiều Kiều đặt ở cạnh giường.

Đến Quảng Châu không lâu, Lục Kiều Kiều liền hút thuốc phiện, thuốc phiện có thể đem lại cho cô sự tĩnh lặng, lãng quên trong giây lát, song cũng tăng thêm gánh nặng tiền bạc của Lục Kiều Kiều, mang đến cảm giác dễ chịu, lại đã nghiện, song là thứ càng hút càng muốn hút thêm. Thoạt đầu một ngày hút vài cữ, về sau một ngày mười mấy cữ.

Lục Kiều Kiều không hút hàng rẻ tiền, ít nhất cũng phải là thuốc chín lâu năm, thuộc loại thượng hạng của Vân Nam, một lạng bạc một lạng thuốc, mà cũng chỉ có thể hút trong một hai ngày. Nếu có hàng Ân Độ do thuyền Anh quốc chở đến thì càng tốt, song cũng đắt hơn, hàng thượng hạng một lạng cao thuốc phải hai lạng bạc.

Bạc ời là bạc!

Lục Kiều Kiều thích cảm giác sốt sắng khi nghĩ đến tiền bạc này, như vậy thì sẽ bớt nghĩ đến những chuyện khác, rầu rĩ vì tiền, chẳng ngờ lại đơn thuần và khoái lạc như thế. Lục Kiều Kiều hít sâu một hơi thuốc, lẳng lặng nằm trên giường trúc đợi cảm giác thỏa mãn dâng lên. Người cô tro nên nhẹ nhõm, bầu trời cũng bắt đầu sáng lấp lóa, muôn vì sao dần có sắc màu, cảm giác cơ thể mình trống rỗng chính là khi sự vật xung quanh đều rất thực tại. Quá khứ đã trôi qua, tương lai còn chưa đến, sự hư vô trong giây phút này là niềm hạnh phúc lớn nhất, cứ ngủ lịm đi như vậy mới không còn thấy cô đơn.

Nửa đêm thức giấc, Lục Kiều Kiều hết sức tỉnh táo.

Tiếng ồn bên quán Vạn Hoa nhỏ hơn một chút, quan khách đều đã vào phòng cả.

Ánh trăng rời đến mé bên kia giếng trời, phủ lên người Lục Kiều Kiều. Cô nhắc vò rượu cao lương đặt trên bàn rót cho mình một chén. Người Quảng Châu rất ít khi uống rượu cao lương, ở đây hiếm người có tửu lượng tốt. Tửu lượng của Lục Kiều Kiều cũng không tốt, uống rượu cao lương dễ say, say là có thể ngủ.

Một chén, hai chén, ba chén...

Trước khi say khướt, trong đầu Lục Kiều Kiều không ngừng nghĩ đến một việc, tiền không đủ tiêu, ngày mai phải đi mua một người.

Trong góc tối trên nóc nhà có một người đang ngồi, cái bóng ấy gầy nhỏ mà lạng lẽ, tựa như một phần của tòa kiến trúc. Thấy Lục Kiều Kiều gục xuống ngủ thiếp đi, người ấy cũng rất chậm rãi nằm xuống ngách sâu bên trong góc tối, chỉ sợ phát ra tiếng động.

Ánh dương buổi sớm chiếu qua cửa sổ trên nóc vào nhà Lục Kiều Kiều. Sau khi tắm rửa chải chuốt, Lục Kiều Kiều trông thật trong sáng mảnh mai, khuôn mặt không tô vẽ nhìn chỉ như thiếu nữ mười bảy mười tám. Hôm nay không hợp mặc áo quần sắc sỡ, cũng không hợp tô son trát phấn. Tắm áo chên màu thủy lục khiến Lục Kiều Kiều trông có vẻ nhỏ nhắn đáng yêu, lại tết tóc đuôi sam dài, hết như một a đầu quân sự của nhà phú hộ. Tới ven bờ Châu Giang, Lục Kiều Kiều gọi một chiếc xe kéo lại, phu xe đợi Kiều Kiều ngồi vững, rồi quay đầu lại hỏi: “Xin hỏi, tiểu thư muốn đi đâu?”

Thuật chiêm bốc Mai Hoa dịch số lấy số động đặt quẻ, vào đúng lúc gieo quẻ sẽ lấy sự vật hiện tượng có chuyển động vừa xuất hiện làm quẻ số, cũng phải có người hỏi mới có thể đặt quẻ, Lục Kiều Kiều đang đợi chính là câu hỏi này.

Người phu xe bắt đầu chạy, chính là tượng động. Lục Kiều Kiều xem mã số trên lưng áo

người phu xe, trên lưng áo anh ta có hai chữ Thuận Hưng, Thuận Hưng là tên bến xe kéo này, dưới cái tên còn có hai con số Nhất - Tứ. Lục Kiều Kiều thầm đặt quẻ tính toán: Nhất Tứ là quẻ Thiên Lôi Vô Vọng, Kim quẻ Thiên khắc Mộc quẻ Địa, có người mất, có người được, phương

Tây thẳng, phương Đông bại, ừm, theo Kim khí đi từ Tây sang Đông, khắc Mộc được lợi.

“Đại ca, đi về hướng Đông nhé, đi cửa Nam Vĩnh Hán, đừng đi lối bờ sông.” Lục Kiều Kiều tinh thông thuật số, ngũ hành gặp Thủy có thể hóa giải hình thế Kim Mộc khắc nhau. Cô không muốn đi lối bờ sông, nước lớn ở ven sông sẽ làm hỏng việc lần này.

Phu xe lớn tiếng trả lời: “Vâng, vậy đi bên trong tường thành cô nhé!” Nói đoạn, chiếc xe kêu cộc cộc cộc, lăn đi trên đường.

Anh phu xe chẳng mấy khi được chở mỹ nữ, cả xe sức lên mùi hương ngan ngát của Kiều Kiều, khiến anh ta kéo xe mà tâm trạng vô cùng hưng phấn, vả lại mỹ nữ cũng chẳng nặng mấy, chạy trên đường như thế kéo xe không, một chốc đã tới cửa Nam rồi.

Lục Kiều Kiều xuống xe, không thèm hỏi giá tiền, trả ngay anh phu xe mười đồng.

Phu xe nhận tiền xem lại, lập tức nói: “Tiểu thư ơi, đường xa như thế phải mười lăm đồng.”

Lục Kiều Kiều nở một nụ cười nói: “Đại ca, tôi lần nào tới đây cũng chỉ trả mười đồng, huynh tính giá trong nghề với nhau đi.”

Phu xe nghiêm túc nói: “Sao thế được? Chúng tôi kéo xe đều có quy củ, không lừa tiền của cô đâu, đoạn đường này không thể chỉ trả mười đồng được.”

Lục Kiều Kiều không cười nữa, cô bữu môi moi từ trong túi ra hai đồng một đồng dúi vào tay phu xe: “Mười hai đồng, đồ bunn xin!”, nói đoạn liền quay người bỏ đi.

Lục Kiều Kiều bước vào một quán trà, tìm một chỗ ngồi ở tầng hai. Từ vị trí này có thể quan sát được ngã tư bên dưới và chợ búa ở xung quanh. Bên dưới là một khu chợ lớn, đầy rẫy quầy hàng, người qua lại đông đúc. Nào cắt tóc cạo mặt, nào xem bói đoán chữ, vá áo sửa giày, thức sống thức chín, thuốc bổ thuốc độc, hàng tây hàng ta... thứ gì cũng bán. ở một góc ngã tư còn có một gánh mĩi vĩa.

Bên ngoài gánh mĩi vĩa, người đứng xem xúm lại thành ba vòng, ở giữa có sáu đứa trẻ con, có một đứa con gái đang biểu diễn múa roi chín đốt, đường roi quất nhanh đến nỗi không nhìn thấy bóng. Lục Kiều Kiều ngồi

trên tầng hai quán trà vẫn nghe được tiếng roi thép xé gió vun vút, đủ thấy lực đạo đường roi mạnh mẽ nhường nào, khiến khán giả không ngớt reo hò. Phía trong gánh mái võ bày một giá binh khí, trên giá có các loại đao, thương, kiếm, côn, dài ngắn đủ loại. Bên cạnh giá binh khí là một lá cờ lớn hình tam giác màu xanh lam, trên cờ viết một chữ Tiêu to cỡ cái đầu. Trên chiếc hòm dưới lá cờ có một trung niên ngồi chễm chệ, xem chừng là chủ gánh mái võ trẻ con này. Thân hình y cao to vạm vỡ, mặc một bộ võ phục ngắn, chân chít xà cạp, đi giày bó, phía trên lộ một nửa ngực và cánh tay, mặt không để râu, song lại có thể thấy cuống râu đen dày đặc, có thể nhận thấy đây là một kẻ vốn râu ria xồm xoàm.

Lục Kiêu Kiêu quan sát kỹ càng từng đứa trẻ trong gánh mái võ. Con gái thì khỏi cần, cô chỉ nhìn con trai, ở đây có ba đứa con trai, đều quãng mười hai, mười ba tuổi. Một đứa mặc bộ màu đen, trông xinh trai nhả nhận, chỉ nhìn mặt thôi không cần thận lại nghĩ nó là con gái. Trong mấy đứa thì nó cao nhất, bộ dạng vẫn giống trẻ con, song đã cao như người lớn. Một đứa khác mặc áo xanh, mặt mũi ngay ngắn, mắt to mày rậm, rất có phong thái tướng quân, đặc biệt lại có mái tóc vàng ươm, đàn ông đều tết tóc đuôi sam dài, riêng nó chỉ có một cái đuôi sam nhỏ, dài cỡ cây đũa, buông ra sau gáy. Đứa thứ ba là một thằng béo chuyên khoa chiêm gồ trống, béo chắc nịch, song lại mặc một bộ màu đỏ nên trông béo quá mức. vẻ mặt thật thà trung hậu, trời sinh đã có tướng chọc cười người khác, lúc nào cũng cười ha hả, như không khép được miệng lại.

Đứa bé gái biểu diễn roi chín đốt xong, một hồi chiêm trống vang lên, đến lượt bọn con trai ra biểu diễn. Hai đứa cùng lúc nhảy ra, đứa áo đen cầm đơn đao, đứa tóc vàng cầm trường thương, xem chừng định biểu diễn màn Đao

phá thương.

Đao thương chuẩn bị xong xuôi, màn biểu diễn lập tức bắt đầu.

Diễn xuất của hai đứa trẻ đều mạnh mẽ uy vũ, đao thương lướt qua sát người, nguy như gọt

tóc, từng lưỡi đao chém vào chỗ hiểm, từng đòn thương đâm vào nơi yếu hại, tiếng đao thương va chạm như tiếng rèn sắt, tiếng nào tiếng nấy đều chấn động lòng người, công phu trình độ này tuyệt đối hiếm gặp trong

đám bán nghệ nuôi thân. Công phu giỏi thì đương nhiên được cổ vũ nhiệt liệt, hai đứa trẻ biểu diễn xong, trong tiếng hoan hô đã có người ném tiền vào trong gánh. Bọn trẻ con trong gánh mãi võ cũng chẳng ngại tay, lập tức nhặt những đồng tiền vung vãi trên mặt đất, đồng thời dựng một hình nộm bằng cỏ lên bức tường phía sau.

Lần này là thằng bé tóc vàng ra biểu diễn, trên người nó quấn mấy vòng dây thừng màu vàng thắt quanh hai vai. Nó chắp tay chào khán giả, khom người như ngồi xổm, rồi giậm chân đánh bịch” một tiếng, làm đất cát xung quanh bắn lên, thân hình không ngờ đã mượn đà nhảy lên không trung.

Người đang ở lưng chừng không xoay một vòng nhẹ nhàng, đồng dây thừng trên người nó đột nhiên buông lỏng, một đầu dây thừng dính với một mũi tiêu thép. Mũi tiêu thép vừa bay ra từ chỗ eo thằng bé tóc vàng, người còn chưa tiếp đất, nó đã đá văng mũi tiêu về phía cổ của hình nộm bên tường, phập một tiếng, đầu hình nộm bung ra.

“Ô!” Đám đông đồng thanh thốt lên kinh hãi. Lục Kiều Kiều khẽ chau mày, thằng bé này được quan chúng hoan nghênh, điều này không hề có lợi cho việc cô sắp làm. Thứ binh khí cậu bé tóc vàng biểu diễn gọi là tiêu thừng, thuộc loại binh khí mềm. Bởi vì nó chỉ là một sợi dây thừng dài một trượng ba thước gắn với một đầu tiêu làm bằng thép, kích thước nhỏ, tiện giắt theo người, các tiêu sư thời cổ thường dùng làm ám khí hoặc vũ khí phòng bị mang trên người.

Thằng bé tóc vàng giật tay về phía sau, sợi dây kéo mũi tiêu bay về, mũi tiêu lập tức lao thẳng về phía vai phải nó. Thằng bé lùi nửa bước, vai phải nghiêng ra sau tránh cho mũi tiêu bay qua, tay phải gấp lại để dây thừng quấn hai vòng quanh cùi chỏ, đồng thời chồm người về phía trước lộn một vòng, mũi tiêu thép không ngừng chuyển động xung quanh người nó. Thằng bé ngẩng đầu lên, người đã ngồi chồm hồm trên mặt đất, mũi tiêu thép lại có lực văng mới, một lần nữa lại phóng về phía hình nộm. Lần này tiêu thép phi vào tay trái hình nộm, lại một tiếng “phập” vang lên, tay trái hình nộm lập tức rớt xuống.

Tiếng trầm trồ kinh ngạc của khán giả càng lớn hơn, tiếng vỗ tay cùng lúc vang lên không ngớt. Có màn biểu diễn đặc sắc, mọi người vây lại

mỗi lúc một đông, mỗi lần tiêu thép phóng ra trúng mục tiêu, đám đông lại đồng thanh kêu lớn: "Giỏi quá!" Sau khi chân tay của hình nộm đều đã đứt, trên mặt đất lại vung vãi không ít tiền lẻ. Lục Kiều Kiều ngồi trên lầu, đếm số tiền rơi trên đất, nhằm tính thu nhập một ngày của gánh mãi võ.

Uống hết ấm trà, gánh mãi võ lại biểu diễn tiết mục khác, thằng bé béo bước ra biểu diễn màn lấy ngực đè nát đá, chủ gánh mãi võ biểu diễn múa đinh ba, đâm thương vào cổ, còn dùng tay

chém mấy miếng ngói xanh, mỗi lần chém lại hô lớn tiếng "oa da da". Xem ra màn biểu diễn của gánh võ dưới lầu cũng sắp kết thúc.

Đám con trai đứng thành một hàng vỗ tay hành lễ, đưa con gái bưng khay đi thu tiền của mọi người, đám người om sòm giải tán, đi bằng sạch. Đám trẻ con thu dọn đồ đạc, tay chủ gánh mãi võ vạm vỡ cũng tê cả tay sau khi chặt hết đồng ngói, chống nạnh thở hổn hển. Lục Kiều Kiều quan sát nét mặt ông ta từ xa, định dựa vào tướng mạo mà đoán ra một vài chuyện riêng tư của người này.

Nhìn một lúc, Lục Kiều Kiều đã chắc mẫm trong lòng, bèn trả tiền rồi khỏi trà lâu, đi thẳng về phía người chủ gánh mãi võ. Cô bước đến trước gánh mãi võ đang thu dọn đồ nghề, khom mình nói với chủ gánh:

"Xin chào đại thúc, tiểu nữ tên là Kiều Kiều, sư phụ tiểu nữ là Linh Hư đạo trưởng có dặn tiểu nữ tới bàn với đại thúc chút việc."

Hai mắt chủ gánh mãi võ sáng bừng lên. Tiểu cô nương xinh xắn này trông yếu ớt nhưng lại có vẻ thoát tục, ông ta là kẻ võ biên, chẳng có cơ hội tiếp xúc với người nho nhã, thấy Lục Kiều Kiều lễ độ như vậy, đâm ra hơi ngại ngùng.

"Ha ha, chớ khách khí! Tại hạ là Sái Tiêu, cô nương có việc gì vậy?" Sái Tiêu vừa cười nói, vừa vuốt trán gượng gạo như thề lau mồ hôi. "Thì ra là Sái Tiêu sư phụ!" Lục

Kiều Kiều lại hành lễ, rồi lập tức nói tiếp: "Phụ thân ngài vừa mất cách đây không lâu, vẫn trong bảy bảy bốn chín ngày, ngài vẫn đang để

tang, song tai vạ dầm máu đã ở trước mặt, không lâu nữa sẽ rời khỏi nhân thế, sư phụ tôi bảo tôi tới giúp ngài."

“Hà?”

Sái Tiêu bỗng kinh ngạc sửng sờ, trong đầu liên tục ngẫm nghĩ xem đã xảy ra chuyện gì, người trước mặt là ai, đến tìm mình có mục đích gì. Phản ứng của Sái Tiêu hoàn toàn nằm trong suy tính của Lục Kiều Kiều, điều này chứng tỏ tình hình phản ánh qua tướng mạo là chân thực. Nhất dao đầu tiên đã đâm trúng chỗ yếu hại. Sái Tiêu vội trấn định tinh thần, sắc mặt vẫn bột bột, nhưng đã lấy lại vẻ nghiêm trang nói với Lục Kiều Kiều:

“Nhà Sái mổ có việc tang, người trong làng đều biết, cô nương đừng hòng nói nhăng cuội rằng ta sẽ chết này nọ. Ta hành tẩu giang hồ mấy chục năm, các ngón lừa bịp đều đã gặp rồi, cô nương muốn gì cứ nói thẳng, đừng có giả thần giả quỷ.”

Lục Kiều Kiều bình tĩnh cười an ủi Sái Tiêu: “ Sái sư phụ, ngài chớ lo lắng, sư phụ tôi không lừa lấy tiền ngài đâu. sư phụ tôi là tiên nhân đắc đạo ở núi Long Hồ Giang Tây, đi ngang qua nơi này thấy sắc mặt ngài có tử khí, tai vạ đầm máu đã đến gần, nên mới dặn tôi tới cảnh báo ngài.”

Sái Tiêu lo lắng nhìn trước ngó sau, đoạn hỏi Lục Kiều Kiều: “Sư phụ cô nương đâu?”

Lục Kiều Kiều nói: “Sư phụ tôi là cao nhân ẩn dật, người ở gần đây, nếu có duyên sẽ hội kiến ngài, giờ chỉ cần tôi giúp ngài là được. Ngài có nề tình tới trà lâu đối diện uống chén trà bàn công chuyện chăng?”

Sái Tiêu thấy Lục Kiều Kiều có vẻ là người đọc sách biết lễ nghĩa, ngẫm nghĩ kỹ càng, thấy tiểu cô nương này da trắng nõn, khuôn mặt trái xoan thanh tú, nói tiếng Quảng hơi pha giọng ngoại tỉnh, không giống bọn cò bợm bản địa. Vả lại, bọn cò bợm xưa nay chỉ ra tay với những hộ giàu có, bản thân ông ta là người mãi võ, cũng chẳng có tiền cho người ta lừa gạt, nhờ thể tâm lý đề phòng với được vài phần, lòng lại sinh bán tín bán nghi, ngộ nhờ lời của tiểu cô nương này là thật, chẳng phải mạng mình sắp mất toi sao? uống chén trà nghe ngóng xem có việc gì cũng chẳng sao, nếu không tin mà xảy ra đại sự, bấy giờ có hối cũng không kịp.

Sái Tiêu nghĩ đoạn bèn thu xếp cho mấy đứa trẻ nghỉ ngơi dưới bờ tường, rồi đi theo Lục Kiều Kiều tới trà lâu bên cạnh ngã tư đường.

Sái Tiêu chọn chỗ ngồi bên cạnh song cửa để trông chừng lũ trẻ, sợ chúng đi mất, đây cũng là vị trí Lục Kiều Kiều đã chọn sẵn trong đầu. Sau khi hai người ngồi yên vị, Lục Kiều Kiều lại rời khỏi bàn, xuống bếp dọn đồ tiểu nhị mang cho ba đứa bé gái của Sái Tiêu ngồi bên tường bao dưới lầu ba chiếc bánh đường trắng trước, con gái đều thích ăn đồ ngọt, mỗi đứa vừa khéo có một chiếc; con trai thích ăn thứ có thể lấp đầy bụng, vậy bánh củ cải là hợp lý nhất, song ba đứa con trai chỉ có hai chiếc bánh củ cải, như vậy một đứa sẽ không có đồ ăn. Trong lòng Lục Kiều Kiều hiểu rất rõ, đưa ra thử thách cho đám trẻ vào đúng lúc chúng đói nhất, mới có công chuyện chẳng?”

Sái Tiêu thấy Lục Kiều Kiều có vẻ là người đọc sách biết lễ nghĩa, ngấm nghĩa kỹ càng, thấy tiểu cô nương này da trắng nõn, khuôn mặt trái xoan thanh tú, nói tiếng Quảng hơi pha giọng ngoại tỉnh, không giống bọn cò bợm bản địa. Vả lại, bọn cò bợm xưa nay chỉ ra tay với những hộ giàu có, bản thân ông ta là người mãi võ, cũng chẳng có tiền cho người ta lừa gạt, nhờ thế tâm lý đề phòng với được vài phần, lòng lại sinh bán tín bán nghi, ngộ nhờ lời của tiểu cô nương này là thật, chẳng phải mạng mình sắp mất toi sao? uống chén trà nghe ngóng xem có việc gì cũng chẳng sao, nếu không tin mà xảy ra đại sự, bấy giờ có hối cũng không kịp.

Sái Tiêu nghĩ đoạn bèn thu xếp cho mấy đứa trẻ nghỉ ngơi dưới bờ tường, rồi đi theo Lục Kiều Kiều tới trà lâu bên cạnh ngã tư đường.

Sái Tiêu chọn chỗ ngồi bên cạnh song cửa để trông chừng lũ trẻ, sợ chúng đi mất, đây cũng là vị trí Lục Kiều Kiều đã chọn sẵn trong đầu. Sau khi hai người ngồi yên vị, Lục Kiều Kiều lại rời khỏi bàn, xuống bếp dọn đồ tiểu nhị mang cho ba đứa bé gái của Sái Tiêu ngồi bên tường bao dưới lầu ba chiếc bánh đường trắng trước, con gái đều thích ăn đồ ngọt, mỗi đứa vừa khéo có một chiếc; con trai thích ăn thứ có thể lấp đầy bụng, vậy bánh củ cải là hợp lý nhất, song ba đứa con trai chỉ có hai chiếc bánh củ cải, như vậy một đứa sẽ không có đồ ăn. Trong lòng Lục Kiều Kiều hiểu rất rõ, đưa ra thử thách cho đám trẻ vào đúng lúc chúng đói nhất, mới có

thể thấy được tính cách thực của chúng. Đứa trẻ tóc vàng có vẻ mặt chính trực nhất, rất có khả năng nó sẽ nhường bánh củ cải cho những đứa

còn lại.

Tiểu nhị chuẩn bị đồ điểm tâm mang ra, Lục Kiều Kiều quay trở lại chỗ ngồi nhìn mặt Sái Tiêu, đồng thời nở một nụ cười điềm nhiên tự tại như xưa nay vẫn thế, cô quan sát kỹ từng li từng tí trên gương mặt đối phương, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào. Sái Tiêu từ trước tới giờ chưa từng bị ai nhìn chăm chú như vậy, hướng hồ người nhìn lại là một tiểu cô nương xinh xắn, đôi mắt to đẹp khiến người ta không dám nhìn thẳng, mùi hương thiếu nữ lớn vờn quanh mình, thoảng bay vào mũi, khiến ông ta bứt rứt không yên, không biết nên đặt hai tay vào đâu nữa.

Trong mắt Lục Kiều Kiều, gương mặt này có thể nói lên toàn bộ bí mật của Sái Tiêu.

Mé trán bên trái của Sái Tiêu lõm xuống, phần này gọi là Nhật Giác, là vị trí tượng trưng cho người cha. Nhật Giác lõm là tín hiệu rõ ràng chứng tỏ người cha đã mất, lại thêm phần Thiên Đình ở giữa trán phảng phất có khí màu xanh, phối hợp với Nhật Giác lõm xuống, chứng tỏ thân phụ của Sái Tiêu mới mất, vậy nên ban nãy Lục Kiều Kiều vừa mở lời đã nói việc mình nắm chắc mười phần này nhằm trấn áp tinh thần của Sái Tiêu, như vậy mới tiện nói những lời tiếp theo.

Sái Tiêu có lông mày thô rậm, song phần đuôi tán loạn, chứng tỏ huynh đệ phân ly, nửa sau phần xương lông mày bên trái có vài vết cạo xước, tựa như bất cẩn bị dao cạo liếm qua, khiến lông mày không thể mọc lên được. Mặt khác, bên trái vị trí năm hạn hai mươi tám tuổi ở Ấn Đường hơi lõm, từ đó có thể đoán định rằng năm hai mươi tám tuổi huynh đệ qua đời. Phần Lệ Đường dưới khóe mắt tượng trưng cho con cái, nếu đầy đặn sáng sủa thường có con đàn cháu đống, đồng thời con cháu rất có chí cầu tiến. Lệ Đường của Sái Tiêu tuy không có sắc đen, song lại quá đầy, thậm chí hơi có vẻ sưng tấy, Lệ Đường bên trái trông thấp và tối hơn bên phải, chứng tỏ sau khi kết hôn hiếm muộn con cái, hơn nữa còn rất khó sinh được con trai. Sái Tiêu dặt theo một bầy trẻ con mãi vô sinh nhai, song mấy đứa bé trai không có đứa nào giống ông ta, chắc đều không phải con đẻ, như vậy việc Sái Tiêu chỉ sinh được con gái, không sinh được con trai đã hai năm rõ mười. Không có nam đinh,

vào thời bấy giờ không khác gì tuyết tự, nói năng cần phải hết sức né tránh.

Lục Kiều Kiều mời người ta vào quán uống trà, câu chuyện dĩ nhiên phải do cô mở lời trước. Màn mở đầu ban này đã rất tuyệt, lúc này cô chỉ cần thừa thắng xông lên.

“Sái sư phụ, xin hỏi ngài năm nay được bao nhiêu xuân thu rồi ạ?”

“Bốn mươi hai, sao vậy?”

Lục Kiều Kiều nhìn Sái Tiêu với ánh mắt hiếu kỳ, nói: “Linh Hư đạo trưởng bảo tôi hỏi xem có phải năm ngài hai mươi tám tuổi, ngài đã mất một người anh em?”

Sái Tiêu nói: “Đúng rồi.”

Lục Kiều Kiều lại nói: “Vợ ngài rất dữ dằn, ngài phải ở rể nhà vợ, mãi không có con trai, con gái cũng chỉ có một hoặc hai đứa mà thôi.”

Sái Tiêu có vẻ ngượng ngùng, nói: “Vâng, đúng là như vậy, tôi chỉ có một đứa con gái mà thôi.” Nói đoạn liền đưa mắt nhìn lũ trẻ dưới lầu.

Lục Kiều Kiều cũng để ý xem tình hình dưới lầu ra sao, vừa vặn trông thấy lũ trẻ nhận được bánh, đang cười hỉ hả chia nhau. Quả nhiên, thằng bé tóc vàng đã nhường bánh củ cải cho hai đứa còn lại. Đứa bé gái múa roi chín đốt chạy tới bên thằng bé tóc vàng, bẻ một nửa chiếc bánh đường trắng cho nó, khiến bọn trẻ tha hồ chế giễu. Thằng bé tóc vàng hết sức ngượng ngùng, đùn đẩy mãi không chịu nhận, thẹn đỏ cả mặt, đành ngồi trơ ra đó để những đứa trẻ khác trêu đùa.

Đứa bé gái chìa chiếc bánh đường có khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu, mặt tròn, mắt to trông nhang nhác Sái Tiêu, có lẽ là con gái ông ta, đang chạy đuổi đánh hai thằng bé trêu nó.

Lục Kiều Kiều sau khi trông thấy cảnh tượng muốn thấy, liền gọi tiểu nhị tới, dặn tiếp tục đưa xuống sáu chiếc bánh bao xá xíu cho bọn trẻ, lần này mỗi đứa đều được một chiếc bánh to, cô muốn xem cách ăn uống của thằng bé tóc vàng.

Sái Tiêu nói: “Cô nương nói gì cũng đúng, song đây đều là những việc người trong làng biết cả, cô có thể nói xem mấy ngày hôm nay đã có chuyện gì xảy ra với tôi không?”

Sái Tiêu mới dứt lời, tiểu nhị vừa đưa siêu nước nóng tới, mở nắp ấm trà ra châm thêm nước.

Có người hỏi việc, lại có người vừa tới cho biết động tượng, vừa khéo có thể vận dụng Mai Hoa dịch số. Ấm trà thuộc quẻ Đoài, quẻ Đoài tượng trưng cho việc mừng, ấm trà châm thêm nước chính là tượng tăng tài tiến lộc. Tiểu nhị đứng ở cung quẻ Khôn hướng Tây Nam cái bàn, sau khi châm nước liền rời đi, song đứng không vững, chân vấp vào bàn khiến bàn hơi rung, tượng này ứng với việc gia trạch không yên, hướng Tây Nam có tổn hại. Lục Kiều Kiều đã vận dụng Mai Hoa dịch số đến độ xuất quỷ nhập thần, việc nhỏ này không làm khó được cô.

“Sái sư phụ, ngài vẫn băn khoăn phải không? Linh Hư đạo trưởng sớm biết ngài sẽ hỏi như vậy. Đạo trưởng bảo tôi, mấy hôm rồi ngài vừa có một khoản tiền, có điều bức tường phía Tây Nam ở nhà bị đổ rồi.”

“Tường đổ đè lên thứ gì?” Sái Tiêu lập tức truy hỏi.

“Ôi dào, đè lên nhà xí, khiến cả căn nhà vừa khai vừa thối.” Lục Kiều Kiều cười hì hì đáp.

Kỳ thực nhà cửa ở nông thôn thời xưa, cống thoát nước đều ở phía Tây Nam, nhà xí đương nhiên là ở đó rồi.

“Đúng là thần tiên sống! Sái mỗ khâm phục!” Sái Tiêu đã hoàn toàn tin tưởng vào tiểu cô nương này.

“Mấy bữa trước tôi đánh bài Thiên cử, ngồi ăn liền chín ván, cả đời tôi chưa từng đổ đến như vậy, đánh một đêm thắng được mười mấy lạng bạc. Chuyện cái nhà xí cũng đúng nốt,

tường đổ làm vỡ cả cái hố xí, giờ vẫn chưa sửa được. Đạo trưởng quả là cao nhân, nào nào, để Sái mỗ rót trà cho cô nương!”

Sái Tiêu vội ân cần rót trà cho Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều làm dáng, mỉm cười cầm chiếc quạt tròn che khuôn miệng anh đào, ra vẻ bên lên thẹn thùng lắm. Lần này, đến lượt Sái Tiêu cuống lên, sốt sắng hỏi ngay: “Cô nương này, đạo trưởng bảo tôi sắp gặp họa sát thân phải không? Ngài có nói là việc gì không?”

Lục Kiều Kiều không vội trả lời, cô đang mải quan sát lũ trẻ dưới lầu ăn bánh bao xá xíu.

Mục tiêu của Lục Kiều Kiều không phải ba đứa con gái, cô chỉ nhìn tới ba thằng con trai.

Thằng bé xinh xắn mặc bộ đồ màu đen vừa ăn vừa chơi, sờ cái nọ với cái kia, những đứa xung quanh nó đều chẳng được yên thân. Đôi mắt nó đảo tròn nhìn quanh, dạng này tâm trí bất định, không phải người Lục Kiều Kiều cần. Thằng béo thì lại béo quá, không phải Lục Kiều Kiều ghét thằng béo ấy, nhưng người cô muốn tìm không thể béo, còn cách ăn uống thế nào thì thoải mái.

Thằng bé tóc vàng cầm bánh bao lật ngược lại như thể bưng bát, ăn từng miếng nhỏ, như vậy nhân thịt trong bánh không rơi xuống đất chút nào. Mắt nó nhìn chăm chăm xuống mặt đất trước mặt, không chủ động đùa nghịch với những đứa trẻ khác. Lục Kiều Kiều rất hài lòng với lối ăn uống như vậy, cô cần một đứa có tính cách này. Biết nghe lời, không sinh sự.

Lục Kiều Kiều nhìn bọn trẻ ăn xong, quay đầu lại nói với Sái Tiêu: “Dạ vâng, đạo trưởng đã

nói, thân phụ ngài vốn dĩ không đáng mất sớm như vậy, song bên ngài có sao Bạch Hổ chiếu, năm nay lại phạm Thái Tuế xông Bạch Hổ, sao Bạch Hổ phát tác, làm tổn hại đến con người. Cha ngài nếu gắng gượng được qua mùa thu năm nay thì sẽ vô sự, tiếc rằng lại khắc với sao Bạch Hổ nên không qua nổi tiết Trung Thu. Sao Bạch Hổ xét theo ngũ hành thì thuộc Kim, đến mùa thu càng hung hãn hơn, người ta vẫn nói "kim thu" là vì thế, đến lúc ấy, không chỉ có ông cụ chết vì xung khắc thôi đâu... giờ đã sắp tháng Tám rồi, ngài là chủ nhà, nội trong ba bảy hăm một ngày, e khó tránh khỏi đại nạn..." Sái Tiêu ngời thần ra tại chỗ, toát mồ hôi đầm đìa.

Lục Kiều Kiều thấy vậy, trong lòng hết sức vui mừng, nói nhăng nói cuội so với việc tính toán kỹ lưỡng thì nhàn hạ hơn nhiều. Cô lại chỉ xuống dưới hỏi: “Mấy đứa bé trai dưới lầu có phải họ hàng thân thích của ngài không?”

Sái Tiêu nói: “Thằng béo là người làng, bố nó chết vì bệnh đậu mùa, mẹ nó dẫn theo nó cũng chẳng có cách nào, đành để nó tới chỗ tôi kiếm bát cơm ăn. Thằng áo đen là thằng tôi bỏ tiền mua về, bố nó đánh bạc thua

sạch, phải bán con trả nợ, nó cũng giống bô nó, cả ngày chẳng lúc nào đứng đắn. Thằng tóc vàng thì được tôi nhận về hồi bọn quỷ Hồng Mao đánh Quảng Châu mấy năm trước. Bố mẹ nó bị giết chết cả, nó một thân một mình đi khắp nơi ăn xin, khi tôi mở gánh mài võ, trông thấy nó nhặt đồ ăn trên đường, thằng bé có bảy tám tuổi mà phải đi ăn mày như vậy kể cũng thật đáng thương,

thế là tôi giữ nó lại trong gánh mài võ, cho nó học ít công phu kiếm miếng cơm ăn... bọn chúng nó là sao Bạch Hồ à?”

Lục Kiều Kiều tỏ vẻ nghiêm túc nhìn xuống dưới lầu, sau đó quay lại nhìn vào mắt của Sái Tiêu, nói vẻ thâm trầm: “Sao Bạch Hồ chính là đứa bé tóc vàng.”

Lục Kiều Kiều lại dẫn thêm một bước, nói ra nhận xét của mình: “Thằng nhóc này cao số, mệnh Bạch Hồ trên thì húc cho rơi, dưới thì đập cho rụng, tức là già trẻ lớn bé quanh nó đều phải chết hết, nó mới sống được. Sao Bạch Hồ cứ bốn năm khắc một lần, lần trước đã khắc bô mẹ nó, giờ lại đến kỳ hạn bốn năm, đã bắt đầu phát tác rồi, Sái sư phụ cứ nhìn mái tóc vàng của nó là biết nó không phải người bình thường, thật sự rất nguy hiểm đấy...”

Sái Tiêu cũng nhìn lũ trẻ dưới lầu hồi lâu, đoạn thở dài nói: “Tôi đâu thể đuổi nó đi được, nói gì thì nói cũng đã ở chung mấy năm, dạy nó đâu ít thứ, nó là đứa ngoan ngoãn, làm việc hay luyện công đều chăm chỉ nhanh nhẹn... vả lại trong gánh mài võ, nó cũng là đứa giỏi kiếm tiền.”

“Cha ngài cũng bị nó khắc cho chết rồi, ngài không nên vì mấy chục đồng mà không tiếc tính mạng như vậy, Sái sư phụ...”

“Ài, đuổi thằng bé đi, tôi làm sao nữa nói...” Sái Tiêu cau mày, vẻ mặt đau khổ, qua lời nói có thể thấy ông ta cũng là người lương thiện.

Lục Kiều Kiều có cách riêng để đối phó với người tốt, cô bảo Sái Tiêu:

“Sái sư phụ, sao Bạch Hồ cao số, song không

cao hơn pháp thuật của sư phụ tôi. Thế này đi, tôi sẽ đưa cái tai vạ này lên núi, trên núi có sư phụ tôi trấn yểm nó sẽ không phát tác được nữa, cũng coi như cho nó một con đường sông.” Cô ngừng lại nhìn Sái Tiêu, thấy vẻ mặt Sái Tiêu vẫn khó coi, bèn cười nói: “Sái sư phụ nuôi cái tai vạ này cũng mấy năm rồi, cơm áo gạo tiền bỏ ra cũng không ít, chúng tôi

thu nhận nó, sẽ trả cho Sái sư phụ một cái hồng bao, lại tặng thêm ngài một đạo bùa linh hóa sát, vừa giải sao xấu vừa giúp ngài phát tài vượng khí, bảo đảm nửa đời sau ngài sẽ liên tục gặp phúc may.” Nói đoạn liền moi từ túi áo trong ra một tờ ngân phiếu năm lạng, đưa cho Sái Tiêu. Tờ ngân phiếu là phiếu do Nhật Thăng tiền trang ở Sơn Tây phát hành đã lâu năm, thương hiệu cũ uy tín lớn, chất bạc tốt, còn đảm bảo hoàn đủ tiền. Sái Tiêu cũng là người biết hàng, nhìn thấy ngân phiếu liền mừng rơn, vội đồng ý ngay, ông ta mở gánh mải võ, toàn thu về tiền lẻ, một tháng cũng chẳng kiếm nổi năm lạng bạc, lại phải nuôi một đồng người. Người ta nói của đi thay người, lần này ông ta vừa được của vừa trừ tai, đâu có chuyện không mừng cho được. Lục Kiều Kiều cũng rất hoan hỉ, chỉ hiềm chưa chạy được ngay ra ngoài cửa Nam cười lớn ba tiếng, có điều lúc này không thể lộ nụ cười ra mặt, đành phải cố nuốt xuống. Giờ một đứa bé mấy tuổi cũng phải mười lạng bạc, đứa biết làm lụng lại có sức khỏe càng đắt, từ mười mấy lạng đến mười lạng vẫn còn là được giá. Vậy mà lần này chỉ cần năm lạng bạc đã mua được một đứa bé trai dễ sai dễ bảo, nếu không phải bản thân đang cần dùng người, bán qua tay vẫn kiếm được khối tiền.

Lục Kiều Kiều lại moi trong túi thơm ra một đạo bùa giấy vàng gấp thành hình tam giác, hỏi trà lâu xin một cái hồng bao, bỏ ngân phiếu và bùa vào, trao vào tay Sái Tiêu.

Sái Tiêu vui mừng nói: “Chao ôi, cảm ơn cô nương quá. À không phải, cảm tạ ơn cứu mạng của đạo trưởng... À không phải, đa tạ đạo trưởng và đa tạ cô nương, khà khà...”

Năm lạng bạc này là chút báo đáp của Lục Kiều Kiều dành cho người tốt bụng, nếu bản thân ông ta vì lòng ích kỷ mà đuổi đứa trẻ đi, thì một xu cũng đừng hòng lấy lại được.

Hai người giao dịch hoàn tất, cùng xuống dưới lầu, sắc trời đã bắt đầu sẫm tối.

Sái Tiêu tới trước mặt lũ trẻ, dẫn thẳng bé tóc vàng lại bên Lục Kiều Kiều, xoa tóc thẳng bé nói: “Này Hoàng Mao, con thu dọn đồ đạc rồi đi theo chị này ngay hôm nay đi, Sái thúc không nuôi nổi con nữa, sau này con cũng đừng trở lại đây, phải nghe lời chị đấy!”

Thằng bé tóc vàng sững sờ, ngẩng mặt lên nhìn. Đêm hôm đó, Lục Kiều Kiều đặt tên cho thằng bé tóc vàng là An Long Nhi.

Sáng sớm hôm sau, Lục Kiều Kiều thức dậy, hút xong hai cữ thuốc, đã cơn nghiền, liền bôi son trát một lớp phấn thật dày, vận chiếc áo khoác màu lục thêu hoa đỏ sẫm, tinh thần lâng lâng, dắt An Long Nhi ra khỏi nhà. An Long Nhi đi theo sau Lục Kiều Kiều, một tay xách một chiếc làn, trong làn có ấm trà và chén trà, hạt dưa, hoa quả, tay kia giữ chiếc ô tây

che cho Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều không quay đầu lại, hỏi thằng bé: Có nhớ tên mình giờ là gì không?”

An Long Nhi trả lời: "Dạ nhớ. Là An Long Nhi." Lục Kiều Kiều lại hỏi: “Có nhớ mình là ai không' An Long Nhi trả lời: “Cháu là cháu cô, cô là cô cháu.”

“Cô là thế nào?” Đồ đạc đều nằm trong tay An Long Nhi, Lục Kiều Kiều chỉ cầm chiếc quạt tròn bằng the mỏng và một chiếc túi thơm, xưa nay cô chưa từng được rảnh tay như vậy bao giờ, nên tâm trạng rất phấn khởi.

“Cô tức là em ruột của bà' cháu.” An Long Nhi theo sau Lục Kiều Kiều, tò mò quan sát đường phố Tây Quan.

An Long Nhi theo Sái Tiêu mãi võ, chỉ ra vào phía Đông thành Quảng Châu, chưa từng đến Tây thành, hằng ngày ra khỏi nhà, đi qua đi lại cũng chỉ có mười tám cái chợ thường đến, gặp ngày mưa không mở gánh thì một tháng cũng ra khỏi nhà tầm hai mươi ngày, đã quen nhìn dân cư thật thà cục mịch và quân doanh quan phủ ở phía Đông thành, giờ mới biết Tây thành còn có ngõ liễu tường hoa lòn lẹt xanh đỏ, và rất nhiều cô gái xinh đẹp hiếm khi được gặp ở Đông thành, nó trông đến hoa cả mắt.

Lục Kiều Kiều như thường ngày, hễ ra khỏi cửa là đi tới ven đầm Bạch Nga. Cô đến chỗ thuyền hoa xếp hàng rợp mắt ồ ven sông, đi ra chỗ gốc cây đa có nhiều chị làm thuê ở đợ đang tụ tập.

Những người này đều làm thuê ở các chôn phong nguyệt, Lục Kiều Kiều rất quen thuộc với họ. Những người làm công này khác hẳn với họ.

Những người làm công này khác hẳn người làm công trong các nhà phú hộ. Người làm công trong nhà phú hộ đều là hạng ăn lương, còn những chị những bà giúp việc ở chốn phong nguyệt lại là chủ bé, góp vốn với chủ lớn mở thuyền hoa hoặc kỹ viện, họ rất thân với đám kỹ nữ, một mặt chăm lo việc ăn uống vệ sinh của khách, một mặt giao dịch ngầm cho đám kỹ nữ, ở giữa ăn hoa hồng, chia chác với chủ lớn.

Mỗi sáng, đám người làm công này đều đi chợ mua thức ăn, sau đó tranh thủ chút thì giờ rảnh rỗi tùm tùm lại ven sông trò chuyện, trao đổi thông tin hành lang. Họ là những người nắm rõ nhất mọi tình huống ở chốn phong hoa tuyết nguyệt này, cô nào không thu được tiền, khách nào có bệnh hoa liễu, nội trong một ngày đều sẽ phát tán đi từ nơi đây.

Lục Kiều Kiều có mỗi làm ăn với họ, mỗi sáng cô đều dạo qua đây, các bà các chị sẽ giới thiệu các cô kỹ nữ muốn xem số mạng cho Lục Kiều Kiều, còn Lục Kiều Kiều sẽ trả tiền hoa hồng cho bọn họ. Vì danh tiếng của Tiểu Thần Bà Lục Kiều Kiều trong giới phong nguyệt cũng khá nổi, còn đến tận nơi phục vụ từng người, đương nhiên chi phí đắt đỏ, song khi trả tiền hoa hồng lại thoải mái xông xênh, các chị làm công đều rất thích qua lại với cô.

Đám làm công đang ở bên đó chụm đầu chuyện trò sôi nổi, chỉ thấy làn đi chợ nằm chỏng chơ dưới gốc cây đa, mấy chục người đàn bà quây thành một vòng riu ra riu rít. Lục Kiều Kiều bảo An Long Nhi ngồi ở bên ngoài đợi, rồi tự mình bước đến lanh chanh nói theo.

Cô tự rót trà cho mình, đi lại chỗ đám đàn bà.

Lục Kiều Kiều thân hình nhỏ nhắn, đứng ở sau lưng mấy bà mấy chị chẳng nhìn thấy gì cả, bèn chen vào chính giữa, chống nạnh cùng mọi người nghe một bà chị béo tốt lớn tiếng kể:

“Bỗng ‘tùm’ một tiếng có tiếng nhảy xuống sông, chúng tôi hãi quá, vội lao ra cứu người. Người đàn ông đến cùng vị khách đó và đầu bếp trên thuyền của chúng tôi đều nhảy xuống sông định cứu ông ta lên, song mò mãi không thấy đâu. Người nhảy xuống sông cứ như tảng đá lớn, cứ chìm ngấm xuống dưới, chẳng có bong bóng nước gì nổi lên, đúng là quỷ quái.”

“Bấy giờ là nửa đêm, thuyền ở giữa dòng, đang định quay về bờ bên này...”

“Nếu ông ta đến chơi một mình, lại nhảy từ thuyền của chúng tôi xuống sông chết đuối, chúng tôi chắc chết cả nút, loại người lăm tiền này mà chết, chúng tôi có chết mười lần cũng không đền nổi, may mà có người đi cùng, có thể làm chứng chúng tôi không giết người, bằng không dẫu nói thề nào cũng chẳng xuôi, chúng tôi chắc chắn sẽ bị phán là giết người cướp của, bị chém đầu hết...”

Có chị còm nhom hỏi chị béo: “Liệu có phải nghĩ không thông không, chứ vô duyên vô cớ ai lại làm thế? Thật là kỳ quái.”

Chị béo nói: “Đang uống rượu thì ông ấy đột nhiên giở trò, hất tung hai cái bàn, còn gào lên bảo muốn giết người, rồi đánh người loạn cả lên, lại muốn tìm đao, chúng tôi tưởng ông ta uống rượu say nên phát cuồng, bèn sai người giữ chặt ông ấy lại rồi đưa thuyền về đầm Bạch

Nga, nhưng ông ta còn cắn người nữa chứ lì, có người bị ông ta cắn đứt nửa miếng thịt trên tay, ông ta giằng khỏi những người khác, cứ thế đâm đầu nhảy xuống dòng Châu Giang...”

“Tối hôm kia, vừa lên bờ liền báo quan ngay, nhưng hôm qua quan phủ chỉ sai người đến hỏi một lần, đến giờ vẫn không quay lại.” Các bà chị mồm năm miệng mười bàn tán về việc này, đều nói rằng người đó phát rồ phát dại rồi.

Lục Kiều Kiều lấy làm kỳ quái, sao chuyện Đặng Nghiêu kể cho cô nghe lại xảy ra đồng thời cùng chuyện này vậy.

Lục Kiều Kiều cũng xen vào hỏi chị béo: “

Người nhảy sông chết đuối là ai vậy? Có phải khách quen không?”

Chị béo nói: “Không hẳn khách quen, song cũng đến thuyền chúng tôi dăm ba lần, là cái tay buôn đồ hải sản, họ Quách, vẫn gọi là ông chủ Quách.”

“Cũng họ Quách?” Lục Kiều Kiều thấy ớn lạnh trong lòng.

Hiếu kỳ là đức tính quan trọng nhất của người theo Đạo thuật, ai học Đạo thuật đều hiếu kỳ gấp trăm gấp chục lần người bình thường, sẵn sàng trả mọi giá để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình.

Khi biết người khách làng chơi nhảy xuống dòng Châu Giang tự sát cũng họ Quách, lòng hiếu kỳ của Lục Kiều Kiều theo lệ lại trỗi dậy mạnh mẽ. Cô chen ra khỏi đám các bà chị, nói với An Long Nhi: “Nhóc con thật tốt số, vừa đến nhà cô đã có kịch hay để xem. Đi theo cô, cô dẫn mày đi xem phong thủy.”

Nói đoạn, cô liền gọi một chiếc xe kéo, chạy thẳng đến căn hung trạch có Quách đại nhân tự sát ở phường Giáp Công. Xe dừng lại trước ngõ phường Giáp Công, vừa đi vào ngõ, Lục Kiều Kiều vừa giảng cho An Long Nhi: “Mỗi một nơi, mỗi một con phố, mỗi một căn nhà đều là cơ thể sống, đều có vận khí riêng, có tốt, có xấu.”

“Cái ngõ này vận khí không tốt, có thể thấy ngay từ cánh cổng ở đầu ngõ, đôn đá tròn dưới hai cột trụ đã đen từ dưới đen lên kia.”

Lục Kiều Kiều lại chỉ xuống mặt đất nói: “Giữa con đường lát đá cũng có một dòng khí đen chạy từ đầu tới đuôi, đó là bởi ngõ này vận khí yếu ớt, dương khí không đủ, sống trong ngõ, người vượng nhất cũng như người yếu nhất đều có thể vì vậy mà gặp chuyện.”

An Long Nhi không hiểu cho lắm, liền nói: “Cô Kiều, vì sao người vượng nhất cũng có chuyện?” “Độc dương bất sinh, cô âm bất trưởng, việc gì thái quá đều sẽ chạy về cực bên kia. Cũng như thời tiết vậy, sau khi nóng hầm hập sẽ đổ mưa, người có vận khí quá vượng có thể sẽ đột tử, nếu không sẽ khiến người quanh thân mình liên tục gặp chuyện, cái gọi là ‘Dương tận Âm sinh’ cũng chính là ý này.” Lục Kiều Kiều vừa chuyện trò với An Long Nhi, vừa ngó nghiêng xem cổng nhà dân ồ hai bên phường Giáp Công. Lục Kiều Kiều bước tới trước một cổng lớn khóa chặt, bảo An Long Nhi: “Đây chính là nhà của Quách đại nhân.”

“ở đây có rất nhiều hộ giàu có, sao cô lại biết là nhà này?” Thấy khó hiểu, An Long Nhi liền hỏi.

“Bởi trước cửa đã viết kia...” Lục Kiều Kiều nhìn hai con sư tử nhỏ ở trước cửa.

Cô gọi An Long Nhi lại nói: “Mày xem trên đầu con sư tử đá ở bên trái có vết mốc trông như đốm đen, lại ở bên phải gáy nó. Căn nhà này tọa Nam hướng Bắc, gáy bên phải của con sư tử nằm hướng Nam chính là cung Càn ở phía Tây Bắc, Càn là cha, con sư tử bên trái là vị trí Thanh

Long, tượng trưng cho đàn ông, nhà này nếu xảy ra sự cố đều nhằm vào nam đình.”

An Long Nhi gật đầu, song vẫn còn lơ mơ.

“Song cũng không đến nỗi phát rồ lên giết người nghiêm trọng như thế chứ...” Lục Kiều Kiều lẩm bẩm, đứng trước cổng nhà họ Quách, xem xét bốn phía chung quanh.

Chợt Lục Kiều Kiều nhìn thấy trên khung cửa một nhà ở ngõ đối diện chệch bên phải có một tấm gương Bát Quái to như cái đĩa đựng nước mắt chiếu vào cửa nhà họ Quách.

Cô bước tới xem kỹ tấm gương. Loại gương Bát Quái này đầu đường cuối phố' đâu cũng bán, là thứ vật dụng trấn yểm rất phổ biến. Tấm gương này dường như vừa mới đặt cách đây không lâu, không đóng đinh trên xà ngang, mà lại dùng dây đồng treo dưới mái hiên một cách cầu thả, tấm gương vừa vặn chĩa vào cổng lớn của nhà họ Quách, trông hơi lệch, thực ra là phương hướng cố định được cố ý chỉnh bằng dây đồng.

Lục Kiều Kiều thấy trong nhà có người, liền gọi vọng vào. Một bà già hơn sáu mươi tuổi bước ra.

Lục Kiều Kiều hỏi bà già xem tấm gương này

có phải do nhà họ tự treo không, bà già bảo không biết việc này, nhà họ từ trước tới nay chưa hề treo gương.

Hỏi thăm bà ta xong, Lục Kiều Kiều liền bảo An Long Nhi trèo lên gỡ tấm gương xuống.

Lục Kiều Kiều cầm gương trong tay, lật lại xem mặt sau. Ở mặt sau tấm gương có một sô' vòng tròn nhỏ được vẽ từ những đường cong liên tiếp bằng chu sa màu đỏ sậm, tạo thành chuỗi ký hiệu kỳ quái.

Lục Kiều Kiều nhận ra đây là sát cục phong thủy, được gọi là... Quỷ kính chiếu đường. Cô lập tức ý thức được rằng, có người tinh thông phong thủy đang giết người, và lại còn xuống tay rất nặng. Bản thân cô không có ân oán gì trong đám giang hồ, không cần thiết phải chuốc việc vào người, nên vội vã quay ra, dắt An Long Nhi rời khỏi phường Giáp Công.

Cuối ngõ phường Giáp Công, có người đàn ông tựa vào gốc cây bạch lan, lấy chiếc mũ cỏ nát che mặt như nằm ngủ, song ánh mắt lạnh buốt lộ ra từ kẽ hở trên mũ lại đang dõi theo bóng Lục Kiều Kiều bỏ đi.

“Giờ trò quẻ gì vậy, Quẻ kính chiếu đường, khiến cả thành nghiêng ngả như thế này.” Một giọng trầm đục, cất lên đầy tức tối.

Kẻ nói lời này là một gã đàn ông cao to, nuôi một chòm râu dê dưới cằm, trong mặc áo dài ngoài khoác áo chên ngắn, cầm chiếc quạt gấp trong tay, thắt lưng đeo túi, ăn vận kiểu thương nhân. Kỳ thực, hẳn chính là Phó sứ Chương Bình Hàm của phủ Quốc sư.

Hắn đứng trên một ngọn đồi, hướng về phía ngôi mộ tọa Nam hướng Bắc, trên bia mộ khắc dòng chữ “Quách công Thủ Thành chi mộ”. Sau lưng có bốn người đàn ông khác cũng ăn vận cùng một kiểu thương nhân.

Chương Bình Hàm nói tiếp: “Đúng là việc công phải làm, thiên hạ phải giữ, song các người làm kín kín một chút không được à? Dùng gì không dùng, lại dùng sát cục Quẻ kính chiếu đường, khiến người ta nổi điên lên? Hử?”

Trong số bốn kẻ bị mắng, có một kẻ trả lời: “Giờ là tháng Bảy, dùng Quẻ Kim Dương thoái thần chiếu sát của tháng trước thì hiệu nghiệm rất nhanh... ngài cũng đâu có nói phải dùng sát cục gì...”

Chưa nói hết câu, Chương Bình Hàm chẳng thêm ngoảnh đầu, trơ tay tát thẳng vào mặt tên vừa trả lời đánh “bốp” một tiếng.

Hắn phồng mồm trợn mắt quay lại, đối diện với tên kia, nói mà nước bọt bắn phèo phèo vào mặt đối phương: “Bốn hộ họ Quách ở trấn Bảo Điền, phát điên giết nhau trong tiệc đầy tháng, làm cả trấn rung động, hai anh em họ Quách làm ăn trong thành, giết người như hóa dại, máu me lênh láng, kinh động toàn thành. Giờ dẹp sạch dưới quê, dẹp sạch trong thành, có muốn ta dẹp luôn cả đầu mày không hả?” Chương Bình Hàm khua tay vạch một nhát lên cổ tên kia, khiến hắn khiếp vía, run bần bật. Tất cả im lặng phăng phắc. Một lúc sau,

Chương Bình Hàm mới sa sầm nét mặt nói với bốn tên kia: “Vụ việc lần này, ta đã thu xếp chỗ quan phủ rồi. Từ rày trở đi dùng cách gì cũng phải thông qua cửa của ta đã!”

Nói đoạn phẩy mạnh ống tay áo, quay người xuống núi. Bốn tên bị chửi vâng vâng dạ dạ bám theo sau. Chương Bình Hàm đột ngột quay phắt lại, lớn tiếng quát chúng: “Đi theo ta làm gì? Gỡ cái gương Quẻ kính

chiếu đường mang đi ngay, đừng để dân chúng nhặt được lại làm tin đồn lan đi khắp nơi, khôn nạn! Toàn một lũ khôn nạn! Quanh đời đâu cũng thấy mả...”

Tối đến, Lục Kiều Kiều vẫn nằm trên giường trúc bên giếng trời hút thuốc, giờ đã có An Long Nhi rót trà châm thuốc, cô càng hút càng đậm đà. Thuốc phiện có mùi hương rất đượm, loại thuốc Vân Nam Lục Kiều Kiều hút lại là loại thượng phẩm trong nước, mùi vị càng xa càng rịn, nếu không có mùi thuốc đậm đặc hơn từ quán Vạn Hoa bên cạnh, mấy hộ xung quanh chắc chắn sẽ biết Lục Kiều Kiều tối nào cũng hút đã thuốc phiện trong nhà.

Cô nói nhát gừng với An Long Nhi: “Quý kính chiếu đường là thứ tà môn trong phong thủy Thiên Tinh. Thuật phong thủy vốn dĩ cũng giống như tiền, không phân tốt xấu, chỉ xem xem mình dùng nó vào việc chính hay việc tà.” An Long Nhi đến ồ với Lục Kiều Kiều mấy hôm, ngày nào cũng gặp những điều mới lạ, Lục Kiều Kiều nói với thằng bé câu gì, nó đều cô gắng ghi nhớ.

“Những hình vẽ ở mặt sau tấm gương là bùa chú Quý Kim Dương, trên trời có nhị thập bát tú, Quý Kim Dương là một tinh tú trong số đó, là chủ tinh của tháng trước. GIỜ này chưa hiểu, sau rồi sẽ hiểu.” Lục Kiều Kiều nói với giọng trẻ nãi, khiến An Long Nhi cảm thấy rất dễ chịu.

“Chỉ treo gương không thôi cũng chẳng có tác dụng gì, song mặt sau lại dùng chu sa vẽ bùa chú thì nguy hại lắm...”

An Long Nhi lắng tai nghe, không nói một lời. “Vả lại...” Đang giảng giải, Lục Kiều Kiều chợt chống người dậy, buông thông một câu “Xem có còn rượu không, rót cho cô một chén...” đoạn lại đổ kênh xuống giường.

“Vả lại cái gương này được đặt vào vị trí dữ nhất trong tháng này, ấy là vị Quý Kim Dương hướng Tây Nam. Bùa và gương, phương vị và thời giờ phối hợp chuẩn xác, cùng lúc phát ra hung lực rút khí, vậy nên trong phút chốc Quách đại nhân đã mất mạng.”

An Long Nhi rót cho Lục Kiều Kiều một chén rượu cao lương, còn bày lên một đĩa mì rán dầu với tai lợn kiểu Quảng Châu.

“Có điều...có điều cũng không nên lấy mạng trẻ con... đến trẻ con cũng không thoát được chứng tử mộ tổ bị vỡ rồi, có người muốn Quách đại nhân phải tuyệt tử tuyệt tôn...” Lục Kiều Kiều hút thuốc, uống rượu, mỗi lúc một mơ màng, song miệng vẫn lầm bầm nói: “Lại còn cả ông chủ Quách nhảy xuống Châu Giang tự sát nữa... có lẽ là người có cùng mộ tổ... cả họ chết sạch...” Lục Kiều Kiều nói xong, mơ màng ngủ thiếp đi. An Long Nhi thấy Lục Kiều Kiều đã ngủ, liền ngồi dưới ánh trăng ngắm khuôn mặt cô một lúc, sau đó thu dọn tẩu thuốc và chén rượu, vào phòng lấy ra một tấm chăn mỏng đắp lên người Lục Kiều Kiều.

Đã đến thời kỳ an toàn của Lục Kiều Kiều, trong cữ thuốc buổi sáng, cô tự bói cho mình một quẻ.

Sống ở đời ai cũng muốn có chút mới mẻ và bất ngờ, có những việc không muốn biết kết quả, dĩ nhiên có thể phó mặc cho trời, đi bước nào hay bước ấy, miễn là có khả năng gánh chịu là được; song cũng có việc muốn biết trước kết quả, bói một quẻ để phòng bất trắc. Ví như hôm nay, cần phải đảm bảo không chút sơ sẩy. Chiếc cốc chứa mấy đồng tiền đồng kêu leng keng một tiếng, úp xuống trà kỷ, sáu đồng tiền sắp thành quẻ Hàm, Lục Kiều Kiều cười nhạt, nghĩ bụng: Quẻ tượng lợi tiểu nữ nhân, đại nữ nhân bị khắc bất lợi. Mình chỉ là tiểu nữ nhân mà thôi, đại nữ nhân phải chịu thiệt thòi một chút vậy.

Lục Kiều Kiều cài bông hoa màu đỏ nhạt lên đầu, ngồi trong phòng khách vừa bưng chén uống trà, vừa dạy bảo An Long Nhi đang đứng bên cạnh. Trên trà kỷ đặt một chiếc la bàn to cỡ bàn tay.

“Buổi sáng ngủ dậy không cần gánh nước, may rất may mắn vì trong nhà có cái giếng, song hằng ngày phải bảo đảm trong chum có nước...” “Sau khi dậy nhớ đun nước, pha nước ấm đợi cô rửa mặt, cô rửa mặt xong thì pha trà cho cô...” “Uống trà xong cô phải hút thuốc, may đứng bên cạnh hầu thuốc, rót nước thắp đèn là được, đừng có đi qua đi lại trước mặt cô, hoa mắt...” “Ngày chẵn thì theo cô ra ngoài kiếm người, ngày lẻ thì may ở nhà... hôm nay không tính, chốc nữa cô có việc...”

“Ban ngày may ở nhà, không được ra khỏi cửa, đến trưa tự làm cơm mà ăn, nhưng không được ăn tạp xường trong bếp đâu đấy, chỉ được ăn chay, tối cô về mới được ăn thịt...”

"Lúc cô không có nhà phải quét dọn, đổ bỏ, giặt quần áo, mà phải đọc hết hòm sách kia nữa..."

Phải rồi, mà có biết chữ không?"

An Long Nhi đáp: "Đã học hai năm ở trường tư." "Nhà mà có tiền gồm, đi học ở trường tư cơ đấy..." Lục Kiều Kiều tiếp tục dặn dò: "Sách trong hòm gỗ kia cứ mỗi tháng phải xem một cuốn, năm ngày kiểm tra một lần, không trả lời được thì ngày hôm đó cắt cơm, bốn hôm sau đó, mỗi ngày chỉ được ăn một bát cơm trắng, không rau không thịt. Nếu ăn vụng, cô sẽ treo ngược mà lên đánh cho một trận rồi báo quan bắt nhốt vào tù..."

"Cuốn sách mỗi tháng đọc xong thì giao lại cho cô, kiểm tra lại một lượt, không đạt yêu cầu sẽ bị treo một ngày, đánh một trận, hai ngày không được ăn cơm..."

An Long Nhi nhớ ra ở góc tường trong gian phòng mẹ Tây có một hòm sách, thực ra cái hòm không lớn lắm, khiêng ra vừa khéo có thể làm ghế, ngồi được một người.

"Cô Kiều, những chỗ cháu không hiểu có thể hỏi cô không?" An Long Nhi hỏi.

Lục Kiều Kiều đặt chén trà xuống, gắt gỏng đáp: Chữ nào không biết thì hỏi, nhưng đọc mà không hiểu câu có nghĩa gì thì đừng có làm phiền cô, mà cứ học thuộc lòng đọc cho cô

nghe là được." Cô cầm cái la bàn trên trà kỷ lên, nói: "Trong hòm có một cuốn gọi là La Kinh giải định, xem xong cuốn đó có thể hiểu được cái la kinh[2] này."

[2] La bàn phong thủy.

An Long Nhi thấy trên la kinh có mười mấy vòng khắc chữ và ký hiệu chẳng chịt, đưa tay ra định đón lấy xem.

Lục Kiều Kiều giật ngay lại, hất hàm bảo An Long Nhi: "Mày chưa dùng được cái này, loại nhỏ này mà chưa đủ tư cách dùng. Trong phòng mẹ Tây có loại to, mày tự tìm lấy mà xem. Sau một năm, tức là Trung thu sang năm, sẽ kiểm tra về la kinh, nếu vẫn không biết xem, tao lập tức cho mày bán lợn đi Kim Sơn, đời này đừng mong quay lại tỉnh thành nữa..."

Hồi ấy ở Quảng Đông có rất nhiều người bán mình sang nước Mỹ khai phá miền Tây, có người đi đãi vàng, cũng có người đi làm đường sắt, kiểu bán mình đi làm cho Tây gọi là “bán lợn”. Bấy giờ cứ đi Mỹ đều gọi là đi Kim Sơn, các công nhân người Hoa sau khi “bán lợn đi Kim Sơn” gặp muôn vàn khổ nạn, mười phần đến tám chín là một đi không trở về. An Long Nhi không biết thế nào là bán lợn, song nếu cả đời này không được quay trở lại nữa thì chẳng phải việc tốt đẹp gì, thẳng bẻ liền rứt hai tay lại, văng” một tiếng.

“Tối cô sẽ dắt mày đi chợ, mày có biết nấu cơm không? Thôi, khỏi cần đáp, biết hay không cũng vẫn phải nấu, bỏ cả đồng tiền mua mày về, có tí việc vặt ấy cũng không làm được thì còn làm ăn gì...” Lục Kiều Kiều định ra khỏi nhà, bèn nói với An Long Nhi: “Giờ cô ra ngoài, khi cô về mày phải dọn nhà sạch sẽ rồi đấy!”

“Dạ vâng, thưa cô.” An Long Nhi đã sớm quen với việc bị sai bảo.

Sau khi ra khỏi nhà, cô tiện tay khóa luôn cửa từ phía ngoài. An Long Nhi quả nhiên lục thấy chiếc la kinh lớn trong căn buồng mé Tây.

Chiếc la kinh tròn tròn dẹt dẹt, to cỡ vung nồi, trên bề mặt khắc đến ba mươi mấy vòng toàn chữ là chữ, nhiều hơn cái la kinh nhỏ Lục Kiều Kiều cầm trong tay nhiều.

Lục Kiều Kiều hôm nay không đi xem bói cho kỹ nữ, cô xách túi thơm, phe phẩy quạt the tròn, rời phố Bình Khang đi tới bên dòng Châu Giang, rẽ trái là phố lớn phồn hoa toàn những căn nhà kiểu Tây san sát một bên, gọi là Thập Tam Hàng, cửa hàng cửa hiệu ở Thập Tam Hàng mọc lên như nấm, hằng ngày ngựa xe như nước, người qua kẻ lại tấp nập, các hãng buôn hàng xuất nhập khẩu phía Nam Trung Quốc đều tập trung ở đây, có thể nói là một trung tâm của cải chính cố.

Lục Kiều Kiều bước vào một cửa hiệu không lớn lắm, phía trên cửa có một biển hiệu, đề ba chữ “Ngũ Nhật Phát”.

Cửa hiệu có hai tầng, nhà xây cao, nên bước vào liền cảm thấy mát lạnh. Tầng một kê năm sáu chiếc bàn, ba nhân viên đang bận việc, song lại có vẻ ung dung nhàn hạ, rất không tương thích với không khí nhộn nhạo ngoài đường, một người đang dùng bàn tính, một người đang xem sách, còn có một ông già trông như chưởng quỹ đang tưới nước vào một bồn

hoa. Vị chưởng quỹ già thấy Lục Kiều Kiều bước vào cửa, vội cất lời chào: “Lục tiểu thư đến rồi à, công tử đang ở trên lầu đấy.”

Lục Kiều Kiều gật đầu cười nói: “Phiền bác báo cho một tiếng được không ạ?”

Chưởng quỹ già ngẩng đầu gọi: “Ngũ công tử!

Ngũ công tử!” Giọng nghe sang sảng.

Từ cầu thang lầu hai, một chàng trai mặc áo sơ mi trắng kiểu Tây bước xuống, trông chừng hơn hai mươi tuổi, vóc người trung bình, mặt mũi trắng trẻo, thoạt nhìn đã biết là con nhà giàu sang sống trong nhung lụa từ nhỏ. Anh ta là cậu chủ của cửa hàng này, tên Ngũ Tuấn Sinh. Để thực hiện nghiệp vụ xuất nhập khẩu,

Ngũ Tuấn Sinh đã cùng ông chủ Ngũ Nhật Phát xuất dương hai lần, sau khi quay về nước liền thích mặc trang phục phương Tây. Thời gian ở cửa hàng, anh ta đều lấy danh nghĩa xúc tiến thương mại Hoa - Dương mà mặc bộ âu phục đem từ đế quốc Đại Anh về. Ngũ Tuấn Sinh vừa thấy Lục Kiều Kiều đã mừng ra mặt, vội chạy xuống cầu thang, vừa chạy vừa nói: “Lục tiểu thư đến rồi đấy à, dạo này làm ăn khá chứ?”

Lục Kiều Kiều mỉm cười, khẽ gật đầu đáp lời một cách rất tình tứ: “Chào công tử, nhờ phúc của công tử cả.”

“Xin mời Lục tiểu thư lên lầu bàn chuyện được không?” Ngũ Tuấn Sinh vồn vã nói.

Ngũ Tuấn Sinh lên lầu, bước vào một căn phòng. Ngũ Tuấn Sinh lập tức theo sau, đưa tay khóa cửa lại, tay kia đột nhiên ôm lấy eo Lục Kiều Kiều, quay người lại ghì Lục Kiều Kiều lên cửa.

“Kiều Kiều ơi nhớ em chết mất, sao mãi chẳng thấy qua đây...” Ngũ Tuấn Sinh vừa thấp giọng thăm thì, vừa áp đầu vào cổ Lục Kiều Kiều, ra sức hít hà mùi hương trên cơ thể cô.

Lục Kiều Kiều ngoan ngoãn thả lỏng cơ thể, nghiêng đầu sang một bên, nhắm nghiền mắt, hờn hển “vâng” một tiếng thật dài đáp lại.

Ngũ Tuấn Sinh một tay vén vạt áo the màu lục dài tới gối của Lục Kiều Kiều lên, luồn vào lưng cô từ phía sau, sờ lên tấm lưng mịn màng, sau đó siết chặt lấy eo cô, khiến ngực cô áp chặt vào mình. Ngực Lục Kiều Kiều

bị ép chặt, bất giác “ừ” lên một tiếng. Tay kia của Ngũ Tuấn Sinh khe khẽ nâng đầu cô, định hôn lên đôi môi đang hé mở.

Lục Kiều Kiều mím chặt môi lại, quay mặt sang một bên, đưa mắt lườm Ngũ Tuấn Sinh: “Nhẹ nhàng một chút, quần áo mà rách em không ra khỏi cửa này được đâu. Buông tay ra đã nào...” Từ tầng hai của cửa hàng Ngũ Nhật Phát có thể trông thấy đảo Sa Diện ở phía đối diện, đảo Sa Diện là cồn đất nhỏ trên dòng Châu Giang, sau này nơi đây sẽ trở thành tô giới của Anh Pháp. Cầu thang đi lên tầng hai có một hành lang, bên hành lang có ba căn phòng, đều là nơi ông chủ làm việc và nghỉ ngơi, ngày thường thường khách giao dịch và đàm phán dưới tầng một, chỉ có những khách quan trọng mới được tiếp đãi trên tầng hai. Căn phòng đầu tiên nhìn ra sông, là phòng sổ sách của ông chủ, có nhiều đồ gỗ được chạm trổ tinh tế, ngoài bàn làm việc lớn kê giữa phòng, góc tường còn có một chiếc giường lớn làm bằng gỗ trắc bóng loáng, làm chỗ hút thuốc phiện.

Hai cơ thể lỏa lồ cuộn lấy nhau trên giường.

Cơ thể Lục Kiều Kiều nhỏ nhắn nhưng đầy đặn, toàn thân nhấp nhô như những đợt sóng, miệng khẽ kêu: “Nhẹ thôi... chậm thôi...” Ánh nắng rọi qua lớp cửa sổ pha lê sắc sỡ, đổ nghiêng lên người cô, lấp lánh theo từng nhịp rung của cơ thể.

Cơ thể được lấp đầy như sắp nổ tung, từng tắc da thịt đều được một cơ thể khác bọc chặt lại, có vậy mới khiến cô có chút cảm giác an toàn, vững chắc, chỉ cần nhắm mắt lại, mọi việc dường như chưa từng xảy ra...

Bất kể Lục Kiều Kiều nằm sấp hay nằm nghiêng, hai tay cô đều ôm chặt lấy thân mình, không thể để cơ thể tổn thương thêm nữa, để linh hồn và xác thịt của cô vĩnh viễn rời xa nơi đó trong nhịp va chạm...

Lục Kiều Kiều nằm nghiêng trên giường, từ vai đến eo, từ hông đến gót, nối liền tạo thành một đường cong tuyệt mỹ. Người cô quấn một tấm khăn lụa hoa màu đỏ sậm, đây là món quà Ngũ Tuấn Sinh mang từ kinh thành về cho cô.

Lục Kiều Kiều hút thuốc, lặng lẽ nhắm nghiền mắt lại. Ngũ Tuấn Sinh áp vào người cô từ phía sau, dùng chân kẹp lấy chân cô, hôn lên cổ và tóc cô, bàn tay chậm rãi lướt trên vai, trên cổ, ngực và bụng cô.

Con tim Lục Kiều Kiều đang bay đến một nơi khác. Mở cửa sổ nhìn ra, con sông đó đẹp như dòng Châu Giang, cồn đất giữa con sông ấy cũng giống đảo Sa Diện, lặng lẽ nằm ở ven bờ... ở đó có tòa nhà trên cồn đất, cũng như nơi này, có thể ngắm dòng sông trôi xa tít tắp đến chân trời, có bóng cò trắng bay từ đằng xa lại, có hai con người...

“Phong nguyệt vô biên, phong nguyệt lâu... Bạch lộ lưu tình, bạch lộ châu...” Lục Kiều Kiều bất giác ngân nga.

“Gì cơ?” Ngũ Tuấn Sinh không nghe rõ.

“Vợ anh dạo này có tới đây không?” Giọng nói nhỏ nhẹ, hỗn hển, ngân dài. Lục Kiều Kiều không định trả lời Ngũ Tuấn Sinh.

“Thường thì không đến, chỉ có mồng một, ngày rằm mới tới so số sách thôi. Bô anh đi Thượng Hải rồi, việc nhà đều do cô ấy cai quản.” Ngũ Tuấn Sinh như đứa trẻ ngoan, tổng tục kể tốt cho Lục Kiều Kiều. Câu trả lời này đã nằm trong suy đoán của Lục Kiều Kiều, cô chẳng qua hỏi bừa một câu để chuyển chủ đề mà thôi. Tay Ngũ Tuấn Sinh mon men lần đến mé trong đùi Lục Kiều Kiều. Tay của người đàn ông này rất nhỏ và mịn, điều Lục Kiều Kiều thích hơn nữa là, anh ta vừa dịu dàng lại vừa biết nghe lời, giống như kỹ nữ, sau khi xong việc cũng không lăn ra ngủ ngay, anh ta có thể khiến phụ nữ cảm thấy khoan khoái tự đáy lòng.

“Kiều Kiều, lấy anh đi. Vợ anh đến giờ vẫn chưa có con, để anh bảo với bố, ông ấy chắc chắn sẽ đồng ý việc của mình.”

Ngũ Tuấn Sinh là người chân thành. Ngay từ lần đầu tiên gặp Lục Kiều Kiều, sắc đẹp của cô, cơ thể của cô, và cả thái độ hững hờ của cô đều khiến Ngũ Tuấn Sinh hồn xiêu phách lạc. Nếu Lục Kiều Kiều đồng ý, anh ta thậm chí có thể cho cô danh phận bình thê, rước Lục Kiều Kiều qua cửa vào nhà mình.

Theo luật lệ Đại Thanh, người thiếp phải hầu hạ và phục tùng chính thê, sau khi chết bài vị không được xếp vào từ đường của họ tộc, con cái đẻ ra đều chỉ là “dòng thứ”, không được tiếp quản tài sản của gia tộc. Địa vị của bình thê cao hơn thiếp, mọi đãi ngộ đều có thể ngang hàng với chính thê, con cái sinh ra cũng được coi là “dòng đích”, có thể trở thành người thừa kế chính thức. Trong kết cấu gia đình “năm thê bảy thiếp”, ngoài chính thê ra, bốn vị trí có địa vị còn lại chính là của bình thê.

Lục Kiều Kiều trợn mắt thất thần, sau đó nhắm lại. Nếu muốn lấy người đàn ông này, cô có còn làm chuyện mèo mả gà đồng với anh ta ở đây nữa không? Một trong những nguyên nhân cô thích người đàn ông này là bởi anh ta đã có vợ. Ngũ Tuấn Sinh thấy Lục Kiều Kiều không phản ứng, liền đưa tay lên sờ chiếc cằm nhọn của cô, đoạn nói: “Mấy bữa nữa anh sẽ đi Phật Sơn một chuyến, em đi cùng anh nhé? Chúng ta có thể ở bên nhau vài hôm.”

Lục Kiều Kiều nói: “Xa quá... mệt... không đi đâu... khi anh về cầm cho em hai chiếc bánh Mang Công...”

“Nhà em ở đâu? Anh có thể đến thăm em không? Lần nào cũng để em đến đây, anh sợ em mệt.” Ngũ Tuấn Sinh hỏi dò.

“Hơ hơ...” Lục Kiều Kiều cười nhạt, rít một hơi thuốc thật sâu, đợi đã nghiền, mới trả lời: “Anh đừng nằm mơ nữa, người ta là khuê nữ nhà gia thế, lẽ nào còn phải nằm sẵn trên giường đợi anh đến chơi sao?”

Lục Kiều Kiều biết Ngũ Tuấn Sinh lo lắng, khẽ vỗ mấy cái lên bàn tay đang sờ soạng bầu vú mình, đoạn nói tiếp: “Một thời gian nữa em lại đến, anh yên tâm, không có chuyện gì đâu.”

Ngũ Tuấn Sinh không phải lo lắng không đâu. Theo luật lệ Đại Thanh, “phàm đôi bên thông dâm, đánh tám mươi trượng; kẻ có vợ chồng, đánh chín mươi trượng, dụ dỗ gian dâm, đánh một trăm trượng”. Cũng tức là, nếu trước khi kết hôn mà có quan hệ tình dục, bị người phát giác báo quan sẽ bị đánh tám mươi roi, đôi bên đều có vợ, có chồng mà nảy sinh quan hệ tình dục bên ngoài, sẽ bị đánh chín mươi roi; một bên đơn thân, và một bên đã kết hôn thì nghiêm trọng nhất, phải chịu đánh một trăm roi. Với sức chịu đựng của một người bình thường, đừng nói tám mươi trượng, chỉ cần đánh thật ba đến năm trượng là đã bất tỉnh rồi. Dĩ nhiên, trả một ít bạc, phía nha môn có thể “đánh vờ”. Song phiền phức nhất là từ đó về sau phải mang tội danh trên người, cả đời không ngẩng mặt nhìn ai được. Đối với thương gia chân chính như Ngũ Tuấn Sinh, danh dự tương đương với tiền bạc và địa vị, nếu tới kỹ viện có biển hiệu kinh doanh, chơi kỹ nữ rồi nộp thuế, đó là việc thiên kinh địa nghĩa. Song nếu việc với Lục Kiều Kiều bị moi ra, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Nếu Lục Kiều Kiều bằng lòng nhận bạc của Ngũ Tuần Sinh, sau khi hành sự xong có thể coi Lục Kiều Kiều là hạng gái bao, toàn bộ trách nhiệm có thể đổ lên đầu Lục Kiều Kiều, vấn đề là Lục Kiều Kiều trước nay chưa từng nhận tiền, chỉ lấy chút quà mọn, còn Ngũ Tuần Sinh lại không sao dứt được diễm phúc trên trời rơi xuống này, bên cạnh niềm sung sướng còn có áp lực tâm lý.

Song thứ Lục Kiều Kiều muốn là... chơi với lửa.

Chương 2: Thuật phong thủy Thiên Tử

Cửa lớn sảnh nhỏ bên trong phủ Đốc Quân thành Quảng Châu đóng kín mít, trên chiếc bàn trong sảnh trải một tấm bản đồ, có hai người đứng cạnh bàn xem xét tỉ mỉ.

Một trung niên dong dỏng nhũn nhặn, mặt mũi trắng trẻo, hai tay chắp sau lưng, lẳng lặng đứng xem bản đồ, đầu hơi gật gù; người thứ hai là Chương Bình Hàm đã chửi mắng nặng nề trước mặt tổ họ Quách, tay cầm bút, đang đánh khuyên tròn trên bản đồ.

Người cao dong dỏng nói: “Chương đại nhân đã đi khắp thành Quảng Đông, mấy năm nay vất vả quá.”

Chương Bình Hàm dừng bút, ngẩng đầu nhìn đối phương khiêm tốn đáp: “Không dám, đây là việc Bình Hàm phải làm, mong Quốc sư chỉ điểm thêm cho.”

Người cao dong dỏng đậm chất thư sinh chính là Quốc sư đương triều, bởi phủ Quốc sư là cơ quan bí mật trực thuộc hoàng đế quản lý, Phó sứ Chương Bình Hàm này chức danh không lớn, song cấp bậc lại không nhỏ.

Quốc sư bảo Chương Bình Hàm: “Mấy năm ở Quảng Đông, ông đã奔走 nhiều nơi, nay hoàn thiện xong tấm Quảng Đông long mạch đồ này, công của Chương đại nhân lớn lắm. Lại nhờ tay Chương đại nhân phá hủy mấy mươi huyệt mộ có tiếng, về cơ bản đều nằm trên chủ khí của long mạch, nhìn chung cũng không phạm phải sai lầm gì, chỉ có điều...”

Cửa lớn sảnh nhỏ bên trong phủ Đốc Quân thành Quảng Châu đóng kín mít, trên chiếc bàn trong sảnh trải một tấm bản đồ, có hai người đứng cạnh bàn xem xét tỉ mỉ.

Một trung niên dong dỏng nhũn nhặn, mặt mũi trắng trẻo, hai tay chắp sau lưng, lẳng lặng đứng xem bản đồ, đầu hơi gật gù; người thứ hai là Chương Bình Hàm đã chửi mắng nặng nề trước mặt tổ họ Quách, tay cầm bút, đang đánh khuyên tròn trên bản đồ.

Người cao dong dỏng nói: “Chương đại nhân đã đi khắp thành Quảng Đông, mấy năm nay vất vả quá.”

Chương Bình Hàm dừng bút, ngẩng đầu nhìn đối phương khiêm tốn đáp: “Không dám, đây là việc Bình Hàm phải làm, mong Quốc sư chỉ điểm

thêm cho.”

Người cao dõng đậm chất thư sinh chính là Quốc sư đương triều, bởi phủ Quốc sư là cơ quan bí mật trực thuộc hoàng đế quản lý, Phó sứ Chương Bình Hàm này chức danh không lớn, song cấp bậc lại không nhỏ.

Quốc sư bảo Chương Bình Hàm: “Mấy năm ở Quảng Đông, ông đã bốn ba nhiều nơi, nay hoàn thiện xong tấm Quảng Đông long mạch đồ này, công của Chương đại nhân lớn lắm. Lại nhờ tay Chương đại nhân phá hủy mấy mươi huyệt mộ có tiếng, về cơ bản đều nằm trên chủ khí của long mạch, nhìn chung cũng không phạm phải sai lầm gì, chỉ có điều...”

“Xin Quốc sư chỉ giáo!” Chương đại nhân nhìn nét mặt Quốc sư, thấy ông ta trầm ngâm một lúc, rồi mới nói tiếp: “Tỉnh Quảng Đông khác với các nơi khác, nơi đây có chín dải long mạch, chín con rồng này tạo thành đại cục phong thủy gọi là Liên Hoa Đê Tọa, tính theo khí vận, thì giờ là lúc khí bắt đầu khởi vận, kiếp nạn của giang sơn cấp bách lắm rồi. Vận không khởi thì thôi, long khí của Quảng Đông này một khi vận trời khuấy động, hoàng đế phương Nam sẽ xuất hiện, giang sơn Đại Thanh ắt...” Nói đến đây, Quốc sư đưa mắt nhìn Chương đại nhân.

Chương Bình Hàm cũng buông bút, quay người đối diện với Quốc sư, phân trần: “Khi ở kinh thành, tôi đã biết được điều này, hiện đang điều phái thêm nhân lực.”

Quốc sư nói: “Chương đại nhân, điều tôi lo lắng không phải việc các ông làm tốt hay không, mà là nếu chúng ta tiếp tục làm thế này, liệu có kịp phá hoại toàn bộ mộ tổ nằm trên chính huyệt chân long trước khi long khí phát động hay không. Chín dải long mạch, lại là một tỉnh lớn, có rất nhiều nơi đấy...”

“Vả lại...” Quốc sư phân tích kỹ càng. “Long khí là khí tự nhiên, phá mà không chết, một thời gian sau sẽ lại phục sinh. Quảng Đông có nhiều long mạch, địa vực lại rộng lớn, hôm nay ông phá một mộ tổ, ngày mai sẽ lại có mộ mới táng xuống, chúng ta có bao nhiêu người? Có thể trông chắc ngôi mộ nào?”

“Quốc sư nói có lý, ngài có gì dặn dò không ạ?” Chương Bình Hàm hỏi.

Quốc sư lấy hai ngón tay đâm mạnh xuống tấm bản đồ trên bàn nói:

“Trăm long.”

An Long Nhi ở nhà một mình, theo đúng lời dặn của Lục Kiều Kiều, trước tiên dọn dẹp nhà cửa. Sảnh ngoài và giếng trời chỉ quét dọn một lúc là xong. Trong nhà có ba căn phòng sát vách, Lục Kiều Kiều ở buồng mé Đông, xếp cho An Long Nhi nằm ở buồng giữa, buồng mé Tây làm nhà kho.

An Long Nhi có đôi chút lẩn tẩn, không hiểu vì sao cô chủ không ở buồng giữa mà lại để cho người dưới ở. Theo lẽ thường mà nói, buồng giữa mới là buồng của chủ nhân. Buồng của Lục Kiều Kiều được khóa bằng một ổ khóa nhỏ, không thể vào.

Buồng của An Long Nhi thì chẳng có gì để thu dọn, bởi mới vào ở có mấy hôm, cả gian trống không, cũng có thể nói là khá ngăn nắp sạch sẽ, song đối với một đứa trẻ đã quen sống với một đám trẻ con như An Long Nhi thì căn phòng này lại quá lạnh lẽo, thẳng bé thà ăn uống kham khổ một chút, cùng luyện công, mãi võ với những đứa trẻ khác còn hơn. Buồng mé Tây có nhiều đồ tạp nhạp, một ít bàn ghế dự phòng và một tủ lớn chứa chăn mềm, áo bông dùng trong mùa đông. Trong đó có một chiếc hòm nhỏ to cỡ cái ghế cho một người ngồi, bên trong chứa những cuốn sách mà Lục Kiều Kiều bắt thẳng bé phải đọc hết. Mở hòm ra, trong hòm có mấy mươi cuốn sách.

An Long Nhi nhẩm tính, một tháng đọc một cuốn thì xem chừng hai năm là hết. Nó không hiểu vì sao cô chủ lại bắt nó đọc sách. Sái Tiêu nhật nó về, dạy nó võ công để đi mãi võ. Ngay từ hôm đầu tiên, được nhật về An Long Nhi đã biết đi theo Sái Tiêu nó phải làm gì, nhưng Lục Kiều Kiều lại không nói cho nó biết đọc những cuốn sách này để làm gì. Xem kỹ thì thấy mấy mươi cuốn sách này đều được đánh số, các con số được viết thẳng lên bìa sách, có lẽ là số thứ tự các cuốn sách cần phải xem, Lục Kiều Kiều đã sắp sẵn cho nó. Cuốn số 1 là Kinh Dịch, cuốn số 2 là Tam mệnh thông hội, cuốn số 3 là Trích thiên tùy, cuốn số 4 là Ngọc chiếu định chân kinh, cuốn số 5 là Động trung ba nguyệt ký, cuốn số 6 là Hâm long kinh, cuốn số 7 là Thanh nang phú...

Mỗi cuốn lại có tên gọi khác nhau, may mà đều không quá dày.

An Long Nhi đã hiểu, đây toàn là sách phong thủy bói toán, có lẽ sau này Lục Kiều Kiều bắt nó đi xem bói cho người ta. Lật hú họa vài trang, về

cơ bản đọc không hiểu gì. Lục Kiều Kiều đã nói rồi, không hiểu cũng không được hỏi, cứ học thuộc là được, nhưng nếu bản thân mình không hiểu, sau này xem bói cho người khác kiếm tiền cho Lục Kiều Kiều thế nào? An Long Nhi nghĩ mãi không ra.

Có lẽ cứ theo thụ tự Lục Kiều Kiều quy định mà đọc, rồi tự nhiên sẽ hiểu. Giờ này mặt trời vẫn chưa xuống núi, An Long Nhi bê ghế ra ngồi bên giếng trời, bắt đầu ngoan ngoãn xem cuốn sách đầu tiên, Kinh Dịch. Lục Kiều Kiều không rời cửa hiệu Ngũ Nhật Phát ngay, Ngũ Tuấn Sinh mời cô ăn tối tại quán ăn Pháp ở đê phía Tây, Lục Kiều Kiều hôm nay rảnh rang, cũng muốn thay đổi khẩu vị.

Ngũ Tuấn Sinh vận âu phục đi cùng Lục Kiều Kiều mặc bộ xường xám khoác thêm áo chần, ra khỏi cửa hiệu Ngũ Nhật Phát. Cách đó không xa có một quán ăn Pháp, bài trí trước cửa mang đậm màu sắc nước ngoài, kiểu dáng khác lạ không nói làm gì, ngay chất liệu xây dựng cũng toàn bằng đá. Biển hiệu trước cửa viết bằng ba thứ tiếng Trung, Anh, Pháp, tên chữ Hán được ghi là “Nhà hàng Tứ Quý”.

Không khí trong quán yên tĩnh thanh lịch, khăn trải bàn ca rô và những ly thủy tinh lóng lánh toát lên vẻ hoa lệ. Những ngọn nến lung linh trên giá nến tinh tế phức tạp, khiến các đồ thủ công và tranh sơn dầu phương Tây treo trên tường lúc mờ lúc tỏ, nếu không nói nơi đây nằm bên Thập Tam Hàng ồn ã xô bồ, thì thật có cảm giác như lạc vào chốn đào nguyên cách biệt với đời.

Lục Kiều Kiều đi ăn quán Tây với Ngũ Tuấn Sinh mấy bữa, đã chẳng lạ lẫm gì, thậm chí còn rất thích không khí ở đây.

Ngũ Tuấn Sinh đưa Lục Kiều Kiều tới đây còn nhiều hơn dẫn vợ đến. Vợ anh ta xuất thân danh gia vọng tộc, song sau khi học rộng biết nhiều lại càng ngày càng cao ngạo, đây là điều đại kỵ đối với một người làm ăn. Lục Kiều Kiều lại rất thạo đối nhân xử thế, cho dù rơi vào tình cảnh khó xử, cô cũng vẫn nhẫn nhịn, hoặc biết hóa giải tình thế cần cá một cách tài tình. Họ bước vào nhà hàng Tứ Quý, thấy bên trong đã lác đác có vài vị khách. Bên quầy rượu, một người vận âu phục nâng ly chào họ, Ngũ Tuấn Sinh cũng hồ hởi tới chào. Một người da trắng hơn

hai mươi tuổi dang đôi tay chào đón Ngũ Tuần Sinh: “Ngũ tiên sinh, lâu lắm không gặp, nhất định là phát tài to rồi đây!”

Ngũ Tuần Sinh cũng ôm lấy người da trắng này, cười nói: “Chắc, Jack, không ngờ anh lại quay lại Quảng Châu. Nào, để tôi giới thiệu với anh.. / Ngũ Tuần Sinh để Lục Kiều Kiều đứng lên phía trước: “Kiều Kiều, đây là Jack, anh ấy là người Mỹ, từng có mấy vụ làm ăn lớn với anh, đôi bên đều kiếm được kha khá; Jack, đây là tiểu thư Lục Kiều Kiều, cô ấy là... khà khà...”

Ngũ Tuần Sinh liếc nhìn vẻ mặt Lục Kiều Kiều, thấy cô tím tím, bèn nói: “Cô ấy là bạn gái của tôi...”

Jack chìa tay về phía Lục Kiều Kiều, mỉm cười khom mình.

Lục Kiều Kiều lễ phép đưa tay định bắt hờ, không ngờ Jack lại đón lấy tay Lục Kiều Kiều, dùng nghi lễ quý tộc, hôn khẽ lên mu bàn tay cô.

Lục Kiều Kiều hơi bất ngờ, song không để ý, cô biết mỗi nước đều có nghi lễ riêng.

Jack định thần ngắm Lục Kiều Kiều, lắc đầu mỉm cười khen ngợi: "Lục tiểu thư, cô là cô gái Trung Hoa xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp."

Lục Kiều Kiều thường bị đám lưu manh trên phố huýt sáo trên cột, song chưa từng có ai khen ngợi cô như vậy giữa chỗ đông người, mặt cô liền đỏ ửng lên, tím tím cúi đầu, quên mất rằng những lúc thê này phải lấy quạt che bên miệng.

Ngũ Tuần Sinh biết tính thẳng thắn của người Mỹ, vội cứu vãn tình thế: "Cảm ơn Jack, Kiều Kiều hẳn là vui lắm đấy. Nào, chúng ta cùng ngồi xuống đi!"

Ba người ngồi xuống, gọi xong món ăn, Jack bắt đầu thao thao bất tuyệt. Tiếng Quảng của Jack rất tốt, anh ta nói tếu khiến Lục Kiều Kiều và Ngũ Tuần Sinh cười rữ rượi. Lục Kiều Kiều ngồi đối diện với Jack, có đủ thời gian để soi mặt anh ta. Theo thói quen, cô hy vọng có thể tìm thấy bí mật trong quá khứ từ khuôn mặt của Jack, song tướng mặt người Trung Quốc và tướng mặt của người da trắng thực sự khác nhau quá xa, bí quyết nhân tướng học của người Trung Quốc áp dụng lên khuôn mặt của người da trắng, rõ ràng không đủ dùng. Tỉ như theo nhân tướng học đấy là mũi

cao, nhưng với người da trắng đây là mũi thấp; nhân tướng học cho rằng hốc mắt sâu là mắt kim xác, bất lợi đường hôn nhân con cái, song phần lớn người da trắng đều như vậy, vả lại còn cho rằng mắt sâu mới đẹp, mắt như vậy mới sâu sắc, có thần... Bấy giờ người da trắng tại Trung Quốc chưa nhiều, đây cũng là lần đầu tiên Lục Kiều Kiều tiếp xúc với người da trắng ở khoảng cách gần như vậy, không có kinh nghiệm xem tướng, càng chẳng thể tổng kết được điều gì. Nếu không biết ngày giờ sinh của Jack, thì trong một thời gian ngắn trước mặt, con người này vẫn là ẩn số với cô. Có điều Lục Kiều Kiều bị thu hút bởi thần thái của Jack. Jack to cao hơn phần lớn người Trung Quốc, Lục Kiều Kiều

lại nhỏ nhắn, đứng chỉ đến ngực anh ta. Thân hình Jack cân đối, tuy to cao song trông vẫn hài hòa, mái tóc vàng ngắn rối bù. Thờì bấy giờ người Tây hay dùng sáp vuốt lên tóc cho thành nếp thành lọn, mái tóc của Jack khiến anh ta trông giống kẻ lang thang. Jack có khuôn mặt thuôn gầy, đôi mắt nâu toát lên vẻ mạnh mẽ và tự tin. Anh ta mặc lễ phục, song lại thoải mái để hở cổ, thả lỏng tựa người vào ghế, một tay gác lên tay ghế bên cạnh, trông như thể đang ôm một cô nàng vô hình.

Qua lời nói của Jack, Lục Kiều Kiều đại khái biết rằng anh ta đã kiếm được một khoản tiền nhờ đãi vàng ở miền Tây nước Mỹ, bèn đến Trung Quốc kinh doanh. Anh ta đánh chèo và tời lùa từ Trung Quốc sang Mỹ, rồi lại nhập đồng hồ và một ít máy móc vào Trung Quốc, hiện giờ triều đình đang khuyến khích việc sử dụng máy móc phương Tây, nên công việc làm ăn của anh ta rất suôn sẻ. Jack muốn kiếm đủ tiền về Mỹ mua đất xây nhà lầu, rồi lại bán đi kiếm lời.

Khi nói chuyện, Jack chốc chốc lại đảo mắt nhìn Lục Kiều Kiều. Bằng trực giác của phụ nữ, Lục Kiều Kiều biết rằng ánh mắt này có ý với cô. Lục Kiều Kiều không hề ngạc nhiên, cô hiểu số' mệnh của mình, cô có số đào hoa, trong số' mạng không bao giờ thiếu đàn ông ưa thích. Phong thủy quê nhà quy định số' mệnh như vậy, đây không phải thứ sức mạnh con người có thể thay đổi, số phận cũng đã định cô không phải hạg tiết phụ một mực giữ gìn trinh tiết gì.

Ngày giờ sinh của cô nhiều mạng Thủy, bản mệnh như chiếc thuyền đơn lênh đênh trên biển, cả đời phiêu bạt vô định, trước sức mạnh lớn lao của

số mệnh, làm gì cũng vô ích, có thể giữ được mình mà sống, sống vui vẻ một chút đã là tâm nguyện lớn nhất của cô rồi.

Jack kể hết chuyện mạo hiểm đào vàng ở miền Tây nước Mỹ, lại kể đến sự khó khăn trong việc làm quen với quan viên Đại Thanh; kể hết chuyện vui thú ngao du ở các vùng dân gian Trung Quốc, lại kể đến tính cách, phong tục của người Mỹ. Bữa tối vui vẻ của ba người nhanh chóng trôi đi.

Đến lúc thanh toán, Jack có lời mời Lục Kiều Kiều: “Lục tiểu thư, cô có muốn đi cưỡi ngựa cùng chúng tôi không?”

Ngũ Tuấn Sinh hơi ngạc nhiên. Với mối quan hệ này, đáng lẽ Jack phải mời anh ta trước, rồi anh ta đưa Lục Kiều Kiều theo mới phải.

Lục Kiều Kiều chú ý phản ứng của Ngũ Tuấn Sinh, song cô không hề ngại, mặc dù khi nãy vừa từ chối lời mời đi Phạt Sơn với anh ta.

Lục Kiều Kiều cười, nói với Jack: “Được thôi, nhưng tôi không biết cưỡi ngựa, anh có thể dạy tôi không?”

Jack mừng rỡ: “ôi Chúa ơi! Thực sự quá vinh hạnh. Ba ngày nữa cô có bận không?”

Lục Kiều Kiều có niềm tin đến từ trực giác đối với sự chân thành của Jack, lần này không cần gieo quẻ, cũng không cần bấm độn xem có thông thuận hay không, cô vui vẻ nhận lời: “ Vâng, giờ Thìn buổi sáng, sau ba ngày nữa, chúng ta gặp nhau trước cửa nhà hàng này.”

Jack nói: “Không nên để vị tiểu thư xinh đẹp này phải đến đây đợi tôi. Nhà cô ở đâu? Để tôi đến đón cô.”

Lục Kiều Kiều cúi đầu cười, lấy chiếc quạt tròn che miệng: “Xin chớ phiền lòng, gia phụ không thích người Tây.”

Jack nói: “ô, thế ạ, vậy cứ theo sắp xếp của tiểu thư. Đúng rồi Ngũ tiên sinh, ngài có thì giờ đi cùng không?”

Vẻ mặt của Ngũ Tuấn Sinh hết sức phức tạp. Anh ta nhìn mặt Jack, ngẫm nghĩ hồi lâu, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Mấy hôm nữa tôi phải đi Phạt Sơn có việc...”

Lục Kiều Kiều ngồi xe kéo quay về ngõ Hình Lan thì đã đến canh ba. Có điều lúc này chính là lúc phố Bình Khang náo nhiệt nhất. Khách làng

chơi đã ngà say, trong hoa quán hai bên đường yến múa oanh ca, tiếng người âm ỉ. Đây chính là điểm Lục Kiều Kiều thích, một cô gái nửa đêm về nhà đi vào con ngõ đèn đuốc sáng trưng là an toàn nhất.

Mở cửa bước vào sảnh lớn, An Long Nhi đang ngồi chơi dưới đất. Dưới đất bày một năm thẻ tre nhỏ, một vài thẻ được sắp thành các quẻ trong Bát quái.

An Long Nhi cầm cuốn Kinh Dịch trong tay, tay còn lại đang dịch chuyển thẻ tre trên mặt đất sắp thành các quẻ tượng. Lục Kiều Kiều nhìn kỹ quẻ tượng do An Long Nhi sắp ra, thấy không sai chút nào, thẳng bẻ đang thực hiện “rút hào đối tượng”. Rút hào đối tượng là quá trình tính toán quẻ Dịch, cũng là kỹ thuật chủ yếu trong phong thủy. Trong một ngày An Long

Nhi đã có thể tự mình sắp quẻ có lớp lang như vậy khiến Lục Kiều Kiều hết sức kinh ngạc.

An Long Nhi thấy Lục Kiều Kiều về nhà, lập tức đứng dậy chào: “Cô Kiều, cô về rồi ạ? Cháu rót trà cho cô nhé!” Nói đoạn liền vào nhà bếp, xách siêu nước nóng ra, châm trà đặt lên trà kỷ trước mặt.

Lục Kiều Kiều thấy An Long Nhi đang phải kiễng chân mới châm được trà, lại nhìn đám tóc vàng sau gáy nó, thầm nghĩ bụng: “Thằng bé này là loại người nào nhỉ, sao lại có đứa bé ngộ tính cao đến vậy?”

Hôm nay cũng đã thấm mệt, Lục Kiều Kiều đặt túi thơm lên trà kỷ, rồi ngã người lên ghế. Trà nóng bỏng tay, Lục Kiều Kiều nhìn chén trà, rồi nói với An Long Nhi: “Có nước nóng không?”

Pha cho cô chậu nước ấm ngâm chân mang lên đây, nước ấm đấy nhé, đừng để nóng quá.”

An Long Nhi vâng một tiếng, lạch bạch chạy đi pha nước ngâm chân.

Lục Kiều Kiều vừa ngâm chân, vừa gọi An Long Nhi đứng lại cạnh hỏi: “Trước đây mày đã học Kinh Dịch chưa?”

An Long Nhi lắc đầu đáp: “Chưa ạ.”

“Có thấy mấy cuốn sách này thú vị không? Xem có hiểu không?” Lục Kiều Kiều dò hỏi.

An Long Nhi cười đáp: “Có một số chữ cháu không biết đọc, song giờ thì cháu biết mỗi quẻ đều tượng trưng cho rất nhiều thứ, một quẻ này

cũng có thể biến thành quẻ khác, cháu xem sách là có thể sắp quẻ theo rồi.”

Lục Kiều Kiều muốn thử xem An Long Nhi rốt cuộc hiểu đến mức độ nào, bèn ngồi xổm trong chậu nước, lấy tay sắp thẻ tre trên mặt đất thành tượng quẻ Khôn, hỏi An Long Nhi: “Mày có diễn được toàn bộ quẻ Công Tôn Tử Tức của quẻ Khôn lại một lần không?”

An Long Nhi đáp: “Để cháu thử xem.” Sau đó thẳng bẻ ngồi xổm, lấy mười hai thẻ tre ngắn Lục Kiều Kiều dùng sắp thành sáu hàng quẻ Khôn, bắt đầu từ hàng dưới cùng, đổi hai thẻ tre ngắn thành một thẻ tre dài, diễn ra quẻ Phục, biến thành quẻ Công Tôn Tử Tức đầu tiên một cách chính xác.

An Long Nhi vừa thoăn thoắt rút đổi thẻ tre dài ngắn, vừa lẩm bẩm đọc: “Địa lô phục, địa thủy sư, địa sơn khiêm, lô địa dự, thủy địa tỉ, sơn địa bác... Xong rồi!”

Diễn quẻ hoàn toàn chính xác. Lục Kiều Kiều có vẻ không thể chấp nhận được hiện thực. Cô thực sự không định mua một thần đồng về, vốn dĩ chỉ mong thằng bé này nghe lời, sáng dạ, học thuộc độ năm sáu phần nội dung sách là được rồi, song khả năng trời phú và ngộ tính của thằng bé đối với huyền học đã vượt xa tưởng tượng của Lục Kiều Kiều, thậm chí có hơi phá hoại kế hoạch ban đầu của cô.

Lục Kiều Kiều thấy cần phải làm rõ lai lịch của thằng bé này. Cô ngồi trở lại ghế, chân vẫn ngâm trong chậu, nâng chén trà lên hỏi An Long Nhi: “Long Nhi, sinh nhật của mày là ngày nào?”

An Long Nhi đáp: “Mồng sáu tháng Sáu ạ.” “Mồng sáu tháng Sáu năm nay qua rồi, sang năm làm sinh nhật cho mày nhé... mày sinh năm thế nào nhỉ?”

“Năm Đạo Quang thứ mười hai ạ.”

Lục Kiều Kiều vẫn bình tĩnh mỉm cười như lúc luận bàn về số mạng: “ừ, có nhớ mẹ mày bảo mày sinh vào giờ nào không?” Sau đó, cô uống ngụm trà, đợi An Long Nhi trả lời. Chỉ cần An Long Nhi báo ra tứ trụ giờ ngày tháng năm sinh, bí mật của thằng bé này lập tức sẽ được phơi bày.

An Long Nhi đáp: “Cháu không biết...”

Lục Kiều Kiều nghe thấy vậy, lập tức sắc nước, phì một tiếng, phun ngụm trà vừa uống vào miệng xuống đất.

Dựa vào ngày tháng năm sinh mà không có giờ sinh thì chỉ có thể đoán được vài thông tin về những kinh lịch trong quá khứ, cũng như nắm bắt một cách đại khái về khí số của nó, song không thể tính chuẩn xác thời gian và sự việc, cũng không thể hoàn toàn hiểu được khả năng và tính cách của một con người. Ngày giờ tháng năm sinh có thể cho người ta hiểu một cách toàn diện về cuộc đời, khả năng trời phú và diễm hung cát của mình, cũng có thể khiến những kẻ có ý đồ tìm ra nhược điểm, thậm chí có thể dùng đạo thuật để gây thương tổn, nên người xưa không bao giờ tùy tiện tiết lộ bát tự của mình cho những người không tin cậy.

An Long Nhi hỏi: “Cô không sao chứ ạ?”

Lục Kiều Kiều sắc nước nhất thời không nói được câu nào, ho sù sụ mấy tiếng, xoa tay tỏ ý không hề gì.

An Long Nhi nói tiếp: “Bố mẹ cháu không nói cháu biết giờ nào, nên cháu không biết.”

Lục Kiều Kiều lấy lại hơi, lau mép, đổi chủ đề.

Lục Kiều Kiều ngồi trên xe, mừng rỡ bật cười, bảo An Long Nhi: “Xem kìa xem kìa! Con ngựa to quá!”

Họ tới trước cửa nhà hàng Tứ Quý thì xuống xe, trông thấy Jack đã đứng trước hai con ngựa. Hôm nay Jack không mặc lễ phục mà mặc áo sơ mi, quần vải dày màu xanh lam bó khít. Ban ngày ban mặt Lục Kiều Kiều mới phát hiện thấy Jack có cặp lông mày căng chắc, trông rất đẹp. Jack đội chênh chênch một chiếc mũ bò trên đầu, che bớt khuôn mặt gầy gò, trông rất nam tính. Đôi ủng dài với phần gót mắ thêm vòng răng thúc ngựa lấp lánh, trông như đồ mới chưa từng sử dụng lần nào. Bắt mắt nhất là khẩu súng giắt chéo trên lưng Jack, đường cong trên báng súng trông hết sức tinh xảo, y như một thứ đồ thủ công mỹ nghệ, vừa hoa lệ lại vừa thực dụng.

Jack vừa thấy Lục Kiều Kiều liền lập tức chạy lại: "Lục tiểu thư, cuối cùng cũng đợi được đến hôm nay, mấy bữa trước tôi không có ngày nào ngủ ngon cả."

Lục Kiều Kiều cười vui vẻ, nghiêng đầu nhìn Jack: “Sao lại ngủ không ngon nhỉ?” Đây rõ ràng là lời bắt chuyện.

Jack cười rộ lên: “Tôi ngày nào cũng nhớ mong tiểu thư, được gặp lại tiểu thư, tôi thực sự rất vinh hạnh!”

Lục Kiều Kiều chỉ tay về phía An Long Nhi giới thiệu: “Đây là cháu ruột tôi, Long Nhi, một mình ở nhà buồn rồi nên dắt nó đi chơi cùng. Long Nhi chào anh Jack đi!”

An Long Nhi miễn cưỡng chào một câu: “Chào anh Jack!”

Jack tỏ ra hào hứng và nhiệt tình hơn nhiều so với An Long Nhi, anh đến bên An Long Nhi, sờ lên tóc thằng bé rồi nói với Lục Kiều Kiều về hưng phấn: “Cô xem này, Long Nhi và tôi đều có tóc vàng, ha ha ha...” Sau đó vỗ vai An Long Nhi, đồng thời chìa một bàn tay ra muốn bắt tay với nó, nói: “Xin chào Long Nhi, anh tên là Jack, rất vui được làm quen với em!”

Lục Kiều Kiều vui vẻ quan sát mọi việc diễn ra. An Long Nhi chần chừ chìa tay, bị Jack bắt tay thật chặt. Thằng bé không ngờ, trên đời còn có người Tây không giết người.

Jack biết được An Long Nhi từng cưỡi lừa, bèn giao một con ngựa cho thằng bé, để nó thử leo lên yên ngựa xem sao.

An Long Nhi gập ô lại cắm sau lưng, đạp chân xuống đất nhảy lên, một chân điểm nhẹ lên lan can hoa của nhà hàng Pháp, mượn lực tung người lên không, sau đó xoay người rất đẹp mắt, rồi đáp xuống ngồi ngay ngắn trên yên ngựa cao hơn đầu nó một thước.

Jack trông thấy thân thủ của An Long Nhi, buột miệng huýt sáo: “ô, đẹp mắt quá! Võ công của Long Nhi tuyệt thật!” Nói đoạn anh ta điều chỉnh bàn đạp trên yên ngựa của An Long Nhi cho ngắn lại, để hai chân thằng bé có thể giẫm lên bàn đạp thật vững vàng, rồi dặn dò: “Long Nhi, ngựa chạy càng nhanh thì càng vững, mình phải khom người giẫm lên bàn đạp, mắt nhìn về hướng mình muốn đi, rõ chưa?”

An Long Nhi gật đầu, thử vài động tác trên lưng ngựa cảm thấy rất giống tấn Mã bộ

thường đứng hồi còn luyện võ.

Jack nháy mắt với An Long Nhi, làm mặt xấu, rồi nói: “Cứ như vậy, em làm rất tốt đấy!”

Nói đoạn quay người dang hai tay, bảo Lục Kiều Kiều: “Chúng ta yên tâm được rồi, Long Nhi là nam tử hán chân chính, sẽ không bị rớt lại phía sau đâu. Nào chúng ta lên ngựa thôi...” Jack dìu Lục Kiều Kiều lên con ngựa còn lại, anh ta ngồi phía sau cô, hai tay giữ lấy dây cương, đồng thời bảo vệ Lục Kiều Kiều.

Sau một tiếng hí dài, hai con ngựa chở ba người tung bụi chạy về phía Tây thành Quảng Châu.

Từ ngoại ô phía Tây thành Quảng Châu trở ra là dải đồng bằng rộng lớn, giữa cánh đồng có đường cái quan rộng rãi, hai con ngựa nối đuôi nhau phi như bay trên một đường thẳng.

Tiếp tục phóng về phía trước có một dòng sông uốn khúc quanh co, thuyền buồm lững lờ trôi, hai con ngựa tung vó men theo bờ, bốn phía vẫn là những ruộng lúa mênh mông, đây là vùng vừa lúa vừa cá của Quảng Đông.

Lưng Lục Kiều Kiều tựa vào vàng ngực nở nang, hai bên mình cô được hai cánh tay rắn chắc bảo vệ, phía trước là phong cảnh ruộng đồng trôi vun vút qua mắt. Gió nóng tấp vào mặt, nhắm mắt lại cảm giác như đang đặng vùn giá vũ, từ trước tới giờ cô chưa từng có trải nghiệm lạ lẫm đến vậy. Quả nhiên ngựa càng chạy càng êm, bước chạy hơi chậm lại, yên ngựa liền xóc lên, vẫn cứ phi nước đại thì hơn... Lục Kiều Kiều không ngừng giục Jack: “Nhanh nữa lên... nhanh nữa lên... nhanh nữa...” gọi: “Thuốc nữa.”

Tàu thuốc lập tức xuất hiện trước mặt cô, thậm chí còn có một chiếc đèn.

Jack có đôi chút kinh ngạc hỏi: “Cô cũng hút thuốc phiện sao?”

Lục Kiều Kiều đáp: “Vâng... người Trung Quốc có ai không hút thuốc phiện đâu? Ngựa này là của anh sao?”

Jack ghét những người hút thuốc phiện, song dáng hút thuốc của Lục Kiều Kiều lại khiến anh cảm thấy đáng yêu, Lục Kiều Kiều có khí chất quý tộc, thứ khí chất toát ra từ sự suy đồi, hoàn toàn khác với những kẻ hút thuốc trước đây Jack từng gặp.

Anh trả lời: "Tôi đánh cho mấy viên quan Bát kỳ một lô rượu Tây, họ không có tiền trả, định gán thuốc phiện, tôi không cần thuốc, bèn đòi đổi hai con ngựa này."

Jack nhìn hai con ngựa đang uống nước ven bờ sông như nhìn hai đứa trẻ, đồng thời lôi bình rượu trong túi ra, vặn nắp uống một ngụm, hỏi Lục Kiều Kiều: "Có muốn uống thử không? Đây là rượu Vodka Nga đấy."

Lục Kiều Kiều nghe nói có rượu, liền hào hứng nhận lời, cô chống người nhồm lên khỏi thảm cỏ, đón lấy bình rượu rồi cũng uống một ngụm. Lục Kiều Kiều từ trước tới giờ chưa từng uống rượu ngoại, vừa uống một ngụm, vị rượu cay xé trong miệng đã xốc lên tận óc rồi lan xuống dạ dày, cô khè một tiếng, mặt mày nhăn nhó. Jack thấy vậy, liền ôm bụng cười lăn lộn: "Ha ha ha... rượu ngon không?"

Lục Kiều Kiều nhăn mặt nói lớn: "Hăng quá!

Nhưng ngon!"

"Ngon thì uống thêm một ngụm nữa nào!" Jack nói đoạn liền túm lấy Lục Kiều Kiều định chuốc rượu, hai người bất chợt nhao vào đùa nghịch. An Long Nhi vẫn tựa người vào cành cây, tủm tỉm đứng nhìn.

Sau khi đùa chán, Lục Kiều Kiều bảo An Long Nhi mang hòm mây lại, cô lôi từ trong hòm một bọc "tai bò" bằng bột mì đảo qua dầu, mở ra đưa cho Jack một lát nhỏ: "Jack này, nếm thử xem thế nào, món này nhắm rượu hợp phết." Jack đón miếng tai bò nhét vào miệng, gật đầu "ừ" một tiếng.

Lục Kiều Kiều nói: "Lưỡi bò dưới quê còn ngon hơn nữa cơ."

"Là lưỡi của con bò ư? Nghe sợ quá!" Jack vừa nhai tai bò vừa cau mày nhìn Lục Kiều Kiều. "Lưỡi bò cũng là đồ ăn nhẹ được làm từ bột mì thôi, vị hơi ngọt..." Lục Kiều Kiều cười, mắt nhìn xa xăm.

Jack lại hỏi: "Quê cô ở đâu? Không phải ở Quảng Châu sao?"

Lục Kiều Kiều không trả lời, cúi đầu nhở cỏ nghịch một lúc, rồi ngẩng đầu lên hỏi Jack: "Anh có người nhà ở Trung Quốc không?"

Jack đáp rằng không có. Lục Kiều Kiều lại hỏi: "Vậy anh cần hai con ngựa làm gì?"

Jack quay ra nhìn hai con ngựa nói: “Hai con ngựa ấy, một con đực, một con cái, chúng không thể tách rời nhau được, nên tôi phải lấy luôn cả hai con...” Nói đoạn bất giác nở nụ cười. Jack thấy An Long Nhi cứ lẳng lẳng đứng ở xa, không xen vào câu chuyện của hai người, cũng không chạy đi chơi, bèn lớn giọng gọi: “Long Nhi! Anh biểu diễn một tiết mục cho em xem nhé! Lục tiểu thư, cô bịt tai lại, sẽ inh tai lắm đấy.”

Lục Kiều Kiều lập tức bịt tai lại, nghiêng người quay ra xem có chuyện gì.

"Long Nhi, ném một hòn đá xuống sông đi..." Jack gọi lớn. An Long Nhi nghe lời liền nhặt một hòn đá ném về phía lòng sông.

Jack đi đến ven bờ, ngắm khi hòn đá bay tới hướng chệch trên đỉnh đầu thì rút súng ra đánh “soạt”, bắn vào hòn đá, hòn đá vỡ vụn, tiếng nổ lớn khiến lũ chim sẻ nháo nhác.

Lục Kiều Kiều hết sức hưng phấn, vừa hò hét vừa vỗ tay đôm đốp.

Jack thấy Lục Kiều Kiều vui vẻ, lại tiếp tục bảo An Long Nhi: “Long Nhi, ném cả hai hòn một lúc!”

"Vù... vù..." Hai hòn đá cùng lúc bay vút lên không trung.

“Pằng! Pằng!” Hai tiếng súng nổ vang, hai hòn đá lại một lần nữa nát vụn.

Lục Kiều Kiều lần này hưng phấn, đứng bật dậy, chẳng hề bịt tai, cô thích thứ âm thanh như tiếng sấm nổ này.

Lần này ba hòn đá nhất tề bay lên không trung, tay phải Jack đỡ súng, tay trái giữ báng súng nhấn cò ba phát nhanh như chớp, ba tiếng súng nổ đồng thời, trên không chỉ thấy toàn cát bụi, ba viên đá đã nát vụn cả.

Lục Kiều Kiều hò hét chạy về phía Jack, hai tay bắt lấy tay Jack, đỏ mặt hỏi: “Quả là thiện xạ! Lợi hại thật đấy! Đây là loại súng gì mà lợi hại như vậy? Còn bắn được nhiều phát liên tiếp nữa...” Vừa nói, tay cô vừa mon men định sờ lên khẩu súng.

Jack thấy Kiều Kiều chạy đến định giật khẩu súng để chơi, vội quay ngoắt người đi giơ lên cao nói: “Chớ chớ, đừng chạm vào... Bỏ tay đấy, đợi một lát đã hăng chơi.”

An Long Nhi ồ với Lục Kiều Kiều đã nhiều ngày song chưa từng thấy Lục Kiều Kiều tươi cười vui vẻ bao giờ. Lúc này thấy cô nói cười vui vẻ, tuy bản thân mình không thích người Tây, lại càng không thích súng của Tây, song thằng bé cũng cười theo Lục Kiều Kiều.

Jack gọi Lục Kiều Kiều quay về phía dưới tán cây, ngồi xuống lấy vỏ đạn ra khỏi nòng súng, rồi nhét khẩu súng vào tay Lục Kiều Kiều.

Đây là loại súng ổ xoay, đường nét mềm mại, nòng súng rất dài, thân súng dày nặng được chạm trổ tinh tế, thuộc loại súng tối tân trên thế giới thời bấy giờ, vẫn chưa được sản xuất với số lượng lớn. Hồi ấy toàn bộ súng ống của quân đội nhà Thanh đều là loại súng nhồi đạn thuốc ồ đầu nòng, sau khi nhồi lại phải dùng một cây sắt cắm vào nòng súng lên thuốc cho chặt rồi mới bắn được một phát, chưa hề có bộ phận để bắn được nhiều phát liên tiếp. Súng ổ xoay được thiết kế có thể bắn được nhiều phát mà không giắt đạn, có ý nghĩa đánh dấu thời đại đối với toàn thế giới đương thời, đầu tiên được cao bồi miền Tây sử dụng, nhiều năm sau mới sản xuất với số lượng lớn để đưa vào cuộc chiến khi chiến tranh Nam Bắc xảy ra trên nước Mỹ.

Súng ống của quân đội nhà Thanh vốn không nhiều, dầu có cũng chỉ là loại điều thương kiểu cũ như súng hỏa mai mà thôi, chứ đừng nói đến loại vũ khí tân thời chưa sản xuất nhiều trên thế giới như thế này. Lục Kiều Kiều lần đầu nhìn thấy, hai mắt lập tức sáng lên, thích thú vô cùng.

Jack hoàn toàn bất ngờ khi thấy Lục Kiều Kiều thích khẩu súng của mình đến thế. Anh vốn chỉ định trở tài một chút để lấy lòng con gái, không ngờ lại có hiệu quả đến vậy.

Lục Kiều Kiều cầm lấy khẩu súng, cứ xoa đi vuốt lại, còn giương súng lên giả vờ bắn, điệu bộ hân hoan y như đứa bé gái vừa mua được con búp bê Tây.

Jack nói: “Cô có muốn bắn thử không?”

Lục Kiều Kiều nhìn Jack với ánh mắt vô cùng khẩn khoản, cô gật đầu lia lịa: “Vậy thì hay quá, hay quá!”

Jack đón khẩu súng, tay phải giật một cái, bừa ổ đạn ra, nhanh chóng bỏ sáu viên đạn vào trong, rồi kéo tay Lục Kiều Kiều đến ven bờ sông êm ả.

Sau khi Lục Kiều Kiều lên cò, Jack liền từ phía sau vòng hai tay qua người cô như lúc cưỡi ngựa, đặt súng lên tay rồi bắt chặt tay cô và khẩu súng, nhắm về phía lòng sông không có bóng người.

Tay của Lục Kiều Kiều rất nhỏ, Jack ngờ rằng nếu cô nổ súng, có khi giật văng súng ra cũng nên.

Jack nói vào tai Lục Kiều Kiều: “Ngắm vào thứ cô muốn bắn, sau đó đưa nòng súng về phía

giữa cô và thứ đó, trước khi nổ súng thì hít một hơi rồi bóp cò khi vẫn chưa thở hết hơi ấy ra...” “Pằng” Một tiếng nổ lớn vang lên, khẩu súng giật ngược lại theo lực dội, bọt nước bắn tung tóe trên mặt sông, Lục Kiều Kiều cũng kêu ré lên rồi cười khì khì.

Tiếp sau đó, mấy tiếng súng liên tục vang lên, Lục Kiều Kiều cười mỗi lúc một buông tuồng. “Bắn nữa! Bắn nữa!... Lần này phải bắn mục tiêu thực!” Sau khi bắn hết sáu viên đạn về phía lòng sông, Lục Kiều Kiều nũng nịu, nâng cao đòi hỏi với Jack.

Jack lấy làm cao hứng, chạy ra xa, nhặt một cành trúc cắm lên mặt đất, đồng thời đào một cục đất gá lên trên, nhìn từ xa trông như một chiếc kẹo mút dựng đứng.

Lục Kiều Kiều hồ hởi nói: “Anh đi ra đi, lần này tôi tự bắn, hì hì...”

Lục Kiều Kiều một tay cầm súng, một tay xin Jack đạn. Xem qua cách Jack lắp đạn một lần, Lục Kiều Kiều liền nhớ ngay.

Cô giương súng bằng cả hai tay, song tay cứ đưa qua đưa lại, không sao ngắm chuẩn “cây kẹo mút” kia được.

Jack ấn tay cầm súng của Lục Kiều Kiều xuống, dắt cô đến chỗ bóng râm ban nãy, vừa chỉnh tay cô vừa nói: “Để tôi dạy cô cách này, tay trái cô tì vào cây, cánh tay phía trước cô đặt ngang trước mặt, ừm... đúng rồi, gá báng súng lên tay trái...”

Mắt Lục Kiều Kiều vẫn ngắm vào “cây kẹo mút” Jack giúp cô tì tay trái vào cây, tay phải cô cầm súng vừa đặt yên lên tay trái, lập tức một tiếng súng “pằng” vang lên, Jack giật thót mình, cây kẹo mút dựng phía xa vỡ tan tành theo tiếng súng.

“Bắn trúng rồi!” Lục Kiều Kiều giơ cả hai tay hoan hô, quay người lại nhảy cẫng lên, thuận thế ôm chầm lấy cổ Jack, đu mình lên người anh ta. Jack cao to hơn Lục Kiều Kiều rất nhiều, anh ta cũng mừng rỡ luồn hai tay vào nách Lục Kiều Kiều, nhấc cô lên xoay một vòng như nhấc một chú mèo con.

Trong khi xoay một vòng tròn trên không vì sung sướng, khẩu súng trong tay Lục Kiều Kiều bị cướp cò “Pằng!” Một tiếng súng lại nổ vang. An Long Nhi vội núp vào sau thân cây, thò đầu ra nhìn. Jack kinh hãi lùi lại phía sau, ngã nhào xuống đất, Lục Kiều Kiều đè trên người anh ta, rồi lăn ra đất cười bò.

Sau khi nghịch súng chán chê, Jack liền dạy Lục Kiều Kiều cách tự chế đạn.

Jack lấy một viên đạn, tháo bung ra cho Lục Kiều Kiều xem, An Long Nhi cũng chạy lại nhìn. “Đạn có thể tự chế, chỉ cần có vỏ đạn là được. Xem này, trước tiên cho kíp nổ vào, rồi đổ lên một lớp thuốc súng đen, nén xong tiếp tục đổ vào một lớp bột mì, lại nén xuống một chút, sau cùng đặt đầu đạn chì vào. Làm như vậy rồi, đầu đạn vẫn có thể tuột ra, cho nên phải bôi một lớp mỡ dầu ra ngoài cùng.”

Jack vừa giảng giải vừa làm mẫu, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi đều nhanh chóng học được cách tự làm đạn.

Lục Kiều Kiều nói: “Chơi mệt rồi, tôi muốn ngủ.” Jack nhìn cánh đồng mênh mông xung quanh rồi hỏi: “Ngủ ở đây à? Chúng ta đã ăn cơm đâu..” “À, đúng rồi, còn chưa ăn cơm... Vậy đến Phạt Sơn ăn bánh ông mù đi, hai người ruồi ngựa, tôi ngủ.” Lục Kiều Kiều nghiêm túc nói.

“Hả?”

“Hả?”

An Long Nhi và Jack đều há mồm kinh ngạc.

Cả bọn lại lên đường y như lúc mới đến, An Long Nhi cười một con ngựa, Jack và Lục Kiều Kiều cười con còn lại, Lục Kiều Kiều ngồi trước mặt Jack, hai tay Jack vòng qua người cô nắm chặt lấy dây cương, Lục Kiều Kiều ngã ra sau, ngủ trong vòng tay của Jack.

Hai con ngựa lớn phi nước đại trên đường cái quan tới thành Phạt Sơn, cuốn lên một lớp bụi trần.

Lục Kiều Kiều ngủ dậy, mở mắt thấy mọi người đã vào thành Phạt Sơn náo nhiệt. Họ lấy hai phòng ở quán trọ, rồi lập tức ra ngoài kiếm đồ ăn. ở trung tâm thành Phạt Sơn có một tòa miếu tổ, bên trong thờ Huyền Thiên Bắc Đế. Xung quanh miếu có chợ họp quanh năm, trong chợ từ trò chơi đến thức ăn thứ gì cũng có, nhóm Lục Kiều Kiều ba người đi thành một hàng vào trong chợ, đến đâu ăn đến đấy, nếm được khá nhiều các món ăn vật dân gian. Ba người đi trên đường cũng tạo nên một vẻ riêng biệt.

Do thương nghiệp ở Phạt Sơn phát triển, lái buôn ngoại quốc ra vào thành Phạt Sơn không ít, nhìn chung người phương Tây đều mặc lễ phục, ăn vận kiểu quý tộc, mọi người cũng đã

quen nhìn các đại gia phương Tây oai phong khệnh khạng. Còn người Tây như Jack, vận một cây bò giản dị thế này lại khiến mọi người thấy mới mẻ. Trẻ con vây quanh Jack ngăm ngăm, trông vẻ mặt tếu táo cười cợt của Jack, có đứa to gan còn thò tay sờ vào vỏ súng của anh.

Lục Kiều Kiều dáng nhỏ nhắn thanh tú, An Long Nhi mái tóc vàng hoe đeo một hòm mây và Jack tóc vàng óng đi bên cạnh, cả ba người làm nền tôn nhau lên, trông rất thú vị.

Lục Kiều Kiều chạy tới phía trước sạp hàng bán đồ chơi con gái, mua cho mình mấy chiếc trâm hoa gài tóc, sau đó lại mua một chuỗi dây tết đồng tâm màu đỏ, nói muốn tặng Jack. Jack dĩ nhiên rất thích, bất kể thứ gì, chỉ cần Lục Kiều Kiều tặng, anh đều sẽ thích. Lục Kiều Kiều liền mắc chiếc dây tết vào băng súng của Jack, Jack lập tức chau mày, vẻ mặt bối rối, trái lại Lục Kiều Kiều vỗ tay cười lớn, nhất quyết không cho Jack gỡ ra.

Ăn uống đến khi mặt trời xuống núi, nghe người ta bảo tối nay có diễn kịch ở Vạn Phúc đài trong miếu tổ, ba người bèn ba chân bốn cẳng chạy vào chiếm chỗ. Trên sân khấu, tài tử giai nhân lũ lượt trình diễn, nào chiêm trống phèng la, tình thù vấn vít, văn võ ngay gian đầu đuôi đảo lộn, mưu mô kế sách, kiếm kích đao thương cứ gọi là diễn xướng linh đình, vui khôn tả xiết...

Hôm nay vận động mạnh hơn nhiều so với ngày thường, lại không có thì giờ hút thuốc,

Lục Kiều Kiều vừa mệt vừa mỏi, lăn ra ngủ từ rất sớm. Song hôm nay cũng là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, cô biết đến cảm giác chìm vào giấc ngủ mà không cần uống say. Jack và An Long Nhi sắp xếp cho Lục Kiều Kiều xong xuôi, mới sang một gian phòng khác ngủ.

Hôm sau ngủ dậy, Lục Kiều Kiều rửa mặt chải đầu gọn gàng, hút đã một cữ thuốc, rồi sang phòng bên cạnh, đá tung cửa, kéo Jack và An Long Nhi đi uống trà sáng.

Ba người ngồi xuống một chiếc bàn trong góc tầng hai trà lâu, uống trà ăn điểm tâm, vừa tỉnh táo đôi chút, Lục Kiều Kiều đã bắt đầu trêu Jack.

“Jack, anh có mang tiền theo người không?”

Lục Kiều Kiều hỏi.

Jack đáp: "Tôi có một ít bạc vụn, cũng có mấy xâu tiền đồng nữa."

Lục Kiều Kiều lại nói: "Tôi có thể đoán được anh mang theo bao nhiêu tiền đấy."

Jack thấy trò này rất thú vị, bèn hào hứng, cười hỏi Lục Kiều Kiều:

“Thật không? Cô mau đoán xem nào.”

Lục Kiều Kiều nở nụ cười giảo hoạt, liếc Jack: “ Nếu tôi đoán trúng... anh tặng tôi khẩu súng kia, được không?” Nói đoạn mắt nhìn chằm chằm khẩu súng lục bên hông Jack.

Jack nhún vai cười: “Công chúa của tôi, cô muốn gì tôi cũng tặng cô hết. Có điều nếu cô đoán sai thì sao?”

Lục Kiều Kiều đáp: “Tôi mà đoán sai thì tặng Long Nhi lại cho anh.”

Jack bật cười ha hả: "Tôi thèm vào. Nếu cô đoán sai, phải để tôi hôn cô một cái."

“Được.” "Hôn ngay tại đây, ngay lập tức." Jack bổ sung điều kiện.

“Được.” Lục Kiều Kiều rất phóng khoáng.

"Long Nhi, xem nhé..." Lục Kiều Kiều lên tiếng nhắc An Long Nhi, đoạn móc từ túi thơm ra sáu đồng tiền, vút vào chén trà không, lật úp xuống mặt bàn.

Sau đó cô mở chén, tiện tay sắp sáu đồng tiền thành một dãy trên bàn, hỏi: “Long Nhi, coi mặt chữ Hán trên đồng tiền là dương, mặt chữ Mãn là âm, đây là quẻ gì?”

An Long Nhi nhìn qua nói: “Âm âm dương, dương dương dương, là quẻ Lôi Thiên Đại Tráng.”

Lục Kiều Kiều nói tiếp: “Đúng. Vừa sang giờ Ngọ, tức là bảy, thêm quẻ số nữa tổng cộng là mười hai, mười hai trừ sáu còn sáu, thượng hào động biến, quẻ Lôi biến thành quẻ Hỏa Thiên Đồng Nhân. Quẻ động là dụng, quẻ tĩnh là thể, hạ quẻ là quẻ Càn tức một không đổi, thượng quẻ năm biến thành ba, chính là chỉ trên người Jack hôm qua có mang một lạng bạc năm râu tiền, hôm nay còn một lạng bạc ba râu tiền. Hôm qua đã tiêu mất hai trăm đồng.” Jack hoàn toàn không hiểu Lục Kiều Kiều nói gì Đến tôi còn không biết mình có bao nhiêu tiền, để tôi đếm đã...”

Anh ta đổ hết tiền trong túi ra bàn, đếm: “Hai thỏi bạc nửa lạng, cộng vào vừa tròn một lạng, đúng rồi, đồng này có đồng hai mươi và năm mươi, cộng lại là hai trăm đồng, làm gì có một lạng ba râu tiền chứ? Ha ha ha!”

Jack thấy Lục Kiều Kiều đoán sai thì vui mừng

ra mặt, lòng thầm nghĩ nụ hôn lãng mạn lần này có bến đáp rồi.

Lục Kiều Kiều bước lại bên Jack, lần mò trên người anh ta một hồi, tìm ra một tấm phiếu thể chấp, là giấy đặt cọc hai gian phòng, bên trên viết rõ: “Một trăm đồng”.

Lục Kiều Kiều nói: “Hứ, một trăm đồng này vẫn chưa thanh toán, cũng tức là tiền chưa tiêu, cộng với số tiền hiện nay thì vừa vặn một lạng bạc ba râu tiền, hì hì!”

Lục Kiều Kiều càng cười càng lớn tiếng.

An Long Nhi chăm chú quan sát, thẳng bé biết dù có đọc bao nhiêu kinh thư cũng không bằng xem cao thủ ứng dụng một lần, biết bốc quẻ toán quẻ vẫn chưa phải cái đích cuối cùng, bốc ra quẻ rồi giải quẻ thế nào mới gọi là công phu. Jack “ồ” lên một tiếng, há hốc miệng, trợn tròn hai mắt hết nhìn Lục Kiều Kiều đang cười rũ rượi lại nhìn sang đồng tiền, mãi lâu sau vẫn không thốt nổi lời nào.

Lục Kiều Kiều lắc lắc tay Jack, nói: “Ha ha, súng của tôi rồi nhé, súng của tôi rồi nhé.”

Cô phát hiện mình rất thích làm nũng với Jack. Bấy giờ có mấy người đàn ông trung niên ăn vận lịch sự cười cười nói nói từ tầng dưới đi lên cầu thang, lúc ngang qua bọn Lục Kiều Kiều, có người đảo mắt nhìn cô, rồi lùi lại vài bước, dừng chân bên cạnh Lục Kiều Kiều: “Ây, chẳng phải Tiểu Như sao?”

Lục Kiều Kiều kinh ngạc ngẩng đầu: “Hả?...” Người đàn ông lộ vẻ ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, nói: “ôì chào Tiểu Như, ta là đại ca Thanh Nguyên của muội đây, muội không nhận ra ta sao?”

Lục Kiều Kiều ngỡ ngàng đứng dậy khỏi ghế: “Đại ca? Sao huynh lại ở đây?”

Thanh Nguyên đáp: “Cha nhớ muội lắm đấy, mấy năm nay muội đã đi những đâu? sống thế nào?”

Lục Kiều Kiều kéo tay áo Thanh Nguyên: “Đại ca, chúng ta qua đằng kia nói chuyện đi...” rồi cùng người đàn ông nọ đi tới một chiếc bàn bên cửa sổ rì rầm to nhỏ một lúc lâu.

Jack và An Long Nhi đều không hiểu đầu cua tai nheo gì, đành ngồi đợi Lục Kiều Kiều và đại ca cô nói chuyện xong quay lại rồi tính.

Thanh Nguyên thấp hơn Jack một chút, nhưng đứng trong đám đông cũng vẫn cao hơn người ta một cái đầu, trông rất nổi bật. Nếu không phải hai huynh muội họ lên tiếng nhận nhau, người ngoài nhìn vào thật chẳng tưởng tượng nổi anh ta lại là đại ca của cô Lục Kiều Kiều vóc dáng bé nhỏ nhường ấy. Anh ta mặc một chiếc áo dài lụa màu xanh lam, khiến dáng người cao lớn thêm phần ôn văn nho nhã, khuôn mặt gầy thanh thoát trắng ngần, mày râu nhẵn nhụi quả cũng có vài nét giống Lục Kiều Kiều; tay anh ta cầm một chiếc quạt xếp, hai bên cán quạt làm bằng gỗ tử đàn chạm long khắc phượng, chiếc nhẫn vàng đeo trên tay nạm một hạt châu lớn trong suốt tựa thủy tinh, cả người toát lên phong thái quý tộc cùng vẻ trưởng thành của một người đàn ông đã bước vào tuổi trung niên.

Jack vốn luôn cho rằng đàn ông Trung Quốc không đẹp trai, ở xứ này anh ta có thể coi là

đẹp trai hạng nhất, vậy mà giờ gặp Thanh Nguyên, cũng không khỏi tấm tắc trong lòng, thì ra ở Trung Quốc vẫn có đàn ông anh tuấn. Thanh Nguyên đánh tiếng cạnh mấy người cùng đi, rồi ngồi xuống với Lục Kiều Kiều, nói chuyện rất lâu. Mãi một lúc sau, hai người mới quay lại bàn Jack và An Long Nhi đang ngồi.

Lục Kiều Kiều giới thiệu với Jack: “Đây là đại ca tôi, tên Thanh Nguyên, còn vị này là bạn em, Jack...”

Jack nhập gia tùy tục, cũng đứng lên khum tay gập người hành lễ với Thanh Nguyên theo kiểu Trung Quốc, nhưng Thanh Nguyên lại đưa tay phải ra, nói: “Rất vui được gặp anh, Jack.”

Jack thoáng chưng hửng, rồi lập tức bật cười ha hả, cũng giơ tay phải ra nhiệt tình bắt tay Thanh Nguyên: “Xin chào, Thanh Nguyên tiên sinh, rất vui được gặp anh.”

Thanh Nguyên nói: “Gọi tôi là Thanh Nguyên được rồi, anh đã là bạn của Kiều Kiều thì cũng là bạn tôi, đừng khách sáo.”

Sau đó Thanh Nguyên nhìn sang An Long Nhi hỏi: “Vị tiểu huynh đệ này là...”

Lục Kiều Kiều có vẻ rất khó xử: “Đây... thằng bé... tên An Long Nhi...”

Thanh Nguyên trông mái tóc vàng và tướng mạo đặc biệt của An Long Nhi, thấy cậu bé này tuổi còn nhỏ mà phong thái hiên ngang, cũng tỏ ra hiếu kỳ thích thú: “Cậu cũng họ An à? ôi chao, đúng là có duyên, tiểu huynh đệ, sau này xin chỉ giáo nhiều”. Nói đoạn chấp tay hành lễ với An Long Nhi.

An Long Nhi bối rối lắm, cái gì mà “cũng họ An” Tên chủ nhân đặt cho cũng tính là họ ư?

Lục Kiều Kiều nhận thấy vẻ băn khoăn của An Long Nhi, bèn chêm vào một câu: “Đúng rồi, đại ca cũng họ An...” rồi cười khan mấy tiếng, để ý nét mặt Thanh Nguyên.

An Long Nhi biết đây là đại ca của Lục Kiều Kiều thì không dám thất lễ, vội vàng cúi đầu chào: “Cháu đâu dám, xin chào An thúc thúc.” Thanh Nguyên nói: “Đừng khách sáo, đều là bạn của Kiều Kiều, mọi người cùng ngồi cả đi.” Bốn người ngồi xuống, Lục Kiều Kiều có vẻ không muốn nhưng vẫn phải miễn cưỡng giới thiệu: “À... Thanh Nguyên đại ca

vốn làm quan ở Khâm Thiên giám trong kinh thành, về sau được điều đến Hàn Lâm viện, giờ đang tới Phật Sơn lo chuyện khoa cử.”

Jack vẫn thường xuyên qua lại với các quan quản lý cửa khẩu trên biển của nhà Mãn Thanh, cũng rất thân quen với đám quan quản chế thương nghiệp, nhưng chưa từng nghe nói tới chức quan kiểu này, bèn tò mò hỏi: “Khâm Thiên giám và Hàn Lâm viện làm những việc gì í An Thanh Nguyên cười đáp: “Khâm Thiên giám lo chuyện sắp đặt xuất hành, lễ nghi cúng tế của hoàng thượng, đồng thời biên soạn lịch thư, Hàn Lâm viện quản chuyện khoa cử, chính là biên soạn kinh thư cho kẻ đọc sách khắp thiên hạ, tổ chức các khoa thi, để kẻ sĩ thi lấy công danh.”

Jack nói: “Vậy anh chính là nhà giáo dục rồi.” Cãi nói này khiến An Thanh Nguyên bật cười ha hả: “ôi chao, ngữ tôi sao coi là nhà giáo dục được, chỉ là viên quan quen lo việc bên hoàng thượng, không đáng nhắc đến...”

Chuyện phiếm một hồi, An Thanh Nguyên nói còn phải tiếp đãi bạn, cáo từ đi trước, trước khi đi còn nói với Lục Kiều Kiều, ngày mai anh ta cũng có việc tới Quảng Châu, rất muốn qua thăm nơi cô đang ở, rồi hỏi địa chỉ của Lục Kiều Kiều, hẹn khi đến sẽ tới gặp.

Ba người bạn Lục Kiều Kiều thanh toán rồi rời khỏi trà lâu, ở lại du ngoạn Phật Sơn thêm một ngày nữa mới thông thả về Quảng Châu.

Trên đường về, đi qua một vùng đồng không mông quạnh, Lục Kiều Kiều lại nghịch súng học cười ngựa, chơi vui quên cả mệt.

Về đến đê Tây Quảng Châu, ba người lại dừng ngựa trước cửa nhà hàng Tứ Quý.

Mặt trời đang xuống núi, dưới sắc hoàng hôn, trước cửa nhà hàng Tứ Quý đã được chằng đèn từ sớm, tối đến ở đây còn học theo kiểu Pháp, bày bàn ghế ra ngoài lan can, để khách có thể vừa nhấm nháp cà phê vừa thưởng thức phong cảnh phố xá.

Đối diện phố lớn chính là đầm Bạch Nga trên thượng du dòng Châu Giang, một trong tám cảnh đẹp nhất Dương thành, “đại thông yên vũ” Mỗi khi mưa xuân lất phất, sương khói giăng mù hai bờ, bóng buồm trên sông lại như mộng như ảo. Giờ đây ráng chiều đang nhuộm đỏ chân trời,

hai ngọn đèn đường trước cửa nhà hàng Tứ Quý hắt xuống hai quãng sáng vàng vọt.

Lục Kiều Kiều xuống ngựa, ngẩng đầu nhìn Jack, An Long Nhi cũng chiếc hòm mây lên lưng, đứng phía sau Lục Kiều Kiều.

Rất lâu rồi Lục Kiều Kiều không có cảm giác từ biệt thê này, cô hỏi Jack ở đâu, hỏi anh sắp tới có dự định gì, mãi vẫn chẳng quay lưng bước đi nổi. Jack tháo khẩu súng lục đang đeo bên người, đi kèm bao súng còn có cả một cái túi da bò, đưa cho Lục Kiều Kiều nói: “Khẩu súng này tặng cô, trong túi da có đạn dự trữ và dụng cụ sửa súng... Dây tết đỏ này là cô tặng, nên tôi giữ lại.” Đoạn tháo chiếc dây tết đồng tâm đỏ khỏi báng súng, bỏ vào túi áo trước ngực, vỗ vỗ mấy cái cho yên tâm.

Lục Kiều Kiều "ừ" một tiếng, nói câu cảm ơn rồi đón lấy súng, quàng lên vai, gương mặt không giấu được nụ cười.

Hai người đứng nhìn nhau hồi lâu, hai hôm nay nói chuyện quá nhiều rồi, giờ điều cần biểu đạt dường như đã không thể dùng ngôn ngữ nữa.

Lục Kiều Kiều nhìn ngó quanh quất, sắc trời càng lúc càng tối, buông xuống mặt Jack càng lúc càng đỏ. Cô kéo một chiếc ghế bên trong hàng rào hoa của nhà hàng ra, gọi Jack lại gần. Jack bước đến bên Lục Kiều Kiều. Cô nhón chân đứng lên ghế, hai tay chấp sau lưng, rướn người hôn chụt một cái lên môi Jack, đoạn nhảy xuống, nắm lấy tay Jack, chậm chậm lùi lại sau mấy bước, nhìn Jack khẽ gật đầu, cúi chào rồi quay lưng dắt An Long Nhi đi vào ngõ hoa.

Jack đứng thần người giữ dây cương ngựa, nhìn theo bóng Lục Kiều Kiều và An Long Nhi xa dần, nụ cười ngờ ngạc nở trên môi, hạnh phúc ngọt ngào dâng lên trong lòng.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi về đến trước cửa nhà trong ngõ Hình Lan, vừa hay trông thấy An Thanh Nguyên từ nhà Đặng Nghiêu đi ra, Đặng Nghiêu cũng đi bên cạnh anh ta.

Lục Kiều Kiều vội chào hỏi: “Đại ca, Đặng đại ca... sao hai người đều ở đây?”

An Thanh Nguyên nói: “Kiều Kiều, giờ muội mới về à, sáng sớm nay huynh đã tới Quảng Châu rồi, bàn giao xong công vụ là lập tức tới đây tìm muội.”

Đặng Nghiêu đứng bên tiếp lời: “Đại ca muội từ chiều đã tới trước cổng nhà đợi muội mãi, ta về hỏi ra mới biết đây là đại ca muội, bèn mời huynh ấy vào nhà ngồi đợi muội về.”

An Thanh Nguyên cười nói: “Đặng đại ca còn mời huynh dùng cơm nữa, thật là ngại quá...” Đặng Nghiêu vội nói có gì đâu, lại cảm ơn An Thanh Nguyên đã viết một bức thiệp đại tự Khải thư tiêu chuẩn cho hai đứa con nhà anh ta.

Lục Kiều Kiều thấy bốn người đứng giữa ngõ chật chội, bèn sai An Long Nhi mau mở cửa, mời mọi người vào trong ngôi. An Long Nhi mở cửa, bốn người bước vào nhà, bỗng Lục Kiều Kiều hoảng hốt “Á” lên một tiếng, mọi người ai nấy đều sửng người. Nhà Lục Kiều Kiều giống như một bãi rác, đồ đạc la liệt dưới đất, bàn ghế trà kỷ trong phòng khách đều đổ gãy, đồ dùng hằng ngày cũng văng khắp nơi. Giữa giếng trời chất đống chăn gối cùng thư tịch từ ba gian phòng vứt ra, quần áo của Lục Kiều Kiều và An Long Nhi không hiểu vì sao đều bị cắt vụn, vứt sang một bên. Trong nhà không có thứ gì còn nguyên trạng, hòm tủ đều bị chặt ra thành từng mảnh, từng tấm, tan tác hết cả. Đặng Nghiêu kinh hoàng thất sắc: “Hả? Nhà bị trộm rồi!”

Lục Kiều Kiều trợn tròn hai mắt, lập tức bấm đốt tay tính quẻ; Thanh Nguyên không ngờ cũng giống như Lục Kiều Kiều, gập ngón tay tính toán gì đó.

Đặng Nghiêu thấy vậy lấy làm lạ lắm, lúc này chẳng phải nên tính toán tổn thất thế nào, sau đó báo quan hay sao? Hai người này ở đây bấm độn làm gì? Ngay cả Lục Kiều Kiều cũng biết bấm đốt tay tính quẻ? Thật không ngờ.

Lục Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn đồng hồ vỡ khắp nhà, rành rọt nói: “Trưa ngày hôm qua, có bốn người đàn ông trèo vào từ sau nhà, ở bên trong một canh giờ... Bọn họ từ hướng Đông Nam tới, là...”

Nói đến đây, Lục Kiều Kiều ngưng lại, ánh mắt thoáng quét sang An Thanh Nguyên.

An Thanh Nguyên nhíu chặt đôi mày, dường như cũng cảm giác được ánh mắt của em gái, liền nói: “Nhưng trong nhà không mất tài sản gì, người đột nhập không muốn trộm đồ, mà muốn tới tìm đồ... Kiều Kiều,

muội tìm lại xem bạc và đồ trang sức có mất không, thử tìm ở hướng Đông Bắc giếng trời...”

Đặng Nghiêu vội vàng nói: “Hai người ở đây trông chừng, tôi lập tức đi báo quan,” đoạn quay người định đi ngay.

“Khoan đã, Đặng đại ca hãy khoan...” An Thanh Nguyên đưa tay kéo Đặng Nghiêu lại, rồi bước tới đóng cả cửa lớn lẫn song gỗ lại, quay sang nói với Đặng Nghiêu: “Đừng làm lớn chuyện, trong nhà cũng không mất tài sản gì, tôi e không chỉ đơn giản là ăn trộm thôi đâu, đừng manh động, trước tiên đừng manh động...” Bên hành lang bao quanh giếng trời, Lục Kiều Kiều ngồi thụp xuống, hùng hục bốc tìm trong đồng đồ nát. An Long Nhi vừa hỏi: “Cô Kiều có cần cháu giúp gì không?” liền bị Lục Kiều Kiều quát: “Đừng có động vào bất cứ thứ gì, đừng qua đây, đứng ra hành lang phòng khách!”

An Long Nhi luống cuống không biết làm gì, Đặng Nghiêu lòng như lửa đốt, còn An Thanh Nguyên thần sắc nghiêm trọng, mấy trang nam nhi đều đứng yên bất động. Ngoài căn nhà, toàn bộ đồ đạc đều bị phá tan tành hết cả, chẳng còn gì thu dọn được, mọi người đành đợi Lục Kiều Kiều kiểm lại tài sản.

Lục Kiều Kiều bốc loạn lên một hồi, cuối cùng cũng tìm ra một xấp ngân phiếu và kê ước nhà trong đồng tan hoang, những thứ này đều là sinh mệnh của cô.

Ai nấy vừa thấy tài sản quan trọng nhất không mất, đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng một mối băn khoăn lớn hơn cũng lập tức xuất hiện - bốn người đàn ông trèo tường vào nhà mà không trộm tiền, bọn họ muốn gì?

An Thanh Nguyên dặn dò Đặng Nghiêu không được báo quan, cũng đừng làm to chuyện, rồi ba người cùng Lục Kiều Kiều mang theo tài sản quý giá, bỏ lại đồng đồ nát sau lưng, khóa cửa lặng lẽ rời đi.

An Thanh Nguyên đề nghị: “Kiều Kiều, tối nay hãy cứ đến nhà trọ chỗ đại ca nghỉ ngơi cái đã,

ta có chuyện muốn nói với muội.”

Ba người ngồi xe kéo tới nơi An Thanh Nguyên trọ. Sau khi sắp xếp phòng ốc cho Lục Kiều Kiều và An Long Nhi xong xuôi, Thanh Nguyên bèn gọi Lục Kiều Kiều qua phòng mình.

“Tiểu Như, từ khi muội còn rất nhỏ, đại ca đã rời nhà đi tìm công danh, không biết chuyện xảy ra với muội. Sau này về thăm quê, ta cũng mới biết muội xảy ra chuyện, phải bỏ nhà tha phương...”

“Đại ca không biết muội ở Quảng Châu, càng không biết muội ở đây sống thế nào, theo huynh tại sao lại xảy ra chuyện ngày hôm nay?” “Đại ca rất lo cho muội, phụ thân và nhị ca cũng rất nhớ muội. Chuyện lần này thật là ông trời có mắt, vừa khéo ta được phái đến Quảng Châu, nếu không một mình muội thật không biết phải ứng phó ra sao...”

An Thanh Nguyên hỏi Lục Kiều Kiều: “Tiểu Như, muội ở Quảng Châu đã đắc tội với ai rồi phải không?”

Lục Kiều Kiều không nói không rằng, từ đầu chí cuối chỉ ngồi trầm tư. Được một chốc, cô đứng dậy nói: “Muội mệt rồi, có thể để mai hẵng nói không?” Dứt lời liền quay về phòng mình.

An Thanh Nguyên vội vàng đuổi theo: “Tiểu Như, Tiểu Như... Không phải đại ca trách muội, bảo muội không đúng, là ta muốn giúp muội thôi.” Vừa nói Thanh Nguyên vừa đi theo đến tận phòng Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều giở hành lý lấy ra tẩu thuốc phiện, tự mình châm một cữ. “Tiểu Như, từ khi nào muội còn hút cả thuốc phiện nữa? Muội... đúng thật là...” An Thanh Nguyên có vẻ đau đớn tột cùng.

Lục Kiều Kiều vẫn lẳng lặng hút thuốc. Đột nhiên, cô hỏi An Thanh Nguyên: “Đại ca, huynh có cảm thấy có người đang theo dõi huynh không?”

An Thanh Nguyên sửng người: “Làm gì có, ta chỉ là một viên quan nghèo ở kinh thành, là công sai lo việc khoa cử, có gì đáng để người ta theo dõi? Sao muội lại nói vậy?”

Lục Kiều Kiều nói: “Ban nãy ở nhà, muội bấm độn Lục Nhâm tính ra, những kẻ đột nhập tối qua là người nhà quan... Huynh... không tính ra ư?”

An Thanh Nguyên hơi biến sắc mặt, thoáng chốc cả khuôn mặt co rúm lại trắng bệch như không còn giọt máu.

Lục Kiều Kiều lại nói: “Đám người này không phải kẻ trộm, bọn họ tới không hẳn để đối phó với muội, cũng không hẳn muốn lấy đồ của muội, thứ bọn họ tìm, có thể là đồ của nhà chúng ta... Còn vì sao muội lại hỏi

huynh chuyện theo dõi, là bởi những kẻ này chọn thời cơ đột nhập nhà quá khéo, bọn chúng biết hai ngày đó muội không có ở nhà, nếu không phải theo dõi, thì không thể nào biết được...”

An Thanh Nguyên tán đồng: “Đúng thật, muội nói rất có lý, lần này hẳn là có mưu tính từ trước... Chuyện chốn quan trường rất khó nói, không biết chừng là do ta đắc tội với kẻ nào cũng nên.”

Lục Kiều Kiều nói: “Huynh đắc tội với ai cũng không lạ, nhưng đối thủ của huynh sẽ trực tiếp đối phó huynh, chứ không phải tới làm loạn nhà muội, thứ bọn họ muốn tìm không phải đồ bình thường... Họ muốn tìm...”

An Thanh Nguyên và Lục Kiều Kiều nhìn nhau, không hện mà cùng thốt lên: “Long Quyết!”

Lục Kiều Kiều vẫn tiếp tục hút thuốc phiện, An Thanh Nguyên nghĩ ngợi hồi lâu mới bảo cô: “ Nếu những người đó không phải đến vì Long Quyết, thì hẳn là nhằm vào muội rồi. Tiểu Như, tốt nhất muội đừng nên quay lại ngõ Hình Lan nữa... Còn nếu quả thật bọn họ đến vì Long Quyết, thì cả nhà chúng ta e không ai sống yên ổn được đâu.” Nói rồi thở dài, vẻ như đang đợi ý kiến của Lục Kiều Kiều.

An Thanh Nguyên hơn Lục Kiều Kiều gần hai mươi tuổi, làm quan ở kinh thành, mấy năm mới về quê đón Tết một lần. Lục Kiều Kiều từ khi sinh ra chỉ biết trong nhà có vị đại ca này, chứ chẳng gặp được mấy lần, càng không có cơ hội ngồi lại trò chuyện, có thể nói, đối với cô, An Thanh Nguyên là người vô cùng xa lạ. Lần này đại ca đột nhiên xuất hiện, Lục Kiều Kiều chẳng thấy vui chút nào. Lục Kiều Kiều cũng biết trong thời gian ngắn không thể ở lại nơi này được nữa, có thể cuộc sống của cô ở Quảng Châu đã hoàn toàn nằm trong sự giám sát của người khác rồi. Nhưng chuyện này xảy ra quá bất ngờ, bỗng chốc phát sinh thay đổi lớn nhường này, cô đang phải cố giữ mình bình tĩnh, suy xét xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Lời An Thanh Nguyên nói, cô nghe đấy, nhưng thực chẳng biết đáp ra sao.

An Thanh Nguyên lại hỏi cô: “Thằng bé An Long Nhi kia là thê' nào? Sao đi đâu cũng đều kè kè với muội?”

Lục Kiều Kiều nói: “Nó là kẻ ở muội bỏ tiền mua về.”

“Mua về lâu chữa, gia cảnh thanh bạch không?” An Thanh Nguyên quan tâm hỏi.

“Lâu rồi, thanh bạch.” Lục Kiều Kiều không muốn sa vào chủ đề này nữa, chỉ đáp gọn lỏn.

An Thanh Nguyên thấy Lục Kiều Kiều lòng dạ rối bời, bèn giúp cô đưa ra chủ ý: “Huynh nghĩ thế này đi, chuyện đã như vậy, dù gì muội cũng không thể ở lại Quảng Châu được nữa, bao năm muội không về thăm nhà rồi, chi bằng về quê Giang Tây một chuyến. Nếu như có người muôn tìm Long Quyết, chỉ e người bị nguy hiểm nhất không phải là muội hay huynh, mà là cha... ở đây huynh có chút công vụ phải làm, làm xong sẽ về Giang Tây ngay, mọi người đông đủ, cũng tiện bàn bạc. Muội thấy như thế có được không? Lục Kiều Kiều vẫn mãi mê đắm chìm trong hơi nha phiến, làm thỉnh không đáp, gian phòng mờ mịt khói thuốc.

“Được thôi, muội về Giang Tây một chuyến,”

Lục Kiều Kiều đột nhiên lên tiếng.

An Thanh Nguyên mỉm cười nhẹ nhõm: “Đúng đấy, cha gặp lại muội chắc sẽ mừng lắm.”

“Ha,” Lục Kiều Kiều cười nhạt.

“Muội muốn nghỉ ngơi, ngày mai nói tiếp nhé....” Lục Kiều Kiều bưng chén trà lên nhấp một ngụm, ra ý tiễn khách.

An Thanh Nguyên vội nói: “Được, được, muội nghỉ đi, chuyện hôm nay đã làm muội sợ quá

nghỉ đi, chuyện hôm nay đã làm muội sợ quá rồi... Đây là ngân phiếu năm mươi lạng bạc, coi như chút quà gặp mặt đại ca tặng muội, muội đi đường cũng cần có lộ phí.”

Lục Kiều Kiều thấy được tiền, liền nói: “Cảm ơn đại ca”, rồi nhận ngân phiếu cất đi ngay.

Tiến An Thanh Nguyên ra khỏi phòng, Lục Kiều Kiều đang định đóng cửa thì anh ta đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Long Quyết có ở chỗ muội không?”

Lục Kiều Kiều cười đáp: “Đại ca, huynh còn không có, muội lấy đâu ra?” Dứt lời liền đóng cửa lại.

Sáng sớm hôm sau, Lục Kiều Kiều dẫn theo An Long Nhi lập tức lên đường, đầu tiên đến ngân hàng Lệ Như của Anh quốc mới mở ở Thập Tam Hàng, gửi giữ ngân phiếu và khê ước đất, sau đó quay về ngõ Hình Lan.

Hai người thu nhật một số đồ dùng hằng ngày còn dùng được, và cả sách vở An Long Nhi phải đọc. Mấy quyển sách này vẫn còn, kẻ trộm chẳng hứng thú gì với chúng, An Long Nhi bèn chất cả sách lẫn đồ lên lưng mang đi. Tiếp đó cả hai lại tới cửa hàng mua vài bộ quần áo mới, vì tất cả quần áo của họ đều bị cắt vụn, chỉ còn sót lại bộ quần áo bản đã mặc mấy ngày trên người. Cuối cùng Lục Kiều Kiều tới tiệm thuốc phiện, mua không ít cao thuốc Vân Nam thượng hạng, chuẩn bị đầy đủ “lương thảo” cho mình.

Bước tiếp theo, Lục Kiều Kiều cần tìm Jack. Cô tin tưởng gã to xác này, cần sự giúp đỡ của anh ta, và cũng muốn gặp anh lần cuối trước khi lên đường.

Thập Tam Hàng là nơi tập trung người Tây,

Jack đương nhiên cũng ở đây, muốn tìm anh ta không khó.

Jack từ hiệu buôn về đến nhà, thấy Lục Kiều Kiều đến tìm mình thì mừng lắm, anh không ngờ cách có hai ngày đã lại được gặp cô. Vừa vào nhà ngồi xuống, Lục Kiều Kiều đã vào thẳng vấn đề: “Nhà tôi xảy ra chuyện, tôi phải lập tức rời Quảng Châu quay về, muốn nhờ anh giúp mua hộ hai thớt ngựa, có được không?” Jack nghe vậy liền cao hứng nói: “Đương nhiên là được, tôi cũng đang có hai thớt ngựa đây, ha ha, cho tôi đi cùng được không?”

Lục Kiều Kiều khó xử đáp: “Không được đâu, ở nhà xảy ra chuyện nên tôi phải về, hơn nữa đường xa như thế, anh mà đi... một là không biết người nhà tôi nghĩ thế nào, hai là ảnh hưởng đến việc làm ăn của anh...”

Jack say đắm nhìn Lục Kiều Kiều: “Công chúa của tôi ơi, được đi cùng cô thì việc làm ăn gì tôi cũng có thể bỏ hết. Khụ khụ... Thực ra tôi còn một người bạn cùng hợp tác, có những chuyện làm ăn ra một thời gian cũng không hề gì.”

Lục Kiều Kiều bực bội nói: “Tên quý Tây leo mồm leo mép... đừng có suốt ngày gọi tôi là công chúa nữa, cứ gọi Kiều Kiều thôi.”

Jack nói: “Được, Kiều Kiều, vậy nhà cô ở đâu?” Lục Kiều Kiều nói:

“Tôi là người Giang Tây, nhà ở dưới núi Thanh Nguyên.”

“ô, Giang Tây... Tôi không biết Giang Tây ở chỗ nào, cách đây bao xa?”

Jack hỏi.

Lục Kiều Kiều nói: “Giang Tây ở phía Bắc Quảng Đông, lần trước tôi tới Quảng Châu ngồi thuyền hết hơn mười ngày, nhưng nếu quay về thì không thể ngồi thuyền... phi ngựa phải hơn hai mươi ngày. Nếu anh rảnh rồi thật, thì đi với tôi về quê chơi một chuyến...” Lục Kiều Kiều hiểu rõ chuyến đi lần này không phải du sơn ngoạn thủy, trên đường lạnh ít dãi nhiều, được một tay thiện xạ cao lớn như Jack hộ tống, cô cũng yên tâm phần nào.

Jack được thỏa nguyện, vui đến nỗi cứ xoa tay mãi, cười khà khà nhảy nhót giữa phòng.

Nhảy được một lúc, Jack hỏi Lục Kiều Kiều: “

An Long Nhi đi cùng chứ? Vậy là có ba người, nhưng An Long Nhi vẫn còn trẻ con, cô cũng nhỏ nhắn, hai con ngựa là đủ rồi. Còn nữa... cô định khi nào xuất phát?”

Lục Kiều Kiều nói: “Càng sớm càng tốt, nếu hôm nay mà được thì đi luôn.”

Jack lắc đầu: "Hôm nay không được rồi, sớm nhất cũng phải ngày mai... Đợi tôi một ngày thôi, tôi sắp xếp xong công việc làm ăn, chuẩn bị hành lý, rồi giờ Thìn sáng mai đợi cô trước nhà hàng Tứ Quý.”

Sáng sớm hôm sau, Lục Kiều Kiều cùng An Long Nhi mang theo bốn hòm mây, mượn hai chiếc xe kéo tới trước cửa nhà hàng Tứ Quý, song Jack vẫn chưa tới. Lục Kiều Kiều nhìn làn sương mai đỏ sẫm, tựa như tro bụi buổi hoàng hôn cũng đỏ sẫm hôm nào, cô khẽ cắn môi, khóe miệng thấp thoáng một nụ cười. Trước khi rời xa, Tây đề thành Quảng Châu cũng coi như đã cho cô một giấc mộng đẹp.

Từ xa vọng lại tiếng vó ngựa dồn, hai thớt ngựa

to khỏe kéo theo chiếc xe ngựa kiểu Tây lờ lờ chạy lại phía Lục Kiều Kiều. Nóc xe chất một bọc đồ rất lớn, Jack mặc cả cây bô, ngồi trên vị trí phu xe, đến trước mặt Lục Kiều Kiều thì kéo cương dừng lại. Bên hông

anh lại đeo một khẩu súng lục, trên báng súng thắt dây kết đồng tâm đỏ Lục Kiều Kiều mua tặng, trông không ăn nhập gì hết.

Lục Kiều Kiều thấy cỗ xe ngựa Tây lộng lẫy xuất hiện thì quá bất ngờ, lại thêm trông bộ dạng Jack đánh xe, liền bưng mặt cười đến chảy cả nước mắt, không sao thẳng lưng lên được.

Chương 3: Cưỡi ngựa

Từ cửa Bắc thành Quảng Châu xuất phát, vòng qua núi Bạch Vân đi về hướng Bắc, ngược dòng Bắc Giang là có thể tới Giang Tây. Mấy ngày đầu sau khi rời khỏi thành Quảng Châu, đi qua toàn chốn ruộng đồng sông nước, đường tuy chật hẹp khúc khuỷu nhưng mặt đường xem như vẫn còn bằng phẳng. Bọn Lục Kiều Kiều ba người ngồi xe ngựa Tây, nhưng lại đi chậm rì rì. Xe ngựa chở ba người, cộng thêm năm sáu hòm hành lý, lại cả bọc đồ to tướng chất trên nóc xe, điều khiến Lục Kiều Kiều bất ngờ nhất là, đằng sau xe còn có một thùng rượu nhỏ. Hai thớt ngựa kéo một cỗ xe lớn như vậy, tuy không đến nỗi đuối sức, nhưng trên đường nhỏ khúc khuỷu quả thực cũng không thể chạy nhanh, chỉ có thể thả vó chậm chậm.

Lục Kiều Kiều không nói cười đùa nghịch với Jack như lần trước, suốt dọc đường chỉ im lặng, mắt nhìn chăm chăm quang cảnh ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng hút một cữ thuốc.

Từ lúc Lục Kiều Kiều tới hỏi mua ngựa, Jack đã phát hiện ra cô có điều gì đó khác lạ, nhưng không biết trong lòng cô nghĩ gì, cũng không dám làm bừa, bèn tự giác lên ngồi đầu xe nói chuyện với An Long Nhi. Song An Long Nhi cũng chỉ lo ôm sách ngồi vừa đánh xe vừa đọc, mặc kệ Jack một mình luyên thuyên đủ thứ chuyện.

Xe đi được hai ngày, xung quanh vẫn là đồng ruộng mênh mông, bỗng trông thấy một quả đồi đột ngột gồ lên đằng xa, trông rất nổi bật.

Xe ngựa chậm chậm đi qua quả đồi, Lục Kiều Kiều phát hiện dưới chân đồi có một thôn trang nhà gạch san sát, cả quả đồi như một cây cột lớn đổ kênh trên mặt đất, đỉnh núi và hai bên sườn chen kín những cây đại thụ xanh mướt. Lục Kiều Kiều bỗng nảy ra một ý nghĩ, vội kêu dừng xe, rồi trèo lên nóc xe nhìn ngắm cây cột đổ khổng lồ. An Long Nhi và Jack đứng dưới trông mỹ nữ leo trèo mà chẳng hiểu gì, nhưng họ biết cô nàng chắc chắn không làm chuyện vô vị, nhất định là có lý do riêng.

Lục Kiều Kiều quan sát một hồi, quả nhiên hỏi: 'Long Nhi cũng lên đây đi, có thấy ngọn đồi nhỏ kia không?'

An Long Nhi và Jack cùng nhìn về phía Lục Kiều Kiều chỉ. An Long Nhi đáp: "Nhìn thấy ạ, chính là ngọn đồi đỉnh bèn bẹt..."

Lục Kiều Kiều nói: "Long Nhi, nghe cô nói đây." Về mặt cô vô cùng nghiêm túc, giọng nói đầy uy quyền và tự tin, hết như lần trước dạy An Long Nhi giải quẻ tượng trên tầng hai trà lâu ở Phật Sơn vậy.

An Long Nhi và Jack đều tập trung tinh thần lắng nghe, Jack từng được chứng kiến sự lợi hại của Lục Kiều Kiều chỉ dùng mấy đồng tiền mà đoán ra trong túi anh mang bao nhiêu ngân lượng, biết cô gái này không những vẻ ngoài xinh đẹp, mà còn sở hữu năng lực của một phù thủy.

"Địa hình ta nhìn thấy lúc này gọi là Bình Dương Long Địa. Long mạch trong Bình Dương

Long Địa ẩn sâu dưới lòng đất vô hình vô ảnh, chỉ những nơi long khí rò rỉ mới có thể thấp thoáng trông thấy dấu vết long mạch chảy qua... An Long Nhi nhìn quanh bốn phía, quả thực không thấy long khí rò rỉ ra chỗ nào, bèn hỏi: " Nơi long khí rò rỉ là gì ạ?"

Lục Kiều Kiều giải thích: "Cũng giống như khi người ta lặn thỉnh thoảng phải nhả bọt khí, rồng lặn dưới Bình Dương Địa cũng sẽ ngẫu nhiên nhả lên một ụ hay một gò đất nhỏ. Đã đọc Tuyệt Tâm Phú chưa?"

An Long Nhi lắc đầu đáp: "Cháu đang đọc Kinh Dịch, vẫn chưa đọc đến quyển ấy."

Lục Kiều Kiều nói: "Chưa đọc cũng không sao, về sau đọc đến khắc hiểu, giờ cô nói gì mà nhớ kỹ lấy: Ngọn đồi này nằm trên đường long mạch chạy qua, gọi là Đảo Địa Mộc Tinh cục, xem có thấy giống một thân cây đổ kênh trên mặt đất không?"

An Long Nhi gật đầu: "Giống."

Lục Kiều Kiều lại nói: "Nhìn phía Bắc Đảo Địa Mộc Tinh... Nhìn thấy chưa? Thấp thoáng có mười mấy ụ đất nhỏ, cái này nối tiếp cái kia, vừa khéo tạo thành một tuyến đường chín khúc long hành từ Bắc tới Nam, cuối cùng long khí kết tụ thành Đảo Địa Mộc Tinh cục này. Đảo Địa Mộc Tinh đầu tròn thân bằng, không mấp mô xiêu vẹo, ý nói cái thân cây này là vật liệu hữu dụng có thể làm thành cột lớn, đây là thượng đẳng cách cục trong Mộc Tinh cục..."

An Long Nhi và Jack nghe Lục Kiều Kiều giảng giải, quả nhiên nhìn ra gò đất nhỏ trông như thân cây vừa dài vừa thẳng, ngay ngắn rất đẹp mắt. "Mộc tinh cũng là Văn Khúc tinh, loại Mộc Tinh thượng cục ngay ngắn này nếu vận dụng tốt, có thể sản sinh ra những bậc văn nhân cao quý, thế nên thôn trang dưới đồi mới nhiều nhà thơ lễ, kẻ đọc sách trong thôn cũng thường giành được tam giáp chốn khoa cử, rạng danh tổ tông." "Cây cối trên đồi đều xanh rì cao lớn, đồng cỏ bốn bề cũng vô cùng tươi tốt, đều là nhờ long khí tiết ra từ Mộc tinh tạo thành, cây cối và Mộc Tinh cục tương phụ tương sinh, hỗ trợ hỗ chứng, chính là nguyên nhân khiến thôn này giàu có đông đúc. Đương nhiên mộ tổ thôn bọn họ cũng sẽ nằm trên Đảo Địa Mộc Tinh cục này.. Có điều nhiều cây quá nên giờ vẫn chưa nhìn ra mộ tổ nằm ở đâu thôi."

An Long Nhi trầm ngâm suy nghĩ, còn Jack chỉ biết há mồm tròn mắt, anh không ngờ trên đời này lại có người có thể thông qua hình thái địa lý giải thích cả xã hội loài người.

Lục Kiều Kiều nói tiếp: "Thôn trang này văn chương tài phú đều đủ cả, chỉ duy khuyết đường nối dõi. Mà xem thôn trải từ hướng Tây Bắc tới Đông Nam, lưng dựa Địa Mộc Tinh, mặt trước có một con sông nhỏ từ hướng Tây chảy lại, quành một vòng ra sau thôn chảy về hướng Nam, có biết hướng Tây thuộc gì trong Ngũ hành không?"

An Long Nhi đáp: "Hướng Tây thuộc Kim, vì Kim khắc Mộc nên ảnh hưởng đến Mộc Tinh cục phải không ạ?"

Lục Kiều Kiều cười nói: "Đúng một nửa, nước từ phía Tây tới mang theo Kim khí, đem đến

quan vận nhưng cũng làm yếu Mộc khí, thậm chí là dòng sông chảy về hướng Nam... Vì hướng Nam thuộc Hỏa, Mộc sinh Hỏa, hướng Nam tượng trưng cho con cái Mộc Tinh cục sinh ra, con sông chảy về hướng Nam lại chạm đúng vào Hỏa vị phương Nam, nên các nhà trong thôn đa số hiếm muộn, khó về đường nối dõi..."

Jack càng nghe càng thấy đáng sợ, không sao tưởng tượng nổi Lục Kiều Kiều đang nói cái gì, cũng không biết là thật hay giả.

Lục Kiều Kiều thấy vẻ mặt hoang mang nghi ngờ của Jack thì cười nói: "Chúng ta sắp vào thôn kiếm một món tiền lớn rồi, nhưng anh phải đồng

ý một chuyện, từ lúc vào thôn, tất cả mọi thứ đều nghe theo tôi."

Jack căng thẳng gật đầu: "Được, được."

"Tiền kiếm được chia cho anh một phần!" Lục Kiều Kiều ghé sát mặt tới trước mặt Jack.

Jack lại gật đầu: "Được, được."

Lục Kiều Kiều nhìn sang An Long Nhi: "Vừa rồi cô nói gì mày nhớ kỹ chưa?"

An Long Nhi gật đầu nói: "Nhớ rồi ạ." Bấy giờ Lục Kiều Kiều mới nhảy khỏi xe, gọi An Long Nhi leo xuống bên cạnh mình.

Lục Kiều Kiều thì thảo một hồi bên tai An Long Nhi, Jack không nghe nổi tiếng nào, xong đâu đấy, Lục Kiều Kiều lại leo lên đứng trên chỗ đánh xe, sắp đặt nhiệm vụ cho hai anh chàng tóc vàng: "An Long Nhi vào ngồi trong khoang xe, thả hết rèm cửa xuống, Jack làm phu xe, không được nói năng gì, lát nữa tôi hỏi có phải không anh cũng chỉ được gật hoặc lắc. Được rồi,

mau đánh xe vào thôn thôi, anh phu xe Tây." Lục Kiều Kiều gõ lên chiếc mũ bò của Jack, cười kha kha.

Xe ngựa hùng hực khí thế tiến vào thôn trang, đến trước ngôi từ đường giữa thôn mới dừng lại, thu hút bao ánh nhìn của người dân quê.

Xe ngựa Tây, người Tây, lại thêm một cô nương duyên dáng đứng trên mui xe, mình mặc áo lục tay cầm quạt, mặt nghech lên trời vô cùng ngạo mạn.

Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn tấm biển đề "Văn Hựu Công từ" trên ngôi từ đường cao lớn khang trang, thầm nhủ quả nhiên không ngoài dự đoán, đây là một thôn trang giàu có, giỏi cả làm nông lẫn đọc sách, canh bạc này ăn chắc rồi đây.

Người dân trong thôn nô nức vây lại, song vừa trông thấy người Tây đã có phần hiếu kỳ sợ sệt, dẫu sao vào thời buổi này, địa vị của người Tây ở Trung Quốc cũng tương đối cao, huống hồ người Tây này còn đeo một khẩu súng Tây nữa. Lại thấy cả cỗ xe ngựa Tây lộng lẫy cùng một tiểu mỹ nữ xinh đẹp động lòng người có thể khiến người Tây nghe lời, dân làng càng thêm căng thẳng cực độ, dồn hết chú ý vào bọn họ. Lục Kiều Kiều dồn tụ Đan Điền, nói lớn: "Nam Nhạc Hoàn sơn cửu Chân Quan

Linh Hư tiên đồng kinh qua quý thôn, nhận thấy thôn các vị sắp có đại nạn ập đến, giờ muốn gặp Trần đại lão gia của các vị!"

Không lâu sau, một người đàn ông trung niên dáng vẻ như người có học bước ra, tới trước cỗ xe ngựa, ngẩng đầu nhìn Lục Kiều Kiều, chấp tay nói: "Cô nương có chuyện gì có thể xuống đây rồi nói được không... Quả thực là cao quá..." Lục Kiều Kiều không xuống xe, cứ đứng trên cao ngất ngưỡng ngửa đầu nhìn trời cười một tràng dài, tiếng cười lạnh lạnh vang vọng trước ngôi từ đường, khiến ai nấy đều sờn gai ốc.

Lục Kiều Kiều lại nói lớn: "Bản cô nương có chuyện gì ư? Kẻ có chuyện là thôn các người đây, vốn dĩ hoàng đế nước Hoa Kỳ sai người tới đón Linh Hư tiên đồng đi làm phép trừ yêu..." Jack lí nhí sửa lời: "Là tổng thống..."

Nhưng Lục Kiều Kiều bỏ ngoài tai, một mặt vẫn tiếp tục nói, một mặt len lén giơ chân đạp cho Jack một cái.

Jack trúng một đạp vào cẳng chân, bèn ngửa mặt nhìn trời như không có chuyện gì.

"Linh Hư tiên đồng đi ngang qua đây, chợt có linh cảm rằng sắp có đại họa giáng xuống đầu các người, nhất thời đại phát từ bi mới dừng xe lại muốn tìm Trần lão gia nói đôi điều. Mau mời Trần lão gia ra đây, đừng lãng phí thời gian, tiên đồng còn phải tới Quảng Châu lên thuyền xuất dương!"

Người đàn ông vừa bước ra thấy cử thế này mãi cũng không phải cách, bèn chạy lại vào thôn, một lúc sau dìu ra một ông lão râu tóc bạc phơ.

Lục Kiều Kiều trở tay đập bốp mu bàn tay lên ngực Jack: "Tươi tỉnh lên!" Jack lập tức thẳng lưng, ngồi đường hoàng trên ghế đánh xe.

Lục Kiều Kiều nhảy xuống xe, cúi người làm lễ trước ông lão râu tóc bạc phơ, đoạn nói: "Chúng tôi là sứ giả nước Hoa Kỳ, tới đón Nam Nhạc Hoành sơn cửu Chân Quan Linh Hư tiên đồng

tới Quảng Châu lên thuyền đi Hoa Kỳ giúp tổng thống trừ yêu diệt quỷ, nhưng tiên đồng đi ngang qua đây, nhận thấy nơi này sắp có đại họa giáng xuống..."

Nói đến đây cô liếc nhìn Jack, Jack mỉm cười gật đầu với ông lão, tỏ vẻ thừa nhận, cũng coi như chào hỏi luôn.

Ông lão râu trắng nói: "Lão phu chính là Trần mỗ, không biết tiên đồng có gì dạy bảo? Có thể mời tiên đồng xuống xe... vào từ đường nói chuyện được không?" Vừa nói ông ta vừa vươn dài cổ định quan sát bên trong khoang xe.

Lục Kiều Kiều nói: "Linh Hư tiên đồng không dễ gặp người lạ, mong Trần lão gia đừng lấy làm ngạc nhiên." Đoạn quay người nói vọng vào trong xe: "Linh Hư tiên đồng đại sĩ, đã mời được Trần lão gia tới, mời ngài huấn thị."

Từ trong xe quả nhiên truyền ra tiếng một đứa bé trai: "Trần lão gia, thôn các ngài sau lưng dựa vào Đảo Địa Mộc Tinh cục, có rông từ phía Bắc tới, nước từ phía Tây về..."

An Long Nhi ngồi trong xe, đem nguyên văn đoạn Lục Kiều Kiều ban nãy phân tích phong thủy Đảo Địa Mộc Tinh cục đọc to lại một lần, khiến Trần lão gia cùng mọi người trong thôn đứng bên nghe, ai nấy đều gật gù không ngớt. Lục Kiều Kiều cũng chăm chú lắng nghe, An Long Nhi nói tròn vành rõ chữ, ngữ điệu đanh thép hùng hồn, đọc thuộc lòng những gì Lục Kiều Kiều đã nói, đứng bên nghe hoàn toàn không nhận ra thằng bé đang trả bài, Lục Kiều Kiều thầm gật đầu hài lòng.

Trần lão gia nghe xong vô cùng khâm phục, run run bước lại bên xe, nói vọng vào cửa sổ: "Linh Hư tiên đồng quả nhiên đạo thuật tinh diệu, cứ như tường tận sự tình thôn chúng tôi vậy..."

Thôn này đông người đọc sách, đã có vài vị thám hoa bảng nhãn, tại hạ đây cũng là cử nhân, hiểu sơ sơ phong thủy. Thôn Trần gia chúng tôi trải qua mấy thế hệ, nhờ bô' cục phong thủy mà hạnh phúc bình an ấm no đủ cả, chỉ riêng có chuyện phạm mông hiểm muộn là không cách nào hóa giải... Hộ nào cũng gặp phải chuyện này, phúc phận sinh được mụn con thì đều chết yểu, thật đã đau lòng còn thương thân..."

Jack tận mắt chứng kiến Trần lão gia bộc bạch, bất ngờ đến suýt ngã khỏi xe, chỉ biết ngồi yên tròn mắt nhìn Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều cũng mím chặt môi quay lại trừng mắt với Jack. "Xin hỏi tiên đồng thôn chúng tôi sắp phải chịu đại họa gì?" Trần lão gia kể xong sự tình lại hỏi An Long Nhi.

An Long Nhi đáp: "Qua Trung thu, Thái Tuế phá Nguyệt phá xung long mạch, đại sát cung Càn Tây Bắc, thôn các vị sẽ gặp phải dịch bệnh, những người là con trưởng đã có con nối dõi đều không thể sống sót..." "Á?!" Cả Jack lẫn Trần lão gia, cùng toàn thể dân chúng trong thôn đều kinh hãi kêu lên.

Trần lão gia bị dọa gần như phát khóc: "Tiên đồng ngài phải cứu chúng tôi! Chúng tôi biết làm sao đây?"

Lục Kiều Kiều nói: "Trước khi vào thôn tiên đồng đã nói, Thái Tuế xung long mạch, long mạch bất an trước tiên sẽ chấn động núi tổ, sau đó mới ảnh hưởng tới thôn trang, thương hại mạng người, tiên đồng nói mộ tổ thôn các vị nhất định nằm trên ngọn đồi sau lưng!"

Dân thôn nhao nhao nói phải, nhất tề van xin Linh Hư tiên đồng lên đồi xem mộ tổ.

Lục Kiều Kiều tháo yên cho một trong hai con ngựa kéo xe, dắt tới trước cửa xe.

Cửa xe bật mở, một bóng người vọt ra, nhảy vọt lên không trung, sau đó chuẩn xác hạ xuống vững chãi trên lưng ngựa.

Dân chúng trong thôn trông thấy một cậu bé mười hai mười ba tuổi tướng mạo đường đường, phong thái hiên ngang, đầu tóc vàng hoe, xương cốt trắng kiện, lưng đeo tay nải cùng một cây trượng gỗ đầu tròn đuôi nhọn, quả nhiên là đạo cốt tiên đồng, thì như thấy thần tiên hiển linh.

Lục Kiều Kiều để Jack ở lại từ đường trông chừng xe ngựa, còn mình dắt dây cương cho An Long Nhi, cùng Trần lão gia và mọi người lên đồi.

Đến giữa đồi, đoàn người dừng lại trước một mộ phần, rộng hơn ba trượng, được xây to đẹp, quét dọn rất sạch sẽ, có thể thấy đây chính là nơi yên nghỉ của tổ tiên các hộ trong thôn.

Lục Kiều Kiều nhìn quanh bốn phía, xem long hổ tứ ứng bát phương cát hung, sau mới bước tới trước bia mộ đá, rút ra một chiếc la bàn to bằng bàn tay, đặt lên tấm bia xem xét một hồi. Lục Kiều Kiều nhìn quẻ tuyến trên la bàn, trong bụng đã có phương án ứng cứu giúp ngôi làng này.

Cô đưa mắt ra hiệu cho An Long Nhi đang ngồi

trên ngựa, thẳng bé liền tung mình đứng lên lưng ngựa, khiến dân làng và Trần lão gia lập tức nhìn theo, không biết tiên đồng định làm gì.

Trong khi mọi người đang đổ dồn chú ý về An Long Nhi, Lục Kiều Kiều đứng bên bìa mộ lật tay trái, lòng bàn tay hướng về phía mình, tay phải chắp thành kiếm quyết, vẽ lên lòng bàn tay trái một đạo Lôi phù, miệng nhẩm bùa chú. Đây chính là cấp thuật Chưởng tâm phù của Thiên sư đạo ở Long Hồ sơn tỉnh Giang Tây. Chưởng tâm phù có rất nhiều tác dụng, tuy uy lực không hẳn cực mạnh, nhưng một khi vận dụng thì rất mau đạt hiệu quả, là môn học bắt buộc đối với người học đạo.

Lúc này An Long Nhi đứng trên lưng ngựa, tay trái rời ra sau lưng vỗ từ dưới lên trên tay nải đang đeo, từ tay nải phóng ra một chiếc la bàn lớn cỡ vung nôi.

Chiếc la bàn bay vút lên chừng hơn một trượng thì hạ xuống đỉnh đầu An Long Nhi, từ trên lưng ngựa, An Long Nhi nhảy vọt lên không trung, tung chân đá chiếc la bàn bay về phía bãi đường trước mộ.

Trước mỗi mộ phần thông thường đều có một khoảng đất trống gọi là bãi đường, cứ khi đến kỳ cúng giỗ, hậu nhân có thể đứng ở đây dâng hương bái tiền nhân. La bàn đập xuống mảnh đất phía trước cách bìa đá chừng một trượng, đánh "bình" một tiếng. Bàn tay trái vẽ Lôi phù của Lục Kiều Kiều chụm thành kiếm chỉ, đồng thời chỉ thẳng vào vị trí la bàn tiếp đất.

Chỉ thấy chỗ la bàn rơi xuống lóe lên một quầng sáng trắng, sau tiếng sấm vang rền, từ mặt đất

bốc lên một làn sương khói, khiến mọi người đều đồng thanh kêu lên kinh ngạc.

An Long Nhi đá bay chiếc la bàn xong, xoay người trên không trung đá liên ba cước nữa, tà áo bay phàn phật trong gió Chiêu này gọi là Toàn Phong cước, vì mượn thân xoay tròn tiếp lực đá ra liên hoàn, kinh lực ắt kinh người, khi tung Toàn Phong cước, có thể nghe thấy trên không những tiếng đá liên hồi, cho nên chiêu này còn được gọi là Phích Lịch Toàn Phong cước.

Tiếng chân đạp gió vừa dứt, An Long Nhi đã chuẩn xác đáp xuống chiếc la bàn trước bìa mộ. La bàn tiếp đất cộng thêm Chưởng Tâm Lôi quyết của Lục Kiều Kiều khiến khoảng bãi đường trước bìa mộ mịt mù khói

bụi, dân chúng trong thôn chưa từng trông thấy cảnh tượng này bao giờ, vội vàng dạt ra xa. Trong khói bụi mịt mờ, An Long Nhi rút ra một sợi thừng đầu gắn phi tiêu dài chừng một trượng ba thước, liên tiếp quất ra bốn phương tám hướng, mọi người chỉ nghe thấy tiếng vù vù xé gió, biết vòng tròn ấy là khu vực nguy hiểm, lại càng không dám tiến gần.

Roi tiêu quất vun vút một hồi, An Long Nhi lại từ la bàn nhảy lên, lướt qua đầu đám dân thôn, quay về ngồi chễm chệ trên lưng ngựa, mặt không đỏ, hơi không loạn, quả thật tĩnh như khuê nữ, động tựa thỏ chạy.

Màn khói sương ở bãi đường vẫn chưa tan hết, An Long Nhi đã không nói không rằng, quay đầu thúc ngựa xuống núi, chui vào trong xe ngồi không ra nữa. Mọi người trố mắt ra nhìn, hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Khói sương dần tan đi, giữa bãi đường là một chiếc la bàn lớn, mặt đất xung quanh la bàn xuất hiện hơn chục tia cắt, lấy la bàn làm tâm tỏa ra như hình nan quạt, rõ ràng là dấu vết An Long Nhi múa sợi thừng để lại.

Lục Kiều Kiều lấy trong người ra hai đồng tiền ném lên trời, đợi tiền rơi xuống đất, xem thấy một sấp một ngửa, một âm một dương, quẻ tượng đại cát, mới nói với Trần lão gia: "Trần lão gia, Linh Hư tiên đồng có để lại cách giải cứu bại cục phong thủy, giờ coi qua ý trời, thấy Trần gia thôn các vị quả có phúc sử dụng đại cục này, nhưng từ đường Trần gia phải quyên ra hai trăm lượng bạc ròng, coi như cả tộc Trần thị đáp đền thành ý thiên ân."

Trần lão gia vẫn ngây người, chưa định thần lại được trước cảnh tượng vừa rồi.

Người đàn ông trung niên vẫn dìu Trần lão gia bấy giờ mới ghé tai ông ta nói: "Thái công, xem chừng phải quyên hai trăm lượng bạc trước thôi, nếu không cô nương này sẽ không nói ra cách giải phong thủy đâu."

Trần lão gia nghe vậy vội vàng gật đầu: "Quyên, quyên chứ! Đa tạ Linh Hư tiên đồng huấn thị!" Lục Kiều Kiều nghe Trần lão gia nói chịu quyên bạc, mỉm cười cúi người cảm tạ, đoạn nói: "Trần lão gia cũng là bậc thầy phong thủy, chỉ là ý trời chưa ứng, có được núi lành định được hướng lành nhưng không đạt được đường lành, Mộc Tinh Đảo Địa cục này, cát

huyết tắng ở nơi Mộc tinh đâm chồi, vốn ứng với con cháu đầy đàn, nhưng tuyến đặt quẻ lại chệch mất nửa phân."

Thấy Trần lão gia nhập tâm lắng nghe, Lục Kiều Kiều nói tiếp: "Cát huyết này nằm trên hướng Đông Nam sang Tây Bắc, nhờ Càn sơn Tốn hướng mà thu khí quẻ Địa Thiên Thái, nhưng lại thu nhàm hào tuyến, vạn sự đại cát, độc thương tử tôn... Giờ được Linh Hư tiên đồng chỉ dạy, tẩm bìa này phải dịch sang trái nửa phân, thu sơ hào của quẻ Thái, hình thành quẻ tượng tử tôn Sơn Thiên Đại Súc, trong vòng nửa năm ắt có quý tử..."

Lục Kiều Kiều nhìn quanh, thấy mọi người vẫn còn ngơ ngác mông lung, bèn nghiêm giọng quát lớn: "Linh Hư tiên đồng dạy rằng, lúc này đang giờ lành, không mau động công, còn đợi đến lúc nào!"

Trần lão gia vừa nghe nói là giờ lành, lập tức kêu gọi mọi người: "Còn không mau đem cuốc xẻng lại đây, dịch chuyển bìa mộ! Mau lên! Maulén!"

Một nhóm người trong thôn xúm lại dịch chuyển bìa đá theo tuyến đường Lục Kiều Kiều vẽ ra, tuy bìa đá chẳng qua chỉ cần dịch sang bên trái nửa phân, nhưng thứ Lục Kiều Kiều vận dụng là thuật phong thủy Dương công thượng thừa, phương vị chuyển dịch chỉ một phân một độ đã có thể cải thiên hoán địa, đón cát lánh hung, quyết không phải đối gạt.

Sau khi đo đạc lại bìa tuyến chuẩn xác không chút sai lệch, Lục Kiều Kiều cùng Trần lão gia và mọi người xuống đồi, đợi kê toán của từ đường đưa ra hai trăm lạng bạc trắng. Cô từ chối bữa cơm khách, trở vào xe ngựa, chạy

thẳng khỏi Trần gia thôn.

Rời Trần gia thôn đi về hướng Bắc, sắc trời càng lúc càng tối, vầng trăng đã treo lơ lửng đằng Đông. Giờ đang là mùa thu, qua mấy ngày nữa là đến Trung thu, ánh trăng rải trên đồng cỏ, tựa như rắc lên mặt đất một lớp thủy ngân.

Xe ngựa vẫn thông dong tiến về phía trước, bọn Lục Kiều Kiều ở trong xe cũng đang vui vẻ nô đùa.

Lục Kiều Kiều đòi Jack đem thùng rượu tây ra rót đầy nửa túi rượu da trâu, chuốc cho mình. Jack cũng lấy ra bình rượu đeo bên hông, uống

cùng Lục Kiều Kiều. Anh nói đây là rượu Tequila của nước Mexico, tuy vừa cay vừa đắng, nhưng một thùng nhỏ này có thể bán được hơn một trăm lạng bạc. An Long Nhi thực không uống nổi thứ rượu này, nhe răng trợn mắt nhai bánh mì tây Jack đem theo trên xe, thỉnh thoảng lại bị Lục Kiều Kiều cướp lấy véo một miếng bỏ tọt vào mồm.

Lục Kiều Kiều móc trong túi tiền ra hai lạng bạc ròng, bạc ròng không phải ngân phiếu, mà là thỏi bạc đích thực, thỏi nào thỏi nấy nặng trĩu tay. Cô chia cho Jack và An Long Nhi mỗi người một lạng.

An Long Nhi cả đời chưa từng được nhận nhiều tiền thê này, vui đến không khép nổi miệng. Nhưng Jack chứng kiến Lục Kiều Kiều thu những hai trăm lạng bạc, mà chỉ chia cho mình một lạng tiền công thì chê ít, bám rịt lấy Lục Kiều Kiều đòi phí tổn xe ngựa, lái nhải mãi không thôi.

Đợi khi đã cách Trần gia thôn một quãng thật xa, Lục Kiều Kiều mới tìm một chỗ dừng xe bên con sông nhỏ huyện Khai Dương để đánh một giấc. Jack lôi bọc đồ lớn trên nóc xe xuống, dựng trên đồng cỏ một căn lều khiến Lục Kiều Kiều vừa kinh ngạc vừa thích thú, bò ra bò vào nghịch mãi một hồi. An Long Nhi ra xung quanh nhặt ít cành cây khô về, nhóm một đồng lửa trước lều.

Ba người cuối cùng cũng có thể dừng chân, ngồi xuống nghỉ ngơi, Lục Kiều Kiều chui vào trong lều nằm một lúc đã ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Lục Kiều Kiều ra bờ sông sửa sang xong xuôi, lại gấp rút hối hai anh chàng tóc vàng lên đường.

Trên đường đi, Jack cuối cùng cũng không nhịn nổi, lên tiếng hỏi Lục Kiều Kiều về chuyện ngày hôm qua.

"Kiều Kiều, hôm qua rốt cuộc cô đã làm gì thế? Tôi chẳng hiểu tí tẹo nào, cũng không biết vì sao cô lại đoán chính xác chuyện xảy ra ở cái thôn ấy như thế?"

Jack mở ra chủ đề câu chuyện.

Thứ Lục Kiều Kiều đợi chính là câu hỏi này của Jack. Cô hiểu rõ chuyên đi về Giang Tây lần này có liên quan rất lớn tới phong thủy, hơn nữa tuyệt đối không phải du sơn ngoạn thủy. Cho đến giờ bọn họ vẫn chưa gặp phải nguy hiểm nào trên đường đi, chỉ là bởi bọn họ vẫn còn có giá

trị lợi dụng. Cô không biết đối phương là người thế nào, nhưng dựa vào cách thức bọn họ chọn đúng thời điểm thích hợp đột nhập vào nhà cô trong ngõ Hình Lan tìm đồ, có thể thấy

đối phương nắm rất rõ hành tung của cô, cuộc hành trình hiện nay, cũng rất có thể đang nằm dưới sự giám sát của đối phương.

Thời điểm đối phương tới nhà cô tìm đồ cực kỳ chuẩn xác, lúc rời đi lại không lấy bất cứ tài sản gì, đây hiển nhiên là một dấu hiệu thị uy lộ liễu. Đối phương căn bản không càn vờ như mình là kẻ trộm vặt, hơn nữa vẫn để lại tài sản cho cô, để cô có chỗ mà đi, có tiền mà tiêu, rõ ràng có ý nói cho Lục Kiều Kiều biết lý do họ tới, tiếp đó để Lục Kiều Kiều tự nghĩ xem, nên đi đâu, làm

SL

Lục Kiều Kiều muốn cắt đứt sự đeo bám của đối phương, chỉ cần giao ra Long Quyết, hoặc người nhà của cô phải giao ra Long Quyết.

Ngày nào Long Quyết chưa xuất hiện, ngày đó Lục Kiều Kiều còn không lo nguy hiểm tính mạng, nhưng cũng đừng hòng được sống yên thân.

Sự xuất hiện của An Thanh Nguyên cũng trùng hợp đến kỳ lạ, khiến Lục Kiều Kiều bán tín bán nghi. Lục Kiều Kiều không hề ghét bỏ người anh này, bởi từ nhỏ hai người đã chẳng gặp nhau được mấy lần, quá xa lạ, căn bản không thể nói là thích hay ghét.

An Thanh Nguyên là người trong chốn quan trường, tuy nói là quan văn trong Hàn Lâm viện, nhưng Lục Kiều Kiều rất rõ, anh ta chắc chắn là một thầy phong thủy cao tay, trước đây còn chuyên quản huyền học thuật số' thuộc Khâm Thiên giám trong nội cung. Nếu như phía quan phủ muốn có được Long Quyết thì anh ta về nhà trực tiếp hỏi cha chẳng phải là xong sao?

Cớ gì tìm cô bày trò thê này?

Nếu như An Thanh Nguyên vốn không hề biết chuyện này, vậy sự xuất hiện của anh ta liệu có phải cũng do một lực lượng nào đẩy của quan phủ đưa đẩy? Nếu đúng là vậy, cả nhà họ sẽ giống như lời An Thanh Nguyên nói, vì Long Quyết mà lâm vào hiểm nguy. Giữa vô vàn những rắc rối trong lòng, Lục Kiều Kiều hiểu rõ nhất một điều, chính là đối phương đang ép cô về lại quê nhà Giang Tây, ép cô giải quyết chuyện Long Quyết, nếu cô tìm cách trốn chạy, thì lần sau e rằng không chỉ bị người ta đột nhập gia tư đập phá đồ đạc, mà còn gặp phải mối nguy hiểm lớn hơn. Đối phương là ai? Vì sao muốn có Long Quyết? Đối phương ở đâu? Lớn mạnh nhường nào? Tất cả đều phải đợi Lục Kiều Kiều về tới nhà, chạm tới Long Quyết, mới có thể giải đáp được.

Trong chuyến hành trình này, An Long Nhi chỉ đóng vai trò hộ vệ.

Thằng bé tận mắt chứng kiến gia đình xảy ra chuyện, hẳn cũng đã chuẩn bị tâm lý tương đối, nhưng chỉ dựa vào đầu óc giản đơn của một đứa trẻ, chắc không tưởng tượng nổi trước mặt có bao nhiêu nguy hiểm. Jack thì chắc chắn đã thích cô, anh ta rất thiện chiến, nhưng đến tận giờ vẫn cứ nghĩ chuyến đi này là một cuộc du ngoạn. Nếu muốn anh phối hợp giải

quyết chuyện này, nhất định anh sẽ không sợ hãi thoái thác, nhưng muốn anh hiểu đối thủ vô hình trước mặt muốn chiếm đoạt thứ gì từ cô, lại chẳng phải chuyện đơn giản.

Lục Kiều Kiều không hề có ý định kiếm tiền trên đường đi, nhưng cô muốn cho Jack tận mắt chứng kiến phong thủy là gì, như vậy Jack mới có thể hiểu được chuyến đi này của họ nguy hiểm nhường nào, màn biểu diễn phong thủy ở Trần gia thôn là vô cùng cần thiết.

Nếu chủ động nói với Jack rằng Trung Quốc có loại thần thuật này, anh sẽ chỉ coi đó là trò phù thủy; nhưng trước tiên cho Jack thấy sức mạnh phong thủy thật sự, để tự anh phải lên tiếng hỏi về vấn đề này, thì sẽ hiệu quả hơn nhiều.

"Jack, không phải tôi đoán được ở thôn đó xảy ra chuyện gì, mà là nhờ vận dụng một loại thần thuật cổ xưa, người Trung Quốc gọi là phong thủy."

Jack rất hào hứng lắng nghe, ánh mắt lộ ra thần sắc Lục Kiều Kiều muốn thấy nhất, hiếu kỳ mà hoang mang.

Lục Kiều Kiều chậm rãi giải thích: "Thuật phong thủy có thể thông qua thăm dò đất đai để biết được về người và sự việc liên quan đến mảnh đất đó; cũng có thể thông qua việc không chế và cải biến đất đai, mà thay đổi và không chế vận mệnh của con người, thậm chí cả chuyện sống chết. Thuật phong thủy có rất nhiều cách thức vận dụng đối với sự vật, có thể đạt đến hiệu quả thần kỳ. Anh có thể cho rằng đây là thuật phù thủy, nhưng dù là ma thuật phù thủy thì nó cũng là một sức mạnh đích thực, anh đã thấy tận mắt rồi đấy."

Jack gật đầu nói: "Đúng thế, thật là thần kỳ." "Dòng họ chúng tôi nắm giữ bí thuật phong thủy thần kỳ nhất, vĩ đại nhất thiên hạ, gọi là Long Quyết. Giờ có người muốn chiếm lấy Long

Quyết, bọn họ cho rằng cuốn sách ghi chép về thuật phong thủy này nằm trong tay tôi, nên vẫn theo dõi tôi thậm chí còn đột nhập vào nhà tôi uy hiếp, vì vậy tôi mới buộc phải rời khỏi Quảng Châu..."

Jack trông có vẻ vẫn mông lung mơ hồ, đầu óc nhất thời không tiêu hóa nổi nhiều vấn đề như thế, bất giác đưa tay lên gãi đầu.

Lục Kiều Kiều đem chuyện loạn An sử thời Đường, An Linh Đài công chạy khỏi cung đình mang theo Long Quyết ẩn cư vùng Giang Tây cho tới những chuyện mới xảy ra gần đây kể cho Jack, nói mãi hồi lâu cuối cùng mới khiến Jack hiểu được, thì ra chuyến hành trình lần này của họ vô cùng nguy hiểm...

An Long Nhi ngồi một bên yên lặng lắng nghe, bộ dạng có vẻ như hiểu, lại có vẻ như không hiểu, song tuyệt không hề lộ vẻ sợ hãi hay kinh ngạc.

Jack nói với Lục Kiều Kiều: "Nếu không phải chứng kiến chuyện ở thôn Trần gia, tôi quả thực không dám tin những lời cô nói, nhưng giờ tôi hiểu rồi, thì ra tự tôi đã chọn cùng cô chạy trốn."

Lục Kiều Kiều thoáng mỉm cười, nghiêng đầu hỏi Jack: "Anh hồi hận không? Sợ không?"

Jack xòe tay về phía Lục Kiều Kiều, nói: "Công chúa của tôi, đây là Thượng đế đã an bài, cũng chính là mọi thứ tôi muốn! Nào, đập tay tôi một cái."

Lục Kiều Kiều cắn môi cười hạnh phúc song cũng không kém phần mờ ám, giơ bàn tay nhỏ ra đập thật mạnh xuống tay Jack. "Bốp!"

Con đường phía trước không còn là đồng ruộng bằng phẳng nữa, mà là những dãy núi chót vót kéo dài hun hút tận chân trời.

Gian sảnh nhỏ trong phủ Đốc quân về đêm vẫn sáng ánh đèn.

Phó sứ phủ Quốc sư Chương Bình Hàm đứng bên cửa sổ, ngắm ánh trăng sáng bên ngoài:" Lại sắp tới Trung thu rồi, thời gian trôi càng lúc càng nhanh..."

Quốc sư ngồi bên bàn, hai ngón tay chậm rãi gõ nhịp đều đều, tiếp lời Chương Bình Hàm mà như lầm bầm độc thoại: "Tam nguyên cử vận[1] tương sinh tương khắc, tự cổ chí kim, triều đại nào chẳng từng thế này..."

[1] Tam nguyên cử vận là cách người xưa chia các khoảng thời gian lớn, trong đó cứ 20 năm chia làm một vận, ba lần 20 năm hình thành một nguyên.

"Nhất định là ở Quảng Đông ư?" Chương Bình Hàm trầm ngâm hỏi.

"Hai năm trước, một trăm tám mươi năm mới có một lần nguyên vận đất trời giao kết, bầu trời phía Nam chấn một tháng hoàng khí xông thiên, con sư tử đá trước Ngọ môn phía Nam Tử Cấm thành đứng mừng năm tháng Năm đột nhiên gầm một tiếng kinh động, làm chiêng trống hai bên nhất tề rền vang, còn đầu rồng đá bên góc điện Huyền Vũ môn phía Bắc thì gãy lìa, chao ôi... Mệnh trời ứng với điềm trời, sư tử phương Nam gây nguy hại tới rồng xanh của Đại Thanh ta... Không phải Quảng Đông thì còn đâu nữa?"

Quốc sư miệng nói, hai ngón tay vẫn đều nhịp gõ xuống mặt bàn.

Chương Bình Hàm quay người lại, hỏi Quốc sư: "Chuyện cô gái kia có cần tại hạ giúp gì không?" Quốc sư nói: "Giờ vẫn chưa cần, ở Giang Tây đã sắp đặt xong rồi. Trên đường đi lần này, phải tìm hiểu rõ xem cô ta tài cán thế nào, có biết dùng Long Quyết hay không... Nếu như không tìm ra Long Quyết, chỉ còn người là thứ hữu dụng duy nhất..."

Chương Bình Hàm nói: "Để tại hạ sắp xếp, cho cô ta thi thố một phen?"

Quốc sư nói: "Không, để ta sắp xếp, chỉ có ta mới biết môn học này nên thi thế nào."

Cỗ xe ngựa của Jack nghênh ngang chạy trên đường cái quan, bọn họ biết rất có thể đằng sau có kẻ bám theo, nhưng chưa đến Giang Tây, chắc sẽ không gặp nguy hiểm, lúc này những kẻ bám đuôi có vẻ giống bảo tiêu hơn.

Biết rõ là như thế, nhưng thi thoảng Jack vẫn không khỏi quay đầu lại nhìn xem có ai đi theo họ không. Lục Kiều Kiều chỉ nằm ngả trong xe, an tâm hút thuốc. An Long Nhi vẫn ngày ngày đọc sách, không hiểu chỗ nào lại hỏi Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều lần nào cũng nhắc lại quy định đã đề ra lúc đầu: không hiểu không cần hỏi, nhưng rồi vẫn lơ đãng giải thích cho thẳng bẻ.

An Long Nhi hỏi Lục Kiều Kiều: "Cô Kiều, lần trước ở thôn Trần gia cô đặt lại bia tuyến, có thật là có hiệu quả không?"

Lục Kiều Kiều đang hút thuốc, mơ màng đáp: "Ờ... đây là quê Công Tôn Tử Túc, chuyên trị tình

trạng tổn hại nhân đinh, tấm bia đó chỉ dịch chuyển nửa phân là vận khí đã hoàn toàn khác rồi."

An Long Nhi gật đầu nói: "Khi chúng ta quay lại, ngang qua đó có thể rẽ vào xem sao."

Lục Kiều Kiều trừng mắt nhìn An Long Nhi: “Nhóc con mày thật có thiên tư đấy nhỉ, hành nghề phong thủy giống như đi học vậy, không thể một mực tin vào những điều trong sách, tự mình phải kiểm tra, chứng minh, mới biết được đã làm đúng hay sai, trong sách viết có phải là công phu thật hay không... Ngay đến khẩu quyết phong thủy cũng nói, chẳng tin kinh văn này, viếng mộ cổ nhân ấy...”

"Nhưng..." Lục Kiều Kiều lại nhắm mắt tận hưởng cảm giác phiêu bồng trong khói thuốc, "mày có cơ hội quay lại hăng tít, bằng không, cô đã chẳng lấy mỗi hai trăm lạng bạc..."

An Long Nhi nhìn Lục Kiều Kiều: "Á? Cô còn định đòi cao hơn?"

Lục Kiều Kiều nói: "Không phải đòi cao hơn, mà là cô làm không đúng quy ước trong nghề... phá giá quá."

Lục Kiều Kiều giải thích cho An Long Nhi: "Phong thủy âm trạch có hiệu quả cao, nhưng nếu dùng Dương công phong thủy thuật thường cần thời gian tương đối dài, bởi vậy thầy phong thủy làm phong thủy âm trạch, bày cục xong xuôi thu ít lộ phí là phải khăn gói đi luôn. Sô' tiền còn lại ba năm sau mới quay lại lấy... mà cũng chỉ lấy vàng, thông thường thu năm sáu chục lạng đã là phải chăng rồi, đương nhiên còn phải xem phúc phận bát tự của gia chủ và

phúc lực của huyết mộ ấy. Nếu gia chủ đã giàu có, nhà cao cửa rộng, cuộc sống sung túc đương nhiên có thể nhìn ra ngay, cục phong thủy thành công, thầy phong thủy có thể thu vàng rồi đi; còn nếu như bày cục thất bại, chết người bại sản khuynh gia thì có muốn thu cũng chẳng thu được..."

An Long Nhi nghĩ ngợi rồi lại hỏi: "Vậy nếu gia chủ đã thăng quan phát tài, nhưng lại giấu thầy phong thủy, nói cục phong thủy bày không thành, không muốn đưa tiền, chẳng phải thầy phong thủy công cốc sao?"

Lục Kiều Kiều bật cười ha hả: "Thăng oắt này đúng là nhân tài, cô vốn cũng không định dạy mày, nhưng giờ mới phát hiện ra mày quả thật đáng yêu đấy... Thầy phong thủy có quy tắc hành nghề riêng, sớm liệu được chiêu này, thông thường đều để lại cục phong thủy một cơ quan, nếu gia

chủ dối gạt mình, tham giàu bất nhân, thầy phong thủy sẽ quay lại cục phong thủy mình đã bày, tiến hành phá cục."

An Long Nhi chợt hiểu ra, "ồ" lên một tiếng: "Vậy nên..."

Lục Kiều Kiều nhanh miệng cướp lời: "Vậy nên thầy phong thủy là người phải đề phòng bị lừa nhất, trên người có thứ gì tốt thì người muốn lừa ta càng nhiều, đó gọi là tội ở kẻ mang ngọc." An Long Nhi nghe không hiểu: "Tội ở kẻ mang ngọc là sao ạ?"

Lục Kiều Kiều trong lòng nghĩ tới Long Quyết, nên buột miệng cảm thán mà thôi, không muốn lại phải dạy An Long Nhi tiết cổ văn, bèn buông gọn lỏn một câu: "Không liên quan đến mày, đừng hỏi nữa."

Bình thường An Long Nhi chẳng có mấy cơ hội được nói chuyện với Lục Kiều Kiều, hôm nay hiếm lắm mới gọi chuyện được, nên vẫn cô hỏi tiếp: "Cô Kiều, bày cục phong thủy có thể thu vàng, sao cô chỉ đòi người ta bạc?"

Lục Kiều Kiều nói: "Thế gọi là tiền không thể kiếm vội, chúng ta không có thời gian kì kèo với bọn họ, chỉ có thể đánh nhanh thắng nhanh, đã ra tay là trấn áp đám người ấy, ra luôn một cái giá bọn họ có thể chấp nhận được, cầm được tiền rồi là biến. Chúng ta... chưa chắc đã có cơ hội quay lại đó lấy thêm bạc."

Lục Kiều Kiều đang nói thì dừng, sắc mặt nghiêm nghị như suy nghĩ điều gì: "Thà đòi ít một chút, cầm tiền rồi dong thẳng, với phong thủy ở thôn bọn họ, chút tiền đó có đáng gì... hơn nữa cục diện đã được cứu rồi, nhận hai trăm lạng bạc cũng chẳng có gì phải hối hận." Nói xong cô lại quay đi hút thêm hơi thuốc.

Jack ngồi đầu xe ngắm phong cảnh, quả thật không nghe tiếp nổi nữa: "Kiều Kiều, tôi vượt biển xa xôi, bỏ ra bao nhiêu tiền vốn mới gây nổi một vụ làm ăn kiếm ít lời, còn cô ra tay một cái là thu của người ta những hai trăm lạng bạc mà còn chê ít à?"

Lục Kiều Kiều không hề núng thê: "Vậy trong tay anh có thứ gì có thể khiến các nhà các hộ ở thôn Trần gia bình an sinh con đẻ cái hay không? Ôi dào..." nói đoạn ngáp một cái, "nếu có cũng có thể bán giá hai trăm lạng bạc..."

An Long Nhi vẫn còn muốn hỏi thêm: "Cô Kiều, ở trước mộ tổ Trần gia, cô cho tiếng sấm nổ làm cháu sợ phát khiếp, đấy là cái gì ạ?"

Lục Kiều Kiều vặn lại An Long Nhi: "Mày cho đo là gì?"

An Long Nhi nghĩ không ra, bèn đáp bừa: "Giống như tiếng pháo nổ..."

Lục Kiều Kiều bật cười: "Ha ha ha... mày cũng vui tính quá đấy, cô xem phong thủy còn phải kè kè theo người quả pháo, nhân lúc mày không để ý thì ném xuống chân mày chắc? Ha ha ha..." Lúc sau, cô ngưng cười, nghiêm mặt bảo An Long Nhi: "Đấy là Chưởng tâm phù, sau này mày cứ từ từ mà luyện."

Nói rồi ngả đầu nằm ngủ.

Hôm đó đúng Trung thu, bọn Lục Kiều Kiều vào đến địa giới Thanh Thành.

Thanh Thành tiếp giáp Bắc Giang, là đầu mối giao thông đường thủy quan trọng giữa Nam Bắc Quảng Đông, dân cư đông đúc, hàng hóa phong phú không sao tả xiết.

Chạy xe liên tiếp mấy ngày, mọi người đều đã có chút mệt mỏi, Lục Kiều Kiều bèn sắp đặt cho ba người nghỉ lại một ngày trong một quán trọ ven sông.

Tối đến cả bọn lên thuyền khách trên dòng Bắc Giang, kêu nhà thuyền dọn một bàn bày rượu ngon cá ngọt à đầu thuyền, lại mua cả hoa quả bánh trái, cùng đón tết Trung thu.

Bắc Giang là một con sông lớn, mặt sông giáp với Thanh Thành còn rộng hơn cả Châu Giang ở thành Quảng Châu, tết Trung thu ngồi thuyền du ngoạn Bắc Giang, có thể cảm nhận được mỹ cảnh "Giang thanh nguyệt cận nhân" trong thơ cổ nhân.

Lục Kiều Kiều rất tò mò về cuộc sống của Jack, nhân lúc ăn cơm bèn tranh thủ hỏi anh: "Ơ Hoa Kỳ các anh có tết Trung thu không?"

Jack nói: "Không có tết Trung thu, nhưng có các lễ tết khác, ví dụ như Giáng sinh, Năm mới đều là các ngày lễ rất quan trọng."

Lục Kiều Kiều vừa gỡ xương cá vừa hỏi: "Ngày lễ nào được mọi người trong gia đình coi trọng nhất, tụ họp đông đủ nhất?"

Jack đáp: "Chắc là lễ Giáng sinh."

Lục Kiều Kiều dù gì cũng đang rối rắm, lại tiếp tục chuyện phiếm: "Lễ Giáng sinh là lễ gì?"

Jack ở Trung Quốc đã lâu, dùng đũa cũng rất thành thạo. Anh thích món gà hấp trên bàn, vừa nhồm nhoàm nhai thịt gà, vừa cố nói thật ngắn gọn: "Ờ... Đây là ngày kỷ niệm con trai duy nhất của Thượng đế chào đời, ngài tên là Giê su."

Lục Kiều Kiều nói: "Tên này đặt rất hay, sê su su sê, nghe đã thấy ngon rồi..."

"Ây, Giê su không phải để ăn..." nghe Lục Kiều Kiều đọc chệch, Jack nghẹn cả thịt gà. "Ừ... không được ăn... ngài đại diện cho Thượng đế..." sau đó khó nhọc uống một ngụm nước cho trôi qua họng.

Lục Kiều Kiều lại hỏi: "Thượng đế chính là ông trời có phải không?"

Jack không nói nổi nữa, chỉ khổ sở nhắm chặt mắt gật gật đầu.

Lục Kiều Kiều lại tự động suy diễn: "Đến su sê cũng có thể đại diện cho Thượng đế, vậy thì bánh sữa có thể đại diện Quan Âm nương nương rồi..."

Jack giải thích: "Giê su hơn hai nghìn năm trước vì thay chúng tôi chuộc tội mà chết, sau đó lại phục sinh."

Lục Kiều Kiều dùng đũa, bưng chén trà hỏi: "Anh phạm tội gì mà cần người ta chết để chuộc thay?"

Jack lúng túng: "Tôi không phạm tội, nhưng con người sinh ra đã có tội... chính là cái chuyện... chuyện giữa nam với nữ đó..."

Nghe tới đây Lục Kiều Kiều liền vô cùng hào hứng, ghé đầu chớp mắt nhìn Jack hỏi: "Giữa đàn ông với đàn bà có tội gì cơ?"

Jack nhún vai, bĩu môi đáp: "Làm một sô' chuyện không nên làm thôi..."

Lục Kiều Kiều bắt chéo chân dưới bàn, chậm chậm khều khều vào chân Jack, cười mờ ám nói: "Dù sao cũng là chuyện rất xấu phải không, hì hì..."

Jack hiểu ý nhướn mày: "Cũng không hẳn là rất xấu, chỉ vì phép tắc của Thượng đế nghiêm quá thôi..."

Lục Kiều Kiều vẫn giữ nguyên nụ cười ám muội: Su sê cũng thật trượng nghĩa, hai nghìn năm trước đã chuộc tội hộ anh, chắc giờ anh hết tội rồi nhỉ..."

Jack nuốt ực nước miếng: "À ừm... cái đó... lâu lắm cũng không mắc tội rồi."

Lục Kiều Kiều lấy đầu đũa chọc chọc ngón tay Jack, the thọt, nói, vẻ ngây thơ: "Nếu anh không có tội thì Su sê người ta chuộc cho anh làm gì..." Jack không biết nên nói gì, Lục Kiều Kiều thấy vậy phá lên cười khanh khách, quay đi lớn tiếng gọi nhà thuyền: "Chủ thuyền, quay thuyền lại đi, chúng tôi muốn lên bờ!"

Jack vừa nghe vậy liền hùng hục ăn thịt uống rượu, phải no thì mới có sức được.

Ba người về đến quán trọ, Jack tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, kêu An Long Nhi về phòng ngủ trước, nói mình phải tìm Lục Kiều Kiều bàn chút chuyện rồi chạy thẳng tới phòng Lục Kiều Kiều. Khóa trái cửa, thối phụt đèn, khép hờ cửa sổ, ánh trăng vàng vạc rọi xuống mặt sông ngoài cửa càng làm người ta có cảm giác căn phòng thêm tăm tối.

Thấy Lục Kiều Kiều đứng trước cửa sổ, Jack ôm chầm lấy cô từ phía sau.

Lục Kiều Kiều nói: "Tôi sắp đi ngủ rồi..."

"Lúc ở trên lưng ngựa, chẳng phải em cũng ngủ trong lòng tôi thế này đấy thôi?" Jack thì thảo bên tai Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều từ từ tựa vào lòng Jack, vòng tay ra sau, dò dẫm nơi đôi tay có thể vừa vận chạm tới - cơ thể Jack ấm áp mà mạnh mẽ.

Đầu cô ngả vào ngực Jack, anh cúi đầu mơn trớn hôn lên môi cô, hai tay mân mê bầu ngực, cổ cởi bỏ chiếc xường xám màu lục thẫm...

Hơi thở của Lục Kiều Kiều càng lúc càng gấp gáp, toàn thân khẽ run rẩy.

"Rầm!" Cửa phòng Lục Kiều Kiều đột nhiên bị ai đó húc mạnh vào, khiến hai người giật nảy mình. Ngoài cửa bắt đầu vang lên tiếng đấu đá kịch liệt, hơn nữa còn mỗi lúc một đông, dường như cả quán trọ đều đang góp phần vào trận ẩu đả.

Lục Kiều Kiều lập tức quay người dựa vào tường cài lại áo, Jack thì tức tối giậm mạnh chân kêu lên: "Shit!"

Anh ta bước vội tới cạnh cửa ra vào, ngồi thụp xuống chặn cửa, tay phải rờ lên hông nhưng không thấy súng đâu, thì ra trước khi tới phòng Lục Kiều Kiều, anh đã thay bộ quần áo khác, đồ đạc mang theo và súng đều để hết bên phòng An Long Nhi.

Lục Kiều Kiều chạy lại bên giường, hất tung chăn màn lấy ra một khẩu súng lục, cô vẫn luôn mang theo súng bên mình, lúc đi ngủ thì đặt ở đầu giường. Khẩu súng được trao lại cho Jack, anh cầm lấy rồi kéo Lục Kiều Kiều cùng ngồi xuống bên cửa, định nhìn qua khe xem bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Cửa lại bị đập rầm rầm, có tiếng An Long Nhi hét hoảng gọi: "Cô Kiều! Cô Kiều! Cô có trong đây không?"

Lục Kiều Kiều ra hiệu cho Jack mở cửa. An Long Nhi đứng trước cửa, tay cầm cây gậy chống, vừa lui được vào phòng, đang định đóng cửa thì đã có hai gã đàn ông lực lưỡng đồng thời đập cửa xông vào, làm ba người Lục Kiều Kiều, Jack và An Long Nhi giật bắn, lùi lại mấy bước.

An Long Nhi tay cầm cây gậy gỗ, lật cổ tay một cái cây gậy từ góc hiểm nhất đập thẳng vào mặt tên cao to trọc đầu đứng bên làm hấn đau điếng, kêu thét lên một tiếng quái dị, máu me be bét đầy mặt cả người dừng khựng lại, thanh đao thép trên tay rơi đánh keng xuống đất. Tất cả dường như đã nằm trong dự tính của An Long Nhi, thẳng bé vận quyền cước thành thực, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cước trái đã trúng vào hạ bộ đối phương, lại còn đá đúng chỗ yếu ớt nhất trên cơ thể đàn ông, khiến tên này đau đớn cùng cực, toàn thân co rúm, bắn văng ra cửa.

Dưới ánh đèn hành lang, con mắt sắc lẹm của Lục Kiều Kiều trông thấy một khuôn mặt rúm ró đẫm máu, miệng sùi bọt trắng.

Gã to con vừa ngã văng khỏi cửa, chân trái An Long Nhi vừa đá lên thuận thế đập xuống, chân phải lập tức vọt lên, như bóng theo hình bổ thẳng ra cửa, đuổi đến trước đối phương, gậy gỗ thu về ép chặt giữa eo,

tay trái kéo vạt áo đối phương, tay phải thúc mạnh đầu nhọn của cây gậy vào bụng hắn.

Trong khoảnh khắc chớp giật lửa xẹt, Lục Kiều Kiều cảm thấy một luồng sát khí bùng lên trên người An Long Nhi, trực giác mách bảo cô - An Long Nhi đã từng giết người!

"Đừng!" Lục Kiều Kiều hét lên.

An Long Nhi nghe tiếng Lục Kiều Kiều, động tác cũng chậm lại, nhưng cây gậy đã kịp cắm sâu một tấc vào bụng gã đàn ông kia. Thằng bé rút gậy ra, quay người lùi vào phòng, đầu gậy vẫn nhỏ máu tong tong.

Ban này Jack và Lục Kiều Kiều đang chuẩn bị màn thân mật nóng bỏng, đèn dầu trong phòng sớm đã bị thổi tắt, ngoài cửa sổ trắng treo giữa trời, ánh trăng chiếu thẳng xuống mặt đất, chẳng có tia sáng nào chéch vào cửa sổ, càng khiến trong phòng thêm tối tăm. Gã đàn ông còn lại xông vào phòng, mắt không nhìn thấy gì, chỉ thấy trước mặt có ánh sáng liên cầm đao gào thét xông ra cửa sổ.

Jack lách người nhường đường, tay trái che cho Lục Kiều Kiều đứng sau, tay phải vẫn giơ súng chĩa vào đầu gã ta. Lục Kiều Kiều nhìn chăm chăm vào mặt gã, nhưng gã cứ thế xông thẳng đến cửa sổ, nhảy ra ngoài.

Bên ngoài chính là dòng Bắc Giang, chỉ nghe "tôm" một tiếng, người đã mất hút vào dòng nước.

Lục Kiều Kiều nhìn cảnh tượng này, bỗng cảm thấy như đã gặp ở đâu.

Trong phòng không còn người lạ nữa, An Long Nhi lập tức cài chặt then cửa. Tiếng ẩu đả ngoài cửa vẫn càng lúc càng kịch liệt. An Long Nhi nói với Jack và Lục Kiều Kiều: "Cô Kiều, cô không sao chứ? Bên ngoài có hai nhóm người đang đánh nhau, tổng cộng phải hơn bốn mươi người, bên nào cũng mang theo đao..."

Lục Kiều Kiều nói: "Hai kẻ vừa xông vào đây không giống phường trộm cướp mà đều có vẻ như thần trí thiếu minh mẫn, cứ xem xem thế nào..."

Ba người cùng tới nấp bên cửa sổ gần cửa ra vào, cạy một thanh cửa nhìn ra ngoài.

Quán trọ này nằm ven sông, phong cảnh đẹp lại rộng rãi, là chốn trú chân thượng hảo ở Thanh Thành. Trong sân lớn có một lâm viên nhỏ, một hành lang quay lấy mảnh sân theo hình chữ Hồi (0), các phòng trọ

được sắp xếp dọc hành lang, trong ngoài đều chạm rồng vẽ phượng, trang hoàng điển nhã như chốn vương phủ.

Ra khỏi cửa lớn sát mặt đường là tiệm ăn của quán trọ, nếu hôm nay không phải Trung thu, bọn Lục Kiều Kiều đã lên thuyền ăn cơm ngắm trăng thì đây cũng là một nơi ăn uống thuận tiện.

Hiện giờ trong sân có hơn mười người đang chém giết lẫn nhau, dưới đất còn hơn mười người nữa, máu me đầm đìa, vè mặt hết như hai kẻ vừa xông vào phòng, ngũ quan rúm ró miệng sùi bọt trắng.

Lục Kiều Kiều nói với Jack: "Nhìn thấy không, đám người kia dường như điên hết cả rồi, bọn họ không biết mình đang làm gì nữa."

Jack đáp: "Tôi cũng thấy thế, bọn họ không giống binh lính đã qua huấn luyện, mà như đang chém bừa chặt bãi, đao cứ bổ xuống thế này thì chết cả đám mất..."

"Giờ chúng ta không thể ra khỏi đây được, nếu bọn họ chết cả, quan phủ tra tới, chúng ta cũng khó thanh minh... Trước tiên phải khiến bọn họ dừng tay lại đã." Lục Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn Jack, đợi ý kiến của anh. Jack gật đầu: "Đúng, xông ra gõ cổ cả đám lại rồi tính... Kiều Kiều, em ở lại đây đóng cửa đợi tôi." Nói đoạn đặt khẩu súng lục vào tay Lục Kiều Kiều.

An Long Nhi nghe đến đây liền xách gậy, mở cửa xông ra, Lục Kiều Kiều hét với theo: "Long Nhi nhớ không được làm ai bị thương."

An Long Nhi "dạ" một tiếng, tiên phong xông lên. Thăng bé vọt qua hành lang trước cửa, nhảy xuống sân, lập tức cuộn tròn người lăn trên đất, chìa gậy quét ngang mắt cá chân đám người đang hỗn chiến xung quanh.

An Long Nhi mới chỉ là một thằng bé mười mấy tuổi đầu người còn chưa cao lớn, lại thêm lăn

trên đất dễ tránh loạn đao, đao pháp Địa Đường từng học giờ được phát huy hết uy lực. Thăng bé lăn lông lốc dưới chân đám người điên loạn, nhanh chóng quét gậy ra tứ phía, người đã nhanh gậy còn nhanh hơn, hết như một trận cuồng phong cuốn qua rừng cây khô, cuốn đến đâu mấy gã trai tráng đang say máu lũ lượt đổ rạp đến đấy.

Jack theo ngay sau An Long Nhi, nhảy ra sân, ôm chần màn vừa cuộn lấy trên giường, nhanh như cắt lách sang một bên, xé chần thành từng dải, gập kẻ nào trói gô kẻ đó. Jack xuất thân từ miền Tây nước Mỹ, sở trường phi thường bắt bò ngựa, đối với anh ta, đè người xuống đất rồi trói lại hoàn toàn không phải chuyện khó. Chẳng mấy chốc, đám người điên loạn chém giết đã bị gô cả lại, trong sân la liệt đàn ông trai tráng, người không động đậy chẳng biết sống hay chết, kẻ còn động đậy thì đều bị trói chặt. Jack và An Long Nhi xử lý xong trong sân, lại xông ra quán ăn trước sảnh nhà trọ, thấy ở đây đã chẳng còn mống thực khách nào, bàn ghế bát đĩa văng khắp sàn, trên đất cũng có xác người, sáu người nữa vẫn đang hung hăng chém giết giữa bóng kiếm ánh đao, ông chủ quán trọ giờ ghé trốn sau quầy thu ngân, toàn thân run lấy bầy, mặt mũi giàn giụa nước mắt. Jack trấn an chủ quán: "Đừng sợ, tôi tới giúp ông đây, ông cứ trốn kỹ đừng ra vội!"

An Long Nhi tung cước đá chiếc bàn bên cạnh bay thẳng ra ngoài, đập trúng một tên trong đám náo loạn, đồng thời tung sợi thừng một đầu gắn phi tiêu vẫn giắt trên người, quấn gọn lấy mắt cá chân hắn.

Kẻ ấy thân trên bị chiếc bàn đông thẳng từ phía sau, chân dưới lại bị An Long Nhi dùng dây thừng kéo giật, lập tức mất thăng bằng ngã lăn ra đất, Jack từ gầm bàn bổ ngay tới, trói gô y lại. Gã đang đánh nhau với tên vừa ngã vẫn vung đao huơ loạn, thấy đối thủ đột nhiên biến mất trước mắt mình thì chừng hững, thở phì phò nhìn trái ngó phải tìm người. Jack không đợi suông, dù gì cũng đang núp dưới gầm bàn, bèn thò hai tay ra tóm lấy chân gã kéo mạnh, hạ đo ván gã, rồi thuận thế trói luôn hai tên vào với nhau.

Jack trói người rất có kỹ thuật, chắc hẳn ở miền Tây đã trói gia súc quen rồi. Anh ta dùng ít vải mà hiệu quả lại cao, chỉ cột vải ồ cổ tay cổ chân, sau đó gập tứ chi ra sau lưng, buộc túm lại.

Cách trói này gọi là cột lợn, thường được dân nuôi lợn và các nông trường sử dụng, các bố đầu quan phủ cũng hay dùng cách này để trói trọng phạm.

Trước mặt An Long Nhi vẫn còn bốn gã đang phát điên, Jack trói xong hai kẻ dưới đất cũng đứng lên, cùng An Long Nhi hiệp lực đối phó với

bốn tên còn lại.

An Long Nhi nhảy lên bàn, ngồi thụp xuống quay một vòng dây thừng trên đỉnh đầu, sau đó quăng sợi thừng ra hết chiều dài, sợi thừng bay cao ngang cổ lướt tới. An Long Nhi một tay giữ đuôi thừng, quăn rồi lại kéo, dây thừng đồng thời quăn lấy cổ hai gã đàn ông, kéo đầu bọn họ sát lại nhau, mặt kề mặt, vô cùng thân thiết.

An Long Nhi lập tức từ trên bàn vọt tới đỉnh đầu họ, từ trên không quăn cho hai cái cổ thêm vòng thừng nữa, rồi thuận đà đáp xuống đất, kéo theo sợi dây, làm bọn họ cùng đổ kèn ra đất. Jack nhanh nhẹn chạy bổ tới, dùng dải vải buộc gom luôn bốn cái chân lại với nhau.

"Hào công phu!" Sau lưng Jack và An Long Nhi bỗng có tiếng người nói lớn, đồng thời còn vang lên vài tiếng vỗ tay.

Từ phía sau xuất hiện hơn mười bố khoái quan sai, người vỗ tay cất tiếng đứng giữa đám quan sai ấy, mặc một tấm áo dài hoa đen thẫm.

Trong lúc người mặc áo đen lên tiếng, đã có bốn bố khoái tay lăm lăm dây thừng, vượt qua An Long Nhi và Jack, xông đến hai kẻ điên cuối cùng còn sót lại, nhanh chóng gô chúng lại.

Đám bố khoái còn lại thoát cái đã vây lấy An Long Nhi và Jack, hơn mười thanh đao chĩa thẳng vào hai người.

Ông chủ quán trọ này giờ vẫn trốn dưới quầy thu ngân vội vàng chạy tới bên mấy gã bố khoái, nói: "Hà đại nhân, xin đừng bắt họ, không liên quan gì đến bọn họ, họ là khách trọ ở đây ra tay giúp đỡ thôi..."

Hà đại nhân nhìn từ trên xuống dưới hai kẻ tóc vàng, thấy một tên chỉ là thằng nhóc mười ba mười bốn tuổi, không mang binh khí; một tên trong tay cũng chỉ có mấy dải vải, quan trọng nhất, đối phương còn là người Tây, đắc tội với người Tây chẳng tốt đẹp gì, gặp phải người Tây nếu không thể giết luôn tại trận hủy xác phi tang, thì dứt khoát đối xử tốt với người ta một chút, vì triều đình từ lâu đã hạ thông lệnh, người Tây phạm tội phải giao cho lãnh sự quán giải quyết, có bắt cũng bằng không.

Hà đại nhân nói với đám bố khoái: "Thả người... Phong tỏa quán trọ, bất kỳ ai đều không được phép ra vào. Tra khảo kẻ gây sự, thẩm vấn toàn bộ khách trọ!"

Jack và An Long Nhi thấy Hà đại nhân không quan tâm đến mình nữa, việc đầu tiên là chạy về phòng xem tình hình Lục Kiều Kiều ra sao. Phòng Lục Kiều Kiều đã thắp đèn, tiểu mỹ nữ thành thoi ngồi bên cửa sổ ngắm ánh trăng trên mặt sông, khẩu súng lục đặt trên bàn, bên cạnh còn có một ấm trà, tay cầm tẩu thuốc phiện đang nhả khói.

Thấy Jack và An Long Nhi bước vào, Lục Kiều Kiều cười với hai người, lật hai chén trà trên bàn, rót cho mỗi người một chén, đoạn nói: "Tối nay mọi người đều không phải ngủ nữa rồi." Xảy ra chuyện này, quả thực chẳng ai còn buồn ngủ nữa. An Long Nhi quay về phòng mình kiểm tra sắp xếp lại hành lý, Jack ở lại cùng Lục Kiều Kiều uống trà nói chuyện. Ánh trăng chênh chếch về Tây, giờ đã là canh tư.

Jack không ngớt lời khen ngợi thân thủ của An Long Nhi, cũng nhiệt liệt tán dương sự thần dũng vô địch của bản thân, thao thao bất tuyệt kể lại chuyện xảy ra trong khoảnh khắc ban nãy, chỉ một pha hành động chưa đầy năm phút mà anh kể đúng nửa canh giờ, Lục Kiều Kiều ngồi nghe, như cười như không, đôi mắt nhìn ánh trăng trên mặt nước ngoài cửa sổ. Ngoài sân xếp đầy những người mới đánh nhau ban nãy, đa số bọn họ đều bị trói chặt bằng thừng, nhưng vẫn không ngừng giãy giụa, vài người còn găm gào trong cổ họng như dã thú. Dưới sự coi chừng của vài bổ khoái võ công tương đối cao, đám người nguy hiểm này được một vị đại phu do nha môn cử đến băng bó vết thương.

Ngoài nhóm bổ khoái ban đầu, về sau còn có thêm một đám nha sai tới giúp đỡ công vụ. Phía nha môn có chừng hơn hai mươi quan sai tập trung ở đây, cộng thêm khách trọ và đám người đang bị trói dưới đất, khiến trong sân chật kín những người là người, nhưng không hề to tiếng huyên náo, chỉ nghe lầm rầm tiếng nói chuyện cùng vài tiếng kêu quái dị thỉnh thoảng lại vang lên.

Quán ăn phía trước giờ đang ngồi chật kín đàn bà và người già. Đây đều là thân nhân của những người đánh nhau kia, do nha môn thông báo gọi tới, tiện đỡ đàn và xử lý các thủ tục phía quan phủ. Đương nhiên cũng có mấy vị nha sai coi chừng bọn họ, tránh tình trạng gia quyến thân nhân lại xông vào đánh nhau.

Hai vị sư gia dẫn theo hai viên quan phụ trách sổ sách lần lượt hỏi han khách trọ và mấy người phục vụ về tình hình ban nãy rồi ghi chép lại, Hà đại nhân cũng cùng thẩm vấn.

Hai gian phòng Lục Kiều Kiều thuê nằm ở giữa hành lang, hai vị sư gia chia nhau đi hỏi cung từ hai đầu, mãi vẫn chưa hỏi tới họ.

Lúc này đột nhiên trong sân vang lên tiếng kêu cứu: "Có lang trung nào ở đây không, có vị nào biết y thuật không? Mau tới cứu người!"

Mọi người nghe thấy tiếng kêu này liền đồng loạt nhìn ra sân, thấy cánh tay phải của vị đại

phu đang cứu chữa cho những kẻ bị trói chảy máu xối xả, tay trái ông ta rịt chặt lấy thương, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Lục Kiều Kiều và Jack từ cửa sổ nhìn ra, thấy sau đó có một vị khách trọ xách theo hòm nhỏ, trèo qua hành lang chạy tới giúp.

Vị đại phu hỏi người khách mới tới: "Ngài là đại phu U?"

Người khách đáp "phải", đại phu lập tức nói: " Không cần lo cho tôi, tôi tự băng bó được, nhưng bọn họ sắp không xong rồi, ngài mau xem xảy ra chuyện gì!"

Vị khách cúi đầu kiểm tra, thấy có đến nửa số người bị trói trên đất mặt mày trắng bệch, toàn thân run rẩy, những người này chính là chủ lực trong vụ ấu dâm. Những người khác chỉ nằm im thín thít, hôn mê bất tỉnh, không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Bọn họ toàn thân rét run, rờ vào mà lạnh cóng, tuy bị thường trói chân tay cứng đờ nhưng vẫn ra sức túm đạp, răng nghiến ken két, mặt lộ vẻ khủng khiếp, đau đớn...

Điều khiến hai vị đại phu lo lắng nhất là, hơi thở của họ rất hỗn loạn, ai nấy đều khò khè thở bằng miệng, nhưng hơi thở càng lúc càng ngắn, mắt bắt đầu chuyển sang trắng dã. Cứ tiếp tục thế này, ngạt thở và co rút gân cơ đều có thể khiến họ tử vong.

Đám thân nhân ngồi trong quán ăn vì lo lắng an nguy của người nhà, cũng bắt đầu náo loạn cả lên, dồn hết vào mảnh sân con, muốn xem xem xảy ra chuyện gì. Vài nha sai dùng vũ lực ngăn bọn họ lại, quát tháo không cho bọn họ

lấn tới nữa, làm tình hình càng thêm rối loạn.

Vị đại phu kiêm khách trọ lấy từ trong hòm nhỏ ra một bao châm cứu, định châm kim vào huyết Nhân Trung dưới mũi bệnh nhân, cũng là đám người đang nằm la liệt trong sân.

Vị đại phu vừa bị thương lập tức kêu lên: "Cẩn thận! Bọn họ cắn đấy, tay tôi bị cắn nên mới thành ra thế này đây..."

Lục Kiều Kiều từ cửa sổ nhìn ra vị đại phu giữa sân, trong đầu chợt lóe lên một cảnh tượng.

Một tháng trước, bên đầm Bạch Nga ở Quảng Châu, cô từng nghe chị bé giúp việc trên thuyền hoa kể lại một chuyện: "Hắn ta cắn người, có người bị cắn mất nửa miếng thịt trên tay, hấn vùng khỏi tay mọi người, tự đâm đầu nhảy xuống dòng Châu Giang..."

"Hắn cũng cắn người..." Lục Kiều Kiều không kìm được lẩm bẩm một mình.

Vị đại phu khách trọ đáp một tiếng, rồi tiện tay nhặt một miếng vải nhét vào mồm bệnh nhân: "Vâng, tôi sẽ cẩn thận, bệnh trạng của bọn họ giống như chứng động kinh, nhưng sao có thể cùng một lúc phát bệnh? Động kinh cũng lây được ư? Trước tiên tôi sẽ châm ở vài huyết quan trọng..." Nói đoạn đâm một cây kim vào giữa huyết Nhân Trung của người trước mặt. Vị đại phu bên quan phủ cũng vô cùng lo lắng, vừa dùng nước xối rửa rồi băng bó vết thương, vừa nói: "Còn mấy huyết vị chính như Dũng Tuyền, Thái Xung, Nội Quan... Tôi tới giúp ông ngay đây, tôi cũng chưa từng nghe nói động kinh có thể lây!"

Hai vị đại phu luống cuống bắt đầu châm cứu cho hơn chục phạm nhân đang lên cơn co giật. Có hai kẻ vừa được châm kim, đột nhiên bật dậy từ dưới đất, rồi lại ngã ịch xuống, "ọc" một tiếng phun ra một miếng máu, cả miếng giẻ nhét miệng cũng bị nhổ ra luôn, tình hình đã loạn lại càng khủng khiếp.

Hai vị đại phu sợ hãi đứng bật dậy lùi lại mấy bước, sững người đứng trước hai người vừa thổ huyết.

Vị đại phu kiêm khách trọ run run hỏi đại phu của quan phủ: "Bệnh động kinh... có thổ huyết không?"

Đại phu của quan phủ mặt be bét máu lẫn mồ hôi: "Không biết... không biết nữa..."

Động kinh hay còn gọi là chứng kinh phong, nội tạng tim gan thận mất cân bằng huyết khí, phiền muộn nghiêm trọng đều có thể dẫn đến phát bệnh, nhưng nếu bệnh bắt nguồn từ huyết khí thì không thể xảy ra hiện tượng nội xuất huyết, cũng không thể truyền nhiễm, bởi vậy hơn mười người đồng loạt lên cơn động kinh, cộng thêm hai người phát bệnh đến độ thổ huyết thể này là trường hợp vô cùng kỳ lạ, hoàn toàn nằm ngoài hiểu biết của hai vị đại phu.

Lục Kiều Kiều xem tới đây thì đẩy cửa bước ra hành lang, đi tới cạnh Hà đại nhân nói: "Đại nhân, dân nữ từng học chút y thuật, có thể tới giúp hai vị đại phu được không?"

Hà đại nhân cũng đang sững sờ, nghe có người nói vậy đương nhiên mong còn chẳng được, còn quản gì ai với ai vội vàng nói: "Mau ra xem sao!" Jack và An Long Nhi thấy Lục Kiều Kiều đi ra, lập tức theo sau cô xem có gì cần giúp không.

Đám đông thấy một tiểu cô nương xinh đẹp dẫn theo một người Tây tóc vàng và một thằng bé tóc vàng hoe bước ra sân, tiếng xì xào dần chùng xuống. Cô gái đẹp quá, người Tây cao quá, thằng bé trông chính khí lắm liệt quá, ba người này đi cạnh nhau thật là hút mắt, mọi người càng không ngờ một người Tây cũng có thể ra tay cứu người Trung Quốc.

Ba người đến giữa sân, Lục Kiều Kiều lập tức sắp xếp công việc cho mọi người: "ông chủ quán, mau kêu người khiêng một trăm cân củi ra chất trong sân!"

"Bổ khoái đại ca, phiền các vị đem những người này xếp thành vòng tròn, giông như đang sưởi lửa ấy, chân hướng về đám lửa, đầu hướng ra ngoài, cởi hết giày của bọn họ ra."

"Hai vị đại phu, xin chuẩn bị thêm ít que ngải đốt[2] kim bạc có thể thu lại rồi."

[2] Một phương pháp ngoại trị của Trung y, dùng giấy bông cuốn sợi ngải cứu thành một que tròn dài, sau khi đốt đặt vào dụng cụ giác (ôn cứu khí), lăn qua kinh lạc, hoặc quanh chỗ bị đau, giúp ôn thông kinh lạc, ôn bổ nguyên khí, điều hòa khí huyết...

Mọi người vội vàng chia nhau đi chuẩn bị, Jack và An Long Nhi ở lại sân giúp các vị bồ khoái xếp người thành vòng tròn, rất mau đã nhóm lên một đồng lửa giữa sân, những người đánh nhau cũng đều được trói lại xếp thành một vòng vây quanh đồng lửa. Hai vị đại phu đã sẵn sàng hơn chục que ngải trong tay.

Trong thuật châm cứu Trung y, tuy đều làm thủ thuật với huyết vị, nhưng châm và cứu lại là

hai phương pháp hoàn toàn khác nhau.

Châm là dùng kim châm đâm vào huyết vị, còn cứu lại là dùng sức nóng của que ngải đốt làm thủ thuật trên huyết vị. Que ngải được làm từ ngải cứu, có mùi nồng nồng đặc trưng, bởi Trung y cho rằng ngải cứu có thể điều hòa khí huyết, trục hàn thấp, diệu kinh cầm máu, an thai thậm chí xua đuổi tà ma, có nơi còn dùng ngải cứu làm món ăn vặt.

Lục Kiều Kiều thấy tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, mới đi đến bên đồng lửa, chắp hai tay, ngón giữa, ngón áp út và ngón út đan vào nhau, hai ngón trỏ chập lại, chĩa thẳng lên trời, siết chặt tay, hét lớn: "Lâm!"

Đồng lửa bỗng bùng lên thành một ngọn lửa mãnh liệt, đỏ rực cả bầu trời đêm nhàn nhạt ánh trắng, ánh sáng đỏ như một cái lồng bao trùm cả bầu không phía trên mảnh sân quán trọ.

Đám người vây quanh thấy ngọn lửa cháy phừng phừng, nhiệt lượng tỏa ra càng lúc càng mạnh, đều lấy làm kinh ngạc.

Lục Kiều Kiều đang dùng mật quyết đuổi tà trấn đạo trong Thiên sư đạo, hai tay đan thành ấn thứ nhất trong cửu Tự ấn - ấn bất động căn bản, thủ ấn này lấy bùa chữ "Lâm" cộng thêm tâm pháp Đạo gia dẫn động, có tác dụng an hồn định phách, hình thành kết giới trên thân thể người thi đạo thuật, bảo vệ phạm vi thân thể không bị tà khí xâm nhập. Khi cửu Tự ấn hoàn thành, kết giới ấy sẽ được chuyển từ thủ sang công, khiến thân thể người thi thuật sản sinh ra vòng tròn bảo vệ lan rộng ra ngoài, từ đó đuổi trừ tà khí.

Hai tay Lục Kiều Kiều vẫn ép chặt như cũ, không ngừng biến đổi dạng thủ ấn, từng bước tăng cường sức mạnh linh thiêng của kết giới.

Mỗi lần đổi một thủ ấn, cô lại đồng dục hét lên một từ mật quyết:

"Bình!"

"Đấu!"

"Giả!"

"Giai!"

"Trận!"

"Liệt!"

"Tại!"

"Tiên!"

Cửu Tự đọc xong, cửu ấn được mở, hai tay Lục Kiều Kiều chấp lại, đóng lửa càng bùng lên dữ dội. Tuy giờ đang là đêm rằm tháng Tám lạnh lẽo, nhưng trong sân còn nóng hơn cả trưa hè, mọi người bắt đầu đua nhau đưa tay áo quạt mồ hôi trên mặt.

Jack kinh ngạc đến không sao hình dung nổi, cô gái lúc trước còn liếc mắt đưa tình, lẳng lơ hoan hỉ với mình, giờ lại như một nữ thần đứng giữa đám người, thao túng ngọn lửa. Trong suy nghĩ của anh ta, Lục Kiều Kiều không phải thiên sứ thì cũng nhất định là phù thủy.

Lục Kiều Kiều đi đến phía Đông vòng tròn người, kêu Jack và An Long Nhi giữ chặt một người ở phía Đông, sau đó lại kêu hai vị đại phu qua, nói: "Trước tiên tôi sẽ dùng que ngải cứu vào huyệt Dũng Tuyền, sau đó hai vị nội trong thời gian một cái vỗ tay lần lượt cứu vào huyệt Đản Trung trước ngực và huyệt Ấn Đường trước trán, động tác phải nhanh, nhưng không được nhanh hơn tôi."

Đại phu quan phủ hỏi Lục Kiều Kiều: "Chỉ riêng phương pháp bào cứu của Lôi công đã có mười bảy loại, cô nương đang nói đến loại nào?"

Que ngải là một loại que thuốc lá giống như xì gà, khi trị thương, đem châm lửa đốt, sau đó định vị hơi nóng trên các huyệt vị tương ứng, dùng sức nóng kích thích huyệt vị để đạt được hiệu quả trị liệu, phương pháp hơi nóng huyệt vị tùy vào thời gian và độ nóng khác nhau mà được chia ra hơn mười mấy loại.

Lục Kiều Kiều cười nói với đại phu: "Không phải cách mà ông biết đâu, ông cứ nhắm đúng huyệt vị, rồi xem tôi làm thế nào thì làm theo như thế là được."

Lục Kiều Kiều ngồi xuống trước một đôi chân trần, ánh lửa hắt lên sau lưng cô, tựa một bóng hình yếu điệu được phác ra bằng thứ mực màu đỏ máu.

Cô niệm chú ngữ, sau đó nín thở, hai tay lần lượt cầm hai que ngải đã đốt, chậm rãi uyển chuyển như múa lượn vẽ lên một dấu hiệu. Khói ngải ngưng thành một đạo bùa chú trên không, khi đạo bùa còn chưa tan đi, Lục Kiều Kiều phà hơi ra đằng miệng, yếu điệu quát một tiếng: "Tật!", hai tay dùng que ngải ấn thẳng vào huyết Dũng Tuyền phía dưới hai bàn chân trần thật nhanh.

"Xèo" một tiếng, người nằm trên mặt đất co rúm toàn thân, cách dùng lâm sàng của que ngải có yêu cầu đầu tiên là không làm bỏng người bệnh, song Lục Kiều Kiều làm thế này,

huyết vị của người bệnh chắc chắn sẽ bị bỏng, hai vị đại phu chưa từng thấy cách dùng que ngải kiểu này, đều há hốc mồm nhìn Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều vẫn chưa rút que ngải về, que thuốc vẫn xèo xèo đốt trên huyết Dũng Tuyền, thấy hai vị đại phu đứng đờ ra nhìn mình, bèn quay sang trừng mắt, ra ý cho họ mau mau làm việc.

Hai vị đại phu sực tỉnh, vội vàng làm theo Lục Kiều Kiều dùng que ngải đốt vào huyết vị trước ngực và trên trán người đó.

"Xèo... xèo..." hai tiếng, người nằm trên mặt đất bỗng bật dậy, đầu và chân cắm xuống đất, ngực ưỡn lên trên, Jack và An Long Nhi lấy hết sức ép anh ta xuống, thì người ấy kêu "a" một tiếng, từ miệng thổ ra một luồng khí trắng, rồi lại ngất lịm đi, nhưng sắc mặt đã hồng hào trở lại, không còn trắng bệch như giấy nữa, cơ thể cũng bắt đầu mềm ra, có khí ấm.

Hai vị đại phu cũng "A" lên một tiếng: "Được rồi! Cứu được rồi! Mau mau, người tiếp theo!"

Mọi người thấy đã cứu được người đầu tiên thì phấn chấn hẳn lên, lập tức tiến hành cứu chữa cho người tiếp theo.

Lục Kiều Kiều sắp đặt mọi người lần lượt tiến hành theo thứ tự Đông Nam Tây Bắc, công việc cứu chữa xong xuôi cũng đã là canh năm, ráng hồng phía Đông đã ló dạng.

Được Lục Kiều Kiều cứu chữa, mấy gã gây chuyện ai nấy đều thổ ra một luồng khí trắng, ngất lịm đi một lúc rồi thì nhau tỉnh lại, mặt tuy đã có sắc máu nhưng tinh thần vẫn vô cùng mệt mỏi, cứ nằm lăn ra đất.

Lục Kiều Kiều cả đêm không ngủ, chữa trị cho mười mấy người xong, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, thể lực cũng đã vượt quá ngưỡng chịu đựng, cô xua tay với mọi người, để quan sai và đám thân nhân người nhà tự lo liệu, kêu ông chủ quán trọ đem một thùng nước nóng vào phòng, rồi một mình về phòng đóng cửa tắm rửa.

Lục Kiều Kiều ngâm mình trong nước ấm, cảm giác mệt mỏi lập tức lan từ não đi khắp thân thể, muốn suy nghĩ chút chuyện cũng thấy không đủ tinh thần.

Cô đặt một chiếc bàn cạnh bồn tắm, để có thể vừa ngâm mình vừa hút thuốc, thư giãn một chút. Cô nhắm mắt định ngủ một lúc nhưng không sao dứt ra khỏi tình cảnh lúc này, trong đầu vẫn hiện lên hơn ba mươi khuôn mặt co rúm đau đớn kia.

Sử dụng đạo thuật vốn chẳng phải chuyện tốn sức lực gì, nhưng yêu cầu tập trung ý chí đến cực hạn, hiển nhiên rất tiêu tốn "tinh", "khí", "thần", về sau không chỉ dẫn đến mệt mỏi về thể chất, mà còn khiến người ta kiệt sức như ba ngày ba đêm không ngủ.

Trước khi Lục Kiều Kiều rời Quảng Châu, trong thành cũng xảy ra chuyện tương tự, những người cùng mang họ Quách chỉ trong một đêm đã điên cuồng giết người rồi tự sát, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi còn vì tò mò mà đến trước cửa nhà họ Quách nghe ngóng tin tức, bọn họ đã nhìn thấy một sát cục phong thủy được người ta bố trí ở đó - Quỷ kính chiếu đường, chuyện này khiến Lục Kiều Kiều rất dễ liên tưởng việc xảy ra đêm qua cũng là một vụ hung sát do phong thủy gây ra.

Muốn tháo chuông vẫn phải cần đến người buộc chuông, chuyện do phong thủy gây ra đương nhiên chỉ có thể dùng phong thủy để giải quyết. Lục Kiều Kiều dùng một loạt các đạo thuật phong thủy cứu sống người ta, lòng lại nảy sinh càng nhiều nghi vấn.

Những người này phát điên là do phong thủy gây ra sao?

Vì sao những tất cả đều mang đao?

Vì sao chuyện lại xảy ra đúng vào tết Trung thu? Chuyện này và vụ án mạng nhà họ Quách ở Quảng Châu có phải chỉ là trùng hợp?

Mình gặp phải chuyện này cũng là trùng hợp?

Lục Kiều Kiều không hề quên, chuyến đi về Giang Tây lần này của cô đang bị một đôi tay vô hình sắp đặt.

Khi Lục Kiều Kiều dậy khỏi giường đã là hoàng hôn. Cô rửa mặt chải đầu, rồi mở cửa bước ra ngoài, đang định gọi người đến thu dọn bồn tắm thì thấy Jack đang cùng một người đàn ông gầy gò xanh xao ngồi trên băng ghế hành lang nói chuyện, trông thấy Lục Kiều Kiều bước ra, hai người đều cười hì hì bước đến chào.

Jack giới thiệu vị Mạnh Hiệt tiên sinh này là sư gia bên tri huyện Thanh Thành, phụng mệnh tri huyện Hà đại nhân, đến mời Lục Kiều Kiều và An Long Nhi đi dùng cơm, đương nhiên cũng không thể thiếu được gã đẹp trai Jack.

Lục Kiều Kiều nhận ra vị Mạnh tiên sinh này là một trong các vị sư gia vẫn túc trực bên Hà đại nhân làm việc ghi chép sổ sách.

Mạnh tiên sinh tuổi chừng ba mươi, người tầm tầm, tướng mạo nho nhã, trên mặt để ba chòm râu không dài không ngắn, vừa nhìn đã biết là làm sư gia.

Mạnh tiên sinh cười híp mắt bước lên phía trước một bước, chấp tay nói: "Xin chào Lục tiểu thư, tri huyện Hà đại nhân vô cùng cảm tạ ba vị đêm qua đã ra tay giúp đỡ, có cho chuẩn bị một bàn rượu lạt trong nha môn để cảm ơn! Xin nể mặt nhận lời."

"Hà đại nhân khách khí quá..." Lục Kiều Kiều nói vài câu xã giao kéo dài thời gian, tay chấp sau lưng bấm đốt tính quẻ.

Người nha môn tìm đến, không chỉ đơn giản là ăn một bữa cơm, nhất định còn có uẩn khúc gì nữa. Không đi thì không được, chỉ có thể xem nha môn có phải tính gậy rắc rối, mình có nên giở trò thoát thân hay không mà thôi.

Tục ngữ có câu "sinh không vào cửa quan, chết không xuống địa ngục", Lục Kiều Kiều rất rõ chuyện trong chốn nha môn, mấy người làm quan lúc nào cũng có thể thành linh trở mặt đâm sau lưng người ta một đao, hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không biết có người chết hay không, tri huyện muốn báo cáo lên trên, liệu có định kiếm người chịu tội thay? Cứ tính một quẻ cho chắc.

Cũng may, tính ra một quẻ tiểu cát, "phạm sự hòa hợp, ra đường chẳng hung", vậy thì cứ đi thôi, đâu phải lúc nào cũng có cơ hội ăn cơm nhà quan, ăn một bữa cũng tốt.

Lục Kiều Kiều nhận lời, cảm ơn Mạnh Hiệt

xong, bèn gọi An Long Nhi thu xếp đồ đạc, ba người đi theo Mạnh Hiệt tới nha môn.

Thanh Thành không rộng rãi và phồn hoa như Quảng Châu, nhưng trên phố cũng rất đông cửa hiệu hàng quán, người qua kẻ lại tấp nập.

Nha môn cách quán trọ không xa, bọn họ đi theo Mạnh Hiệt chừng nửa khắc là đến.

Vào đến chính sảnh nha môn, đã thấy Hà đại nhân mặc thường phục như hôm qua đang đợi, hàn huyên một hồi, bèn mời mọi người vào trong sân sau.

Sân sau là nơi ở của quan huyện, là chốn riêng tư nên bình thường quan sai đều không được đi vào. Nếu có việc tiếp khách công, tri huyện đại nhân sẽ ra từ lâu thực quán đặt tiệc. Phàm những người được dẫn vào nhà dùng cơm thì không phải thân bằng cố hữu cũng là khách quý.

Trên đường Lục Kiều Kiều đã ghé tai dặn dò An Long Nhi và Jack: thấy gì ăn nấy, tuyệt đối không được khách khí, chúng ta là khách qua đường, ăn được bữa này chưa chắc đã còn cơ hội ăn thêm bữa sau, không ăn no thì đừng có hối hận.

Bàn tiệc được bày tại hậu hoa viên, xung quanh đều là các loại cây cỏ Hà đại nhân trồng, hai vị sư gia tối qua cũng được sắp xếp cùng tiếp khách. Bàn ăn tổng cộng có sáu người, thức ăn cũng rất ngon miệng phong phú. Mọi người ổn định chỗ ngồi xong xuôi, Hà đại nhân trước tiên kính rượu ba vị khách, bày tỏ lòng cảm tạ. Lục Kiều Kiều thoái thác rằng không uống được rượu, lấy trà thay rượu đáp lễ;

An Long Nhi trước nay chưa từng uống rượu, nên chỉ có mình Jack cùng cạn với chủ nhà ba chén.

Nói mấy chuyện tầm phào về đất đai con người nơi đây, làm quen lẫn nhau xong thì mặt trời đã xuống núi, nhường chỗ cho ánh trăng, vừa đúng mười lăm trăng sáng mười sáu trăng tròn, khi ánh trăng nhô lên bên tường Đông hậu hoa viên, cả mảnh vườn nhỏ được chiếu sáng như ban ngày.

Lục Kiều Kiều không muốn lâu la thêm nữa, trực tiếp hỏi luôn: "Hà đại nhân hôm nay mời chúng tôi tới đây thưởng nguyệt, không biết có cần dặn gì?"

Hà đại nhân liền khách khí đáp: "Nào dám nói đến cần dặn, Hà mỗ chỉ có tấm lòng thành, hoàn toàn là muốn cảm ơn ba vị tối qua đã giúp nha môn một việc lớn, mời ba vị cùng thưởng thức cảnh đêm thu mát mẻ..."

"Có điều..." Hà đại nhân ngập ngừng, câu "có điều" suýt làm người ta chết sặc, "có điều sư gia chỗ tôi quả thực có chút chuyện muốn thỉnh giáo ba vị, mong ba vị rộng lượng chỉ dạy cho." "ô..." Lục Kiều Kiều hiểu ra, Hà đại nhân cũng giống rất nhiều quan huyện khác, đều không có năng lực làm quan, cũng không biết chức quan này là do mua về hay nhờ quan hệ đăng vợ mà có được nữa, dù sao đây cũng chính là một bối cảnh chốn nha môn, ra chủ ý sắp đặt công việc chủ yếu đều do một tay sư gia đảm nhiệm, tình trạng này rất phổ biến ở thời bấy giờ.

Mạnh Hiệt quay sang Lục Kiều Kiều, xem ra người cần nói chuyện chính là vị Mạnh sư gia này đây: "Lục tiểu thư, hơn ba mươi người cô cứu tối qua, giờ đang nằm nhà tĩnh dưỡng, bọn họ đều là dân địa phương... Vụ án tụ tập gây rối đợt bọn họ khá hơn một chút sẽ đưa lên công đường xử lý. Đáng tiếc là có bảy người đã chết vì đánh nhau và phát bệnh sau đó..."

Lục Kiều Kiều thầm nghĩ, còn có một người từ cửa sổ phòng mình nhảy xuống sông nữa, không biết đã chết hay chưa... không phải đổ lên đầu mình thì được rồi.

Cô tiện miệng thoái thác: "Những người khác không sao thì tốt rồi, chúng tôi chỉ là khách thuê trọ, cũng không biết nhiều về mấy chuyện này, ha ha..."

Mạnh Hiệt nói: "Không nhờ Lục tiểu thư giúp đỡ, e rằng toàn bộ đám người đó đã chết cả rồi, gia quyến những người được cứu mạng đều vô cùng cảm ơn Lục tiểu thư, còn nói muốn đích thân gặp mặt cảm tạ nữa. Chúng tôi lo Lục tiểu thư còn mệt nên hôm nay đã cử người đi ngăn bọn họ lại, nhưng mai thì khó nói lắm... ha ha ha..."

Lục Kiều Kiều thấy phía nha môn không phải muốn đổ tội vạ lên đầu bọn họ, cũng yên tâm phần nào, yên lặng đợi Mạnh Hiệt nói vào chủ đề chính.

"Mạnh Hiệt là người đọc sách, lúc rỗi rãi cũng lướt qua vài cuốn đạo thuật, nên tối qua thấy Lục tiểu thư thi thuật liền nhận ra đó là thủ ấn mật quyết của Đạo gia, không biết có đúng hay không?"

Mạnh Hiệt có thể biết những thứ này Lục Kiều Kiều cũng không lấy làm lạ. Đương thời có rất nhiều kẻ đọc sách tài cao tám đầu nhưng chỉ vì lỗ duyên khoa cử hoặc không có tiền mua chức quan mới phải nhún mình làm sư gia. Cô gật đầu: "Đúng vậy, đó chính là công phu căn bản của đạo thuật chính tông Giang Tây, đã lưu truyền từ rất lâu, dân nữ chẳng qua chỉ học được sơ sơ chút ít."

Mạnh Hiệt thấy đã khơi được chủ đề, bèn nói tiếp: "Công phu không nằm ở cao thấp, làm việc thiện là công đức vô lượng rồi. Lục tiểu thư là cao nhân đạo thuật, lại quá khiêm nhường. Không biết khi cứu những người kia, vì sao Lục tiểu thư lại dùng đạo thuật chứ không phải y thuật?"

Đây là câu hỏi mọi người đều rất tò mò, khi đó hai vị đại phu đều chữa cho đám người kia theo cách chữa bệnh động kinh, chữa không đúng bệnh thì dù phương pháp châm cứu có giỏi đến mấy, thuốc có quý nhường nào cũng chỉ tổ chết người. Vậy mà Lục Kiều Kiều có thể đoán đúng bệnh, quả thực khiến kẻ đọc sách kinh ngạc. Lục Kiều Kiều thấy năm người đàn ông cùng bàn đều dừng đưa nhìn mình, xem ra lần này không nói gì đó thì không rút nổi: "Dân nữ nhìn thấy hơn chục người chém giết lẫn nhau, còn có biểu hiện của bệnh động kinh bèn nghĩ ngay đến ở thành Quảng Châu từng xảy ra một vụ án phong thủy tương tự, nên đoán rằng chuyện này liệu có phải cũng xuất phát từ phong thủy, thấy tình thế trọng,

chỉ đành mà OT#IPP(PIIFISP!IR?Bử dùng đạo thuật phong thủy hóa giải... Thực ra lúc đó trong lòng cũng không chắc lắm, khiến Hà đại nhân cười chê rồi."

Hà đại nhân nghe mỹ nhân nhắc đến mình, cuối cùng cũng có cơ hội góp lời, thì cảm thấy vô cùng hãnh diện, nâng chén rượu nói: "Thật vạn phần khâm phục, Lục tiểu thư hiểu nhiều biết rộng, quả nhiên là cao nhân! Chuyện này chính là do phong thủy gây ra. Nào nào, Hà mỗ kính Lục tiểu thư một chén!"

Mọi người đều cạn một chén rượu, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi cạn chén trà.

Mạnh Hiệt vẫn còn điều muốn hỏi, uống xong chén rượu vội vàng chen ngang lời Hà đại nhân, hỏi Lục Kiều Kiều: "Vì sao khi ấy Lục tiểu thư lại xếp bệnh nhân quây quanh đồng lửa, còn dùng que ngải kích huyết cứu người? Dùng kim châm không được sao?"

Lục Kiều Kiều vừa nghe đã biết bữa cơm này thành ra buổi đàm luận sách vở, không dứt nổi rồi. Có điều vài thứ lý thuyết này vẫn có thể nói được. Cô đưa mắt nhìn An Long Nhi, thằng bé hiểu đây cũng chính là cô đang dạy mình, liền ngồi lại ngay gần chăm chú đợi Lục Kiều Kiều giảng bài: "Đầu tiên, động kinh không phải chứng bệnh truyền nhiễm, việc nhiều người cùng phát bệnh một lúc rất không bình thường; tiếp đó sau khi đại phu dùng kim châm, bệnh nhân liền thổ huyết, điều này lại càng kỳ quái. Châm kim có thể thông mạch thuận khí, cũng có thể gây mất máu tiết dương, nhưng không thể dẫn đến thổ huyết, thổ huyết chứng tỏ đã dùng sai phương pháp.

Lục Kiều Kiều nhìn An Long Nhi, nói tiếp:" Trung thu thời điểm chuyển giao từ nóng sang

lạnh trong một năm, mặt trời là dương tinh, mặt trăng là âm tinh, vào Trung thu khi mặt trăng tròn nhất, chính là lúc âm khí thịnh nhất, khi ấy trăng tròn đã quá bầu không, là canh ba khắc cuối, âm hàn tới cực điểm. Huyết trong Dịch quẻ là quẻ Khảm thuộc Thủy, tiết Trung thu thuộc Kim, cây Kim châm đại phu dùng cũng thuộc Kim, Kim sinh Thủy quá mức mới dẫn đến thổ huyết, nhưng trong cơ thể người bình thường có ba ngọn chân hỏa, âm dương cân bằng dương khí không thể yếu đến mức

không chống đỡ nổi một cây kim, có thể thấy cơ thể những người này đã tích hàn khí tới mức sắp chết..."

Lục Kiều Kiều thấy An Long Nhi chăm chú lắng nghe thì tiếp tục nói: "Hàn khí thâm nhập lục phủ ngũ tạng khiến chân tay cứng đờ, thâm nhập não tủy khiến người trở nên điên loạn, vì vậy đầu tiên dân nữ dùng cửu Tự ấn quyết thối bùng đông lửa sinh kết giới, chặn đứng hàn khí của ánh trắng và thời tiết xâm nhập vào thân; đồng thời sưởi ấm tăng cường dương khí cho người bệnh, cuối cùng dùng que ngải châm lửa, vẽ linh phù Hỏa Đức Tinh Quân xong thì cứu vào huyết đạo, dẫn thông kinh mạch toàn thân từ dưới lên trên, ép âm hàn tà khí ra qua đường miệng..."

Mạnh Hiệt vỗ tay cảm thán: "Tinh diệu tinh diệu... Quả nhiên nắm được lý lẽ đất trời, luận việc có căn cứ, đến khi làm việc thì kín kẽ không chệ vào đâu được! Kiến thức của Lục tiểu thư đây là lý học chính tông, quyết không phải đạo thuật giang hồ! Thật khiến Mạnh Hiệt tin phục!"

Lục Kiều Kiều được người hiểu nghề công nhận lòng cũng lấy làm vui sướng, đặc ý khom người nói với Mạnh Hiệt: "Mạnh sư gia quá khen rồi, những vấn đề xuất phát từ phương thuật huyền học mới có thể dùng huyền thuật ứng phó, còn nếu thật có bệnh thì vẫn phải mời đại phu chữa trị."

Mạnh Hiệt lại hỏi: "Cuối cùng, Lục tiểu thư bắt đầu cứu người ở phía Đông trước, sau mới đến phía Nam rồi Tây, Bắc, có phải cũng có huyền cơ gì chăng?"

Lục Kiều Kiều cười nói: "Mạnh sư gia quả là người tinh ý. Như ban nãy đã nói, bệnh này do âm hàn tích tụ trong tạng phủ, mà khí âm hàn không Kim thì Thủy. Sau khi dân nữ sưởi ấm cho người bệnh, bắt đầu tiến hành cứu chữa từ phía Đông là thuận theo thuyết ngũ hành tương sinh, Thủy sinh Mộc nên thủy khí gặp tổn mộc khí được lợi; Mộc lợi ắt hỏa vượng, vì Mộc có thể sinh Hỏa; mà Hỏa vượng..."

"Thì có thể xua đuổi âm hàn! Quả nhiên có huyền cơ... chắc chắc..."

Mạnh Hiệt tỏ ý khen ngợi.

Lục Kiều Kiều nhìn An Long Nhi, nói tiếp: " Trong thuật phong thủy, chế ngự không bằng hóa giải, có thể ôn hòa làm suy giảm thủy khí, hóa

hại thành lợi, vẫn hơn là trực tiếp khắc chế. An Long Nhi nghiêm túc gật đầu.

Hà đại nhân và hai vị sư gia đều tấm tắc khen ngợi, lại rót thêm lượt rượu nữa, mọi người cùng cạn một chén xong, Hà đại nhân nói với Lục Kiều Kiều: "Lục tiểu thư, Hà mỗ gặp được

vị thần tiên sống như tiểu thư thì chuyện này có cơ cứu rồi..."

Lục Kiều Kiều đã biết sẽ có màn này, chỉ là đợi xem nên khước từ hay kiểm món hời mà thôi. Ba năm thanh tri huyện, mười vạn bạc tuyết hoa, Hà đại nhân chắc cũng giắt túi được không ít bạc, có cơ hội đương nhiên phải san sẻ bớt với ông ta, cứu tế cho cái nghèo của mình. Hơn nữa, tính hiếu kỳ của kẻ học đạo cũng khiến Lục Kiều Kiều không thể không nghe tiếp. Cô thực sự muốn biết căn nguyên của chuyện này. Hà đại nhân thoáng trầm ngâm, đoạn nói: "Chuyện này bắt nguồn từ sự bất hòa giữa hai gia tộc lớn ở đây, cũng đến hơn một năm rồi, hai bên đều phải chịu thương vong, huyện thái gia ta đã hòa giải nhiều lần, nhưng đều... Nói ra thì dài lắm, một năm trước..."

Cách Thanh Thành mười dặm về phía Nam có núi Kê Đề (gà gáy), thế núi sừng sững, đỉnh núi trùng điệp, từ xa nhìn lại tựa như một con gà trống khổng lồ cao ngạo ngó xuống nhân gian. Dãy Kê Đề có một con suối chảy từ đỉnh núi xuống, ngoặt mấy vòng giữa lưng chừng núi, cứ chảy rồi lại ngừng, chảy rồi lại ngừng, kết thành vô số đầm nước ngọt, cuối cùng hình thành một dòng suối nhỏ chảy xuống thôn trang và đồng ruộng dưới chân núi, làm tươi tốt cả một vùng.

Dưới dãy Kê Đề có thôn ôn Phượng và thôn Thượng Cát, nằm bên bờ Đông và bờ Tây con suối, nhờ đất đai màu mỡ dưới dãy Kê Đề mà xưa nay hòa hảo vô sự. Nhưng hậu nhân của hai thôn có một số nhà dần dần phát lên, từ

nông dân trở thành thương nhân, còn có vài người mở phường lập xưởng ở Thanh Thành, trong thành vì thế xuất hiện hai gia tộc lớn - ôn gia và Lương gia.

Một năm trước, Lương gia của thôn Thượng Cát phát hiện việc làm ăn của gia tộc mình bỗng chốc sa sút, các cửa tiệm nhà họ Lương lần lượt bị đóng cửa. Bọn họ vốn nghĩ rằng do thời thế không tốt, hoặc việc kinh

doanh xảy ra vấn đề gì, nhưng đến mùa thu lại phát hiện ngay cả điền sản cũng giảm mạnh, thế này thì buộc phải nghi ngờ còn có nguyên nhân nào khác. Người nhà Lương gia thôn Thượng Cát lại trông sang thôn ôn Phượng, tuy chỉ cách nhau có một khe suối, nhưng thôn ôn Phượng buôn bán ngày một khấm khá, điền sản cũng bội thu, chuyện này khiến thôn Thượng Cát không sao lý giải nổi.

Mọi người đều ở cùng một nơi, cách một con suối đã khác biệt nhường ấy, sao không khiến người ta sinh nghi?

Một người dân làm ruộng trong thôn đã lâu nhớ ra, vốn đầu năm bên thôn ôn Phượng có xây lại mộ tổ, mời từ Giang Tây một thầy phong thủy họ Triệu, chắm một cái huyết trên thượng du con suối, chuyển xương cốt lão tổ tông chín đời lên đấy an táng. Vậy là người thôn Thượng Cát vỡ lẽ, đoán rằng ôn gia trùng tu mộ tổ, cướp phong thủy của Lương gia trên thượng du, họ cũng mời về một thầy phong thủy xem phong thủy cho cả thôn.

Thầy phong thủy tới xem xong, bảo với người họ Lương rằng, huyết thôn ôn Phượng đã điểm

quả thực là thượng đẳng cát huyết, Linh Quy Ấm Thủy, huyết nằm trên thượng du, đặc thủy trước cho nên cũng đặc khí trước, nước linh quy uốn qua lại chảy về hạ du, đối với thôn Thượng Cát đã thành tử khí, nên ôn gia một năm nay phát tài, Lương gia một năm nay lụn bại, quả thực có liên quan đến cái huyết này. Người thôn Thượng Cát lập tức hỏi thầy phong thủy liệu có thể vớt vát được gì không. Thầy phong thủy nói, trong thôn Thượng Cát cũng có tiểu cát huyết địa Hà Giải Cật Thủy, nhưng khí thế vốn đã không bằng Linh Quy địa của thôn Ôn Phượng, lại thêm đầu năm bị thầy phong thủy điểm huyết giành lấy địa khí cho Linh Quy, toàn bộ phúc lực đã thất thoát sang nhà họ ôn, cho dù thôn Thượng Cát có điểm cát địa chẳng nữa, cũng không thể phục hồi được phú quý trước đây.

Người thôn Thượng Cát gục đầu tiu nghỉu, mời thầy phong thủy về xem tướng đất đã tốn không ít tiền, giờ nếu xin thầy điểm huyết tạo táng lại phải thêm một khoản tiền nữa, cuối cùng huyết vị mộ tổ điểm ra cũng chỉ

có thể bảo toàn bình an, chứ không khôi phục được phú quý trước kia, cứ thế thì có ích gì?

Người thôn Thượng Cát chẳng biết phải làm sao, đành mời thầy phong thủy cứ về trước, để họ bàn bạc xong rồi tính.

Thảo luận mấy ngày trời không có kết quả, người thôn Thượng Cát càng nghĩ càng tức, cuối cùng quyết định lấy gậy ông đập lưng ông. Mọi người gom chỗ này góp chỗ kia, được một khoản tiền không nhỏ, tìm tới thầy phong thủy

họ Triệu đã điểm huyệt bên thôn ôn Phượng, chồng tiền đề nghị ông phá Linh Quy huyệt. Thầy phong thủy họ Triệu thấy tiền thì mờ mắt, bị món tiền lớn mê hoặc, bèn nhận lời làm chuyện này.

Hai tháng sau, đến ngày lành tiếp tục dời mộ cho thôn Ôn phượng, lần này là hài cốt tổ tiên bốn năm đời trước của họ.

Thầy phong thủy họ Triệu điểm xong huyệt vị, liền kêu người trong thôn động thổ đào huyệt. Mọi người cứ cặm cuội đào, thầy phong thủy thì không ngừng nói: "Sâu thêm nữa, sâu thêm chút nữa..."

Cuối cùng đào ra một cái động sâu tới tám thước, từ lòng đất tuôn ra một khe nước đỏ, ai nấy đều kinh hoàng, riêng Triệu tiên sinh lại ra sức ca ngợi đây là điềm lành của huyệt tốt, kêu người thôn ôn Phượng cứ yên tâm táng mộ.

Mộ tổ táng xong, chưa đầy ba tháng, cũng lại xảy ra tình trạng hệt như thôn Thượng Cát - làm ăn lụn bại, nhân khẩu thương bệnh không dứt, mọi người nháo nhào tìm thầy phong thủy họ Triệu kia, nhưng người đã một đi không trở lại, bất vô âm tín.

Người thôn Ôn Phượng sức tỉnh ngộ, suy đoán qua loa liền kéo sang hỏi tội thôn Thượng Cát, hai bên đánh nhau một trận to bời, ngay trong ngày đã tử thương hơn chục người. Từ đó về sau hai họ không ngừng tranh chấp, từ chân núi Kê Đề đánh đến huyện Thanh Thành, gặp ở đâu là gây lộn ở đó, cứ dăm bữa lại rầm rộ một trận, quan phủ ra mặt cũng không khống chế nổi.

Mãi đến hai tháng trước, có một thầy phong thủy tên gọi Hữu Hiên tiên sinh trên đường qua dãy Kê Đề, biết được nguyên nhân hai thôn xích mích, bèn đưa ra một chủ ý.

Hữu Hiên tiên sinh nói trên dây Kê Đề này còn có một chính huyết chân long, nếu như người hai thôn có thể hòa hảo với nhau như lúc đầu, không so đo món nợ trước kia, ông ta sẽ chỉ ra long huyết ấy, để hai thôn cùng chấn hưng gia nghiệp.

Trước lời của Hữu Hiên tiên sinh, hai thôn nửa tin nửa ngờ. Vì thôn ôn Phượng âm thầm điểm Linh Quy Ấm Thủy tranh khí trước, thôn Thượng Cát dùng kê phản gián phá huyết sau, dân thôn này đã không còn tin dân thôn kia, giờ lại từ đâu mọc ra một thầy phong thủy, không biết là có ý gì.

Hữu Hiên tiên sinh nói với dân hai thôn, giờ phong thủy dưới dây Kê Đề đã bị phá hủy hoàn toàn, không còn nơi nào có thể táng mộ được nữa, cứ tiếp tục thế này cả hai thôn chỉ có một con đường chết, chi bằng cứ nghe ông ta một lần, làm theo cách ông ta nói.

Hai thôn bàn bạc với nhau, thấy một là Hữu Hiên tiên sinh cũng không thu phí quá cao, hai là mọi người thực đã cùng đường tuyệt lộ, chỉ đành thử xem sao. Vậy là Hữu Hiên tiên sinh giúp họ chỉ ra chính huyết long mạch trên dây Kê Đề, giải tượng là Hùng Kê Đề Nhật (gà trống gáy sáng), ông ta chỉ điểm phải xây trên huyết này một ngôi từ đường, thờ tổ tiên hai thôn, để hai thôn cùng được hưởng vượng khí, từ đó hợp thành một nhà.

Hữu Hiên tiên sinh trông nom người hai thôn xây xong móng từ đường, đặt xong một phần bài vị tổ tiên, thu một ít bạc vụn rồi bỏ đi, hẹn năm sau quay lại thu nốt số tiền còn thiếu. Người hai thôn do không rõ lai lịch Hữu Hiên tiên sinh ra sao, khó tránh đoán già đoán non liệu ông ta có phải người do thôn bên kia mời về diễn kịch hại mình hay không. Trong một tháng hai bên không xảy ra tranh chấp nữa, chuyện làm ăn cũng yên ổn phần nào, nhưng vẫn mang lòng đề phòng đối phương.

Tối Trung thu, thành viên chủ chốt trong gia tộc hai thôn hẹn nhau cùng đón lễ tết tại tửu lâu nổi tiếng nhất Thanh Thành, cũng chính là quán trọ ba người Lục Kiều Kiều nghỉ lại. Bọn họ một mặt muốn nối lại quan hệ, mặt khác cũng đề phòng đối phương thừa cơ gây sự, nên hai bên dẫn theo hơn hai mươi người, tất cả đều găm gọn binh khí đi uống rượu thưởng nguyệt.

Hà đại nhân lắc đầu nói: "Vốn dĩ ta ở nhà đón tết, thấy hai thôn bọn họ cuối cùng đã có thể hòa giải, ngỡ rằng thế là an lành vô sự, ta cũng thanh thản phần nào, ai ngờ đám người này nói làm là làm, bỗng dưng đánh nhau giữa lúc uống rượu..."

Mạnh Hiệt tiếp lời: "Nha sai đều đã nghỉ phép về nhà, chỉ còn vài người ở lại coi sóc nha môn, lúc chúng tôi nhận được tin, tập hợp người kéo đến quán trọ thì thấy hai vị tiểu ca này đi không chế cục diện, nếu không nhờ các vị kịp thời trời bọn họ lại, có thể số thương vong còn lớn hơn nhiều."

Mạnh Hiệt quay sang nói với Lục Kiều Kiều: " Tối qua thấy Lục tiểu thư ra tay cứu người, biết tiểu thư là cao nhân đạo thuật, sớm nay chúng tôi đã thảo luận qua về tình tiết vụ án, nhận định chuyện tối qua có liên quan đến phong thủy, nên muốn nhờ Lục tiểu thư giúp thêm nha môn một việc..."

Lục Kiều Kiều do dự thưa với Hà đại nhân: "Hà đại nhân, dân nữ chỉ hiểu biết sơ sơ, nếu không phải vì chuyện cấp bách, cũng không dám mạo muội ra tay... Hơn nữa dân nữ chỉ đi ngang qua quý huyện, ồ nhà còn đang có việc gấp..."

Hà đại nhân vội nài nỉ: "Lục tiểu thư đã giúp thì giúp cho trót, nhất định phải giúp chúng tôi việc này. Tiểu thư cũng biết việc này liên quan đến chuyện sinh tử của hơn nghìn mạng người hai thôn, ta chỉ mong tiểu thư có thể lên núi xem qua long huyết Hữu Hiên tiên sinh điểm, có khó khăn hay yêu cầu gì Lục tiểu thư cứ thẳng thắn đưa ra, Hà mỗ nhất định gắng sức giải quyết!"

Lục Kiều Kiều hỏi ông ta: "Không rõ Hà đại nhân là nhân sĩ nơi nào?"

Hà đại nhân đáp: "Hà mỗ là người Chiết Giang" Lục Kiều Kiều lại hỏi:

"Xin hỏi Hà đại nhân đã nhậm chức ồ Thanh Thành bao năm rồi?"

Hà đại nhân đáp: "Đã hai năm rồi..."

Lục Kiều Kiều nói: "Nếu Hà đại nhân có thành tích xuất chúng, được bách tính dâng thư cầu tái nhiệm, cũng là cái phúc của bách tính..."

Hà đại nhân vội vàng nói: "Đúng thế đúng thế, quan lại địa phương chúng ta chỉ muốn làm chút chuyện tốt cho bách tính, cứ dăm bữa lại xảy

chuyện thế này, chúng ta cũng phải chạy Đông chạy Tây, mọi người đều vất vả... Lục tiểu thư quả là thông minh tinh tường... hà hà..."

Cả bàn ăn cùng rộ lên cười, chỉ có Jack và An Long Nhi ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì, đành ngậm miệng im thin thít.

Vốn dĩ quan lại địa phương cứ ba năm một nhiệm kỳ, một viên tri huyện năm đầu nhậm chức phải nắm rõ tình hình địa phương, bỏ tiền mua chuộc trên dưới hắc bạch lưỡng đạo; năm thứ hai, thứ ba mới là thời gian chính thức kiếm tiền, nếu được nhậm chức ở nơi giàu có sung túc, quan huyện kiếm tiền hợp pháp, sau ba năm vợ vét được tám vạn mười vạn lạng bạc cũng là chuyện đơn giản.

Hà đại nhân hiện đang ở năm thứ hai nhậm chức, chính là lúc kiếm được nhiều nhất, ông ta đương nhiên không muốn huyện mình xảy chuyện để cấp trên soát xuống, nên nhất định phải dẹp yên chuyện tranh chấp giữa hai gia tộc lớn ở Thanh Thành.

Nếu tri huyện làm việc đắc lực, có thể thông qua bách tính dâng sớ xin triều đình giữ lại viên quan ấy. Được như vậy, Hà đại nhân sẽ không phải bỏ ra một khoản tiền đến nơi khác móc nối quan hệ nữa, nhiệm kỳ tiếp theo có thể hốt trọn bạc cả ba năm. Trong bách tính dâng sớ, không thể không có các gia tộc lớn trong thành, mà ở đây chính là Ôn gia và Lương gia, Hà đại nhân quan tâm đến chuyện này như vậy cũng là hợp tình hợp lý.

Lục Kiều Kiều đã nhìn thấu tâm tư Hà đại nhân: Dân nữ đi đường không đủ lộ phí, về nhà sắp xếp chuyện gia đình cũng cần chút bạc, đang canh cánh trong lòng..."

Hà đại nhân ghé đầu nhỏ giọng hỏi Lục Kiều Kiều: "Không biết Lục tiểu thư còn thiếu bao nhiêu lộ phí? Để xem Hà mỗ có thể giúp gì được chăng."

Lục Kiều Kiều cũng ghé đầu lại, khẽ khàng đáp: Một trăm lạng..."

"À..." Hà đại nhân hiểu ý, mỉm cười gật đầu.

"... vàng." Lục Kiều Kiều bổ sung.

"Cạch..." Đôi đũa trên tay Hà đại nhân rơi xuống đất.

Chương 4: Trăng rọi minh đường thành sát cục

Lục Kiều Kiều thỏa thuận xong giá cả với Hà đại nhân, liền nói ra suy nghĩ của mình.

Huyệt Hùng Kê Đề Nhật mà vị Hữu Hiên tiên sinh kia điểm xuống nếu là huyệt dữ thì một tháng nay người hai gia tộc đã chẳng thể bình an vô sự như thế, tình hình ắt phải xấu đi lập tức rồi. Suốt một tháng nay đại tộc hai thôn đều bình yên, tới khi Trung thu trăng tròn mới đột nhiên xảy ra chuyện, quả là rất kỳ lạ. Có thể Hữu Hiên tiên sinh bô' cục cao minh, làm xong việc xấu đã chạy mất hút, nếu vậy đương nhiên có thể từ từ giải quyết; nhưng cũng có thể đây vốn không liên quan đến cục Hữu Hiên tiên sinh bày ra, vậy thì rất có thể bô' cục này vừa mới bị đổi thành sát cục!

Lục Kiều Kiều tối qua cứu hơn ba mươi người, có lẽ nằm ngoài dự liệu của người bày ra bô' cục. Nếu người bày cục này sáng nay biết được việc sát nhân không thành, thì rất có khả năng tối nay y sẽ đến chỗ huyệt Hùng Kê Đề Nhật kiểm tra lại. Dù chưa biết người đó có phải Hữu Hiên tiên sinh hay không, nhưng đây chắc chắn là một thầy phong thủy cao minh, mà thầy phong thủy thì nhất định sẽ thăm lại mộ phần, vì vậy Lục Kiều Kiều lập tức yêu cầu Hà đại nhân sắp xếp người mai phục trên núi, để đối phương trở tay không kịp.

Nói thì nói thế, song Lục Kiều Kiều vẫn còn một suy nghĩ khác không thể nói ra...

Chuyến đi về Giang Tây lần này thực ra nằm

dưới sự sắp đặt của một âm mưu vô hình, nhất cử nhất động của cô khi còn ở Quảng Châu cũng như bây giờ, có thể đều bị người ta theo dõi, nếu cứ hành xử theo thói thường, sẽ từng bước rơi vào tính toán của đối phương. Muốn phá vỡ tình thế bị động này, chỉ có cách đi một bước cờ lạ chuyển sáng thành tối, mới có thể phát hiện ra căn nguyên mưu đồ của đối phương

Cánh đồng dưới ánh trăng mười sáu chia thành từng mảng sáng tối rõ ràng, mười thốt khoái mã phi như bay trên con đường mòn chốn thôn quê.

cưỡi mấy thớt ngựa đi trước là bốn bố khoái, ba thớt ở giữa lần lượt là Lục Kiều Kiều, Jack và An Long Nhi, cuối cùng là tri huyện Thanh Thành Hà đại nhân cùng hai vị sư gia của ông ta.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi ngồi trên lưng ngựa ăn vận giống hệt nhau, khăn xám bao đầu chỉ lộ ra hai con mắt, áo ngắn quần dài màu xám đậm, giữa eo thắt dây vải, lưng đeo tay nải, chân đi ủng. Chỉ có một điểm khác biệt duy nhất là sau lưng Lục Kiều Kiều giắt theo một khẩu súng lục cỡ lớn của hải quân, giống hệt khẩu đang đeo bên hông Jack; còn sau lưng An Long Nhi lại là một cuộn thừng mảnh và cây trượng gỗ. Trước khi xuất phát, Lục Kiều Kiều quay về quán trọ chuẩn bị dụng cụ, có kêu An Long Nhi cho mượn một bộ quần áo để thay. Vóc dáng cô và An Long Nhi xấp xỉ nhau, nên mặc chung quần áo cũng không có gì khó. Lúc này nếu chỉ

nhìn qua, quả thực không thể phân biệt nổi hai người.

Jack hiểu suy nghĩ của Lục Kiều Kiều, anh biết đêm nay chưa chắc đã an toàn, để đề phòng bất trắc, anh cũng lấy trong xe ngựa một cuộn thừng chèo mang theo dự phòng.

Đường đêm rộng rãi vắng vẻ, quãng đường mười dặm ruổi ngựa thoát cái là tới, từ xa đã trông thấy dãy Kê Đề sừng sững nhìn xuống ngàn khoảnh ruộng. Lục Kiều Kiều bảo mọi người vòng qua thôn ôn Phượng và Thượng Cát, dừng ngựa từ xa, đi men theo sườn núi Kê Đề lên trên. Dãy Kê Đề thường có người lên xuống, đường mòn lên núi cũng hay được sửa sang nên không đến nỗi khó đi. Dưới ánh trăng sáng, lại có mấy bố khoái thạo lối dẫn đường, đám người nhanh chóng trông thấy một khoảnh đất bằng giữa lưng chừng núi.

Lục Kiều Kiều kêu mọi người yên lặng, dừng ở đằng xa đợi cô, rồi dẫn theo An Long Nhi từ từ bước tới ngôi mộ mới táng.

Từ khoảnh đất bằng này có thể trông thấy ruộng lúa nước mênh mông và thôn làng trải dài dưới chân núi, vị trí này là cách cục điển hình trong phong thủy, núi cao trông biển bằng. Bùn đất ở khoảnh đất trống sáng mà ẩm, rõ ràng mới trải xong không lâu. Từ đây có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, trong trẻo vui tai như tiếng chuông bạc, từ một khe suối nhỏ trên núi lưng chừng chảy xuống.

Yêu cầu về mạch suối trong phong thủy hợp

chậm không hợp gấp, nước suối ngọt mát hiền hòa, sẽ phù hợp cho hậu nhân tài đình đều vượng.

Lục Kiều Kiều chậm rãi hít một hơi, trong không khí có mùi của cây cỏ, mùi của đất mới, và cả mùi nước suối, khiến người ta thấy tâm hồn sảng khoái thư thái tinh thần, có thể thấy dòng suối này không có vấn đề gì.

Giữa khoảng đất trống có một ngôi từ đường nhỏ, sau lưng từ đường là sườn núi thoải thoải, nước suối uốn lượn từ đây chảy xuống chân núi. Vị trí sau lưng mộ chí gọi là huyền vũ, quyết định sức khỏe tuổi thọ nhân đình, huyền vũ của nơi này dựa vào núi, cây cối um tùm tươi tốt, cũng là một lựa chọn sáng suốt trong phong thủy.

Từ đường có diện tích chừng năm trượng vuông, phía trước có một khoảnh sân lát đá hình bán nguyệt, đường kính chừng ba trượng, xung quanh nước, tựa như một tấm kính lớn soi bóng trăng, hắt bóng sóng nước dập dờn lên cửa từ đường. Bố cục mộ phần nào cũng đều có minh đường, tức khoảng đất trống trước bia mộ, ở đây chính là khoảnh sân đá hình bán nguyệt trước cửa từ đường. Cát hung của minh đường quyết định tài vận và quan vận của con cháu đời sau, trong phong thủy, minh đường được yêu cầu sạch sẽ thoáng đãng, quan trọng nhất là không được úng nước.

Cách xử lý việc úng nước ở minh đường là khơi một lỗ thoát nước gần đây, trong phong thủy cũng gọi là lỗ thoát nước. Việc xác định vị trí khơi lỗ thoát cũng có yêu cầu nghiêm ngặt,

thông thường lỗ thoát nước đều được đặt ở phương vị đại hung, nhằm nhờ nước chảy cuốn trôi khí xấu, đón cát tránh hung.

Khoảng minh đường trước mặt úng nước, nhất định là do lỗ thoát bị nghẽn, hoặc vốn không có lỗ thoát nước.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi giẫm nước đi qua minh đường bước tới cửa lớn từ đường, đẩy cửa nhìn vào chỉ thấy tối đen như mực, nhưng vừa bước qua bậc cửa đã phát hiện, trong từ đường cũng ngập đầy nước.

Khả năng từ đường bị ngập nước rất thấp, từ đường là một căn nhà, cho dù bị mưa ngấm xuống cũng không thể ngập đến nhường này; mà dù

ngập đến nhường này, cũng không thể không có lỗ thoát để thoát nước, điểm quan trọng nhất là - mười mấy hôm nay trời không hề đổ mưa.

Dưới ánh trăng, Lục Kiều Kiều nhìn thấy chính diện từ đường đặt một chiếc bàn lớn, trên bàn bày bài vị và kim tháp thờ mấy chục vị tổ tiên. Cô bước tới trước bàn, móc ra chiếc la bàn nhỏ đo đạc quẻ tuyến bàn thờ, bàn và cửa lớn đều hướng về phía Tây, thuộc đương vận cát tuyến, không có vấn đề gì; cô lại ra chỗ có ánh trăng trước cửa từ đường, kiểm tra xem quẻ tượng và hướng cửa có ăn khớp không, cũng không vấn đề gì. Xem ra nguyên nhân dẫn đến nam đình hai họ Ôn Lương đêm qua phát điên chém giết lẫn nhau không nằm ở phương vị từ đường.

Lục Kiều Kiều trực tiếp suy đoán, nước chính là nguồn cơn bố cục phong thủy sản sinh ra sức mạnh giết người, mà sự xuất hiện của nước ở đây chỉ có một nguyên nhân, đó là do con người sắp đặt.

Lục Kiều Kiều ghé tai An Long Nhi thì thầm vài câu, hai người lại cùng lội ra khỏi từ đường, tới phía Tây Bắc khoảnh sân đá, vị Tuất cung Càn ở đây chính là lỗ thoát nước thường dùng cho minh đường.

An Long Nhi đứng bên Lục Kiều Kiều, mặt hướng về sườn núi sau từ đường, Lục Kiều Kiều ngồi xổm xuống, chầm chậm rờ men theo rìa sân đá, quả nhiên rờ thấy một lỗ thoát nước, nhưng đã bị bịt kín bằng mẫu gỗ, gỗ ngâm trong nước lâu trương lên giờ không sao rút ra được.

Đột nhiên trong khu rừng phía sau từ đường phát ra tiếng lá cây xào xạc, Lục Kiều Kiều hét lớn: "Bố khoái mau tới bắt trộm!" đồng thời dẫn đầu chạy bổ vào rừng.

Lục Kiều Kiều chắc chắn nơi phát ra tiếng động trong rừng có người cô cần bắt, nguyên nhân chủ yếu là bởi minh đường và từ đường hai nơi một sáng một tối đều bị ngập nước.

Trong phong thủy, ánh sáng và âm thanh đều có năng lượng gây nhiễu loạn tinh thần, nếu dùng tà thuật phong thủy cấp độ cao thao túng âm thanh và ánh sáng có thể tạo nên sát khí phong thủy bức con người phát điên mà chết. Vào tiết Trung thu rằm tháng Tám, trong phong thủy Thiên Tinh có chòm sao Mão Nhật Kê ở hướng Tây Nam là hung dữ điên cuồng nhất, nếu mượn khí tiêu điều của Mão Nhật Kê nhằm đúng ngày Trung thu đánh vào mộ tổ nhà nào thì con cháu nhà ấy chết chắc.

Hữu Hiên tiên sinh điếm xuống huyết Hùng Kê Đề Nhật đích thực là chính huyết chân long, có thể giữ cho con cháu hai thôn đại phú đại quý, nhưng dù ông ta vô tình hay hữu ý, trên đây Kê Đề điếm huyết Hùng Kê, chẳng khác nào ẩn giấu mối nguy hại nói trên, chờ gặp đúng tiết Trung thu Mão Nhật Kê tinh quân chiếu thẳng, nước và trăng kết hợp với thời gian và phương hướng, tiềm ẩn vô số' nguy cơ, sẽ trở thành vũ khí giết người.

Bóng nước phản chiếu huyết đường, bản thân đã là một loại sát khí khó khắc phục trong thuật phong thủy, tùy theo hình ảnh phản chiếu cùng thời gian khác nhau mà khiến tinh thần con người sản sinh những hình thức mê loạn khác nhau. Ví dụ như ráng hồng mặt trời lặn đằng Tây phản chiếu lên huyết đường chính là loại sát khí hung dữ rất nổi tiếng, gọi là Huyết Bồn Chiếu Kính, khiến người ta chết trong họa đao kiếm, sử dụng loại sát khí này có thể trở thành một phương pháp giết người hết sức tinh vi.

Huyết Hùng Kê Đề Nhật hướng về phía Tây, vốn không xung đột với phương vị của Mão Nhật Kê tinh quân, nhưng vì trước mình đường ngập nước, trăng tròn Trung thu vào canh ba khắc cuối vừa vặn rọi xuống mặt nước ở mình đường phản chiếu lên cửa chính từ đường, hướng phản chiếu cũng chính là phương hướng Mão Nhật Kê chết người trong dịp Trung thu, hình thành sát khí âm hàn không thể chống đỡ tấn công trực diện vào cửa chính từ đường. Nếu cửa từ đường được đóng chặt, thì dù luồng sát

khí này có âm tà cỡ nào cũng không thể chiếu vào bên trong, sát quang không chiếu tới kim tháp và bài vị tổ tiên, sát khí mạnh đến mấy cũng uổng công.

Vấn đề nằm ở việc trong từ đường bị ngập nước. Trăng rọi xuống mặt nước mình đường đương nhiên không chiếu tới bài vị tổ tiên, nhưng nếu ánh trăng có thể rọi vào chỗ nước ngập trong từ đường thì hoàn toàn có thể khúc xạ chiếu tới bài vị, sinh ra sức mạnh giết người. Kẻ sát nhân chỉ cần khiến ánh trăng chiếu tới bài vị sâu nhất trong từ đường là có thể giết người thành công.

Muốn làm được điều này, chỉ có một cách, đó là vào đúng đêm Trung thu mở cửa từ đường, treo một tấm gương lớn phía trên cửa, sao cho gương nằm yên vị, mặt gương chiếu thẳng xuống mặt đất, là ánh trăng có thể rơi vào mình đường trước, sau đó phản xạ về hướng cửa từ đường, từ tấm gương treo trên cửa phản xạ xuống mặt đất ngập nước trong từ đường, cuối cùng khúc xạ lên bài vị.

Linh khí của huyết Hùng Kê Đề Nhật theo lẽ tự nhiên cần ánh sáng mặt trời ban ngày mới có thể linh động, giờ giữa lúc đêm khuya chịu tà quang của Mão Nhật Kê chiếu suốt một canh giờ, khiến Hùng Kê nảy sinh ảo giác ban ngày, vi phạm lẽ âm dương, đột nhiên tỉnh giấc, điều này làm cho nam đỉnh hai họ toàn thân lạnh buốt thấu xương, trước mắt chỉ thấy ảo giác khủng khiếp, nên vung đao chém người. Thực ra, dù cho họ giết người hay bị người giết, cũng chỉ có một con đường chết.

Hùng Kê Đề Nhật vốn tốt là thế, vào đêm Trung thu ấy đã bị đổi thành Mão Kê Ảo Nguyệt.

Lục Kiều Kiều hiểu ra đầu đuôi mọi chuyện, mới ngẩng đầu tìm tấm gương treo trên cửa lớn mà không thấy.

Tấm gương này nhất định không nhỏ, ít nhất cũng phải rộng chừng bốn năm thước mới có thể thu trọn ánh sáng hắt lên từ mình đường, rồi lại chiếu bóng trắng xuống mặt nước rộng nhường này. Một chiếc gương lớn như vậy thời nay vẫn chưa đâu sản xuất được, chỉ có thể nhập về từ phương Tây, nên giá tiền chắc chắn không rẻ, dùng xong còn phải tháo đem xuống núi tiêu hủy chứng cứ, càng không phải chuyện đơn giản; thêm nữa giờ đang là thời gian xảy ra sự việc đêm qua, mặt trăng gần như ở đúng cao độ hôm qua, sát cơ hiển lộ đương nhiên cũng giống đêm qua, thầy phong thủy nếu đến thăm lại mộ, nhất định sẽ xuất hiện ở đây vào thời gian này để kiểm tra xem vấn đề nằm ở đâu. Cũng có nghĩa là trong thời khắc này, gương còn, thì người ắt còn, việc bọn họ muốn làm chính là dẫn dụ người đó ra mặt.

Vì vậy Lục Kiều Kiều bước ra khoảnh minh đường lộ thiên, cố ý cho đối phương thấy mình đã tìm được chính xác lỗ thoát nước sau đó cho thoát nước đi thế nào. Đối phương chắc chắn hiểu rõ: nước là điểm mấu chốt của sát cục này, người thoát nước ở minh đường rõ ràng cô ý nói với y:

cục thế bày ra đã bị nhìn thấu, cũng biết y đang ở gần đây, có tiếp tục nấp cũng vô ích, nếu không đủ khả năng giết Lục Kiêu Kiêu diệt khẩu, chỉ bằng mau bỏ trốn cho sớm.

Hành động của Lục Kiêu Kiêu quả nhiên đã ép được đối phương hiện thân. Có điều cô chẳng phải đại hiệp võ công cái thê vì dân trừ hại, cũng không định vì một trăm lạng vàng mà bán mạng, sở dĩ tiên phong xông vào đêm tối là bởi bản thân cô đã có suy tính kỹ càng.

Nếu như đối phương chính là người muốn ép cô về Giang Tây tìm Long Quyết, thì ngày nào cô còn chưa về tới Giang Tây, ngày đó y còn chưa gây hại tới tính mạng cô, đây là điều cô vững tâm nhất, chỉ cần cô không uy hiếp tính mạng đối phương, y cũng sẽ không ép cô vào chỗ chết, trò chơi này vẫn bắt buộc phải chơi tiếp.

Bởi vì, Long Quyết so với tính mạng Lục Kiêu Kiêu còn quan trọng hơn nhiều.

Nhưng nếu đối phương không có quan hệ gì với cô, đương nhiên có khả năng y sẽ ra đòn sát thủ, Lục Kiêu Kiêu cố tình ăn vận giống An Long Nhi, lại lấy khăn bịt mặt chính là để phòng bị đối phương nhận diện. Giờ nếu cùng An Long Nhi xuất kích, hai người có thể làm đối phương mê loạn, cũng có thể dẫn đường chỉ hướng cho bổ khoái quan sai phía sau tới bắt người.

Lục Kiêu Kiêu chạy vào khu rừng đen sau lưng từ đường, Jack và đám bổ khoái đang chờ đợi trong bóng tối cũng lập tức xông theo.

An Long Nhi thân thủ nhanh nhẹn, nhảy một bước đã vọt lên trước mặt Lục Kiêu Kiêu, tay phải rút cây trượng gỗ từ sau lưng, lao vút đi như tên bắn, đuổi tới nơi phát ra tiếng lá động, quả nhiên trong rừng có hai người mặc áo đen đang gấp rút chạy lên núi.

Bọn họ mặc đồ đen, nếu nằm phục dưới đất, lại giữa đêm tối chắc chắn rất khó bị phát hiện, nhưng trong khu rừng tĩnh mịch, chỉ một cử động nhỏ cũng phát ra tiếng động rất lớn, Jack và đám bổ khoái đã nhanh chóng phát hiện ra dấu vết bọn người áo đen.

Hai kẻ áo đen rất thông thuộc đường núi, lẩn nhanh như chạch, An Long Nhi cùng bốn bổ khoái theo sát phía sau.

Lục Kiều Kiều hét lên với bọn họ: "Quan sai, mau đồn hai kẻ đó xuống núi!" rồi kéo Jack chạy theo con đường mòn dẫn xuống núi chặn đường bọn áo đen.

An Long Nhi gấp rút truy đuổi, tay trái rút từ sau lưng sợi thừng, nhưng rừng núi Giang Nam cây cối rậm rạp, cành lá cứ tấp vào mặt theo từng bước chạy, làm sợi tiêu thừng trong tay thẳng bé không có cơ hội sử dụng.

Bốn bố khoái cũng dần vượt lên, từ trên sườn núi cao lùa xuống, hình thành trận thế gọng kìm, cộng thêm An Long Nhi là năm người, vây như vây lợn, đồn hai tên áo đen chạy xuống núi.

Vòng qua dãy Kê Đề đuổi tới sườn núi phía Bắc, hai kẻ áo đen càng chạy càng đuổi, nhưng sườn núi cũng càng lúc càng dốc đứng, người bình thường đã không thể đi bộ được nữa.

Bọn người áo đen chỉ mong thoát thân, cắm đầu chạy thực mạng xuống sườn dốc, vừa chạy vừa lăn, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Bốn bố khoái thấy địa hình hiểm trở, đều hãm lại tốc độ truy đuổi, vịn vào cây cối hai bên kiên trì trượt xuống.

An Long Nhi thân thủ nhẹ nhàng, vốn chẳng

màng đến địa hình, nhún chân vọt lên không trung, nhảy thẳng xuống sườn dốc, một lần nhảy xa đến ba bốn trượng, chân vừa chạm đất đã nhẹ nhàng lấy đà nhảy bật lên, như cánh chim ưng bám sát hai kẻ áo đen.

Bọn người áo đen đang lăn nhanh xuống dốc, nghe đằng sau có tiếng gió vun vút thì kinh hãi, không ngờ kẻ truy đuổi lại liều mạng như thế, còn nhảy hẳn xuống dốc núi!

An Long Nhi cuối cùng cũng tiếp cận được một trong hai tên áo đen, cây gậy gỗ từ trên cao giáng xuống, trúng lưng đối phương.

Cây gậy gỗ này là gậy dò đất của thầy phong thủy, một đầu tròn một đầu nhọn, dài như cây kiếm, vào tay An Long Nhi lại trở thành một loại vũ khí gần tuyệt hảo.

Hai kẻ áo đen đang trên đà lăn xuống, nghe tiếng xé gió thì biết binh khí đã đuổi đến sau lưng, tình thế cấp bách, chúng không kịp quay đầu, đành rút từ sau eo một cây gậy gỗ múa tít trên đầu, làm thành một vòng cơn

bảo vệ, "cốp" một tiếng vừa may đỡ được một gậy đâm xuống của An Long Nhi.

An Long Nhi có chút bất ngờ, một là thứ binh khí đối phương rút ra giống hệt của mình, hai là chiêu thức đối phương sử dụng lại là chiêu Triền đầu quả não trong Thiếu Lâm Mai Hoa đao. Chiêu này thiên về chuyển thủ thành công, đao ảnh vây quanh kín mít đến nước cũng không lọt, nhưng mũi đao xoay tròn tỏa ra lại mai phục sát cơ bốn bề.

Đòn này của tên áo đen quả nhiên hữu hiệu, An Long Nhi không dám lãn xả tấn công nữa, chỉ

đành mượn dư lực của hai cây gậy giao nhau, trượt ngang trên không một thước, tránh khỏi vòng công kích gậy gỗ của y.

Tên áo đen chẳng nghĩ ngợi nhiều, gạt được đòn sát thủ của An Long Nhi, liền học theo đối phương nhảy xuống sườn dốc. Làm vậy tốc độ nhảy của y cũng sẽ ngang bằng với An Long Nhi, chí ít không bị đối thủ tiếp cận tấn công từ phía sau.

sườn núi dốc tuy khiến người ta không thể đứng được, nhưng cây cối lại thưa thớt hơn nhiều. An Long Nhi không thể tóm được tên áo đen kia, lập tức vung thừng trong tay ra, "vút" một tiếng quật tới tên áo đen ở gần mình hơn. Tên áo đen đang nhảy xuống dốc, sợi thừng mang theo mũi tiêu thép quý dị nhằm thẳng vào thân dưới y, chỉ cần y nhảy xuống với tốc độ thế này, sợi thừng vừa chạm vào sẽ quấn lấy chân y, làm y mất thăng bằng trên không, An Long Nhi có thể xuất ra chiêu kế tiếp trói gô y lại.

Ai ngờ tên áo đen phản ứng cực nhanh nhạy, phát hiện tiêu thừng đang quết tới dưới chân thì lập tức co chân lên, gạt cây gậy gỗ trên tay xuống. An Long Nhi thấy sợi thừng chặt lại thì biết dây thừng đã bắt được vào thứ gì đó bèn giật cổ tay phát lực quấn chặt mũi tiêu, kéo mạnh về. Tên áo đen nhảy qua dây thừng thoát nạn, còn sợi thừng của An Long Nhi kéo về cây gậy gỗ của đối phương.

Dưới dốc chính là con đường mòn men theo sườn núi, hai tên áo đen thấy sắp tới mặt đường, bèn tăng tốc nhảy xuống. Nhờ ánh trăng, bọn chúng đột nhiên trông thấy trên đường có hai bóng người đang đợi sẵn,

hai người này chính là Lục Kiều Kiều và Jack, nhưng giờ đã chẳng còn lối thoát nào nữa, hai bên chỉ có thể chính diện nghênh chiến.

Tên áo đen thứ nhất đã sắp bổ người xuống mặt đất. Jack ngắm chuẩn điểm rơi, hai tay nắm chặt sợi thừng đã thắt thành thông lọng, quăng trên đầu một vòng rồi ném tới kẻ đang bay trên không.

Cao bồi miền Tây giỏi nhất là trò này, dưới ánh trăng sáng, quăng dây thừng bắt người chẳng phải chuyện khó đối với Jack. Thông lọng chụp chính xác vào chân tên áo đen, Jack dùng lực giật mạnh, khiến tên kia ngã dập xuống đất, kêu lên một tiếng thảm thiết.

Tên thứ hai bị An Long Nhi cản ở phía sau, tới con đường muộn hơn một chút, hăn nhảy lên không vừa hay trông thấy đồng bọn bị Jack chụp thông lọng, Lục Kiều Kiều tay lăm lăm khẩu súng Tây chĩa vào tên tù binh, còn Jack đang định xông lên trói người.

Tên áo đen đến sau đột nhiên hét to một câu chú ngữ: "Mão Nhật Tinh Quân hóa cấp như luật lệnh! Khai!"

Jack nghe tiếng ngẩng đầu nhìn lên, cảm thấy trên đầu lóe lên một quầng sáng màu vàng.

Giữa quầng sáng xuất hiện một hình vẽ quái dị được hợp thành từ vô vàn điểm trắng, Jack lập tức tê liệt ngã lăn ra đất.

Lục Kiều Kiều vừa nghe thấy câu chú ngữ này, liền cụp chặt ngón cái, ngón giữa, ngón áp út tay trái, làm thành Tam Thanh quyết lật ngược tay che trước mắt, tay phải giơ súng nhắm vào điểm rơi của tên áo đen, bóp cò... "păng" một tiếng.

Quầng sáng vàng trên bầu trời lập tức tiêu tan, hai tên áo đen đều ngã dúm dúm.

Tên áo đen vừa đọc bùa chú bị trúng đạn vào chân, máu tuôn xối xả, ngã xuống đất, vật lộn một hồi đứng lên rồi lại ngã sõng soài.

An Long Nhi đuổi sát phía sau tên áo đen, mắt không rời đối thủ gần mình nhất, toàn bộ cảnh tượng tên áo đen niệm bùa chú, phát ra quầng sáng vàng và hình vẽ quỷ dị đều không lọt khỏi mắt An Long Nhi. Khi ánh sáng vàng lóe lên, thằng bé cũng giống Jack đều lập tức tê liệt mất đi tri giác, lăn từ trên dốc xuống con đường núi bên dưới, ngã ngay bên cạnh hai tên áo đen. Jack ngã xuống không còn biết gì nữa, hai tay đang

nắm sợi thừng buông lỏng, tên áo đen bị chụp thòng lọng nằm dưới đất thừa cơ bò dậy, định ra đỡ đồng bọn vừa bị trúng đạn.

Lục Kiều Kiều lên đạn khẩu súng lục, hét lớn: " Cả hai đều không được động dậy! Bằng không tôi sẽ bắn ngay!"

Súng Tây thời này mỗi khi bắn xong một phát lại phải nạp thuốc súng và đạn, tên áo đen vốn không tin súng Tây có thể bắn liên tiếp hai phát, nên không thèm màng đến lời hăm dọa của Lục Kiều Kiều, đỡ tên trúng đạn từ dưới đất dậy định chạy.

Tên áo đen đang ngã dưới đất nghe tiếng Lục Kiều Kiều, trong lòng vô cùng ngạc nhiên, không ngờ có người vẫn đứng vững sau đòn tấn công bùa chú của mình. Đương nhiên hắn cũng không tin khẩu súng Tây trên tay cô gái này vẫn có thể bắn ra một phát đạn nữa.

Tay hắn này giờ vẫn rịt chặt lấy vết thương ở chân, hai bàn tay đã đầm máu tươi, lúc này một tay vịn vào tên đồng bọn đang đỡ mình, một tay xoay cổ tay, ngón tay chụm thành kiếm quyết vẽ nhanh một đạo Huyết phù về phía Lục Kiều Kiều, một luồng khí đỏ tụ lại giữa ngón tay hắn, môi hắn khê động, lẩm nhẩm niệm chú... "Pằng!" Lại một tiếng súng nổ, lần này tên áo đen đang đỡ đồng bọn định chạy trốn bắn văng về phía con dốc, ngã lăn ra đất, máu từ cổ họng tóe ra như suối, làm ướt đầm tên áo đen đang ngồi dưới đất. Tên này tức thời thất kinh, kêu " á" lên một tiếng, ngừng thi triển bùa chú, lao tới định vực tên vừa ngã dậy, nhưng làm cách nào cũng không ngăn được máu phun ra.

Huyết phù là cấm thuật trong đạo thuật, có thể khiến quá trình vận chuyển huyết khí trong cơ thể đối phương bỗng chốc ngừng lại, người lập tức rơi vào trạng thái chết giả, nếu trong vòng một canh giờ không được giải Huyết phù, toàn thân người trúng bùa sẽ chuyển sang màu đen, khí huyết tàn dẫn đến tử vong.

Lục Kiều Kiều nhận ra cấm thuật này, biết rõ hậu quả trúng phải Huyết phù. Jack và An Long Nhi đã trúng bùa ngã xuống, nếu cô cũng bị đốn ngã, bên cạnh tuyệt đối không còn ai hiểu đạo thuật có thể cứu cô, trong lúc nước sôi lửa bỏng, Lục Kiều Kiều đành phải nổ súng.

Nhưng trong lúc cấp bách, tay Lục Kiều Kiều run bần bật, viên đạn vốn định bắn vào kẻ đang thi triển đạo thuật lại bắn trúng kẻ đứng bên cạnh.

Hai lần nổ súng, đều liên tiếp bắn ngã hai người, mặt đất máu chảy thành sông, ngay người phe mình cũng đã ngã xuống cả, Lục Kiều Kiều chưa từng trải qua cảnh tượng này bao giờ. Hai tay cô giơ súng chĩa thẳng vào tên áo đen đang ngồi bệt dưới đất, hơi thở càng lúc càng nặng, giọng run rẩy: "Súng của ta có thể bắn liên tiếp... Nếu người ngồi yên... ta cũng sẽ không bắn..."

Tên áo đen cũng bịt kín mặt hết Lục Kiều Kiều, chỉ lộ ra hai con mắt, tay hằn rịt chặt vết thương trên cổ tên đồng bọn, im lặng nhìn cô. Lục Kiều Kiều tiếp tục nói: "Đạo thuật của người ta đều đã thấy cả rồi... người... còn động ngón tay lần nữa... ta sẽ lập tức giết chết người! Tên áo đen vẫn nghi hoặc nhìn cô gái bịt mặt trước mắt. Từ ánh mắt y, Lục Kiều Kiều biết y đang vắt óc nghĩ đối sách, bèn chĩa súng sang khoảng đất bên cạnh y, bắn "pằng" một tiếng, làm đất đá bắn tung tóe, tên áo đen giật thót mình, co rúm người lại một phía.

Lục Kiều Kiều như phát điên hét lên: "Không được động đây! Nghe rõ chưa?!"

Lần này tên áo đen đã có phản ứng, căng thẳng gật đầu, y nhận ra khẩu súng kia quả thực có thể bắn đạn liên tiếp.

Lục Kiều Kiều biết cứ để y nhìn chăm chăm như thế, sớm muộn cũng tìm ra sơ hở quật ngược lại mình, bèn ra lệnh: "Quay người lại nằm bò ra đất! úp mặt xuống không được nhìn! Tên áo đen lần này đã biết nghe lời, ngoan

ngoãn quay người bò ra đất.

Lục Kiều Kiều vô cùng lo lắng tên áo đen phản kháng, cô không dám rời mắt khỏi y nửa phân, cũng không dám lại gần kiểm tra, để trói gô cả bọn lại, dù hai tay đã tê mỏi đau nhừ, vẫn cô' kiên trì chĩa súng vào kẻ đang nằm úp xuống đất.

Lúc này, mấy bố khoái đuổi từ trên dốc xuống cuối cùng đã tới nơi, bọn họ trói tên áo đen bị thương ở chân trước, cầm máu băng bó vết thương cho y, rồi lại kiểm tra đến tên trúng đạn ở cổ, phát hiện tên này vì mất máu quá nhiều đã chết rồi.

Lục Kiều Kiều cuối cùng cũng có thể thả lỏng người, cô lão đảo như bị hạ đường huyết, đưa mắt nhìn tới các đồ vật rơi vãi trên mặt đất. Dưới

đất có ba cây gậy phong thủy, thuộc về An Long Nhi và hai tên áo đen; sợi thừng của An Long Nhi; dây thòng lọng của Jack; còn cả một tấm lưới, bên trên có hơn chục mảnh gương tròn, xếp thành trận gương phù chú theo vị trí của một trong hai mươi tám chòm Thiên Tinh, Mão Nhật Kê.

Lúc này Lục Kiều Kiều mới vỡ lẽ, thứ treo trên cửa chính từ đường huyết Hùng Kê Đề Nhật phản xạ tà quang của ánh trăng, không phải tấm gương to bằng chiếc ván giường, mà là trận gương phù chú Mão Nhật Kê còn có sức sát thương lớn hơn này.

Những tấm gương được xếp thành trận Thiên Tinh, lại cộng thêm sức mạnh của bùa chú khai quang, uy lực vượt xa tấm gương lớn trong tường tượng của Lục Kiều Kiều; dùng gương

nhỏ kết vào lưới, thì khi lắp đặt không cần khiêng một tấm gương lớn lên núi, lúc dỡ bỏ cũng có thể cuộn lại nhanh chóng. Lục Kiều Kiều không khỏi khâm phục người thiết kế ra sát trận này, nếu không phải tâm thuật bất chính, người này nhất định sẽ là danh sư một đời.

Vừa rồi bùa chú được tên áo đen phát ra giữa tầng không, đánh đổ Jack và An Long Nhi, cũng chính nhờ vừa làm phép vừa vung ra trận kính Mão Nhật Kê này phối hợp, nên mới có sức sát thương lớn như vậy. Lục Kiều Kiều giờ đã biết đối phương dùng loại bùa chú gì, đương nhiên cũng có cách giải cứu.

Lục Kiều Kiều xem xét tình trạng An Long Nhi và Jack thấy hai người chỉ hôn mê bất tỉnh, nhịp thở và thân nhiệt vẫn bình thường, bèn gọi mấy bồ khoái khiêng họ ra khu vực an toàn toàn rồi mới tiến hành cứu chữa.

Mấy bồ khoái được cắt cử lên núi tìm Hà đại nhân và hai vị sư gia, lại qua thôn ôn Phượng kêu thêm mười mấy người tới giúp, mang theo hai chiếc xe la kéo, đặt Jack và An Long Nhi lên một chiếc, hai tên áo đen lên một chiếc, rầm rộ kéo về thôn ôn Phượng.

Xác tên áo đen bị chết được cuộn chiếu đặt ngoài từ đường ôn gia, tên còn sống bị trói cứng, treo lên gốc cây lớn ở tiền đường, do người trong thôn trông chừng.

Nói là trông chừng, thực ra dân thôn đã trút toàn bộ phần nộ lên người tên áo đen, hết phang gậy lại chọi đá vào người hắn. Người thôn Thượng

Cát cũng biết tin đã bắt được hung

thủ bày ra phong thủy sát cục hại người, lũ lượt kéo sang từ đường ôn gia, ngoài từ đường càng lúc càng đông người vây kín, đã bắt đầu có người chọi sỏi lên xác chết tên áo đen.

Ôn Phượng vốn là thôn giàu có, từ đường đương nhiên không nhỏ, được chia thành ba khoảnh sân tiền đường, trung đường và hậu đường, Jack và An Long Nhi được đặt ở đây.

Lục Kiều Kiều kêu người chuẩn bị giấy vàng và chu sa, đầu tiên bắt mạch cho hai người, thấy mạch tượng ổn định bình thường. Tuy bọn họ cũng trúng phải bùa chú tà thuật từ trận gương Mào Nhật Kê như đám người điên loạn tối qua, giờ chắc cũng đang chìm đắm trong ảo giác, nhưng so ra, tà thuật Jack và An Long Nhi trúng phải chỉ là bùa chú được gấp rút sử ra trong lúc hoảng loạn, sức sát thương kém xa đại sát phong thủy do linh khí đất trời cùng sức mạnh vô hạn của tinh tú và mặt trăng cấu thành.

Lục Kiều Kiều dùng chu sa lần lượt vẽ lên trán hai người một bùa hóa khí, lại đem giấy vàng chu sa viết bùa đốt hóa thành tro, hòa thành một bát nước, từ từ rót vào miệng hai người. Lần này Lục Kiều Kiều không dấy động can qua bùa giải như tối qua bởi đó chỉ là cách miễn cưỡng cứu mạng lúc cấp bách, rất có hại đối với sức khỏe con người. Người bệnh trước mặt là người của mình, bệnh tình cũng không nguy ngập, nên Lục Kiều Kiều dùng cách ôn hòa nhất giải bùa cho hai người.

Một lúc sau, An Long Nhi dần dần tỉnh lại, ánh mắt hoang mang kinh hoảng, tựa như vừa mơ

thấy ác mộng. Lục Kiều Kiều tới bên thẳng bệ, vỗ vỗ mặt nó hỏi: "Long Nhi, Long Nhi... Không sao chứ? Cô đây này."

An Long Nhi định thần lại, nhìn thấy Lục Kiều Kiều liền thở phào, vẻ mặt nhẹ nhõm hẳn, đưa tay tóm lấy áo Lục Kiều Kiều, nói: "Cô Kiều, cháu mơ thấy ác mộng."

Lục Kiều Kiều xoa đầu nó, dỗ dành: "Ổn rồi ổn rồi, giờ mọi người đều không sao hết, nghỉ ngơi một lúc đi."

Lúc này Jack cũng đã tỉnh lại, anh ta đột nhiên mở bừng mắt ngồi bật dậy, nhìn khắp lượt những người xung quanh, rồi hoảng loạn hét lớn:

"Kiều Kiều! Mau mặc quần áo vào!"

Lục Kiều Kiều nghe vậy, quay sang tát "bốp" vào mặt Jack một cái. Mọi người xung quanh đều phá lên cười.

Trong quá trình Lục Kiều Kiều cứu chữa cho Jack và An Long Nhi, dân thôn ôn Phước và tri huyện Thanh Thành Hà đại nhân đều túc trực bên cạnh quan sát, thấy hai người đã tỉnh lại, khoảnh sân giữa từ đường vang dậy tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Hai người đàn ông trung niên ăn vận như thương nhân bước tới bên Lục Kiều Kiều, một người cao lớn tráng kiện, ngũ quan tỏa ra khí dương cương; một người trông trẻ hơn một chút dáng thấp béo, nhưng nhìn vào có cảm giác khỏe mạnh vững chắc, cả hai tuy vận quốc phục nhưng so với thương nhân thông thường lại có vẻ nhanh nhẹn hoạt bát khó diễn tả thành lời.

Chính giữa trán, ở vị trí Ấn Đường của hai

người này đều có một vết sẹo phồng, Lục Kiều Kiều vừa nhìn đã biết đây chính là hai trong mấy chục người trúng bùa được cô cứu đêm qua.

Hai người bước tới trước mặt Lục Kiều Kiều, cúi đầu khum tay hành đại lễ, người cao nói:" Chúng tôi là thân hào thôn ôn Phước, tại hạ Ôn Hán Phong, còn vị này là ôn Tổ Ninh. Tai bay vạ gió tối Trung thu khiến mấy chục mạng người thôn ôn Phước và Thượng Cát chúng tôi suýt mất mạng, may gặp được tiên cô thần thông cứu sống, nếu không bây giờ thôn chúng tôi đã nhà nhà phát tang, hộ hộ tuyệt hậu rồi... Còn chưa kịp tới tạ ơn, hôm nay tiên cô lại giúp chúng tôi bắt được kẻ gian phá hoại phong thủy, đại ân đại đức này cả đời chúng tôi không dám quên, xin tiên cô nhận cho một lạy của toàn thể dân thôn ôn Phước." Nói xong liền cùng mọi người quỳ xuống dập đầu bái lạy Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều chưa từng nhận lễ lớn nhường này, vội vàng đưa tay ra đỡ hai người ấy dậy:"

Xin đừng khách khí, đây là việc Hà đại nhân giao cho, tiểu nữ đương nhiên phải dốc lòng dốc sức, xin mọi người mau đứng dậy."

Tiếp đó, Lục Kiều Kiều lại ghé tai tri huyện đại nhân nói: "Hà đại nhân, kẻ đang treo bên ngoài từ đường, nếu còn không lôi về nha môn thẩm vấn e rằng sẽ bị đánh chết mất, liệu..."

Hà đại nhân "ồ" một tiếng vẻ hiểu ý, tức tốc gọi sư gia Mạnh Hiệt lại, thì thầm đôi câu, sau đó Mạnh Hiệt đứng giữa sân nói với toàn thể bà con dân thôn: "Kẻ gian phá hoại mộ phần tối qua bắt được, theo luật phải đưa về nha môn

xét hỏi rồi định hình phạt, nha môn nhất định sẽ đòi lại công bằng cho bà con. Bây giờ quan sai sẽ áp giải tên này về nha môn trước, sau khi mở phiên xét xử tội trạng sẽ dán cáo thị thông báo, mọi người có thể cử thân hào tới nghe xét xử..." Nói xong một bài quan cách liền cùng mấy quan sai chuẩn bị áp giải hai kẻ áo đen một sống một chết về nha môn.

Lục Kiều Kiều thấy Jack và An Long Nhi đã tỉnh lại, hai kẻ áo đen cũng được đưa đi, tinh thần nhẹ nhõm phần nào, bèn ngồi bệt xuống bậc đá trong từ đường. Dân thôn ôn Phượng lập tức pha trà rót nước, đám đàn bà con gái đỡ Lục Kiều Kiều vào ngồi trong nội đường.

Lục Kiều Kiều nói với Hà đại nhân: "Hà đại nhân, tiểu nữ mệt quá, có lẽ hôm nay không quay về Thanh Thành được, Hà đại nhân có việc gấp xin cứ về trước, đợi một hai ngày nữa tiểu nữ xin đến thỉnh an..."

Hà đại nhân liền thoảng nói "được, được", còn dặn dò Lục Kiều Kiều: "Vậy Lục tiểu thư cứ ở đây nghỉ ngơi ít bữa, hai ngày sau ta sẽ phái người tới đón tiểu thư về Thanh Thành, đến lúc đó sẽ cảm tạ đầy đủ!" đoạn quay sang bảo ôn Hán Phong: "ôn tiên sinh nhớ tiếp đãi Lục tiểu thư cho chu đáo, tiểu thư đây là khách quý của huyện Thanh Thành chúng ta, không được thất lễ đấy."

Ôn Hán Phong và ôn Tổ Ninh đương nhiên hết mực vui lòng, lập tức sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều đầu óc rối bời, chỉ muốn thả lỏng đôi chút, thều thào gọi: "Long Nhi, châm cho cô cử thuốc..."

Lục Kiều Kiều được sắp xếp ở nhà ôn Tổ Ninh. Nhà Ôn Tổ Ninh là một hộ lớn trong thôn, đơn gia độc viện, bên trong nhà có mười mấy gian phòng nhỏ, tuy ở thôn quê nhưng các phòng bài trí không hề quê mùa chút nào, có thể thấy ôn Tổ Ninh kinh doanh trong thành đã lâu, thói quen sống đã hoàn toàn không còn phong vị thôn quê nữa.

Từ tối Trung thu đến giờ, Lục Kiều Kiều chưa có đêm nào được ngủ yên, đầu tiên là trận đại chiến ở quán trọ, dùng cửu Tự ấn phá tà cứu người; tiếp đến lại đêm hôm mò lên dãy Kê Đề bắt phong thủy tà sư, hao mòn thể lực không nói, còn phải ra sống vào chết, cuối cùng vẫn ôm một bồ nghi vấn.

Cô mê man ngủ suốt một ngày một đêm, trong đầu không thôi hồi tưởng lại mọi tình tiết gặp phải mấy ngày hôm nay.

Mặt trời ló dạng, Lục Kiều Kiều cuối cùng cũng tỉnh dậy.

Cô thay tạm tấm áo lụa xanh rộng rãi của phu nhân ôn Tố Ninh, đây là món hàng thêu tinh xảo được Ôn Tố Ninh mua từ Kinh thành về, kiểu dáng tao nhã quý phái, nhưng mặc lên người Lục Kiều Kiều lại khiến cô trông như một con búp bê Tây.

Cô hút xong cữ thuốc, rửa mặt chải đầu gọn gàng, rồi mới liêu xiêu ra khỏi cửa phòng, chào hỏi qua loa mấy người nhà họ ôn nhiệt tình, đoạn bước ra sân trước.

An Long Nhi và Jack đều đang ở trong sân, giữa sân còn có hai thằng bé trai đang luyện quyền.

Hai thằng bé kẻ tấn người lùi, quyền pháp trầm ổn cương mãnh, Lục Kiều Kiều không hiểu gì về võ thuật nhưng có thể nhận ra quyền pháp của chúng khác hẳn với An Long Nhi.

Công phu của An Long Nhi phóng khoáng mau lẹ, khi thi triển thì tựa như chân không chạm đất; còn quyền pháp của hai thằng nhóc này chậm rãi chắc chắn, đòn đánh ra nhất định rất đau.

Lục Kiều Kiều say sưa nhìn, bỗng dưng nhớ lại buổi chiều một tháng trước xem An Long Nhi luyện võ mãi nghệ ở bến Thiên Tự thành Quảng Châu. Hôm đó An Long Nhi vẫn được gọi là thằng bé tóc vàng, đối với cô chỉ là một đứa trẻ xa lạ, vậy mà chỉ vùn vện một tháng, hai người đã trở thành chiến hữu cùng nhau vào sinh ra tử, An Long Nhi còn cùng cô lặn lội đường xa trở về quê nhà... Thật không thể không cảm thán trước sự an bài của sô' mệnh! Ban đầu Lục Kiều Kiều mua An Long Nhi về làm gia bộc, hoàn toàn xuất phát từ nhu cầu làm ăn. Tiền thuốc của cô càng ngày càng nhiều, nếu chỉ loanh quanh ồ chồn phong nguyệt coi bói bốc quẻ cho đám kỹ nữ, kiếm một tháng bảy tám chục lạng bạc, có thể

coi như khá hơn rất nhiều ngành nghề, không phải không sống được, nhưng tiền tiết kiệm sẽ càng lúc càng ít, mà muốn kiếm một khoản tiền lớn thì chỉ còn cách xem phong thủy.

Trong thành có đầy danh sư phong thủy, ai lại đi mời một cô gái xem phong thủy kia chứ?

Cô đành mượn danh đàn ông con trai để kiếm tiền bằng nghề này, nhưng cô vốn không thể

khiến một người đàn ông có kiến thức phong thủy tương đối nghe mình sắp đặt, tiền kiếm được rồi lại phải ăn chia với người ta, vì vậy lựa chọn tốt nhất chính là đích thân đào tạo một thằng bé hiểu biết võ vè về phong thủy.

Chỉ cần bản thân mỗi láis tâng bốc nó thành tiên đồng, rồi tự mình nắm bắt chuyện làm ăn cũng như bí quyết phong thủy mầu chốt, để thằng bé đó sắm vai một bảg hiệu sống biết nói là được. Đứa bé này cần phải trung thành, vì nó phải kiếm tiền cho mình, không thể hại mình được; cũng cần mặt mũi sáng sủa, nếu vừa sáng sủa vừa cổ quái thì càng tốt, như vậy mới giống tiên đồng, càng hét được giá cao.

Trên thực tế, Lục Kiều Kiều cứu Đảo Địa Mộc Tinh cục bất lợi đường tôn tử cho thôn Trần gia, chính là thử nghiệm phương thức kiếm tiền này, một lần đã thu về được hai trăm lạng bạc. Số tiền một buổi chiều ấy kiếm được, còn hơn hai tháng khốn khổ chạy hết kỹ viện này tới kỹ viện kia, càng hơn nhiều so với số tiền một người bình thường kiếm được trong hai năm. Vụ Hùng Kê Đề Nhật trước mắt cũng một nhát chém bay một trăm lạng vàng của tri huyện đại nhân, có thể thấy làm thầy phong thủy để kiếm hơn coi bói nhiều.

Lục Kiều Kiều đứng sau lưng An Long Nhi, nhìn mái tóc vàng trên đầu thằng bé.

Qua chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay, có thể thấy An Long Nhi vì bảo vệ cô mà không màng nguy hiểm bản thân, lại răm rắp nghe theo lời cô sắp đặt. Nếu không phải đang gặp chuyện, có lẽ bây giờ cô đã cùng An Long Nhi kiếm bộn

bạc trong tỉnh thành rồi.

Ôn Hán Phong từ ngoài cửa bước vào, vừa thấy Lục Kiều Kiều lập tức cao giọng chào hỏi: "Tiên cô dậy rồi đấy ư, cô nghỉ ngơi đã khỏe chưa?" Jack và An Long Nhi bấy giờ mới biết Lục Kiều Kiều đang đứng sau lưng mình. Mọi người chào hỏi lẫn nhau xong, Lục Kiều Kiều nói với ôn Hán Phong: "ôn tiên sinh, tiểu nữ cũng chỉ là người phàm, chẳng qua học được chút đạo thuật mà thôi, xin chớ chê cười, cứ gọi là Kiều Kiều được rồi."

Ôn Hán Phong nói: "Vậy được, cung kính không bằng tuân lệnh, cô nương cũng gọi tại hạ là Hán Phong được rồi, người trong thôn đều gọi như thế cả."

Ôn Hán Phong mời mọi người vào đại sảnh, phu nhân của ôn Tố Ninh liền gọi người bưng thức ăn lên, mọi người cùng ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện.

Lục Kiều Kiều ngủ suốt một ngày một đêm, bụng đói đến phát điên, ra sức gắp thịt cá bỏ vào mồm, ăn một trận hồi lại người, mới ngồi sang một bên rót chén trà súc miệng; còn Jack và An Long Nhi vẫn tiếp tục chiến đấu.

Lục Kiều Kiều biết ôn Hán Phong lần này tới không thể chỉ đơn giản là thăm hỏi trò chuyện thông thường, bèn khơi chuyện trước: "Hán Phong đại ca, có chuyện này tiểu nữ không hiểu lắm..." Cô đặt chén trà xuống, nhìn sang ôn Hán Phong.

"Nghe nói làn trước có người phá huyết Linh Quy Âm Thủy của thôn ôn Phượng, là vì người thôn Thượng Cát hận các vị làm hỏng phong thủy của bọn họ, bỏ ra một khoản tiền lớn mời thầy về ra tay. Nhưng giờ Hữu Hiên tiên sinh đã sắp xếp cho cả hai thôn một cái huyết mới, cùng táng chung tiên tổ, một tháng nay mọi người đều bình an vô sự, giờ đột nhiên lại có người tới phá hoại, huynh nghĩ... có phải vẫn là người thôn Thượng Cát làm không?"

Ôn Hán Phong mỉm cười, nét mặt có vẻ ngượng ngùng: "Lần này đương nhiên không thể là bọn họ rồi, nếu không nhờ tiểu thư ra tay cứu giúp, người thôn bọn họ cũng hầu như chết sạch trong đêm Trung thu..."

Lục Kiều Kiều hỏi: "Các vị vẫn còn hằn thù với ai ư?"

Ôn Hán Phong trầm ngâm một lúc, đoạn mỉm cười lắc đầu: "Chúng tôi là thương nhân làm ăn đường hoàng, nếu có đắc tội với ai, tôi nghĩ cũng chỉ là tranh chấp chốn thương trường, tiểu thư biết đấy, chuyện làm ăn, có người được thì có người mất mà..."

Câu trả lời này xem ra hoàn toàn là giả dối. Nếu chỉ là cạnh tranh trong thương trường, căn bản không thể dẫn đến chuyện bày ra sát cục phong thủy khiến cả hai thôn diệt tộc thế này, càng không thể có người chủ đích mời về hai thầy phong thủy trình độ cao thâm lại liều mạng nhường ấy.

Đã đến nước này, ôn Hán Phong vẫn không chịu nói ra chân tướng, càng chứng tỏ đằng sau chuyện này còn có một vấn đề lớn hơn nữa.

Lục Kiều Kiều ngồi bên trà kỷ, nhòai người lại gần, quan sát ôn Hán Phong hồi lâu làm ông ta lúng túng, bấy giờ mới đột nhiên thì thầm: "Chuyện này còn chưa xong đâu, các vị không chịu nói tôi cũng không cách nào giúp được."

Ôn Hán Phong bật cười ha ha mấy tiếng: "Lục tiểu thư đã giúp chúng tôi một việc lớn như vậy, đây là chút thành ý của thôn chúng tôi, xin tiểu thư nhận cho." Nói đoạn rút trong người ra một tấm ngân phiếu của Sơn Tây tiền trang, bên trên viết "Năm trăm lạng bạc ròng", hai tay cung kính đưa cho Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều thấy lại có tiền để thu, đương nhiên không khách khí, năm trăm lạng này cứu tính mạng nam đình một thôn, có nhận cũng không hổ thẹn.

Ôn Hán Phong lại nói tiếp: "Không biết hôm nay Lục tiểu thư có thể dẫn Hàn Phong lên huyệt Hùng Kê, chỉ điểm cho Hàn Phong vài chỗ, cũng coi như tạo phúc trăm năm cho bách tính hai thôn được không?"

Lục Kiều Kiều đang định ban ngày lên núi thăm lại huyệt mộ, An Long Nhi và Jack cũng muốn lên xem hiện trường tối qua. Càng ngày Jack càng cảm thấy kinh ngạc trước sức mạnh của phong thủy, càng thêm hứng thú lên núi thăm huyệt. Vậy là đội chuẩn bị ngựa xong, bốn người lập tức lên đường.

Vùng điền dã giữa tiết thu trong lành dễ chịu, bốn người cười ngựa dạo một vòng thôn, theo yêu cầu của Lục Kiều Kiều, lại tới xem nơi bắt nguồn bao chuyện gần đây, huyệt Linh Quy Ấm Thủy. Với bản tính hiếu

kỳ của người học đạo, Lục Kiều Kiều tỉ mỉ quan sát kiểm tra một lượt cát huyết đã bị phá hoại này, lại dùng la bàn đo đạc cẩn thận. Cuối cùng bốn người vừa ngắm

phong cảnh, vừa chậm rãi dắt ngựa lên núi.

Tới từ đường ở lưng chừng núi, huyết Hùng Kê Đề Nhật mà Hữu Hiên tiên sinh điểm đã ở trước mặt.

Hai hôm trước Lục Kiều Kiều đêm hôm mò lên đây là để bắt thầy phong thủy quay lại kiểm tra mộ phần, tâm tư đặt hết vào chuyện giải sát cục và bắt người, không để ý lắm tới quang cảnh xung quanh, giờ bình tĩnh quay lại huyết Hùng Kê Đề Nhật, mới có cơ hội quan sát huyết mộ cho tử tế.

Lục Kiều Kiều dừng ngựa trước từ đường, gọi An Long Nhi châm cho một tẩu thuốc, tay chống eo ngựa đầu nhìn gió núi nuốt mây nhả sương xem phong thủy.

Dãy Kê Đề thế núi mạnh mẽ, rừng núi rậm rạp, tuy Lục Kiều Kiều không có thời gian lên hắc đỉnh núi tìm điểm khởi nguồn của long mạch, nhưng chỉ đứng từ thôn ôn Phượng dưới chân núi nhìn lên đã có thể nhận ra long mạch này thuộc Hùng Long kết huyết (khúc cuối của Hùng Long), dễ thấy nhất là các âm địa như hang núi đầm nước phối hợp với nhau, âm dương hòa hợp đương nhiên phát ra phong khí vương giả.

Trên dãy Kê Đề vốn có một con suối, uốn lượn ngoằn ngoèo chảy xuống chân núi, giữa lưng chừng đọng thành một đầm nước ngọt, quả nhiên là hình thế thượng hảo trong phong thủy. Lục Kiều Kiều đứng trước từ đường nhìn xuống chân núi, dưới chân núi là đồng ruộng bao la, dòng suối rừng từ trên dãy Kê Đề chảy xuống ruộng lúa nước bên dưới vẫn trong mát ngọt

lành, tưới mát cho đồng ruộng thôn làng, đồi núi phì nhiêu sông nước hiền hòa, phúc thọ phú quý đương nhiên không phải lo nghĩ.

Phía xa là mạch núi như bức bình phong, vây lấy ruộng lúa nước dưới chân núi không để nước chảy đi, hình thành một cục thế mạnh mẽ. Bắt mắt nhất là ngọn núi cao phía xa, hình dáng như con gà trống sừng sững, lại như lá cờ chiến bay phần phật khi tướng quân bày trận, Lục Kiều

Kiều lấy chiếc la bàn từ trên lưng ngựa đo đạc, thấy ngọn Hùng Kê nằm ở vị trí Thiếu Vi tinh đại cát trong Tam cát lục tú.

Thì ra Hữu Hiên tiên sinh sau khi bô' cục gọi tượng này là Hùng Kê Đề Nhật, "hùng kê" trong cục không phải chỉ dãy Kê Đề, mà là ngọn Hùng Kê đối diện huyết vị. Từ đường nằm ở phía Đông hướng sang Tây, khi mặt trời ló lên từ dãy Kê Đề sau lưng từ đường, tia nắng đầu tiên nhất định sẽ chiếu xuống ngọn Hùng Kê cao nhất phía trước huyết, hậu nhân huyết này chắc chắn phát nhờ nghiệp võ, lấy lòng tứ hải.

Lục Kiêu Kiêu không khỏi thốt lên tán thưởng:" Quả là huyết tốt hiếm có!"

Mọi người cũng đã ngắm đủ phong cảnh, giờ chỉ muốn nghe Lục Kiêu Kiêu giảng giải kết quả xem phong thủy, thấy cô lên tiếng đều tập trung lại quanh cô.

Nào ngờ Lục Kiêu Kiêu chẳng nói gì nữa, quay người đi tới minh đường phía trước từ đường. Minh đường vẫn còn đọng nước, Lục Kiêu Kiêu gọi Ôn Hán Phong lại: "Đây là chỗ linh diệu của huyết Hùng Kê Đề Nhật, chắc hẳn Hữu Hiên tiên sinh đã giải thích cho các vị rồi."

Ôn Hán Phong gật đầu đáp phải. Lục Kiêu Kiêu lại nói tiếp: "Hùng Kê trong Hùng Kê Đề Nhật có phải chỉ ngọn núi đối diện kia không?"

Ôn Hán Phong lấy làm ngạc nhiên: "Lục tiểu thư đúng là có con mắt tinh tường, Hữu Hiên tiên sinh quả có nói như thế."

Lục Kiêu Kiêu mỉm cười chỉ vào lỗ thoát nước bị gỗ bịt kín: "Đây là huyết tốt hiếm có, có điều bị người ta tạm thời phá hoại, lỗ thoát nước bị bít lại, lỗ thoát trong từ đường chắc cũng tương tự, minh đường và từ đường tích nước, lại thêm tấm gương kẻ gian đem tới treo lên trước cửa lớn từ đường..." Lục Kiêu Kiêu vừa bước vào từ đường vừa chỉ cho Ôn Hán Phong thấy. "Thông qua tính toán chuẩn xác, vào đêm Trung thu đem khí âm hàn của mặt trăng, cộng thêm trận bùa bày bằng gương và phương hướng chòm sao, hình thành tà quang mê ảo có sức sát thương lớn, chiếu thẳng vào bên trong từ đườngT.."

Ôn Hán Phong chau mày nghe Lục Kiêu Kiêu giảng giải, không ngừng gật đầu.

"Khi tà quang chiếu đến bài vị và kim tháp, cũng là lúc các vị phát điên chém giết lẫn nhau. Trên thực tế, cách làm này chủ yếu nhằm để giết người, chứ không thật sự gây tổn hại cho long huyết, cũng có nghĩa là, người bày cục hòng hại các vị, theo kế hoạch sẽ còn tới lần nữa, bọn họ muốn phá huyết..."

Nói đến đây, Lục Kiều Kiều nhìn sang ôn Hán Phong, sắc mặt ông ta rất khó coi, nhưng nụ cười vẫn gắn chặt trên môi.

Lục Kiều Kiều lại tiếp: "Nếu vào tối Trung thu,

Mão Kê Áo Nguyệt cục bày ra ở đây có thể giết sạch nam đinh hai thôn các vị, thì giờ quay lại đây phá huyết chắc chắn dễ hơn nhiều rồi, ha ha..."

Giọng Lục Kiều Kiều lạnh tanh, tiếng cười cũng sắc lẹm.

Ôn Hán Phong nghe đến đây cũng cười khan mấy tiếng theo Lục Kiều Kiều, không nói năng gì. Lục Kiều Kiều thấy ôn Hán Phong không nói gì, lại tiếp tục xem phong thủy.

"Đúng rồi, nước này là từ đâu ra nhỉ?" Lục Kiều Kiều lăm bắm đi ra khỏi từ đường, đưa mắt quan sát trên dưới bốn phía.

Chợt An Long Nhi gọi Lục Kiều Kiều lại: "Cô Kiều xem này, ồ đây có mấy cái lỗ..."

Mọi người bước lại xem, quả nhiên thấy trên mặt đất có dấu vết như bị ghê chèn xuống, hơn nữa những vết này còn kéo dài cách quãng ra tận sau từ đường.

Phía sau từ đường là sườn núi, trên sườn núi có dòng suối rừng lững lờ chảy xuống, mọi người lần theo vết lõm, vào trong khu rừng đằng sau từ đường, đây chính là nơi tối qua phát hiện hai tên áo đen ẩn nấp, nhìn dưới mặt đất có thể trông thấy rất nhiều tre bương to tướng, có cây bị chặt thành đoạn, có cây lại bị chẻ làm đôi, những cây bị chẻ dài nhiều hơn so với những cây bị chặt.

Đến đây thì tất cả đã sáng tỏ, hóa ra kẻ gian dùng ống tre lắp thành đường dẫn nước, hứng nước từ con suối sau từ đường, cho đi qua ống tre đổ vào minh đường và từ đường.

Lục Kiều Kiều cười nhạt nói giễu ôn Hán Phong:

Giờ Hán Phong đại ca đã biết người muôn hại các vị mời về một thầy phong thủy pháp thuật cao nhường nào rồi chứ? Ha ha, vụ làm ăn của anh cũng thật là đáng tiền đấy..."

Ôn Hán Phong cúi đầu cười hùa theo, nói:"

Cũng không hẳn, không hẳn..."

Jack vẫn còn nhớ rõ chuyện xảy ra đêm hôm trước, hiểu kỳ hỏi ôn Hán Phong: "Tối đó ngài cũng có mặt trong đám người đánh nhau, mọi người vì cố gì tự nhiên động chân động tay vậy?" Ôn Hán Phong nhớ lại chuyện xảy ra tối Trung thu không khỏi đưa tay lên xoa vết sẹo trên trán: "Lúc đó chúng tôi đang uống rượu nói chuyện, vì đã có thù oán với người thôn Thượng Cát từ trước, nên giờ nhất thời cũng không thể quá tin tưởng nhau, mọi người đều mang theo binh khí... Sau đó tôi cảm thấy người bên đối phương đang rút đao, hơn nữa tất cả đều xông vào định giết tôi, tôi cũng chỉ còn cách ứng chiến... Thực ra căn bản không biết mình đã biến thành kẻ điên, tôi khi đó chỉ nghĩ mình hình như uống hơi quá chén, vừa bắt đầu đã rất kích động, về sau cơ thể càng lúc càng lực bất tòng tâm, càng lúc càng thấy lạnh, rồi hoàn toàn mất tri giác, sau khi tỉnh lại mới biết xảy ra chuyện lớn như thế, bản thân vừa được trở về từ Quỷ Môn quan..."

Lục Kiều Kiều cười ha hả: "Các vị bày bữa rượu giảng hòa nhân dịp Trung thu, vốn là chuyện tốt, nhưng cả hai bên lại giắt đao dự tiệc thì chẳng ra sao rồi, ít nhiều cũng là tự rước vạ vào thân.

Ôn Hán Phong thở dài đáp: "ôi chao... Lục tiểu thư không biết đấy thôi, thôn chúng tôi lâu nay so với thôn Thượng Cát vẫn sung túc hơn đôi chút, điều này khiến bọn họ rất không bằng lòng. Vì chuyện huyết Linh Quy, chúng tôi đã chủ động trao đổi nhiều lần, thậm chí còn đồng ý bồi thường tiền hòa giải, nhưng bọn họ ra tay quá tàn nhẫn. Chúng tôi đâu chỉ đơn thuần là không hợp chuyện, gần như hễ gặp mặt là đánh nhau ấy chứ, không cần thận khéo mất mạng như chơi..."

Lục Kiều Kiều đột nhiên nói với ôn Hán Phong: Hán Phong đại ca không phải thương nhân, mà là võ tướng."

Ôn Hán Phong sững người giây lát, rồi lập tức cười nói: "Ha ha, Hán Phong làm gì có cái phúc phận ấy, Hà đại nhân rất quen thân với chúng

tôi, tôi cũng buôn bán nhiều năm rồi, còn là giả được sao... Lục tiểu thư dựa vào đầu mà nói như thế?"

Lục Kiều Kiều nói: "Thê phong thủy Hữu Hiên tiên sinh bày cho các vị không chỉ vượng đình vượng tài, mà còn có tác dụng thúc đẩy quan vận, ngọn núi hình gà trống ở đằng xa kia cũng có hình cò chiến, giúp hậu nhân của huyết này trở thành võ quan giữ chức vị thuộc hàng tam công[1]... ứng nghiệm sau ba năm nữa là năm Kỷ Dậu."

[1] Tam công: ba chức quan đứng đầu triều đình phong kiến, gồm Thái sư, Thái phó, Thái bảo.

Lục Kiều Kiều nhìn chăm chăm vào ôn Hán Phong, thấy nét mặt ông ta vẫn không hề thay đổi, chỉ có nụ cười càng lúc càng lịm đi, cô chậm rãi nói tiếp: "Hữu Hiên tiên sinh là thầy phong thủy, đương nhiên hiểu rõ, ông ta cũng sẽ nói rõ với các vị tác dụng và thời gian ứng nghiệm của huyết này. Trong từ đường cửa mở hai cánh, bên trái bàn thờ là Lương gia, bên phải là Ôn gia, nhưng chỉ riêng bên ôn gia các vị mới ở chính diện với ngọn núi hình gà trống, Lương gia bên thôn Thượng Cát chỉ có thể được phú quý bình an, cục Hữu Hiên tiên sinh bày ra, hoàn toàn nghiêng về phía thôn ôn Phương!"

Nụ cười của ôn Hán Phong đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là khuôn mặt cứng đờ vô cảm. Lục Kiều Kiều vừa nói, vừa từ từ bước lại gần Jack: "Huyết Linh Quy Âm Thủy vừa thấy dưới chân núi, khí điểm chủ yếu cũng nằm ở ngọn Hùng Kê hình cò chiến này, có nghĩa là, mục đích mới đầu các vị điểm huyết Linh Quy Âm Thủy, cũng nhằm nở mày nở mặt bằng đường võ bị. Nếu vậy năm Kỷ Dậu tới đây nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đấy? Chuyện này không phải chỉ là trùng hợp với huyết Hùng Kê Đề Nhật thôi chứ?"

Ôn Hán Phong đầu mướt mồ hôi, đi ra bên mặt núi nhìn xuống đồng ruộng bên dưới, hẳn không muốn để Lục Kiều Kiều trông thấy nét mặt mình thay đổi.

Lục Kiều Kiều cũng không muốn vòng vo kéo dài thời gian, giọng nói hùng hổ bức người: "Tôi đã xem qua linh bài tổ tiên nhà các vị, thôn các vị không hề có người thi khoa cử, ban này ở dưới thôn tôi cũng để ý

không thấy ai làm quan, nhà có phong thủy tốt nhất thôn chính là nhà của Hán Phong đại ca và ôn Tổ Ninh, hai người

hiện giờ đang sắm vai thương nhân, định ba năm sau lên hàng tam công, chẳng nhẽ muốn kiếm một chức quan?" Lục Kiều Kiều vừa thăm dò, vừa âm thầm bước tới sau lưng Jack, miệng cười tủm tỉm, vẻ thâm sâu khó lường, nghiêng đầu nhìn Ôn Hán Phong, đợi câu trả lời.

Ôn Hán Phong thở dài than: "Lục tiểu thư đúng là thần tiên tái thế, chỉ đáng tiếc..."

Tất cả lặng thinh, Lục Kiều Kiều cầm tay phải Jack đặt lên báng súng bên hông anh ta.

Ôn Hán Phong vẫn quay mặt về phía thôn trang đồng ruộng bên dưới, ánh nắng ấm áp chiếu lên sườn núi, nhưng gió núi thổi tới lại khiến lòng người lạnh buốt.

Lục Kiều Kiều thấy hai tay ôn Hán Phong chắp sau lưng đồng thời làm ra hai dấu tay khác nhau: ngón cái và ngón trỏ tay trái gập lại, ngón giữa, ngón áp út và út duỗi thẳng; tay phải nắm chặt, ngón trỏ và ngón cái chìa ra thành hình chữ bát, gan bàn tay hướng xuống mặt đất.

Lục Kiều Kiều nhìn trân trân bóng lưng ôn Hán Phong, khe khẽ đọc từng từ. "Tam... bát... nhị thập nhất."

Ôn Hán Phong nghe Lục Kiều Kiều đọc lên mấy con số này thì trầm ngâm một hồi, rồi từ từ quay người lại.

Nhanh như chớp, tay phải Jack rút khẩu súng lục, “cạch” một tiếng, ngón cái đồng thời đặt lên chốt lẫy. Khi ánh mắt sắc lẹm của ôn Hán Phong quét tới Lục Kiều Kiều, cũng là lúc khẩu súng chĩa thẳng vào đầu ông ta. An Long Nhi vẫn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, đang ngơ ngác không biết nên làm thế nào, chợt trông thấy Jack chĩa súng vào ôn Hán Phong, bèn nhảy phắt sang đứng bên Jack và Lục Kiều Kiều.

Đối diện với nòng súng, ôn Hán Phong lấy lại nụ cười mỉm như ban đầu, sau khi mọi chuyện được phơi bày, trái lại ông ta càng bình tĩnh.

Thì ra ôn Hán Phong chắp tay sau lưng ra dấu, chính là ám hiệu Hồng Môn.

Hồng Môn là tổ chức nổi tiếng triều Thanh, không ngừng vũ trang đòi phản Thanh phục Minh. Rất nhiều các tổ chức phản kháng như Bạch Liên giáo, Tiểu Dao hội, Thiên Địa hội..., đều bắt nguồn từ Hồng Môn. Nhằm ngăn chặn gian tế nhà Thanh thâm nhập vào Hồng Môn, tổ chức này đã đặt ra vô số các ám ngữ, thủ ngữ cùng Trà Bôi trận nổi tiếng. Huynh đệ Hồng Môn gặp mặt xuất thủ đều phải có ba người, nhất định sẽ dùng dấu tay biểu thị số ba (tam), dù giữa chốn đô hội không thể nói chuyện, cũng có thể dùng dấu tay giao tiếp.

Tay Ôn Hán Phong đã ra dấu "tam bát nhị thập nhất", dãy số này hợp thành một chữ "Hồng[2]n: tam" là ba chấm thủy bên trái, "bát" là hai nét bên dưới bộ chữ bên phải, "nhị thập nhất" chính là phần bên trên của chữ "cộng[3]" bên phải, bên dưới chữ "trập[4]" là nhị thập thêm một nét ngang là nhất, vừa vắn hợp thành chữ "Hồng".

[2] ㄥ

[3] ㄨ

[4] ㄣ

"Tam bát nhị thập nhất" là ám hiệu bí mật dùng để nhận biết của huynh đệ Hồng Môn, nếu không phải người đã kinh qua thẩm tra sát hạch bối cảnh gia thế nghiêm ngặt hoặc gia nhập Hồng Môn học qua ám hiệu, thì không thể đọc giải được.

Ôn Hán Phong nghe Lục Kiều Kiều đọc ra thủ ngữ, lòng đã yên tâm phần nào, biết còn có thể nói chuyện: "Lục tiểu thư quả thực không gì không biết, rốt cuộc có lai lịch thế nào? Phải chăng là bát muội trên núi?"

Câu hỏi này của ôn Hán Phong cũng có cạm bẫy bên trong, tổ chức Hồng Môn dựa vào khu vực mà phân thành "sơn đầu", dưới "sơn đầu" lại được chia làm các "đường khâu", đại tử đại tẩu đã kết hôn ám ngữ gọi là "tứ tử", tiểu muội chưa chồng gọi là "thất muội", trong ám ngữ Hồng Môn "bát muội" hoàn toàn là nói bừa.

Ôn Hán Phong đưa ra câu hỏi giáo hoạt như vậy, để xem Lục Kiều Kiều có thể nghe ra ám hiệu sai hay không, ngoài ra cũng nhằm dò đoán cấp bậc của Lục Kiều Kiều trong Hồng Môn.

Từ phong thủy thôn ôn Phượng, Lục Kiều Kiều sớm đã nhìn ra thôn này được bố cục như hành binh đánh trận, điều này đối với một thôn trang nhất định có chút cổ quái, nhưng người muốn tạo phản cũng phải xem căn nguyên thế nào, nên mới hùng hổ hăm dọa như thế.

Giờ Lục Kiều Kiều cuối cùng đã có được kết quả mong muốn, mỗi nghi ngờ trong lòng cũng đã khai ra manh mối, cô nhìn ôn Hán Phong vui vẻ bật cười khanh khách, cười đã rồi cô mới nói: "Tiểu nữ là thất muội trên núi, lấy đâu ra

bát muội? Hán Phong đại ca không cần lo lắng, tiểu nữ được Hà đại nhân bỏ ra một trăm lạng vàng mời về kiểm tra lại phong thủy thôn các vị, chỉ đi ngang qua Thanh Thành thôi, đôi bữa nữa còn phải lên đường về quê nữa kìa."

Ôn Hán Phong nghe Lục Kiều Kiều xưng là " thất muội" thì nhẹ cả người: "Hóa ra đều là huynh đệ tử muội, nếu vậy súng có thể thu lại rồi chứ?"

Jack và An Long Nhi quay sang nhìn nhau - hai người này đều nói tiếng người mà sao mình nghe chẳng hiểu gì cả?

Lục Kiều Kiều mỉm cười ấn khẩu súng trên tay Jack xuống, vỗ vào hông anh ra ý thu súng lại, rồi nói với Ôn Hán Phong: "Hai vị tiểu ca này là huynh đệ của tiểu nữ, cũng là ân nhân cứu mạng các vị, Hán Phong đại ca đừng nên làm khó họ."

Ôn Hán Phong cười lớn: "Hai vị huynh đệ trí dũng vẹn toàn, là đại quý nhân của thôn chúng tôi, sao có thể làm khó hai vị được? Lục tiểu thư, phong thủy cũng xem hòm hòm rồi, chi bằng về tề xá nghỉ ngơi?"

Lục Kiều Kiều biết bước tiếp theo phải làm gì. Theo quy định của Hồng Môn, nhập sơn phải bái sơn đầu, nơi sắp đến không phải nhà ôn Hán Phong mà là đường khẩu Hồng Môn của thôn Ôn Phượng. Để đi tiếp nước cờ sau, đường khẩu này nhất định phải bái.

Được Ôn Hán Phong dẫn đường, bốn người cùng thúc ngựa xuống núi.

Về đến thôn ôn Phượng, ôn Hán Phong dẫn bọn Lục Kiều Kiều đi qua vô số ngõ hẻm lắt léo trong thôn, đến trước một ngôi nhà lớn thì nhảy xuống ngựa, mời mọi người vào nhà.

Dọc đường vào nhà đều có người hầu kẻ ở chào hỏi Ôn Hán Phong, vào đến giữa nhà là một mảnh sân lộ thiên, hai bên đều có giá vũ khí, cắm đầy trường thương đại đao.

Đi tiếp vào chính là trung đường, hai bên bày mười hai chiếc ghế thái sư, chính giữa phía trên cao đặt một tấm hoành phi, trên viết "Quốc thái dân an", dưới hoành phi treo một bức tranh sơn thủy.

Lục Kiều Kiều nhắm đếm số sơn mạch trong tranh, tổng cộng có chín dải, bèn quay sang hỏi Ôn Hán Phong: "Hán Phong đại ca, đây là núi Cửu Long chăng?"

Ôn Hán Phong cười nói: "Biết là tốt."

Vốn dĩ trong các sơn đầu được Hồng Môn chia ra, vùng Quảng Đông ứng với núi cửu Long, bức tranh này là dấu hiệu trong đường khẩu Hồng Môn. Lục Kiều Kiều mở miệng nói đến núi Cửu Long, ôn Hán Phong đương nhiên trong lòng biết rõ.

Ôn Hán Phong đợi mọi người vào cả trong phòng, mới sai người đóng cửa, còn mình bước tới chiếc bàn dài dưới bức tranh núi cửu Long, lấy từ dưới một bát hương nhỏ đặt lên bàn, lại rút ra một thẻ hương vàng đặt cạnh bát hương, sau đó mới giơ tay nắm lấy bức tranh cửu Long sơn thủy lật sang mặt bên kia, để hiện ra một bức tranh "Quan Công đọc sách đêm". Hai bên là đôi câu đối, viết "Đình vô chung nhật hảo, Hoa hữu bán triều hương". Cuối cùng, ông ta đứng sang một bên, mỉm cười đưa tay ra ý mời

Lục Kiều Kiều.

Đây rõ ràng là muốn xem Lục Kiều Kiều biểu diễn, chỉ cần cử chỉ của Lục Kiều Kiều có nửa phần sai lệch, ôn Hán Phong tất sẽ nghi ngờ xuất thân của cô.

Lục Kiều Kiều đưa tay ra rút chín nén hương, đưa cho Jack và An Long Nhi mỗi người ba nén, bảo hai người làm theo mình.

Cô châm hương, đứng vào chính giữa, hai tay dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp ba nén hương, ngón cái xòe ra, ngón áp út và út cong lên, làm ra dấu hiệu "Thiên" trong hệ thống thủ ngữ của Hồng Môn, hai tay cùng giơ cao quá đầu, người từ từ quỳ xuống, đọc to bốn câu thơ:

"Hồng thủy tràn lan khắp thiên hạ,

Tam thiên kết bái mạn đào hồng.

Sừng sững cây cao thiên hạ biết,

Hồng thủy kết bái đều một lòng."

Đọc xong thơ, quỳ dưới đất vái ba vái, sau đó đứng dậy, dùng ngón trỏ và ngón cái hai tay giữ chặt hương, ba ngón còn lại duỗi thẳng, làm ra dấu hiệu "Địa" cắm hương vào bát hương. Jack và An Long Nhi tuy không hiểu gì nhưng cũng không dám chậm trễ, răm rắp làm theo.

Ba người thắp xong hương, ôn Hán Phong đã tươi cười rạng rỡ, nhiệt tình bước lại một tay đặt lên vai An Long Nhi, một tay vỗ lên cánh tay Jack nói: "Có được những huynh đệ tốt thế này, sao phải lo việc lớn không thành chứ! Lục tiểu thư, tối nay hãy ở lại chỗ ta ăn cơm, Hán Phong phải gọi huynh đệ tử muội khắp thôn cùng tới tạ đại ân đại đức của các vị!"

Lục Kiều Kiều đương nhiên vui mừng, bởi

chuyện thôn ôn Phượng đến giờ mới xem như có chút manh mối, muốn biết thêm nữa thì phải tiếp tục đi sâu tìm hiểu. Vì vậy cô mau mắn nhận lời mời cơm của ôn Hán Phong, sau đó nói muốn về phòng nghỉ ngơi chốc lát, rồi dẫn theo Jack và An Long Nhi quay trở lại nhà Ôn Tổ Ninh. Về phòng mình, cô lập tức tìm tẩu thuốc hút liền mấy hơi, sau mới giải thích cho Jack và An Long Nhi bí mật của Hồng Môn cùng hàm ý từng hành động nhỏ nhặt ban nãy, đồng thời dặn đi dặn lại hai người: chuyện Hồng Môn có chết cũng không được tiết lộ ra ngoài, bằng không chẳng những triều đình muốn lấy đầu họ mà người của Hồng Môn cũng sẽ không tha cho họ.

Jack lấy làm lạ hỏi: "Kiều Kiều, em biết nhiều chuyện như vậy, em cũng là người của Hồng Môn ư?"

Lục Kiều Kiều cười nhạt: "Hứ, giờ chúng ta đang ở thôn ôn Phượng, cả cái thôn này đều là người Hồng Môn, tôi có thể không phải người Hồng Môn chắc?"

Buổi tối, ba người Lục Kiều Kiều đi cùng người nhà Ôn Tổ Ninh sang nhà ôn Hán Phong.

Nhà Ôn Hán Phong đã bày hơn ba chục chiếc bàn lớn từ ngoài sân vào đến tận trung đường, bàn nào bàn nấy chật kín người, nói cười huyên

náo. Ba người bọn Lục Kiều Kiều được xếp ở mâm trên, ngồi cùng ôn Hán Phong và Ôn Tổ Ninh.

Thức ăn còn chưa mang lên, đám trai tráng được cứu tối Trung thu cùng gia quyến đã lần

lượt tới trước mặt Lục Kiều Kiều dập đầu cảm tạ.

Có thể dễ dàng nhận ra những người từng được Lục Kiều Kiều cứu, bởi trước trán bọn họ đều có một vết phỏng do châm que ngải. Bọn họ vừa ngẩng đầu lên nhìn Lục Kiều Kiều, những vết sẹo ấy liền đập vào mắt cô, khiến cô không nhìn được cười. Dân thôn ôn Phượng cho rằng tiên cô rất thích họ, lại càng vui mừng phấn khởi uống rượu đoán quyền.

Tiết mục bày tỏ tấm lòng xong xuôi, bàn Lục Kiều Kiều ngồi cũng được yên tĩnh đôi chút, đến lượt Ôn Tổ Ninh muốn kính rượu Lục Kiều Kiều.

Con người thấp béo này nhìn bề ngoài có vẻ thô kệch, nhưng ăn nói lại rất nhã nhặn: "Mạng Tổ Ninh là nhờ Lục tiểu thư giữ lại, thật không ngờ tiểu thư cũng là huynh đệ tử muội của chúng tôi, Tổ Ninh này thật có phước ba đời. Lục tiểu thư, tôi xin kính tiểu thư một chén. Lục Kiều Kiều cả ngày hôm nay chưa động đến giọt rượu nào, nhưng vẫn nói:

"Tiểu muội xưa nay không biết uống rượu, xin được lấy trà thay rượu, đa tạ đại ca."

Ôn Tổ Ninh cạn xong chén của mình, mượn hơi rượu hỏi Lục Kiều Kiều:

"Lục tiểu thư, tôi đã nghe Hán Phong nói qua chuyện hôm nay tiểu thư lên núi xem huyết Hùng Kê Đề Nhật, có điều này tôi vẫn không rõ lắm, muốn thỉnh giáo tiểu thư."

Lục Kiều Kiều đặt chén trà xuống hỏi: "Là điều gì?"

Ôn Tổ Ninh đáp: "Thôn ôn Phượng chúng tôi, nam nữ già trẻ lớn bé tổng cộng vài trăm nhân

khẩu, vì sao vào tối Trung thu, chỉ có mấy người chúng tôi vào Thanh Thành uống rượu mới xảy chuyện?"

Lục Kiều Kiều nói: "Không ngờ ôn đại ca còn là người rất cẩn trọng tỉ mỉ, ngay đến những chuyện này cũng chú ý tới... Thực ra sát cục phong thủy dùng nước bày ra này, lợi dụng ánh sáng di chuyển của mặt trăng sản sinh ra sát khí, về mặt thời gian chỉ công hiệu trong vòng hai canh giờ, lại vì ánh trăng phải khúc xạ từ minh đường bên ngoài vào từ đường

bên trong, đường khúc xạ xa, ánh sáng đương nhiên cũng hẹp đi, ánh sáng càng hẹp, càng tập trung vào những người cần hại nhất định."

Ôn Tổ Ninh nói: "Vì vậy mà chỉ tập trung vào đám người chúng tôi?"

Lục Kiều Kiều nhìn sang ôn Hán Phong ngồi bên: "Thực tế là, kẻ bày cục hiểu rất rõ trước tiên cần đối phó với nhóm người nào trong thôn. Đạo sát khí trong cục này, công vào từ đường quê Càn phương vị sao Mão Nhật Kê, chỉ sát hại đàn ông trung niên đã có con trong thôn. Lục Kiều Kiều nói thẳng với ôn Hán Phong:" Như sáng nay tiểu nữ đã đề cập, kế hoạch của đối phương hoàn toàn có thể là giết hết đàn ông trai tráng khỏe mạnh trong thôn trước, rồi mới thực sự phá cục thể phong thủy đối phó đàn bà trẻ nhỏ toàn thôn. Hán Phong đại ca, các vị cho rằng bọn người áo đen kia là ai?"

Ôn Hán Phong nói: "Chúng ta vào trong hăng nói."

Đoạn cắt đặt Jack và An Long Nhi tiếp tục dùng cơm, còn mình và ôn Tổ Ninh, Lục Kiều Kiều

vào trong nội đường uống trà.

Lúc này, cuối cùng ôn Hán Phong mới bằng lòng kể ra đầu đuôi sự việc. Vốn là thôn ôn Phượng trực thuộc Thái An đường núi cửu Long trong Hồng Môn, ôn Hán Phong chính là đường chủ Thái An đường. Vì đại nghiệp phản Thanh phục Minh, Thái An đường vẫn đi theo con đường thương nghiệp gom góp kinh phí, đợi ngày khởi nghĩa. Để có điều kiện thuận lợi dưỡng binh tích lương trong khu vực Thanh Thành, thôn ôn Phượng xưa nay qua lại rất mật thiết với nha môn Thanh Thành, làm vậy một là có thể che mắt quan phủ, hai là có thể tạo ra tham quan ô lại, ba là có thể từ bên trong biết được không ít động tĩnh của triều đình. Đồng thời bọn họ đã vạch sẵn kế hoạch, một khi khởi nghĩa, đầu tiên có thể chiếm lấy Thanh Thành để như trở bàn tay.

Hai năm trước, long đầu núi cửu Long phát ra mật lệnh, vào năm Kỷ Dậu các sơn đầu phía Nam đồng thời dấy binh chiếm thành đoạt đất, trước tiên chiếm lĩnh vùng Trung nguyên Nam bộ, sau đó tiến đến Bắc bộ.

Thê là Thái An đường tài lực dồi dào, bèn bỏ ra một món tiền lớn mời từ Giang Tây một thầy phong thủy tên Triệu Kiến về tu mộ tạo huyệt, định

cậy vào phong thủy bảo đảm khởi nghĩa Kỷ Dậu giành được thành công. Ôn Hán Phong nói với ông ta, thôn ôn Phượng xưa nay thượng võ, đang chi tiền đút lót quan phủ, định mua một chức quan võ cắt người đảm nhận, hy vọng bốn năm sau có thể lên như điều gặp gió, làm đại quan.

Triệu Kiến nhận lời ngay, bày ra Thập Diện Mai Phục huyết.

Ai ngờ cái huyết Thập Diện Mai Phục này tiêu hao địa khí quá lớn, làm thôn Thượng Cát bên bờ sông đối diện lụn bại quá nhanh, dẫn đến việc sau này Triệu Kiến tham tiền quay lại phá huyết cục diện mới thành ra như ngày hôm nay. Nguyên khí thôn ôn Phượng thương tổn nghiêm trọng, Ôn Hán Phong lập tức phát lệnh giang hồ truy sát Triệu Kiến, đồng thời bỏ tiền hòa giải với thôn Thượng Cát. Nhưng người thôn Thượng Cát một mực hằm hè bức ép. Cứ thế này, một là sẽ khiến quan phủ chú ý, hai là rất dễ bại lộ thân phận Hồng Môn Thái An đường của thôn Ôn Phượng, sự việc truyền tới tai long đầu sơn chủ Hồng Môn, sơn chủ ý thức được chuyện này có thể gây ảnh hưởng rất nghiêm trọng, bèn phái một trong hai viên tướng đắc lực bên mình là Hữu tướng Hữu Hiên tiên sinh đi thăm dò lại địa mạch, đồng thời bày ra một vở kịch cho người thôn Thượng Cát xem, để họ có thể tiếp tục an cư lạc nghiệp, không gây chuyện sinh sự nữa.

Nhưng Hữu Hiên tiên sinh vừa đi, không ngờ lại có bọn người áo đen tới bày ra sát cục...

Lục Kiều Kiều nghe qua câu chuyện, thấy cũng hợp tình hợp lý, không đến nỗi là lời giả dối, bèn nói với ôn Hán Phong: "Hán Phong đại ca đã nghĩ tới chuyện triều đình phái người tới bày sát cục chưa?"

Ôn Hán Phong đáp: "Khả năng này là lớn nhất. Thành thực mà nói, tối Trung thu vừa rồi chết mất sáu bảy người, đều là người thôn Thượng Cát, có thể bởi đàn ông thôn chúng tôi đều luyện võ, dù mất đi lý trí thì công phu trên người cũng không đến nỗi thấp hơn đối phương... Thôn Thượng Cát không thể nào mời người về bày sát cục hại mình như thế."

Lục Kiều Kiều nói: "Nếu triều đình có chứng cứ rõ ràng về mưu đồ của thôn ôn Phượng, sẽ trực tiếp đưa quân vào thôn bắt người. Giờ họ ra tay thế này, chứng tỏ họ chưa tìm ra chứng cứ. Có điều huyết phong thủy các huynh bày ra quá lộ liễu, tuy nói phong thủy tốt không phạm đến vương

pháp, nhưng triều đình sẽ vô cùng kiêng dè... Ôn gia là hộ lớn đóng thuế nhiều, triều đình không thể trực tiếp đối phó, chỉ còn cách bày ra sát cục, tiêu diệt nguồn lực chiến đấu quan trọng của thôn ôn Phượng, sau đó mới phá huyết, khiến chín đời nơi này không ai có thể phát tài... thần không biết quỷ không hay hoàn thành việc tru diệt."

Ôn Tổ Ninh tiếp lời: "Lần này trên dãy Kê Đề hai kẻ áo đen một chết một sống, nếu chúng ta còn có hành động nào nữa, triều đình sẽ vu cho tội danh lấy cớ tàn sát thôn ta, nhưng nếu chúng ta cứ để yên, sẽ lại bị đối phương tiếp tục phá hoại. Thật là đau đầu."

Ôn Hán Phong nói: "Hiện giờ chúng ta không thể khinh suất manh động, dù cho tài lực có đủ, nhưng khởi sự bây giờ vô cùng bị động, liên lụy đến các đường khâu không nói làm gì, chưa biết chừng còn trúng nguy kế của địch, trước mắt... vẫn nên thủ thế."

"Các vị giả vờ ngốc đấy à..." Lục Kiều Kiều hút đã một hơi thuốc, vừa nhả khói vừa nói.

"Hà đại nhân có quan hệ rất tốt với các vị phải không?" Lục Kiều Kiều coi đây là một quân cờ. "Đúng thế, chúng ta đã bỏ không biết bao nhiêu bạc vào ông ta, đương nhiên cũng kiếm lại được.. Ôn Tổ Ninh bộ dạng thô kệch, thực ra tâm tư kín kẽ hết đàn bà. Anh ta là quân sư của Thái An đường, trong Hồng Môn quân sư được gọi là " Quạt giấy trắng", chuyên phụ trách việc quản lý, hoạch định kế sách và đàm phán.

Anh ta thông thả nói: "Phía Hà đại nhân chỉ muốn dẹp yên chuyện này, để chúng ta kiếm tiền về cho ông ta tiêu, tên áo đen kia rơi vào tay ông ta, chắc cũng phải chịu khổ rồi."

Lục Kiều Kiều cười nói: "Tên áo đen ấy có chịu khổ hay không, phải xem triều đình có muốn lộ chuyện nghi ngờ các vị ra hay không, giờ vẫn chưa biết thế nào."

Ôn Hán Phong gật đầu: "Đúng thế, ngày mai xem tên áo đen được giải quyết thế nào, mới biết chúng ta còn có thể ém nhem chuyện này xuống hay không."

Lục Kiều Kiều đã bắt đầu thấy mệt, đứng lên yếu ớt nói: "Giờ vẫn chưa biết ý bên Hà đại nhân thế nào, tốt nhất các vị nên chuẩn bị sẵn hai phương án, nếu quả thực bị bức quá, vẫn nên di tản khỏi thôn ôn Phượng

trước... Còn nữa, từ bây giờ cần phải cắt cử người trông coi trên huyết Hùng Kê Đề Nhật."

Sáng sớm hôm sau, nha môn quả nhiên điều xe ngựa tới đón Lục Kiều Kiều về Thanh Thành, ôn Tổ Ninh cũng đánh một cỗ xe từ nhà cùng lên nha môn, ý xem Hà đại nhân định xử lý tên áo đen thế nào.

Buổi trưa về đến nha huyện Thanh Thành, gặp Hà đại nhân và hai vị sư gia, Lục Kiều Kiều liền hỏi ngay chuyện tên áo đen. Mạnh Hiệt sư gia nói: "Sau khi tổng giam vẫn dùng nghiêm hình thẩm vấn, nhưng hãn một chữ cũng không khai, giờ đang hôn mê rồi."

Lục Kiều Kiều liếc sang ôn Tổ Ninh, nói: "Không khai cũng không sao, người vẫn còn là tốt."

Ôn Tổ Ninh hiểu ý Lục Kiều Kiều, người này vẫn còn ồ đây, chứng tỏ bên Hà đại nhân hoàn toàn không nghi ngờ về lai lịch tên áo đen, chỉ xem y như kẻ gian đào mồ trộm mả.

Manh Hiệt lắc đầu: "Thực ra theo luật lệ Đại Thanh, đào mồ trộm mả cũng không đáng tội chết, phá hoại phong thủy lại càng không có căn cứ xét xử, nhiều nhất chỉ phán là trộm cắp phá hoại âm địa nhà người khác, lưu đầy ba bốn năm là được thả thôi, hãn cũng đâu nhất thiết phải ngâm chặt miệng như thế, hừm, thật kỳ lạ.. "Thế chẳng phải cho hãn ăn chùa mấy bữa cơm ở đây sao?" Lục Kiều Kiều nói giọng châm chọc. Quan sát sắc mặt người khác mà đoán ý là sở trường bẩm sinh của sư gia Mạnh Hiệt, ông ta lập tức nghe ra ý tứ trong lời nói của Lục Kiều Kiều: "Chẳng lẽ Lục tiểu thư muốn gặp người này?"

Ôn Tổ Ninh vội lên tiếng dàn xếp: "Hãn phá hoại từ đường nhà chúng tôi, chúng tôi cũng muốn gặp hãn, xem có thể hỏi ra điều gì hay không, Mạnh sư gia, liệu có tiện không?"

Mạnh Hiệt nhìn sang Hà đại nhân, Hà đại nhân tươi cười tỏ vẻ đồng ý - đối với Hà đại nhân, ai thẩm vấn cũng như nhau chỉ cần không phải ông ta là được.

Mạnh Hiệt bèn dẫn mọi người tới buồng giam. Nằm sâu trong góc buồng giam là tên áo đen đang thoi thóp, toàn thân đầy vết máu, hai mắt đờ đẫn. Y nhìn thấy một nhóm người đứng từ ngoài buồng giam nhìn mình thì mắt lóe sáng, nhưng ngay sau đó lại khép lại.

Cai ngục đỡ y ra vớt ngay xuống nền phòng thẩm vấn, người y bị còng bằng một sợi xích sắt, đầu xích quấn trên giá đựng dụng cụ tra tấn.

Lúc này y toàn thân thương tích, chân lại bị Lục Kiều Kiều dùng súng bắn bị thương, nên chỉ có thể bò trên đất.

Ôn Tổ Ninh bước tới trước mặt y, ngồi xổm xuống hỏi: "Thôn ôn Phượng chúng ta và người không thù không oán, tội người phạm phải cũng không đáng chết. Thực ra chúng ta có thể bỏ tiền để người đỡ khổ hơn... người biết đấy, chúng ta chỉ muốn biết là ai cử người tới thôi." Tên áo đen dựa người xuống đất, mở mắt nhìn Ôn Tổ Ninh, lúc sau lại nhắm mắt nằm rạp ra. Từ ánh mắt tên áo đen, Lục Kiều Kiều có thể nhìn ra thái độ của y đối với ôn Tổ Ninh không phải không quan tâm, mà là không buồn để mắt, lý giải về thái độ này chỉ có một khả năng: y biết mình có thể bình an rời khỏi đây, việc y cần làm chỉ là kéo dài thời gian. Lục Kiều Kiều cũng nôn nóng muốn biết một vài chuyện, bèn ngồi xuống bên cạnh ôn Tổ Ninh. Tên áo đen trông thấy Lục Kiều Kiều, liên tục nhìn xoáy vào cô.

Y tuổi chừng trên dưới bốn mươi, tuy bị người trong thôn và cai ngục đánh cho mặt mày bê bết máu, nhưng vẫn nhìn ra được Thiên Đình giữa trán y khá đầy đặn, sống mũi gồ lên, hai bên quai hàm vuông vức, có thể thấy người này khởi vận từ lúc còn trẻ, sớm vào quan trường, hiện giờ nhất định đang hưởng lộc quan. Bao năm quan trường thăng tiến, giờ đến tuổi này ít nhất cũng phải vào hàng lục phẩm, cấp bậc chắc chắn còn cao hơn cả Hà đại nhân.

Lục Kiều Kiều nhỏ giọng hỏi: "Một tháng trước, Quý kính chiếu đường ở nhà họ Quách thành Quảng Châu có phải cũng là các người làm không?"

Tên áo đen thoáng mở to mắt, cổ họng phát ra một tiếng "à".

Mọi người cuối cùng cũng thấy tên áo đen mở miệng, đều vây cả lại.

Tên áo đen nói nhát gừng, mỗi từ thốt ra đều như phải hao tận khí lực: "Ta chỉ... nói với cô ta, các người... đi ra..."

Lục Kiều Kiều khẽ nhú mày, trông ngực đánh thành thịch, chiêu này thật quá hiểm độc!

Tên áo đen này không hề đơn giản, chỉ một câu nói đã gài lại một mối nghi ngờ trong lòng ôn gia, quan hệ giữa Lục Kiêu Kiêu và ôn gia bỗng chốc trở thành tử cục khó lòng tháo gỡ.

Nói? Hay là không nói?

Nếu nói, sau khi ra ngoài gặp lại người họ ôn, dù thế nào cũng không thể khiến họ tin rằng cô đã thuật lại hoàn toàn đầy đủ lời tên áo đen, hơn nữa nhà họ ôn sẽ nghi ngờ giữa cô và tên áo đen có quan hệ gì đó.

Không nói lại càng dở, chỉ chứng tỏ Lục Kiêu

Kiêu chợt dạ tránh né, càng khiến nhà họ ôn nghi ngờ cô đến cực điểm.

Lục Kiêu Kiêu vừa giao đấu với tên áo đen đã rơi vào thế hạ phong, giờ không còn cách nào rút khỏi cuộc thâm vấn này nữa.

Lòng đã quyết, muốn ra sao thì ra, Lục Kiêu Kiêu không buồn bận tâm đến quan hệ với nhà họ Ôn nữa, cô cần phải làm rõ chuyện mình trước. Lục Kiêu Kiêu ra ý bảo mọi người ra ngoài, để một mình cô nói chuyện với tên áo đen. Để phòng ngừa bất trắc, tay cô lăm lăm khẩu súng của Jack.

Tên áo đen hỏi Lục Kiêu Kiêu: "Cô... được người thôn ấy... mời về?"

Lục Kiêu Kiêu đáp: "Người vẫn chưa trả lời ta, vụ Quý kính chiếu đường nhà họ Quách thành Quảng Châu một tháng trước có phải do người làm hay không?"

Tên áo đen rõ ràng đang rất đau đớn, vết thương trên người khiến y không ngừng rên rỉ, nhưng vẫn gắng gượng nói: "Bởi người... đều do mệnh, chẳng chút... nào của... riêng. Cô cho rằng... cô bắn súng giỏi, thực ra... sự đệ... ta... sớm... đã biết... sẽ chết... vào đêm... hôm ấy..." Tên áo đen không trả lời thẳng vào câu hỏi, Lục Kiêu Kiêu biết y đang kéo dài thời gian, một là muốn chờ đến khi có người tới cứu, hai là nhằm phân hóa kẻ mạnh nhất bên phía ôn gia.

Giả sử y là người của triều đình, còn y giả sử ôn gia là Hồng Môn, thì kế ly gián này bày ra rất có hiệu quả.

Lục Kiêu Kiêu chỉ còn cách nói theo y, cô gắng moi được càng nhiều thông tin càng tốt: "Đã

biết là sẽ chết sao còn tới? Thân bất do kỷ ư?" Một câu "thân bất do kỷ" của Lục Kiều Kiều, đã ám chỉ lai lịch công môn của đối phương. Trên đời, người cầu tài ai chẳng tham sống sợ chết, chỉ có kẻ ở chốn quan trường, dù có muốn sống nhưng bề trên bảo chết cũng phải chết, vốn chẳng được lựa chọn.

Tên áo đen cười khỗ nói: "Hỏi... như vậy... là biết... các người... là Hồng Môn..."

Lục Kiều Kiều nói: "Hồng Môn cái gì chứ, chúng ta không thù oán gì với người, lát nữa sẽ giúp người băng bó vết thương, đưa người tới nơi an toàn điều dưỡng."

Tên áo đen cũng biết Lục Kiều Kiều đang hù dọa mình, chỉ cần bây giờ ôn gia đưa y ra khỏi nhà lao, người phủ Quốc sư phái tới không thấy y, nửa đời sau của y sẽ bị triều đình truy đuổi.

Y khó nhọc lật người nằm ngửa trên mặt đất, ngửa mặt lên trời há miệng cười không ra tiếng: Các người... không kịp nữa... rồi..."

Lục Kiều Kiều cũng cười nói: "Ta biết là người không sao mà."

Tên áo đen ngửa mặt lên, trợn mắt nhìn Lục Kiều Kiều nói: "Đạo thuật của cô cao... đương nhiên... là biết. Cô nương... mệnh cô không tốt... không nên ở lại đây... hại chính mình."

Lục Kiều Kiều quỳ trên mặt đất, cúi đầu nhìn vào mặt y: "Ta biết mệnh ta không tốt, không cần người nói. Có điều phái Thiên Tinh các người xưa nay chỉ ở trong Khâm Thiên giám tư lễ chọn ngày soạn lịch cho hoàng cung, có gì lại tới đây vào sinh ra tử, hại người hại mình?"

Tên áo đen nghe đến đây, từ từ khép mắt lại, một lúc sau mới mở ra: "Cô nương... quả không... đơn giản, như cô nói đấy... thân bất do kỷ..."

Tên áo đen gián tiếp thừa nhận thân phận của mình, lại khiến Lục Kiều Kiều nơm nớp lo sợ - lần đầu giết người đã giết mệnh quan triều đình, nếu triều đình truy xét chuyện này, cô lập tức sẽ bị phát lệnh truy nã toàn quốc, hơn nữa còn bị chém ngay không tha.

Lục Kiều Kiều không có thời gian rề rà từng câu từng từ với y, đành tạm dụng thời gian truy hỏi tiếp: "Cách các người phá huyết hiện giờ hiệu quả rất thấp, không có cách nào tốt hơn ư?"

Tên áo đen ngheo đầu sang một bên: "Còn cách... nào nữa, cầm cây cuốc... đào mộ... là xong..."

Lục Kiều Kiều tức đến trợn trắng mắt, thê này hoàn toàn không hỏi ra được gì liên quan đến Long Quyết cả.

Tên áo đen khò khè trong họng, hít thở càng lúc càng khó khăn, nhưng vẫn gắng gượng nói: "Vì sao... tối hôm đó... ta phát ra... Thiên Tinh... ảo chú... cô dùng Tam Thanh quyết... lại có thể đỡ được?"

Tam Thanh quyết là đạo quyết ngưng thần hộ thân cơ bản, tối hôm đó Lục Kiều Kiều vừa thấy ảo chú của tên áo đen lóe lên giữa tầng không, đương lúc tình thế cấp bách đành tiện miệng niệm quyết ngưng thần, gắng sức chống đỡ.

Lục Kiều Kiều ghé vào tai tên áo đen, độc địa nói: "Không phải Tam Thanh quyết lợi hại, mà vì tối đó tôi vừa đến kỳ kinh, gặp đỏ thôi..."

Tên áo đen vừa nghe câu này, liền kêu thảm một tiếng ngất lịm.

Lục Kiều Kiều nghe ngoài phòng thảm vẫn có

người gõ khoen cửa, sau đó lại thấy sư gia Mạnh Hiệt hấp tấp đẩy cửa bước vào, bảo cô: "Tri châu phủ Quảng Châu phái công sai tới, nói bên họ cũng xảy ra vụ án trộm mộ tương tự, mãi vẫn chưa phá được, nghe nói nha huyện chúng ta bắt được một người, giờ tới đòi mang người về thẩm tra xử lý."

Lục Kiều Kiều nhìn tên áo đen đang hôn mê dưới đất, không khỏi thán phục thuật bói toán cao cường của y, thời gian nói chuyện thật vừa khéo.

Mấy viên quan sai đeo đao bước vào, nhìn Lục Kiều Kiều, lại đến nhìn tên áo đen dưới đất, lên tiếng hỏi Mạnh Hiệt: "Là y phải không?" Sau khi xác nhận liền kêu cai ngục vực tên áo đen ra khỏi nha môn.

Bên ngoài đã chuẩn bị sẵn một cỗ xe tù, tên áo đen còn sống bị vứt vào lồng gỗ trên xe, tên đã chết được quấn chiếu buộc sau xe, công sai phủ Quảng Châu trao đổi xong công văn với nha huyện Thanh Thành, lập tức đánh xe rời đi, trước sau không đầy một khắc đồng hồ. Lục Kiều Kiều và Ôn Tổ Ninh trơ mắt nhìn tên áo đen bị người ta đưa đi mất hút không tìm thấy. Xét về góc độ nha môn, vụ án này coi như đã phá xong, Hà đại nhân cuối cùng cũng phá được án làm việc tốt cho bà con nên vui vẻ nhất, cứ xoa tay cười ha hả mãi không thôi.

Sự đã đến nước này, ôn Tổ Ninh cũng đành cảm ơn Hà đại nhân và Mạnh Hiệt, rồi cùng Lục Kiều Kiều rời khỏi nha môn.

Lục Kiều Kiều nói mấy ngày nay đã vất vả nhiều, giờ muốn cùng Jack và An Long Nhi về

quán trọ nghỉ ngơi, ôn Tổ Ninh nghe vậy liền tỏ vẻ khó chịu, anh ta còn muốn biết tên áo đen đã nói những gì với Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều hiểu tình thế lúc này đều nằm trong tính toán của tên áo đen, có khi giờ đạt được âm mưu, y đã tỉnh lại cười khanh khách rồi cũng nên.

Lục Kiều Kiều đành đề nghị: "Hay là thế này đi, nếu Tổ Ninh đại ca không chê thì cùng bọn tiểu nữ quay về quán trọ, nghỉ ngơi một lát rồi buổi tối chúng ta nói chuyện."

Có thể theo Lục Kiều Kiều, ôn Tổ Ninh đương nhiên vui vẻ đồng ý, giờ điều anh ta lo nhất chính là Lục Kiều Kiều mang theo bí mật của tên áo đen, lén lút rời khỏi Thanh Thành một đi không trở lại.

Về tới quán trọ, Lục Kiều Kiều kêu người chuẩn bị nước nóng mang vào phòng, cô muốn ngâm bồn, chỉ có lấy cớ này mới cắt được cái đuôi ôn Tổ Ninh, để bản thân có thời gian suy nghĩ mọi chuyện.

Lục Kiều Kiều vẫn ở trong căn phòng thượng hạng nhìn ra sông từ khi mới dừng chân lại Thanh Thành, từ đây mở cửa sổ có thể nhìn thấy dòng Bắc Giang xanh màu ngọc bích, thuyền cá thuyền buôn trên sông chốc chốc lại ngang qua khung cửa.

Mặt trời đã chệch về Tây, ánh nắng chiếu lên một góc giường trong phòng. Lục Kiều Kiều ngâm mình trong bồn nước, chậm rãi hút thuốc, sắp xếp lại những dòng suy nghĩ trong đầu.

Từ lời tên mặc áo đen, Lục Kiều Kiều đã khẳng định được rất nhiều suy đoán, đây cũng là mục

đích cuối cùng trong việc cô chủ động gắng sức giúp thôn Ôn Phụng giải sát cục phong thủy, trận chiến ở huyết Hùng Kê Đề Nhật coi như cũng có thu hoạch.

Thầy phong thủy phái Thiên Tinh có sở trường chọn ngày định hướng, đương nhiên ngược lại cũng có tài giết người thông qua thời gian và phương vị, lâu nay vẫn tập trung vào chuyên môn thuật số trong Khâm

Thiên giám, một cơ quan chuyên lo tư tề thiên văn chốn nội cung. Đoạn đối thoại giữa Lục Kiều Kiều và tên áo đen, thái độ và sự mặc nhận của tên áo đen, lại thêm bối cảnh bí mật của thôn ôn Phượng, tất cả khiến Lục Kiều Kiều gần như chắc chắn tên áo đen chính là người được triều đình phái tới.

Từ vụ án chết người nhà họ Quách thành Quảng Châu đến chuyện ở thôn ôn Phượng, có thể thấy thủ pháp giết người này xuất phát từ cùng một môn phái, nếu như đều do cao thủ phong thủy phái Thiên Tinh được triều đình phái đi thực hiện, thì vì sao Quách đại nhân là quan lại Quảng Châu cũng bị sát hại?

Hay cao thủ Thiên Tinh khi hạ thủ, không hề căn cứ vào quan viên hay phản đảng, mà có cách quy tội của riêng mình...

Bất kỳ ai cũng có thể là đối tượng hạ thủ của họ, chỉ cần... chỉ cần người đang trên đà phú quý, hoặc, chỉ cần có phong thủy mộ tổ cực tốt, đều có thể là đối tượng hạ thủ của các cao thủ Thiên Tinh.

Hơn nữa, địa bàn các cao thủ Thiên Tinh hoạt động rất rộng, chỉ trong một tháng ngắn ngủi mà đã từ Quảng Châu kéo đến Thanh Thành, ở nơi nào bọn họ cũng rất am tường long mạch địa lý, đây là chuyện các thầy phong thủy thông thường trong dân gian không thể nào làm được. Long mạch có nghìn vạn kiểu biến hóa, lại lúc ẩn lúc hiện, để tìm ra một long mạch tốt tồn vài tháng trời là chuyện bình thường, thầy phong thủy nào cũng có khu vực và hoàn cảnh địa lý mình quen thuộc. Ngay đến danh sư phong thủy tới một địa bàn mới cũng phải càn dăm bữa nửa tháng mới có thể nắm chính xác ngọn ngành long mạch vùng sơn thủy ấy... Nếu chỉ là hạng phàm phu tục tử lừa tiền gạt bạc chắc chắn không thể tìm ra long mạch. Thế nhưng các cao thủ Thiên Tinh từ nội cung tới tận phương Nam xa xôi của Quảng Đông mà hạ thủ vẫn rất chắc chắn chuẩn xác, dường như bọn họ đã thông thuộc long mạch khắp thiên hạ, đang mưu đồ mở ra một trận đại chiến phong thủy.

Nếu triều đình đang có sách lược tiến hành trận chiến phong thủy quy mô lớn, thứ hữu dụng nhất đối với họ không gì khác chính là Long Quyết được nhà họ An cất giữ hơn nghìn năm nay.

Thuật phong thủy Long Quyết trên đời chưa từng có ai nghe qua, càng không người nào nhìn thấy, vốn không thuộc bất kỳ môn phái phong thủy nào hiện nay, biết được bí mật này chỉ có vài người trong nhà họ An.

Kể cả Long Quyết đến từ cấm cung của thiên tử, thì sao triều đình có thể biết Long Quyết đang ở trong tay An gia?

Đây không phải câu hỏi có thể tìm ra ngay lời giải, nhưng nhà của Lục Kiều Kiều ở Quảng

Châu bị đập phá, đối phương để lại ý tứ rõ ràng, hoàn toàn là sự thật không cần suy đoán. Lại thêm giờ người bị Lục Kiều Kiều giết, đến chín phần là mệnh quan triều đình, nói như vậy thì giờ cô đã là trọng phạm thân mang tội chết, nếu triều đình muốn đầu của cô, lý do đã tương đối đầy đủ.

Trên thực tế, Lục Kiều Kiều hiện giờ đã không còn đường rút lui, không thể vờ như không có chuyện gì xảy ra cùng An Long Nhi quay lại Quảng Châu xem phong thủy kiếm bạc được nữa.

Ẩn cư giang hồ, triều đình sớm muộn gì cũng sẽ ra cáo trạng truy nã cô; về Giang Tây tìm phụ thân giải quyết chuyện Long Quyết, cũng lành dữ khó lường...

Nhưng cứ ngoan ngoãn để cho một bàn tay từ sau tấm màn thao túng thế này, đến khi đối phương lấy được Long Quyết rồi liệu mình có an toàn hay không?

Lục Kiều Kiều âm thầm sắp xếp lại các sự việc, bỗng cảm thấy mình như con cá đã sa vào lưới, nước cờ tiếp theo không biết đi thế nào?

Cô đứng dậy khỏi bồn tắm, lau khô người mặc quần áo mới, rồi sang phòng Jack và An Long Nhi gõ cửa.

Jack ra mở cửa, vừa trông thấy Lục Kiều Kiều đã tươi cười hơn hớn: "Kiều Kiều của tôi, người em thơm quá...", nói đoạn nhường đường để Lục Kiều Kiều vào phòng.

An Long Nhi đang ngồi bên cửa sổ đọc sách, thấy Lục Kiều Kiều bước vào, lập tức đứng dậy kéo ghế, rót trà cho cô.

Lục Kiều Kiều bảo Jack đóng cửa lại, ba người cùng ngồi quanh chiếc bàn. Khoảnh khắc này, khiến Lục Kiều Kiều cảm thấy ba người họ như

một gia đình. Cô nhìn An Long Nhi và Jack, không kìm nổi nở một nụ cười.

An Long Nhi còn nhỏ mà suy nghĩ như người lớn, chính trực ngay thẳng, chẳng tiếc thân mình bảo vệ cho cô; Jack bỏ mối làm ăn lớn ở Quảng Châu, cùng cô dẫn thân vào con đường nguy hiểm mà chẳng oán trách nửa lời, yêu chiều bảo vệ cô, cũng dạy cô rất nhiều kiến thức mới. Nhìn hai người này, Lục Kiều Kiều những muốn cảm tạ ông trời, bọn họ tựa như món quà ông trời ban tặng cho cô vậy, sẵn sàng ở bên cô đối diện hiểm nguy.

Lục Kiều Kiều rút trong ống tay áo ra hai tờ ngân phiếu, mỗi tờ mười lạng bạc, đặt trước mặt An Long Nhi và Jack: "Mấy hôm nay mọi người vất vả rồi, xem phong thủy... cũng có chút thù lao, mọi người cùng chia chút bạc cho vui vẻ."

An Long Nhi cả đời chưa từng thấy tờ ngân phiếu nào to như thế, không khỏi vui mừng ra mặt, tay cầm tờ ngân phiếu lật hết bên nọ đến bên kia lên ngắm nghía.

Jack lại nhíu mày, hai ngón tay nhặt tờ ngân phiếu lên: "Em uống rượu của tôi, ngồi xe của tôi, dùng đạn của tôi, lại còn nhờ tôi giúp em bắt kẻ gian, thế mà chỉ trả được có mười lạng? Tôi thấy ít nhất cũng phải hai trăm lạng..."

Lục Kiều Kiều lại rút từ ống tay áo ra một tờ ngân phiếu hai lạng: "Sớm biết tên gian thương nhà anh muốn mặc cả, tôi đã chẳng kêu anh lên núi bắt kẻ gian, anh có muốn thêm hai trăm lạng cũng được..." đoạn đá Jack một cú dưới gầm bàn, "nhưng về sau đừng hy vọng được có tội nữa..."

Jack sức nhớ, "tội lỗi nguyên thủy" đêm Trung thu vẫn chưa xảy ra, anh thật không muốn quay lại Quảng Châu mà vẫn còn trong sạch. "Hai lạng, có lấy không?" Lục Kiều Kiều phe phẩy tờ ngân phiếu trên tay.

Jack đưa tay giật lấy tấm ngân phiếu, nói: "Lấy, lấy tất."

Lục Kiều Kiều lại đá anh một cái: "Cái gì cũng lấy thì tôi không cho nữa... Long Nhi đừng tị nạnh, tên gian thương này bỏ ra chút vốn, hai lạng này là cô mày hồi vốn cho hấn ta thôi."

An Long Nhi hỏi Lục Kiều Kiều: "Có phải chúng ta chuẩn bị lên đường đi Giang Tây không ạ?"

Nếu định xuất phát, tối nay cháu sẽ thu xếp xe ngựa và hành lý."

Lục Kiều Kiều cười: "Không vội, cứ nói chuyện trước đã. Hai người đi săn bao giờ chưa?"

An Long Nhi đáp: "Cháu săn chim rồi..."

Jack trả lời: "Tôi từng săn gấu, cả sói nữa."

"Vậy thì tốt, khi đi săn hai người sợ nhất con mồi như thế nào?" Lục Kiều Kiều lại hỏi tiếp.

An Long Nhi đáp: "Săn chim thì sợ nhất là chim phát hiện ra mình, hễ phát hiện ra người tới gần, chim sẽ bay đi mất."

Thấy Lục Kiều Kiều lại nhìn sang mình, Jack nói: Săn gấu đương nhiên cũng sợ gấu chạy mất, nhưng nếu gấu phát hiện ra thợ săn thì sẽ lao bổ lại vồ người, thợ săn bọn tôi cũng không muốn bị gấu chạy lại cắn cho một miếng. Nếu là sói thì..."

Lục Kiều Kiều rất hiếu kỳ: "Sói thì sao?"

Jack nhún vai nói: "Sói rất狡 hoạt, nếu không cẩn thận làm mất dấu, để sói chạy mất, có khi nó còn vòng ra sau lưng thợ săn, tập kích ngược lại. Nếu săn bắt để kiếm cái ăn, bọn tôi đều không muốn săn sói, trừ phi sói ăn trộm dê cừu ghê quá, mới phải tổ chức vây bắt."

Lục Kiều Kiều gật gù, nét mặt đăm chiêu: "Nếu chỉ có một hai người thợ săn, nhưng lại muốn theo dấu sói, nhất định sẽ rất nguy hiểm. Không muốn bị phát hiện, không muốn bị phản công chính diện, càng không muốn bị theo đuôi..."

An Long Nhi hỏi: "Cô Kiều, chúng ta sắp đi săn Ừ Lục Kiều Kiều mím môi cười狡 hoạt, lắc đầu nói: "ừm... không, chúng ta là sói, cần tìm ra thợ săn là ai."

Jack nghe đến đây, bản tính ưa mạo hiểm của một tay cao bồi miền Tây bị kích thích trỗi dậy, hào hứng ghé đầu lại gần Lục Kiều Kiều nhỏ tiếng hỏi: "Chúng ta lại sắp làm chuyện lớn gì sao?"

Lục Kiều Kiều đưa tay gạt đầu anh ra: "Buổi tối sẽ nói với anh... Long Nhi, ra bờ sông bao một con thuyền lớn, mời Tổ Ninh đại ca lên thuyền dùng cơm."

Dòng Bắc Giang bao la, sông sâu nước tĩnh, phong cảnh như họa, cũng rất thích hợp cho thương thuyền vận chuyển, vì vậy ngành vận tải bằng thuyền ở đây vô cùng phát đạt, thậm chí còn có nhà thuyền chuyên đón du khách lên thuyền ngoạn cảnh dùng cơm.

An Long Nhi bao một chiếc thuyền lớn có thể kê bốn vòng bàn ăn, sắp xếp xong thực đơn liền thông báo cho ôn Tổ Ninh, Lục Kiều Kiều và Jack lên thuyền.

Lục Kiều Kiều vừa lên thuyền liền kêu nhà thuyền chạy ra nơi rộng nhất giữa sông, dọn bàn ăn ra chỗ thoáng mát nhất đầu thuyền. Bốn người ngồi ở đầu thuyền uống trà hóng gió, thanh thoi nhàn tản.

Thức ăn vẫn chưa nấu xong, trên bàn bày một bàn đèn hút thuốc phiện, Lục Kiều Kiều nằm trên ghê dựa của nhà thuyền, ôm tẩu thuốc yêu thích, chốc chốc lại hút một hơi.

Cô uể oải quay sang hỏi ôn Tổ Ninh: "Tổ Ninh đại ca, anh biết vì sao chúng ta phải ăn cơm trên thuyền không?"

Ôn Tổ Ninh nói: "Lục tiểu thư thích phong cảnh Bắc Giang Thanh Thành ư?"

"Ài..." Lục Kiều Kiều thở dài, hút một hơi thuốc.' Chúng ta trước nay luôn bị triều đình phái người theo dõi, nếu ăn cơm trên bờ, chúng ta nói chuyện gì đều có thể bị người ta nghe hết. Bây giờ hai vợ chồng nhà thuyền đang ở sau đuôi thuyền làm cơm, chúng ta nói nhỏ tiếng một chút... Long Nhi, đi giúp nhà thuyền làm cơm, chớ để họ ra đến đầu thuyền."

"Dạ." Long Nhi nhận lệnh đi trông chừng hai vợ chồng nhà thuyền.

Ôn Tổ Ninh ngồi lại gần Lục Kiều Kiều, nhỏ giọng hỏi: "Trưa nay tên áo đen đã nói những gì? "Hắn thừa nhận mình là người của triều đình, bảo tôi không nên nhúng tay vào việc của hắn... về sau công sai từ Quảng Châu đến áp giải tù nhân là người của bọn hắn, hắn chắc chắn không sao..." Lục Kiều Kiều phều phào bộc bạch. "À... ra vậy, còn nói gì khác không?" ôn Tổ Ninh lại hỏi.

"Hắn chắc chắn các vị là người của Hồng Môn... Còn sao vẫn chưa ra tay tiêu trừ thì không rõ, chuyện này hắn cũng không thể nói cho tôi biết.. Lục Kiều Kiều đổ hết tội trạng lên đầu tên áo đen, thực ra khi đó chính

cô chủ động khai ra thân phận của tên áo đen, khiến y chắc chắn rằng dưới dây Kê Đề là đường khẩu của Hồng Môn.

Ôn Tổ Ninh hoàn toàn không biết gì về Lục Kiều Kiều, bọn họ vốn không biết Hà đại nhân lại bỏ tiền mời Lục Kiều Kiều về giúp bọn họ, có lẽ đây chính là cái đức bình thường vẫn đút tiền vào nha môn. Vì vậy anh ta hỏi Lục Kiều Kiều: "Lục tiểu thư vì chuyện gì mà bị triều đình theo dõi vậy?"

Lục Kiều Kiều ghé tai ôn Tổ Ninh thì thảo bịa chuyện: "Thuận Nghĩa đường Hằng Sơn ở Hồ Nam bị diệt rồi, thằng bé tóc vàng kia là con trai đường chủ Thuận Nghĩa đường, tôi phải bảo vệ nó tới Quảng Châu..."

"Còn người Tây kia?" Lục Kiều Kiều là người của Hồng Môn thì ôn Tổ Ninh còn hơi tin, nhưng anh chàng người Tây kia là thế nào thì anh ta nghĩ mãi không thông.

"Đó là thương nhân lo chuyện vũ khí đạn dược cho bọn tôi, súng Tây của bọn tôi đều lấy từ chỗ anh ta, anh ta phải tới Quảng Châu lấy hàng, tiện đường bảo vệ hai bọn tôi... Anh biết đấy, nếu có người Tây đi cùng, quan phủ sẽ không dám rầy rà."

Lục Kiều Kiều đã cho ôn Tổ Ninh một lý do hợp tình hợp lý.

Ôn Tổ Ninh bắt đầu hơi căng thẳng: "Triều đình theo dõi ba người liệu có phải muốn câu tiếp một đường khẩu nữa không?"

"Quân sư à, vẫn là anh thông minh..." Lục Kiều Kiều tâng bốc ôn Tổ Ninh, "bọn tôi vốn không dám tiếp cận người mình, gặp phải đường khẩu các anh cũng là chuyện nằm ngoài dự kiến. Anh biết đấy, bọn tôi bị triều đình cử người bám đuôi, giờ như ôn thần, tới đâu là hại đó..."

Trống ngực ôn Tổ Ninh đập thình thịch, lòng thầm nghĩ lần này rắc rối to rồi, không ngờ lại rước về một ôn thần, thôn ôn Phượng bỏ ra biết bao nhiêu tiền, gốc gác lâu nay vẫn luôn thanh bạch, mới bảo toàn được bình an vô sự đến tận hôm nay, nếu còn để cô Lục Kiều Kiều này ra vào thôn thêm vài lần nữa, triều đình thế nào cũng đóng đinh thôn ôn Phượng là đường khẩu Hồng Môn.

"Thì ra là vậy... ba vị đều là nghĩa sĩ Hồng Môn, khâm phục khâm phục... Vậy khi nào thì Lục tiểu thư lên đường?" ôn Tổ Ninh lập tức có ý

đuôi người.

Lục Kiều Kiều nghe vậy thì biết kế hoạch đã thành công, cuối cùng cũng có thể rút êm được rồi.

Nếu cứ nhất mực muốn đi, Thái An đường ở thôn Ôn Phượng nhất định sẽ không buông tha cô, bởi mớ bong bóng tên áo đen để lại vốn không thể nào tháo gỡ được; còn nếu không đi, cũng chẳng có lợi gì cho việc của cô. Khiến đôi phương tự động đuổi người là cách hay nhất.

Lục Kiều Kiều mắt trợn trừng, chờ đợi nhìn ráng hồng trên bầu trời, lầm bầm nói: "Sắp tới Quảng Châu, nếu không thể cắt đứt cái đuôi ở đằng sau, thì đến Quảng Châu rồi cũng hại chết đường khấu bên đó... Không thể tiếp tục cứ xuống miền Nam thế này được..."

Ôn Tổ Ninh cuống lên, thầm nghĩ đám ôn thần này không phải định lưu lại thôn ôn Phượng đấy chứ? Không còn cách nào khác, anh ta bèn trượng nghĩa nói với Lục Kiều Kiều: "Huynh đệ Hồng Môn ở khắp thiên hạ, Lục tiểu thư có việc gì cần chúng tôi giúp đỡ, chớ ngại nói ra, Tổ Ninh nhất định sẽ sắp xếp giúp tiểu thư!"

Lục Kiều Kiều nghe thế thì cô nhin cười, tiếp tục làm bộ bi ai: "Bọn tôi muốn từ Thanh Thành chuyển sang đi đường thủy, tới nơi nào đó rồi lên bờ, lòng vòng thêm mấy bận để cắt đuôi mật thám của triều đình rồi mới liên hệ với huynh đệ ở Quảng Châu, Tổ Ninh đại ca có cách nào sắp xếp được không?"

Ôn Tổ Ninh nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, biết bọn họ cũng muốn đi thì vững dạ hơn nhiều, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: "Giờ tiểu thư có đến đường khấu Hồng Môn nào cũng đều không ổn... Thế này đi, ở thôn Quan Tài thuộc Hoa Huyện[5] chúng tôi có vài huynh đệ, họ không phải là người của Hồng Môn nhưng cũng là nghĩa sĩ phản Thanh. Trên đường đi tiểu thư cứ nghĩ cách cắt đuôi mật thám, tới chỗ họ rồi thì ở lại mấy bữa, nơi đó chỉ cách Quảng Châu chín mươi dặm, nếu liên lạc đường khấu Quảng Châu cũng tiện bề tấn công phòng thủ..."

[5] Nằm ở Trung Nam tỉnh Quảng Đông, đầu phía Bắc vùng châu thổ Chu Giang.

Nếu tới Hoa Huyện thì chẳng khác nào quay lại đường cũ, Lục Kiều Kiều nghe xong lời ôn Tổ Ninh, không ngừng thầm tính toán, lặng lẽ hút

một hơi thuốc. Ôn Tổ Ninh ngồi bên cạnh lòng nóng như lửa đốt.

Cuối cùng Lục Kiều Kiều cũng lên tiếng: "Được vậy tới thôn Quan Tài ở Hoa Huyện."

Ôn Tổ Ninh thở hắt ra một hơi.

Lục Kiều Kiều hỏi qua ôn Tổ Ninh xem mấy người huynh đệ ở thôn Quan Tài họ tên là gì, làm sao nhận ra, xong đâu đấy thì nhà thuyền cũng đã làm xong thức ăn.

Mọi người ngồi trên thuyền vui vẻ ăn uống, sau đó Ôn Tổ Ninh một mình lên bờ trước vì muôn trở về nhà ở thôn ôn Phượng trong đêm. Lục Kiều Kiều vẫn còn hứng du ngoạn, bèn kêu nhà thuyền lên bờ gọi một nhóm cô nương hát xuống thuyền thổi sáo kéo đàn hát ca.

Ba người bọn họ tiếp tục ngồi đầu thuyền uống rượu nô đùa, nhà thuyền ở đằng đuôi lo hầu cơm rượu, sáu cô nương cộng thêm một dì hai chủ gánh hát ở giữa khoang thuyền biểu diễn ca vũ, cảnh tượng thoáng chốc đã nhộn nhịp chẳng kém gì các thuyền hoa trên đầm Bạch Nga Quảng Châu.

Lục Kiều Kiều sắp đặt như vậy cũng là có lý do - nếu quả thật bọn họ đang bị theo dõi, nói chuyện trong phòng có khả năng sẽ bị nghe lén, đã gọi là tai vách mạch rừng, thì nơi nào có vách có tường đều không an toàn cả; nói chuyện trong quán ăn lại càng không thể, sở' tai bên cạnh còn nhiều hơn số đầu người; chỗ tốt nhất không đâu khác chính là mặt sông rộng lớn này. Trên du thuyền, kẻ nghe lén nguy hiểm nhất là nhà thuyền.

Bọn họ đương nhiên không thể là mật thám, nhưng sau khi bọn Lục Kiều Kiều lên bờ, chắc chắn sẽ có người tới dùng tiền cậy miệng nhà thuyền, như vậy mỗi câu nhà thuyền nghe được đều có thể truyền tới tai mật thám và người đứng đằng sau tấm rèm, vì vậy cách ly với nhà thuyền là điều vô cùng cần thiết.

Đầu thuyền cách đuôi thuyền năm sáu trượng, ban ngày ở đầu thuyền thì thăm, đuôi thuyền sẽ không nghe thấy, nhưng vào ban đêm yên tĩnh, khả năng nghe thấy rất cao, Lục Kiều Kiều cho vời một nhóm xướng khúc ca hát trên thuyền chính là biện pháp cách ly hữu hiệu nhất với nhà thuyền ở đuôi thuyền.

Lục Kiều Kiều chọn một danh sách những bài ồn ào nhất, cho các cô nương ra sức biểu diễn, còn bản thân cô lại tận dụng tiếng nhạc huyền ảo sắp đặt công việc cho Jack và An Long Nhi. "Chúng ta cần phản công lại những kẻ đang theo dõi, Jack, bây giờ chúng ta chính là những con sói quay lại lén tập kích thợ săn." Lục Kiều Kiều nói rõ ràng mục đích của bước tiếp theo.

Jack và An Long Nhi gật đầu, sau khi cùng Lục Kiều Kiều trải qua bao chuyện như vậy, họ đều rất tin tưởng vào sắp xếp của cô.

"Jack, lát t^l c t^hiu

dọn hành lý, »iwlpiflpsiplllspil canh giờ, sáng sớm hôm sau một mình lên đường, đánh xe xuất phát vào giờ Mão."

Jack lộ vẻ ngạc nhiên: "Hả? Chúng ta chia ra ư? Vì sao?"

Jack không muốn tách rời Lục Kiều Kiều một giây một phút nào, anh ta càng lúc càng yêu cô gái phù thủy thần kỳ này, bảo cùng Lục Kiều Kiều xuống mười tám tầng địa ngục anh ta cũng dám, nhưng bắt anh ta rời xa Lục Kiều Kiều thì ngàn vạn lần không được.

Lục Kiều Kiều nhìn anh ta, mỉm cười đầy vẻ thâm tình: "Tôi sẽ đợi anh trở về, nhưng giờ anh phải giúp tôi đánh lạc hướng những kẻ theo dõi một thời gian... Anh đánh xe ngựa sẽ thu hút chú ý nhất, để anh đi dẫn dụ đối phương là thích hợp nhất."

Jack cuống cả lên, căng thẳng nói với Lục Kiều Kiều: "Để Long Nhi đi không được sao? Thăng bé dẫn dụ đối phương, tôi đi với em..."

Lục Kiều Kiều không ngờ còn phải thuyết phục tên lớn đầu này đi lo việc, đành nhẫn nại từ tốn giải thích: "Khi chạy trốn, anh quá to cao, vô cùng dễ thấy, hơn nữa Long Nhi vẫn là trẻ con, có nhiều chuyện nó không thể tự mình quyết định, để nó đi một mình có thể sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch tiếp theo. Anh lại khác, để anh tự mình xử lý mọi chuyện, tôi rất yên tâm."

Lục Kiều Kiều mỉm cười dịu dàng nhìn Jack, tay nắm lấy tay Jack đang đặt trên bàn.

Trái tim Jack đập thành thạch loạn lên, anh ta quả thực không kháng cự nổi nụ cười và vẻ dịu dàng của cô, thoát chốc đã mềm lòng.

"Kiều Kiều, chúng ta phải chia cách bao lâu?"

Ra điều kiện là thiên chức của con buôn, về mặt này Jack quyết không hàm hồ.

Thấy Jack nghiêm túc muốn xác nhận thời gian tách ra, Lục Kiều Kiều quả có chút cảm động: " Chúng ta chỉ cần tách ra năm ngày thôi. Nghe tôi nói này, sáng sớm mai anh lên đường đi về phía Bắc một ngày, sau đó tìm một nơi nghỉ chân, ngày hôm sau lại đi theo đường cũ trở về Thanh Thành ở một ngày..."

Lục Kiều Kiều ngừng lời, nhìn Jack xem anh có hiểu hay không, Jack gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

"Từ hôm sau nữa đến ngày thứ năm, anh cứ theo đường cũ thông thả trở lại Quảng Châu, trên thực tế, vào ngày thứ năm anh sẽ đặt chân đến Hoa Huyện, chính là gần Đảo Địa Mộc Tinh cục lần trước, sau đó anh ở lại trong thị trấn, đợi bọn tôi tới tìm."

"Đơn giản vậy thôi?" Jack có chút ngạc nhiên với sắp xếp này, cứ ngỡ sẽ kịch tính hơn nhiều. Lục Kiều Kiều nói: "Đúng, bốn ngày đầu sẽ rất đơn giản, anh cứ thông thả mà đi là được. Vào tối ngày đầu tiên, bọn họ sẽ phát hiện ra tôi và An Long Nhi không đi cùng anh, nhưng cứ đi theo anh hẳn sẽ tìm ra tung tích của tôi, nên bốn ngày sau ắt càng theo sát anh hơn."

"Tôi hiểu rồi, chúng ta chia làm hai bày sói, em muốn phục kích gã thợ săn đằng sau tôi, phải vậy không?" Jack từng đi săn, lập tức hiểu ra ý định của Lục Kiều Kiều.

"Ừm... ngày thứ năm, nếu thuận lợi, anh chưa chắc có thể qua đêm ở Hoa Huyện, vì hôm đó có thể sẽ rất bận, hiểu không?" Lục Kiều Kiều nói chuyện với người thông minh, càng không cần nói quá lộ liễu.

Jack đáp: "Hiểu, tôi sẽ chuẩn bị đầy đủ súng ống đạn dược, đêm nay cũng chuẩn bị thêm cho em ít đạn. Vậy còn hai người? Có kế hoạch thế nào?" Lục Kiều Kiều nói: "Chúng tôi phải nghĩ cách biến mất trước mắt kẻ địch, cho đến khi gặp lại anh ở Hoa Huyện. Anh không cần lo lắng, Long Nhi là một hảo hán, sẽ bảo vệ tôi."

Nói đến đây, Lục Kiều Kiều đưa tay vỗ vai An Long Nhi, An Long Nhi cũng nhìn cô nhoẻn miệng cười.

Tâm trạng Jack quả thật rất không vui, anh chưa từng gặp người con gái nào khiến anh si mê đến vậy, bèn lưu luyến nắm tay Lục Kiều Kiều nói: "Bất luận thế nào, năm ngày sau tôi sẽ ở Hoa Huyện đợi em, nếu không gặp được em, tôi sẽ dùng cả đời này đi tìm em..."

Lục Kiều Kiều cũng không muốn phá hỏng không khí lúc này, cô nói với Jack: "Được, tôi nhất định sẽ để anh tìm được, yên tâm đi."

Chương 5: Vô Diện Nhân

Ba người về đến quán trọ thì đã canh ba, khách trọ đều đã lục tục thổi tắt đèn, lên giường đi ngủ. Theo sắp xếp của Lục Kiều Kiều, An Long Nhi vừa quay về phòng mình và Jack, lập tức đóng cửa thu dọn hành lý cần dùng, bỏ vào hòm mây đeo sau lưng, sau đó lợi dụng màn đêm trèo ra ngoài cửa sổ.

Dưới cửa sổ chính là dòng Bắc Giang, từ bậc cửa tới mặt sông khoảng hơn hai trượng, An Long Nhi như thần lẫn men theo bức tường hướng ra sông trèo ra bên sông bên cạnh, bỏ tiền thuê một con đà nhỏ, âm thầm chèo tới dưới cửa sổ phòng Lục Kiều Kiều.

Lúc này, phòng Lục Kiều Kiều và Jack đều đã tắt đèn, nhưng cửa sổ phòng Lục Kiều Kiều lại mở ra nên rất dễ phân biệt.

An Long Nhi đứng trên đà, buông sợi thừng chuẩn bị sẵn trên người xuống, một đầu thừng thắt nút to tướng. Thằng bé nhẹ nhàng quăng thừng, từ từ lạng lẽ ròng thừng vào cửa sổ phòng Lục Kiều Kiều. Trước cửa sổ đã được kê sẵn chần mền, thừng rơi vào cũng không phát ra tiếng động gì.

Lục Kiều Kiều thu dọn xong hành lý của mình, thay chiếc áo ngắn bó sát người màu trắng giống An Long Nhi, giắt khẩu súng lục bên hông, lại dùng vải ghi quần quanh thành một chiếc váy ngắn che bên ngoài súng. Dù sao một cô gái giắt súng theo người đi ra ngoài vừa dễ thu hút sự chú ý của quan sai lại tổ hù dọa dân chúng.

Cô đón lấy sợi thừng, nhanh nhẹn quấn vào chân giường thử kéo một cái - giường rất nặng, hoàn toàn có thể chịu được cơ thể nhẹ tựa lông hồng của cô - sau đó đeo hòm mây lên lưng, từ cửa sổ trượt xuống theo sợi thừng. Chiếc giường bị sức nặng của cô kéo dịch đôi chút, phát ra tiếng “ken két” khe khẽ, nhưng đến tai Lục Kiều Kiều lại vang đến kinh tâm động hồn.

Chậm chậm thận trọng tụt xuống đến con đà, hai tay Lục Kiều Kiều đã đầm mồ hôi vì căng thẳng.

An Long Nhi đỡ cô ngồi xuống, cầm một đầu thừng lên thắt một nút nữa, đoạn quăng cả dây vào khung cửa sổ Lục Kiều Kiều vừa trèo ra, làm như thể từ ngoài nhìn vào sẽ không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Mọi chuyện xong xuôi, con đà mau chóng xuôi dòng xuống phía Nam về Quảng Châu, rời khỏi Thanh Thành.

Jack ở phòng bên cạnh, thối tắt đèn rồi nhưng vẫn đứng mãi trước cửa sổ, từ khe cửa nhìn theo Lục Kiều Kiều trượt dây thừng xuống đà, lòng cũng vô cùng căng thẳng. Mãi đến lúc hai người kia rời khỏi tầm mắt, anh ta mới thẩn thờ ngồi xuống, lòng dậy lên một cảm giác cô độc chưa từng có.

Lục Kiều Kiều đã tính toán tỉ mỉ thời gian. Xe ngựa lúc nào cũng chạy nhanh hơn thuyền, một ngày đi xe ngựa phải bằng hai ngày đi thuyền. Sau khi tới địa giới Hoa Huyện, Lục Kiều Kiều còn phải vòng lên đường bộ, mai phục sẵn trên đường cái quan dẫn tới Hoa Huyện, chặn đầu xe ngựa của Jack, tìm ra kẻ bám đuôi, vì vậy nhất

định phải dặn Jack chạy từ từ, để bản thân thuận lợi tập kích vào ngày thứ tư.

Con đà nhỏ chạy hết tốc lực xuôi dòng Bắc Giang, Lục Kiều Kiều cứ quay lại nhìn mãi về phía Thanh Thành cùng đường chân trời tối đen càng lúc càng xa hút.

Cuối tầm mắt cứ trông thấy bóng thuyền thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện, như thể có thuyền theo ở tí xa, nhưng trước sau đều không dám khẳng định.

Lục Kiều Kiều không ngừng hối thúc nhà đà chạy nhanh hơn, cứ thế chạy suốt một đêm, nhà đà và An Long Nhi đều mệt lả đi. Để đạt đến tốc độ tương đối có thể cắt đuôi, An Long Nhi và nhà đà phải lần lượt thay phiên nhau chèo.

Đến khi trời sáng, con đà đã cách Thanh Thành hơn mười dặm.

Quảng Đông là miền sông nước, sông ngòi chằng chịt, chi lưu đường thủy nhiều vô cùng, muốn lẫn trốn trên đường thủy, lựa chọn tốt nhất là nhập vào chi lưu.

Lục Kiều Kiều chỉ bừa một nhánh sông xuôi dòng, bảo nhà đà rẽ vào, men theo con sông nhỏ đi về phía trước.

Đến vùng sâu nhất của nhánh sông, Lục Kiều Kiều kêu nhà dò chèo chậm lại, còn mình vẫn quay đầu nhìn mặt nước phía sau.

Dò chèo đến một bến sông nhỏ vùng thôn quê, Lục Kiều Kiều thanh toán tiền công cho nhà dò, lại trả thêm tiền để nhà dò đi tiếp dò không xuôi dòng, tới bến sông tiếp theo thì nghỉ hai canh giờ rồi vòng ngược lại Thanh Thành, nếu có thể không đi lại đường cũ thì càng tốt.

Nhà dò nhận tấm ngân phiếu ngang bằng tiền công cả tháng, lại hăng hái xuôi dòng tiến về hạ du.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi núp trong góc tối của một quán trà dưới cây đa bên bến sông, gọi một ấm trà ngồi đợi, mắt không rời bất kỳ con dò nào từ thượng lưu xuống.

Thôn quê sáng tinh sương, trên sông có rất ít thuyền bè qua lại, thỉnh thoảng có một hai chiếc thuyền bắt cá, người trên thuyền đều dài nằng đen như than, rõ ràng không phải kẻ đeo bám. Đôi khi cũng có thuyền chở hàng to hơn một chút chạy qua, trên thuyền chất đầy hàng hóa, trầm xuống nước khá sâu, vì thuyền công đều vừa mới ngủ dậy, lác đác ra đầu thuyền đuôi thuyền đánh răng rửa mặt, nên thuyền chỉ rề rề đi giữa sông, tuyệt đối không thể đuổi theo một con dò nhỏ chạy hết tốc lực từ đêm qua. Ngồi suốt một canh giờ, uống ít nước ăn hai cái bánh bao xong, hai người đều đã nghỉ ngơi hòm hòm, Lục Kiều Kiều lại chuẩn bị xuất phát. Lần này cô ngấm trúng một con thuyền nhỏ có khoang, bện bằng búi cỏ, hai đầu khoang trước sau còn có rèm che nắng.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi lách vào trong khoang thuyền, cô lập tức kêu An Long Nhi đi ngủ, còn mình lại lôi tẩu thuốc ra hút vài cữ lấy tinh thần.

Thuyền có khoang cỏ thường chạy không nhanh lắm, nhà thuyền ở đằng đuôi lẽ lẽ khua mái, thuyền cũng lẽ lẽ tiến về phía trước.

Lục Kiều Kiều đợi An Long Nhi ngủ được một canh giờ mới gọi thẳng bé dậy, đổi ca cho mình

ngủ. Hai người cứ trốn trong khoang cỏ thay phiên nhau ngủ như vậy mãi đến khi mặt trời xuống núi.

Đợi khi cả hai đầy giấc, Lục Kiều Kiều mới bắt đầu nhìn ra ngoài qua tấm rèm đầu khoang thuyền, định tìm bữa một nơi lên bờ.

Muốn đối phương không cách nào bám theo hành tung lộ tuyến của mình, cách tốt nhất là đến bản thân cũng không biết tiếp theo sẽ đi đâu. Theo đuôi một kẻ cứ đi lòng vòng chẳng có đích đến là một chuyện vô cùng khó khăn.

Cô thấy bên bờ sông có một bãi mía, cây nào cây nấy cao quá đầu người, lại có một con đường mòn hẹp dẫn ra bờ sông. Lục Kiều Kiều đột nhiên kêu nhà thuyền dừng lại, trả tiền nhanh gọn sòng phẳng, rồi nhân lúc tà dương còn le lói, cùng An Long Nhi nhảy vào bãi mía.

Vừa đặt chân xuống đất, Lục Kiều Kiều đã trèo ngay lên một cội cây, hòng nhìn xem cái bãi này rộng chừng nào. Hướng mắt trông ra, bãi mía này căn bản không nhìn thấy điểm tận cùng, chỉ có bóng núi xa xa phác lên một đường viền cuối chân trời, trước mắt là lá mía như sóng biển nhấp nhô theo từng cơn gió thu.

Lục Kiều Kiều nhảy từ trên cây xuống, dẫn An Long Nhi tiến sâu vào bãi mía. Chạy được hai khắc[1], Lục Kiều Kiều đã thở hồng hộc, chông eo kéo An Long Nhi ngồi xuống, rút ra khẩu súng lục, lên đạn, sau đó quỳ đầu gối trái xuống đất, tay trái chống xuống, tay phải cầm báng súng đặt lên đầu gối phải, cúi đầu nhắm mắt, chậm rãi hít sâu lấy lại bình tĩnh, nghiêng tai nghe ngóng mọi tiếng động nhỏ xung quanh...

[1] Mỗi khắc bằng mười lăm phút.

Những gì Lục Kiều Kiều sắp xếp cho Jack, thực ra chỉ là phần dự phòng trong kế hoạch của cô. Nếu kẻ theo dõi chỉ có một mình, thì bất kể ba người họ tách ra hay đi chung, kẻ đó đều sẽ không rời mắt khỏi Lục Kiều Kiều; nếu như đối phương có hai người trô lên, thì Jack có thể phân tán lực lượng bọn chúng, giúp Lục Kiều Kiều vạch mặt từng tên.

Kế hoạch thực sự của Lục Kiều Kiều, là bản thân cùng An Long Nhi chạy trốn thật nhanh trong ba ngày đầu, trên đường đi giải quyết cái đuôi bám theo mình, sau đó đến ngày thứ tư và thứ năm mới giải quyết kẻ còn lại đeo đẳng sau chiếc xe ngựa nặng nề chậm chạp của Jack, nếu có. Thế nên cô dẫn theo An Long Nhi gắng tìm ra một nơi chiến đấu thích hợp thật nhanh, tốc chiến tốc thắng nhằm đạt được kết quả có lợi nhất.

Trong lúc cấp tốc xuôi dòng về phương Nam,

Lục Kiều Kiều đã bốc quẻ xem, rõ ràng có người bám theo phía sau, nhưng lại không hề thấy rõ ràng, hoặc có bằng chứng nào chứng minh kết quả của quẻ bói này. Theo quẻ tượng thì kẻ bám đuôi chỉ có một mình, là nam giới, hơn hai mươi tuổi, thân hình thấp bé, dung mạo thô tục. Nếu như người này luôn theo sát phía sau cô, qua một đêm một ngày trên sông nước, chắc chắn đã bị bỏ rơi, hoặc bị cô phát hiện. Nhưng hôm nay giữa lúc nghỉ ngơi trong khoang thuyền tranh, cô lại bói một quẻ nữa thì thấy người này vẫn như âm hồn bất tán theo sau mình không xa, không hề bị mất dấu, cũng không hề bị phát hiện...

Lục Kiều Kiều gần như nổi điên lên, kẻ này lẽ nào là ma quỷ? Hắn bám theo mình bằng cách nào? Trên đời lại có cái đuôi chặt không đứt này nữa sao?

Lần vào bãi mía bao la, là một thách thức đối với kẻ bám đuôi.

Cả dải rừng mía cao quá đầu người, hai người nhỏ con Lục Kiều Kiều và An Long Nhi mai phục bên trong, hệt như đá rơi biển lớn. Nơi bọn họ náu mình, trong bán kính một dặm không hề có cây lớn, khả năng có kẻ từ trên cao quan sát là không thể. Điều khó khăn nhất tên bám đuôi phải đối đầu là, trong rừng mía bát ngát này, hắn không thể đoán nổi Lục Kiều Kiều sẽ đi theo hướng nào. Nếu hắn tìm ra được, Lục Kiều Kiều sẽ đón lõng hắn; nếu hắn không tìm thấy, Lục Kiều Kiều sẽ biến mất trước mắt hắn. Lục Kiều Kiều và An Long Nhi ngồi im trong bãi mía tròn một canh giờ, sắc trời đã tối đen, bốn bề lặng phắc không chút động tĩnh, xa xa chỉ vẳng lại vài tiếng chó sủa, chứng tỏ phía đó có vài chòi canh.

Lục Kiều Kiều ghé tai An Long Nhi nói: “Đi tới cái thôn đằng kia, không được phát ra tiếng động, phải đến đó trong thời gian hai khắc. Nếu nghe tiếng súng nổ thì nhất định đã xảy chuyện, lập tức quay lại đây, nếu không nghe thấy thì đợi cô ở trước làng, một canh giờ sau cô sẽ tìm mày. Đi mau...”

An Long Nhi gật đầu, đứng dậy đi về phía thôn trang.

Trong bóng tối, vài ba ánh đèn phía thôn trang kia hồng sáng, nhưng để đi tới đó thì hai khắc thời gian là không đủ.

Lục Kiều Kiều không hề có ý định để An Long Nhi vào thôn làng, cô chỉ muốn An Long Nhi di chuyển, hồng dẫn dụ kẻ bám đuôi ra mặt, còn cô

sẽ đón lõng khi hắn đi ngang qua mình.

An Long Nhi đi trong bãi mía, căn bản không thể nhìn thấy đầu, chỉ nghe rõ mồn một tiếng loạt soạt giữa không gian tĩnh lặng.

Căn cơ võ công của An Long Nhi rất khá, muôn bước đi không phát ra tiếng không phải chuyện khó, như thế đối phương sẽ không biết mục tiêu đang di chuyển là một hay hai người. Nhưng thằng bé không thể tránh được đám lá mía xung quanh, lá quệt sột soạt chính là thứ mà Lục Kiều Kiều muốn, không phát ra chút tín hiệu, kẻ bám đuôi làm sao mắc bẫy bám theo được?

Quả nhiên An Long Nhi vừa đi được hơn mười trượng, thì từ hướng bờ sông nơi Lục Kiều Kiều đi vào bãi mía cũng lạo xạo tiếng lá mía lay động.

Lục Kiều Kiều mừng thầm, cuối cùng cũng có thể dụ được đối phương, chỉ cần hắn ta đi theo An Long Nhi, ngang qua cạnh mình...

Nhưng trong mớ tiếng động này không nghe ra đâu là tiếng chân, theo lý mà nói, cũng có thể chỉ là một con chó sục tìm thức ăn dưới đất.

Sau khoảng thời gian một người đi được hơn chục bước, tiếng lá im bặt, như thể người kia đi một lúc lại dừng.

Lục Kiều Kiều đợi thêm lát nữa, bốn bề lại khôi phục trạng thái tĩnh mịch ban đầu.

Lần này cô đã điên lắm rồi, ồ đâu ra kẻ bám

đuối ltfi hai nhu thế co chú? Ngay den mUu ké náy cũng có thể nhìn tháu! Xem ra máy tro vat vánh trUóc dáy báy ra d'eu phí công hết, chi tó khiến dôi phióng cUói th'ám má thối. Gió cú' đi tìm phát mot noi ngu cho khoe, roí nght cách dôi phó ten ám h'ón theo duối náy sau.

Luc Ki'eu Ki'eu da chay suót mot ngay mot đêm, án không ngon ngu không y en, cá thuốc cũng cha hút duoc máy hoi, chi thấy eo mới lUng đau, cá dôi chua tímng chiu khó thế náy, cáng chua tímng ném trái cảm giác thất bại trán tr'é nhu ngay hôm nay.

Có durtg dáy, tít tới hướng ve phía bó sóng máng oang oang: “Ke xác máy! Gió bá dáy di ngu! Máy cú* ó dáy má tu chơi với mía!” Doan h'ám hám đi ve phía An Long Nhi.

Lúc này Jack đang máy miếu hoan lạc trên giường, chiếc giường bị rung lắc cú' cọt kết liên hời, tuáng nhu sáp gáy đen noi. Có gái trên giường có tám thân mảnh mai nhỏ nhắn, làn da trắng muốt, hết nhu co thế Luc Ki'ếu Ki'ếu trong tuóng tuong của Jack.

Có ta rén ri kéo la đen chết đi sống lại, t\X trên giường xuống dưới đất, r'oi lại tí dưới đất lên giường...

Jack không chỉ thế lúc hơn người má con có trí tuóng tuong vó cũng phong phú, ngay đen có ky nữ sánh sỏi này cũng không ngó lai tiếp phải một khách láng chơi biết chi'ếu chuong phu nữ như thế.

Có á hết cẳng to, Jack lai cẳng hƯng phán, tinh lực du íhífa nửa tháng nay một hơi phát tiết ra cá.

Lục Kiếu Kiếu với anh ta cứ lừng lơ lúc gần lúc xa, trên đường đi chốc chốc lại gặp phải sự cô ngoài ý muốn, khiến Jack đến thời gian xả hơi cũng không có.

Kể từ khi tới Trung Quốc, anh ta chưa bao giờ phải cách ly với đàn bà lâu như vậy. ở Thập Tam Hoàng, Quảng Châu, một bên là đất đào vàng, một bên là chỗ quặng vàng, chỉ cần có tiền là có thể mua được bất cứ thứ gì, kể cả hàng hóa hay đàn bà.

Jack tin vào Thượng đế, nhưng không phải tín đồ Thanh giáo, biết con người ta khi còn sống nếu không tranh thủ hưởng lạc, đợi sau khi chết đi rồi thì chẳng làm gì được nữa, anh ta hoàn toàn không ưa loại người cứ tự làm khó bản thân.

Từ Thanh Thành đi lên phía Bắc, phải ngồi thuyền qua Bắc Giang mà Jack lại đánh xe ngựa, nếu muốn qua sông, lập tức sẽ bị người ta phát hiện trên xe không có người.

Đúng giờ Mão sáng hôm sau, Jack lên đường, nhưng không tới bến sông mà đánh xe chạy nhanh theo con đường mòn hướng Đông Bắc. Con đường này men dòng Bắc Giang đi ngược lên trên, mặt đường càng chạy càng gồ ghề, núi non xung quanh cũng càng lúc càng nhiều, đến khi trời tối, xe ngựa của Jack đến một thị trấn nhỏ tên Châu Tâm.

Hôm nay mục đích của Jack chỉ là đánh lạc hướng kẻ đeo bám, dẫn hẳn đi đâu cũng được, miễn chạy đủ thời gian trên đường thì coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Thị trấn Châu Tâm không phồn hoa đông đúc như Thanh Thành, diện tích cũng không lớn lắm, nhưng phong cảnh sông núi lại có hết hữu tình riêng.

Quán trọ tốt nhất trong trấn nằm ở khu vực sầm uất ngay giữa phố thị náo nhiệt, cũng chỉ tạm coi là sạch sẽ ngăn nắp, chứ chưa được đến mức xa hoa tráng lệ phục vụ chu đáo. Jack thu xếp ổn thỏa nơi ở và xe ngựa, rồi hỏi han chủ quán biết được, thì ra trấn Châu Tâm này nổi tiếng nhất có gà Châu Tâm. Gà Châu Tâm tuy nhỏ nhưng da giòn thịt mềm, là đặc sản trứ danh của vùng Quảng Đông.

Jack nghe giới thiệu thế, thầm nghĩ nếu không ăn thử xem sao thì thật quá đáng tiếc, bèn hỏi xem ở đâu có gà Châu Tâm chính cống nhất rồi lập tức lên đường đi tìm đồ ăn ngon.

Theo chỉ dẫn của chủ quán trọ, Jack rẽ trái rẽ phải qua mấy ngã ba ngã tư mới tới được vùng giáp ranh trấn Châu Tâm, trông thấy quán ăn được nhắc tới, biển hiệu đề ba chữ lớn: “Phong Khảnh cư”.

Jack một mình ngồi vào bàn gọi đồ ăn, một lúc sau trên bàn đã bày bốn năm cái đĩa, chính giữa là gà Châu Tâm chặt trắng phau, xung quanh là các món lòng lợn thịt bò được chủ quán giới thiệu thêm, anh ta lôi ra bình rượu Tequila vẫn mang theo người, tự rót cho mình một chén, bày biện bàn cơm thịnh soạn.

Mùi vị gà Châu Tâm quả nhiên không xoàng, ăn vào một miếng miệng còn lưu hương, mềm mướt bóng nhẫy. Lại tợp thêm hớp rượu, cảm giác diệu kỳ khiến Jack nhớ đến Lục Kiều Kiều.

Món ngon thế này, nếu Kiều Kiều được ăn nhất định sẽ rất vui, chưa biết chừng còn đòi cho chén rượu nữa... Jack nghĩ tới đây không khỏi mỉm cười.

Đợi sau khi hội ngộ Lục Kiều Kiều, lại ngang qua đây, nhất định sẽ dẫn cô đi ăn gà Châu Tâm, Jack vạch sẵn lộ trình trong đầu.

Đang lúc miếng ngon đã miệng, trong lòng nhớ nhung, bên cạnh lại thành linh xuất hiện một cô gái, Jack vẫn còn đang gặm xương gà ngẩng đầu lên nhìn, suýt chút nữa ngỡ rằng Lục Kiều Kiều đã theo mình đến đây.

Cô gái này dáng người cũng nhỏ nhắn, lại mặc một tấm áo màu xanh lục, điểm khác biệt duy nhất là sắc mặt Lục Kiều Kiều xanh xao, khuôn mặt

thanh tú, còn cô gái này sắc mặt hồng hào, khuôn mặt đầy đặn hơn nhiều. Trên tay cô ta đeo một chiếc túi thơm, quần áo mặc trên người có phần quá hoa lệ so với thị trấn nhỏ đơn sơ này. Nhìn bộ dạng Jack gặm xương gà, cô gái che miệng cười khúc khích, khiến Jack ngẩn ngơ tựa như quay lại ngày mới gặp Lục Kiều Kiều, cô cũng dùng chiếc quạt che nửa mặt mỉm cười e lệ.

Cô gái hỏi Jack: “Đại nhân người Tây, ngài ăn có một mình thôi sao?”

Với kinh nghiệm phong phú của mình, Jack lập tức hiểu ra đây là kỹ nữ tới kiếm mỗi làm ăn, nếu mình không thích, cũng có thể bảo cô ta đi luôn.

Nhưng Jack không làm vậy, vì cô gái này có đôi nét giống Lục Kiều Kiều, mà hôm nay vừa mới chia tay Lục Kiều Kiều và An Long Nhi, anh vẫn

còn chưa quen ăn uống sinh hoạt một mình, nên anh ta bèn mời cô gái ấy ngồi xuống: “Đúng thế, tôi có một mình thôi, có muốn ngồi xuống cùng ăn không?”

Cô gái đó nói: "Hi, cảm ơn đại nhân Tây, Thúy Ngọc không khách khí vậy..."

Jack gọi mang thêm một bộ bát đĩa, Thúy Ngọc ngồi xuống là ăn ngay, quả thật không khách khí.

Jack hỏi: “Đừng gọi tôi là đại nhân Tây, cô gọi tôi là Jack được rồi, cô bao nhiêu tuổi?”

“Được, Jack thiếu gia, anh nói tiếng Trung giỏi quá... Hi hi... Thúy Ngọc năm nay mười bảy tuổi rồi.” Thúy Ngọc trả lời lưu loát, hoàn toàn không có cảm giác e sợ.

Bấy giờ Jack mới nhớ ra, anh ta chưa từng hỏi tuổi của Lục Kiều Kiều. Có điều theo phép tắc phương Tây, hỏi tuổi phụ nữ là chuyện vô cùng bất lịch sự.

Đối với Thúy Ngọc lại khác, vì lát nữa khả năng sẽ có giao dịch thế xác, đầu tiên còn phải mặc cả trả giá, nếu không hiểu biết về tình trạng mặt hàng thì làm sao trả giá nổi, tuổi cũng là một phần thuộc mặt hàng, vẫn cứ phải hỏi.

Jack cùng Thúy Ngọc vừa ăn vừa nói chuyện, Thúy Ngọc rất tinh ý chu đáo rót rượu gấp thức ăn cho Jack, lại lả lơi đụng chạm dựa dẫm vào người anh ta, khiến Jack vô cùng hả dạ, thầm nghĩ nếu Lục Kiều Kiều cũng thế này thì đời này anh ta có chết cũng không hối hận.

Sau khi cơm no rượu say, Jack và Thúy Ngọc như đã quen thân từ lâu. Thúy Ngọc hỏi: “Jack thiếu gia, anh muốn qua nhà tôi chơi không?”

Jack cợt nhả nói: “Muốn chứ, để tôi xem phòng của cô thế nào, nhưng xem phòng cần bao nhiêu tiền? Tôi sợ không mang nhiều tiền đến thế.”

Jack xét thấy bên trong phòng trọ của mình cất không ít tiền bạc và đồ dùng, để người lạ vào cũng không an toàn, chỗ Thúy Ngọc dù gì cũng là nơi chuyên nghiệp, có thể vui vẻ thỏa hứng hơn.

Thúy Ngọc vòng tay ôm lấy tay Jack, ép chặt khuôn ngực đầy đặn vào cánh tay anh ta, ngọt ngào đáp: “Việc đấy không cần lo, cứ tới rồi hẵng nói mà...”

Jack bị Thúy Ngọc ép chặt đến mức quên hết mọi thứ, nói luôn: “Nếu không cần tiền... thì phải xem rõ trong ngoài vài lượt... mau đi thôi!”

Thúy Ngọc dẫn Jack ra ngoài trấn, đi trong màn đêm tăm tối tới một quán trọ nhỏ giăng đèn kết hoa. Quán trọ này rất nhỏ, chẳng có biển hiệu gì, bước vào cửa là một sảnh nhỏ, bốn bên là sảnh mở ra năm sáu cái cửa. Trong sảnh không một bóng người. Thúy Ngọc dẫn Jack vào một gian phòng, bên trong vứt bừa bãi quần áo của Thúy Ngọc, có thể thấy đây đúng là nơi ở của cô ta thật.

Jack cuối cùng cũng có cơ hội phóng thích tinh lực, tay ôm Thúy Ngọc, đầu nghĩ đến Kiều Kiều, hùng hục suốt một canh giờ.

Jack đã mặc lại quần áo tử tế, còn Thúy Ngọc vẫn lỏa lồ ngồi dưới nền nhà, hai tay ôm đầu dựa vào cửa phòng.

Jack rất hài lòng với Thúy Ngọc, chủ động hỏi: “Bình thường cô lấy của khách bao nhiêu tiền?”

Thúy Ngọc còn chẳng buồn nhìn Jack, cứ ôm đầu ngồi bệt dưới đất: “Tùy, anh muốn trả bao nhiêu thì trả...”

Jack đại khái cũng biết giá cả trong thành, giá gái đi ăn lẻ kiểu này rẻ hơn chốn thuyền hoa hay lầu xanh lớn nhiều, chỉ hai trăm đồng là xong một vụ giao dịch, nếu gái trẻ thì thưởng thêm chút ít, ba bốn trăm đã là

quá đủ rồi. ở đây là chốn thôn quê, đương nhiên sẽ rẻ hơn một ít, vì vậy Jack nói: “Hai trăm đồng được không?”

Thúy Ngọc vẫn giữ nguyên tư thế cũ, miệng phun ra từng chữ: "Tôi lấy của người ta ít nhất ba trăm năm mươi đồng."

Jack thầm nghĩ, cũng không phải không trả được ba trăm năm mươi đồng, nhưng vụ làm ăn này quả có chút kỳ lạ, kỹ nữ ở đây sao xong việc rồi mới mặc cả chứ... về sau ra ngoài chơi bởi phải cẩn thận một chút...

Thúy Ngọc gục đầu cuộn tròn người, trông lại càng giống Lục Kiều Kiều... Jack không khỏi nhớ đến Kiều Kiều, chẳng còn tâm trạng đầu trả giá nữa.

Anh ta móc ra ba trăm năm mươi đồng nhét vào tay Thúy Ngọc, Thúy Ngọc cầm lấy tiền liền đứng dậy, quay về giường đắp chăn cuộn người lại.

Jack trả xong tiền, đẩy cửa bước ra ngoài, ai ngờ vừa bước được một bước, cổ họng đã bị kê một lưỡi dao lạnh băng.

Jack tuy cao lớn nhưng phản ứng không hề chậm chút nào, lập tức lùi lại một bước theo phản xạ, người cũng vừa hay rút vào phòng. Kẻ cầm dao chặn Jack bị hẫng, loạng choạng bổ nhào ra trước cửa. Jack lùi vào phòng, đồng thời tay phải nhanh như cắt rút khẩu súng lục bên hông lên đạn, tay trái sập mạnh cánh cửa.

“Cốp” một tiếng, cánh cửa vừa hay đập trúng kẻ cầm dao, Thúy Ngọc ồ trên giường kêu lên một tiếng thất thanh, lúc này Jack mới nhìn ra, gã đàn ông mặt mày hung ác kia toàn thân đầy mùi rượu, cánh tay để trần, đầu còn cạo trọc lốc. Gã đầu trọc bị cửa tông rầm một cái, đau đến nỗi vút luôn dao xuống đất, tay ôm mặt gào rú lăn ra một bên. Kế đó Jack nghe một tiếng người đàn ông quát: “Chuyện gì?”, rồi một gã gầy đét gần như tức khắc xuất hiện ngay trước cửa phòng. Người này hai tay lăm lăm cái xẻng sắt xông vào, vừa nhìn thấy Jack đang ngồi xồm dưới đất liền giơ xẻng cao quá đầu định bổ xuống, nào ngờ bổ được nửa chừng thì nghe một tiếng nổ lớn phát ra từ dưới quần mình, gã chỉ thấy dưới đũng quần như có quả đại pháo vừa nổ, không có bất kỳ cảm giác gì khác, không biết vì quá đau đớn mà tê dại hay vì ảo giác, trong lòng đột ngột dội lên một cảm giác sợ hãi cực độ: nhất định xảy ra chuyện gì rồi... Sau

đó gã phát hiện đũng quần mình đã bị một vật rất nóng rất cứng chọi vào, thì ra Jack thụp xuống dưới là để kê khẩu súng lục cỡ lớn kia vào cậu nhỏ của gã.

Thực ra súng của Jack không bắn vào cậu nhỏ của tên gầy, mà chỉ kê sát vào đũng quần gã bắn từ dưới lên, viên đạn bay sượt qua một bên mông gã. Nhưng luồng khí cũng như sức nóng khi súng nổ cũng đủ khiến tên này tê liệt trong chốc lát.

Tên gầy tay vung cao xẻng há hốc mồm, đứng yên bất động, cô' gắng cảm giác xem trên người mình có thiếu đi cái gì hay không.

Ngoài cửa lại có thêm mấy người nữa kinh hoàng kêu lên “Xảy ra chuyện gì rồi”, nhưng không còn ai dám bước vào phòng Thúy Ngọc nữa.

Đũng quần tên gầy bắt đầu nhuộm đỏ máu tươi, hai chân gã cũng bắt đầu run lẩy bẩy, Jack nói với gã: "Giờ nguyên tay không được động đậy, vứt xẻng ra sau lưng!"

“Keng” một tiếng, tên gầy nghe lời buông xẻng xuống đất.

Jack vẫn ngồi chồm hồm, dùng tay vỗ vỗ hông gã nói: "Hai tay giờ thẳng ra phía trước, quay người... đá xẻng đi... đứng yên không được động đậy.”

Sau đó Jack mới từ từ đứng lên, tay phải cầm súng chĩa thẳng sau ót tên gầy, tay trái quấn bím tóc sau gáy y vào tay phải giật mạnh một cái, bím tóc quấn mấy vòng vào cổ tay, cột liền đầu tên gầy vào bàn tay đang cầm súng của anh ta.

Bấy giờ Jack mới quay đầu lại, trừng mắt nhìn Thúy Ngọc.

Thúy Ngọc đã rúc sâu vào giường, cuộn tròn người lấy chăn che đầu, tấm chăn khẽ động đậy, dường như cô ta đang thở gấp, lại như đang nức nở.

Jack kê nòng súng vào mang tai tên gầy, chỉ đầu súng ra ngoài cửa, thúc tên gầy chậm chậm bước khỏi phòng Thúy Ngọc.

Tên gầy run lẩy bẩy bước ra ngoài, đũng quần vẫn tong tỏng máu.

Jack đứng sau tên gầy, nhìn ra sảnh, thấy bên ngoài có bốn người đàn ông, tên trọc đầu ban nãy vẫn đang ôm đầu gối thụp xuống bên góc tường, ba người còn lại chia nhau trốn sau mấy bộ bàn ghế, thò đầu ra nhìn. Vừa thấy Jack bọn họ đều có vẻ hết sức ngạc nhiên, một người trong bọn thốt lên: “Tại sao lại là người Tây? ở đâu ra thằng Tây này?”

Jack đẩy tên gầy vào gian sảnh hai bước, rồi lập tức kéo hẳn lên chắn trước mặt mình, lùi vào góc tường hông đảm bảo không có kẻ địch ở sau lưng, đoạn quát lớn: “Các người định làm gì? Nói!

Tên gầy căng thẳng nhất, lắp bắp nói: “Đừng động đây, mấy người đừng làm bừa... Đừng nổ súng, xin tha mạng... tha mạng cho...” Nói đoạn còn bật khóc.

Jack nghe hẳn khóc cảm thấy phiền chết đi được, liền vươn tay trái từ đằng sau tát bốp vào mặt tên gầy một cái, làm hẳn im bật, Jack kề báng súng lên vai hẳn, chĩa vào tên đứng gần nhất: “Người, nói!”

Gã đàn ông có dùm râu dê bị Jack chĩa súng vào, sợ hãi hét lên một tiếng kinh hoàng, toàn thân run lẩy bẩy.

Thấy hẳn lắp bắp mãi không thành lời, Jack muốn tiếp cho hẳn ít động lực, tay trái lại tát bốp một cái nữa vào tên gầy đang chắn phía trước.

Gã râu dê lập tức hăng giọng nói: “Quan Tây tha mạng, chúng tôi chỉ muốn kiếm chút tiền còm thôi! Quan Tây tha mạng...” Đoạn quỳ sụp xuống trước mặt Jack khóc như nhà có tang.

Jack thấy tình hình trước mắt không có gì nguy hiểm, nhưng vẫn không dám buông lỏng đề phòng.

“Các người làm nghề gì?” Anh ta muốn hỏi tình hình cụ thể, nếu không giải quyết việc này cho xong, thì hể anh bước khỏi quán trọ này, sau lưng có thể sẽ có ngay một lưỡi đao đâm tới.

Gã râu dê quỳ dưới đất nói: “Bọn tôi chỉ là mở kỹ viện kiếm cơm qua ngày...”

“Mở kỹ viện thì mở kỹ viện, vì sao lại chém ta? Nói.” Jack nổi giận bưng bưng.

Gã râu dê nhìn bộ dạng hung dữ của Jack, lập cập giải thích: “Đại nhân Tây bớt giận, chúng tôi đâu muốn chém đại nhân... chỉ là chúng tôi

không biết con nha đầu kia tự tiện tiếp khách, vậy nên... nó là người chúng tôi mua về, không được tự ý tiếp khách...”

“Chúng tôi định tóm gã đàn ông Thúy Ngọc tiếp để đòi tiền... Thúy Ngọc không được tự thu tiền, nếu... nếu chúng tôi biết nó tiếp đại nhân Tây, thì sao dám làm loạn... Đại nhân, chỉ là hiểu nhầm... hiểu nhầm thôi...”

Jack nghe vậy cũng thấy có lý, bèn hỏi: “Giờ ta đi được chưa?”

Bốn gã đàn ông trong sảnh đồng loạt gật đầu nói: Được, được!”

Jack thấy giờ đã sắp canh ba, còn dùng dằng với đám người này nữa thì đêm nay chắc khó ngủ, bèn hỏi gã râu dê đang quỳ dưới đất: “Khóa đâu? Khóa cửa lớn, tìm một cái ra đây!”

Gã râu dê vội vàng đi tìm khóa, mau chóng đưa

lại cho Jack, Jack lại ra lệnh cho hắn: “Mở khóa ra, treo trên khuyên ngoài cửa, sau đó quay lại đây!”

Gã râu dê răm rắp làm theo. Jack lôi tên gầy lùn ra ngoài cửa quán trọ, tay phải buông bím tóc của y ra, một chân đá thẳng vào hông làm y ngã chúi vào sảnh, sau đó đóng cửa khóa lại, vừa chạy vừa ngoái lại nhìn đằng sau đề phòng. Jack mới đi được hơn mười bước, vừa giắt lại súng vào bao đeo bên hông, đã nghe trong quán trọ vọng ra tiếng đàn bà kêu thất thanh, anh ta lập tức nhận ra giọng Thúy Ngọc.

“Đừng! Đừng mà!”

Tiếng Thúy Ngọc không ngớt kêu gào, tiếng mấy gã đàn ông cũng mỗi lúc một lớn, chốc chốc lại có vài tiếng bạt tai.

Tiếng kêu của Thúy Ngọc càng lúc càng thảm thiết, Jack rất ghét bọn đàn ông ức hiếp đàn bà, vừa nghe rõ tình hình, anh ta không hề do dự chạy lại trước cửa quán trọ rút súng bắn tung ổ khóa, đập cửa đánh rầm, rồi xộc thẳng vào phòng Thúy Ngọc.

Cửa phòng Thúy Ngọc mở toang, năm gã đàn ông đều đứng cả bên trong, Thúy Ngọc đã bị bọn chúng lôi từ trên giường xuống đất.

Tên gầy còm bị Jack uy hiếp đang cởi quần kiểm tra vết thương, nghe ngoài cửa lớn có tiếng súng nổ lại đi ra xem có chuyện gì, lần này Jack không nhân nhượng nữa, đang đà xông vào tiện thể đá luôn vào háng tên

này một cú, làm hấn kêu thảm một tiếng lăn ra giữa phòng, tay ôm háng lăn lộn dưới đất.

Ba gã còn lại vẫn giữ rịt lấy Thúy Ngọc, tên trọc bị Jack sập cửa trúng đầu quay lưng lại phía cửa, đã cởi hần quần, bẻ chân Thúy Ngọc ra định làm trò thô bạo.

Thúy Ngọc vừa thấy Jack xông vào, lập tức gào khóc: "Jack thiếu gia, cứu tôi với!"

Jack đá bay tên gầy xong, tiến thẳng tới tên trọc vừa đứng dậy, tung cước đá tạt ngang đầu y.

Tên trọc vừa quay mặt lại định xem phía sau xảy ra chuyện gì, bỗng chốc bị đá cho tối tăm mặt mày, lăn ra góc tường hôn mê bất tỉnh.

Jack ăn vận theo kiểu cao bồi miền Tây, chân đi ủng có gấn miếng thép thúc ngựa, bị chiếc ủng này đá phải chắc chắn vô cùng đau đớn.

Jack liên tiếp đánh ngã hai tên xong, lùi lại một bước chặn cửa phòng, chĩa súng vào ba tên còn lại. Ba gã đàn ông lập tức lùi sát vào tường, ra sức xua tay nói: "Đừng... đừng..."

Jack mặt đỏ phừng phừng nổi giận quát: "Các người cũng biết nói đừng hả? Đừng cái gì!"

Thúy Ngọc gắng gượng bò lên giường, hai tay ôm ngực gục đầu khóc nức nở.

Jack kêu Thúy Ngọc đứng lên, rồi đi đến bên giường, nhặt một tấm chăn phủ lên người Thúy Ngọc, một tay bê thốc cô vác lên vai, từ từ đi ra khỏi phòng. Anh cảnh báo ba gã đàn ông còn tỉnh táo: "Ai bước ra khỏi cánh cửa này, ta sẽ bắn vỡ đầu kẻ đó!" Nói đoạn bắn "đoàng" một phát xuống đất.

Ba gã đàn ông lập tức co rúm vào góc tường.

Jack thấy tình hình đã êm, bèn công Thúy Ngọc bước nhanh ra khỏi quán trọ.

Đi được một đoạn tương đối, Jack mới chuyển Thúy Ngọc ra công sau lưng, lại dùng chăn phủ, chạy về quán trọ trong trấn Châu Tâm.

Thúy Ngọc cứ rấm rứt khóc mãi trên lưng Jack, anh ta cũng chẳng màng. Jack không rõ đám người kia là người thế nào, liệu có đuổi theo không,

chỉ mong mau mau chóng chóng rời khỏi nơi này.

Về đến phòng trọ của mình, Jack tìm một bộ quần áo Lục Kiều Kiều còn bỏ lại đưa cho Thúy Ngọc mặc vào, đáng người Thúy Ngọc cũng tương đương Lục Kiều Kiều, quần áo mặc lên khá vừa vặn.

Sau đó Jack thu dọn đồ đạc, dẫn theo Thúy Ngọc, ngay trong đêm xuất phát quay lại Thanh Thành.

Cả một đêm nhọc nhằn, xe ngựa lên đường không bao lâu thì trời bắt đầu hửng sáng, đường về Thanh Thành hôm qua Jack đã đi một lần, vừa thông thuộc địa hình lại có thể thấy đường đi phía trước, nên xe ngựa chạy mỗi lúc một nhanh.

Ruổi ngựa chạy thẳng đến Thanh Thành, đã là ban trưa, Jack dẫn Thúy Ngọc tới nghỉ tại quán trọ ven sông.

Vào quán trọ, tới trước quầy thu ngân, ông chủ quán trọ chính là người được Lục Kiều Kiều cứu đêm Trung thu, vừa thấy Jack quay lại thì vô cùng hồ hởi, vội chào hỏi: “Ngài Jack đã quay lại đây ư, lần này cần mấy phòng?”

Jack nói: "Hai, tôi và cô ấy mỗi người một phòng. Thúy Ngọc vội đến bên quầy nói: “Không cần đâu, tôi và Jack thiếu gia ở một phòng là được rồi.”

Ông chủ quán “à” lên một tiếng, cười híp mắt

nói: “Một phòng là được rồi phải không ngài Jack, có người bên cạnh hầu hạ cũng tiện hơn...” Lông mày Jack giật giật, anh ta nói: “Không, chúng tôi... cái đó... vẫn cho hai phòng đi.”

Thúy Ngọc mặt mũi vịn lấy tay Jack, hết như lúc mới gặp, kề sát bộ ngực mềm mại vào cánh tay Jack mà thì thào: “Tôi ngủ một mình... sợ lắm...”

Ông chủ quán trọ vô cùng tâm lý: “Một phòng được rồi, một phòng đi, nào nào, tôi dẫn đường cho ngài, xin mời.”

Jack bị Thúy Ngọc nửa đẩy nửa kéo bước vào phòng hạng nhất mà chủ quán sắp xếp. Đóng cửa lại, anh ta vứt mũ lên bàn, rồi tới bên giường, nằm vật ra, thở dài một hơi khoan khoái, đoạn hỏi Thúy Ngọc: “Cô còn có người thân nào không? Giờ muốn đi đâu?”

Thúy Ngọc bước tới bên giường ngồi xuống, khẽ nói: "Thúy Ngọc từ giờ sẽ đi theo thiếu gia làm trâu làm ngựa."

Jack nghe câu này liền bật dậy khỏi giường: “ Không! Cô không được theo tôi!”

Jack ở miền Tây nước Mỹ hết chặn gia súc đến đào vàng, kiếm được chút tiền xong lại lặn lội vạ dậm tới Trung Quốc buôn bán, chẳng gì là không vào sinh ra tử, nhưng chưa từng nghe qua chuyện gì đáng sợ nhường này: một cô gái đột nhiên nói về sau sẽ theo anh ta, ôi trời!

Jack khẩn thiết nhìn Thúy Ngọc, nghiêm túc nói: Tuyệt đối không thể làm như vậy, cô biết không, tôi sắp phải lên đường đi tìm bạn gái tôi rồi.” Thúy Ngọc thấy Jack ngồi bật dậy thẳng thừng từ chối, liền ôm lấy anh ta, ghé đầu lên vai dịu dàng nói: "Jack thiếu gia, thì ngài cứ coi như mang theo một người ở thôi mà, việc gì tôi cũng biết làm, ngài bảo tôi làm gì cũng được...”

“Thôi thôi, đừng nói mấy lời ấy nữa, vô ích thôi, tôi sẽ không để cô đi theo tôi đâu, cô từ đâu đến thì về lại đó đi. Đúng rồi, cô là người ở đâu?”

Jack đẩy Thúy Ngọc đang ngả vào vai mình ra. Từ sau cuộc mây mưa đêm qua, anh ta hết lần này đến lần khác phải trốn chạy, chẳng có thời gian dừng lại tìm hiểu xem cô gái đi theo bên mình là người thế nào. Bỗng nhiên Jack hơi hiểu được tâm trạng của Lục Kiều Kiều: rất phiền muộn cũng rất cô độc, nhưng vẫn phải đối mặt với mọi chuyện.

Thúy Ngọc bị Jack đẩy ra liền thuận đà quỳ xuống đất ngược mặt lên, hai tay vẫn không buông khỏi Jack mà đổi thành vuốt ve chân anh ta. Jack tỏ vẻ dứt khoát: “Thôi đừng có rờ qua rờ lại nữa, bây giờ tôi không thích cô sờ mó nữa đâu...” Nói đoạn, anh ta đứng bật dậy đi tới một góc phòng, ngồi xuống ghế, chỉ Thúy Ngọc nói: “ Cô chớ có lại đây, cứ ngồi lên giường đi, ngồi đó rồi nói, cô là người ở đâu? Vì sao phải làm trò bán mình này?... Đúng rồi, chuyện tối qua là thế nào, giữa cô và bọn họ quan hệ ra sao?”

Thúy Ngọc méo xệch miệng, lại định òa lên khóc. Jack phát hiện ngoài dáng người, cô ta còn có cái miệng rất giống Lục Kiều Kiều, nhưng anh ta chưa từng thấy Lục Kiều Kiều mếu máo thế này, không khỏi thầm nghĩ Lục Kiều Kiều mà làm vậy chắc cũng rất đẹp.

Thúy Ngọc đứng bên giường, cúi đầu thút thít, từng bước nhích dần về phía Jack, tựa như đứa trẻ mắc lỗi muốn xem liệu cha đã tha thứ hay

chưa.

Jack thấy mình làm con gái nhà người ta khóc, cũng không nỡ hù dọa Thúy Ngọc nữa, để mặc cô nàng dịch đến bên cạnh.

Thúy Ngọc quỳ xuống vuốt ve đùi Jack, vừa khóc vừa líu ríu nói: “Thúy Ngọc là người Hán ở Vân Nam, mười lăm tuổi đã bị bán đến đây, bọn họ bắt tôi bán thân, còn ngày nào cũng ức hiếp tôi nữa.”

Cô nàng miệng ấp úng nói, tay cũng không hề nhàn rỗi, cứ lần mò vào trong đùi Jack. Trong lòng Jack tuy rất không thích, nhưng anh cũng là người tôn trọng sự thật, cảm giác thoải mái là có thật, cơ thể không biết đối gạt, thôi thì cứ để mặc thôi mà nghe trước vậy.

Jack vừa thờ hồn hển, vừa trợn mắt lên nghe Thúy Ngọc kể chuyện quá khứ bi thương.

“Mới đầu bọn họ sợ tôi chạy, ngày nào cũng khóa tôi lại bắt tiếp khách, không cho ra khỏi cửa. Về sau thời gian lâu rồi, bọn họ thấy tôi vừa nghe lời lại biết hầu hạ, nên mới buông lỏng trông chừng, còn cho tôi làm mấy việc vặt, coi cửa trong quán... Những cô gái khác đều bị khóa trong phòng, chỉ mình tôi được phép đi lại một chút...”

Jack phát hiện tay cô đã lần tới chỗ sâu nhất, lúc này cũng không thể kêu người ta dừng lại được nữa, hồn hển nói với Thúy Ngọc: “Kể... tiếp đi, đừng dừng lại...”

“Có lúc bọn họ đi đánh bạc uống rượu, tôi lại lén tiếp khách, định kiếm riêng chút vốn rồi bỏ trốn. Jack quả thực không thể kêu Thúy Ngọc dừng lại lúc này, vì một tay cô đã lần vào tận trong

quần, anh đành dựa người vào ghế ngả đầu ra sau, mở miệng nói lớn:

“Hôm qua... sao lại để tôi... đụng phải bọn họ... á...”

Hơi thở của Thúy Ngọc cũng càng lúc càng gấp gáp theo từng động tác:

“Thời gian vốn cũng đủ., nhưng Jack... thiếu gia lại lâu quá... đúng một canh giờ... bọn họ trở về rồi ngài vẫn còn tiếp tục...”

Jack không còn sức đâu mà nói nữa, gắng lắm mới thốt được một câu:

“Sorry... rất xin lỗi, là tôi làm liên lụy đến cô... á...”

Nói đến đây, Thúy Ngọc đã mặt đỏ bừng bừng cười lên người Jack...

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi ra khỏi bãi mía đã là canh ba nửa đêm, hai người tìm tới một hộ coi ruộng xin ngủ nhờ; lại làm rộ lên một tràng chó sủa khuya.

Người thôn quê tấm lòng lương thiện, có nghèo đến đâu cũng sẵn lòng giúp người, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi được sắp cho ngủ ở nhà để củi, đến khi tỉnh dậy đã là buổi trưa hôm sau. Hai người ra bên máng nước của căn nhà tranh rửa mặt chải tóc xong, cũng là lúc lão nông tới qua cho hai cô cháu ngủ nhờ từ ruộng trở về. Lục Kiều Kiều bước lên trước, giúp lão nông đặt quang gánh thùng nước xuống, rồi hỏi đồ ăn: “Bác ơi, lương khô chị em cháu mang theo ăn đường không đủ, bác bán cho chúng cháu ít đồ ăn được không?”

Lão nông chất phác cười ha hả: “ôi chao tiền nong gì, cứ vào nhà rồi cùng ăn luôn thế, nhưng chỉ có cháo khoai lang thôi, ăn quen là được!” Lục Kiều Kiều vội vàng nói: “Cảm ơn bác, bác ăn được đương nhiên chúng cháu cũng ăn được rồi.”

“Nào vào đi, vào đi...” Lão nông vồn vã kêu họ vào gian nhà đất.

Bao lâu không được ăn đồ nóng, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi bưng bát cháo khoai húp xì xụp, cảm thấy ấm áp đến tận cõi lòng.

Lục Kiều Kiều lựa lời hỏi lão nông: “Bác ơi, chị em cháu vốn định tới Thanh Thành nhờ vả người thân, nhưng bị lạc đường, không biết từ đây tới Thanh Thành phải đi hướng nào.”

Lão nông đáp: “Tới Thanh Thành phải đi về hướng Bắc, men theo con sông này đi lên phía Bắc tới sông Đại Yên, sau khi qua sông Đại Yên lại men theo sông nhỏ đi thẳng về hướng Bắc thì tới Thanh Thành, mau lắm, đi bộ hai ba ngày là tới thôi.”

“Nếu cháu đi Quảng Châu thì xa lắm phải không ạ...” Lục Kiều Kiều lại hỏi.

“Đi Quảng Châu thì không đi bộ được, nếu đi bộ phải mất chín mười ngày, muốn đi Quảng Châu bay phải ngồi thuyền/” lão nông nói.

“Đi hướng nào thì tới Quảng Châu ạ?” Lục Kiều Kiều vội hỏi.

“Đi bộ thì hướng Đông Nam. Chính là hướng này...” lão nông đưa tay chỉ hướng Đông Nam nói. “Chớ có đi sai, không lại vòng vèo oan, muốn

đi thuyền thì từ đây đi lên Bắc kiếm thuyền ở sông Đại Yên, thuyền vòng qua Bắc Giang, mất ba ngày...”

Lục Kiều Kiều cố ý hỏi loạn lên điểm đến và phương hướng vì cô biết sau khi bọn họ rời đi, lão nông này hoàn toàn có thể kể ra hành tung của họ với kẻ bám đuôi tới sau, như vậy lợi dụng lão nông đánh lạc hướng đối phương là hay nhất.

Lục Kiều Kiều ăn no xong, lén đặt một trăm đồng dưới gầm bàn, cảm ơn lão nông rồi cùng An Long Nhi lên đường.

Đích đến của Lục Kiều Kiều chính là thôn Quan Tài ở Hoa Huyện, nằm giữa Hồ Đường và Quảng Châu, hay nói cách khác cứ đi thẳng hướng Đông Nam là sẽ tới Hoa Huyện.

Hành động của Lục Kiều Kiều hai ngày hôm nay đã tuyên bố rõ ràng với kẻ bám đuôi rằng: Trò chơi đuổi bắt long trọng bắt đầu. Đặt vào địa vị một kẻ theo dõi, nhất định sẽ nghi ngờ mỗi bước đi của Lục Kiều Kiều đều là giả vờ, trong tình hình này, cứ đi thẳng tới nơi mình muốn đến mới khiến kẻ theo đuôi rối loạn nhất.

Hướng Đông Nam là một rừng cây rậm rạp, Lục Kiều Kiều cùng An Long Nhi chậm rãi đi men theo đường cái quan.

Tuy đã vào thu, nhưng mùa thu ở Quảng Đông cũng chẳng đỡ hơn mùa hè là mấy, may mà phía trên nhiều cây cao nên không quá nắng. Hai người đầu đội mũ bện bằng lá cây, trông như hai cái cây con di động trên đường.

Lục Kiều Kiều vẫn suy tính mãi chuyện hôm qua.

Kẻ theo dõi bọn họ, vì sao có lúc tưởng như đã bị cắt đuôi, vậy mà cuối cùng vẫn cứ bám theo được? Ví dụ như lúc đi trên sông thực rất kỳ quái, rõ ràng con đò đã chèo như bay trong đêm, rõ ràng phía sau không có thuyền, rõ ràng sau khi vào sông Đại Yên, bọn họ lập tức dừng lại phục kích kẻ theo dõi nhưng sao không hề thấy hản theo sau?

Kẻ bám đuôi có thể làm được như thế, chỉ có một cách, đó là hản không cần trông thấy Lục Kiều Kiều, nhưng vẫn biết cô định chạy đường nào.

Chỉ cần phương hướng không sai, chuyện hản tìm ra Lục Kiều Kiều chỉ là sớm hay muộn. Nói như vậy, kẻ này chẳng phải giống như chó săn hay sao? Lục Kiều Kiều bỗng thấy khiếp sợ trước những nghi vấn u ám này.

Đáng sợ hơn cả là, trong rừng mía, hẳn không thấy được tình hình Lục Kiều Kiều nhưng vẫn có thể biết người bỏ đi không phải cô, mục tiêu của hẳn vô cùng rõ ràng, hẳn chỉ bám theo một mình Lục Kiều Kiều, nói cách khác, sắp xếp chia Jack đi đường khác là biện pháp hoàn toàn không cần thiết.

Lục Kiều Kiều hơi hối hận vì mình quá tự tin khinh địch, nếu giờ có Jack ở đây, cô đã có thể ngồi xe ngựa hút thuốc cho sướng thân rồi. ôi chao, đúng là tự làm tự chịu.

Mưu mẹo nào cũng đều có sơ hở, cách lần trước làm không xong, có khi giờ làm ngược lại lại được.

Tối qua trong rừng mía, cô muốn dùng An Long Nhi dẫn dụ tên theo dõi ra mặt, còn mình chờ phục kích, kết quả bị y nhìn thấu âm mưu, nếu như... đổi ngược lại?

Đúng rồi, Lục Kiều Kiều vỗ bốp lên trán, cứ làm vậy đi.

Cô ghé tai An Long Nhi dặn: “Hôm nay khi mặt trời xuống núi, chúng ta lại sắp trận mai phục, lần này để mày...”

An Long Nhi gật đầu nói: “Vâng, cô bảo cháu làm gì cũng được.”

Lục Kiều Kiều chỉ tay về con sông nhỏ phía xa, nói: “Vậy giờ cứ nghỉ ngơi tại chỗ. Bên kia có sông, đi rửa mặt mũi rồi kiếm bóng cây mà ngủ, tối nay xem chừng lại không được ngủ đâu...” An Long Nhi đi gom về một đồng to cỏ khô vàng óng, chất dưới gốc cây thành một cái đệm cỏ thoải mái. Lục Kiều Kiều đi rửa mặt mũi tay chân trước, rồi về bỏ chân trần xắn ống quần nhẩy tót vào đệm cỏ, sung sướng duỗi thẳng lưng, châm một tẩu thuốc nằm khểnh ra hút.

An Long Nhi thấy Lục Kiều Kiều thả lỏng tinh thần, lòng cũng thấy vui. Mỗi khi được ở riêng cùng cô Kiều, thằng bé đều đặc biệt vui vẻ.

An Long Nhi tận mắt chứng kiến cha mẹ chết dưới họng súng người Tây, nên hoàn toàn không có chút cảm tình nào với Jack. Dù Jack luôn đối tốt với An Long Nhi, lại hay nói đùa chọc cho nó vui, nhưng thằng bé vẫn âm thầm ghét Jack, ghét anh ta cao lớn như vậy, ghét anh ta tóc vàng mắt xanh, ghét cả mùi hương chẳng biết từ đâu lúc nào cũng phảng phất trên người anh ta, mỗi lúc cười còn rất ồn ào... Đặc biệt là ghét anh ta cứ sán lại Lục Kiều Kiều!

Nhưng trong buổi chiều thu hôm nay, không có Jack, chỉ có mình thằng bé và Lục Kiều Kiều cùng ngồi bên bờ sông. An Long Nhi thấy vô cùng an toàn. Lục Kiều Kiều đang mặc quần áo của thằng bé, hai người ăn vận giống hệt nhau, điều này cũng khiến An Long Nhi cực kỳ hài lòng, cảm giác như có thể cùng Lục Kiều Kiều hòa thành một thể, lâng lâng một nỗi vui sướng kỳ diệu.

An Long Nhi lặng lẽ ngồi trên đệm cỏ bên cạnh Lục Kiều Kiều, lấy một quyển sách từ trong hòm mây ra đọc.

Lục Kiều Kiều nghe tiếng động, quay người lại hỏi An Long Nhi: “Đọc sách gì thế?”

“Giờ đang đọc Kinh Hám Long ạ.” An Long Nhi lật bìa sách cho Lục Kiều Kiều xem.

Lục Kiều Kiều cười nói: “Thằng bé này thật là, ngày nào cũng chạy trốn mà còn mang cả sách theo đọc... Kinh Dịch đọc xong chưa?”

“Đọc xong rồi ạ, nhưng muốn vận dụng thuần thục thì còn phải thực hành nhiều.”

“Sắp có cơ hội cho mày thực hành rồi... À mà, sao không đọc Tam mệnh thông hội?” Lục Kiều Kiều phát hiện An Long Nhi không đọc theo đúng trình tự cô đưa ra.

An Long Nhi có vẻ luống cuống, lắc đầu đáp: “Là thế này ạ... vốn cũng đang đọc, giờ sau đấy cháu thấy cô phá giải Đảo Địa Mộc Tinh cục và Hùng Kê Đề Nhật huyết, thấy phong thủy rất hữu dụng, lại có thể học luôn theo cô, nên cháu đọc sách phong thủy trước... Cô Kiều, cháu xin lỗi.” Lục Kiều Kiều “ừ” một tiếng, nói: “Thôi, đều là cái duyên của mày cả... Lần này cũng là cô kéo mày theo, đi đường chịu bao cực khổ, mày có trách cô không?”

An Long Nhi là đứa trẻ thật thà, cô Kiều hỏi nó, nó lại càng thật thà trả lời: “Lúc đầu thấy rất không thoải mái, lúc nào cũng phải ở nhà một mình, ra ngoài lại chỉ có hai người...”

“Đúng thế, mày ồ chỗ lão Sái còn có anh em chơi cùng, đi theo cô lại phải làm kẻ ồ...” Lục

Kiều Kiều hút xong cữ thuốc, người đã bắt đầu mơ màng buồn ngủ.

“Cháu ở nhà Sái thúc phải làm rất nhiều việc, đến nhà cô coi như được nhàn nhã, lại có thể đọc sách...” An Long Nhi đặt sách xuống, nhìn Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều rất hiếm khi nói chuyện với nó, song An Long Nhi lại rất trân trọng mỗi lần nói chuyện với cô.

“Đúng rồi, hồi ở trong gánh mãi võ chẳng có cô bé mặt bầu bầu múa roi chín đốt đối với mày rất tốt đấy ư? Ha ha...” Lục Kiều Kiều tự nói rồi tự phá lên cười.

An Long Nhi vội vàng phân bua: “Không phải, đó là con gái của Sái thúc, nó chơi rất hợp với bọn cháu.”

“Giờ thì không còn em gái mặt bầu chơi cùng mày nữa rồi... ha ha ha... có cần cô kiếm cho mày một đứa không?” Lục Kiều Kiều đùa với An Long Nhi, tiếng cười nghe rất êm tai, ánh mắt nhìn An Long Nhi cũng mang nét quyến rũ hút hồn, khi cười cả hàm răng lộ ra, cắn nhẹ lên đầu lưỡi hồng.

An Long Nhi chạm phải ánh mắt Lục Kiều Kiều, vội vàng nhìn ra hướng bờ sông, mặt nóng bừng, ngượng ngùng cười phụ họa: “Không cần đâu ạ... ha ha...”

Lục Kiều Kiều nhả một ngụm khói dài, phả hương thuốc phiện nồng đượm vào người An Long Nhi. Cô nói: "Số bạc trên người mày hiện giờ đủ để chuộc thân rồi, về sau đường đi trăm sông ngàn núi, không biết còn bao nhiêu nguy hiểm, nếu mày không thích thì có thể bỏ tiền lại rồi đi."

An Long Nhi lập tức tắt hẳn nụ cười: “Cô Kiều, cháu không đi.”

“Mày thích đi với cô à?” Lục Kiều Kiều nói giọng uể oải.

An Long Nhi trả lời chắc nịch: “Thích.”

Lục Kiều Kiều thích câu khẳng định này, huống hồ đây lại còn là lời một đứa trẻ như An Long Nhi nói ra, khiến cô càng thấy tin cậy, vững tâm, có điều cô vẫn muốn nghe thêm một lần nữa: “ Gì cũng không sợ?”

“Không sợ, gì cũng không sợ!”

Lục Kiều Kiều nói chuyện phiếm với An Long Nhi thêm vài câu, rồi gối lên hòm mây ngủ thiếp đi dưới bóng cây. Đến khi thức dậy thì mặt trời đã lặn, hai người ăn chút lương khô, sắp xếp lại hành trang rồi lên đường xuyên đêm. Nếu có thể đảm bảo an toàn, buổi tối đi trên đường cái quan

dễ chịu hơn hẳn ban ngày, không còn ánh nắng gay gắt, thay vào đó là gió mát hiu hiu thổi, người đi đường cũng vô cùng thoải mái khoan khoái.

Lục Kiều Kiều đã hoàn toàn rũ bỏ bộ dạng thơ thần ban ngày, chân bước thoăn thoắt. Một là vì nghỉ ngơi xong tinh lực dồi dào, hai là cô muốn mau mau kiếm được địa hình thích hợp để bày cục, đặt bô trí cho An Long Nhi bắt người.

Cô không bàn kế hoạch với An Long Nhi lúc nghỉ ngơi bên bờ sông, vì dừng ở một nơi nói chuyện rất dễ bị người ta nghe lén, giờ hai người đều đang rảo chân đi bộ, cô mới đi sát lại An Long Nhi thì thầm căn dặn việc sắp tới phải làm.

"Long Nhi nghe này, lát nữa tới chỗ thích hợp, cô sẽ chỉ cho mày, mày nấp ở đó mai phục, còn cô tiếp tục đi thẳng, dẫn hắn ta ngang qua chỗ mày."

"Vâng."

"Mày nấp cho kỹ một chút, không được để hắn phát hiện, sau đó chuẩn bị sẵn dây thừng, nếu nhìn thấy một gã thanh niên độ hơn hai mươi tuổi, người cân đối, không quá cao, chừng hơn chúng ta nửa cái đầu, mặt mũi thô kệch, thì chính là hắn."

"Hiểu rồi ạ."

"Nếu hắn chỉ có một mình thì hãy dùng thừng tóm hắn lại; còn nếu có hai người trở lên, mày tuyệt đối không được manh động, cũng không được ra mặt, ở nguyên tại chỗ, một canh giờ sau cô sẽ quay lại tìm mày."

"Được ạ."

"Nếu hắn có một mình, mà mày không đánh lại được hắn, thì không được liều mạng, mà phải chạy về phía cô, đuổi kịp cô là được, hắn sẽ không muốn xuất hiện trước mặt cô, nên đến chỗ cô là mày an toàn..."

Lục Kiều Kiều cô' tưởng tượng ra tình huống xấu nhất, cô phải hết sức bảo đảm an toàn cho An Long Nhi hoàn thành kế hoạch này. "Còn nữa... Nếu đối phương có hai người, lại phát hiện ra mày, muốn bắt mày, thì mày phải cố hết sức chạy thoát, tới Hoa Huyện gặp Jack. Trong này là ngân phiếu mười lạng bạc, đủ cho mày phung phí trên đường, nên tiêu gì cứ tiêu, người nhất định phải an toàn đến Hoa Huyện, hiểu chưa?"

An Long Nhi nhận tấm ngân phiếu, trông mắt nóng bừng lên, cơ hồ sắp khóc. Thằng bé đã quên mất bao lâu rồi không có người quan tâm nó như thế.

“Cô Kiều, cô yên tâm, cháu sẽ làm theo lời cô dặn.”

Giờ đang là hạ tuần tháng Tám, Trung thu đã qua lâu, trăng phải đến quá nửa đêm mới mọc. Hai bên đường cái quan là hàng cây lớn cành lá sum suê, che khuất sao trời, khiến cả con đường tối om chẳng trông ra dáng người.

Lục Kiều Kiều cùng An Long Nhi đi lên một đoạn dốc vừa hẹp vừa thẳng, chỗ này trước không thấy thôn trang, sau không tỏ hàng quán, hai bên là sườn núi chênh vênh, cây cối cao lớn rậm rạp, càng khiến đoạn đường này tối đen như mực.

Lên đến một phần ba quãng dốc, Lục Kiều Kiều thấy đằng sau không có người, mới dùng tay ấn lên vai An Long Nhi, chỉ cái cây bên đường. An Long Nhi lập tức hiểu ý, tháo sợi thừng trên người xuống, mỗi tay cầm một đầu thừng, lật cổ tay thắt một cái thòng lọng lớn - mấy hôm trước Jack vừa dạy thằng bé cách thắt lọng của cao bồi miền Tây - sau đó kéo cho đầu thòng lọng rộng ra một chút, nhẹ nhàng đặt xuống giữa đường, vị trí người ta nhất định phải đi qua, trong bóng tối, hoàn toàn không nhìn ra sợi thừng được đặt chỗ nào.

Nhìn đến đây Lục Kiều Kiều đã hiểu kế sách của An Long Nhi, không khỏi mủn cười, thầm nghĩ thằng nhóc tóc vàng này đúng là có thiên bẩm làm chuyện xấu.

An Long Nhi nhẹ nhàng kéo dài sợi thừng, tay nắm đầu thừng còn lại, bật người nhảy phóc một cái, khuất dạng trên cây. Lục Kiều Kiều không hề dừng chân, phăm phăm bước về phía trước.

An Long Nhi nhảy lên cây xong, mới thở chậm lại, nghe tiếng bước chân Lục Kiều Kiều leo lên sườn dốc càng lúc càng nhanh, càng lúc càng xa, mãi đến khi mất hút phía đầu kia dốc núi.

Thằng bé cô' gắng giữ bình tĩnh, chăm chú nghe ngóng con đường vừa đi qua, nhưng không có bất kỳ ai, ngoài tiếng côn trùng ếch nhái thỉnh thoảng vọng lên, trên đường không có tiếng động nào khác.

Được một lúc, có người đàn ông đánh xe trâu chạy qua. Người này trông có vẻ thô kệch, tay cầm một cành cây mềm còn cả lá, chốc chốc lại quật nhẹ vào mông con trâu phía trước. Theo An Long Nhi thấy, người này chắc chắn là nông dân bình thường, vừa cày xong ruộng, đang trên đường trở về nhà, nếu muốn theo dõi người, đã chẳng đánh cả cổ xe trâu thế này...

Chắc không phải người này, An Long Nhi nghĩ vậy đưa mắt nhìn gã trai đánh xe trâu đi ngang qua.

Sau đó lại tới một bà bác gánh rau, vai quấy hai gánh ú ụ rau xanh, gánh phía trước lấp loáng chút phản quang, lúc ngang qua gốc cây An Long Nhi đang nấp, thằng bé mới phát hiện ra đó là một bát nước, chắc dùng để tưới rau cho khỏi héo.

Có lẽ không phải bà gánh rau này, cô Kiều chẳng đã nói là đàn ông còn gì? An Long Nhi nghĩ, giờ mới qua ba khắc, cứ kiên nhẫn đợi xem sao.

Từ dưới dốc lại xuất hiện ba người đàn ông, vừa đi vừa cười oang oang, An Long Nhi nghe thấy bọn họ nói ở thôn Đức Quý có quả phụ họ Tôn mới mười tám tuổi, đêm nào cũng ngủ với lão gia nhà họ...

Ba người này chắc chắn không phải kẻ theo dõi Lục Kiều Kiều. Có điều An Long Nhi phát hiện, khi theo dõi hoặc nghe trộm người khác, người ta sẽ có một cảm giác rất đặc biệt, vừa căng thẳng vừa không kìm được muốn làm tiếp, vì thằng bé giờ đang rất trông chờ người tiếp theo sẽ đi qua, rất muốn xem xem lần này lại là ai xuất hiện.

Không bao lâu sau, có hai người đàn ông đi từ dưới dốc lên, một người say khướt, một người miệng mắng sa sả dìu anh ta.

Khi bọn họ ngang qua gốc cây An Long Nhi nấp, thằng bé còn ngửi thấy mùi rượu chua chua, rõ ràng người này uống rượu say thật. An Long Nhi nghĩ, làm gì có ai uống say rượu rồi mới theo dõi người ta, nếu cô Kiều đột nhiên đổi sang cười ngửa chạy mất tiêu, hắn ta thế này làm sao cản kịp, chắc không phải bọn họ.

Suốt một canh giờ, chỉ có bốn lượt người đi qua đoạn dốc tối tăm này, nhưng đều không phải gã trai trẻ xấu xí Lục Kiều Kiều nói đến. An Long

Nhi nhắm tính thấy thời gian cũng tương đối rồi, đành nhẫn nại ngồi trên cây đợi Lục Kiều Kiều quay lại.

Trong một canh giờ An Long Nhi ngồi canh trên cây chẳng có chuyện gì xảy ra, Lục Kiều Kiều lại chạy tới bán sống bán chết, thở hồng hộc không ra hơi.

Chia tay An Long Nhi, cô chạy chậm chậm lên đỉnh dốc, sau đó lại chạy từ đỉnh dốc xuống dưới, chạy bao xa không phải là vấn đề, chỉ cần phía trước không có mấy ngã đường tỏa ra, cô có thể chạy một mạch nửa canh giờ.

Di chuyển nhanh lợi ở chỗ có thể như kẻ bám đuôi phải đẩy nhanh tốc độ bám theo mình, như vậy khả năng đối phương bị An Long Nhi phát hiện sẽ càng cao hơn.

Thực ra với thể lực của Lục Kiều Kiều, vốn không thể chạy liên tục như vậy, chạy được ba khắc thời gian, cô đã phải ngồi xuống nghỉ đá bên đường thở hồng hộc.

Hút xong mấy hơi thuốc lấy tinh thần, Lục Kiều Kiều lại bắt đầu vòng lại đường cũ. Ban nãy chạy mất ba khắc, giờ đi lại phải mất bốn khắc, cộng thêm thời gian nghỉ ngơi, cả đi cả về vừa vặn hết một canh giờ.

Khó khăn lắm Lục Kiều Kiều mới quay lại được con dốc, tới gốc cây An Long Nhi nấp, nhìn quanh không thấy vết tích gì là đã xảy ra chuyện, cô bèn vỗ vỗ thân cây ra ý cho An Long Nhi nhảy xuống.

“Mệt chết mất thôi... Mệt chết mất thôi...” Lục Kiều Kiều cuối cùng cũng cất được lời, nhưng tiếng nói vẫn còn hỗn hển.

“Tên chết băm chết vằm...” Lục Kiều Kiều bị kích động, không nhịn nổi buột miệng chửi bằng giọng quê, nhưng An Long Nhi chưa từng nghe cô Kiều chửi người, cũng không hiểu tiếng Giang Tây, vừa thu dọn dây thừng trên đường, vừa tiện miệng hỏi: “Cái gì ạ?”

“Tao mắng hần là tên khốn kiếp, cứ để tao bắt được xem tao có cho hần mấy cái bạt tai, kéo lê trên đường không...” Lục Kiều Kiều vẫn tiếp tục chửi rủa.

Câu này thì An Long Nhi hiểu, tiếng Quảng Châu cũng mắng người như thế.

Lục Kiều Kiều lấy lại hơi, kéo An Long Nhi trèo lên sườn núi bên đường, kiếm một phiến đá ngồi xuống.

"Vừa nãy có ai đi qua không?" Lục Kiều Kiều hỏi.

An Long Nhi trả lời: "Đầu tiên có một người nông dân đánh trâu chạy qua..."

"Người đó cô cũng thấy, anh ta đánh xe ngang qua lúc cô đang ngồi nghỉ." Lục Kiều Kiều loại luôn người đầu tiên.

"Sau đó có một bác gánh rau. Cháu thấy là đàn bà nên cũng mặc kệ..."

"Đàn bà? Cô không thấy bà nào đi qua... Sau đó thì sao?" Lục Kiều Kiều cảm thấy vấn đề chính là ở người đàn bà này, nhưng vẫn cần nắm rõ toàn bộ tình hình rồi mới tiến hành phân tích. "Sau đó có ba người đàn ông đi dưới dốc lên, chính là đi ngược hướng với cô, cô có gặp bọn họ không?"

"Thấy, ba người này đi ngược lại với cô, mồm miệng còn chẳng sạch sẽ... hăng không nói mấy chuyện ấy, còn người nào nữa không?" Lục Kiều Kiều cũng loại luôn ba người này.

"Cuối cùng có hai người đàn ông, một người uống say người kia phải dìu, đi rất chậm, lúc cô quay lại có thấy không?" An Long Nhi cũng bắt đầu bắt kịp tư duy của Lục Kiều Kiều, chỉ cần loại trừ những người nhìn thấy ở cả hai đầu thì có thể biết ai là kẻ theo dõi.

"Con mèo say ấy giờ vẫn còn nằm bê bết bên đường kia, có thấy, người bốc mùi rượu nồng nặc có vẻ là say thật, không phải hai người họ... còn ai nữa không?" Lục Kiều Kiều trên đường quay lại cũng chú ý kẻ nằm dưới đất, hẳn còn nôn ra một bãi bẩn thỉu, bãi nôn ấy không thể giả được, người đã say đến mức đấy cũng có thể loại trừ.

An Long Nhi ái ngại: "Hết rồi ạ, chỉ có bốn lượt đó thôi, cô Kiều, chẳng phải cô nói không thấy người đàn bà gánh rau sao? Trên đường cô quay lại có ngã rẽ nào không?"

"Không có ngã rẽ... hai bên đường đều là núi, làm gì có người nào gánh rau lại leo lên núi? Mà tả kỹ bà ta xem nào." Lục Kiều Kiều trầm ngâm một thoáng, lấy túi da đựng nước trong hòm mây ra, uống một ngụm rồi đưa cho An Long Nhi.

An Long Nhi đón lấy cũng uống một ngụm, đoạn miêu tả: "Người đàn bà đó nhìn có vẻ ba mươi tuổi, mặc đồ làm đồng, ống quần xắn lên... ừm,

đi giày...”

“Bà ta cao chừng nào?” Lục Kiều Kiều muôn biết mọi chi tiết.

“Có lẽ cao hơn chúng ta một chút.”

“Có nhìn thấy chân to hay chân nhỏ không?”

Lục Kiều Kiều hỏi.

“Tôi quá cháu nhìn không rõ, nhưng bước đi rất vững.”

“Bà ta gánh rau gì? Thúng to không?”

“Rau gì nhìn không rõ, thúng không to lắm, thấy gánh cũng không quá nặng.”

“Rau đây thúng ư?”

“Đây thúng.”

“Bên trên có dây gì không?”

“Có, đúng rồi, trên rau có để một bát nước, cháu từ trên nhìn xuống có thấy lấp lóa phản quang nên nhớ kỹ.”

“Một bát nước?” Lục Kiều Kiều ngừng hỏi, chậm rãi nhắm mắt lại cố gắng sắp xếp những hình ảnh An Long Nhi vừa cung cấp.

“Bát nước ấy có phải để giữ rau ẩm không?”

Cháu nghĩ là vậy...” An Long Nhi nói ra suy nghĩ của mình, thằng bé cũng muốn cùng Lục Kiều Kiều làm rõ mấy chuyện này.

Hồi lâu sau, Lục Kiều Kiều mở mắt nhìn xuống đường cái quan dưới sườn núi, quả quyết mà thâm trầm nói: “Mày đã nhìn thấy kẻ theo dõi rồi, đó chính là người đàn bà gánh rau!”

An Long Nhi tận mắt quan sát người đàn bà đó, chỉ thấy rất bình thường, giờ lại nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, trống ngực liền đập thành thịch, tò mò hỏi: “Sao cô biết?”

Lục Kiều Kiều quay sang An Long Nhi, kề sát tai thằng bé mấp máy môi nói khẽ: “Rau hái buổi tối để đến ngày hôm sau sẽ không được tươi, người trồng rau muốn bán rau chỉ có cách dậy từ rất sớm hái rau, sau đó bán hết luôn trong ngày, vì vậy người bán rau tới buổi tối không thể vẫn còn nguyên một thúng rau để gánh qua gánh lại, đây là lý do thứ nhất; nếu muốn giữ rau tươi thì phải phủ khăn ẩm hoặc cỏ tươi, hoặc lá tươi

lên rau, chứ không phải đặt một bát nước lên trên, đây là lý do thứ hai; người gánh

rau thực sự, khi đi đường sẽ quải thúng đựng đưa lên xuống, như vậy đỡ tốn sức hơn rất nhiều, nhưng làm vậy sẽ khiến nước trong bát vương vãi hết, mà cũng không nhìn thấy nước được nữa, điều này chứng tỏ người đó không quan tâm hai thúng rau nặng hay không, mà chỉ chú ý để bát nước không đổ, đây là lý do thứ ba; trời tối như vậy, thúng lại vẫn còn đầy rau, chỉ có thể chứng minh đám rau ấy là thứ ngụy trang phủ lên mặt thúng, trong thúng còn có đồ vật khác, có thể là hành lý của mẹ ta... Đúng rồi, trên lưng người đó còn có đồ gì khác không?”

An Long Nhi nghe Lục Kiều Kiều phân tích thì phục sát đất, trong lòng bỗng dưng kích động, thật không ngờ sự việc mình nhìn có vẻ bình thường chẳng hề khác lạ, dưới con mắt của Lục Kiều Kiều lại nhiều sơ hở đến vậy. Thằng bé trả lời: “Không ạ, trên người bà ta chỉ có quần áo, và một cái mũ cỏ treo phía sau đòn gánh.”

“Nếu sau lưng không có hành lý thì đồ ở hai cái thúng kia chính là hành lý của mẹ.” Lục Kiều Kiều về cơ bản đã khẳng định được kết quả phân tích của mình.

“Mẹ ta không biết mà dừng lại giữa đường, nên chỉ chăm chăm đuổi theo cô, khi cô đi ngược lại, mẹ lập tức trốn lên dốc núi để cô đi qua xong mới bám theo sau... vấn đề là, mẹ đã biết cô quay lại một mình, cũng có nghĩa là mẹ hoàn toàn có thể cho rằng mẹ đã bị mà bắt gặp. Lục Kiều Kiều cần trọng chỉnh lý lập luận của mình, liên kết chúng lại với nhau.

“Nhưng bát nước đó dùng để làm gì? Cháu không hiểu...” Thực ra An Long Nhi vẫn còn

nhiều điều không hiểu, thằng bé chọn phần mơ hồ nhất để hỏi trước.

Lục Kiều Kiều không nói gì, cô rót một ít nước trong túi da vào một cái hốc nhỏ trên tảng đá, đại khái chừng nửa bát nước, sau đó tìm trong hòm mây một gói kim châm, lấy ra một cây kim mảnh nhất, tay cầm đuôi kim, cầm đầu nhọn của kim lên mặt đá phẳng mài qua mài lại thật nhanh, đầu kim ma sát bắn ra tia lửa; đoạn nhật dưới đất một phiến lá nhỏ đặt

trôi trên mặt nước trong hốc đá, cuối cùng đặt cây kim mảnh lên trên phiến đá.

Phiến lá chở theo cây kim nổi trên mặt nước, cây kim mang theo phiến lá chậm chậm xoay chuyển, xoay được nửa vòng thì ngừng lại, chỉ thẳng về hướng Nam.

Lục Kiều Kiều đưa chiếc la bàn nhỏ mình vẫn dùng cho An Long Nhi, An Long Nhi so cây kim của chiếc la bàn nhỏ với cây kim trên phiến lá, thấy hướng chỉ không lệch một phân, thẳng bé há hốc mồm, kinh ngạc nhìn Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều đưa ngón trỏ lên miệng, ra dấu cho An Long Nhi yên lặng, cô không muốn thẳng bé làm kinh động đối phương.

Lục Kiều Kiều khẽ khàng giải thích cho An Long Nhi: “Trong bát nước của mụ ta cũng có một cây kim thế này, nhưng kim của mụ không chỉ về hướng Nam, mà luôn chỉ về cô...”

An Long Nhi càng kinh ngạc hơn, lại há hốc mồm iân nữa, Lục Kiều Kiều lập tức đưa tay bịt miệng thẳng bé.

An Long Nhi gật đầu với Lục Kiều Kiều, tỏ ý có thể buông tay được rồi, nóng lòng ghé tai Lục

Kiều Kiều hỏi: “Cô Kiều, đó là thứ gì thế?”

Lục Kiều Kiều hít một hơi chậm rãi thì thào vào tai An Long Nhi: “Đó là Diêm vương điều hồn chú.”

“Cái tên nghe đáng sợ thật...” An Long Nhi nghe xong cái tên này, tưởng tượng ra toàn yêu ma quỷ quái.

Lục Kiều Kiều giải thích qua cho An Long Nhi: “Diêm vương điều hồn chú có mấy phép biến: thuật Tản hồn, thuật Mê hồn, thuật Thu hồn, và một loại nữa là thuật Hồi hồn. Loại mụ ta dùng có thể bám theo hồn phách của người ta, chính là thuật Truy hồn. Dem ngày sinh bát tự của người cần truy đuổi dung hợp vào bùa chú, sau đó dồn linh lực điều hồn áp vào cây kim, cây kim này sẽ vữih viển chỉ về hướng người đó, người có đạo hạnh cao thâm có thể khiến phạm vi bùa chú này không ngừng mở rộng. Phương sĩ tìm trẻ con mất tích về cho khổ chủ đều dùng Diêm vương điều hồn chú này, khi đưa trẻ vừa mất tích, còn chưa đi xa thì rất công hiệu, nhưng lần này...”

"Hóa ra cái Diêm vương điều hồn chú này còn có thể làm việc tốt kia đấy?" An Long Nhi vẫn cho rằng thứ gì tên nghe đáng sợ cũng đều là vật hại người.

"Đạo thuật chỉ là công cụ, cũng giống như phong thủy, có thể cứu người cũng có thể giết người... Vấn đề nằm ở chỗ bọn họ làm sao biết được ngày sinh bát tự của cô?"

Lục Kiều Kiều nghĩ một hồi đoạn nói: "Thôi mặc, giờ không nghĩ chuyện này nữa. Đã biết mục ta dùng đạo thuật gì, cô sẽ có cách đối phó với mục.

Hai ngày nay coi như không uống công chịu khổ, nội trong ba ngày, cô nhất định phải tóm được mục trong tay!"

An Long Nhi thấy Lục Kiều Kiều vững lòng như thế, cũng gật đầu đầy tự tin "dạ" một tiếng.

Lục Kiều Kiều chạy suốt mấy canh giờ, xương cốt toàn thân đều đã mỏi nhừ, đợi đến lúc cô nghỉ ngơi xong có thể tiếp tục lên đường thì đã quá nửa đêm, mảnh trăng tàn từ đỉnh núi phía Đông lặn lẽ trời lên, đường cái quan được ánh trăng chiếu tỏ, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi cũng có thể rào bước quay về huyện Thanh Thành.

Trong căn phòng nhìn ra sông của quán trọ xa hoa bên bờ Bắc Giang, Thanh Thành, Jack mở mắt khi trời đã sáng bảnh.

Thúy Ngọc dáng dấp giống hệt Lục Kiều Kiều, đang say ngủ bên cạnh cũng mơ màng tỉnh dậy, một tay gác lên người Jack, vùi mặt vào anh ta. Jack quay sang nhìn Thúy Ngọc, lần tay vào chăn vuốt ve cơ thể cô nàng, từ từ nhắm mắt lại. Đột nhiên anh ta lại giật mình mở bừng mắt, ngồi bật dậy nói: "Chết rồi, hôm nay phải xuất phát rồi!"

Nói đoạn định trèo xuống giường. Thúy Ngọc liền níu vào anh ta để dậy theo, một tay kéo chăn lên ngực: "Jack thiếu gia, phải đi rồi sao? Cho em đi cùng thiếu gia nhé."

Jack vội vàng gạt tay cô ra, đứng dậy tìm quần áo mặc vào, sau đó rửa mặt đánh răng, xông xộc thu dọn đồ đạc.

Thúy Ngọc trông cảnh tượng quả có vẻ như sắp lên đường, cũng vội dậy khỏi giường, mặc lại bộ

quần áo của Lục Kiều Kiều mà Jack đưa cho. Jack vừa thu dọn đồ đạc, vừa nói với Thúy Ngọc: Tôi phải đi tìm bạn gái tôi, giờ cô cũng không sao rồi, mau về nhà đi, đây là ngân phiếu, cô lấy làm lộ phí.” Nói đoạn đưa cho Thúy Ngọc tờ ngân phiếu mười lạng.

Jack đã tính sơ qua, Thúy Ngọc làm việc nửa tháng chi li ra cũng được ngần ấy, nhưng tiền ấy sẽ bị mấy tên tú ông kia cướp hết, đâu vào được túi cô ta. Nếu cô ta thật sự muốn về Vân Nam, mười lạng bạc này thừa đủ dùng.

Thúy Ngọc vừa nghe thấy thế, không nhận ngân phiếu mà nhào tới quỳ sụp xuống ôm chân Jack, khẩn thiết van nài: “Jack thiếu gia, mấy năm rồi em không về quê, bây giờ mà về cũng chẳng còn mặt mũi đâu nữa, thiếu gia dẫn em đi đi mà, ngài bảo em làm gì cũng được, chứ đừng đuổi em, Jack thiếu gia, cầu xin ngài đấy...”

Jack trông Thúy Ngọc mặc quần áo của Lục Kiều Kiều mà lòng rối như tơ vò. Nếu Thượng đế có ở đây, ngài nhất định sẽ khuyên anh ta giúp Thúy Ngọc; nhưng nếu dẫn theo cô nàng này, Lục Kiều Kiều nhất định sẽ vô cùng tức giận, hơn nữa Lục Kiều Kiều còn phải đối mặt với rất nhiều việc, giờ chắc không thể mang theo một cô gái thế này bên cạnh.

Jack đỡ Thúy Ngọc dậy, để cô ngồi lên ghế, nhìn vào mắt cô nói: “Thúy Ngọc, cô nghe tôi nói này, tôi có chuyện rất quan trọng, phải lập tức rời khỏi đây. Việc tôi phải làm cũng rất nguy hiểm, cô không thể đi theo được. Nếu cô không có chỗ nào để đi, tôi có thể sắp xếp cho cô tới chỗ Hà đại nhân tri huyện Thanh Thành, Hà đại nhân

là bạn tôi, ông ấy sẽ giúp cô... Được rồi, đừng khóc...”

Từ đôi mắt to tròn của Thúy Ngọc nước mắt bắt đầu lăn chã tuôn rơi, trước nay Jack chưa từng bị cô gái nào khẩn khoản van nài như thế này, anh hoàn toàn lúng túng không biết làm sao.

“Được rồi... Đừng khóc mà... Giờ tôi sẽ dẫn cô tới chỗ Hà đại nhân, đi nào đi nào, mau.”

Jack cúi tờ ngân phiếu vào lòng Thúy Ngọc, một tay đỡ cô ta dậy, một tay xách hành lý bước ra cửa. Tới chuồng ngựa của quán trọ, đóng xe xong xuôi, anh ta kéo Thúy Ngọc vào ngồi trong thùng xe, còn mình nhảy lên chỗ phu xe đánh ngựa xuất phát.

Quán trọ ven sông chỉ cách nha môn vài ngã rẽ, xe ngựa của Jack ngoặt mấy lần đã tới trước cửa huyện nha. Anh ta nhảy xuống, mở cửa, thấy Thúy Ngọc ngồi bên trong vẫn đang giàn giụa nước mắt, không thôi thút thít nói: “Jack thiếu gia, xin đừng bỏ em lại... Em không đến chỗ Hà đại nhân đâu, ngài cho em đi theo với... xin ngài đẩy Jack thiếu gia...”

Thúy Ngọc khóc càng lúc càng thảm thiết, Jack thực sự không hiểu vì sao cô ta cứ nhất quyết phải đi theo mình, đành đành mặt lại nói: “Được, cô không xuống thì để tôi gọi quan sai bên trong ra lôi cô xuống.”

Thúy Ngọc vừa nghe thế thì hoảng lên thật, hai tay nắm chặt lấy ghế dựa trên xe, nói không ra lời, nước mắt lăn chã lã đầu quây quây.

Jack thật không sao tưởng tượng nổi mình không những làm con gái nhà người ta khóc, lại còn khóc đến thương tâm thế này, một tay chống eo, một tay đưa lên xoa ót. Anh ta nghĩ có thể do mình tỏ ra hung bạo, dọa cô nàng sợ, bèn có tỏ vẻ dịu dàng ôn hòa như bụt khuyên bảo Thúy Ngọc: "Hà đại nhân là quan huyện Thanh Thành, ông ấy sẽ giúp đỡ cô, Thúy Ngọc, cô xuống đi, chỉ cần đến được nha môn, mọi khó khăn của cô đều có thể giải quyết...”

Nghe thấy lời này, Thúy Ngọc lại khóc òa lên, hai mắt đỏ hoe, gào lên như phát điên: “Quan phủ thì làm gì có ai tốt! Ngài không biết bọn họ chơi em đánh em thế nào... chưa từng cho em một cái! Ngài không bị bọn họ bắt nạt, đương nhiên ngài thích họ rồi! Em hận bọn họ! Em rất sợ bọn họ... hu hu... Em mà bước vào đấy thì chết chắc!” Thúy Ngọc sụp xuống quỳ trong khoang xe, kích động dùng tay nện xuống sàn, nước mắt trào ra như đê vỡ, ướt đầm cả một khoảng sàn gỗ.

Lời Thúy Ngọc khiến Jack đứng ngẩn ra trước cửa xe, anh ta biết rõ những lời đó có khả năng là thật, anh vẫn nhớ khi mình còn đi đào vàng ở miền Tây nước Mỹ, những cô gái điếm gặp trong quán bar, nếu bị bắt tới đồn cảnh sát, cũng không thể tưởng tượng nổi hậu quả sẽ be bét thế nào.

Jack không nói gì nữa, lúc này có nói gì cũng chỉ làm tổn thương Thúy Ngọc thêm. Anh đành trèo lên xe, ôm Thúy Ngọc vào lòng, tay vỗ vỗ lưng cô gái tỏ ý an ủi.

Thúy Ngọc ở trong lòng Jack, cảm giác bàn tay anh ta như bàn tay mẹ đang vỗ về, dù gì cô vẫn chỉ là hai đứa trẻ mười mấy tuổi, bao năm nay chưa từng cảm nhận được sự an ủi che chở thế

này, bao khiếp sợ, tủi hổ, nhục nhã đè nén trong lòng bấy lâu bỗng chốc bùng nổ. Cô nàng khóc đến nỗi sặc sụa, hỗn hển bám chặt lấy áo Jack, từ từ đổ vật ra xe, hai tay ôm lấy đầu dựa vào chân ghế.

Jack nhớ lại lần đầu tiên bước vào phòng Thúy Ngọc, bộ dạng cô khi đòi tiền anh cũng hết như lúc này, chỉ khác là lần trước Thúy Ngọc trên người không mảnh vải che thân, ngã vào cánh cửa anh muốn đi ra.

Jack tìm một chiếc áo khoác, lặng lẽ đắp lên người Thúy Ngọc, sau đó đóng cửa xe lại, nhảy lên chỗ phu xe, đánh xe rời khỏi Thanh Thành, men theo đường cái quan chạy về hướng Nam. Xe ngựa lững thững đi, Thúy Ngọc ở trong buồng xe một hồi lâu, tâm trạng dần ổn định lại, cô bò ra phía trước buồng xe, gõ gõ lên cửa sổ gọi Jack đang ngồi ở đầu xe ruồi ngựa, nói muôn ra đó ngồi hóng gió.

Jack dừng xe lại, để Thúy Ngọc lên ngồi cạnh mình ở chỗ đánh xe.

Kể từ lúc ngồi bên anh ta, Thúy Ngọc cứ trầm ngâm không nói lời nào.

“Cô đói chưa? Có muốn kiếm gì ăn không?” Jack không chịu nổi sự im lặng này, đành phải kiếm chuyện hỏi.

“Ừm,” Thúy Ngọc gật đầu.

“Trong xe tôi có ít ‘tai bò’, cũng có cả rượu, vốn còn có cả bánh mì, nhưng xe đông người nên ăn hết nhanh lắm, ha ha...” Jack muốn khuấy động không khí, đột nhiên sáng mắt hỏi: “Cô xem, dưới ruộng có khoai lang, hay chúng ta nướng khoai ăn, được không?”

Thúy Ngọc nghe thấy bảo nướng khoai lang, không nhịn được bật cười, vui vẻ gật đầu, thì ra khi cô ta cười thật lòng thế này còn đáng yêu hơn khi nở nụ cười quyến rũ khách làng chơi nhiều.

Jack thấy cô ta không còn đau buồn nữa, lòng cũng thoải mái hơn nhiều, liền đánh xe rẽ vào khu đất canh nông.

Anh ta nhanh chóng mua của hộ dân ở đây một đồng khoai lang và một bó củi khô, rồi tìm một bóng cây râm giữa đồng, nhặt mấy hòn đá lớn về dựng bếp nhóm lửa, vùi khoai vào rồi cùng Thúy Ngọc ngồi bên cạnh đợi ăn.

Lúc này Jack không dám đề cập đến chuyện đi hay ở của Thúy Ngọc nữa, anh ta thầm nghĩ, đành đợi sau khi tái hợp với Lục Kiều Kiều, rồi cùng Lục Kiều Kiều xem xét, dù gì Kiều Kiều cũng là người Trung Quốc, bọn họ ắt sẽ có cách của người Trung Quốc. Giờ bắt Jack bỏ lại cô gái không xu dính túi lại không nơi nương tựa này, anh ta thực sự không làm được.

Thúy Ngọc nói với Jack: “Jack thiếu gia, ngài không thích Thúy Ngọc hầu hạ ngài sao?”

Đầu Jack tức khắc căng lên, chuyện gì không nói lại nói chuyện này. Anh bảo Thúy Ngọc: “Đương nhiên tôi thích, chỉ có điều cô phải hiểu, tôi đã có bạn gái rồi...”

“Ngài rất hay nhắc đến bạn gái, đó là tình nhân của ngài ư... Thúy Ngọc không dám nghĩ xa, chỉ muốn đi theo hầu hạ ngài thôi, cũng không cần tiền công...” Lời này thực ra Thúy Ngọc đã nói mấy lần rồi, hai người họ vẫn vòng vo mãi quanh chủ đề này như thế, Jack nghĩ cần phải nói chuyện gì đó thực tế một chút.

“Nói thế này nhé, Thúy Ngọc, tôi yêu bạn gái tôi, nhưng cô ấy có thể sẽ không thích cô,” Jack khó xử nói.

“Em biết, em chỉ là kỹ nữ... nhưng em không hề muốn tranh giành với chị ấy, em chỉ mong có người thu nhận em, coi em như một người bình thường là tốt rồi...” Ánh mắt Thúy Ngọc càng lúc càng thất thần.

Jack thấy Thúy Ngọc như vậy, lại hơi cuống lên: ‘Không phải không phải, không phải vì nguyên nhân đó. Ai cũng có quá khứ không vui, nhưng chúng ta rồi sẽ quên mau thôi. Chủ yếu là bạn gái tôi và tôi còn phải đi rất nhiều nơi, hơn nữa việc phải làm lại rất nguy hiểm, cuộc sống của chính chúng tôi cũng không bình thường chút nào, nên chẳng thể cho cô cuộc sống của một người bình thường, ngày ngày chúng tôi đối mặt với rất nhiều nguy hiểm... cô hiểu không?’

Thúy Ngọc bối rối lắc đầu.

Jack thở dài, nói: "Ví dụ như... chỉ là ví dụ thôi, chúng tôi là người bị quan phủ truy nã, chúng tôi đang chạy trốn... Đương nhiên thực ra chúng tôi không bị truy nã, chúng tôi chỉ đang mạo hiểm, nhưng cô không thể

sống như thế được.” Tròng mắt của Thúy Ngọc lại đỏ lên như sắp khóc: “Đúng là ngài không muốn em mà...”

Thấy tình hình này Jack biết ngay lịch sử lại sắp sửa tái diễn, lập tức lấy cành cây khều khều từ đồng lửa ra một củ khoai lang, đưa cho Thúy Ngọc để đánh lạc hướng: “Nhìn này, khoai lang chín rồi, thơm quá!”

Từ hôm qua đến giờ Thúy Ngọc chưa có gì vào

bụng, nay ngửi thấy mùi khoai nướng thơm phức thì quên bém chuyện đau lòng, bèn dẫu môi đón lấy củ khoai nóng, bóc vỏ ăn ngon lành. Ăn được mấy miếng, cô ta bẻ một mẩu đưa lên miệng Jack, thấy Jack ngoạm lấy miếng khoai trên tay mình, liền bật cười khúc khích, như thể đã quên bằng chuyện ban nãy.

Jack chẳng biết làm sao với Thúy Ngọc, đành đi được bước nào hay bước đấy. Giờ anh ta chỉ muốn mau mau chóng chóng gặp lại Lục Kiều Kiều, mãi mãi ở bên cô, một gã Tây chẳng bạn đồng hành xông pha giang hồ đất Trung Quốc này quả thực là quá đáng sợ.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi ban ngày thuê phòng trong hương thôn tiểu trấn, tối đến mới lên đường đi cả đêm, đã thành thói quen. Buổi tối đi đường yên tĩnh mát mẻ, người cũng phấn chấn hơn, quan trọng nhất là có thể tạo cơ hội khiến kẻ bám đuôi bại lộ hành tung.

Một phen khổ sở bày kế trên con dốc lớn giúp An Long Nhi trông thấy kẻ bám đuôi, Lục Kiều Kiều cuối cùng đã biết kẻ phía sau dùng cách gì để theo dõi mình, vấn đề nung nấu trên đường đi cũng chuyển từ làm sao phát hiện ra đối phương sang đối phó với đối thủ bằng cách nào. Đi suốt hai ngày, bọn họ đã tiến sâu vào vùng rừng núi. vốn dĩ một dải Hoa Huyện đều là đồng ruộng bằng phẳng, duy chỉ có đường từ Thanh Thành tới Hoa Huyện, lại gồ lên một mạch núi.

Cây trên núi cao lớn rậm rạp, thê núi không hiểm trở, nên cũng không đến nỗi chẳng có đường đi, ngược lại còn có một con đường cái quan thông Nam Bắc vắt ngang qua núi.

Giờ là ngày thứ tư kể từ khi chia tay Jack, Lục Kiều Kiều đã thuận lợi đến được con đường cái chạy ngang qua dãy núi, cùng An Long Nhi dừng lại nghỉ ngơi ở dịch trạm trên đường đợi Jack.

Trong kế hoạch của cô, muốn bắt sống tên cao thủ đạo thuật dùng Diêm vương diếu hồn chú bắt buộc phải có sự giúp đỡ của Jack.

Dịch trạm được đặt tại lưng chừng núi, rộng năm sáu trượng vuông, dưới mái tranh thoáng đãng có một băng ghế dài dựng bằng gỗ thô, trên băng ghế lại có Lục Kiều Kiều đang nằm đắp khăn lên mặt, An Long Nhi ngồi bên cạnh cô đọc sách.

Trên con đường cái quan phía trước dịch trạm thảnh thơi có một hai thương khách qua lại, dù sao nơi đây cũng là trên núi, không thể có cảnh ngựa xe như nước, nhưng đây cũng lại là con đường duy nhất nối từ Thanh Thành tới Hoa Huyện, nên không đến nỗi hoang vu vắng bóng người.

Lục Kiều Kiều ngủ suốt hai canh giờ mới tỉnh, nhưng vẫn nằm dài trên băng ghế, kêu An Long Nhi châm cho cữ thuốc, sau đó dựa vào một góc dịch trạm vừa hút vừa vạch kê hoạch hành động bước tiếp theo sau khi Jack đến.

Hút xong thuốc, cô thấy đợi Jack đã quá lâu, bèn bảo An Long Nhi:

“Long Nhi, coi một quẻ xem Jack ra sao rồi.”

An Long Nhi đặt sách xuống nói: “Cháu vẫn chưa thử coi quẻ đoán việc, không biết liệu có sai không...”

Lục Kiều Kiều nói: “Sai cũng được, cứ thử xem. Trước khi coi phải định thần đề khí, lòng không tạp niệm, thế mới chuẩn được.”

An Long Nhi dạ một tiếng, móc ra ba đồng tiền để trong lòng bàn tay, nhắm mắt tĩnh tâm, rồi dùng phương pháp bốc quẻ Văn vương cơ bản nhất, làm từng bước một theo sách hướng dẫn. Ba đồng tiền xóc sáu lần, mỗi lần biến hóa đều được An Long Nhi ghi lại, lấy cành cây vạch lên mặt đất sáu đường liền nét có đứt quãng có, sau đó chăm chú nhìn...

“Quẻ Thủy Hỏa Ký Tế, thượng lục hào biến thành quẻ Phong Hỏa Gia Nhân...”

“ô? Sao lại có quẻ liên hệ thế này nhỉ?” Lục Kiều Kiều thầm đặt câu hỏi lớn, An Long Nhi bốc quẻ không thể sai lạc đến mức này.

“Long Nhi, may giải quẻ cô nghe xem.”

“Dạ, quẻ Ký Tế là quẻ âm dương tương thông, thể hiện gặp hung hóa cát, Jack vẫn an toàn; toàn quẻ là Thủy Hỏa Ký Tế, tượng dực hợp vị

hợp (muốn hợp mà không hợp), thể hiện trong quá trình có chuyện tranh chấp; cuối cùng biến thành Phong Hỏa Gia Nhân, quẻ Gia Nhân mộc hỏa sáng ngời cũng là tượng tốt, lại quan hệ với quẻ Ký Tề, chính là nói trên đường Jack gặp người quen, hoặc quen người mới, quan hệ còn rất thân mật...”

An Long Nhi vừa giải quẻ, vừa tự thấy không hợp lý lắm, Jack chỉ là tên ma Tây làm ăn ở Quảng Châu, làm gì có người quen nào ở Thanh Thành? Trong lòng bối rối khó hiểu, quẻ này cũng không giải tiếp được nữa.

Lục Kiều Kiều nhìn qua quẻ Dịch mà An Long Nhi vẽ trên mặt đất, lòng đã sáng tỏ, cười nhạt hỏi An Long Nhi: “Mày xem người này là nam hay nữ?”

“Ký Tề là quẻ âm dương, có thể là nữ, đúng không ạ?” An Long Nhi thăm dò.

“Đoán quẻ phải mạnh mẽ dứt khoát, không được có thể, chỉ được phép phải hay không phải. Lục Kiều Kiều ngồi dậy khỏi băng ghế. “Nói xem là nam hay nữ?”

“Là nữ ạ.” An Long Nhi khẳng định.

“Xem là quan hệ gì?”

“Bên trên là quẻ hợp âm dương, phía dưới lại biến thành quẻ thân duyên, là quan hệ thân thích.” An Long Nhi tiếp thu lời dạy của Lục Kiều Kiều, cũng chẳng màng Jack có tiền sử thế nào hay suy đoán có thực tế hay không, cứ theo quẻ mà giải.

Lục Kiều Kiều lại cười nhạt một tiếng: “Hừ, quan hệ thân thích... Jack và người thân thích này ở với nhau bao lâu rồi?”

An Long Nhi nghiêm túc suy luận: “Bắt đầu từ quẻ Ký Tề âm dương tương thông, chứng tỏ hai người vừa bắt đầu đã ở bên nhau, toàn quẻ có tượng Thủy Hỏa phân ly, thể hiện trong quá trình bọn họ từng thử chia tay nhau, nhưng quẻ tượng diễn biến tới cuối lại thành quẻ Gia Nhân, bọn họ tới giờ vẫn đi cùng nhau.”

Lục Kiều Kiều lại hỏi: “Thân thích này là người thế nào mà có tính ra được không?”

An Long Nhi nhú mảy nghi ngờ, đoạn lắc đầu nói với Lục Kiều Kiều: “Cháu không giải được.” Lục Kiều Kiều nói: “Quẻ Ký Tề trong hợp có xung, thể hiện người nữ này không phải người gốc Thanh Thành; quẻ động hào tức là quẻ ngoại, chứng tỏ là người từ nơi khác đến, mà ở đây quẻ thượng là quẻ Khảm có biến hào, Khảm chỉ loại người giang hồ xướng ca tửu sắc; Jack ở Thanh Thành không thể có bà con họ hàng, bọn họ vốn không hề quen biết, quan hệ họ hàng mảy đoán ra là chỉ hai người đã từng lên giường với nhau rồi trêu nên thân thích, hừ... Lần này Jack dính phải phiền toái rồi đây, cứ đợi mà xem trò hay Long Nhi à.” An Long Nhi thấy sắc mặt Lục Kiều Kiều rất khó coi, không dám hỏi gì thêm, lại tránh sang một bên đọc sách tiếp.

Thằng bé không hẳn chú tâm đọc sách, nó cũng đang đợi Jack tới trước mặt, háo hức muốn biết kết quả lần bói quẻ đầu tiên, mong rằng lần đầu có thể chính xác; nhưng nó cũng biết nếu quẻ này bói đúng, Lục Kiều Kiều chắc chắn sẽ rất không vui.

Lục Kiều Kiều thần thờ cả người, tuy cô rất hiểu đàn ông, mấy năm sống ở Trần Đường Quảng Châu sớm đã cho cô kinh nghiệm nhìn thấu lòng dạ họ, cô cũng không quan tâm chuyện bọn họ có vợ, hơn nữa Jack và cô chẳng có quan hệ gì, chỉ là một người bạn trượng nghĩa bỏ tiền bỏ sức ra giúp cô mà thôi, người ta đàn ông đàn ông, muốn làm gì cô đâu thể quản nổi, nhưng lòng cô lại chua xót, rốt cuộc vẫn là không thoải mái.

Từ trong thâm tâm, cô mong rằng quẻ đó là An Long Nhi phân tâm bói sai, nhưng bản thân cũng không dám tự đặt quẻ bói lại.

Cô cũng giống An Long Nhi, mong ngóng xe ngựa của Jack tới nhanh một chút, muốn biết tình hình thực tế ra sao. Bao năm rồi Lục Kiều Kiều chưa từng thấp thỏm lo âu, nhưng quẻ này lại khiến cô lo nghĩ đến bồn chồn, bèn châm thêm một cữ thuốc nữa. Từ xa vọng lại tiếng vó ngựa quen thuộc, vừa nghe đã biết xe ngựa của Jack đang trên đường qua đây.

Lục Kiều Kiều cất tẩu thuốc đi, đứng lên băng ghế, vươn cổ ngóng ra cuối đường cái quan. Cô đã chẳng còn tâm trạng đâu làm theo kế hoạch cũ phụng kích kẻ bám đuôi Jack, chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng xem trong xe có cô gái nào khác không.

An Long Nhi biết theo kế hoạch cũ bọn họ phải nấp đi mai phục, nhưng giờ thấy Lục Kiều Kiều như vậy, thằng bé hiểu lần này sẽ không làm theo kế hoạch, bèn thu dọn sách vở sắp xếp hành lý, cũng đứng ra bên đường.

Xe ngựa của Jack đi rất chậm, anh ta nhớ theo kế hoạch, hôm nay là ngày Lục Kiều Kiều phục kích kẻ bám đuôi, sợ rằng nếu đi quá nhanh, Lục Kiều Kiều có thể phát động tấn công ở đằng sau bất cứ lúc nào, lại không kịp quay lại giúp đỡ.

Thúy Ngọc vẫn ở trên xe, Jack dặn cô cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được ra ngoài, nếu nghe thấy tiếng súng nổ, cô phải lập tức xuống xe đợi nguyên tại chỗ, còn Jack sẽ đơn thương độc mã đuổi ngược lại.

Jack ngồi phía trước xe ngựa, thận trọng đánh xe, mắt quan sát chung quanh, tai dỏng lên nghe ngóng, sau khi rẽ qua một khúc ngoặt, từ xa đã nhìn thấy Lục Kiều Kiều đang đứng tít trên cao, Jack vui đến nỗi đứng bật dậy, quất thật mạnh roi ngựa, hét lớn: “Kiều Kiều! Tôi đến đây!” đoạn lấy hết hơi huýt một tiếng sáo thật dài thật vang, vọng đến xa tắp trong núi ngoài núi.

Trông thấy phản ứng nhiệt tình của Jack, Lục Kiều Kiều như hất được tảng đá đang đè nặng trong lòng.

Jack vỗ hông hai con hai ngựa thúc chúng chạy nhanh hơn, thoát cái đã tới bên trạm gác, Lục Kiều Kiều thấy Jack vui vẻ như vậy, vẫn đứng trên băng ghế chờ đợi...

“Kiều Kiều, tôi rất nhớ em...” Jack vẻ mặt kích động nhảy phóc xuống xe, xông tới trước mặt Lục Kiều Kiều, hai tay dang rộng, ôm chầm lấy cô xoay mấy vòng, Lục Kiều Kiều cười khanh khách, còn bị Jack hôn chụt một cái lên má.

Jack đặt Lục Kiều Kiều xuống, bước tới trước mặt An Long Nhi, cúi người ôm thằng bé một cái rồi vỗ vai nó nói: "Hi, Long Nhi! Gặp nhóc anh mừng quá!" An Long Nhi cũng cười đáp lại Jack.

Lục Kiều Kiều nhân lúc Jack đi ôm An Long Nhi, tự mình chạy tới mở cửa xe ngựa.

Cửa vừa mở ra cô đã thấy một cô gái mặt mũi khá ưa nhìn ngồi bên trong, còn mặc quần áo của mình rất vừa vặn, trông đến là yêu kiều dễ

thương; nhìn lại bản thân vận đồ giả trai, áo vải quần đay, mặt mũi lấm lem, nụ cười trên môi còn chưa kịp thu về, cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Cô gái đó bước xuống xe ngựa, cúi người hành

lễ với Lục Kiều Kiều, vành vè chào hỏi: “Kiều tử tử mạnh giỏi, em tên Thúy Ngọc, Jack thiếu gia là ân nhân cứu mạng của em, thiếu gia rất hay nhắc tới chị.”

Nụ cười trên mặt Lục Kiều Kiều đông cứng lại, cô đáp: “À, cô là Thúy Ngọc...”

Jack lập tức quay sang nói với Lục Kiều Kiều: “Thúy Ngọc không thể về nhà, cô ấy không có nơi nào để đi, tôi định gặp em rồi cùng em bàn bạc xem nên để cô ấy đi đâu... Thúy Ngọc, đây là bạn gái tôi, Lục Kiều Kiều, rất xinh đẹp phải không?”

Lục Kiều Kiều vẫn đứng trước cửa xe ngựa vô cảm nhìn Thúy Ngọc, đầu óc trống rỗng. Jack bước đến quàng tay qua vai cô nói: “Lên xe hẵng nói, Long Nhi, chốc nữa nhóc giúp đánh xe một lúc nhé? Anh phải bàn với Kiều Kiều vài chuyện.” Nói đoạn liền đỡ Lục Kiều Kiều lên xe. Trong lúc Jack và An Long Nhi thu dọn hành lý, Lục Kiều Kiều và Thúy Ngọc ngồi trong buồng xe, Thúy Ngọc cúi đầu nhìn sàn gỗ, Lục Kiều Kiều ngồi đối diện cô ta, mắt nhìn như đóng đinh vào mặt Thúy Ngọc. Cô nhất thiết phải xem tướng của Thúy Ngọc, cần hiểu rõ về cô gái này trước đã.

Jack cũng chui vào trong xe, để An Long Nhi ngồi trên đánh xe chạy về hướng Hoa Huyện. Jack nói với Lục Kiều Kiều: “Thúy Ngọc mấy năm trước bị người xấu bán tới trấn Châu Tâm làm... chính là...”

Thúy Ngọc cúi gằm đầu lí nhí: “Làm kỹ nữ.”

Lục Kiều Kiều không hề xa lạ với kỹ nữ, nhìn từ tướng mặt của Thúy Ngọc, quả thực trong mệnh số mang kiếp đào hoa, cô ta có đồng tử trong veo, mắt hình trái hạnh, không giống người gian tà, lại nghe Thúy Ngọc thành thật xưng danh như thế, Lục Kiều Kiều cũng có vài phần thông cảm.

“Về sau khi cô ấy bị bọn người xấu giày vò, tôi đã cứu cô ấy ra, vốn định gửi cô ấy tới chỗ Hà đại nhân ở Thanh Thành, nhưng Thúy Ngọc từng bị

người của quan phủ ước hiếp, nên bất luận thế nào cũng không dám bước chân vào nha môn nữa, cứ nhất quyết đòi theo tôi, vì vậy tôi đành đưa cô ấy đi khỏi Thanh Thành trước, tính bàn bạc với em nên làm thế nào?”

Jack thành thật kể lại tình hình của Thúy Ngọc, nhưng lại giấu nhem toàn bộ chuyện lên giường. Thúy Ngọc nghe Jack nói xong, lập tức van nài Lục Kiều Kiều: “Kiều tỉ tỉ, Thúy Ngọc không có nhà để về, xin chị thu nhận Thúy Ngọc làm đầy tớ con ở!” Ánh mắt đầy mong chờ nhìn Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều đương nhiên rất bức bối, thầm nghĩ tôi mới là không có nhà mà về đây, giờ đôi cầu nam nữ này còn bắt tay với nhau đòi tôi giữ người, để bọn họ có thể ngày ngày sung sướng hú hí? Thật là nực cười. Lục Kiều Kiều đề nghị: “Hay thế này đi, Jack, anh dẫn Thúy Ngọc về Quảng Châu sắp đặt hướng đi cho cô ấy, còn tôi và An Long Nhi quay đầu lại đi lên phía Bắc tiếp tục hành trình là được.”

Jack nghe ra ẩn ý trong câu nói của Lục Kiều Kiều - nếu như anh giữ lại Thúy Ngọc, Lục Kiều Kiều sẽ lập tức đá anh ta về Quảng Châu, đây đương nhiên không phải điều anh ta muốn. Anh chàng vội vàng nói: “Kiều Kiều, tôi đã nói với Thúy Ngọc rồi, em là bạn gái của tôi, em đi đâu thì tôi đi đấy, tôi không về Quảng Châu một mình đâu. Chúng ta giúp Thúy Ngọc sắp xếp ổn thỏa là được rồi...”

“Bạn chẳng trai thì gái, cô ấy cũng là bạn gái đấy thôi, anh đi với ai mà chẳng thế?” Thái độ của Lục Kiều Kiều rất rõ ràng, cô đang ghen. Thúy Ngọc thấy tình hình như vậy, đột nhiên quỳ sụp xuống giữa khoang xe chật hẹp, mắt đỏ hoe nhìn Lục Kiều Kiều: “Là Thúy Ngọc mệnh khổ, trước sau Thúy Ngọc không hề có ý gì khác, nếu Kiều tỉ không thích cho Thúy Ngọc ở lại, vậy thì đến thị trấn trước mặt thả Thúy Ngọc xuống là được rồi... Thúy Ngọc được Jack cứu gia cứu thoát, trên người không có quần áo, nên mới mượn quần áo của Kiều tỉ mặc tạm, có cơ hội Thúy Ngọc sẽ trả lại một bộ đồ mới cho Kiều tỉ...” Nói đến đây, Thúy Ngọc không kìm được lại thút thít, nhưng cô ta ra sức nén tiếng lại, trông vô cùng khổ sở.

Lục Kiều Kiều và Jack đưa mắt nhìn nhau, Jack nói: “Nếu vượt bừa cô ấy ở một nơi xa lạ, cô ấy chẳng phải vẫn làm kỹ nữ sao?”

Lục Kiều Kiều cũng không muốn nói những lời khó nghe với Thúy Ngọc nữa, sầm mặt lại khẽ nói: “Đây là số mệnh của cô ấy, trên đời bao nhiêu kỹ nữ như thế, anh có cứu hết được không?”

“Nhưng cô ấy không muốn làm kỹ nữ, chúng ta có thể giúp một người, chẳng phải vẫn tốt hơn là bỏ mặc một người ư?” Jack đã đẩy cao âm lượng, thái độ của anh ta rõ ràng khác với Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều đã lăn lộn trong chốn phong nguyệt ba năm trời, số kỹ nữ từng được cô coi mệnh không đến một nghìn thì cũng phải tám trăm, đối với nỗi khổ của kỹ nữ, cô không thể nói là thấu hiểu nhưng chí ít cũng biết được phần nào, nghe Jack nói, cô im lặng rất lâu, mắt nhìn chăm chăm vào Thúy Ngọc đang quỳ dưới sàn.

“Thúy Ngọc, ngồi dậy đi, đừng khóc nữa, hai ngày tới chúng ta sẽ tới một ngôi làng, để xem người ở đó có đồng ý thu nhận cô không.” Lục Kiều Kiều cũng là nghĩ cho mình, cô không muốn vì chuyện này mà mất đi sự ủng hộ của Jack, cũng không muốn để Thúy Ngọc quanh quẩn bên mình quá lâu, gây ảnh hưởng nghiêm trọng tới kế hoạch sắp tới của cô. Cô nhìn sang Jack, Jack lập tức gật đầu: “Ý tôi chính là thế đấy! Kiều Kiều...” nói đoạn xun xoe đặt tay lên tay Lục Kiều Kiều làm lạnh. Lục Kiều Kiều hất tay ra, trông thấy Thúy Ngọc đã ngồi lại chỗ cũ, nép vào một góc cúi gằm đầu. Tiếng vó ngựa dồn dập gõ xuống mặt đường, lúc này nói chuyện trong xe thì bên ngoài khó mà nghe trộm được, Lục Kiều Kiều muốn tận dụng thời cơ bàn bạc sắp xếp kế hoạch tiếp theo, bèn hỏi Thúy Ngọc: “Thúy Ngọc, cô có biết đánh xe ngựa không?”

Thúy Ngọc lắc đầu, Lục Kiều Kiều lại nói: “Tôi muốn nói với An Long Nhi chút chuyện, cô ra đầu xe giúp coi đường, không biết đánh xe cũng không sao, đừng động vào dây cương, cứ để cho ngựa tự đi thông thả, đường này không có ngã rẽ nào, không đến nỗi đi lạc đâu.”

Sau đó cô gọi An Long Nhi vào buồng xe, đoạn bảo Jack: “Mấy chuyện phong tình của anh không nhắc lại nữa, giờ phải nói vào chuyện chính.”

Jack cười he he, gãi đầu ngầm thừa nhận chuyện phong tình Lục Kiều Kiều nói. Lục Kiều Kiều biết được những chuyện này Jack không hề lấy

làm lạ, anh cảm thấy chẳng chuyện gì giấu nổi cô phù thủy Lục Kiều Kiều này cả.

Lục Kiều Kiều kể lại cho Jack quá trình tìm cách cắt đuôi kẻ theo dõi mấy ngày nay, cũng nói chuyện An Long Nhi đã phát hiện ra kẻ ấy, rồi cả Diêm vương điều hồn chú mà y sử dụng, Jack bấm sinh đã ứa mạo hiểm vô cùng hứng thú, chỉ hận mình không được ở hiện trường lúc đó.

Giải thích xong tiền nhân hậu quả, Lục Kiều Kiều nói: “Mục đích của chúng ta là phá giải Điều hồn Chú, tóm gọn kẻ theo dõi, tôi có rất nhiều chuyện cần phải hỏi mụ ta.”

An Long Nhi hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó cái gì? Cô mà chỉ muốn biết toàn bộ đầu đuôi sự việc, chẳng nhẽ còn định giết người diệt khẩu sao? Đương nhiên là tìm một nơi nhốt mụ vài ngày rồi tạo cơ hội cho mụ tự đào thoát.” Lục Kiều Kiều cảm nhận được sát khí bùng bùng từ câu hỏi của An Long Nhi, phải kịp thời chặn đứng ý nghĩ quá đà của thằng bé.

An Long Nhi “ừm” một tiếng, Lục Kiều Kiều lại nhấn mạnh lần nữa:

“Cô biết võ công của mụ giỏi, nhưng cũng không thể giết người, nếu không đánh lại được người ta thì phải chạy, biết chưa?”

“Biết rồi ạ.” An Long Nhi ngoan ngoãn đáp.

“Tôi nghĩ cần tận dụng khả năng một lần tóm gọn kẻ này, không thấy thì thôi, hễ thấy thì phải tốc chiến tốc thắng, trói gô mụ lại lôi đến thôn Quan Tài... Đêm nay tôi sẽ làm trước một hình nhân thế thân, hình nhân này sẽ dẫn dụ kẻ theo dõi tôi, ba chúng ta đồng thời mai phục sau hình nhân này, hai khẩu súng cộng thêm một cao thủ võ lâm, chắc chắn tóm được mụ.” Lục Kiều Kiều nói sơ qua về kế hoạch hành động tiếp theo.

Jack vô cùng hiếu kỳ trước đạo thuật bất tận của Lục Kiều Kiều, hỏi:

“Kiều Kiều, hình nhân thế thân em nói là thứ gì?” Lục Kiều Kiều biết anh ta sẽ hỏi như vậy, sớm đã chuẩn bị sẵn câu trả lời: “Diêm vương điều hồn chú dựa vào bát tự ngày sinh của tôi để bám theo chứ không phải thân thể lẫn dấu mùi, vì vậy có thể dùng bùa thế thân của Thiên sư đạo, dán ngày tháng năm sinh của tôi trên một hình nhân, bằng cỏ hay bằng

giấy đều được. Giả dụ khi coi mệnh phát hiện có tai họa, cũng có thể làm một hình nhân thế thân gánh lấy tai họa ấy.”

An Long Nhi xem chừng đã hiểu được nguyên lý, lại hỏi: “Vậy chủ nhân của bát tự ấy sẽ ra sao?” “Người ấy sẽ mất đi số mệnh. Khi có bất trắc xảy ra, sẽ không còn được vận may bảo vệ, cũng không thể nhận được phúc lộc bất ngờ... Con người lúc ấy là yếu đuối nhất, nhưng cũng lại tự chủ nhất, không số mệnh nào khống chế được nữa. Người ấy sẽ cần một sức mạnh ngoại giới hùng mạnh để bảo vệ bản thân, hoặc chính bản thân sở hữu được sức mạnh ấy... Cho đến khi tai họa qua đi, giải bùa hồi hồn mới có thể nhận lại số mệnh của mình.”

Lời giải thích của Lục Kiều Kiều khiến cả An Long Nhi và Jack đều ù ù cạc cạc, bọn họ chớp chớp mắt nhìn Lục Kiều Kiều, chỉ nghe cô nói: “Hai người không phải lo mấy chuyện này, chỉ cần bảo vệ tôi cho tốt là được.”

An Long Nhi vẫn thích nghe Lục Kiều Kiều truyền đạt mệnh lệnh ngắn gọn rõ ràng hơn, liền nói: “Vâng! Có điều, sau khi chúng ta đặt hình nhân của cô xuống, cái hình nhân đó chẳng phải sẽ đứng yên tại chỗ sao? Lần trước trong rừng mía, hễ cô dừng lại là kẻ theo dõi cũng bất động luôn. Nếu hình nhân không di chuyển, kẻ đó cũng sẽ không động đậy, nếu chúng ta đi ngược lại tìm người, mục sẽ biết là trúng kế, không xuất đầu lộ diện nữa...”

Lục Kiều Kiều nghe An Long Nhi nói vậy, liền đảo mắt một vòng, đoạn đáp: “Cũng đúng, vụ này rắc rối đây. ừm... nếu có thể khiến hình nhân đó di chuyển...”

Jack nói: “Đặt hình nhân lên xe, rồi cho ngựa tiếp tục chạy?”

Lục Kiều Kiều ngẫm nghĩ: “Thê cũng được, nhưng tôi vẫn phải đuổi theo dừng xe ngựa lại, nếu không nó mang hình nhân thế thân của tôi chạy mất tiêu, thì rắc rối to...”

An Long Nhi nói: “Để Thúy Ngọc đánh xe chậm chậm đi về phía trước là được?”

Lục Kiều Kiều nghiêng mắt nhìn Jack: “Cô ta?” An Long Nhi đưa ra đề nghị để Thúy Ngọc đánh xe, xuất phát từ trực giác tin tưởng cô gái ấy.

Từ lúc nhìn thấy Thúy Ngọc đến giờ, thằng bé chưa hề nói với cô một câu nào, nhưng vẻ đơn thuần trong ánh mắt Thúy Ngọc khiến nó cảm nhận được một sự thành khẩn mơ hồ. Nó không biết xuất thân gốc gác của Thúy Ngọc, chỉ cảm thấy cô gái này không phải hạng tinh ranh quý quái như Lục Kiều Kiều.

Jack đã tiếp xúc với Thúy Ngọc suốt bốn ngày, nhận thấy Thúy Ngọc không phải người gan lớn trùm trời, ngược lại còn rất ngoan ngoãn biết nghe lời người khác, không muốn gây chuyện thị phi, nếu có thể hợp tác được cô ta sẽ hết lòng hợp tác. Anh ta cảm thấy, một cô gái mười mấy tuổi đầu dù can đảm đến đâu cũng nhất định không đủ thông minh, huống hồ, còn có ai giáo hoạt hơn Lục Kiều Kiều được nữa?

Có điều, Lục Kiều Kiều lại không nghĩ như vậy, giờ đây cô nghi ngờ tất cả mọi người, những lời của An Long Nhi quả khiến cô nảy sinh hứng thú làm một việc.

“Cứ thử xem sao, nếu được thì cô ta cũng được việc đấy.” Lục Kiều Kiều bỗng như biến thành con người khác.

"Jack, anh có thể đi hỏi ngày sinh của Thúy Ngọc không? Với lại hỏi xem tên thật của cô ta là gì, chẳng có kỹ nữ nào lại dùng tên họ bố mẹ đặt cho cả."

Xe ngựa vẫn chậm rãi tiến về phía trước, Jack mở cửa xe nhảy xuống, chạy nhanh hai bước rồi tót lên ghế phụ xe phía trước, ngồi xuống bên cạnh Thúy Ngọc, hỏi chuyện cô ta một hồi.

Lúc chui vào trong xe, Jack truyền đạt lại cho Lục Kiều Kiều: “Tên ở nhà của Thúy Ngọc là Lý

Tiểu Văn, ngày sinh là giờ Dậu ngày mười bảy tháng Tám, năm Đạo Quang thứ chm.”

Lục Kiều Kiều nghe Jack nói ngày giờ sinh của Thúy Ngọc, do bản tính hiếu kỳ cô' hữu của thầy phong thủy, cô liền lập tức bắt tay tính toán.

“Đây không phải bát tự mà là ngày sinh của cô ấy, muốn coi mệnh, còn phải đối sang Thiên can Địa chi...” Lục Kiều Kiều miệng nói, hai tay thoăn thoắt bấm độn. Đây là thuật sô' gia truyền độc môn của Lục Kiều Kiều, trong thiên hạ chỉ có mình nhà cô là tính toán bằng cả hai tay, so với các thầy toán mệnh mù trử danh giang hồ còn nhanh hơn gấp bội.

Jack và An Long Nhi nhìn ngón tay cô hết cụp lại xòe mà hoa hết cả mắt, còn chưa kịp nhìn rõ, Lục Kiều Kiều đã ngừng tay, nhúu chặt đôi mày.

“Bát tự của cô ta là Kỷ Sửu, Tân Mùi, Ất Dậu, Ất Dậu... Đây đúng là bát tự của cô ta ư? Mệnh khổ quá...” Lục Kiều Kiều trầm ngâm lẩm bẩm.

Lục Kiều Kiều im lặng hồi lâu, không phải vì cô' làm vẻ thần bí, mà là bởi kết quả cô tính ra, không sao nói ra nổi.

Cô không nói không rằng, học theo Jack ban nãy, mở cửa xe nhảy xuống giữa lúc xe đang chạy, sau đó chạy nhanh tới trước mấy bước tót lên chỗ đánh xe. Thúy Ngọc thấy người lên lần này là Lục Kiều Kiều thì tức khắc trở nên luống cuống, từ sâu thẳm trong lòng cô ta cảm giác được áp lực cực lớn Lục Kiều Kiều đặt lên mình. Lục Kiều Kiều ngồi xuống cạnh Thúy Ngọc, nói: H Thúy Ngọc, chúng tôi định nhờ cô giúp một việc, không biết cô có đồng ý hay không.”

Thúy Ngọc đã hồn vía lên mây, căng thẳng quá không nói được gì, chỉ mím chặt môi, nhìn Lục Kiều Kiều gật đầu.

“Ngày mai chúng tôi sẽ dừng lại giữa đường làm chút việc, cô cứ ngồi trên đầu xe như thế này, trông cho xe chạy chậm chậm về phía trước, phía sau có xảy ra chuyện gì cô cũng không phải lo...” Lục Kiều Kiều miệng nói, mắt vẫn không thôi quan sát khuôn mặt Thúy Ngọc, muốn tìm ra vài manh mối liên quan đến bát tự của cô gái này. Cách làm này của Lục Kiều Kiều, chính là kết hợp tham chiếu giữa mệnh và tướng trong huyền học ứng dụng, xem qua bát tự lại kết hợp với phân tích về tướng mặt, có thể đưa đến kết luận chính xác hơn dùng riêng rẽ hai cách.

Thúy Ngọc vừa nghe Lục Kiều Kiều nói thì sợ đến nỗi mắt lại đỏ hoe, nước mắt lưng tròng. Cô ta cảm giác như mọi người trên xe đều muốn bỏ mình lại, để cô ta đi trước một mình, chẳng phải là không cần cô ta nữa sao?

Lục Kiều Kiều biết Thúy Ngọc sợ điều gì, lập tức nói tiếp: “Đừng khóc, không phải chúng tôi bỏ mặc cô đâu, hành lý của chúng tôi đều ở trên xe mà. Sau một hai canh giờ chúng tôi sẽ đuổi kịp, nếu cô nghe thấy phía sau có tiếng pháo nổ thì lập tức dừng xe lại đợi chúng tôi chạy lên.”

Lục Kiều Kiều đồng thời đưa tay kéo dây cương, chỉ giật nhẹ ra sau một cái, hai con ngựa lớn đang thả vó liền dừng lại. Sau đó cô dùng dây

cương quất vào mông ngựa, ngựa lại bắt đầu bước về phía trước.

“Thấy chưa? Cứ làm thế để dừng ngựa lại.” Ánh mắt Lục Kiều Kiều dịch đến cõn cổ trắng muốt

mướt mà của Thúy Ngọc.

Thúy Ngọc biết mình không bị bỏ rơi, gật đầu nói: "Vâng, việc Thúy Ngọc có thể làm nhất định sẽ làm theo lời Kiều tỉ."

Vàng trán của Thúy Ngọc thoáng đăng nhưng không bằng phẳng, thấp thoáng vài nếp nhăn ngắn, chứng tỏ cô ta từ nhỏ đã vất vả long đong; trên cổ có vài nếp gấp mờ tập trung ở phần giao giữa cổ và vai, có thể thấy mấy ngày liền cô ta đã liên tiếp làm chuyện giường chiếu; bọng mắt nằm ở vị trí cung Tử Tức trong tướng học, giờ đang đỏ hồng trờn mướt, rõ ràng trong người đang mang tin vui, rất có khả năng là đã mang thai, mà đứa trẻ này của ai thì không cần đoán cũng rõ; sống mũi giữa hai mắt có ba nếp nhăn nhỏ vắt ngang, tựa như nếp nhăn khi chun mũi cười, con gái trông thế này vô cùng đáng yêu, nhưng đây không phải nếp nhăn khi cười, mà là điềm chết yếu chết thảm...

Lục Kiều Kiều quan sát đủ mọi đặc điểm trên mặt Thúy Ngọc, tướng mặt cô gái này hoàn toàn trùng khớp với kết quả coi bát tự, nhưng Lục Kiều Kiều vẫn phải làm một kiểm tra cuối cùng. Lục Kiều Kiều đột nhiên hỏi Thúy Ngọc: “Hồi cô còn ở trong kỹ viện, hằng ngày có uống canh chua không?”

Thúy Ngọc kinh ngạc thốt lên khe khẽ: “Á?!”

Kiều tỉ, mấy chuyện này chị cũng biết ư?”

Vốn dĩ kỹ viện mỗi ngày đều cho đám kỹ nữ uống một loại canh chua gọi là “canh liễu tự”, được sắc bằng nguyên liệu chủ yếu là cuống quả hồng, uống loại canh này, gái làng chơi mới có thể an toàn tránh thai, tiếp bao nhiêu khách

cũng không thành vấn đề. Những cô gái đã uống canh liễu tự lâu năm, sẽ mất khả năng sinh con, nhưng những kỹ nữ trẻ lại phải uống canh hằng ngày mới ngừa thai được, có lúc còn bị lỡ dở, cuộc sống lại càng thêm khôn khổ. Lục Kiều Kiều lẫn lộn chốn phong nguyệt đã lâu, hiểu rất rõ mấy chuyện trong kỹ viện.

"Hừ, Kiều tử này cái gì mà chả biết, cô chó nên gạt tôi, nhưng từ sau khi gặp Jack cô không uống canh nữa phải không?" Lục Kiều Kiều vừa hỏi vừa nạt.

Thúy Ngọc kinh sợ lắc đầu nguầy nguậy: "Thúy Ngọc không dám gạt Kiều tử, em cũng không biết đó là canh gì, bình thường không thích uống, đều là bọn họ bắt em mới uống... sau khi trốn đi được thì không uống nữa..."

"Được rồi không sao rồi, cô cứ ngồi tiếp đi, tôi vào trong trước." Lục Kiều Kiều nói dứt lời liền quay người nhảy xuống xe, trở vào khoang xe với Jack và An Long Nhi.

"Sao rồi?" Jack rất ít khi thấy Lục Kiều Kiều chau mày lâu như vậy, anh lo Lục Kiều Kiều cãi nhau với Thúy Ngọc thì Thúy Ngọc nhất định phải chịu thiệt thòi.

"Không sao, xem kịch đi." Lục Kiều Kiều lấy trong hòm mây ra một bao kim khâu, chọn một cây kim mảnh, dùng một sợi chỉ đỏ cột giữa cây kim, lúc nhắc đầu chỉ lên, cây kim nằm ngang bắt đầu quay tròn bốn phía.

Lục Kiều Kiều kêu Jack và An Long Nhi ngồi ra ghế sau với mình, cô ngồi ở chính giữa, thẳng sau lưng Thúy Ngọc, sau đó lại kêu An Long Nhi cầm sợi chỉ đỏ, giữ kim lơ lửng giữa cô và Thúy Ngọc.

Tay trái Lục Kiều Kiều sờ ra sau lưng, lúc rút tay về đã có thêm một tờ giấy vàng kẹp giữa hai ngón tay. Tay phải cô nắm thành kiếm quyết, cùng tay trái cầm tờ giấy vàng đồng thời lật cổ tay, trầm giọng hô một tiếng "Hây!", tờ giấy vàng kẹp giữa ngón tay "soạt" một tiếng bốc cháy thành một quả cầu lửa.

Tay An Long Nhi vẫn giữ cây kim lơ lửng giữa cô và Thúy Ngọc. Tay phải Lục Kiều Kiều chấp thành kiếm quyết dựng đứng trước ngực, tay trái giơ hai ngón tay chĩa thẳng lên trời, quả cầu lửa quay vèo vèo ba vòng dưới cây kim, ánh sáng còn chưa tắt, cô đã thu tay về, hai tay lại đưa ra sau lưng, lần này tay trái nắm một tờ giấy bùa màu vàng dài chừng sáu tấc, tay phải cầm một cây bút chấm phấn chu sa đỏ thẫm. Tay trái Lục Kiều Kiều đỡ lấy tờ giấy giơ ra trước mặt, tay phải phóng bút

viết lên, miệng lầm rầm niệm: “Càn Nguyên hưởng lợi trình, Thái Cực thuận ngũ hành. Vân Nam Lý Tiểu Văn sinh nhằm Kỷ Sửu Tân Mùi Ất Dậu Ất Dậu, chân hồn chính phách điều nhập chỉ đỏ châm bạc trở rõ, Diêm vương sắc lệnh quý binh điều hồn hỏa cấp như luật lệnh cấp cấp như luật lệnh!”

Tiếng niệm chú lạnh lạnh vui tai như đậu rắc trên đĩa bạc, một hàng ký hiệu kỳ quái mau chóng hiện ra trên lá bùa, An Long Nhi nhận ra đây là bát tự của Lý Tiểu Văn được chèn vào chính giữa hình vẽ bùa.

Chú niệm xong, bùa cũng viết xong, Lục Kiều Kiều tay kẹp lá bùa nhanh như cắt dán vào giữa trán An Long Nhi.

Mắt An Long Nhi bỗng nhòe đi, trước mắt hiện lên mặt đường phía trước xe ngựa, đây rõ ràng là quang cảnh được nhìn thấy qua hai mắt Thúy Ngọc, An Long Nhi ngồi im không dám làm bừa, cô gắng lý giải việc đang xảy ra. Cây kim treo trên sợi chỉ đỏ thẳng bé đang nằm trên tay cũng không còn quay mòng mòng nữa, mà chỉ thẳng vào lưng Thúy Ngọc.

“Diêm... vương... điều... hồn... chú...”

Jack châu đầu ra trước cây kim An Long Nhi đang giữ, giọng run run bất giác đọc ra tên chú ngữ, hai mắt trợn lên như mắt gà chọi, nhìn chăm chăm vào cây kim bạc.

Lục Kiều Kiều đưa tay gạt Jack ra, nhảy khỏi xe trèo lên chỗ ngồi phía trước, kéo ngựa dừng lại, rồi bảo Thúy Ngọc: “Thúy Ngọc, cô đi ra đằng kia xem có con suối nào không, chúng tôi muôn lấy ít nước uống.”

Thúy Ngọc vâng lời trèo xuống xe, đi ra phía sườn núi.

Lục Kiều Kiều lập tức xoay người xuống xe, tới bên xe chui đầu vào trong khoang, đưa tay gạt Jack vẫn đang quan sát cây kim sang một bên, tự mình kiểm tra.

Mũi kim từ từ chuyển hướng, như thể bị một bàn tay vô hình điều khiển, trước sau chỉ thẳng về hướng Thúy Ngọc.

Lục Kiều Kiều nhảy lên xe, giật lá bùa trên trán An Long Nhi xuống, nhanh chóng gấp thành hình tam giác, nhét vào lòng An Long Nhi. cảnh tượng trước mắt Thúy Ngọc biến mất khỏi tầm mắt An Long Nhi, nhưng cây kim vẫn chỉ về Thúy Ngọc.

“Ờ, tên tuổi và bát tự của Thúy Ngọc đều là thật/ Lục Kiều Kiều nói giọng chắc chắn, Về sau giao Thúy Ngọc cho mày đẩy Long Nhi, chớ có làm mất bùa và kim, cây kim khi nào không dùng đến có thể cắm vào lá bùa.”

“Lợi hại quá đi...” An Long Nhi quệt mồ hôi trên trán, Jack vội sán lại hỏi An Long Nhi tình hình ban nãy. Khi An Long Nhi nói có thể trông thấy những gì mắt Thúy Ngọc trông thấy, Jack cũng giống thằng bé, đưa tay lên quệt ngang trán thán phục mãi không thôi.

Thúy Ngọc rất xui xẻo, loanh quanh một hồi không tìm thấy con suối nào cả, nhưng sau khi quay lại, thái độ của Lục Kiều Kiều đối với cô ta đã khá lên rất nhiều. Lục Kiều Kiều đuổi Jack lên đánh xe, lại gọi Thúy Ngọc vào trong xe nghỉ ngơi, tiện thể trò chuyện với cô.

Từ trong xe, Lục Kiều Kiều hét lớn cho Jack ở ngoài nghe thấy: “Bảo cho Jack thiếu gia biết, tối nay tôi và Thúy Ngọc sẽ ngủ một phòng!”

Jack lau mồ hôi trên mặt, cười khan mấy tiếng coi như đã nghe thấy rồi.

Trước khi mặt trời xuống núi, xe ngựa của bọn Lục Kiều Kiều đã đến thôn Phụng, đây là một hương trấn cỡ trung, khá đông dân, hàng quán, tiệm ăn, nhà trọ đều có cả, Lục Kiều Kiều quen ăn sung mặc sướng thấy có nơi để tiêu tiền, tâm trạng cũng vui vẻ hẳn lên. Năm ngày nay lăn lộn chốn núi hoang đồng vắng, ăn không ngon ngủ không yên, ngày ngày mặc đồ vải thô treo đeo lộ liễu, suốt hai ngày chưa tắm táp gì, Lục Kiều Kiều đã sắp phát điên lên.

Cô chọn một quán trọ cửa sổ trông thẳng ra sông, sắp xếp cho mọi người nghỉ lại.

Lần này hoàn toàn không phải cô muốn ở phòng hạng nhất ngắm phong cảnh đẹp, mà là có mục đích riêng. Nhưng phòng trọ mở cửa sổ ra phía mặt sông đến chín phần mười là phòng hạng nhất, giá cũng cao nhất.

Lục Kiều Kiều cùng cả bọn ăn cơm ở một quán rượu bên đường, rồi mặc cho An Long Nhi và Jack đi chơi chợ đêm trong trấn, mình dẫn Thúy Ngọc về phòng nghỉ từ sớm.

Cô kêu người làm trong quán trọ khiêng vào phòng hai bồn tắm lớn, đổ đầy nước nóng, gọi Thúy Ngọc cùng đi tắm.

“Thúy Ngọc, từ sau tôi không gọi cô là Thúy Ngọc nữa, gọi Tiểu Văn có được không?” Lục Kiều Kiều rất hiểu tâm lý mấy cô kỹ nữ, cái tên dùng để bán thân đóng vai trò một tấm mặt nạ, là tuyến phòng hộ cuối cùng đối với tôn nghiêm của họ, bọn họ sẽ không để khách làng chơi biết tên thật, cũng sẽ không để người nhà biết được nghề danh làm ăn của mình, mỗi cô kỹ nữ đều dùng hai cái tên khác nhau sống hai cuộc sống riêng rẽ, gọi cô ta bằng tên thật, đồng nghĩa với việc lột bỏ tấm mặt nạ kia, giờ chính là lúc Lý Tiểu Văn cần phải quên đi cái tên Thúy Ngọc ấy. “Đương nhiên là được ạ, lâu lắm rồi không có ai gọi em như thế.” Lý Tiểu Văn hoàn toàn không nhìn thấu được tâm tư của Lục Kiều Kiều, hoảng hốt tiếp nhận sự tôn trọng mà Lục Kiều Kiều bất ngờ dành cho mình.

“Tiểu Văn, cởi quần áo rồi cùng đi tắm đi.” Lục Kiều Kiều vừa nói vừa trút bỏ áo quần.

Lý Tiểu Văn đã làm kỹ nữ ba năm trời dưới cái tên Thúy Ngọc, vốn chẳng lạ lẫm gì việc cởi quần áo, nhưng trút bỏ áo quần trước một phụ nữ lại cảm thấy có phần gượng gạo. Dù trong lòng cảm thấy kỳ quặc, nhưng lời của Lục Kiều Kiều đối với cô lại tựa như có quyền uy vô hình, cô vâng lời, bắt đầu cởi đồ của mình.

Lục Kiều Kiều cởi bỏ áo quần giả nam đã mặc mấy ngày liền, xõa tóc ra sau lưng, bước tới bên bàn châm một cữ thuốc, rồi cầm tẩu thuốc lơ lơ bước vào bồn tắm. Cô trầm mình trong thùng nước, để nước dâng chưa tới ngực, miệng chậm chậm nhả ra từng ngụm khói, mắt vẫn không rời Lý Tiểu Văn đang trút bỏ váy áo.

Dưới ánh đèn mờ mờ, cơ thể Lý Tiểu Văn cũng nhập nhòa cùng ánh đèn đỏ, cảnh tượng này rất dễ kích thích bản năng tình dục của con người ta.

Lục Kiều Kiều phát hiện cơ thể Lý Tiểu Văn quả thật rất giống mình, thấp bé mà gọn gàng, eo thon nhưng ngực vẫn khá đầy đặn. Nhìn kỹ, Lý Tiểu Văn còn thấp thoáng hơn cô vài phần nhục cảm, từ làn da mướt mát toát lên huyết khí hồng hào của thiếu nữ. Lục Kiều Kiều biết rõ mình có làn da trắng nõn hơn người, nhưng có lẽ do hút thuốc phiện quá lâu, sắc da đã trở nên xanh xao tái mét.

Rốt cuộc Jack vốn thích kiểu con gái có thân hình thế này, hay là vì thích mình, nên mới bập vào Thúy Ngọc có diện mạo đáng hấp dẫn tương đối

giống mình? Lục Kiều Kiều đắm mình trong khói thuốc phiện, suy nghĩ bắt đầu phiêu du mơ màng.

Khói thuốc màu vàng khiến ánh đèn trong

phòng cũng trở nên vẫn đục, Lý Tiểu Văn ngâm mình vào bồn tắm, Lục Kiều Kiều bèn nhắm mắt tìm chuyện phiếm nói với cô.

“Nhà cô còn những ai hả Tiểu Văn?”

“Em còn một đứa em gái, lúc bị lừa bán còn có cha và mẹ...”

“Lúc đó mẹ cô ốm nặng lắm phải không?” Lục Kiều Kiều đã coi qua bát tự của Tiểu Văn, ít nhiều cũng nắm được hoàn cảnh gia đình cô ta.

"Vâng ạ, Kiều tỉ, chị đúng là cái gì cũng biết!" Lý Tiểu Văn vẫn không hề biết Lục Kiều Kiều là người thế nào, chỉ biết đối phương là tình nhân mà Jack rất thích, nên có đôi chút gắt gỏng với Jack, không ngờ chuyện trong kỹ viện lẫn chuyện nhà của mình, Lục Kiều Kiều đều biết rất rõ.

Lý Tiểu Văn ngồi trong bồn tắm, hai tay vịn vào cạnh thùng, nhào người sang phía Lục Kiều Kiều: “Kiều tỉ biết xem tướng ạ, em cảm giác chị cứ như thần tiên vậy...”

"Ha ha... làm gì có, tôi đoán bừa thôi, em gái cô nhỏ hơn cô nhiều phải không?" Lục Kiều Kiều nghĩ, dù biết cũng không nhất thiết phải nói quá nhiều, giờ không phải lúc thu tiền coi bói của khách hàng, chẳng việc gì khoe khoang thần thông.

“Cũng không hẳn ạ, kém em sáu tuổi, lúc em đi nó vẫn còn là một đứa bé con, giờ chắc đã thành thiếu nữ rồi..” Lý Tiểu Văn thần thờ nhớ lại chuyện ở quê nhà ba năm trước, khi đó cô ta vẫn còn là cô thôn nữ ngây thơ chẳng biết gì.

Lục Kiều Kiều vòng vo lâu như vậy, chính là muốn nói đến chuyện này:

“Cô có thích em gái không?”

“Thích ạ, con bé toàn bày bữa ra nhà, hề cha phát hiện lại đánh em, nhưng em vẫn thích chơi với nó.”

“Cô thích trẻ con lắm hả?” Lục Kiều Kiều vờ băng quơ hỏi một câu.

"Vâng ạ, em thích nhất là chơi với em gái, hồi ấy cái đầu nó to lắm, trông rất đáng yêu!". Lý Tiểu Văn nói tới chuyện trẻ con, liền lộ vẻ tươi

cười, mắt sáng lấp lánh.

“Cô không thấy phiền à? Bọn trẻ con khóc từ sáng tới tối... ồ chết được.” Lục Kiều Kiều rút thuốc nhả khói, làm như không có chuyện gì, hỏi tới vấn đề cô muốn biết nhất.

Giờ Lý Tiểu Văn đang mang trong mình đứa con của Jack, điều này chỉ có một mình Lục Kiều Kiều biết, nói cho Jack và Lý Tiểu Văn, đồng nghĩa với việc bảo hai người cùng về Quảng Châu, việc của mình cũng khỏi phải giải quyết nữa.

Nếu bảo đảm an toàn được cho mẹ con Lý Tiểu Văn, cô có thể sẽ để Jack giúp cô làm xong việc, rồi dẫn anh ta đi tìm hai mẹ con, để anh ta tự nhiên phát hiện ra việc này. Nếu thuận lợi, có khi đứa trẻ còn chưa sinh ra bọn họ đã gặp lại nhau rồi.

Nhưng trước đó phải làm rõ xem Lý Tiểu Văn muốn có con nhỏ hay không, điều này quan trọng hơn hết thảy.

“Em không thấy phiền gì cả, nhà hàng xóm có con nhỏ cũng thường nhờ em trông, em còn có thể đồng thời xoay sở mấy đứa liền kìa...” Lý Tiểu Văn mỉm cười thả người vào bồn tắm, cô ta

chưa từng được ngâm bồn thê này bao giờ, ở trong gian phòng chập chờn ánh đèn mờ, ngửi mùi thuốc thơm nồng, khiến cô ta thoải mái đến độ buông lỏng cảnh giác với Lục Kiều Kiều.

“Cô giỏi thật đấy, một mình trông được mấy đứa, tôi đây trông thấy một đứa đã không trụ nổi rồi, hừm hừm...” Lục Kiều Kiều đã biết được thái độ của Lý Tiểu Văn đối với trẻ con, cũng biết bước tiếp theo cần phải làm những gì.

Nửa canh giờ sau, ngoài đường vang lên tiếng mõ báo canh hai, đã vào giờ Hợi, Lục Kiều Kiều đợi chính là là thời khắc này. Cô gọi Lý Tiểu Văn dậy lau khô người, cả hai đều khoác lên tấm áo lụa mỏng trắng tinh.

Cô mở cửa sổ ra, lại cùng Lý Tiểu Văn khiêng cái bàn bát tiên ở giữa phòng ra gần cửa sổ, bên ngoài là dòng sông nhỏ chảy qua thôn Phùng, rừng trúc xanh bên kia bờ sông lay động trong gió, từ xa vọng lại tiếng xào xạc.

Lục Kiều Kiều bảo Lý Tiểu Văn: “Tiểu Văn, tôi biết coi mệnh, coi thấy mệnh cô rất khổ, tôi muốn giúp cô, cô có đồng ý không?”

Lý Tiểu Văn lộ vẻ kinh ngạc, kê đó hiểu ra ý Lục Kiều Kiều, liền lập tức quỳ xuống mà rằng: “Kiều tỉ, em biết chị không phải người thường, kiếp này Tiểu Văn chưa được sống sung sướng ngày nào, ở quê thì nghèo đến chẳng có cái ăn, khi bị lừa tới Quảng Đông thì... lại...”

Nói đến đây, cô đã nghẹn ngào không thốt nên lời được nữa, chỉ biết nước mắt ngấn dài khẩu đầu trước Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều để cho đối phương quỳ trước mặt mình, nói: “Cô đừng khóc vội, cái khổ của cô

còn chưa hết đâu, tôi cũng không chắc có thể giúp được cô, chỉ là dốc hết sức mà thôi. Sô' cô trước tuổi hai mươi phải trải qua một đại nạn sinh tử, nếu tránh được, cuộc sống về sau sẽ dần tốt lên, nhưng chưa chắc cô đã tránh được.” Lý Tiểu Văn nghe Lục Kiều Kiều nói vậy thì lết gối tới trước mấy bước ôm chân Lục Kiều Kiều khẩn nài: “Kiều tỉ xin cứu em với! Em biết chị có thể cứu em mà...”

Lục Kiều Kiều bình tĩnh đáp: “Được, cô muốn sống là được rồi. Nếu như bản thân cô cũng không thiết sống thì đến thần tiên cũng chẳng cứu nổi.”

Lời nói của Lục Kiều Kiều bao hàm một nguyên lý quan trọng trong huyền học.

Bản chất tồn tại của bất kỳ môn thuật sô nào trong huyền học, đều nhằm thay đổi sô mệnh, nếu mọi người cứ thuận theo sô mệnh, phúc hưởng họa chịu cam lòng thiết thòi, thì trên đời này đã chẳng có huyền học.

Mỗi người đều buộc phải đón nhận số mệnh thuộc về mình, nếu bản thân người đó không muốn thay đổi, thì người ngoài dùng đạo thuật xen ngang can thiệp, lại thành ra đi ngược ý trời, cả người dùng đạo thuật lẫn bản thân người chủ mệnh sẽ gặp phải ác báo của thiên cơ; nhưng nếu bản thân người chủ mệnh muốn thay đổi sô mệnh, thì nguyện vọng này cũng sẽ trở thành một phần trong số mệnh, như vậy tỉ lệ thành công và phúc báo của người ra tay đều sẽ đồng thời tăng cao.

Trước khi quyết định có giúp Lý Tiểu Văn hay không, Lục Kiều Kiều phải tìm hiểu nguyện vọng của Lý Tiểu Văn cái đã. Nghe được Lý Tiểu Văn chính miệng nói ra đồng ý đổi mặt với sô' kiếp này, cô mới bảo Lý Tiểu Văn quỳ ra giữa phòng, mặt hướng ra ngoài cửa sổ, dưới cửa chính là chiếc bàn bát tiên hai người mới chuyển qua.

Cô nói với Lý Tiểu Văn: “Không phải tôi muốn cứu cô, người cô cần cảm ơn là Jack. Tôi sẽ dùng đạo thuật cân bằng lại bát tự của cô, giúp cô vượt qua đại nạn sinh tử, trước khi đến tuổi hai mươi cô phải làm y theo lời tôi nói. Chuyện tối hôm nay không được nói với bất kỳ ai, bao gồm cả Jack, nếu không thiên cơ bị lộ, cô sẽ mừng mủ toàn thân rồi chết rữa chết nát.”

Mấy lời cuối chỉ là nói xằng bậy hòng hù dọa Lý Tiểu Văn ngậm miệng, nhưng rất có hiệu quả,

Lý Tiểu Văn gật đầu lia lịa: “Khổ thế nào Tiểu Văn cũng chịu cả rồi, Kiều tỉ bảo Tiểu Văn làm gì cũng được.”

Lục Kiều Kiều nói: “Được, trước tiên nhớ kỹ, cô tuyệt đối không được quay về Vân Nam, hai cha con cô khắc nhau rất mạnh, mẹ cô có thể giúp số mệnh cô hưng vượng phần nào, nhưng bà ấy chết rồi, cô không cần quay về Vân Nam nữa.” “Tiểu Văn đã chẳng còn mặt mũi nào mà về quê nữa, nên mới xin Jack thiếu gia thu nhận, Tiểu Văn nhất định nghe theo lời chị.”

“Tốt, thứ hai là cô không thể đi về phía Tây. Cô thuộc mệnh Mộc, nhưng nguyên mệnh rất yếu, có Thất sát tinh chí mạng là phía Tây thuộc mệnh Kim, cô đi về phía ấy ắt sẽ chết trong binh đao chiến loạn.”

"Vâng, Tiểu Văn nhớ rồi, nhất định không đi về phía Tây."

“Thứ ba, về sau cô nhất định phải ở gần chỗ có nước, gần biển, gần sông, gần giếng đều được, không được cách chỗ có nước quá mười trượng.”

"Vâng, Kiều tỉ, Tiểu Văn nhất định ở ngay gần nước."

“Ba điều trên phải nhớ cho kỹ... Giờ quỳ ở đây, hai tay úp xuống đất, nhắm mắt lại không được nhìn, cho đến khi tôi gọi đứng dậy.” Lục Kiều Kiều bước ra phía sau Lý Tiểu Văn, xem vị trí không có vấn đề gì, mới tìm trong hòm hành lý ra một lá bùa, bút chu sa và bốn nén hương.

Cô đặt giấy và bút lên bàn, sau đó lật bốn chén trà trên bàn, xếp ba chiếc thẳng hàng đối diện cửa sổ, trong chén rót đầy nước trà, sau dùng một đôi đũa tre đặt ngang trên miệng chén. Bốn nén hương được châm lửa bằng đèn, Lục Kiều Kiều nhanh nhẹn cắm lần lượt ba nén vào giữa hai chiếc đũa, mỗi chén một nén.

Trong bóng đêm, ba nén hương nhấp nháy thoát tỏ thoát mờ, Lục Kiều Kiều cầm lấy nén hương thứ tư, đứng thẳng vai ưỡn ngực, ngậm miệng lấy hơi hương mặt ra con sông ngoài cửa sổ.

Hai tay cô đan lại, mu bàn tay dính vào nhau, ngón út và ngón áp út của hai bàn tay cài ngược lại; lòng bàn tay phải ở bên trên hướng lên trên, ngón cái và ngón giữa giữ chặt nén hương; tay trái ở phía dưới dùng ngón giữa và ngón cái kẹp lấy chén trà thứ tư, khẽ miết nhẹ thành chén; các ngón khác chĩa ra tự nhiên, tạo thành một hình rất đẹp, đây là mật thức bất truyền hô hoán long thần trong đạo thuật của Thiên sư đạo, gọi là Bạch Hạc Điểm Thủy quyết.

Tấm áo lụa mỏng màu trắng khẽ phấp phới trong gió đêm, chốc chốc lại dính sát lên người Lục Kiều Kiều, Bạch Hạc Điểm Thủy quyết giơ lên cao cao, thấp thoáng thấy đường cong trên thân thể thiếu nữ, trong bóng đêm càng trở nên thần bí mê hồn.

Lục Kiều Kiều giữ tư thế này một lúc, đến khi khói hương trên tay bay ra bên ngoài cửa sổ, miệng bắt đầu làm rằm niệm chú.

Lý Tiểu Văn chỉ nghe tiếng Lục Kiều Kiều niệm lầm rầm, rất khẽ mà cũng rất rõ, rất hay nhưng nghe chẳng hiểu gì, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Khói hương bay tới con sông, mặt nước bắt đầu khuấy động bất thường. Rừng tre vẫn lao xao rì rào, tiếng nước chảy cũng không có gì thay đổi, nhưng trên mặt sông bên ngoài cửa sổ, sắc nước càng lúc càng trắng, một luồng hơi nước trắng từ bốn phương tám hướng dần dần tụ hợp lại giữa sông.

Lục Kiều Kiều dùng chú ngữ kêu gọi long thần của con sông trước mặt, câu chú dài dằng dặc, đám khí trắng giữa sông tụ thành một cột khí từ từ dâng lên giữa tầng không, thấp thoáng như hình rồng, đồng thời giữa không trung truyền lại tiếng rống gầm trầm thấp, loáng thoáng tựa như tiếng sấm rền xa xăm.

Bất tự của Lý Tiểu Văn chẳng có tác dụng, hung hiểm trùng trùng, nguyên nhân chủ yếu là vì trong mệnh không có nước, cô mang mệnh Mộc, yếu càng thêm yếu, cây lấy nguồn sống từ nước, muốn cứu người này qua nạn sinh tử, chỉ có cách mượn tạm sức mạnh của Thủy long thần

trong phong thủy rót lại thủy khí vào số mệnh của cô.

Sau khi nghe tiếng sấm rền phía xa, Lý Tiểu Văn bắt đầu nghe tiếng Lục Kiều Kiều niệm chú, bởi tiếng niệm càng lúc càng lớn: “Ngũ linh nguyên quân ngũ hỏa chi tinh, hoàn hỏa nhập thủy hà hải trường thanh. Hỏa linh chấn động hải long tiềm kinh, ngũ thủ chân khí cấp cấp như luật lệnh sắc!”

Câu chú kết thúc, long khí màu trắng trên mặt sông bắt đầu lưu động rất nhanh trước cửa sổ, một luồng khí trắng xộc vào phòng, chỉ nghe “rầm” một tiếng, Lý Tiểu Văn cảm thấy một tầng thủy khí từ trên đỉnh đầu nén xuống, mát lạnh toàn thân thông suốt.

Quần áo và tóc Lục Kiều Kiều đều bị khí trắng lừa vào âm ẩm, cái chén không trên tay bỗng nhiên ầm ập nước không rể do long thần đưa tới. Lục Kiều Kiều nhanh nhẹn đặt chén nước xuống, đứng trước bàn bát tiên múa bút chu sa lên vẽ một đạo bùa, vẩy ra trước đầu hương, lá bùa đột nhiên bốc cháy, nháy mắt đã hóa thành tro. Lục Kiều Kiều điểm tro vào chén nước long thần, dùng ngón tay khoảng một đường loảng ngoảng vào chén, rồi quỳ xuống đưa chén nước cho Lý Tiểu Văn: “Uống đi!”

Lý Tiểu Văn ngoan ngoãn, đón lấy chén uống cạn một hơi, phát hiện nước này ngọt mát vô ngàn, bản thân sống ở thôn quê bao năm, chưa từng được uống thứ nước suối nào khiến tinh thần người ta sáng khoái thế này.

“Dập đầu ba cái trước Long thần!” Lục Kiều Kiều một mặt bảo Lý Tiểu Văn, một mặt cũng

đứng dậy tới trước cửa sổ chấp tay vái mặt sông ba vái. Sau đó cô đứng trước bàn bát tiên viết một đạo bùa Thủ đức tinh quân, gấp làm hình tam giác đưa cho Lý Tiểu Văn: “Tiểu Văn, dùng hai tay đỡ bùa, từ giờ luôn mang theo người. Nhớ lấy: bùa còn, mạng còn.”

Lý Tiểu Văn hai tay đón lấy lá bùa ép chặt trước ngực, khấu đầu với Lục Kiều Kiều nói: “Đa tạ ơn cứu mạng của Kiều tỉ...”

Lục Kiều Kiều khẽ cười nhạt: “Hừ, người phải cảm ơn là tôi không phải cô... Đứng lên đi, thu dọn rồi đi ngủ.”

Để những khách trọ khác không bị kinh động, hai người khẽ khàng thu dọn đồ đạc, Lục Kiều Kiều mệt đến hoa mắt chóng mặt, thối phụt ngon

đèn đầu xong liền lăn ra giường, nhưng lại là giường của Lý Tiểu Văn, lên giường rồi còn ôm lấy Lý Tiểu Văn từ sau lưng.

Lục Kiều Kiều dùng chân kẹp chặt lấy chân Lý Tiểu Văn, một tay thọc vào áo cô, siết lấy eo cô, rồi lần lên bầu ngực.

Lý Tiểu Văn không biết Lục Kiều Kiều định làm gì, cũng không dám động đậy. Bầu vú cô trơn mịn mềm mại, tay Lục Kiều Kiều chộp mạnh đôi gò bông đào, khiến cô không kìm được khẽ kêu “á” một tiếng.

“Dễ chịu không?” Lục Kiều Kiều mơ màng hỏi. “ừm...” Lý Tiểu Văn căn bản không biết nên trả lời thế nào.

Bàn tay Lục Kiều Kiều vẫn còn tiếp tục thăm dò từng ngóc ngách trên thân thể Tiểu Văn, cô rất muốn thử xem cảm giác sờ soạng người con gái Jack từng vuốt ve thích đến chừng nào.

Cô sắp chìm vào giấc ngủ, bàn tay sờ tới bụng Lý Tiểu Văn cũng dừng lại, để nguyên đó suốt đêm.

Lục Kiều Kiều cuối cùng cũng ngủ được đầy giấc, khi tỉnh dậy mới phát hiện Lý Tiểu Văn còn ngủ nướng hơn cả cô, vẫn đang ôm cô say giấc nồng.

Lục Kiều Kiều gỡ tay Lý Tiểu Văn ra, lay gọi cô ta dậy rửa mặt chải đầu, sau đó sang phòng Jack và An Long Nhi bên cạnh.

Trời đã sáng bạch, đứng trước cửa phòng trọ có thể nghe tiếng người huyên náo ngoài đường. Lục Kiều Kiều tới phòng Jack gõ cửa rồi bước vào, thấy Jack đang lau súng lắp đạn, còn An Long Nhi xoạc chân đánh quyền thả lỏng gân cốt, cả hai đều ngùn ngụt khí thế chiến đấu như đang làm nóng cơ thể trước một trận đánh kịch liệt.

Trên giường đặt mấy tấm lưới lớn, và cả mấy cuộn thùng. Hỏi mới biết, thì ra Jack lén mua thùng từ chủ quán trọ, sau đó suốt đêm cùng An Long Nhi bện kết trong phòng, chuẩn bị chu đáo cho kế hoạch bắt địch hôm nay.

Lục Kiều Kiều bảo An Long Nhi đưa mình hai bộ quần áo sạch, kêu mọi người chuẩn bị xuất phát, rồi quay về phòng mình.

Lý Tiểu Văn và Lục Kiều Kiều đều thay quần áo của An Long Nhi, đóng giả con trai, đầu buộc khăn che tóc, lại đứng cùng An Long Nhi đã giấu đi mái tóc vàng, từ xa nhìn qua thật chẳng nhận ra ai với ai.

Lục Kiều Kiều hỏi người trong quán rất nhiều tuyến đường, sau khi nắm được địa hình địa lý

quanh vùng, bốn người ôm hành lý lên xe ngựa, xuất phát tới thôn Quan Tài.

Ra khỏi thôn Phùng, Jack để xe ngựa tự chạy chậm chậm về phía trước, Lý Tiểu Văn vẫn ngồi ở đầu xe giả vờ đánh xe, còn Lục Kiều Kiều thì ở trong buồng xe cắt đặt nhiệm vụ cho mọi người. “Chúng ta sẽ bắt người ngay lúc ban ngày, trời sáng, tên kia có chạy cũng không có chỗ trốn. Lát nữa đi tới trấn sư Lĩnh có ngã rẽ, một đường đi xuống phía Nam tới thôn Quan Tài, một đường lên phía Bắc tới đồi Song Long. Phía đồi Song Long núi non hoang vu, chúng ta sẽ đánh xe lên đó. Tới nơi hoang vắng nhất thì xuống xe mai phục, để Tiểu Văn một mình theo xe lên núi, đợi tên đó đi qua sẽ nhảy ra tóm gọn, sau đó Long Nhi, mày đi đánh xe lại, chúng ta trói mụ vớt lên xe rồi quay đầu tới thôn Quan Tài.”

“Đã hiểu cả chưa?” Lục Kiều Kiều nhìn hai gã trai bên cạnh, bọn họ đều nghiêm túc gật đầu. Lục Kiều Kiều giắt khẩu súng lục của mình ra sau lưng, nhận chỗ đạn Jack đã chuẩn bị cho cô, bỏ từng viên vào bao súng bằng da; Jack và An Long Nhi đều đeo một cuộn thừng sau lưng, tẩm lười bên xong đem qua gài bên hông; trong giày Jack cầm một con dao găm, anh ta rút ra lau đi lau lại; Lục Kiều Kiều phát hiện sợi thừng gài phi tiêu của An Long Nhi đã thay dây, dây mới được bên bằng sợi cước mảnh dùng để câu cá, so với dây thừng bông khi trước còn chặt và chắc chắn hơn, vì giờ đã khoác một cuộn thừng chảo, thằng bé không thể vắt dây lên người như trước, mà phải cuộn thành mấy vòng trên cánh tay.

Xe ngựa đi được gần hai canh giờ, bọn họ ngang qua một thị trấn, hỏi ra mới biết đã tới trấn sư Lĩnh, Lục Kiều Kiều kêu An Long Nhi ra ngoài đánh xe, thay cho Lý Tiểu Văn trô ra sau.

An Long Nhi ngồi lên ghế phu xe, liền quay đầu ngựa chạy về con đường mòn phía Bắc. Thằng bé đánh xe càng lúc càng nhanh, không ngừng quật roi thúc ngựa tăng tốc. Hai con ngựa lớn mấy ngày rồi không được chạy nước kiệu, đang ầm ứ trong lòng, giờ được chủ nhân tét dít bắt chạy nhanh, thì vui mừng khôn xiết, tung tóe vó trên đường kéo theo cả dải bụi mù.

Xe ngựa chạy rất nhanh, thoát cái đã tới con đường mòn hoang vu không bóng người, cứ đi tiếp về phía trước chính là đồi Song Long. Gọi đồi Song Long bởi từ cánh đồng dưới chân núi nhìn lên trên, sẽ trông thấy hai đỉnh đầu rồng rất bắt mắt, phía sau đồi nối liền với một dải núi hoàn chỉnh, đường lên núi đương nhiên nhỏ hẹp, xe ngựa không thể tiếp tục chạy nhanh thế này được. Hơn nữa dạng địa hình này chính là nơi phục kích lý tưởng trong kế hoạch của Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều nhìn phía sau xe không có ai, chỉ thấy đồng không mông quạnh vắng bóng người, bèn gọi An Long Nhi: “Long Nhi, cho ngựa chạy chậm chậm lại!”

Xe chạy chậm lại, cô liền lấy ra một con búp bê vải.

Búp bê được khâu bằng vải hoa vụn, dùng hai cái khuy áo đính làm hai con mắt, trên người mặc một chiếc áo cánh nhỏ, nhìn qua quả có vài phần giống Lục Kiều Kiều.

Jack trước giờ chưa từng nhìn thấy Lục Kiều Kiều có thứ đồ con gái này, bèn giơ tay sờ sờ con búp bê nói: “Kiều Kiều, em cũng có món đồ chơi này hả, con búp bê đáng yêu thế, trông giống em thật...”

Lục Kiều Kiều đập tay Jack nói: “Chớ có đụng vào, cái này tôi mang theo từ Quảng Châu đấy, cần dùng vào việc quan trọng. Thôi không nói nhiều nữa, đến lúc làm việc nghiêm túc rồi.”

Nói đoạn, cô lấy sau lưng ra một lá bùa dán lên người con búp bê, chỉ chừa phần đầu, tay phải cầm bút chu sa, nhắm mắt định thần, sau đó ngón trỏ và ngón cái tay phải kẹp lấy bút vẽ thành đạo quyết dựng đứng trước mặt con búp bê vải, miệng bắt đầu lầm rầm niệm chú. Cô cần dùng Bát tự thể thân phù, chuyển dịch bát tự của mình lên con búp bê vải, để con búp bê này dẫn dụ kẻ bám đuôi đang sử dụng Diêm vương điều hồn chú.

Jack và Lý Tiểu Văn lần này đều có đóng tai lên nghe thế nào cũng không nghe rõ được câu chú của Lục Kiều Kiều, vì trong đoạn chú này Lục Kiều Kiều cần phải đọc ra danh tính và ngày sinh bát tự thật của mình, cô không muốn có người nghe thấy, nên nén giọng xuống thật thấp. Tuy nghe không rõ, nhưng Jack và Lý Tiểu Văn đều nhìn thấy tay Lục Kiều Kiều cầm con búp bê vải bắt đầu run run, dường như trên tay

cô không phải một con búp bê vải mà là một con mèo con không ngừng cựa quậy vậy.

Lục Kiều Kiều miệng vẫn niệm thần chú, cây bút chu sa trong tay bắt đầu viết bùa lên tờ giấy

vàng trên người búp bê, lá bùa nhanh chóng được viết xong, câu chú của Lục Kiều Kiều cũng được hét ra thành tiếng: “Vô hình vô sát úm... sắc thần binh hỏa cấp như luật lệnh! Đi!”

Trước mặt Lục Kiều Kiều, một cái bóng hình người lập lòe ánh sáng màu xanh trong suốt tách ra từ cơ thể cô, cùng với tiếng “Đi” đột nhiên ập thẳng vào con búp bê vải, rồi lập tức biến mất không một dấu vết.

Jack và Lý Tiểu Văn nhìn thấy cảnh tượng này, kinh hoàng nép sát vào hai bên xe. Nhìn kỹ, con búp bê vải đã bị một làn khí xanh bao bọc, hai con mắt bằng khay áo tựa như sống dậy, đang hiếu kỳ nhìn Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều không màng đến hai khán giả bên cạnh, chỉ chăm chăm lôi chiếc hòm mây trong góc ra, lấy quần áo bọc kín con búp bê vải, rồi đóng nắp hòm lại, đặt vào giữa đồng hành lý.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy xe ngựa đã lên đến sườn dốc, An Long Nhi cũng đã cho xe đi chậm lại. Lục Kiều Kiều nói với Lý Tiểu Văn: “Tiểu Văn, cô lên phía trước đổi cho Long Nhi xuống đây, sau đó ngồi một mình ở đầu xe, cứ theo đường núi mà đi, không phải để ý đến bọn tôi. Nghe thấy tiếng pháo nổ đầu tiên, cô kéo ngựa dừng lại, bọn tôi sẽ mau chóng quay lại tìm cô.”

Lý Tiểu Văn không hiểu Lục Kiều Kiều đang làm gì, nhưng trải qua chuyện tối qua, cô biết Lục Kiều Kiều không phải người tầm thường, nghe Lục Kiều Kiều dặn dò cô không ngớt gật đầu, nắm lấy tay Lục Kiều Kiều khẩn khoản: “Kiều tỉ, chị nhất định phải quay lại tìm em đấy nhé...”

Lục Kiều Kiều mỉm cười vỗ tay cô: “Cô mà chạy mất, tôi có chết cũng phải bắt được cô về. Được rồi, đi đi.”

Sau khi An Long Nhi vào lại buồng xe, Lục Kiều Kiều nói với hai người: “Tôi nấp ở đầu đường trước mặt, An Long Nhi trèo lên một cái cây bên đường, còn Jack chặn đường lên núi. Sau khi kẻ đó đi qua tôi, tôi sẽ bắn một phát súng chỉ thiên, An Long Nhi từ trên cây tung lưới, để tôi và

Jack kẻ trước người sau vây bắt mụ ta. Rõ cả chưa?” Ba người bàn bạc xong xuôi, lập tức mang theo đồ nghề nhảy khỏi xe ngựa.

Chiếc xe không người đánh ngựa đang lên núi, càng lúc đi càng chậm. An Long Nhi vọt một cái nhảy ngay lên một cây đại thụ ven đường, Jack và Lục Kiều Kiều lại trước sau lách vào lùm cỏ bên đường, mỗi người cách An Long Nhi chừng ba bốn trượng.

Mặt trời tỏa nắng gay gắt, con đường mòn dưới núi càng tĩnh mịch dị thường, điểm xa nhất trong tầm mắt là ngôi làng gần đó nhất. Trời thu Giang Nam xanh biếc một màu, nếu như không phải gió đã mát mẻ hơn, chỉ nhìn bằng mắt thường quả thật cũng không thấy gì khác với mùa hè. Thời tiết không đến nỗi quá nóng, dù là ngày thu nắng chói chang thì vẫn có vài cơn gió mát, nhưng chớp mũi Lục Kiều Kiều vẫn toát mồ hôi vì căng thẳng.

Đợi nửa canh giờ, từ xa có một người nông dân gánh củi đi tới, đầu đội nón lá, áo ngắn quần dài, thoạt nhìn bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, Lục Kiều Kiều thấy gánh

củi của anh ta có hai bó cành khô không to cũng không nhỏ. Bước chân người này rất gấp gáp, quang gánh không ngừng nhấp nhô lên xuống. Lục Kiều Kiều không rời khỏi mắt quan sát, thầm nghĩ: Chỉ có người gánh củi từ trên núi xuống, chứ còn có người gánh củi từ dưới núi lên hay sao? Vừa nghĩ vừa âm thầm làn tay tới khẩu súng sau lưng.

Người gánh củi mau chóng đi tới con đường trước mặt Lục Kiều Kiều, lúc người này ngang qua, Lục Kiều Kiều ngửi thấy mùi dược liệu.

Không, đây không phải kẻ bám đuôi, trên quang gánh cũng không phải củi gỗ mà là cây thuốc, đây là người làm công đưa thuốc của tiệm dược liệu. Đợi người này đi qua rồi, Lục Kiều Kiều mới từ sau lưng anh ta ngó lên đồi Song Long, thấp thoáng thấy một ngôi miếu được xây lưng chừng núi, có thể đó chính là nơi người này muốn tới.

Lại qua một khắc nữa, từ xa có một cỗ xe ngựa lững thững đi tới.

Từ lúc mới nhìn thấy xe ngựa, cho đến khi chiếc xe gần tới tầm mắt có thể nhìn rõ, Lục Kiều Kiều đợi mà lòng cứ bồn chồn.

Cô dần dần nhìn rõ tình hình chiếc xe, một con ngựa già kéo một cỗ xe ba bánh, trên xe dùng chiếu lác quây thành cái chòi, đánh xe là một

người đàn ông trung niên, vì khoảng cách vẫn quá xa, Lục Kiều Kiều không thấy được trong chòi có cái gì.

Mặc quần áo vải thô, chân đi giày cỏ, bím tóc tết bấn quấn quanh đầu, râu ria lởm chởm nhếch nhác khiến người ta nhìn mà buồn nôn, người đàn ông này là kẻ bám đuôi sao? Lục Kiều Kiều không nhìn ra điểm nào để chứng minh điều đó. Xe ngựa càng lúc càng gần, khi chiếc xe đi ngang qua trước mặt Lục Kiều Kiều, cô nhìn thấy bên trong cái chòi cỏ thò ra một cành tre, đầu cành buộc sợi chỉ, dưới sợi chỉ treo một con châu chấu bện bằng cỏ, trông cứ y như thật.

Xe ngựa vừa lắc lư vừa đi chậm rãi, nhưng con châu chấu treo trên cành tre lại không đung đưa theo nhịp lắc lư này, mà như một bàn tay thật trọng cầm lấy...

Nếu trong con châu chấu cỏ có giấu cây kim bạc, vậy thì nó sẽ luôn chỉ về phía bát tự của Lục Kiều Kiều, giờ chính là hướng lên đồi Song Long, nơi có con búp bê vải thể thân trên xe ngựa... Trên thực tế, đầu con châu chấu này cũng luôn ổn định chĩa thẳng lên đồi Song Long, trước sau không hề xoay chuyển.

Đúng! Chính là hắc!

Đội xe ngựa đi đến dưới gốc cây có An Long Nhi, Lục Kiều Kiều lần tay phải tới vỏ bao súng, rút ra khẩu súng đã lên đạn sẵn, ngồi xổm xuống bụi cỏ, hai tay giơ súng quá đỉnh đầu, bắn một phát chỉ thiên, ra hiệu lệnh bắt người, rồi lập tức lên đạn lần nữa, tay cầm súng chĩa về chiếc xe ngựa.

Lý Tiểu Văn đang ngồi trên cổ xe đằng trước, vừa để xe chạy thong thả, vừa ngắm phong cảnh, nghe thấy tiếng pháo Lục Kiều Kiều nói, lập tức kéo ngựa dừng lại.

Tấm lưới to trên tay An Long Nhi chụp xuống gã đánh xe khi hắc ngang qua gốc cây gần như cùng lúc với tiếng súng nổ, Jack cũng cầm trong tay một tấm lưới khác, nhảy vọt ra từ bụi cỏ xông tới chỗ cổ xe.

Người đánh xe nghe phía sau có tiếng nổ lớn thì giật nảy mình, đang định quay đầu lại xem, thình lình một tấm lưới lớn đã trùm lên đầu, hắc ta cuống cuống đưa tay gỡ lưới, nhưng mới vừa giơ tay ngóc đầu, tay đã trúng ngay một gậy đau điếng khiến gã đàn ông kêu lên một tiếng thảm

thiết. Thì ra An Long Nhi tung lưới từ trên cây xuống xong, người cũng nhảy xuống theo, đang ở trên không thì thấy đối phương định đào tẩu, bèn rút ra cây gậy gỗ sau lưng đập một phát lên tay hăn.

Gã đàn ông bị chụp lưới, tay lại trúng một gậy, trong cơn hoảng loạn cực độ liền lăn từ xe ngựa xuống đất, An Long Nhi cũng vừa hay đáp xuống vị trí đánh xe của gã khi này.

Chân An Long Nhi còn chưa vững, từ chòi cỏ trên xe ngựa đã chọc ra một cây gậy, đầu gậy như rắn độc mổ tới, cực nhanh cực chuẩn đâm thẳng vào mắt cá chân, khiến thằng bé lập tức cảm thấy một cơn đau dữ dội, chấp chới như bị gậy sắt quét trúng, cả người đổ vật xuống xe ngựa. Gã đàn ông lăn lộn trên mặt đất, vừa đau vừa hoảng, ngẩng đầu nhìn lên, thấy đằng trước xe ngựa còn một người Tây cao lớn cầm tấm lưới đang xông về phía mình, liền hét lên theo phản xạ: “Cướp! cướp! Có sơn tặc!”, rồi bò dậy chạy ngược theo hướng đường cũ.

Lúc này Jack đã đuổi tới gần hăn, thấy An Long Nhi bị ngã, chỉ nghĩ là do thằng bé nhảy xuống

xe không cẩn thận trượt chân, nên cũng không để tâm, vẫn xông lên thừa thê vung lưới bắt gã đánh xe. Kỹ thuật tung lưới của Jack cực kỳ điêu nghệ, mảnh lưới trùm lên gã đàn ông nọ không chệch một ly, anh dùng lực giật mạnh về sau, khiến hăn lập tức sóng soài ra đất. Jack đang định bổ tới, chợt nghe trên xe ngựa bên cạnh “thịch” một tiếng. An Long Nhi văng ra khỏi xe. Jack không suy nghĩ nhiều, tiếp tục rút sợi dây thừng trên người, trói gọn gã đàn ông đang kêu thảm dưới đất, rồi mới ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên xe xuất hiện một người phụ nữ tuổi chừng trên dưới ba mươi, thân hình gầy gò, dáng dấp trung bình, không xinh cũng không xấu, khuôn mặt nhạt nhòa, nhìn lướt qua quả không thể nhớ nổi. Một khuôn mặt phổ biến dễ khiến người ta lãng quên.

An Long Nhi từ dưới đất bò dậy, quan sát người phụ nữ vận áo khoác màu xám đậm, dùng trâm mây gài tóc thành búi tròn, chân không bó, đi một đôi giày vải màu đen. Quả thật không thể nhìn ra mụ đàn bà quê mùa điển hình này có tài cán gì mà quật ngã được mình, còn đá cho mình một cú bay khỏi xe nữa.

Mụ ta đứng trên xe hết nhìn An Long Nhi lại nhìn Jack, sau đó dừng đứng nhìn quanh bốn phía, như đang tìm người. Cuối cùng mụ ta quay lại trông thấy Lục Kiêu Kiêu đang ngồi xổm bên đường chĩa súng vào mình, ánh mắt hai người giao nhau. Lục Kiêu Kiêu thấy trong mắt mụ ta vẻ bình tĩnh, tựa như hai người đã quen biết nhiều năm hằng ngày đều chào hỏi, nhưng lại không phải quá thân quen, từ điểm này Lục Kiêu Kiêu có thể khẳng định mụ ta chính là kẻ vẫn bám đuôi mình bấy lâu nay.

Lục Kiêu Kiêu đã tự xem mệnh cho mình không biết bao nhiêu lần, cô biết mình không phải người đoán mệnh, nhưng lúc này bất tự của cô vẫn đang nằm trên con búp bê thể thân, Lục Kiêu Kiêu của hiện tại đã hoàn toàn không chịu sự an bài của số mệnh nữa, cô có thể chết ngay tại đây, chết ngay sau hai canh giờ ngắn ngủi tách khỏi số mệnh của chính mình. Cô không dám lại gần con người nguy hiểm kia, chỉ chĩa súng về phía mụ ta hét từ xa: “Bò xuống đất ngay, nếu không ta sẽ nổ súng!”

Jack vừa nghe Lục Kiêu Kiêu hét vậy, lập tức hiểu ra mụ đàn bà đang đứng trên xe này cũng chẳng phải hạng lương thiện gì, liền rút phắt khẩu súng bên hông, cùng Lục Kiêu Kiêu chĩa thẳng vào mụ.

Thấy mụ đàn bà vẫn đứng nguyên không nhúc nhích, Lục Kiêu Kiêu lại hét lên lần nữa: “Nằm xuống ngay! Người là ai? Vì sao đi theo ta?”

Mụ đàn bà nghe xong câu này, dừng đứng đáp: “Hỏi cây côn của ta ấy!” Giọng nói thanh thoát hơn giọng đàn ông, lại trầm đục hơn giọng đàn bà, một giọng nói không phân biệt nổi là nam hay nữ.

Lời còn chưa dứt, chân mụ ta đã điểm lên sàn xe, một cây Tề mi côn[2] từ dưới sàn nảy lên. Jack nhìn thấy mụ đàn bà có hành động, ngón tay lập tức bóp cò, bắn thẳng vào đầu gối mụ ta.

[2] Loại binh khí tiêu biểu của Thiếu Lâm.

Nào ngờ cây gậy bắn lên không trung, mụ đàn bà cũng nhảy vọt lên theo, quay ngoắt sang phía

Jack, đón lấy cây Tề mi côn trên không, thuận thế quay người nhắm đầu Jack bổ thẳng gậy xuống.

Jack đang ngẩn người kinh ngạc vì mình bắn trượt, đã bao năm nay anh không biết bắn trượt là thế nào nữa, chợt nhận ra mụ đàn bà đã né được

viên đạn, anh ta đang định giơ súng nhắm bóng người trên không bắn tiếp phát thứ hai, bỗng cảm thấy trên đỉnh đầu có tiếng xé gió, vội lùi lại một bước theo phản xạ, cây Tề mi côn của mục đàn bà không giáng trúng đầu anh ta, nhưng đã quật phải cổ tay đang cầm súng.

Jack tránh được đầu, nhưng không thu kịp tay, bị cây Tề mi côn cứng đánh đập bộp lên mu bàn tay, khẩu súng lục lập tức rơi xuống đất. Cơn đau còn chưa kịp truyền lên não bộ, cây gậy đã lại biến chiêu, mục đàn bà vẫn đang ở trên không, cây gậy đập lên tay Jack xong không hề thu về, đầu gậy giật một cái, thọc thẳng về phía trước, nhắm vào ngực anh ta.

Lúc này Jack mới cảm thấy đau, cơn đau dội lên đồng thời ở ngực và tay, đến nỗi chỉ muốn hét toáng lên, nhưng lồng ngực bị cây gậy thọc mạnh đã tản hết hơi, tiếng hét to bị biến thành tiếng ho khùng khục khổ sở, cả người anh ta bắn ngược ra sau.

Jack không hiểu về côn pháp, nên ngờ nghệch trúng chiêu, nhưng An Long Nhi đứng bên cạnh lại nhìn rất rõ, loại côn pháp tráo trở đầu gậy một đánh một thọc này, chính là Hầu tử thiên môn côn được tạo ra dựa trên năm loại tâm pháp là Âm, Độc, Tồn, Hoạt, Gian, một độ xưng bá miền Đông tỉnh Hà Bắc.

Cách nói “thương sợ lắc đầu côn sợ điểm” trong võ lâm, chính là chỉ chỗ tinh túy nhất của thương pháp nằm ở mũi thương vạch ra hoa thương thiên biến vạn hóa, khiến đôi phương không cách nào nắm bắt; còn tinh nhất trong côn pháp là ổ chỗ khi đối thủ cứ ngỡ gậy đang đánh vù vù, thì đột ngột sử dụng một kỳ chiêu lấy đầu gậy tấn công đối thủ, một đòn tất sát. Chiêu mục đàn bà kia dùng để đốn ngã Jack chính là chiêu thức Hầu tử hiển bàn đào được cấu thành từ một loạt các đòn vừa đánh vừa điểm.

An Long Nhi lập tức liên tưởng tới cú ngã của mình trên xe ngựa ban nãy, đôi phương cũng sử dụng đòn này, xem ra người này là một cao thủ dùng côn. Chân An Long Nhi vẫn còn đau nhói, nhưng thấy Jack bị đánh bổ ngã ra đất, thẳng bé chẳng màng đến cơn đau, vội bật người dậy lao tới.

Ban nãy bị mục đàn bà kia đá từ trên xe ngựa xuống, cây gậy gỗ đã văng sang một bên, lúc này trên người An Long Nhi không còn binh khí,

thằng bé bèn quăng sợi dây găng phi tiêu trên cổ tay ra, quật về phía mục ta.

Lục Kiều Kiều thấy tình hình đột biến, thì chẳng màng nhân nghĩa đạo đức nữa, nổ một phát súng về phía mục đàn bà kia, dường như mục ta đã dự liệu trước được phát súng này của Lục Kiều Kiều, đánh ngã Jack xong, thân người vừa đáp xuống đất, đã lập tức lăn lên xe ngựa, cũng vừa hay né được sợi dây của An Long Nhi trong gang tấc.

Lục Kiều Kiều bắn trượt phát đầu, lập tức lên nòng chĩa súng xông về phía xe ngựa.

Mục đàn bà ngẩng chuẩn hướng Lục Kiều Kiều xông tới, ép người vào góc mà tầm nhìn của Lục Kiều Kiều bị cái chòi chắn mất, vung côn phóng tới An Long Nhi. An Long Nhi vừa thu dây lại, thấy mục đàn bà lao về phía mình, bèn mượn lực xoay người quăng mạnh sợi dây, phát ra mũi tiêu thép từ sau lưng lần nữa, phi thẳng vào mặt mục ta.

Mục ta đối mặt với mũi tiêu thép đâm tới mà không hề tránh né, mặt vẫn không biểu cảm bỏ về An Long Nhi, khiến thằng bé lạnh hết sống lưng. Đến khi mũi tiêu sắp đâm tới mặt, mục ta mới nghiêng mặt sang bên, để mũi tiêu thép phóng vọt qua, còn người vẫn không hề giảm tốc độ, lao theo sợi dây về phía An Long Nhi, cầm gậy như cầm thương, đâm thẳng vào ngực thằng bé.

Mũi tiêu thép của An Long Nhi bay lướt qua người mục đàn bà, không thể lập tức thu về, thì Tề mi côn đã sắp sửa chọc vào lồng ngực. Với sự mạnh mẽ tàn độc của Hầu tử thiên môn côn, né sang hai bên chỉ tổ trúng đòn liên hoàn, lối thoát duy nhất của An Long Nhi chính là phóng vọt lên trên, lộn ra sau lưng mục đàn bà nọ rồi xuất chiêu trả đòn.

Mục đàn bà quả nhiên lao hụt cả người lẫn gậy, nhưng không đợi An Long Nhi xuất chiêu hay tiếp đất, mục ta đã quay ngoặt người lại, hai tay cầm gậy bổ về sau, đánh trúng cẳng chân An Long Nhi đang lơ lửng trên không. An Long Nhi lần nữa trúng đòn ngã xuống, bên hông lại thêm một trận đau đớn.

Mục đàn bà đứng nguyên tại chỗ xoay mình múa côn, vận lực nhằm thẳng mũi côn vào đầu An Long Nhi, đang định ra chiêu Lực phách Hoa sơn, dồn sức hạ sát thằng bé, bỗng thoáng thấy có họng súng đang chĩa vào

mình, vội thu thế, lộn một vòng như điều hâu chao liệng. Quả nhiên liền sau đó vang lên năm tiếng súng nổ, mụ đàn bà lộn nhào thêm ba lần liên tiếp, vừa tiếp đất liền lăn sang phía bên kia xe ngựa.

Người có thể bắn một lần năm phát súng, chỉ có the là Jack.

Lúc này Jack đã nhặt lại khẩu súng lục rơi dưới đất, đứng trong bụi cỏ ven đường, Lục Kiều Kiều cũng chạy tới bên cạnh anh, như vậy sẽ không lo xảy ra tình trạng lạc đạn bắn phải người phe mình.

Jack đã bắn hết năm viên đạn, Lục Kiều Kiều liền đưa súng của mình cho Jack, còn mình cầm lấy súng Jack nhanh nhẹn nạp sáu viên đạn mới. Tay Jack vẫn rất đau, một đòn vừa rồi đủ khiến tay anh rách da lòi thịt, giờ tay phải cầm súng cứ run run, năm phát liên tiếp khi nãy chỉ là đòn uy hiếp, hòng hù dọa mụ đàn bà kia, cứu An Long Nhi khỏi hiểm cảnh, chứ Jack vốn không tin có thể bắn trúng mụ ta.

Cũng may súng lục thời này, muốn bắn liên tiếp cũng không cần ngón tay phải làm việc liên tục giật cò, cách chính xác là tay phải giữ vững súng, ngón tay trở ép chặt cò, tay trái đặt phía sau súng, không ngừng lên đạn là được, vì vậy tay phải Jack dù bị thương, nhưng đạn vẫn bắn ra rất nhanh.

Mụ đàn bà thấy không thể tấn công An Long Nhi, bèn chuyển mục tiêu hạ thủ sang Jack, sau khi lộn sang bên kia xe, mụ liền di chuyển thật nhanh quanh xe như bóng ma, định áp sát Jack từ sau xe.

Mụ hiểu rõ giờ trốn chạy thì chỉ còn đường chết, muốn chạy mụ buộc phải đi đường thẳng, mà sau lưng có một tay súng như Jack, dù mụ có chạy nhanh cỡ nào chẳng nữa, cũng không nhanh bằng đạn súng Tây, vì vậy, mụ chỉ có một mục đích, đó là giết sạch kẻ địch, đương nhiên trừ Lục Kiều Kiều, như thế mụ mới có thể rút lui an toàn.

Thoáng cái đã thấy mụ đàn bà bám sát phía sau cổ xe, Jack vừa đón lấy khẩu súng của Lục Kiều Kiều, thấy bóng mụ ta chớp lên liền nheo mắt nín thở, cảm nhận hướng chuyển động, mau mắn tính toán để tiện bắn đón đầu.

Mụ đàn bà thành linh hiện ra từ sau xe ngựa, cách Jack khoảng hai trượng, ngay lập tức, khẩu súng trên tay Jack nổ liên bốn phát, nào ngờ mụ ta lách ngang nhanh như bóng ma, đạn chỉ lướt qua người hoặc qua

mặt, một viên sượt qua đầu, làm gãy chiếc trâm mây, mái tóc xõa ra lòa xòa trước mặt.

Mụ ta thấy Jack đã bắn hết đạn, liền cười khẩy một tiếng, vung côn bổ tới.

Jack và Lục Kiều Kiều kinh hoàng lùi lại sau mấy bước, khẩu súng tên tay Lục Kiều Kiều còn chưa nạp đạn xong, bóng mụ đàn bà đã lướt tới trước mặt họ, chỉ nghe trên đầu tiếng gậy vun vút, tưởng như cái chết cận kề, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy ngay khuôn mặt vô cảm lòa xòa tóc tai của mụ đàn bà kia, Jack lập tức xoay

người ôm lấy Lục Kiều Kiều lăn ra đất, định dùng lưng mình đỡ một gậy chí mạng của mụ ta. Jack vừa ôm Lục Kiều Kiều lăn ra đất, đã nghe sau lưng tiếng mụ đàn bà kêu thảm, cây gậy cũng không hề đập xuống lưng mình.

Thì ra An Long Nhi từ dưới đất bò lên, vừa hay thấy Jack bắn hết bốn viên đạn cuối cùng, mụ đàn bà đang giơ gậy xông về phía anh ta và Lục Kiều Kiều. Trên tay An Long Nhi vẫn cầm sợi dây găng phi tiêu, thẳng bé lập tức dùng hết sức phóng phi tiêu ra, cắm phập vào lưng mụ.

Mụ đàn bà đau đến độ gần như ngất xỉu, chiếc gậy đang đánh về phía Jack cũng thoát lực mà hút mất, nhưng mụ ta mặc kệ An Long Nhi tập kích đằng sau, chỉ muốn nhanh chóng giết chết kẻ thiện xạ nguy hiểm nhất là Jack, nên không buồn ngoảnh đầu lại, hít sâu thêm một hơi, giơ gậy nhắm vào đầu Jack bấy giờ đang lăn tròn dưới đất mà phang.

An Long Nhi thấy phi tiêu đã trúng mục tiêu, bèn rút trong chòi cỏ ra một cây gậy dài vốn dùng để chống giàn, lao tới sau lưng mụ đàn bà, tung người lên không đánh một chiêu Hoàn hảo thiên quân tạt ngang đầu mụ ta.

Mụ đàn bà nghe sau lưng có tiếng gậy vun vút, không thể tiếp tục truy sát Jack được nữa, đành ngồi thụp xuống tránh đòn của An Long Nhi, miệng mắng: “Thằng Oắt con dám chơi gậy với ta? Tới đi!” Dứt lời, mụ thuận thế xoay người vung Tề mi côn lên trả đòn, hai người gậy qua gậy lại đánh lộn tưng phèo ngay bên cạnh Jack và Lục Kiều Kiều.

Hầu tử thiên môn côn được mụ đàn bà biến hóa

thành nhiều chiêu, thân pháp tinh xảo, trường côn mà dùng như đoản côn, tấn công bằng cả hai đầu, trước đòn tấn công tới tấp của mục ta, nhịp xuất chiêu của An Long Nhi cũng bị dẫn động càng lúc càng nhanh.

Hai cây gậy chớp mắt đã công thủ mấy chục chiêu, hoàn toàn rơi vào cục diện gay go lấy nhanh đỡ mau, chỉ cần một bên thể lực không đủ, phản ứng hơi chậm, sẽ lập tức bị đối phương tìm ra sơ hở một đòn kết liễu.

Cây gậy trên tay mục đàn bà làm bằng gỗ bạch lập chuyên dùng chế tạo binh khí, nhìn có vẻ mảnh khảnh, nhưng thực chất lại rất nặng, thân gậy nhẵn bóng mà kết hợp đủ cả cương nhu, có thể thấy là loại binh khí mục ta thường dùng đã quen tay; cây gậy An Long Nhi rút trên xe ngựa xuống lại là vật liệu dụng chòì, vốn không phải vũ khí để giao đấu, độ cứng độ dẻo đều không đủ, giả sử cùng một lực đạo và cùng một chiêu thức, hiệu quả chắc chắn kém hơn ba phần so với mục ta.

Cây gậy của An Long Nhi dài hơn Tề mi côn của mục vài tấc, nhưng so với vóc người nhỏ bé của An Long Nhi thì nó lại cao hơn cả một cánh tay, không thể vung xoay dùng cả hai đầu như Tề mi côn. Cũng may An Long Nhi học nghệ ở gánh mả võ, Nam quyền Bắc cước binh khí ngắn dài, chỉ cần võ công nào đẹp mắt thẳng bé đều nằm lòng, khi đánh nhau chẳng cần chọn lựa binh khí. Thẳng bé cầm lấy cây gậy dài, thì lập tức đánh ra chiêu thức Mã chiến trường thương trong Thập tam côn thương của Nam Thiếu Lâm, tay sau ép chặt đuôi gậy, tay trước múa gậy như thương, hết móc lại đâm, tấn công dồn dập.

Có câu rằng dài một tấc mạnh một tấc, chỉ cần cây gậy dài dồn ép được mục đàn bà, khiến mục ta không cách nào áp sát giáp lá cà với nó cũng như tấn công Jack và Lục Kiều Kiều, thì bọn Lục Kiều Kiều có thể rảnh tay nạp đạn, bắn liên tiếp vào đối phương, dù thân thủ có nhanh thế nào cũng có lúc trúng đạn.

Mục đàn bà lại định nhân lúc hỗn chiến lợi dụng An Long Nhi làm bia đỡ đạn, vừa muốn giết được thẳng bé, vừa không muốn để Jack có cơ hội nổ súng, càng không thể cách quá xa bọn họ, chỉ cần rời nửa bước thì mục ta khó lòng hạ thủ Jack trước khi nổ súng. Muốn làm được điều này, bắt buộc phải áp chế dồn dập ép An Long Nhi vào giữa mục ta và Jack, dồn thẳng bé lùi từng bước về phía người Tây kia.

Lúc này, mục ta liếc thấy súng của Jack đã nạp xong đạn, họng súng đang không ngừng di chuyển giữa mình và An Long Nhi, anh ta không thể nổ súng là vì hai người đấu gậy quá nhanh, gần như thành một thể, sợ bắn nhầm phải An Long Nhi, nhưng chỉ cần mục để lộ ra chút sơ hở hoặc động tác chậm một chút, đạn của Jack chắc chắn không hụt như lúc này. Thân hình mục già tựa như con khỉ, co vào duỗi ra hết sức nhanh nhẹn, phương hướng nhảy tránh xảo quyết, trong những lần va chạm nhau chớp nhoáng, mục luôn đặt mình vào vị trí Jack không thể nào ngắm chuẩn.

Mục đàn bà bị trúng mũi tiêu của An Long Nhi, sau lưng chảy đầm đìa máu, mũi tiêu vẫn nôi với sợi thừng dài cắm trên lưng mục ta. An Long Nhi lần lượt trúng gậy nặng ở mắt cá chân và eo, giờ cũng đang nén đau chiến đấu, hai bên giao chiến không hề dễ dàng, nhưng đều không thể có chút lơ là, cả hai đều chỉ muốn tốc chiến tốc thắng.

An Long Nhi nôn nóng muốn ép mục đàn bà tránh xa mấy người phe mình, liền múa gậy gạt mấy chiêu đâm xiên của mục ta, cây gậy chệch lên không. Mục đàn bà vừa thấy đầu gậy của đối phương không chĩa về mình nữa, cho rằng đây chính là thời cơ tấn công, lập tức lăn người theo cây gậy mà áp sát vào.

An Long Nhi đang đợi chính cơ hội này, mục đàn bà vừa tiến vào phạm vi quét của cây gậy dài, thằng bé lập tức xuất chiêu chặn thế gậy, dốc toàn lực như khi chống thuyền ngược dòng quét ngược cây gậy về phía sau. Cây gậy dài đương nhiên có lực mạnh, mục đàn bà nóng lòng muốn thắng thành ra lại hô' to, bị cây gậy quét trúng lưng. Trên lưng mục ta đã bị tiêu đâm trọng thương, giờ lại trúng tiếp một gậy càng thêm chí mạng.

An Long Nhi dùng lực quá mạnh, cây gậy dài không chịu nổi lập tức gãy thành vô số' đoạn, cũng vì vậy mà động tác của thằng bé đột ngột mất trọng tâm, người loạng choạng ngã lăn ra đất. Mục đàn bà trúng gậy bị bắn ra xa hai trượng, người vẫn còn trên không đã bị Jack dội liên tiếp ba phát đạn, mục ta kêu thảm một tiếng rồi rơi vào bụi cỏ cao ngang eo người bên vệ đường, không đứng lên nổi nữa. Từ xa nhìn lại không thấy người, chỉ thấp thoáng trông ra một bóng xám bất động.

Jack chờ rất lâu mới chộp được thời cơ nổ súng, lần này tin chắc rằng đã bắn trúng mục đàn bà, anh ta cầm súng chạy lại chỗ mục ta rơi xuống, Lục Kiều Kiều cũng vội vàng theo sau, chuẩn bị một khẩu súng nạp đầy đạn sẵn sàng đối ngay cho Jack bất cứ lúc nào.

An Long Nhi ở dưới đất bò dậy, cũng chạy theo nhìn, chỉ thấy trong lùm cỏ một bộ quần áo phụ nữ loang lổ vết máu, còn mục đàn bà kia tựa như đã biến mất trong không khí không một dấu vết. Ba người sửng sờ, Jack thở hồng hộc nói: “Quý tha ma bắt, cái đất Trung Quốc này đúng là một nơi đáng sợ.”

Lục Kiều Kiều lập tức nhìn ra vấn đề: “Mục ta dùng thuật Ngũ hành độn hình, người đã không còn ở đây nữa, nhưng chắc chắn chưa chạy được xa, An Long Nhi có thể leo lên cây kiểm tra không?”

“Chắc là được ạ.” An Long Nhi cố nén đau trèo lên cây.

Jack quay trở lại mặt đường, đứng trên xe cũng có thể quan sát bốn phía rõ hơn.

Lục Kiều Kiều chạy đi tìm gã đàn ông bị Jack trói, hắn ta chứng kiến trận kịch chiến ban nãy, sợ đến nỗi đã tự lăn vào trốn trong bụi cỏ ven đường, kinh hoàng trợn tròn mắt nhìn, không dám phát ra tiếng nào.

Lục Kiều Kiều ngồi xuống, chìa súng vào đầu hắn ta gằn giọng hỏi: “Người là ai? Sao lại đi theo ta? Nói!”

“Xin tha mạng! Bà cô ơi xin tha mạng! Tôi chỉ đánh xe thôi... Tôi không có tiền đâu...” Gã đàn ông bị gí súng vào đầu hoảng sợ khóc rống lên.

“Mục đàn bà kia là ai? Sao bà ta lại ngồi xe người? Lục Kiều Kiều truy hỏi, thực ra cô biết rõ người này hoàn toàn vô can, nếu như hắn ta là đồng đảng của mục đàn bà kia, chắc chắn võ công đã không kém thế này; còn nếu hắn ta chỉ vì thất thủ bị tóm, với tác phong hành sự của mục kia, hắn sẽ không để hắn sống sót ở lại đây.

“Bà ta thuê tôi đánh xe, nói đi đâu thì tôi đi đấy, tôi quả thực không biết bà ta là người thế nào...” Lục Kiều Kiều không thèm nghe tên đánh xe nói hết, nhổ một túm cỏ bên cạnh, nhét vào mồm hắn, sau đó nhảy lên xe ngựa cùng Jack tìm người.

Gió thổi lá cây ào ào, đầy tiếng tạp âm nhiễu loạn, lúc này Lục Kiều Kiều chỉ muốn không gian yên tĩnh lại, để cô có thể nghe thấy nhất cử

nhất động của mục đàn bà kia.

Thuật Ngũ hành độn hình là một đạo thuật kinh điển, nhưng Lục Kiều Kiều biết đạo thuật này tiêu tốn rất nhiều nguyên thần của người sử dụng, với tình trạng trọng thương của mục kia, chắc chắn không có khả năng toàn diện phát động Ngũ hành độn hình, người có thể biến mất nhưng nhất định chưa thể đi khỏi phạm vi tầm mắt.

Thời gian trôi qua từng chút một, Lục Kiều Kiều lòng nóng như lửa đốt, nếu phán đoán của mình sai lầm, vậy mục đàn bà kia có lẽ sớm đã rời khỏi khu đồi núi này rồi; giả sử mục ta muốn chạy khỏi đây, thì sẽ chạy lên núi hay chạy trở lại thị trấn?

Theo hướng lên đồi Song Long, có hai con chum sẽ bay lên từ một bụi cây cách bọn họ chừng năm sáu mươi trượng, Jack giơ súng bắn vào dưới thân cây. Năm sáu mươi trượng đã là cực hạn khoảng cách bắn của súng lục, nhưng Jack vẫn găm chuẩn xác ba lỗ đạn lên thân cây, làm bốc lên một đám khói xanh.

Lùm cỏ dưới gốc cây quả nhiên có động tĩnh, một cái đầu người lộ ra, nhanh chóng chạy lên núi.

Ba người đồng thời trông thấy kẻ chạy lên núi, An Long Nhi lập tức rảo chân chạy đuổi theo, Jack và Lục Kiều Kiều đang đứng trên xe ngựa, Jack nhặt roi lên quất vào mông ngựa một cái thật mạnh, chiếc xe tức khắc lao đi trên con đường núi.

Lục Kiều Kiều nói với Jack: “Làn này thì rắc rối rồi, mục ta nhất định đang đi tìm bùa mê thân của tôi... Còn nữa, tôi phát hiện mục ta không định chạy trốn, mà là định giết người diệt khẩu, Jack, anh không được nhân nhượng, muốn sống chỉ có thể giết chết mục ta!”

Jack liên tục quất ngựa chạy nhanh, lúc này đã đuổi đến bên cạnh An Long Nhi, vươn tay kéo thẳng bé lên xe.

Đây chỉ là xe kéo do một con ngựa già thồ, không chở được nặng, ngựa cũng chẳng có sức, bình thường chở hàng trên đường thì không vấn đề gì, nhưng muốn con ngựa già chạy nhanh thì có phần hơi quá, hơn nữa đoạn đường này còn là đường mòn lên núi. Xe ngựa đi chậm rề rề, nhưng vẫn còn tốt hơn ba người cùng chạy bộ lên núi, tuy sốt ruột nhưng cũng đành như thế mà thôi.

An Long Nhi ngồi phía trước xe, lấy trong người ra cây kim điều hồn nhắm vào bát tự của Lý Tiểu Văn, chỉ đường cho Jack; Lục Kiều Kiều ngồi trong chòi cỏ sau xe nạp lại đạn cho hai khẩu súng, sau đó lục soát đồ đạc trong chòi. Trên xe có hai cái sọt, Lục Kiều Kiều cho rằng đây chính là hai sọt rau của mẹ đàn bà gánh rau mấy ngày trước An Long Nhi thấy trên sườn dốc. Cô lập tức đổ hết đồ trong sọt ra, thấy có năm sáu bộ quần áo, có đồ nam nữ nông dân, lại có cả đồ con buôn và quý phu nhân. Lục Kiều Kiều nghĩ, lần này không sai vào đâu được nữa, đây chính là kẻ đã đi theo mình bao lâu nay.

Ngoài ra trong sọt còn có hai bọc vải màu đen, Lục Kiều Kiều mở bọc thứ nhất ra, bên trong có rất nhiều lọ nhỏ, vặn ra xem thử, thì là đủ loại phẩm màu; lại mở bao thứ hai ra, bên trong có một vắt bột mì nửa ẩm nửa khô.

Dùng bột mì làm mặt nạ, lại lấy phẩm màu tô lên mặt, sau đó mặc trang phục tương ứng, là có thể biến thành một người khác, cả bộ đồ nghề này là công cụ không thể thiếu để thay đổi dung mạo.

Cô lục lợi thêm song chẳng tìm được gì nữa, con châu chấu cỏ chỉ đường không có ở trên xe, thứ đồ quan trọng như vậy, mẹ kia hẳn đã mang theo bên mình rồi.

Xe ngựa thận trọng tiến về phía trước trên con đường núi quanh co, Lục Kiều Kiều nói với Jack và An Long Nhi: “Trong mấy cái sọt của mẹ đàn bà kia có dụng cụ hóa trang, mẹ ta chắc chắn là người theo dõi tôi... mọi người cần đề phòng mẹ ta phụng kích ở trước mặt, cũng cần nhanh chóng tìm được Lý Tiểu Văn, lấy lại con búp bê thể

thân của tôi, tuyệt đối không được để rơi vào tay mẹ ta.”

Jack "ừ" một tiếng, quất ngựa tăng tốc. An Long Nhi quay đầu lại nói với Lục Kiều Kiều: “Cô Kiều, cháu đã gắng hết sức rồi, nhưng võ công của mẹ đàn bà đó quả thực quá cao, cháu có dốc toàn lực cũng không đối phó nổi...”

Lục Kiều Kiều nói: “Tình hình khác rồi, cứ cô' hết sức thôi, giờ sống sót là quan trọng nhất... mà có bị thương không?”

“Bị thương vài chỗ, nhưng giờ hơi đỡ rồi ạ.” An Long Nhi tiện tay xoa xoa mắt cá chân, nghĩ lại chiêu tấn công bất ngờ trên xe, mà rùng mình.

Một canh giờ sau, xe đã lên tới lưng chừng đồi Song Long, quẹo qua một cái đèo, ba người nhìn thấy cỗ xe ngựa Tây của Jack đỗ giữa đường.

Lý Tiểu Văn bị trói vào một gốc cây lớn bên vách núi, mồm bị nhét giẻ.

Trên mặt đất vung vãi đồ đạc của ba người, Lục Kiêu Kiêu kinh hãi chết lặng, đối phương lục tung hành lý, chỉ có một động cơ, chính là tìm ra con búp bê vải mang bát tự thể thân của mình.

Cô nhảy xuống xe ngựa, chạy xộc tới bên xe ngựa của Jack, lục tìm hòm mây.

Jack và An Long Nhi đang định tới chỗ Lý Tiểu Văn cởi trói thì nghe một giọng nói nam chẳng ra nam nữ chẳng ra nữ cất lên bên cạnh Lý Tiểu Văn: “Không cần tìm nữa, đang ở chỗ ta đây.”

Từ sau gốc cây trói Lý Tiểu Văn thò ra một bàn tay cầm dao găm, con dao kề vào cổ họng Lý Tiểu Văn.

Jack rút “xoạch” khẩu súng bên hông ra, bàn tay cầm con dao găm dài gần một thước dang sau gốc cây đồng thời miết một đường lên cổ Lý Tiểu Văn, tốc độ không hề chậm hơn súng của Jack. “Không!” Jack hét lớn, dừng ngay tay lại.

Vết dao ban nãy để lại giữa cổ Lý Tiểu Văn một ngấn máu, máu tươi chảy thành dòng từ cổ xuống ngực.

Con dao găm miết ngang một đường, sau đó mũi dao kề ngay vào động mạch chính trên cổ Lý Tiểu Văn, từ sau gốc cây vọng ra tiếng mù đàn bà: “Jack vứt súng tới dưới chân Thúy Ngọc! Người và An Long Nhi giờ hai tay lên quay người lại, bước về phía trước hai chục bước, không được ngoảnh đầu!”

Mụ đàn bà xảo quyệt khổng lồ hai kẻ mạnh nhất, nếu như dao của mụ ta không kề trên cổ Lý Tiểu Văn, với tài bắn súng của Jack, hoàn toàn có thể bắn gãy tay mụ ta giải trừ mối họa. Nhưng vạch một đường dao trên cổ Lý Tiểu Văn cùng lúc Jack rút súng, quả thực đã hù dọa được Jack, làm rối loạn tiết tấu tâm lý của anh ta. Jack vứt súng xuống, ngoan ngoãn cùng An Long Nhi xoay người lại bước ra xa hai mươi bước, quay lưng về phía Lý Tiểu Văn.

“Lục Kiêu Kiêu, người đi tới trước mặt Thúy Ngọc, đứng cách hai bước! Mau!” Mụ chỉ nấp sau cây ra lệnh, tuyệt nhiên không lộ đầu ra, đây là

cách đối phó sủng lục hữu hiệu nhất.

Bùa thể thân của Lục Kiều Kiều đã rơi vào tay đối phương, cho dù chẳng màng sống chết của Lý Tiểu Văn thì lá bùa cũng chưa chắc đã ở trên người đối phương, động thủ lúc này là vô cùng thất sách.

Điều khiến Lục Kiều Kiều khó hiểu nhất là, mục đàn bà này chỉ là một kẻ theo dõi, bị người ta phát hiện rồi thì chạy là xong, lần sau lại bám theo tiếp, hoặc đối người khác theo đuôi thì được rồi, nhưng đây, mục ta đã chạy thoát còn quay lại dồn tất cả mọi người vào bước đường cùng. Rốt cuộc mục ta muốn gì?

Chắc không phải bắt cóc Lý Tiểu Văn đòi tiền đấy chứ?

Lục Kiều Kiều từng bước lại gần Lý Tiểu Văn, trước sau đều không nhìn thấy người sau cây, chỉ thấy mũi dao càng lúc càng ấn sâu vào họng Lý Tiểu Văn, đã cắm vào da vài phân, máu từ vết dao đang từ từ rỉ ra.

Thủ đoạn này vốn vô dụng với Lục Kiều Kiều, cô cũng chẳng mấy cảm tình với Lý Tiểu Văn, nhưng mũi dao đang kề họng Lý Tiểu Văn kia đã cho Lục Kiều Kiều một ví dụ về độ độc ác nham hiểm của đối phương, bùa thể thân đã rơi vào tay mục đàn bà này, ắt mục ta cũng có gan làm càn như những gì đang làm với Lý Tiểu Văn.

Mục đàn bà có thể lưu loát đọc ra tên từng người họ, cũng thể hiện cho Lục Kiều Kiều thấy mục ta nắm rõ mọi con người, mọi sự việc, mọi tầng quan hệ trong lòng bàn tay. Mục ta dùng bùa thể thân uy hiếp Lục Kiều Kiều và An Long Nhi, lại dùng Lý Tiểu Văn uy hiếp Jack, một nước cờ vô cùng thông minh không chê toàn cục.

Lục Kiều Kiều bước tới trước mặt Lý Tiểu Văn, miệng Lý Tiểu Văn bị nhét một núi giấy, hai mắt hoảng loạn nhìn Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều cười nhạt: "Giờ đã hối hận vì đi theo Jack thiếu gia rồi chứ?"

Lý Tiểu Văn nghe lời châm chọc của Lục Kiều Kiều, nước mắt lập tức tuôn ra ào ạt.

"Quay lưng lại!" Mục đàn bà biết Lục Kiều Kiều đã tới trước mặt Lý Tiểu Văn thì quát lớn.

Lục Kiều Kiều làm theo lời mục ta, im lặng đợi mục đàn bà đưa ra điều kiện. Đã bắt con tin thì chắc chắn có điều cần nói, nếu không có gì thì đã

bỏ chạy hoặc giết chết đối phương luôn rồi, việc gì phải giở thủ đoạn này.

“Rút súng ra, giết thẳng Jack!” Mụ đàn bà đưa ra một mệnh lệnh không thể chấp nhận, giọng gằn xuống rất thấp.

Lục Kiều Kiều vẫn đứng yên, cô cảm thấy mệnh lệnh này quá kỳ quặc, thực sự không nghĩ ra giữa mụ đàn bà này và Jack có hận thù gì. Lý Tiểu Văn lại cuống cuồng lắc đầu quầy quậy, mồm ra sức ú ớ.

“Đây là điều kiện của bà ư?” Lục Kiều Kiều không kìm được hỏi mụ.

“Mau! Ta đếm đến ba nếu người không nổ súng, ta sẽ dùng Tán hồn chú tiên bát tự của người về cõi thái hư!”

Lời uy hiếp của mụ đàn bà có sức hăm dọa tuyệt đối đối với người học đạo. Một người để bát tự rời xa thân thể sẽ mất đi số mệnh cùng tất cả mọi hỗ trợ từ ngũ hành lực, nếu lại dùng Tán hồn chú xóa bát tự, người ấy sẽ vĩnh viễn trở thành một cái xác không hồn, không những trong sinh hoạt hằng ngày ẽo ợt như đậu phụ, mà còn trở thành một con búp bê sống bất kỳ đạo sĩ nào cũng có thể dùng đạo thuật điều khiển dễ dàng, chẳng cần kiêng dè người này bẩm sinh có sức mạnh ngũ hành, hay phí công vạch kế tìm ra khiếm khuyết trong số mệnh của y—

Trên thực tế, bát tự của Lục Kiều Kiều đã được thê lên con búp bê vải, lúc này cô đã là một cái xác đậu phụ, không có số mệnh, giờ mọi thứ xảy ra đối với cô đều là ngẫu nhiên, không thể khống chế cũng không thể suy đoán. Phục tùng hay tranh đấu, Lục Kiều Kiều bắt buộc phải đưa ra quyết định.

“Giết Jack rồi người sẽ trả lại bùa thê thân cho ta chứ?” Lục Kiều Kiều nôn nóng lí nhí hỏi. “Một.” Mụ đàn bà không trả lời câu hỏi của Lục Kiều Kiều, bắt đầu đếm với thái độ cương quyết. Tay Lục Kiều Kiều sờ lên khẩu súng bên hông, hoảng loạn hét lớn: “Xa như thế ta không bắn trúng!”

“Hai!” Mụ đàn bà quát lên, muốn lấp miệng Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều rút súng lên nòng, hét thật to: “Jack, tôi phải giết anh!”

“Ba!” Mụ đàn bà từ sau lưng Lục Kiều Kiều hét lên lần thứ ba.

Lục Kiều Kiều đột nhiên quay phắt người lại ngồi rạp xuống đất, cơ thể thoát rụt về sau, hai tay giương súng tìm kiếm mụ đàn bà.

Jack ở cách Lục Kiều Kiều quá xa, từ đầu tới cuối không nghe rõ hai người họ nói gì, giờ lại nghe Lục Kiều Kiều hét lên gọi mình thì lập tức quay người lại. Anh ta chỉ thấy mù đàn bà đã đứng ra bên cạnh Lý Tiểu Văn, dùng súng của anh chĩa vào đầu Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều đang ngồi xổm dưới đất, hai tay giơ súng cũng chĩa lên mặt mù ta, hai người cách nhau chưa đầy ba thước.

Lục Kiều Kiều biết khi cô quay lưng lại với Lý Tiểu Văn, súng của Jack nhất định đã rơi vào tay mù đàn bà, hơn nữa khẩu súng này, không chĩa vào Jack mà là chĩa vào mình. Jack đứng cách cô hơn mười trượng, đừng nói là khó mà ngắm chuẩn, dù ngắm được rồi cũng chưa chắc đã một phát bắn chết người, mù đàn bà mà nhặt khẩu súng lên, nòng súng ấy nhất định sẽ chĩa vào cô. Vì vậy Lục Kiều Kiều vừa xoay người đã ngồi rạp xuống, tránh khỏi họng súng nhắm vào đầu, sau khi quay người lại, quả thực cô thấy mù đàn bà đứng lù lù trước mặt, nhưng khẩu súng lục không chỉ lên trên mà vẫn nhắm đúng giữa trán cô.

Cô dùng hết sức lực gạt cánh tay cầm súng của mù ta, đồng thời nhè thẳng mặt mù mà bắn.

Mù đàn bà lách đầu tránh viên đạn Lục Kiều Kiều bắn ra, tay trái như gọng kìm tóm lấy cổ tay phải cô, ngón cái bấm vào huyệt Lao Cung trong lòng bàn tay, ngón trỏ và ngón giữa bấm vào huyệt Dương Trì trên mu bàn tay, bẻ oặt tay cô lại. Lục Kiều Kiều đau đến nỗi buông rơi cả súng, sụm người dưới đất không sao đứng lên nổi.

Mù đàn bà tay trái khống chế Lục Kiều Kiều, tay phải giơ súng bắn Jack.

“Khực!” Cò súng đã bóp, nhưng đạn không bay ra, thì ra trước khi vút súng lại chỗ Lý Tiểu Văn, Jack đã khóa chốt an toàn. Thời này triều đình nhà Thanh vốn không chú trọng dùng súng, quân đội không được trang bị nhiều vũ khí tiên tiến, mù đàn bà đương nhiên cũng không thể cầm vào khẩu súng tân tiến nhất thế giới thời

bấy giờ mà bắn ngay được. Mưu kê' này đã khiến Jack giữ được tính mạng, anh ta lập tức cùng An Long Nhi xông lại chỗ gốc cây.

Lục Kiều Kiều bị mù đàn bà bẻ tay quỳ dưới đất, vừa phát hiện mù ta không bắn được thì lập tức xoay người thuận theo hướng khớp tay phải bị khống chế, rúc người bổ vào lòng mù, xòe năm ngón tay cái chọc

thẳng vào mắt đối phương. Hành động này nằm ngoài dự liệu của mục đàn bà, tay phải mục đang bận cầm súng không kịp thu về phòng vệ, tay trái đang bẻ tay Lục Kiều Kiều lại bị cô hóa giải, phần mặt rơi vào trạng thái không được phòng thủ, mục ta vội nhắm chặt mắt quay mặt sang bên theo phản xạ.

Ngón tay Lục Kiều Kiều tiếp xúc với khuôn mặt lạnh như băng của mục đàn bà, trong lúc cấp bách vốn không biết đâu là mắt đâu là mũi, vừa chọc vào liền lập tức móc thành móc câu ra sức kéo xé, chỉ mong có thể khiến động tác của mục ta chậm lại một tích tắc, để Jack và An Long Nhi kịp tới bên mình.

Mục đàn bà vừa kịp quay đầu sang một bên, tránh được ngón tay Lục Kiều Kiều móc trúng mắt, nhưng lại bị Lục Kiều Kiều kéo xệch da mặt xuống một nửa.

Tay phải Lục Kiều Kiều vẫn chưa thoát khỏi gọng kìm, tay trái vừa xé được một mảnh da trên mặt đối phương xuống không kịp nghĩ ngợi nhiều, lại siết thành nắm đấm đấm thẳng vào mặt mục ta. Song lần này cô không dễ dàng đắc thủ nữa, mục đàn bà phát hiện khẩu súng trên tay không thể nhả đạn liền vứt luôn xuống đất, tay phải thu về chụp lấy nắm đấm của Lục Kiều

Kiều.

Lục Kiều Kiều bị giữ chặt hai tay, mặt chỉ cách mục đàn bà chưa đầy một thước, cô vừa nhìn thấy bộ mặt mục ta đã hét lên thất thanh.

Phần da mặt bên phải của mục đàn bà bị kéo rách, lộ ra một khuôn mặt không hề có ngũ quan.

Khuôn mặt này trên rộng dưới hẹp, trống huếch một màu trắng như xác chết, tựa như một cây củ cải hình đầu người, trên mặt không hề có lông mày, sống mũi, môi miệng, mà chỉ có hai lỗ thịt, lỗ bên trên có con ngươi, lỗ bên dưới nhe ra hàm răng... Người này không phải đàn bà, bộ dạng của y rõ ràng là ác quỷ dưới địa ngục. Trông thấy gương mặt này, Lục Kiều Kiều sợ phát khiếp, toàn thân cứng đờ không thể nhúc nhích, chỉ biết hét thất thanh.

Người không mặt mặc kệ cô gào thét, tay phải tóm được nắm đấm của Lục Kiều Kiều, liền vặn ngược hai tay cô ra sau lưng, giữ chặt bằng tay

trái, còn tay kia quàng ra sau rút ra một con dao găm, ghì lên cổ Lục Kiều Kiều.

Động tác của người này hết sức nhanh nhạy thuần thục, Jack còn chưa kịp xông tới, đã lại bị hấn ta không chế cục diện lần nữa.

“Dừng lại!” Con dao của người không mặt vừa kề vào cổ Lục Kiều Kiều, hấn liền quát lên chặn Jack và An Long Nhi lại.

Jack và An Long Nhi vẫn còn cách Lục Kiều Kiều ba trượng, nghe đối phương quát, đang định dừng lại thì thấy động tác của hấn đột nhiên khựng lại, toàn thân cứng đờ ngửa cổ lên trời. Lục Kiều Kiều nghe tiếng người không mặt ú ớ

hớp hơi, cảm thấy bàn tay bẻ tay mình dần dần nổi lóng, liền vung ra chạy lại nấp sau lưng Jack. Bọn họ nhìn thấy người không mặt từ từ quay người lại nhìn ra phía sau, lúc này mới để ý trên lưng hấn đang cầm ba mũi tên.

Người không mặt mới quay được nửa người đã đổ rầm ra đất, thì ra có người bắn ám tiễn sau lưng hấn, nhưng mọi người không hề thấy ai xuất hiện.

Chương 6: Uy dũng bậc anh thư

Đuôi tên đen thui có một nhúm lông màu đỏ, trên thân tên dài chưa đầy một thước hình như còn viết mấy chữ đỏ. Mũi tên ngắn không xuyên qua thân thể người không mặt, không rõ có đâm sâu hay không, cũng không thấy chảy máu.

Jack khom lưng chạy lên phía trước nhặt lại khẩu súng của mình, ngồi dưới gốc cây trói Lý Tiểu Văn quan sát dốc núi phía sau thân cây, mũi tên bắn trúng người không mặt được phát ra từ hướng này. sườn núi thoải xuống bên dưới, cây cối rậm rạp như những ngọn núi nhỏ thường gặp ở miền Giang Nam, nhìn hồi lâu vẫn không thấy dấu vết ai cả. Mặt trời chậm chậm xuống núi, cơn gió rừng lạnh lạnh lùa vào tán cây phát ra những tiếng rì rào tựa sóng vỗ, nghe mà rợn cả người.

An Long Nhi nhặt con dao găm của người không mặt, chạy tới bên Lý Tiểu Văn cửa đứt dây thừng, rồi đỡ cô ta ngồi xuống dựa vào gốc cây nghỉ. Lý Tiểu Văn vừa ngồi xuống đất đã mềm nhũn người ra, hai mắt nhắm nghiền, tay tóm chặt lấy ống tay áo An Long Nhi. An Long Nhi gỡ tay Lý Tiểu Văn ra, mau chóng giúp cô ta băng bó vết thương ở cổ.

Lục Kiều Kiều chạy lại chỗ người không mặt, cuống cuống sờ tìm trên người hắn, chẳng mấy chốc đã tìm ra con búp bê thể thân được bọc gọn gàng trong tấm vải, cô lẩm bẩm: “Sợ chết mất... chết mất... búp bê vẫn còn là tốt rồi...” Nói đoạn ôm chặt con búp bê vào lòng, chạy tới trốn trong

khoang xe ngựa của Jack, thi triển Hồi hồn chú lấy lại bát tự của mình. Trong xe lóe lên một quầng sáng xanh lục, Lục Kiều Kiều bước ra, đã hồi phục được đôi chút thần thái điềm tĩnh thường ngày. Cô nhặt lại mớ thuốc phiện tẩu hút bị vứt vung vãi trên mặt đất khi tên kia lục lợi đồng hành lý, hút liền vài hơi, rồi nói với An Long Nhi đang ở bên cạnh Lý Tiểu Văn: “Mặc kệ hắn ta đi, mau thu dọn đồ đạc, để hắn nằm đấy là được rồi...” Nói đoạn giơ chân hất chiếc hòm mây ở ngay trước mặt.

Jack ngồi xồm xuống bên cạnh người không mặt, dùng hai ngón tay vê vê quần áo hắn, há hốc nhìn khuôn mặt kỳ dị ấy, lắc đầu nói: “Cái mặt

khó coi quá đi mất, đến buồn nôn...”

Lục Kiều Kiều bước tới bên cạnh Jack, ngồi xuống, cô sớm đã bóí ra kẻ này là một gã đàn ông xấu xí, nhưng không ngờ lại xấu đến mức độ này, chẳng còn bụng dạ nào nhìn bản mặt đó nữa, ánh mắt chuyển tới ba mũi tên gắn sau lưng hắn.

Trên thân ba mũi tên có những ký hiệu khác nhau, song đều vòng vèo rồi rầm, trông rất hung ác. Lục Kiều Kiều chăm chú quan sát hồi lâu đột nhiên thốt lên một tiếng khe khẽ đầy vẻ kinh ngạc, kể đó cô nhổ một cọng tóc trên đầu người không mặt đưa cho Jack: “Để dưới mũi hắn, xem hắn ta còn thở hay không?”

Người không mặt thực ra không có mũi, chỉ dùng miệng để hô hấp, Jack cầm lấy sợi tóc đặt trước miệng hắn, thấy sợi tóc rung rung rất khẽ, bèn ngẩng đầu nói: “Còn thở!”

Lục Kiều Kiều mừng như vừa nhặt được tiền,

đôi mắt tràn đầy hy vọng, vội bảo Jack: “Hắn ta còn sống thật hả? Mau cứu người, kéo hắn ta lên xe đi tới thôn Quan Tài! Long Nhi, lại đây nhanh lên!”

Ba người lóng ngóng khiêng người không mặt lên xe ngựa, Jack đánh xe, Lý Tiểu Văn và Lục Kiều Kiều ngồi trong khoang xe canh chừng, còn An Long Nhi đánh chiếc xe ngựa thồ vừa cướp được ban nãy theo cỗ xe ngựa của Jack xuống núi.

Tới nơi xảy ra trận kịch chiến lúc này, người đánh xe vẫn đang bị trói nằm lẫn giữa đường, thấy rõ ràng người này không phải đồng bọn của người không mặt, An Long Nhi liền cởi trói cho gã, trả lại xe ngựa. Lục Kiều Kiều bắt được người không mặt, tâm trạng đang vui vẻ, còn thưởng cho người đánh xe một trăm đồng tiền úy lạo.

Cả bọn quay lại xe ngựa của Jack, lập tức men theo đường cũ trở về trấn sư Lĩnh. Xe ngựa do người thạo đánh xe nhất là Jack điều khiển, Lục Kiều Kiều yêu cầu anh ta cho xe chạy nhanh nhất có thể tới thôn Quan Tài, xe ngựa lập tức tăng tốc chạy bon bon trên đường.

Mấy mũi tên cắm trên lưng người không mặt vẫn được để nguyên, hắn nằm im lìm dưới sàn xe, nếu không phải Lục Kiều Kiều nói hắn vẫn còn thở, chẳng ai thềm tin là hắn còn sống.

Lý Tiểu Văn ngồi trong khoang xe xếp lại hành lý quần áo bị người không mặt bối tung, An Long Nhi cũng thu dọn đồ đạc của mình, Lục Kiều Kiều lấy một tấm vải phủ lên đầu người không mặt, mắt nhìn chăm chăm vào ba mũi tên gắn trên lưng hắc.

Thu dọn xong xuôi, An Long Nhi liền hỏi Lục Kiều Kiều: “Cô Kiều, lưng hắc trúng một lúc ba mũi tên thế kia, liệu có cứu được không?”

Lục Kiều Kiều nhú mày trầm ngâm một hồi mới đáp: “Nói ra thì dài dòng... Cũng như Diêm vương bắt mày chết canh ba, sao có thể để mày còn thở tới canh năm? Mỗi người đều có số mệnh của riêng mình, không phải muốn chết thì chết muốn sống thì sống. Nếu bất tự của hắc chưa tới lúc phải chết, thì có trúng mười mũi tên cũng vẫn có người cứu sống hắc, nhưng nếu hôm nay tử kỳ của hắc đã điểm, thì hắc chỉ uống cốc nước thôi cũng sẽ đúng giờ sặc chết...” “Cô thấy hắc vẫn chưa đến lúc chết sao?” An Long Nhi thuộc dạng lúc nào cũng phải hỏi rõ ngọn ngành, rất thích hợp với việc học tập nghiên cứu.

“Cô không biết bất tự của hắc, vốn dĩ không thể suy đoán được chuyện này, nhưng...” Lục Kiều Kiều chỉ tay về phía ba mũi tên trên lưng người không mặt nói, “đây không phải loại vũ khí thông thường, trên ba mũi tên này lần lượt vẽ ba đạo Tam thi câu mệnh phù khác nhau.”

“ô?” An Long Nhi ghé lại nhìn kỹ những ký tự trên thân mũi tên, chỉ thấy giống như một đàn sâu lúc nhúc, không sao đọc nổi.

“Trong thân thể mỗi người đều có Tam thi thần, là ba luồng tà khí chiếm giữ ba huyết thượng trung hạ Đan Điền. Tam thi thần bình thường sẽ bị chân khí của con người trấn áp, nhưng vào lúc vận khí yếu nhất, một là sẽ làm hại cơ thể con người từ trong ra ngoài, hai là sẽ mê loạn tâm trí người ta, khiến họ tự tìm đến cái chết.” Lục Kiều Kiều thấy vẫn còn phải đi một hai canh giờ nữa, bèn tiện thể giảng giải luôn cho An Long Nhi.

“Tam thi câu mệnh phù là thứ bùa tà đạo, đi được lại lẽ trời. Khi mệnh của một người chưa đến lúc tuyệt, cố ý khơi dậy Tam thi thần trong người họ, khiến Tam thi thần cắn ngược lại chính khí của số mạng từ trong ra ngoài... Đến một lúc nào đó, Tam thi thần sẽ đồng thời phát

động, một đòn kết liễu tính mạng người đó.” “Vậy là người bắn tên biết được kẻ không mặt này vẫn chưa đến lúc chết phải không ạ?” An Long Nhi dần dần lý giải được quan hệ giữa số mệnh và con người, có thể đem chuyện trước mắt liên kết thành một mạch suy nghĩ hợp lý. “Đúng thế, người bắn tên có thể đã biết bát tự của kẻ này vẫn chưa đến lúc chết, nên phải dùng Tam thi câu mệnh phù bức tử hãm, nhưng chỉ là có thể thôi, vì muốn đối phó với một người không rõ bát tự, lại nhất thiết phải lấy mạng y, cũng có thể dùng Tam thi câu mệnh phù; còn đối với người đã biết bát tự, có thể trực tiếp tìm ra kị thần trong mệnh của y, từ đó công vào mệnh số y.”

“Cô Kiều, kị thần là gì ạ?” An Long Nhi ngắt lời Lục Kiều Kiều.

“Ờ, hỏi hay lắm... số mệnh do ngũ hành cấu thành, sức mạnh có thể khiến ngũ hành cân bằng gọi là hỷ thần, khiến ngũ hành mất cân bằng thì gọi là kị thần... Nếu biết được bát tự của một người, nhân lúc ngũ hành của y mất cân bằng, lại mượn sức mạnh của kị thần huých

cho một cú, thì y chắc chắn tránh không khỏi số chết... ‘Hà tri kỳ nhân hung, kị thần triển chuyển công’ trong Hà tri chương chính là nói về điều này.”

Lời giải thích của Lục Kiều Kiều, An Long Nhi chỉ nghe thủng phân nửa, bấy giờ thẳng bệ mới thấy hối hận đã nhảy cóc danh mục sách Lục Kiều Kiều kê cho. Vì thích phong thủy, trên đường đi An Long Nhi chỉ chọn sách phong thủy để đọc, chưa từng giở qua Tam mệnh thông hội là sách nhập môn mệnh lý học.

“Thì ra là vậy... Kẻ này vẫn còn cách cứu sống ư? An Long Nhi hỏi.

“Không cứu được thì cô mày tốn công vác hãm lên xe làm gì, cái tên xấu xí này, không chết ngóm đi lại nghênh ngang giữa phố, chỉ tổ khiến bao nhiêu người chết khiếp.” Lục Kiều Kiều nói đầy tự tin.

“Là ai bắn tên giết hãm nhỉ?” An Long Nhi lăm bằm một mình.

Lục Kiều Kiều cũng đang đau đầu suy nghĩ vấn đề này: “Khi trúng tên, hãm đang kề dao vào cổ cô... Nếu thời điểm bắn tên không phải là ngẫu nhiên, thì người bắn tên có ý định cứu cô, nếu ba mũi tên này bắn ra không phải để cứu cô, thì tức là gã xấu xí này không còn giá trị lợi dụng nữa... Lẽ nào bọn họ không cần theo dõi cô nữa... Cô phát hiện mọi thứ

xung quanh mình đều rối tinh rối mù, càng vỡ lẽ ra nhiều, những việc không biết lại càng nhiều hơn.

“Thực ra chỉ là đổi một người theo dõi cô thôi mà, kẻ bắn tên nếu không phải tình cờ ngang qua cứu cô, thì còn khó phát hiện hơn cả kẻ không mặt này...” An Long Nhi nói.

Lục Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn An Long Nhi, thờ dãi đánh thượt một cái, cổ tếu táo: “Ài... đúng thế, ban nãy chúng ta chẳng thấy ai cả, mặt đối mặt như thế còn không thấy hãn bắn tên, đúng là kẻ sau còn lợi hại hơn kẻ trước. Có thể hãn đến thay cho tên xấu hoặc này cũng nên, hy vọng lần này là một anh chàng bánh trai... ha ha. Cô cười khan mấy tiếng, rồi lại ủ rũ cúi đầu.

An Long Nhi thấy Lục Kiều Kiều mệt mỏi như vậy, rất muốn giúp được cho cô, nhưng cũng biết với khả năng của mình hiện tại, mong muốn đó chỉ là hảo huyền. Thằng bé muốn an ủi Lục Kiều Kiều, nhưng lại không biết nên nói gì, chỉ đành đổi đề tài: “Cô Kiều, cô vừa nói Tam thi thần phải lúc nào mới có thể phát động? Không phải vừa trúng tên là đã bắt đầu câu mệnh ư?” “Có cách có thể lập tức phá tan toàn bộ ngũ hành của bát tự, tản hồn lấy mạng, nhưng đó là cấm thuật của Đạo gia, nếu tự tiện sử dụng mà không có nguyên nhân trọng đại, ắt bị trời phạt ác báo, cũng không phải thứ những kẻ tu vi tầm thường có thể làm được... Tam thi câu mệnh phù khơi dậy tà khí bên trong cơ thể con người, chứ không trực tiếp giết người, xét về phương pháp lẫn thiên đạo đều là thủ đoạn bất chính, người dùng thuật này sẽ không phải hao tổn quá nhiều nguyên thần, có điều phải rất chú trọng về thời gian.”

Lục Kiều Kiều có vẻ càng lúc càng chịu bỏ thời gian dạy An Long Nhi, có ý dẫn An Long Nhi nhập môn đạo thuật, rủ rỉ giảng giải cặn kẽ khác hẳn trước đây.

“Các phái Đạo gia bình thường đều cho rằng Tam thi thần sẽ phát tác vào ngày Canh Thân, mỗi khi đến ngày này, người tu đạo lại thức suốt đêm không ngủ chuyên tâm tĩnh tu trấn áp Tam thi thần, bậc tiên gia tu vi cao còn có thể tiêu diệt Tam thi thần trong cơ thể mình, cái này là nói ngoài thôi. Trên thực tế, đây chỉ là đạo học bình thường, có thể thông qua Tam

thi câu mệnh phù mà thức tỉnh Tam thi thần hòng giết người mỗi khi đến giờ Giáp Không.”

An Long Nhi hiện giờ đã học qua một số công phu huyền học cơ bản, đại khái biết được thế nào là giờ Giáp Không, thằng bé bấm đốt ngón tay tính toán một hồi, đoạn hỏi: “Hôm nay là ngày Kỷ Mùi, ngày mai là ngày Canh Thân, ngày mai là ngày Tam thi thần phát tác, tinh mơ giờ Tý và Sửu chính là giờ Giáp Không của ngày mai, người bắn tên tính chuẩn thật đấy!”

“Ừ, đây là một cách giết người rất khéo léo, cũng có thể ngày đặc biệt này khiến kẻ phóng ám tiễn nảy ra ý định ấy. Giờ là giờ Dậu, chỉ còn hai canh giờ nữa đến giờ Tý ngày mai... Nếu xe đi nhanh, chúng ta vẫn còn đủ thời gian cứu sống tên dị hợm này...” Lục Kiều Kiều không kìm được nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy xe ngựa đã chạy qua trấn sư Lữ, được nửa đường tới thôn Quan Tài.

“Cô Kiều...” An Long Nhi gọi Lục Kiều Kiều, “cô nhận cháu làm đồ đệ, dạy cháu đạo thuật đi, cháu muốn giúp cô.”

Lục Kiều Kiều quay đầu lại nhìn vẻ mặt thành khẩn của An Long Nhi, nhoen cười: “Mày muốn học đạo thuật là để giúp cô ư?”

An Long Nhi gật đầu, trả lời rõ ràng dứt khoát: “Vâng, bây giờ cháu quá vô dụng, cháu muốn mạnh mẽ hơn, để có thể giúp được cô.”

“Không chỉ mình mày vô dụng, tất cả chúng ta đều vô dụng, thực ra hôm nay chúng ta đã thua rất thảm... Chuyện này để sau hẵng nói.”

Lục Kiều Kiều mỉm cười quay lại phía cửa sổ, không nhìn An Long Nhi nữa.

Cô tin một điều, đã gọi là cầu học, thì phải do học sinh chủ động xin học trước tiên, mới có thể học một cách nghiêm túc khắc khổ, bằng không thầy giáo có tốn tâm huyết dạy dỗ thế nào cũng chỉ như dắt bò lên cây.

An Long Nhi cầu học như vậy, vẫn là chưa đủ.

Jack đánh xe ngựa lao đi trong màn đêm tới thôn Quan Tài, nơi đây vốn là một cái thôn nhỏ vô danh nhân khẩu thưa thớt, vì đầu thôn có một cửa tiệm quan tài, nên người địa phương lấy luôn tên ấy làm địa danh.

Thôn Quan Tài nằm giữa trập trùng núi đồi, bốn bề đều là núi rừng rậm rạp, đồi núi ở đây tuy không cao nhưng không có đường, xe ngựa muốn

vào thôn bắt buộc phải đi qua một con đường mòn.

Hỏi thăm vài người bản địa, lại vòng qua vài quả đồi, đến khi nhìn thấy cổng thôn Quan Tài, từ xa đã lập lòe mấy bó đuốc.

Jack thấy tình hình có vẻ kỳ quái, bèn cho xe chạy chậm lại, mấy bó đuốc kia cũng từ từ tiến về phía xe ngựa, Jack đánh xe, tay lăm lăm khẩu súng lục.

Mấy bó đuốc chuyển động tới phía trước xe ngựa, có tiếng người lớn giọng hỏi: “Phía trước

có phải xe của Lục tiểu thư hay không?”

Lục Kiều Kiều từ trong khoang xe thò cổ ra đáp: ‘ Tôi là Lục Kiều Kiều, thôn các vị có ai là Tứ ca không?’

Phía trước xe ngựa có bốn người đang đứng, người trung niên mặc áo dài đứng giữa, mặt để ba chòm râu dài, tay phải cầm một chiếc quạt giấy trắng cười híp mắt bước lên trước nói: “Tại hạ chính là Tứ ca, đã chờ Lục tiểu thư ở đây nhiều ngày rồi.” Nói đoạn chấp tay hành lễ, nhưng năm ngón tay trên bàn tay trái không duỗi thẳng mà ngón trỏ và ngón cái hơi cong lên. Cách chấp tay hành lễ này không giống với cách hành lễ chào hỏi bấy giờ, đây là một trong những ám hiệu của Hồng Môn, ba ngón tay trái tượng trưng cho tam sơn, năm ngón tay phải chụm thành quyền tượng trưng cho ngũ nhạc, cách hành lễ này tượng trưng huynh đệ trong các đường khẩu sơn đầu trong khắp thiên hạ đoàn kết nghĩa khí, gọi là “Tam sơn ngũ nhạc một nhà.”

Jack nhảy phắt xuống xe, kêu lên: “Mạnh gia sư!” Người trung niên vừa bước lên, chính là sư gia Mạnh Hiệt của tri huyện Thanh Thành, Hà đại nhân.

Lục Kiều Kiều cũng vội vàng xuống xe, chấp tay hành lễ “Tam sơn ngũ nhạc một nhà”: “Ra là Mạnh quân sư, đúng là chân nhân bất lộ tướng, Lục Kiều Kiều có mắt mà không thấy Thái Sơn rồi.”

Quân sư trong đường khẩu Hồng Môn còn được gọi là “quạt giấy trắng”, Mạnh Hiệt tay cầm quạt giữa đêm thu mát mẻ tuyệt đối không phải chỉ để làm vẻ, mà là ngầm ám thị cho Lục Kiều Kiều về địa vị của mình trong Hồng Môn.

“Mạnh Hiệt đã đợi ở đây bốn ngày, thật không ngờ Lục tiểu thư còn dùng dằng trên đường lâu như vậy, đi đường thuận lợi cả chứ?” Mạnh Hiệt khách khí hỏi han. Lục Kiều Kiều thấy các huynh đệ Hồng Môn đều có mặt thì lập tức lấy lại tinh thần: “Mạnh sư gia xin hãy cứu mạng, bên chúng tôi xảy ra chuyện rồi, tôi cần phải cứu một người, mau giúp tôi chuẩn bị!”

“ô? Có chuyện này sao? Được, tiểu thư cần gì xin cứ nói, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức đáp ứng. Mạnh Hiệt mau mắn nhận lời.

Thế là bọn Lục Kiều Kiều lập tức đánh xe vào thôn, tới ngôi nhà đã được Mạnh Hiệt sắp đặt sẵn, kêu thêm mấy người đàn ông khiêng kẻ không mặt bấy giờ đã chẳng khác nào xác chết vào khoảnh sân trong nhà.

Lục Kiều Kiều nói với Mạnh sư gia: “Kẻ này là do thám của triều đình, bám theo chúng tôi suốt đường đi, bị chúng tôi mai phục bắt về. Có điều trong lúc giằng co, hắn bị trúng ám tiễn của chúng tôi, giờ hôn mê rồi, tôi muốn mau chóng cứu sống hắn để tra hỏi.”

Mạnh gia sư nói: “Thật không ngờ Lục tiểu thư trí dũng song toàn, quả là bậc hào kiệt trong đám quần hồng, khiến người ta kính phục... Không biết chúng tôi có thể giúp gì được tiểu thư?”

“Một cái chum sành lớn có thể ngâm người, bên trong đổ nước đầy phân nửa, kiếm một sọt xương bồ bỏ vào đun sôi, ngoài ra kiếm cho tôi một hộp kim ba tấc dùng trong châm cứu.

Những thứ khác tôi sẽ tự chuẩn bị.” Lục Kiều Kiều rành mạch nêu yêu cầu.

Mạnh Hiệt nghĩ một thoáng: “Kim châm cứu chắc chắn là có, xương bồ là cây thuốc thường dùng, tới tiệm dược liệu lấy là được, chum nước lớn cũng có, muốn đun một chum nước lớn như vậy... chi bằng làm trong bếp có được không?” Lục Kiều Kiều nói: “Được, giờ phải lập tức bắt tay vào chuẩn bị, giờ Tý nửa đêm phải đun sôi nước, tôi sợ không kịp mất.” Nói đoạn cô đi ra giữa sân bảo An Long Nhi cắt hết quần áo của người không mặt, lột trần hắn vứt dưới đất. Lại dùng vải bọc mặt hắn lại, chỉ để lộ mắt và mũi. Làm vậy không liên quan gì đến việc chữa trị, chỉ là bản mặt này quá khó coi, Lục Kiều Kiều không muốn bản thân bị thiệt thòi.

Mọi thứ đều đã chuẩn bị xong xuôi, Lục Kiều Kiều kêu An Long Nhi dùng dây thừng thật chắc trói người không mặt vào tư thế ngồi xếp bằng, hai tay bẻ quặt ra sau lưng. Vì kẻ này võ công cao cường lại còn biết thuật Ngũ hành độn hình, trong chum nước này vừa có nước vừa có lửa, nếu hắn chơi trò Thủy Hỏa độn thì thật không biết phải tới đâu bắt người.

Người không mặt vẫn đang hôn mê, chum nước đun xương bồ kê trên bếp đun, miệng chum cách mặt đất chừng bảy thước. Chum nước to như vậy muốn đun sôi sùng sục phải mất rất nhiều thời gian, Mạnh Hiệt kiểm mấy người to cao dùng thêm củi quặt gió, sau nửa canh giờ, mặt nước cuối cùng cũng sôi tăm.

Lục Kiều Kiều sai người mắc một sợi thừng to tướng trên thanh ngang phía trên chum nước, treo người không mặt lên đấy.

Gian bếp chỉ rộng hai trượng vuông, vừa qua một trận thổi lửa đun nước, khí nóng bốc lên dày đặc, giờ lại thêm một đám đàn ông to cao chen chúc giúp việc, nóng đến nỗi ai nấy lưng ướt đầm mồ hôi. Mạnh Hiệt đã từng chứng kiến Lục Kiều Kiều ở quán trọ Thanh Thành liên tiếp cứu sống hơn ba chục mạng người đêm Trung thu, lần này cũng chen vào bếp hóng chuyện, cây quặt giấy trên tay xem như đã có chỗ dùng đến.

Lục Kiều Kiều kiểm một cái thang, dựng vào vách bếp, tay cầm một cây kim dài treo thang lên tới bảy thước cao ngang miệng chum. Chum nước ở ngay trước mặt cô, người không mặt được treo phía trên, bên dưới có bốn người đàn ông khỏe mạnh đợi cô hô một tiếng là vớt người vào chum nước.

Lục Kiều Kiều nhìn nước trong chum dần dần sôi sục, mùi xương bồ cũng bắt đầu lan tỏa, tính thời gian đã tới canh ba, chính thức bước sang ngày Canh Thân, liền hét lớn một tiếng “thả”, bốn người phía dưới “hầy dô” một tiếng buông tay để sợi thừng tuột xuống dưới, người không mặt ngồi xếp bằng chầm chậm rơi vào chum nước. Khi nước trong chum đã dâng đến eo, hắn ta đột nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Nước trong chum tuy vẫn chưa sôi hoàn toàn, nhưng cũng đạt đến nhiệt độ người thường không thể chịu đựng được, nếu như cho cả người vào

trong chum, còn có tôi thể làm phỏng chết hoặc lược chín người.

Lục Kiều Kiều đợi hăn hết xong khép miệng lại, mới dùng kim châm vào huyết Quỷ Cung phía trên miệng hăn. Đây là huyết vị nằm giữa hai lỗ mũi, trên huyết Nhân Trung ba phân, dùng để cứu người hôn mê hiệu quả nhất. Đây cũng là huyết đau nổi tiếng trong ba trăm sáu mươi huyết vị trên cơ thể con người, dùng kim châm vào, cảm giác sẽ vô cùng đau đớn, nếu đâm kim trong lúc thần trí tỉnh táo, chẳng khác nào bắt người ta chịu cực hình.

Vì người không mặt không có mũi, Lục Kiều Kiều chỉ ước chừng vị trí rồi đâm kim, cũng không biết có đâm trúng hay không, kim vừa cắm vào khuôn mặt đã được bọc kín vải ấy, hăn lại hét lên một tiếng, mở trừng đôi mắt.

Hăn vừa mở mắt liền thấy ngay Lục Kiều Kiều, ánh mắt có vẻ vui mừng, miệng ú ớ mấy tiếng định nói gì đó.

Lục Kiều Kiều cao giọng bảo hăn: “Này! Lưng ngươi trúng Tam thi câu mệnh tiền, giờ đã vào ngày Canh Thân, ngươi sắp chết rồi đấy!”

Mắt người không mặt bỗng chốc trợn to, rồi lại lập tức khép vào lịm đi.

“Kéo lên, mau mau! Chín đến nơi rồi... Mau kéo lên!” Lục Kiều Kiều tức tốc thúc giục mấy gã trai tráng phía dưới kéo thùng lên.

Thì ra cách giết người lợi dụng Tam thi thần này hết sức đặc biệt, tà khí của Tam thi thần chỉ có thể phát tác chí mạng vào lúc người ta đang ngủ hoặc thần trí không tỉnh táo. Tam thi thần ép từ trong ra ngoài cơ thể, nội tạng của người cũng sẽ bị phá hoại từ trong ra ngoài, tinh khí nguyên thần bị nhai nuốt từng chút một, đến khi Tam

thi thần thoát ra ngoài cơ thể, cũng là lúc người mất mạng. Tam thi câu mệnh phù mà người không mặt trúng phải, một mặt đánh thức Tam thi thần, một mặt cũng mê hoặc tâm trí khiến hăn rơi vào trạng thái mê man, Tam thi thần được thức tỉnh đúng ngày phát tác lại gặp một nguyên thần hôn mê bất tỉnh, đương nhiên sức sát thương càng mạnh.

Trong quá trình tu đạo của đạo sĩ, khi luyện ra nguyên thần của mình, đồng thời cũng khiến Tam thi thần mạnh mẽ hơn người thường, mỗi khi đến ngày này, họ đều cả ngày không ngủ, giữ cho nguyên thần được tỉnh

táo, như vậy mới có thể trấn áp được Tam thi thần, ngày hôm ấy được gọi là ngày “thủ Canh Thân.”

Người không mặt có thể sử dụng thuật Ngũ hành độn hình, chắc chắn là người biết đạo thuật, vừa nghe thấy Lục Kiều Kiều bảo mình đã trúng phải Tam thi câu mệnh phù, lập tức hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần hãn có thể đảm bảo tinh táo trong hai canh giờ này thì có thể sống sót, nhưng nếu ngủ thiếp đi hoặc hôn mê trong khoảng thời gian này, hãn chết là cái chắc.

Hiện giờ hãn vốn không thể khống chế nổi thần trí của mình, muốn giữ mạng chỉ có thể nhờ Lục Kiều Kiều giữ cho hãn được tỉnh táo.

Lục Kiều Kiều đợi chân người không mặt lạnh đi một lúc, lại kêu người thả dây thừng cho hãn trầm nước nóng. Cô cũng làm y như cũ, trèo lên thang vườn cánh tay, châm kim vào huyết Quỷ Cung của người không mặt, lần này còn thuận tay đâm sâu hơn, khiến người không mặt kêu thảm một tiếng, lại mở trừng mắt.

“Người chỉ sống được hai canh giờ nữa thôi, ta chưa chắc đã giữ được người tỉnh táo lâu thế đâu, người cứ thiếp đi suốt... hi hi...” Lục Kiều Kiều cười cợt nói.

“Người muốn làm gì...” Người không mặt cô' mở to mắt hỏi Lục Kiều Kiều.

“Ta muốn hỏi người một vài chuyện, người không muốn trả lời thì cứ việc ngủ tiếp.” Lục Kiều Kiều khách khí trưng cầu ý kiến người không mặt.

“Nóng quá... Mau kéo ta lên...” Người không mặt nhìn quanh, nhận ra mình đang ở trong một gian bếp, còn bị treo như con cá sống trên nồi nước luộc, mới biết tình hình của mình gay go thế nào, cứ bị luộc tiếp thế này, y còn chưa chết vì Tam thi thần thì đã bị luộc chín rồi.

Lục Kiều Kiều hất tay ra hiệu cho mấy người bên dưới kéo thừng, đoạn nói: “Ta đang cứu tên yêu quái gớm ghiếc nhà người đấy! Đây là nước xương bồ có tác dụng giải độc cầm máu, giúp người trấn áp Tam thi thần, cũng có thể luộc chín người... Nếu người không thích ta có thể đặt người xuống đất, được không nào?”

“Đừng... người hỏi đi... ta nói...” Người không mặt vừa nói xong đã lại lịm đi.

“Lại nữa, thả!” Lục Kiều Kiều đợi người không mặt chìm ngập trong chum nước sôi, mới lại đâm một cây kim nữa vào huyết Quỷ Cung của hắn, ba cây kim lừng lay trên miệng y, không biết đau đến mức nào. Người không mặt lại mở mắt, trong ánh mắt mừng rỡ ngập đầy cả đau đớn.

“Ai sai người đi theo ta?” Đây là vấn đề Lục Kiều

Kiều quan tâm nhất, người không mặt chỉ là một con tốt, có giết hắn mười lần cũng chẳng giải quyết được việc gì.

Người không mặt nhăn nhó đau đớn, hắn chậm chậm lắc đầu, tỏ ý không thể nói.

“Sau lưng người vẫn còn cắm ba mũi tên Câu mệnh đấy, người ta đã muốn hạ thủ giết người rồi! Hôm nay người còn sống bước ra khỏi cái cửa này, ngày mai cũng vẫn có người tiếp tục truy sát người, người nói ra có thể ta còn giúp được người, bằng không, người đã chẳng còn tác dụng gì với bọn họ nữa, cũng chẳng còn tác dụng gì với ta nữa... Các anh em, kéo hắn lên!” Bốn gã đàn ông lại kéo người không mặt lên khỏi chum nước sôi, cơn đau kích thích của nước nóng vừa dịu đi, người không mặt lập tức cảm thấy mê man muốn ngủ. Nhưng lời của Lục Kiều Kiều có vẻ đã có tác dụng với hắn, hắn vừa chậm chạp khép mắt, vừa uể oải gật đầu. Thấy người không mặt gật đầu, Lục Kiều Kiều lập tức cắm thêm một mũi kim nữa vào huyết Quỷ Cung của hắn, đợi hắn tỉnh lại tiếp tục truy hỏi: “Ai sai người đi theo ta?”

Người không mặt thoi thóp hơi tàn, mở mắt đáp: Phủ Quốc sư.”

“Người còn nói dối!” Lục Kiều Kiều cắm phập mũi tên thứ năm vào huyết Quỷ Cung, khiến người không mặt kêu lên một tiếng thảm thiết. Lục Kiều Kiều hét: “Triều đình lục bộ Lễ, Binh, Hình, Công, sử, Hộ, không đâu có phủ Quốc sư, nói! Rốt cuộc là ai?”

Quốc sư triều Thanh là một tước hiệu, người có cống hiến trên các phương diện triều chính văn

hóa và tôn giáo, đều có thể được Thánh thượng đương triều phong làm Quốc sư. Nơi ở của mỗi Quốc sư thụ phong đều có thể gọi là phủ Quốc

sư, nhưng một tổ chức gọi là phủ Quốc sư thì tuyệt đối không thể. Lục Kiều Kiều xuất thân gia đình thư hương, còn có một người anh trai làm quan triều đình, nên vô cùng am hiểu các chức quan trong triều, vừa nghe đã phát hiện ra câu trả lời của người không mặt có vấn đề.

Người không mặt bị Lục Kiều Kiều đâm kim đau buốt cả óc, nhưng trong lòng hẳn hiểu rõ, nếu không chịu cơn đau này, sẽ không thể giữ được tỉnh táo chống chọi qua hai canh giờ lê thê. cảm giác từ huyết Quỷ Cung lan đi khắp toàn thân, cộng thêm chum sành đun nước sôi không ngừng bốc khí nóng nghi ngút, khiến từng lỗ chân lông khắp người hẳn đều nở to mồ hôi đổ ra như tắm, hẳn thở hồng hộc nói: “Người... không biết... phủ Quốc sư là một tổ chức bí mật, do triều đình trực tiếp quản lý, không thuộc lục bộ... hơn nữa còn có quyền điều động lục bộ...” Lục Kiều Kiều thấy người không mặt chịu nói, dù thật hay giả cũng muốn nghe tiếp trước đã, bèn nhổ năm cây kim đang cắm trên miệng hẳn ra, lần lượt cắm vào hai huyết Thái Dương trái phải, Bách Hội trên đỉnh đầu và Ấn Đường giữa chân mày, người không mặt lập tức thấy tỉnh táo hơn nhiều, lại giảm hẳn đau đớn.

Tam thi thần phát tác từ trong ra ngoài, tà khí bắt buộc phải xuyên qua ba mươi sáu đại huyết, Lục Kiều Kiều phong kín đại huyết trên đầu hẳn ta, có tác dụng áp chế tà khí tam thi ẩn trong huyết thượng Đan Điền.

Lục Kiều Kiều cắm cây kim cuối cùng vào huyết trung Đan Điền ở giữa lồng ngực, tay không ngừng vê kim, làm vậy có thể duy trì sự kích thích tinh thần đối với người không mặt, cũng là một uy hiếp đối với hẳn ta, chỉ cần Lục Kiều Kiều đâm sâu hơn, người không mặt sẽ chết ngay lập tức.

Cô hỏi người không mặt: “Người là người của phủ Quốc sư?”

“Không, sư phụ ta là Đại diện pháp trong Đạo Lục ty..”

Lục Kiều Kiều bật cười: “Ha ha, chẳng trách, sư phụ ngươi còn là quan lục phẩm cơ đấy... ông ta tên là gì? Sao lại phái ngươi đi làm chuyện này?” “Sư phụ ta là Liễu Tinh Nam của Toàn Chân phái, sau khi được phủ Quốc sư điều động, người cử ta theo dõi ngươi... nói ngươi là phản tặc triều đình cần phải giám sát...”

“Nói ta là phản tặc? Ha ha ha...” Lục Kiều Kiều vốn định nói "Triều đình coi trọng ta quá" vân vân, lập tức ngừng cười, nói: “Tinh mắt đấy, bà cô người đây phản Thanh phục Minh đấy!” đoạn đứng trên thang thò chân đạp vào chân người không mặt.

“Tên thối tha, theo dõi ta bao lâu rồi? Nói!” Lục Kiều Kiều hùng hổ hét hỏi.

"Hai năm..." Người không mặt lại bắt đầu buồn ngủ, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

"Hai năm?!" Lục Kiều Kiều kinh ngạc há hốc mồm.

Theo dõi hai năm rồi tức là sao, tức là từ lúc cô coi bói trên hoa đình, hò hẹn với mấy chàng công tử, mặc cả mua thuốc phiện... thậm chí khi tắm giặt ngủ nghỉ, tên yêu quái xấu xí này đều bám theo sau lưng, âm thầm rình trộm! Thật là đáng sợ.

Lục Kiều Kiều bỗng đứng nổi giận, nắm kim trong tay đâm chỉ chít lên ngực hắn, hét lớn: “ Theo ta lâu như thế đã nhìn trộm ta tắm chưa?!”

“Á!” Người không mặt kêu thảm một tiếng xong cũng hét lớn: “Ta chưa bao giờ nhìn người tắm!” “Chưa bao giờ? Ai mà tin người! Để xem ta có đâm chết người không!” Kiều Kiều mắt tóe lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi hết nhổ lại cắm năm kim vào ngực hắn ta, cứ thế mấy lần, trong phòng bếp vang vọng tiếng kêu thảm như giết lợn.

Đám đàn ông đứng dưới đất, nhìn Lục Kiều Kiều trên thang vô tình giày vò người không mặt, chỉ vì hắn ta có thể đã nhìn trộm cô tắm, lòng ngực hình như cũng thấy nhói nhói. Riêng Jack còn bất giác sờ lên ngực mình.

Lục Kiều Kiều trèo từ thang xuống, Jack đã chuẩn bị sẵn khăn bông, đưa ngay cho Lục Kiều Kiều. Cô thở hồng hộc lau mồ hôi trên đầu, hung dữ nói: “Đi! Tức chết mất, dám theo ta hai năm trời!”

An Long Nhi bưng một cốc trà đến cho Lục Kiều Kiều, cô uống cạn một hơi, đoạn bảo bốn người đang kéo thùng: “Thả hắn ta xuống ngâm thêm ba đợt nữa, bên dưới cho thêm củi.” Dặn dò xong, cô bước ra ngoài sân hút thuốc, từ trong gian bếp vẫn không ngừng vọng ra tiếng kêu như mổ lợn.

Jack và An Long Nhi cũng theo ra sân, Jack nói với Lục Kiều Kiều:

“Kiều Kiều, thoải mái một

chút, hãy hỏi những vấn đề quan trọng...”

Lục Kiều Kiều tay cầm tẩu thuốc, ngẩng đầu nhìn Jack, chau mày:

“Đúng, phải hỏi hẳn xem vì sao nhất quyết phải giết anh, khi đó hẳn còn uy hiếp tôi bắn chết anh nữa, trong mắt hẳn, anh còn phản Thanh phục Minh hơn cả tôi!” Jack nói: “Triều đình vẫn luôn lá mặt lá trái với người Tây làm ăn tại Trung Quốc, tôi có nghe tại lãnh sự quán rất nhiều vụ người Tây bị dân chúng giết chết, đều là do triều đình ngầm ngầm cho phép cả, hẳn muốn giết tôi cũng không lạ.” Lục Kiều Kiều bật cười ha hả: “Anh vẫn nghĩ rằng mình đáng nhiều tiền lắm đấy à?”

“Cô Kiều, hỏi hẳn về chuyện Điều hồn phù xem, không thì bắt được một tên lại mọc ra một tên, cũng uống công.” An Long Nhi cũng có vấn đề quan tâm riêng, thằng bé rất muốn học được cách suy luận giống Lục Kiều Kiều.

“Nghe thấy chưa, hỏi thế mới là hỏi chứ.” Lục Kiều Kiều buông cho Jack một câu, lại quay trở vào gian bếp.

Jack xòe ngửa hai bàn tay hỏi An Long Nhi: “Sao cơ? Anh nói gì sai à?”

Lục Kiều Kiều lại trèo lên thang, nước trong chum sành vẫn đang bốc hơi nóng ngùn ngụt, toàn thân người không mặt đỏ như tôm luộc, treo trên chum sành nhỏ nước tong tỏng, hẳn thấy Lục Kiều Kiều lại xuất hiện trước mặt, ánh mắt lóe lên tia hy vọng.

Lục Kiều Kiều nhổ năm kim nóng bỏng tay cầm trước ngực người không mặt, tiếp tục tra hỏi: “Tên, hiệu là gì? cấp quan mấy phẩm?”

“Ta... tên Tôn Tham, hiệu Tồn Chân... Ta là Chí

Nghĩa của Đạo Lục ty, chỉ là Tòng bát phẩm[1]...”

[1] Cấp thứ mười sáu trong mười tám bậc cửu phẩm phân cấp quan lại xã hội phong kiến.

“Tòng bát phẩm đã là không nhỏ rồi, Tôn Tồn Chân đại nhân, tên cũng thật giống người, có điều khuôn mặt sao lại thành ra thế này?” Lục Kiều Kiều không tránh khỏi bản tính hiếu kỳ của đàn bà con gái, vốn dĩ định hỏi việc lớn, nhưng cứ nói đến chuyện cá nhân lại thành ra tán chuyện.

“Sinh ra đã vậy rồi... thế nên từ nhỏ đã bị cha mẹ vứt trong rừng, là sư phụ nhặt ta về nuôi dưỡng...” Người không mặt tên Tôn Tồn Chân nhắc lại chuyện quá khứ của mình, ánh mắt có vài phần xa xăm.

“Không nói mấy chuyện này nữa, trông người thương tâm quá, người đi theo ta hai năm đã làm những việc gì?” Sau khi làm dịu không khí cuộc tra hỏi, Lục Kiều Kiều quay lại chủ đề chính.

“Ta chỉ trực sẵn cạnh người, người đi đâu thì ta theo đấy, hằng ngày viết lại lộ trình hoạt động, dăm ba bữa gửi mật báo một lần là được.” “Không cần nghe lén ta nói những gì?” Lục Kiều Kiều muốn biết rõ mức độ theo dõi.

“Không cần, ta chỉ cần biết người ở đâu, những việc khác không cần để tâm...” Tôn Tồn Chân mấp máy miệng, dường như có lời muốn nói nhưng lại thôi.

“Muốn nói gì? Nói đi.” Lục Kiều Kiều rất nhạy cảm phát hiện ra hành động nhỏ này.

“Ta không đột nhập vào nhà người, ta không nhìn trộm người... cái đó...” Tôn Tồn Chân có vẻ cũng rất cố chấp về chuyện kia, không thanh minh không chịu được.

Lục Kiều Kiều không muốn hấn cứ nhắc mãi đến chuyện ấy, vờ như không nghe thấy, tiếp tục hỏi: “Người biết dùng Diêm vương điều hồn chú ư?”

Biết dùng Điều hồn chú và nắm giữ kim Điều hồn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. An Long Nhi cũng giữ kim Điều hồn của Lý Tiểu Văn, nhưng thằng bé hoàn toàn không hiểu cách làm ra cũng như sử dụng nó. “Phái Toàn Chân chú trọng tu luyện nội đan, sư phụ trước giờ không hề dạy mấy thứ này, kim Điều hồn là sư phụ đưa cho ta khi sai ta theo dõi người, còn dặn dò ta không được làm mất...”

“Giờ kim đang ở đâu?” Lục Kiều Kiều hỏi.

“Cài trên áo... bị các người lột ra rồi.”

“Bùa thì sao?” Lục Kiều Kiều rất quan tâm đến lá bùa Điều hồn viết bát tự của cô, thông qua lá bùa đó có thể mở thiên nhãn của người ta, trông thấy những thứ cô trông thấy, đây là cách theo dõi chí mạng nhất.

“Bùa nào? sư phụ chỉ đưa ta một cây kim...” Tôn Tồn Chân ngơ ngác.

Lục Kiều Kiều nghĩ ngợi, rất có thể Tôn Tồn Chân nói thật, quần áo của hắn đều bị lột sạch, nếu có thì đã tìm ra từ lâu rồi.

“Ban này khi Jack nổ súng người có thể bỏ chạy, vì sao còn lên núi đuổi theo xe ngựa của ta, lại bắt Lý Tiểu Văn làm con tin nữa?” Đây là vấn đề Lục Kiều Kiều thấy khó hiểu nhất.

“Ta... ta...” Tôn Tồn Chân vẻ như có bí mật không thể nói cho người khác biết, “ta sợ các người phát hiện ra rồi phá kim Điều hồn của ta, ta quay về không biết báo cáo ra sao...”

“Nếu người bỏ chạy, rồi đổi một người khác đi theo dõi tiếp là được, người sẽ không phải chịu trách nhiệm gì cả...” Lục Kiều Kiều nhìn xoáy vào mắt Tôn Tồn Chân: “Nhưng người biết rõ thứ người phải đổi mặt là hai khẩu súng Tây đến triều đình cũng không có, vậy mà vẫn định cầm một cây gậy liễu mạng giết bọn ta... hừ hừ... đây không phải là mệnh lệnh của Liễu đạo trưởng chứ?”

“Ta... ta không muốn giết người!” Tôn Tồn Chân vội vàng biện bạch.

“Người dùng dao kề vào cổ ta.” Lục Kiều Kiều ấn cây kim dài trong tay vào giữa hai mắt Tôn Tồn Chân, nhíu mày xem hắn nói dối.

“Ta không muốn giết người... ta chỉ muốn giết những người còn lại...”

Lời Tôn Tồn Chân nói khiến Jack và An Long Nhi đều sửng sốt, Jack đứng dưới đất chống nạnh ngẩng đầu lớn tiếng hỏi: “Giết ta thì có lợi gì, người cũng có báo cáo được gì đâu?”

“Nói!” Lục Kiều Kiều lại ấn sâu cây kim.

Hơi thở của Tôn Tồn Chân càng lúc càng yếu, tinh thần hắn đã tê liệt vì vừa này Lục Kiều Kiều châm kim vào một loạt các huyệt vị, một khi hắn thiếp đi, sẽ chẳng còn cách cái chết bao xa. Lục Kiều Kiều nhanh chóng nhổ mấy cây kim vừa cắm trên người hắn ra, gọi với xuống dưới đất:

“Mau thả thùng!”

Tôn Tồn Chân lại bị nhúng vào chum nước thuốc đang sôi sùng sục, cảm giác đau dữ dội khiến hắn mơ màng mở mắt, ngũ quan trên mặt và thân dưới cùng ba mươi sáu đại huyệt khắp cơ thể, đều có một làn khí đục màu vàng sậm từ từ bốc lên. Lục Kiều Kiều biết Tam thi thần đã tới thời điểm phát tác cuối cùng, đang công kích từ các đại huyệt toàn thân ra ngoài, cách dùng nước xương bồ ngấm từ ngoài vào trong đôi kháng tỏ ra quá kém hiệu quả.

“Lại kéo lên!” Lục Kiêu Kiêu kêu người kéo Tôn Tồn Chân lên, còn mình kê thang nép sát mép chum, châm kim vào toàn bộ ba mươi sáu đại huyết trên người Tôn Tồn Chân.

Tôn Tồn Chân bị cầm như con nhím cuối cùng lại mở mắt lần nữa, hắc nói với Lục Kiêu Kiêu, vẻ cực kỳ đau đớn: “Cả sư phụ cũng muốn ta chết rồi... Người không cứu được ta thì bỏ đi thôi... Nếu người cứu được ta... Ta rất vui...” Nói đoạn ứa nước mắt.

Lục Kiêu Kiêu bận bịu đến nỗi toàn thân ướt đẫm mồ hôi là để hắc tỉnh dậy trả lời câu hỏi, hoàn toàn không để ý đến Tôn Tồn Chân nói những gì, vừa thấy hắc lại có thể nói chuyện, liền hỏi ngay: “Vì sao phải giết người! Mau nói!” “Giết những người khác, thì sẽ không có ai biết chuyện ta theo người bị bại lộ, sẽ không phải đối người!” Tôn Tồn Chân trả lời rất to, dọa Lục Kiêu Kiêu giật nảy mình.

“Không đối người thì sao? Cứ để người đi theo ta mãi thế làm gì?” Nghe hắc trả lời, Lục Kiêu Kiêu lại càng thêm mơ hồ, ngờ ngàng hỏi.

“Ta... ta... ta... ta...” Tôn Tồn Chân mở to mắt nhìn Lục Kiêu Kiêu, nét mặt cổ quái mà đáng sợ. “Người... muốn làm gì?” Lục Kiêu Kiêu hơi mất tự nhiên, đứng trên thang ngả người về phía sau, cố cách xa Tôn Tồn Chân một chút.

“Ta... Ta muốn mãi được đi theo người!”

Câu trả lời của Tôn Tồn Chân làm Lục Kiêu Kiêu dờ dẩn cả người ra, ngây dại nhìn đôi mắt đang nhỏ lệ của hắc, bỗng chốc “úi cha” một tiếng ngã nhào xuống thang.

Jack nẩy giờ vẫn đứng dưới thang, vừa may đỡ được Lục Kiêu Kiêu. Anh đặt Kiêu Kiêu xuống đất, tự mình xông lên thang tát bốp vào mặt Tôn Tồn Chân: “Tên quỷ tha ma bắt nhà người, người muốn mãi đi theo Kiêu Kiêu thì giết sạch bọn ta sao!” Nói xong lại vả cho hắc thêm mấy cái nữa. Nhưng Tôn Tồn Chân không hề kêu đau, hắc dường như đã không còn cảm giác đau đớn nữa, chỉ nhắm chặt mắt, ba mươi sáu cây kim trên người rung dữ dội.

“Anh mau xuống đi, nguy hiểm lắm!” Lục Kiêu Kiêu đứng phía dưới nôn nóng gọi Jack.

Jack thấy từ trên người Tôn Tồn Chân chui ra vô số những con giòi vàng, giòi trên mặt thậm chí còn chui cả qua lớp vải bọc, đầu mỗi con to bằng hạt ngũ cốc, lúc nhúc ngoi ra từ ba mươi sáu huyết vị trên khắp người hắn.

Ba luồng tà khí tiên thiên được gọi là Tam thi thần này trong kinh điển đạo giáo mô tả có hình dạng như con giòi, cho nên cũng có một tên gọi khác là Trùng tam thi, lúc này đã tới giờ Sửu, Trùng tam thi xuất hiện ngoài da, công cuộc trấn áp tà khí Tam thi thần cũng đã tới cửa ải cuối cùng.

Jack chưa từng trông thấy cảnh tượng đáng sợ thế này bao giờ, người vẫn còn đang trên thang, đầu đã rớt xuống, quay người trượt xuống đất không dám lại gần nữa.

Lục Kiều Kiều hậm hực nói: “Phủ Quốc sư muôn hắn ta chết, ta cứ không cho đấy, xem phủ Quốc sư có thể làm gì... Nếu để hắn sống, phủ Quốc sư vẫn phải phái người đi truy sát hắn kia, hừ.” Miệng nói, tay Lục Kiều Kiều đã vẽ ra ba đạo bùa Thổ linh, bước lại gần cái bếp, lần lượt dán lên ba góc đối bên ngoài chum sành. Cuối cùng, cô nhanh nhẹn trèo lên thang lần nữa.

Cô thấy Tôn Tồn Chân đã hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, mấy cây kim cắm trên người hắn càng lúc càng rung lên dữ dội, ngay ba mũi tên đen cắm sau lưng cũng bắt đầu rung lắc. Toàn thân hắn từ từ phả ra khí đục màu vàng, ba trăm sáu mươi huyết vị đều có giòi màu vàng lúc nhúc bò ra, cảnh tượng cực kỳ rùng rợn.

Cô lớn giọng kêu đám người đàn ông bên dưới: “ Buông hết thùng ra, vứt hắn ta xuống đáy chum!” Tôn Tồn Chân vừa trầm mình xuống, nước trong chum đang sôi ồng ọc liền như bị dội thêm nước lạnh, lạnh hẳn đi, chỉ có vài bong bóng khí chốc chốc lại sủi lên “póc” một tiếng. Thực ra không phải vì nhiệt độ nước hạ nhanh, mà là do tà khí của Tam thi thần gặp phải nước xương bồ giải độc, khiến nước biến thành một thứ cao thuốc đặc quánh.

Lục Kiều Kiều trông thấy nước đã đặc thành cao, biết Tam thi thần sắp bùng phát trong cơ thể Tôn Tồn Chân, giờ đây là thời khắc sinh tử cuối

cùng, liền gọi người phía dưới: “Mau đóng nắp chum lại, có nắp chum không?”

Mấy người đàn ông bên dưới đáp: “Không có, làm gì có cái nắp nào to thế, dùng thứ khác được

không?”

“Tháo cánh cửa xuống, mau tháo hai cánh cửa kia xuống cho tôi!” Lục Kiều Kiều trong cái khó ló cái khôn lập tức ứng biến.

Mọi người vội vàng tháo luôn cửa gian bếp, chột bên trong chum sành vang lên tiếng “lách tách” nặng nề, thì ra tà khí của Tam thi thần đã bắt đầu ép bật ba mươi sáu cây kim cắm trên người Tôn Tồn Chân ra, bắn vào thành chum.

Tiếng “lách tách” mau chóng biến mất, sau đó từ trong chum sành lại truyền ra một tiếng va đập mạnh, đây là âm thanh ba cây tên Câu mệnh sau lưng Tôn Tồn Chân bị Tam thi thần đồng thời ép bật ra.

Cánh cửa được chuyển tới tay Lục Kiều Kiều, cô lập tức lấy hai cánh cửa đập kín miệng chum, bản thân đứng trên đỉnh, hai chân tách ra đứng vững trên hai mép chum sành, hai tay chấp thành kiếm quyết chỉ thẳng lên trời, hét lớn một tiếng: “Thái Sơn thạch cản đường tại thử tà thần hát thối cấp cấp như luật lệnh!” Sau đó kiếm quyết chĩa xuống giữa hai tấm cửa. Chỉ phong vừa chạm tới, làn sương vàng vừa len ra qua kẽ hở tấm cửa tức khắc rút lại vào trong, Lục Kiều Kiều vội rút từ sau lưng ra một lá bùa, viết lên một đạo bùa Thái sơn thạch cản đường trấn tà, dính lên cánh cửa.

Lục Kiều Kiều trèo xuống, bảo mọi người dập lửa trong bếp, bắt đầu dùng nước lạnh rót từ từ vào chum.

Nói đoạn cô bước ra sân, căng thẳng nhìn vị trí chòm sao Bắc Đẩu, Jack mang khăn bông ra theo, hỏi cô: “Kiều Kiều, em không sao chứ?”

“Không sao.” Lục Kiều Kiều chau mày nhìn bầu không phía Bắc.

“Ngắm sao à?” Jack có chút hiếu kỳ.

“Xem giờ... Lúc này trời không có trăng, phải nhìn sao Bắc Đẩu để tính giờ, tên gớm ghiếc kia phải ngâm tới giờ Dần mới có thể thả ra.” Lục Kiều Kiều nôn nóng lấy trong người ra cái la bàn, đo góc độ của chòm sao Bắc Đẩu.

Jack tò mò ngó đầu lại: “Thứ này còn có thể xem giờ hả, kỳ diệu thật đấy, nhưng tôi có một cái đồng hồ bỏ túi đây... em có muốn xem không?” Nói đoạn móc từ trong túi quần ra một chiếc đồng hồ quả quýt vàng bóng, ấn nút mở nắp ra, kim giờ đang chỉ ba giờ, đây là thời điểm kết thúc giờ Sửu, bắt đầu giờ Dần.

Lục Kiều Kiều vừa trông thấy chiếc đồng hồ quả quýt mạ vàng sáng bóng liền nhìn chăm chú không rời, thầm nghĩ cái thứ này hay thật, không thể không lấy về tay. Cô một tay chụp lấy cái đồng hồ, một tay kia gỡ dây móc trên thắt lưng quần Jack, nói giọng trách cứ: “Sao anh không lấy ra sớm, đang cấp bách thế này, cho tôi mượn dùng tạm đã...” Nói đoạn giấu ngay cái đồng hồ đi, quay người trở vào gian bếp kêu mọi người kéo Tôn Tồn Chân ra khỏi chum nước.

Tôn Tồn Chân được kéo lên khỏi chum nước, mọi người thấy trên người hắn ta đã không còn cây kim nào hết, hơn nữa da dẻ còn sáng mịn hẳn lên, ba mũi tên đen sau lưng cũng đã bật ra, để lại ba vết thương không sâu lắm, nhìn kỹ lại, thực ra tên chỉ cắm vào da thịt độ một tấc.

Mấy người đàn ông đặt Tôn Tồn Chân toàn thân lõa lồ bị thừng trói lần lên xuống nền nhà bếp,

Lục Kiều Kiều bước đến bên cạnh lấy chân đá vào vai, thấy hắn từ từ mở mắt, Lục Kiều Kiều nói: “Giờ đã là giờ Dần rồi.”

Tôn Tồn Chân khó nhọc “ừm” một tiếng, biết mình đã qua được thời điểm chí mạng hai giờ Tý Sửu. Bị giày vò suốt quãng thời gian dài khiến hắn gần như đã suy sụp, nhưng hai canh giờ giằng co với cái chết ấy đã lật nhào toàn bộ cuộc đời hắn, hắn trơ mình nằm úp sấp, không để Lục Kiều Kiều trông thấy phần hạ bộ, sau đó dùng đầu đập nhẹ xuống đất, thốt ra một tiếng “đa tạ”.

Mặt trời đã lên quá con sào, Lục Kiều Kiều mới uể oải đá tung chăn, nhìn ra cảnh thôn quê bên ngoài cửa sổ. Tối qua vào thôn không quan sát được địa hình xung quanh, giờ từ trong phòng nhìn ra, thấy bốn bề đều là núi non, chẳng có lấy mảnh ruộng nào rộng rãi, cũng không có sông suối gì. Vùng thôn quê không ruộng đất thì chẳng giàu được, nơi không sông suối thì càng chẳng cần nói đến phong với thủy.

Lục Kiều Kiều thở dài, thầm nghĩ, cái nơi quỷ quái này chẳng ép đâu ra được tí gì béo bở.

Hôm nay Mạnh gia sư đã sắp xếp tiết mục cho cô, vì mấy ngày nữa là đến lễ Trùng Dương, nơi nơi quét dọn mồ mả cúng lễ tổ tiên, các thôn đều tổ chức đại lễ tế tông tộc, sơn thôn này cũng không ngoại lệ, buổi tối theo lệ sẽ có ăn uống linh đình.

Có điều Lục Kiều Kiều chẳng mong chờ gì vào bữa cơm tối nay, nơi nghèo khổ thê này có ăn uống linh đình chẳng qua cũng chỉ là một đồng khoai lang khô không khốc hằm với chút xiu thịt mỡ mà thôi, đương nhiên càng không thể hy vọng có rượu ngon.

Giờ coi như đã bắt được Tôn Tồn Chân, biết một chút nội tình sau rèm, nhưng lại phát hiện ra tình hình vô cùng gay go, dù có bắt được Tôn Tồn Chân cũng chỉ là đối người khác theo dõi mà thôi. Thì ra thê lực mà cô vướng phải chính là triều đình, thậm chí là cái phủ Quốc sư kia còn là nơi chẳng ai hay biết, muốn ra tay độc ác chừng nào cũng chẳng cần e ngại.

Cô không tưởng tượng nổi đối thủ trước mặt lớn mạnh nhường nào, ngay một tên tiểu tốt Tôn Tồn Chân đứng hạng Tòng bát phẩm này đã đủ khiến ba người bọn họ gần như mất mạng, cuối cùng đồn ngã được hẳn cũng không phải do sức mình, mà là người ta khai ân không giết mới mở cho họ một con đường sống, bằng không...

Lục Kiều Kiều lại thở dài, tâm trạng quả thật rất suy sụp, hóa ra sức chiến đấu của mình chẳng bằng một tên tiểu tốt Tòng bát phẩm.

Để xốc lại tinh thần, cô mặc lên mình bộ váy áo màu xanh lục yêu thích nhất, tô son trát phấn một lượt, soi gương thấy cũng tạm vừa ý, con gái ngủ đủ giấc lúc nào cũng long lanh thê đấy.

Mấy ngày nay để bắt được kẻ theo dõi, Lục Kiều Kiều ngày nào cũng phải mặc bộ quần áo giả nam tối thui chạy trốn khắp nơi, lâu lắm rồi không ăn vận xinh đẹp đi ra đường khoe sắc, lúc này cô cầm lấy tẩu thuốc bước ra sân, vươn vai duỗi lưng “Aaaaa” lên một tiếng sáng khoái. “Kiều tử đã dậy rồi đấy ạ?” Lý Tiểu Văn cười dịu dàng bước lại, tay cầm kim khâu và quần áo, vết thương trên cổ hôm qua bị Tôn Tồn Chân dùng dao cửa vào vẫn còn phải quấn băng trắng.

Lục Kiều Kiều thấy đói, liền quan tâm hỏi: “Dậy sớm thế, đã ăn sáng chưa?”

Lý Tiểu Văn đáp: “Bọn em đều ăn sáng rồi, nhưng không dám gọi chị dậy, đồ ăn vẫn còn đầy trong phòng khách, chị mau tới ăn đi.”

Lục Kiều Kiều quan sát Lý Tiểu Văn trên dưới một lượt, giơ tay ra sờ lên bụng cô nói: “Eo vẫn rất thon, mặc đồ của tôi vừa đẹp... Cô khâu đồ cho ai đấy?”

“Đây là đồ của An Long Nhi.”

“Ờ...” Lục Kiều Kiều nghe chưa hết câu đã hít một hơi thuốc quay đầu đi vào phòng khách. Trong phòng, Jack và An Long Nhi đang đấu tập với nhau, Jack ra sức học quyền pháp của An Long Nhi. Trên chiếc bàn bát tiên ở chính giữa có một chiếc âu đồng lớn đầy nắp gỗ, và một âu cơm nhỏ. Hai người thấy Lục Kiều Kiều đi vào, lập tức dừng tay chào hỏi cô.

Jack nịnh nọt: “Kiều Kiều, hôm nay em đẹp quá! Tôi phát hiện ra công phu của Trung Quốc hết sức lợi hại, hôm qua suýt chút nữa bị đánh chết rồi, nên muốn theo An Long Nhi học võ công.” Lục Kiều Kiều chẳng buồn nhìn anh ta, ngồi xuống bên bàn lấy bát mở âu cơm ra xới, nói: “Hừm, anh còn phải theo An Long Nhi học dài.” Jack nghe cô nói mà thấy chua loét, lóng ngóng không biết làm sao.

Lục Kiều Kiều một tay cầm bát đũa, một tay mở nắp âu đồng ra, “ồ” lên một tiếng ngạc nhiên. Trong âu đầy ắp năm sáu tầng thịt rau, ba người bọn Jack đã ăn trước một góc thức ăn, vừa hay để cô trông thấy từng tầng món ăn bên trong.

Ức vịt tiềm đề lên nấm đông cô, thịt ba chỉ chèn lên cải ninh chân gà, măng khô bì lợn xào cùng cá mực khô thành một tầng, lại phủ lên một tầng củ cải, âu thức ăn nhỏ này làm rất tinh tế lại có ý tứ. Thức ăn không chú trọng phân lượng, mà cốt là khẩu vị hài hòa, lại được xào lên sắp thành từng tầng trong âu, không chỉ phong phú đẹp mắt, mà còn khiến nước tăng trên ngấm xuống lưu lại mùi vị ở tầng dưới, âu thức ăn trước mặt Lục Kiều Kiều mùi vị hòa quyện, thơm ngon vừa miệng, thật khiến tâm trạng cô tốt lên rất nhiều.

Cô vừa gắp thức ăn vừa gọi Jack và An Long Nhi: Hai người không ăn nữa à? Ngồi xuống ăn cùng đi, bao nhiêu thức ăn đây này... ừm...”

Jack và An Long Nhi tập võ một hồi, bữa sáng lúc trước đã tiêu hóa hết, bèn ngồi lại vào bàn ăn thêm bữa nữa.

"Tên Tôn Tồn Chân kia thế nào rồi?" Lục Kiều Kiều sức nhớ ra vẫn còn có người đang bị nhốt. An Long Nhi đáp: "Treo trong nhà để củi như cô dặn, đã cho ăn uống rồi."

"Ừ, kẻ này biết thuật Ngũ hành độn hình, không được để hấn chạm vào bất cứ vật gì, lát nữa cô sẽ đi nói chuyện với hấn," Lục Kiều Kiều nói. Jack bỏ tọt một miếng thịt ba chỉ vào mồm, vừa nhai vừa nói: "Khi nào chúng ta đi thì có thể thả hấn ra, dù gì triều đình cũng sẽ trừ khử hấn, cứ để hấn tự chạy... Kiều Kiều, khi đó hấn vừa kề dao vào cổ em thì trúng ngay tên, xem ra triều đình đối với em rất tốt."

"Làm gì có chuyện? Nếu hấn dùng dao kề vào cổ anh, người ta cũng bắn tên thôi, anh là người

Tây mà Jack thiếu gia." Lục Kiều Kiều không được lời nào tử tế với Jack. "Hay là lát nữa tôi thả hấn ra, để hấn lại chém cho anh một dao thử xem?"

An Long Nhi bật cười ha hả: "Đúng thế, dù gì bây giờ cũng vẫn có người đi theo chúng ta, hấn ta mà ra tay lần nữa cũng sẽ trúng tên thôi, ha ha..."
Thằng bé cười được mấy tiếng thì phát hiện ra cả Jack lẫn Lục Kiều Kiều đang lạnh băng nhìn mình, liền tắt hấn nụ cười. Mọi người đều thấy thực ra chẳng có gì đáng cười, ba người không tóm nổi một tên Tôn Tồn Chân, giờ tóm được Tôn Tồn Chân rồi lại có kẻ khác bám theo, kế hoạch sắp xếp hôm qua đã thất bại hoàn toàn. "Tôi ăn xong rồi, đi xem hấn thế nào." Lục Kiều Kiều buông đũa đứng dậy.

An Long Nhi và Jack cũng lập tức bật dậy đồng thanh: "Tôi đi với."
"Cháu đi với."

Ba người bước vào kho chứa củi, trông thấy Tôn Tồn Chân đang bị treo ngược cách đất một thước, hấn đã được mặc một bộ đồ nông dân, đầu vẫn bọc kín vải che khuôn mặt ghê rợn.

Hấn vừa thấy Lục Kiều Kiều bước vào, không đợi cô mở miệng, đã khẩn thiết nói: "Lục Kiều Kiều, giúp tôi với..."

"Ta sẽ thả ngươi, ngươi muốn đi lúc nào?" Lục Kiều Kiều quan sát hấn từ trên xuống dưới. "Trước đây tôi không biết có người theo dõi mình,

không ngờ hôm qua lại có người dùng tên ám toán... Cũng không biết bọn họ đã theo tôi bao lâu rồi, tôi ra đi thế này chắc chắn sẽ chết.” Tôn Tồn Chân hiểu rõ mối quan hệ lợi hại bên trong.

An Long Nhi nói: “Khinh công của người tốt như vậy, lại biết Ngũ hành độn hình, và thuật giả trang, người muốn chạy trốn cũng đâu khó gì.”

“Từ nhỏ tôi đã bị cha mẹ vứt bên đường, viết bát tự lên quần áo trên người, sư phụ tôi biết bát tự của tôi... ông ấy sẽ dùng Diêm vương điều hồn chú bảm theo tôi mãi mãi, tôi có chạy cũng không thoát được...”

Lục Kiều Kiều nghe Tôn Tồn Chân nói, chỉ im lặng từ tốn hút thuốc, thực ra vấn đề của Tôn Tồn Chân cũng chính là vấn đề cô đang phải đối mặt. Nhưng có một điều cô vẫn trăn trở mãi không sao hiểu nổi, phủ Quốc sư vì sao lại có được bát tự của cô? Đây là chuyện chỉ người trong gia đình cô mới biết được...

Rốt cuộc là người nhà gặp phải bất trắc bị phủ Quốc sư bức cung, hay có người bán đứng?

Tiếng Tôn Tồn Chân cắt đứt dòng suy nghĩ của Lục Kiều Kiều: “Lục Kiều Kiều, cô giúp tôi kiếm một vật thể' thân đi.”

“Gì cơ?”

“Cô có thể dùng búp bê thể thân phá giải kim Điều hồn trong tay tôi, nhất định cũng có thể tìm giúp bát tự của tôi một vật thể thân, đánh lạc hướng kim Điều hồn của phủ Quốc sư...” Tôn Tồn Chân quả nhiên đầu óc linh hoạt, học đi đôi với hành.

Lục Kiều Kiều nhìn vào hốc mắt hắc, hồi lâu mới hỏi: “Người có biết ý nghĩa của bùa Bát tự thể thân không?”

Ánh mắt Tôn Tồn Chân như bắn khoăn muôn hỏi.

Lục Kiều Kiều giải thích: “Nếu người muốn dùng bùa Bát tự thể thân, đồng nghĩa với từ bỏ số' mệnh của người, không còn ai đoán được ra mệnh người nữa, người cũng không thể biết bản thân sẽ đột ngột chết lúc nào... Mệnh và vận sẽ không còn bảo vệ người sống đến tuổi thọ đã được số mệnh an bài nữa.”

Tôn Tồn Chân nghe Lục Kiều Kiều nói vậy lại cười phá lên: “Ha ha... giờ mệnh tôi chưa đến lúc tuyệt, nhưng chẳng phải vẫn còn có người

dùng bùa Tam thi câu hồn phá vận mệnh để lấy mạng tôi đấy thôi? Đối với tôi, đã chẳng có gì khác biệt nữa rồi.”

Lục Kiều Kiều bật cười theo: “Nói cũng phải, người lớn gan đấy.” Ngay sau đó, giọng cô bỗng trở nên cực kỳ nghiêm khắc: “Giới luật thứ nhất của người tu đạo là không được giết người, người thân là đạo sĩ phái Toàn Chân, lại không dùng nổi sát cơ, hôm nay chẳng qua chỉ là thiên lý tuần hoàn cho người ác giả ác báo mà thôi, ta không thể giúp người!”

Nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, Tôn Tồn Chân liền vặn lại: “Người ở trên dãy Kê Đề cũng từng giết người đấy thôi?”

Nhắc đến chuyện này Lục Kiều Kiều lại tức điên, cô chống nạnh nói: “Ta giết người lại có thể so với người giết người sao? Hai tên áo đen đó phá hoại phong thủy hai thôn làm hại bách tính, vừa ra tay đã muốn giết hết nam đinh trai tráng hai thôn người ta, vốn dĩ là chuyện lẽ trời chẳng dung, nếu như bọn chúng đắc thủ thì có bao nhiêu gia đình phải chịu cảnh tang tóc cơ chứ? Bọn chúng không làm chuyện xấu xa như thế thì liệu có kết cục ấy không? Không phải ta muốn giết hắn ta, mà là vô ý nổ súng bắn trúng hắn, đây chính là lẽ trời! Cho dù ta không nổ súng, trời xanh cũng sẽ giáng sấm sét đánh chết tên khôn kiếp ấy! Hắn có chết mười lần cũng không trả hết món nợ máu kia đâu! Tôn Tồn Chân, uống cho người từ nhỏ đã tu đạo, còn luyện thành một thân công phu, thế mà đầu óc lại ngu xuẩn tối tăm nhường ấy!”

Lục Kiều Kiều mắng sa sả một hơi, khiến Tôn Tồn Chân chỉ biết gục đầu tiu nghỉu, Jack và An Long Nhi đứng một bên thầm khen hay, bọn họ thật không ngờ Lục Kiều Kiều cũng có lúc chính trực kiên cường như vậy, nói ra hết những lời bọn họ muốn nói.

“Còn việc này phải hỏi người, người biết ta giết người, vậy là người cũng theo ta lên dãy Kê Đề ư? “Theo kim Diệu hồn, tôi biết các người đã rời khỏi Thanh Thành, về sau mới bám theo, lúc tôi tới nơi vừa hay thấy cô nổ súng...” Tiếng Tôn Tồn Chân rất nhỏ, cũng rất nặng nề.

“Người có quen hai tên áo đen đó không? Các người không đi cùng nhau sao?” Lục Kiều Kiều rất quan tâm đến điểm này.

“Không quen, cũng không biết bọn chúng là ai... Tôi không giữ liên lạc với ai khác, chỉ cách vài ngày lại tới trạm quan dịch nộp công văn nhận

lộ phí một lần.”

Lục Kiều Kiều cho rằng lời hăn ta nói cũng có độ tin cậy nhất định, thử nghĩ giữa bọn chúng nếu có quen biết, lẽ nào Tôn Tồn Chân lại không ra tay giúp đỡ? Đã vậy, chuyện này cứ tạm gác lại đó.

Nhưng nói đến lộ phí khơi dậy hứng thú của Lục Kiều Kiều: “Mỗi tháng người nhận bao nhiêu lộ phí?”

“Khoảng hơn hai mươi lạng bạc...”

“Tốt quá còn gì, bỗng lộc một năm cái chức Tòng bát phẩm của người mới được bốn mươi lạng, làm việc này mỗi tháng có thể lĩnh thêm hơn hai mươi lạng, chẳng trách lúc nào người cũng đóng giả nông dân, đóng giả nông dân đỡ biết bao nhiêu tiền! Dành dụm được không ít rồi phải không...”

Lục Kiều Kiều nói đến đây liền bước lại góc kho củi lật giở quần áo hăn, quả thật tìm ra một cuộn ngân phiếu nhàu nhĩ trong đồng quần áo rách rưới, tiện tay đếm cũng được sáu bảy mươi lạng bạc. Thì ra An Long Nhi sau khi thu dọn quần áo của hăn đã cuộn hết quần áo đồ đạc thành một đồng vút trong kho củi.

Lục tiếp lại tìm thấy một cây kim nhỏ, trên kim không treo sợi chỉ nào, Lục Kiều Kiều tung cây kim lên trời, kim rơi xuống đất đầu mũi chỉ ngay về cô, đúng rồi, chính là cây kim Điều hồn này, Lục Kiều Kiều bèn nhặt lên giữ trong tay. Đếm xong ngân phiếu của Tôn Tồn Chân, Lục Kiều Kiều nhặt con dao găm trong đồng quần áo bước lại gần hăn ta. Con dao găm này chính là con dao hôm qua Tôn Tồn Chân dùng để uy hiếp bọn họ, còn rạch lên cổ Lý Tiểu Văn một đường. Cô vung dao cắt sợi thừng to tướng treo Tôn Tồn Chân, làm hăn ngã lăn ra đất, lại dùng dao cắt dây thừng trên người hăn, nhưng Tôn Tồn Chân đã bị treo một ngày một đêm, dù được thả ra song toàn thân vẫn tê liệt, chẳng còn sức đâu mà đứng lên, cù ngã dui dUcri dat.

Lục Ki'eu Ki'eu rút búa mot tfr trong cuon ngân phieu cũ nhâu, vút xuống dất, quăng luôn ca con dao cãm trutfc mat Ton Tồn Chan.

“Ngân phieu dtföi dät nguoi cãm lăy, so cön lai boi thUcmg cho ngufri bi nguoi hai, mau cüt di!” Lục Ki'eu Ki'eu nôi xong quay ngoắt ngufri ra khỏi kho củi, Jack và An Long Nhi cũng theo sau, bỏ lại Ton Tồn Chan

năm sông soãi trên mặt đất siet chat năm dam, nhìn con dao cắm trútfc mat mình.

Lục Ki'eu Ki'eu rảo butfc quay v'e mảnh sân trong nhà, thấy Ly Tieu Van đang chơi đùa với bon tre trong thôn, xem ra Ly Tieu Van nôi thích tre con không phải là nôi dôi.

Cô quay đầu hỏi Jack: “Manh sU gia dẫu? Sao cả ngày không nhìn thấy ông ta, hôm qua còn nôi toi nay cô tiet muc gì co mã?”

Jack nôi: “Manh sU gia van đang trong bep, ầu thtic an em viia an cũng là do ông ấy lăm dầy.” “Ö?” Lục Ki'eu Ki'eu sang mat len. “Vi sU gia nay cũng loi hai quả nhi...”

“Manh sU gia that giảo hoat quả di mắt, len dầy Ke De là do sU gia sắp dất, khien toi từThanh Thành xa xôi tở'i dầy cũng do ngài tinh toán trutfc, chang chuyen gì lot khỏi bản tay không che của ngài cả...”

Lục Ki'eu Ki'eu và Mạnh Hiet ngồi trong xe ngUa của Jack bên cạnh còn cô Ly Tieu Van và An Long Nhi. Jack bị Lục Ki'eu Ki'eu duoi ra bên ngoài dành xe, vì cô thấy ngồi trên xe ngUa kieu Tay do nguM Tay lăm phu xe thì ve vang hơn bôi lăn.

Lục Kiều Kiều ăn vận đẹp như hoa, cười cười nhìn Mạnh Hiệt.

Mạnh Hiệt cười ha hả: "Lục tiểu thư chớ nói vậy, ta chỉ biết nhìn anh hùng biết trọng anh hùng, mới tìm đủ mọi cách đưa tiểu thư lên dầy Kê Đề xem phong thủy cho các huynh đệ, lần này còn có một việc quan trọng làm phiền tiểu thư đây..." “Á? Lại có vụ nữa? Mạnh sư gia, ngài sắp trở thành khách hàng thân thiết của tôi rồi đấy, một năm tôi chỉ làm ăn với ngài thôi cũng đủ ăn sung mặc sướng rồi, thật sự phải đa tạ Mạnh sư gia chiếu cố.” Từ lúc trông thấy Mạnh Hiệt xuất hiện trước cổng thôn Quan Tài hôm qua, Lục Kiều Kiều đã biết vị Mạnh sư gia này không chỉ đơn thuần mời cô tới ăn bữa cơm.

“Vậy Lục tiểu thư cũng phải hứng thú mới có thể tự nguyện tới nơi thôn nghèo hoang VU này chứ, nếu tiểu thư vẫn thấy ngại cũng có thể trích cho Mạnh một ít thù lao mà, ha ha ha...” Mạnh Hiệt đã nhìn thấu bản tính của các thầy phong thủy, chẳng thầy phong thủy nào lại không hiếu kỳ trước huyệt phong thủy cả.

“Lần đó trên dãy Kê Đề tôi suýt mất cả mạng đấy, Mạnh sư gia lần này chớ giới thiệu mấy vụ làm ăn nguy hiểm như thế nữa.” Ý tứ sâu xa trong câu nói của Lục Kiều Kiều là, tiền nông chớ ít.

Mạnh Hiệt là người thông minh, đương nhiên có thể nghe ra, ông ta cũng bắt đầu cảm thấy cô gái đạo hạnh cao thâm này tham lam đến đáng yêu, liền bật cười ha hả nói: “Chắc chắn không để Lục tiểu thư thiệt thòi đâu, tiền công lần trước

không biết tiểu thư có vừa ý không?”

“ừm... khi khi... cũng coi như lấy lại tinh thần...” Lục Kiều Kiều nhớ tới một trăm lạng vàng vợ vét ở chỗ Hà đại nhân cộng thêm năm trăm lạng bạc Ôn Hán Phong đưa, không kìm nổi bật cười, nói chuyện với người thông minh mới thoải mái làm sao.

Mạnh Hiệt nói: “Tối nay hẵng xem lễ hội đã, ngày mai Mạnh mỗ sẽ giới thiệu một người bạn cho tiểu thư, nói rõ hơn về tình hình nơi này. ở đây mừng một tháng Chín là ngày đại tế mười tám thôn sau vụ mùa, hẵng năm đều tập trung ở trấn Phù Dung để tổ chức, bà con trong thôn hôm qua đã sang bên đó chuẩn bị rồi, chúng ta tới trấn Phù Dung chỉ việc góp vui...”

Mặt trời lặn đằng Tây, xe ngựa chạy tới trấn Phù Dung từ xa đã nghe tiếng trống đình tai nhức óc, pháo trúc rộn rã cả ngày, cả trấn Phù Dung như thể ở trong một trận chiến. Theo chỉ dẫn của Mạnh Hiệt, Jack đánh xe tới bên một bờ hồ lớn. Trên bờ chật ních người, đen kịt một vùng, cách mặt hồ hai ba trượng chẳng ngang mười mấy sọt thừng, bên trên treo đến hơn trăm chiếc đèn lồng lớn, chiếu sáng rực bốn bề.

Mấy người trên xe Lục Kiều Kiều đều thò cổ ra ngoài cửa sổ hóng cảnh náo nhiệt, nhưng chỉ thấy toàn người với người. Mạnh Hiệt nhanh chóng tìm thấy nơi tiếp đãi của thôn Quan Tài, để dân thôn lo bỏ' trí xe ngựa, rồi dẫn bọn Lục Kiều Kiều ra rạp ngắm cảnh mới được dựng tạm ven hồ, bên ngoài rạp tre cũng được chăng đèn kết hoa, từng bừng không khí lễ hội.

Đứng quanh hồ là dân mười tám thôn tụ hội về

đây vui chơi, những người có thể ngồi trong rạp tre đều là những hương thân đã bỏ tiền ra tổ chức, nhờ vậy Lục Kiều Kiều được thỏa mãn sung

sướng làm hương thân một phen.

Mọi người vừa yên vị, bên cạnh đã có người dâng lên trà bánh, nhưng tâm trí Lục Kiều Kiều đều đặt hết vào cảnh tượng hấp dẫn trên mặt hồ, mắt vẫn không rời mấy trò vui, tay thò ra bốc một miếng sủi cảo mặn nhân thịt bỏ vào mồm nhai chớp chớp.

Xung quanh bờ hồ cắm mười tám cột cờ lớn cao hai trượng, cán cờ to bằng miệng bát, lá cờ rộng như hai chiếc chăn ghép lại, trên mỗi lá cờ viết tên một thôn.

Lục Kiều Kiều lướt mắt qua dãy cờ định tìm cờ của thôn Quan Tài, cô đọc một lượt, Hoa Đông, Bình Sơn, Nam Thôn, Đại Châu, Hoa Sơn, Phù Dung, Kỳ Tài, Trường cương... đọc tới Quan Lộc, cô quay sang hỏi Mạnh Hiệt: “Cờ Quan Lộc là của thôn chúng ta đấy ư?”

Mạnh Hiệt nói: “Đúng thế, thông minh lắm,

Quan Tài là tên đất, để đẹp mắt nên viết thành Quan Lộc, trong đăng ký với quan phủ cũng gọi là trấn Quan Lộc.”

Dưới mỗi lá cờ đều có một bè tre rộng sáu thước nổi trên mặt nước nhô ra lòng hồ, mười tám tấm bè nổi thành một vòng, cộng thêm ánh đèn lồng cao cao, khiến mặt hồ tựa như một bánh xe màu đỏ khổng lồ.

Trên mười tám bè tre, có bốn năm mươi đầu sư tử đang vờn nhau, tranh cướp thanh đang treo cao hơn hai trượng giữa mặt hồ.

Hoạt động dân gian Quảng Đông lấy múa sư làm tiết mục chủ đạo, Nam sư ở Quảng Đông kết hợp võ công và thưởng thức thành một thể, từ lâu đã lừng danh bốn bể. Khâu cuối cùng cũng là mục đích cuối cùng trong hoạt động múa sư nhất định là để “cướp thanh”. Thanh ở đây chỉ phần thưởng cho đầu sư xuất sắc nhất. Dù có bao nhiêu đầu sư thì thanh cũng chỉ có một, cướp được thanh tượng trưng cho đạt được phúc khí cát tường, người múa Nam sư ai ai cũng có căn cốt võ công, thi đấu Nam sư thực chất chính là thi đấu võ công, đối với người múa sư, cướp được thanh đồng nghĩa với tuyên bố rằng anh ta là người có võ công cao nhất.

Hình thức và độ khó trong việc bắt thanh biến hóa rất đa dạng, thanh trên mặt hồ hôm nay gọi là “Thủy thanh”, một trong những mức độ khó nhất. Không giống hình thức truyền thống, treo một bó rau buộc cùng bao lì xì, lần này cao cao trên mặt hồ là một vò rượu hình cầu thanh

khiết, đây gọi là Tửu trình thanh, sư tử sau khi cướp được Tửu trình thanh, còn phải uống cạn rượu trong vò, rồi diễn tiếp một đoạn sư tử say, mới có thể lấy được thanh bên trong. Thi võ công xong còn phải thi tửu lượng, biểu diễn xong sư tử tỉnh còn phải diễn sư tử say, Tửu trình thanh trên nước này có thể gọi là cực đỉnh khó khăn. Dưới cột cờ quanh hồ của mười tám thôn đều có trống của các đội múa sư, mười tám đội chiêng trống huyền não chấn động cả mặt đất, Mạnh Hiệt ghé tai Lục Kiều Kiều nói lớn: “Thanh này gọi là Túy nguyệt lao kim[2]! Các hương góp vào được một thỏi vàng năm mươi lạng bỏ trong vò rượu, đội múa sư của thôn nào cũng quyết chí giành lấy bằng được...”

[2] Say trắng mò vàng.

“Ô!” Lục Kiều Kiều há hốc miệng không khép lại được, cô quay đầu lại tìm Jack và An Long Nhi, xòe năm ngón tay ra nói: “Trong cái vò rượu kia có năm mươi lạng vàng đấy! Năm mươi lạng!” Hai người nghe xong đều căng thẳng “ồ” lên.

Mỗi một sư tử gồm có một người múa đầu, một người múa đuôi; mỗi thôn cử ra ba đầu sư tử, cuộc đại hỗn chiến giữa mười tám đội múa sư khiến người ta xem mà hoa mắt chóng mặt. Chỉ thấy mấy con sư tử lúc xông trái khi nhào phải, nhe nanh giương vuốt. Từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy đầu sư và dải thân, sặc sỡ một vùng, náo nhiệt vô cùng. Đám trai tráng múa sư núp dưới dải thân sư tử giao đấu quyền cước, chốc chốc lại có một con sư tử bị đá văng khỏi bè tre rơi xuống nước.

Để giành được năm mươi lạng vàng, sư tử bị rơi xuống nước chỉ cần còn một chút khí lực, đều bò trở lại bè tre, mưu đồ tiếp cận được thanh ở giữa hồ. Con nào con nấy vô cùng ngoan cường, tranh đấu kịch liệt hơn cuộc múa sư chúc tết đón lì xì Lục Kiều Kiều thấy trong thành năm ngoái nhiều.

Là khách của thôn Quan Tài, bọn họ đương nhiên quan tâm nhất tới tình hình dưới cờ Quan Lộc.

Cờ Quan Lộc rất khác với các thôn khác, cờ của người ta đều nền đỏ nền đen, ba góc có cờ hiệu như trên chiến trường; riêng cờ của thôn Quan Lộc lại nền trắng chữ đỏ, riềm cờ được viền tua

hồng, đặc biệt nhất là hai bên cờ còn có hai dải đuôi nheo cũng màu hồng, như hai bím tóc thiếu nữ.

Năm cô gái dưới ngọn cờ nổi bật giữa một đám trai tráng. Các cô mặc áo chên trắng viền đỏ, đầu chít khăn đỏ, eo thắt dây lưng đỏ, nai nịt gọn gàng anh khí hùng hực, chính giữa có một cô gái quặp hai chân đứng tấn, thê tấn vững chãi, mắt nhìn thẳng ra giữa hồ, hai tay cầm dùi điểm từng hồi trống thất tinh khỏe khoắn mạnh mẽ; hai cô bên cạnh cầm chiêng khua hòa theo tiếng trống; một cô cầm cờ; còn cô đứng gần bờ nhất không ngừng đốt pháo tăng thêm uy thế. Nhìn bè tre dưới ngọn cờ Quan Lộc chen chúc toàn là sư tử, xem ra đây là chiếc bè có nhiều sư tử nhất trong số mười tám bè tre.

Giữa bè có ba con sư tử gấm lông trắng râu đỏ nhảy chồm bốn phía, không ngừng húc ngã những con khác xông lên bè mình, từng bước tiếp cận Tử trạch thanh giữa hồ.

Tạo hình của Nam sư đa phần đều vẽ theo mặt nạ Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi trong Tam Quốc diễn nghĩa, “sư tử Lưu Bị” mặt vàng mày trắng râu trắng; “sư tử Quan Vũ” mặt đỏ mày đen râu đen, cộng thêm mắt tím mũi xanh; “sư tử Trương Phi” mặt đen râu đen, mũi xanh mắt xếch lên tận mang tai, còn có hai chiếc nanh dài, ngoại hình hung ác nhất. Ba kiểu tạo hình này đã được truyền từ đời này qua đời khác, thông thường không thể tùy tiện sửa đổi, chỉ vẽ sai một điểm trên mặt sư tử cũng có thể bị người ta chê cười. Nhưng ba đầu sư tử gấm lông trắng đang tranh đấu giữa hồ lại mang mày đỏ râu đỏ, mũi hồng mắt hai tròng, bên riềm thân còn thêm một vòng lông nhưng hồng phấn, tạo hình không thuộc bất kỳ điển cố nào, song lại nổi bật nhất trên mặt hồ.

Có lẽ do đầu và hình thể của ba con sư tử lông trắng này hơi nhỏ hơn các con khác một chút, cũng có thể do màu trắng quá hút mắt, đội sư tử của các thôn khác đều tới tập nhảy lên bè Quan Lộc, tranh nhau đánh bại ba con sư tử trắng trước, lúc này đội sư tử Quan Lộc đã trở thành mục tiêu công kích, trung tâm của cuộc hỗn chiến trên mặt hồ không còn ở Tử trạch thanh nữa, mà là trên bè Quan Lộc.

Lục Kiều Kiều trông cảnh tượng này, căng thẳng đứng bật dậy, nhìn chăm chăm về phía mặt hồ, vỗ bàn hỏi Mạnh Hiệt: “Ba đầu sư tử kia là do các cô gái múa ư?”

Mạnh Hiệt đáp: “Đúng thế, là các cô gái múa...”, ánh mắt theo dõi trận hỗn chiến cũng căng thẳng không kém.

Thông thường, sau đầu sư tử Lưu Bị được nạm ba đồng tiền vàng; sau đầu sư tử Quan Vũ nạm hai đồng; sau đầu sư tử Trương Phi nạm một đồng. Nhưng sau đầu ba con sư tử găm trắng trên bè tre dưới cờ của thôn Quan Lộc không nạm tiền vàng, mà là các ký hiệu chữ thập đỏ, đen, lam, nhìn kỹ sẽ thấy, trước trán mỗi con cũng được nạm một chữ thập nhỏ xíu ánh bạc. Jack đến từ miền Tây nước Mỹ, nước Mỹ lấy đạo Cơ Đốc làm tôn giáo chính, đạo Cơ Đốc lại lấy biểu tượng thập giá Giê su bị đóng đinh làm biểu tượng quan trọng nhất, ở Trung Quốc anh chỉ thấy thánh giá trong nhà thờ, không ngờ tới vùng thôn quê này cũng có thể trông thấy, tâm trạng có phần phấn khích, liền vỗ Lục Kiều Kiều nói: “Nhìn thấy chưa, trên đầu sư tử trắng có khảm dấu thánh giá kìa!”

“Thánh giá thì làm sao? Kích động như vậy làm gì?” Lục Kiều Kiều thấy kỳ lạ.

“Thánh giá chính là biểu tượng của đạo Cơ Đốc, kia chính là sư tử của Thượng đế!” Jack giải thích, giọng thành kính mà kích động.

“Thêm cái dấu thập là thành sư tử của Thượng đế? Thần kinh à!” Lục Kiều Kiều biết trong giáo đường người Tây ở Quảng Châu cũng dựng cây thánh giá, nhưng ở thôn trấn đột nhiên trông thấy dấu chữ thập, không có nghĩa nơi này cùng một hội với bên giáo đường.

Jack chẳng màng đến câu chê giễu của Lục Kiều Kiều, phấn khích hò hét cổ vũ cho sư tử trắng Quan Lộc.

Bè tre rộng sáu thước, ba đầu sư tử trắng xếp thành hình tam giác trước một sau hai, đầu lưng vào nhau, đang ở đoạn giữa bè tre.

Đoạn sau sát bờ và đoạn trước ở giữa hồ sát Từ trình thanh liên tục có sư tử xông về phía bọn họ, từ hai bên cánh, sư tử các đội khác cũng thi nhau nhảy lên bè Quan Lộc, khiến trên bè chen chúc đầu sư tử đủ các màu, đông đến nỗi bè chẳng nổi được trên mặt nước nữa, người đứng bên trên đều bị ngập tới mắt cá chân, ba con sư tử trắng tựa như đang đứng trên

mặt nước vậ. sư tử xung quanh bọn họ tuy rất nhiều, nhưng trước sau không con nào dừng lại được bên ba con sư tử trắng, cũng không con nào có thể khiến bọn họ dừng lại, chỉ cần có sư tử nào tiếp cận, lập tức sẽ bị ba con sư tử trắng đá rơi xuống nước.

Ba con sư tử trắng vẫn duy trì trận thế đầu đuôi vào nhau, một mặt phòng thủ, một mặt còn có thể múa ra thần thái ngậy thơ dương dương đắc ý của sư tử cái theo tiếng trống thất tinh dưới ngọn cờ Quan Lộc trên bờ, đồng thời từng bước ép sát Tử trạch thanh giữa lòng hồ.

Lục Kiều Kiều đang trầm trồ khen ba con sư tử trắng múa sư mà như dụng binh, bày trận kín kẽ thao luyện thành thạo, lại thêm võ công tinh xảo vững như thành đồng, thì trông thấy hai đầu sư tử một đỏ một đen từ một chiếc bè khác lại nhảy qua.

Hai con sư tử vừa nhảy lên bè Quan Lộc xem ra muốn hợp tác tấn công, bọn chúng chặn trước hướng tiến của đội sư tử trắng, ngăm chuẩn thế trận trước một sau hai, phía trước chỉ có một đầu sư, chắc chắn là mắt xích yếu nhất trong đội hình.

Hai con sư tử đen đỏ chặn trước con sư tử trắng mở đường, đồng thời múa ra một chuỗi động tác, lắc đầu rung mình rồi bày ra thế Kim kê độc lập cao khởi, một con sư tử đứng cao chân trước, sau đó giẫm mạnh xuống, trong màn nước tung tóe, đầu sư trầm xuống dưới. Hai đầu sư thận trọng chặn giữa đường tiến công của đội sư tử trắng, đây là một hành động gây hấn.

Con sư tử trắng đứng đầu nhìn thấy trận thế này, không hề núng thế, đứng thẳng chân trước, kính lại hai con sư tử phía trước một thế Kim kê độc lập cao khởi, đồng thời hét lên một tiếng trong trẻo, trong tiếng trống tiếng pháo xen lẫn tiếng người, rõ ràng là giọng con gái.

Người trong chòi tre trên bờ cùng dân thôn vây quanh bờ xem múa sư cùng đổ dồn ánh mắt về con sư tử trắng vừa “gầm” lên, nhìn rõ mồn một chữ thập màu đỏ khảm sau đầu con sư tử trắng đang đứng cao kia.

Con sư tử mang dấu thập đỏ nhắc chân trước lên nhưng không hề giậm xuống, phần đuôi đỡ cho phần đầu rướn về phía trước, đầu sư tử trên không đập xuống hai đầu sư tử trước mặt, hai con sư tử trắng phía sau

lập tức áp sát lên theo, một tiến một thoái, ba con sư tử phối hợp ăn ý như có giao ước ngầm, sát thành một thể, không tách rời.

Hai con sư tử đỏ đen phía trước vừa ngẩng đầu nhìn đã bị khí thế hung mãnh này dọa sợ chết khiếp - đập đầu sư tử mà được ư? Đầu sư tử là một vật thần thánh, bình thường không dùng đầu phải treo trong từ đường, bị đàn bà con gái giẫm vào thì về sau không còn mặt mũi nào gặp ai nữa, lập tức cùng lùi lại phía sau.

Con sư tử mang dấu thập đỏ hai chân trước đập hụt, lại đập xuống bệ tre, hai con sư tử đỏ đen ban nãy vừa rút lui cũng lập tức chồm lên phản công, cùng dẫn tới một bước, đầu sư tử ngẩng cao, mỗi bên một chân đá con sư tử mang dấu thập đỏ.

sư tử trắng cũng không muốn cái đầu sư tử đẹp đẻ của mình bị người ta đá trúng, dính phải uế khí. Cô gái múa sư tử vội thụp đầu sư tử xuống giấu trước ngực, lách sang trái nửa bước, tránh cú đá của con sư tử đen, để chân con sư tử đỏ đá ra sang mé phải, chân phải thò ra một móc một quặp, kẹp lấy cái chân con sư tử đỏ đá ra vào bên eo, lại thêm đầu sư tử từ trên ép xuống, chân đối phương bị kẹp chặt không cách nào rút ra nổi. Chiêu này là Câu Đàn cước nổi tiếng trong võ công Hồng Môn, tuy khó học khó tinh thông, nhưng một khi xuất ra thì hầu như không chiêu nào phá được.

sư tử trắng đè chân trước sư tử đỏ xuống, võ sư múa sư tử đỏ bị kẹp chặt chân trước trên người đối phương, đau như bị bẻ gãy, cả người bỗng chốc mềm oặt, mất thăng bằng đổ kềnh xuống bệ, đầu sư tử lăn tròn rơi xuống nước, sư tử đen thấy mình đá hụt, còn sư tử đỏ lại trúng một chiêu ngã nhào, liền vội vàng tung ra cú đá tiếp theo, hòng đánh lạc hướng tấn công của sư tử trắng, để sư tử đỏ có thể lấy lại sức. Đầu sư tử trắng quả nhiên bị đánh lạc hướng, tức tức cúi rạp xuống, phục thân tránh cú đá cao của sư tử đen, đồng thời đổi chân phải xuất một chiêu Hồ vĩ cước quét tới chân dưới sư tử đen, sư tử đen không ngờ cú đá thứ hai của mình cũng hụt, còn bị người ta tấn công chân dưới, cũng ngã sóng soài trên bệ tre.

Trong lúc võ sĩ múa đầu sư tử trắng tiếp chiến sư tử đen, võ sĩ múa đuôi sư tử đã thuận thể nhảy lên trước, cùng lúc bồi thêm một cước trúng đầu võ

sĩ múa sư tử đỏ vừa ngã ban nãy, đá bay cả người lẫn sư xuống hồ; võ sĩ múa đầu sư tử trắng nghe sư tử đỏ đã được xử lý xong xuôi, cũng tung chân đá luôn đầu sư tử đen xuống nước. Võ sĩ múa đầu sư tử đen tinh thần sụp sụp, ngay đến đầu sư cũng bị người ta đá mất tằm mất tích rồi, chỉ đành lẫn xuống hồ cho thông thoáng bè tre.

Ba chiêu đánh bại hai đầu sư, con đường trước mặt thoát chốc đã được quét sạch, người dân đứng bên hồ reo hò hoan hô như sấm dậy, đám người Lục Kiều Kiều trong chòi lại càng kích động, hét rách cả cổ, vừa hét vừa nhảy tưng tưng.

Trong tiếng chiêng trống reo hò, đội sư tử trắng lại bày lại thế trận tam giác, tiện thể biểu diễn một đoạn giữ nước liếm lông, soi gương chỉnh trang, trông hết sức e thẹn đáng yêu.

Lục Kiều Kiều phát hiện ba con sư tử trắng này vẫn từng bước múa lại giữa hồ, dường như không hề vội vàng giành thanh, với võ công của họ, muốn xông tới dưới Tửu trình thanh, hẳn việc dễ như trở bàn tay, nhưng họ tựa hồ chỉ muốn nhân cơ hội này diễn tập trận pháp, hoặc khảo nghiệm võ công của bản thân mà thôi.

Phía trước mặt vẫn có sư tử ngáng đường, nhưng không dám tiếp cận nhóm sư tử trắng, mà duy trì khoảng cách hai trượng với bọn họ. Nhìn chung quanh, rõ ràng có thể cảm thấy bầu sư tử trắng vui vẻ này thực ra sát khí bừng bừng, bọn họ bước một bước, đám sư tử phía trước liền lùi lại một bước.

Đám đông trước mặt đột nhiên rối loạn, một con sư tử đen từ chiếc bè khá gần tâm hồ, nhảy vọt sang cuối bè Quan Lộc, từ đây, ngẩng đầu có thể thấy ngay Tửu trình thanh, sư tử đen dường như chẳng hứng thú gì với Tửu trình thanh, mục tiêu của nó là bầu sư tử trắng. Giữa nó và ba con sư tử trắng có một bầu sư tử tiến thoái lưỡng nan, bọn chúng tuy muốn đánh

ngã sư tử trắng, nhưng cũng biết mình không phải đối thủ, đánh không được chạy không xong; sư tử đen tấn công thẳng từ sau lưng bọn chúng, một lượt đánh bay hết mười mấy đầu sư, khí thế cương mãnh vô song đánh tới trước mặt ba con sư tử trắng.

Sau lưng sư tử đen đã là Tửu trình thanh, lại không có con sư tử nào chắn tầm mắt, không khí đáng lẽ phải rất căng thẳng, nhưng bấy sư tử trắng vẫn như chẳng trông thấy gì, múa máy lắc mông làm đủ trò mua vui cho bà con dân thôn, mọi người trông thấy cảnh tượng này đều cười rộ lên ha hả.

sư tử đen rõ ràng bị chọc tức, hai chân trước vừa đáp xuống bè tre, đã mượn sức bật từ mặt bè đang nổi trên mặt nước nhảy vọt lên không trung, điểm rơi chính là trước mặt bấy sư tử trắng.

Trong lúc sư tử đen vọt lên không, sư tử trắng đã mau chóng biến đổi đội hình, hai con sư tử trắng xếp sau hướng đầu về phía bờ lúc này quay ngoặt lại đồng thời nhảy lên trước từ hai cánh bè, con sư tử có dấu thập đỏ ở giữa đứng im bất động; sư tử đen còn chưa đáp xuống, bấy sư tử trắng đã biến hóa trận hình thành bao tam giác ngược hai trước một sau.

Vốn dĩ trong văn hóa Nam sư, sư tử đen Trương Phi có diện mạo hung ác, trong một đội sư tử, không phải ai cũng có thể múa được sư tử đen, sư tử đen trọng lượng nặng nhất, thể hình lớn nhất, người múa sư tử đen đến chín phần là giáo đầu của đội múa sư. Vừa rồi bấy sư tử trắng thấy khí thế đánh tới của sư tử đen, liền biết

ngay không dễ dây vào, dù không rõ võ công của con sư tử trắng mang chữ thập đỏ cao nhường nào, nhưng rõ ràng cô không hề quan tâm có phải do mình đánh giá con sư tử đen ấy hay không, điều cô muốn chỉ là cả bấy sư tử trắng có thể chiến thắng một cách hiệu quả nhất.

Trước biến hóa về thế trận của bấy sư tử trắng, sư tử đen vừa đáp xuống đã rơi ngay vào trận thế bao vây, đầu sư tử đen kẹp ngay vị trí giữa eo sư tử trắng mang thập lam và sư tử trắng mang thập đen, con sư tử trắng mang thập đỏ từ phía sau cũng sấn lên, ba con sư tử trắng kẹp chặt lấy sư tử đen.

Dưới ngọn cờ Quan Lộc, thiếu nữ đánh trống điểm trống dồn, dưới lớp đầu và thân sư tử hình thành cục diện sáu đánh một, một trận hỗn chiến quyền cước, đầu mình bốn con sư tử đều rung giật kịch liệt; sư tử đen từng bước lui về sau định thoát khỏi cạm bẫy, nhưng bấy sư tử trắng cũng từng bước ép sát về phía trước, trước sau kẹp chặt sư tử đen từ ba phía.

Được một hồi, sư tử đen bị vây công dần dần tê liệt ngã xuống bè tre, con sư tử trắng mang thập đỏ nhẹ nhàng nhảy qua đầu sư tử đen, dẫn bảy sư tử trắng từng bước tiến lại gần Tử trạch thanh.

Bà con thấy sư tử đen như bị bằm vụn, đầu sư tử đã bẹp rúm biến dạng, chẳng khác nào là cái sọt rách bị giẫm bẹp, tiếng hò hét vỗ tay đột nhiên biến thành một tràng xôn xao.

Trong mười tám đội sư tử của các thôn, đã có đến một nửa bị bảy sư tử trắng đánh lui, những đội còn lại đều đang bận đánh lẫn nhau, vì mục đích giành được thanh, ra sức đào thải đối thủ. Trước mặt bảy sư tử trắng đã là Tử trạch thanh, nhưng điểm cuối của mười tám bè tre, đều cách Tử trạch thanh một trượng, nếu Tử trạch thanh cứ thế rơi xuống, sẽ là rơi xuống nước chứ không phải xuống bè, hơn nữa Tử trạch thanh còn đang treo cao hai trượng, xem ra đánh tới giữa hồ đã khó, giành được thanh còn khó hơn. Trông thấy kết cục của con sư tử đen đơn thương khiêu chiến, Lục Kiều Kiều càng cảm giác đội sư tử trắng Quan Lộc không phải đang đấu sư mà là bày binh bố trận. Giao đấu của đội sư này chưa chắc là cao thủ võ lâm, nhưng nhất định là binh pháp gia.

Trong thoáng chốc, đã không còn ai dám tiếp cận bè tre của thôn Quan Lộc nữa, mà bắt đầu chuyển sang đấu những trận nhỏ lẻ trên các bè tre khác, giờ chỉ còn lại sáu đội sư tử, nhưng đều không dám xông lên cướp thanh. Nam sư cướp thanh thông thường đều dùng mấy chiêu chông La Hán, đập ván lên núi, nhảy cột mai hoa, nhưng thiết kế của Túy nguyệt lao kim này khó khăn như vậy, đừng nói là không nghĩ ra cách, dù có nghĩ ra cách lấy được thanh rồi, còn phải nghĩ xem có thể quay lại được bè tre hay không nữa.

Lúc này mấy đội sư tử còn lại xung quanh đều có thể coi là đội mạnh trong mười tám thôn, đội sư nào tùy tiện ra tay sẽ lập tức hứng đòn vây công, vì vậy mỗi đội đều đang quan sát, không dám xông lên giành thanh, cũng không dám tấn công các đội khác.

Bảy sư tử trắng trải qua trận chiến phòng thủ

dai dẳng, chồm hồm trên đoạn bè giữa hồ chờ thời cơ, sáu đội sư tử đứng sòng đôi, chiếm cứ tám bè của đội mình, không khí náo nhiệt ban nãy dần chuyển sang căng như dây đàn, đám người trên bờ cũng bị cảnh

tượng này dồn ép căng thẳng, tiếng reo hò nhanh chóng tắt lịm, chỉ nghe tiếng trống từ sáu mặt điểm xen kẽ, tựa như đều đang cô' phá tiết tấu của đối phương. Bầu không khí tĩnh lặng chẳng kéo dài được lâu, đội sư tử trắng dẫn đầu là con sư tử mang thập đỏ đã ngẩng cao đầu, ngẩng lên trời ba lần, thiếu nữ gõ trống vận đồ trắng dưới cờ Quan Lộc lắc cổ tay, gõ đùi trống lên thân trống liên ba tiếng trong chuỗi tiếng trống liên hồi vang lên ba tiếng “cách, cách, cách” thanh thoát, đây là tín hiệu từ điểm trống thất tinh chuyển sang điểm trống tam tinh nhanh gọn đơn giản.

Lúc này ba đầu sư tử trắng bỗng nhảy vọt lên, do con sư tử mang chữ thập đỏ dẫn đầu xông tới cuối bè tre. Thiếu nữ đánh trống gióng một hồi trống dồn dập, tiếng trống càng lúc càng vang, đã át hẳn thế trống của năm đội còn lại, tiếng trống trận dội vào lòng những người đang xem, khiến họ thấy sục sôi máu nóng.

Ba con sư tử trắng bố trí vị trí giữa hồ liên kết mười tám bè tre đầu thành vòng tròn, các đội sư tử khác vừa thấy có người cướp thanh, cũng tức tốc xông tới.

Nào ngờ ba con sư tử trắng không hề lao lên đoạt thanh, trong tiếng trống dồn dập không dứt, bọn họ nhanh chóng nhảy sang một bè tre khác viết chữ “Cửu Hồ”, đón đầu đội sư tử cửu Hồ đang chạy tới. Hai con sư tử dẫn đầu hai đội

đang chuẩn bị giao chiến, thì con sư tử mang chữ thập đỏ xông lên trước đột nhiên dừng lại, hai con sư tử mang chữ thập xanh và chữ thập đen phía sau lấy nó làm bàn đạp, lần lượt xông từ đuôi lên đầu sư tử, sau đó nhảy vọt lên khỏi mặt hồ, sư tử mang chữ thập đỏ đợi hai con sư tử sau lưng đã nhảy qua, liền rạp đầu xuống xoay mình, võ sĩ ở đuôi sư tử bám lấy eo võ sĩ trên đầu, tung hai chân trên không, đá thẳng vào đầu con sư tử vàng gần nhất.

Lúc này sư tử mang thập xanh và sư tử mang thập đen vừa hay đáp xuống sau lưng ba đầu sư tử của đội Cửu Hồ, hình thành thế giáp công trước một sau hai.

Con sư tử dẫn đầu đội sư tử cửu Hồ không ngờ sau khi con sư tử mang chữ thập đỏ bất ngờ dừng sững, lại có biến chiêu thế này, hoàn toàn không kịp phản ứng trúng ngay một cước, đầu sư tử bị đá thủng, võ sĩ múa đầu

sư tử trúng cước vào trán, người cũng ngã bật ra sau, võ sĩ múa đuôi sư đồ lấy anh ta lùi lại một bước, mông đụng trúng đôi sư tử còn lại vừa lùi lại sau lưng.

Ba con sư tử đội cửu Hồ díu lại một khóm, hai con sư tử còn lại cũng chỉ đành thối lui, nào ngờ sư tử chữ thập xanh và sư tử chữ thập đen đã ở ngay phía sau, đầu sư tử còn chưa kịp quay lại, hai võ sĩ múa đuôi sư đã bị đá trúng mông lần lượt ngã xuống nước.

sư tử chữ thập xanh và sư tử chữ thập đen nhân cơ hội này, giơ tay tóm lấy hai thân sư, đúng lúc hai đầu sư đối phương định quay lại phản công, đồng thời hất mảnh thân sư trùm kín đầu sư tử. Hai võ sĩ múa đầu sư của đối phương không

nhìn thấy gì, vội nhất tề nhắc đầu sư lộ mặt ra, mỗi người chỉ kịp trông thấy một chiếc ủng trắng thêu hoa đỏ xuất hiện trước mắt, liền là trúng cước bay xuống nước.

Con sư tử vàng ban nãy vừa trúng một cước lăng không chính diện từ đuôi con sư tử thập đỏ, chỉ nghe sau lưng bạch bạch tòm tòm một hồi, đến lúc quay đầu lại, hai con sư tử còn lại trong đội đều đã bị bồm dưới nước, còn mình đang bị ba con sư tử trắng vây kín, sợ đến đứng đờ tại chỗ, không biết nên làm động tác gì, nghĩ bụng có đánh cũng đánh không lại người ta, mà tự mình nhảy xuống nước thì mất mặt quá, đành nhắm tịt mắt anh dũng xả thân vì nghĩa.

Ba con sư tử trắng lại chẳng hứng thú gì với y nữa, quay người xông lại giữa hồ rồi lại nhảy qua một tấm bè khác, để lại đội trưởng đội sư Cửu Hồ cùng cái đầu sư rách toác một lỗ, đứng chết trân như sư tử đá giữa bè. Rõ ràng đội sư tử trắng đang tập trung công kích hết đợt này đến đợt khác, bắt đầu mau chóng chuyển sang lượt đào thải đối thủ thứ hai. Kể từ khi đội sư tử trắng đột ngột chủ động phát động tấn công, cuộc hỗn chiến của các đội sư tử còn lại cũng được triển khai.

Phía trước chính là bè của thôn Phù Dung, ba đầu sư tử vàng Lưu Bị râu dài phấp phới, ung dung đứng giữa tâm hồ, không biết ban nãy đã tham chiến đến độ không địch thủ nào dám tấn công nữa, hay trước sau vẫn né sang một bên bảo tồn lực lượng. Nào ngờ đội sư tử trắng không xông lên

tấn công mà nhảy qua bè Phù Dung, tới bè thôn Kỳ Tài đang có hai đội sư tử hỗn chiến.

Lục Kiêu Kiêu thấy vậy không kìm được hỏi Mạnh Hiệt: “Đội sư tử vàng của trấn Phù Dung mạnh lắm sao? sư tử trắng nhìn thấy họ là tránh kìa...”

Mạnh Hiệt nói: “Võ công của đội sư Phù Dung cũng bình thường thôi, mấy năm trước đều không phải họ giành quán quân, lần này thì không biết thế nào.”

Lục Kiêu Kiêu nghe Mạnh Hiệt nói vậy, ngược lại càng thêm khâm phục đội sư tử trắng của thôn Quan Lộc. Võ công cao cường không có nghĩa thấy ai cũng đánh, bọn họ đến trấn Phù Dung đấu sư tử, gặp phải đội chủ nhà có thể lễ độ nhường một bước, quả thực có phong độ đại tướng.

Giữa bè Kỳ Tài chỉ có năm đầu sư tử đang tranh đấu dữ dội, một đầu đã bị thương rút lui, đứng bên nhìn chẳng thể phân biệt nổi là ai với ai. Ba đầu sư tử trắng vừa nhảy lên bè liền xông vào trận chiến, đến cách khu vực hỗn chiến một trượng, ba đầu sư tử bỗng nhất tề dừng lại, phục xuống bè im lìm, chỉ thấy đầu sư tử mình sư khế rung rung, không ai biết họ đang làm gì.

Một lúc sau, ba đầu sư tử trắng đứng dậy, cùng nhảy lên giậm mạnh xuống bè, mọi người cùng nghe thấy một tiếng “A” đồng thanh của các cô gái, bè thôn Kỳ Tài liền đứt ra làm hai, toàn bộ năm con sư tử đang hỗn chiến đều đứng hết bên phần bè sát bờ, chậm chậm trôi lại phía bờ, tách xa Tửu trình thanh giữa hồ.

Năm con sư tử trên bè tre gãy vẫn chưa biết bè đã gãy, vẫn ra sức liều mạng, khiến đám đông trên bờ phá lên cười ha hả.

Lục Kiêu Kiêu ở trong chòi ngắm cảnh trông thấy cách đánh này, liền vùng mạnh nắm đấm nhỏ, kêu lớn: “Hay! Binh không chiến mà khuất phục được địch!”

Bây sư tử trắng quay lại đang định tấn công đội sư tử cuối cùng còn sót lại, liền phát hiện đội sư tử vàng của trấn Phù Dung đã phát động tấn công sang hướng khác, đội sư tử trắng thấy không còn đối thủ trực tiếp,

tức tức nhảy lại về bè của mình, con sư tử mang chữ thập đỏ dẫn đầu, ngược trông Từ trình thanh, các cô gái đánh chiêng, chũm chọe dưới cờ Quan Lộc lập tức buông bỏ nhạc khí, mỗi người nhấc một thanh tre bương dài đã chuẩn bị từ trước, chạy từ dưới cờ lên trên bè, đặt xuống dưới chân sư tử thập đen và sư tử thập xanh.

Cô gái đánh trống dưới cờ Quan Lộc không còn gióng lên những hồi dồn dập nữa, mà gảy gọn điểm trống thất tinh cát tường hỷ khánh, tựa như có ý làm dịu lại không khí.

Ba con sư tử vàng đội sư trấn Phù Dung cũng nhanh chóng kết thúc trận chiến, hai đội hết nhìn chòng chọc vào nhau, lại nhìn Từ trình thanh đang treo lơ lửng trên không.

Đội sư tử vàng dường như không hề định giành thanh, chỉ đứng đối diện với đội sư tử trắng, chuyển động uyển chuyển theo biên độ nhỏ, lặng lẽ đợi.

Đội sư tử trắng thấy đối phương không hề có bất kỳ hành động gì, sư tử chữ thập xanh và sư tử chữ thập đen lập tức xoay mình bỏ đầu sư thân sư ra đặt trên bè tre, bốn thiếu nữ xinh đẹp mỹ miều người mặc áo trắng bông, đầu chít khăn đỏ bước ra, người đứng xem xung quanh liền ồ lên huyên náo, tiếng huýt sáo cùng tiếng hò reo vang dội đất trời.

Mấy chục sợi dây thừng to tướng dẫn từ bờ hồ ra đan lại với nhau thành tấm lưới giữa hồ, treo hơn trăm cái đèn lồng, điểm giao chính giữa treo Từ trình thanh.

Bốn cô thiếu nữ này chia làm hai nhóm trái phải, mỗi nhóm lại cầm một thanh tre dài ba trượng, dựng phần đuôi gậy xuống bè tre, đầu gậy bắc lên sợi thừng cao hai trượng trên không, mỗi cây tre do hai cô gái trẻ dùng tay giữ chắc, bắc thành một cầu tre hẹp mà chắc chắn trước mặt sư tử mang chữ thập đỏ.

Con sư tử mang thập đỏ thấy cầu tre đã bắc xong, lập tức nhảy lên cầu chạy tới đỉnh lưới thừng treo Từ trình thanh, bước chân nhẹ tựa mèo trắng leo tường, lặn vào màn không tối om thần bí tuyệt đẹp.

Lúc này đội sư tử vàng bên bè tre đối diện bắt đầu hành động, con sư tử Lưu Bị mặt vàng mày trắng xếp sau cùng lấy đà chạy hai bước, bước đầu đạp lên đuôi con sư tử phía trước, bước thứ hai đạp lên đầu sư, mượn lực

thăng không, từ người đứng xem xung quanh bờ hồ đến Lục Kiều Kiều ở trong chòi tre đều kêu lên kinh ngạc - thì ra công phu khinh công của sư tử vàng mây trắng đáng gờm đến vậy, vừa vọt lên đã cao quá cả lưới thừng giăng cao hai trượng trên đầu, bốn chân đạp hai sợi thừng, phối hợp ăn ý đáp xuống chuẩn xác. Hèn chi bọn họ này giờ chẳng buồn chuẩn bị cho việc giành thanh, thì ra vốn đã không cần thiết.

Lúc này sư tử mang chữ thập đỏ vẫn chưa chạy lên tới đầu cầu tre, bị sư tử vàng nhảy phốc một cái lên trên đầu mình, đang định tăng tốc xông tới thì sư tử vàng đã nhảy xuống trước cầu tre của sư tử thập đỏ, gạt chân đá luôn cầu tre đang gác trên dây thừng. “Rắc rắc”, chiếc cầu tre được ghép từ hai thanh tre bương lớn tức khắc gãy rời, sư tử mang thập đỏ chuẩn bị ngã luôn xuống hồ theo hai cây tre.

Lúc này bốn cô gái giữ cầu tre đồng thanh hét lớn, nhất tề phát lực liều mình chống lại cầu tre, võ sĩ múa sư tử chữ thập đỏ hai tay ôm lấy cầu, miệng giữ đầu sư mới có thể mượn lực nhảy lại về bè Quan Lộc.

Tre dài ba trượng rất khó kiểm, hai cây tre của đội sư tử trắng đã gãy, muốn lập tức lên lại dưới thừng khó ngang lên trời, sư tử vàng mây trắng không hề đứng trên cao chiêm ngưỡng vẻ thất thế của đối thủ, mà cấp tốc chuẩn bị giành thanh. Từu trình thanh treo dưới lưới, cũng chính là dưới chân sư tử vàng, muốn lấy được thanh cần võ sĩ múa đuôi sư tử giữ lấy người võ sĩ múa đầu, giúp người múa đầu treo ngược dưới lưới, cách giành thanh này được gọi là “Kiều dê thanh”, trông tên ngấm nghĩa, giống như sư tử đứng trên cầu nhỏ muốn móc đồ dưới gầm cầu, thuộc một trong những chiêu thức giành thanh có độ khó cao.

Võ sĩ múa đuôi sư tử vàng mau chóng đứng vững chân, võ sĩ múa đầu sư nhẹ nhàng nhảy lên, hai chân kẹp lấy eo võ sĩ múa đuôi sư, giữ đầu sư rồi treo ngược mình dưới lưới.

Đội sư tử trắng cũng không nhàn rồi, từ đuôi sư tử mang chữ thập đỏ lại xuất hiện một cô gái, cùng bốn cô còn lại hạ chân đứng tấn dưới Từu trình thanh, bắc thành một cái thang người, chỉ còn lại một người giữ đầu sư tử thập đỏ, chạy tới đạp thang hai bước rồi phóng vọt lên không. Cô không nhảy được tới chỗ tấm lưới, nhưng có thể thấy rõ cô không hề

muốn nhảy cao nhường ấy, cô giữ đầu sư động thẳng về phía Tử trình thanh treo dưới lưới, lẳng không tung cước vào đầu sư tử vàng mày trắng đang treo ngược lấy thanh.

Tử trình thanh là một vò rượu tròn bằng sứ trắng Song Nhĩ, trong vò ăm ắp rượu mạnh, cùng một thỏi vàng năm mươi lạng. Vò rượu có tay cầm bằng dải thừng đỏ khâu vào hai khoen đồng, dưới lưới thừng lớn chằng ngang giữa hồ có một nút thừng đỏ móc câu sắt treo vò rượu. Võ sĩ giữ đầu sư tử vàng vừa định giơ tay gỡ lấy vò rượu sứ trắng, liền cảm thấy một luồng sát khí ập đến phía mình. Còn đang xác định phương hướng, đầu sư tử chữ thập đỏ đã xuất hiện ngay trước mặt, một bàn chân mang ủng trắng thêu hoa đỏ, dẫn kinh phong quét ngang bàn tay đang giơ ra lấy thanh.

Anh ta treo ngược giữa không trung, một tay giữ đầu sư một tay lập tức rút lại trước ngực chuyển thành thế phòng thủ, cước thứ hai của sư tử chữ thập đỏ liền đá sát ngay tới, cánh tay anh ta giơ ra đỡ đòn đá của đối phương, tức khắc dội lên một cơn đau kịch liệt. Xem ra cú đá này của sư tử chữ thập đỏ là nhằm thị uy, cũng là để trả thù cho việc đá gãy cầu tre lúc nãy.

sư tử vàng mày trắng treo ngược người lấy tay đỡ chân, không sao chiếm nổi phần hơn, võ sĩ đang định lộn người quay lên trên lưới, thì cước thứ ba của sư tử thập đỏ đã giáng xuống trước đầu anh ta, cánh tay đưa lên đỡ đầu chịu thêm một cước, lại chấn động mãnh liệt, gần như rơi tõm luôn cùng đầu sư xuống hồ.

Kinh ngạc vẫn còn ở phía sau, sư tử thập đỏ treo người trên không công liên tiếp hơn mười cước, võ sĩ sư tử vàng đang treo ngược bị chuỗi đòn tấn công đột ngột này đánh đến đầu quay mòng mòng, chỉ có một cánh tay giơ trái đỡ phải cuống cuồng tiếp chiêu.

Con sư tử trắng này vì sao không rơi xuống chứ? Võ sĩ sư tử vàng vất vả tiếp liền mười mấy cước bản khoăn không hiểu, nhân lúc ngơ đòn nhìn sang bên sư tử chữ thập đỏ, chỉ thấy một cô gái kiều diễm như hoa hai tay giữ lấy tay cầm đầu sư đang được gác lên hai sợi thừng, hai chân hoàn toàn có thể tự do phát chiêu tấn công. Không nhìn còn may, vừa liếc một cái, võ sĩ sư tử vàng đã hồn bay phách lạc trước vẻ đẹp của đối

thủ, bỗng chốc buông lỏng phòng thủ, liền trúng ngay một cước sấm sét giữa ngực, bấy giờ mới cuống cuồng sức tỉnh rút cả hai tay về che chắn, khiến đầu sư tuột tay lỏng lẻo.

Vừa thấy đối phương rời tay, thiếu nữ múa sư tử trắng không hề nhân nhượng đối chân đá thẳng vào đầu sư tử vàng.

Ý nghĩa của việc giành thanh nằm ở chỗ người và đầu sư tử hợp nhất, nếu không đã chẳng phải múa sư mà là tỉ võ rồi, trên tay không có đầu sư còn gọi gì là giành thanh? Đứng trên lưới làm

điểm tựa, võ sĩ múa đuôi sư tử vàng vừa thấy đầu sư tử tuột tay dưới lưới, lập tức đồng thời kéo cả người lẫn đầu sư lên, võ sĩ múa đầu sư quay về trên mặt lưới, giơ hai tay đón lại đầu sư. Thiếu nữ múa sư tử chữ thập đỏ đá hụt một cước, ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy một thiếu niên mặt mày thanh tú, thân hình cao lớn tráng kiện, vận bộ đồ vải thô màu vàng lộ ra cánh tay săn chắc, giơ cao đầu sư vàng đứng trên lưới thừng. Cô thấy đối thủ đã rời khỏi Tử trạch thanh, liền thò tay cởi móc sắt trên vò rượu, tay phải chạm tới sợi thừng đỏ trên vò rượu sứ trắng, lòng không nén nổi vui mừng, nghĩ bụng, cuối cùng thì nó cũng về tay cô!

Song đúng trong khoảnh khắc đó, bàn tay trái đang vịn vào đầu sư tử đột nhiên bị hẫng, đầu sư mắc trên hai sợi thừng đã bị thiếu niên sư tử vàng đá rơi, một tay cô giữ lấy đầu sư sắp rơi xuống hồ, chỉ còn lại tay phải bám chặt lấy nút thừng đỏ trên vò rượu trắng, cả người lẫn đầu sư treo như chuông gió trên mặt hồ.

Toàn bộ thể trọng của cô ban nãy dồn lên tay trái, giờ tay trái bị hẫng, trọng lượng cơ thể và đầu sư lập tức chuyển sang tay phải đang tóm lấy vò rượu. Cô vừa chuyển lực trên tay, người khẽ đung đưa, gập eo vươn người, hai chân móc ngược lên sợi thừng trên không, làm động tác móc vàng treo ngược, tay phải buông vò rượu đối sang bám lấy một sợi thừng khác, mượn thế lật người đứng lên trên lưới, lập tức tiếng vỗ tay rào rào vang lên bên bờ hồ.

Hai bên giao chiến, đều đã biết đối phương

không phải hạng xoàng, giờ muốn tranh thủ giành thanh hoàn toàn là điều không thể, muôn giành được thanh chỉ có cách đánh ngã đối thủ trước, hơn nữa còn phải ngay trên tấm lưới này. Phương hướng đã rõ

ràng, lập tức bắt đầu tấn công, hai con sư tử trắng vàng đứng trên trận lưới đan từ mười tám sợi thừng lớn mà như đứng trên đất bằng, lật xuống chồm lên tỉ đấu vô cùng đẹp mắt; tiếng vỗ tay quanh hồ vang dội kinh thiên động địa, dân chúng và các hương thân vừa xem vừa đánh trống reo hò ầm ĩ.

Mười mấy chiêu tiếp theo, hai bên đều không bên nào giành được phần hơn, chỉ đá qua đá lại đến hai chân tê rần. Thân thủ cả hai đều cực kỳ nhanh nhẹn, công phu quyền cước cũng tương đương nhau, muốn đấu xem ai thắng ai bại chỉ có thể trông vào sức chịu đựng và độ dẻo dai của mỗi người, hoặc bên nào đó xuất ra kỳ chiêu.

Lục Kiều Kiều đứng hẳn lên trên ghế, người trong chòi đều đã đứng cả lên, nếu cô còn đứng dưới đất thì chẳng thể trông ra tâm hồ nữa. Cô một tay vốc hạt dưa, đưa lên miệng cắn lách chách, mắt không rời cuộc đấu trên không giữa hồ. Cá nhân cô hoàn toàn nghiêng về đội sư tử trắng, chỉ mong sao cô gái múa đầu sư tử chữ thập đó giành được chiến thắng, nhưng cô cũng hiểu rõ, cứ tiếp tục dùng đẳng thế này, nhất định lợi thế sẽ nghiêng về phía đội sư tử vàng, phái nữ thế lực vốn yếu hơn, cuộc chiến kéo dài đương nhiên không có lợi. Cô nghĩ, nếu là mình ở trên kia, lúc này nhất định sẽ giở chút ngón nghề gì đó.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Lục

Kiều Kiều, cô gái múa sư tử chữ thập đỏ không tấn công chính diện nữa, mà đột nhiên thi triển bộ pháp “Tam giác mã” nhanh chóng lướt tới sau lưng sư tử vàng, sư tử vàng lúc này vẫn do hai người cùng múa, muốn quay người lại đương nhiên không thể nhanh bằng tốc độ của cô.

Bộ pháp “Tam giác mã” là bộ pháp lướt nhanh chỉ có trong công phu Hồng Môn, nổi tiếng bởi lối di chuyển theo hình tam giác, vòng ra sau lưng đối thủ tấn công, sư tử vàng gắng quay mình thật nhanh bắt kịp tốc độ của cô gái bên sư tử trắng, duy trì thế trận đối chiến, bởi cả hai võ sĩ múa sư đều không hiểu cô lướt ra sau mình để làm gì.

Sư tử mang chữ thập đỏ lại dùng bộ pháp “Tam giác mã” lần nữa, như bóng ma vòng ra sau sư tử vàng, võ sĩ múa đuôi sư tử vàng lập tức đá hậu phòng thủ, thiếu niên múa đầu sư tử cũng chuyển chân đạp lên một sợi thừng khác quay mình cứu đuôi.

sư tử chữ thập đỏ chẳng màng đầu sư đối phương, há miệng ngoạm lấy cái chân sau vừa đá ra, thực chất là từ trong đầu sư tử dùng tay tóm lấy, hai chân xuống tấn quẹo đầu sư, định vặn chân sau của đối phương. Chiêu này là đòn sát thủ trong Đại cầm Nã, gọi là Độc long phản cốt tảo, hễ đánh ra, cổ chân và khớp gối đối phương sẽ đồng thời bị vặn gãy, tàn phế suốt đời. Võ sĩ múa đuôi sư đối phương không ngờ sư tử chữ thập đỏ lại ra đòn chí mạng như vậy, kinh hoàng hét lên thất thanh “Đừng...”, sau đó thuận theo hướng vặn của sư tử trắng xoay người nhảy lên hóa giải độc chiêu.

Dưới chân anh ta chỉ có hai sợi dây thừng, một khi xoay người nhảy lên, muốn đáp lại xuống thừng hoàn toàn không phải chuyện dễ, võ sĩ múa đuôi sư xoay mấy vòng trên không hóa giải được Độc long phản cốt tảo xong thì cũng rơi tõm xuống hồ, đồng thời thiếu niên múa đầu sư tử vàng đã đạp cước tới eo hông của sư tử mang chữ thập đỏ.

sư tử mang chữ thập đỏ chồm lên trước một bước, miệng ngậm lấy dải thân sư tử vàng, đồng thời tránh một cước của đối phương, sau đó làm hết như võ sĩ múa đuôi sư tử vàng, xoay người một cái nhảy xuống hồ, chỉ khác ở chỗ miệng sư tử thập đỏ ngậm chặt dải thân sư tử vàng kéo theo. Đầu sư trên tay thiếu niên chùng xuống, một luồng lực không thể phản kháng giật lấy đầu sư, một chân anh ta vẫn còn ở trên không, không giữ được trọng tâm, mất đà ngã luôn trên thừng, đầu sư tuột khỏi tay mắc chặt giữa hai sợi thừng. Cô gái múa sư tử chữ thập đỏ đã ngấm chuẩn phương hướng, tay giữ mảnh thân sư tử vàng, đu sang vò rượu trắng Tửu trình thanh dưới lưới, dùng hai chân móc ngược lên dây thừng treo Tửu trình thanh, miệng ngoạm đầu sư, đem dải thân sư tử vàng thắt thành một nút chết trên dây thừng, làm vậy, đầu sư tử vàng có giật thê nào cũng không ra.

sư tử mang chữ thập đỏ trối xong sư tử vàng lập tức giơ tay gỡ thanh, cô gái múa sư treo ngược trên lưới miệng ngoạm đầu sư, một tay đỡ đáy vò rượu, tay còn lại định gỡ móc câu, nhưng đến đây lại gặp phải sự cố, móc câu mắc chặt vào nút thừng đỏ trên vò rượu.

Thiếu niên múa sư tử vàng đã lại đứng dậy trên thùng, tức tối định giựt đầu sư ra chiến đấu tiếp nhưng đầu sư đã bị thắt nút chết trên dây thùng, cật lực giăng ra chỉ tổ làm rách đầu sư.

Đội sư Phù Dung vẫn còn hai đầu sư ở dưới bè tre, hai đầu sư này gọi anh ta một tiếng, rồi quăng lên lưới một đầu sư tử khác, anh ta đỡ lấy đầu sư, định tiếp tục giành thanh.

“Nguy rồi!”

“Mau lên... không kịp rồi!”

“Sư tử vàng bên trên lại tới rồi!”

Lục Kiều Kiều và đám người đội Quan Lộc còn căng thẳng hơn cả cô gái đang lấy thanh, gào rách cổ họng nhắc nhở thúc giục. Thực ra cô gái múa sư tử chữ thập đỏ sao lại không biết đối phương định xuống cướp thanh? Có điều người đang treo ngược, mà cái nút này lại không sao tháo được. Cô rút từ thắt lưng ra một con dao găm, lách dao vào nút thùng đỏ trên vò rượu trắng, lật tay khứa dao, sợi thùng đỏ bị cửa rách, lộ ra quai đồng bên trong. Thì ra vại rượu lớn nhường này, quai móc khuyên treo đều làm từ đồng thau cả, thùng đỏ bọc quanh chỉ để cho đẹp mắt mà thôi. Thời gian cấp bách, không thể suy xét lâu được, cô lập tức vung dao chém xuống móc sắt, “Đình” một tiếng mấy tia lửa tóe ra. Con sư tử vàng lần nữa nhảy tới phía trên Tửu trình thanh, cũng thả người treo ngược xuống đối diện sư tử mang chữ thập đỏ...

Jack xem mà vã mồ hôi, hoàn toàn bị cuốn vào cuộc đấu sư kịch liệt trên không, anh chăm chú

theo dõi từng chi tiết nhỏ, từ đầu đến cuối thấy sư tử vàng đã lại nhập trận, sư tử trắng mãi không gỡ được Tửu trình thanh, anh ta liền nhảy phóc khỏi rạp tre, chạy tới nơi sát mép hồ nhất quỳ xuống, tay trái gá ngang lên cọc gỗ bên hồ, tay phải rút ra khẩu súng lục tì vào tay trái, nổ súng bắn vò rượu trắng, sư tử vàng không hề biết Tửu trình thanh bị treo cứng trên móc sắt, chỉ nghĩ cô gái này công phu chẳng ra sao, vẫn còn cơ hội cho anh ta cướp thanh, miệng ngoạm đầu sư treo ngược dưới lưới giờ tay định tóm lấy vò rượu.

“Đoàng”, vò rượu nổ tung giữa không trung, sư tử vàng vội rút tay lại che mắt theo phản xạ, ai mà ngờ cái vò rượu này còn biết nổ cơ chứ.

Cô gái sư tử trắng vẫn giơ tay trái đỡ dưới vò rượu, sau khi vò rượu nổ, rượu cùng ánh lửa bắn ra bốn phía, cô liền đưa tay phải lên che mắt, tay trái bắt được thỏi vàng năm mươi lạng. Tay đã chạm được vàng, cô gái chẳng buồn giằng co với ai nữa, buông chân mang theo đầu sư rơi xuống hồ.

Khi các bạn trong đội sư kéo được cô lên khỏi mặt nước, tay cô giơ cao thỏi vàng, bốn bề như vỡ òa, không khí đạt tới cao trào chưa từng có. Mấy cô gái không hứng khởi quá lâu, cô gái rơi xuống nước kéo đầu sư lên bờ, giơ thỏi vàng khoe khắp xung quanh xong, ba đầu sư tử trắng lập tức lại được đội lên, bước trong nhịp trống thất tinh chắc chắn, không còn ngọ nguậy đùa vui, mà múa một điệu “Bái tứ phương” chính tông trên bè tre, lần lượt đáp lễ bà con xung quanh bằng tư thế thẳng mà không kiêu.

Hành động này của đội sư tử trắng càng nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt, đồng thời quanh bờ hồ hàng chục dải pháo cũng được đốt lên, pháo nổ vang lừng, ánh lửa ngút trời.

Trong thời khắc náo nhiệt nhất, Lục Kiều Kiều lại hết sức bình tĩnh, cô nhận ra cô gái giành được thỏi vàng tuyệt đối không phải hạng tầm thường, từng cử chỉ hành động của cô ta về mưu lược đều vượt xa mức độ nên có vào tuổi ấy. Nếu cô ta dẫn dắt không phải một đội múa sư, mà là một đội quân, thì đó sẽ là đội thiết binh tất chiến tất thắng. Dựa vào kiểu cách hành sự của Mạnh Hiệt sư gia, làm gì cũng không lộ thanh sắc, sắp xếp chu đáo cẩn thận, lần này tới trấn Phù Dung, người cần gặp chắc chắn là cô ta, việc muốn nhờ vả cũng có khả năng liên quan đến cô gái này.

Chương 7: Thiên quốc đăng long

Đội sư tử trắng trở lên bờ, đám đông liền dạt ra nhường đường.

Đội sư đi theo đường ấy tới sau rạp ngắm cảnh ven hồ, đó là một bãi đất trống, mấy đội múa sư ban nãy bị loại đều đã tập hợp lại đây, các hương thân trong chòi tre cũng ra cả đó đợi bọn họ.

Ba đầu sư tử trắng được đội chiêng trống hộ tống phía sau, tới trước rạp lại múa một đoạn “Khánh phong niên”, từ miệng sư tử lần lượt nhả ra ba dải lụa đỏ viết “Mưa thuận gió hòa”, “Ngũ cốc đầy bờ”, “Gia súc béo tốt”, hành đại lễ vái ba vái với toàn thể hương thân xong, các cô chinh tề xoay người bỏ đầu sư thân sư xuống.

Tiếng vỗ tay dừng lại, cô gái múa đầu sư mang chữ thập đỏ bước ra chấp tay khắp bốn phía, sau đó lấy thỏi vàng năm mươi lạng giắt bên eo ra bước tới trước đài.

Lục Kiều Kiều đứng giữa đám hương thân, ở khoảng cách gần lúc này mới có thể nhìn rõ cô gái ấy. Cô gái này tuổi chừng trên dưới hai mươi, mặt trái xoan, mày liễu mắt phượng, mũi cao miệng nhỏ, mặt như thoa phấn mắt tựa hoa đào, nhìn tướng mạo không hề có điểm gì giống người miền Nam nơi đây, nếu như cô ta thật là người miền Nam, chỉ riêng kiểu người Nam tướng Bắc này đã cho thấy người này nhất định có chỗ hơn người, tuyệt đối không làm những chuyện không cam tâm, đàn bà con gái mang tướng này, hễ đi đến đâu là gây chuyện thị phi ở đó.

Cô ta cao sáu thước, đối với phái nữ đây cũng được coi là thân hình cao lớn, nhưng trông lại không hề thô kệch thừa thãi, trái lại còn toát lên vẻ thuần tha xinh đẹp, anh khí ngùn ngụt, thêm vào ban nãy mấy lần rơi xuống nước, quần áo dính vào cơ thể, đường nét lộ ra, bầu ngực đầy đặn đủ khiến bất kỳ người đàn ông nào thêm thương.

Lục Kiều Kiều không kìm được lén nhìn sang Jack, thấy anh ta đứng chống nạnh, đang há hốc mồm cười ngơ ngẩn nhìn người ta, liền ném luôn nắm vỏ hạt dưa trong tay vào mặt.

Cô gái tay đỡ thỏi vàng, đồng dục nói với đám hương thân chủ chốt ở giữa: “Dân nữ Hồng Tuyên Kiều đại diện đội múa sư trấn Quan Lộc

chúc trấn Phù Dung cùng mười tám thôn mưa thuận gió hoà, ngũ cốc đầy bồ, gia súc béo tốt!” Giọng nói lạnh lạnh trong trẻo, đúng là tiếng hét vọng lại từ giữa hồ ban nãy, đám thân hào tươi cười hớn hở nhiệt liệt vỗ tay, lớn tiếng khen hay. Lục Kiều Kiều khẽ gật đầu, thầm ghi nhớ cái tên này: Hồng Tuyên Kiều.

Hồng Tuyên Kiều đợi mọi người yên lặng, lại đồng dục nói: “Đội sư Quan Lộc tuy giành được kim thanh, nhưng trong quá trình gặp nhiều trở ngại bất ngờ, may được cao nhân tương trợ mới giành thắng lợi. Đội sư trấn Phù Dung tài nghệ cao siêu, võ công cao cường, bà con đều tận mắt nhìn thấy, kim thanh này nên thuộc về đội sư trấn Phù Dung mới phải, xin các vị hương thân tác thành!”

Bốn bề dậy lên tiếng xì xào, mọi người đều cảm thấy kinh ngạc.

Lục Kiều Kiều nhếch mép cười nhạt, lòng càng lúc càng thích mỹ nữ này. Cô nghĩ, cô gái này tuy có dã tâm của sói, nhưng lại giáo hoạt tựa hồ ly, lần này chiếm được phần hơn còn ra vẻ, chí không nằm ở vàng kia.

Các vị hương thân rì rầm chụm đầu ghé tai, lúc này một vị hương thân tóc bạc trắng hỏi Hồng Tuyên Kiều: “Vừa rồi vị đại nhân người Tây nổ súng bắn vỡ vò rượu là khách thôn nào mời tới?” Mạnh Hiệt kéo Jack đứng ra phía trước nói: “Đó là ngài Jack, khách quý do trấn Quan Lộc mời tới.”

Các vị hương thân đều vỗ tay cúi chào Jack, Jack cũng gật đầu nghiêng mình cười ha ha đáp lễ từng người.

Vị hương thân tóc bạc lại nói: “Nếu đã như vậy, bắn súng giành thanh... cũng coi là giành thanh, tài bắn súng của vị đại nhân đây giúp chúng ta mở mang tầm mắt, ngài ấy đã là khách của trấn Quan Lộc, vậy thì thanh này cũng coi như trấn Quan Lộc giành được... Không ít đội sư các thôn khác cũng mời giáo đầu từ bên ngoài, điều này không có gì kỳ lạ, ta thấy thỏi vàng này vẫn nên thuộc về trấn Quan Lộc, các vị hương thân thấy có được không?”

Các vị hương thân thi nhau gật đầu khen phải, Hồng Tuyên Kiều đưa cặp mắt to tròn long lanh nhìn sang phía Jack đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, chợt bắt gặp ánh mắt Jack cũng đang nhìn mình, cô nở một

nụ cười mà dường như chỉ Jack mới có thể cảm nhận được. Jack không bỏ lỡ thời cơ đang quay lưng lại phía Lục Kiều Kiều, nháy mắt với cô nàng một cái.

Các hương thân xôn xao một hồi, vị tóc bạc vừa nãy lại đứng ra nói tiếp: “Giờ chúng ta quyết định, năm mươi lạng vàng này do thôn Quan Lộc giành phần thắng, ngoài ra thưởng thêm một vò rượu ngon, vừa nãy các cô cướp thanh không uống rượu, bây giờ mỗi người phải uống một bát bù vào, không thì không may mắn đâu, ha ha ha...”

Mỗi người trong đội múa sư tử đều cao hứng uống hết một bát rượu, phấn chấn tinh thần đánh chiêng đánh trống, lại biểu diễn một màn “Túy sư” cho bà con xem, hạ một cái kết viên mãn cho buổi đại lễ vụ mùa này. Hôm đó đám Lục Kiều Kiều qua đêm ở trấn Phù Dung, tối nghỉ ở căn nhà Mạnh Hiệt đã sắp xếp từ trước, nhưng cả bọn không ai buồn ngủ. Mạnh sư gia cùng mấy vị chủ nhà xuống bếp xào một mâm thịt, lại rót rượu ngon, tất cả vừa ngồi trong phòng khách ăn đêm, vừa cao hứng tán chuyện về màn đấu sư kinh hiểm ban nãy. Lúc này có một nhóm thiếu nữ dung mạo xinh đẹp bước vào, chính là đội múa sư Quan Lộc vừa chiến đấu hăng say trên mặt hồ lúc trước, mười bốn cô gái cười nói tíu tít, cùng xuất hiện trong phòng khách, khiến ai cũng cảm thấy gian phòng bỗng chốc như sáng bừng lên. Các cô mờ mờ nhễ nhại, tràn đầy vẻ thanh xuân, khiến đám đàn ông con trai đánh trống ngực thành thịch.

Hồng Tuyên Kiều cũng đứng trong nhóm thiếu nữ ấy, vừa thấy Lục Kiều Kiều liền bước lên nắm lấy tay cô: “Tiểu mỹ nhân này nhất định là Lục tiểu thư rồi, mấy hôm nay Mạnh sư gia ngày nào cũng kể sự tích của chị cho chúng tôi, nghe riết đến nỗi tôi cũng nóng lòng muốn gặp chị... Không ngờ Lục tiểu thư còn xinh đẹp gấp trăm lần so với lời kể của Mạnh sư gia!”

“Cô nương cũng là tuyệt thế giai nhân đấy thôi, ban nãy Kiều Kiều xem màn biểu diễn của cô nương suốt, quả là nữ hào kiệt chẳng nhường đấng mày râu, làm rạng rỡ cho phận nữ nhi thiên hạ!” Lục Kiều Kiều đã rất lâu không nói thật lòng, những lời này đều xuất phát từ tận đáy lòng, do bội phần khâm phục võ công lẫn hành vi ứng xử của Hồng Tuyên Kiều.

“Ha ha ha...” Hồng Tuyên Kiều ngửa cổ cười lớn. Nam nữ vốn dĩ bình đẳng mà... Bọn tôi đi tắm trước, lát sẽ lại ra thỉnh giáo Lục tiểu thư!” Dứt lời, cô liền dẫn đám con gái vào sân sau. Thấy Jack ngóng cổ nhìn theo mấy bóng hồng xinh đẹp kiều diễm ấy, Lục Kiều Kiều nói: “Đi theo mà nhìn đi, Jack thiếu gia.”

Jack quay đầu lại dòm Lục Kiều Kiều, thấy cô đang nghiêm túc nhìn mình, anh ta cũng phá lên cười lớn: “Ha ha, ha ha ha...”

Thoáng sau, Hồng Tuyên Kiều và mười mấy cô gái đã tắm rửa xong xuôi bước ra, cô cắt đặt những người khác ra sân sau dọn bàn ăn đêm, còn mình ngồi xuống cùng mấy người Lục Kiều Kiều và Mạnh Hiệt.

Hồng Tuyên Kiều vừa tắm xong, khoác lên người một bộ áo dài mỏng bằng trúc sa đen, tóc còn chưa lau khô, âm ỉm thả xõa sau lưng, cả người tỏa ra mùi hương thiếu nữ thanh tân tự nhiên. Lục Kiều Kiều mỉm cười ngắm khuôn mặt Hồng

Tuyên Kiều, xưa nay cô vốn có thói quen âm thầm xem tướng cho người ta, cô phát hiện vị trí Gian Môn giữa mắt mày và mép tóc của Hồng Tuyên Kiều thấp thoáng hiện lên màu hồng đào. Trong tướng học, Gian Môn còn được gọi là cung nhân duyên, Gian Môn ứng đỏ chính là điềm báo số đào hoa cập kề.

Hồng Tuyên Kiều làm quen một lượt mọi người quanh bàn ăn, đoạn nói với Jack: “Tài bắn súng của Jack tiên sinh ban nãy thật chuẩn xác, xem chừng chim bay trên trời cũng có thể bị anh bắn hạ, có cơ hội nhất định phải dạy tôi nhé.”

Jack lập tức tiếp lời: “Nếu con chim đó bay gần, đương nhiên tôi có thể bắn hạ. Hồng tiểu thư, cô rất xinh đẹp, võ công cũng vào hàng những người giỏi nhất tôi từng gặp, được giúp đỡ tiểu thư xinh đẹp là vinh hạnh của tôi.”

Lục Kiều Kiều quay sang trừng mắt nhìn Jack: “ Anh còn bốc phét, hai hôm trước bắn đến mười mấy phát đạn cũng chẳng trúng nổi tên dị hợm kia nữa là bắn chim? Xì...”

Bị vạch áo trước bao người, Jack vội vàng thanh minh lấy lại danh dự: “Tên quái vật ấy chạy còn nhanh hơn chim, lại biết tránh né, chùn làm gì biết né đâu...”

“Ha ha ha... Tuyên Kiều mấy hôm nay không ở thôn không biết, mấy người Lục tiểu thư bữa trước trên đường gặp phải cao thủ do bọn chó Thanh phái đến, quần nhau mấy ngày nên mới đến muộn, Lục tiểu thư và Jack còn tóm được kẻ đó mang tới thôn chúng ta.” Mạnh Hiệt khéo léo đứng ra giải vây.

Hồng Tuyên Kiều vội nói: “Đúng thế, tài bắn súng của Jack tiên sinh chúng tôi biết là rất chuẩn mà... Vị tiểu muội này trông cũng xinh xắn quá, Lục tiểu thư, nhắc trông cô ấy còn có vài phần giống tiểu thư nữa kìa.” Cô vừa nói vừa quan sát Lý Tiểu Văn.

Lý Tiểu Văn nghe Hồng Tuyên Kiều nhắc đến mình, liền nhìn sang Lục Kiều Kiều rồi lại quay qua nói với Hồng Tuyên Kiều: “Kiều tỉ tỉ mới thực là xinh đẹp, em chẳng qua chỉ là mặc áo của chị ấy, được lây chút hào quang thôi...”

Mấy lời này rõ ràng Lý Tiểu Văn nói ra để lấy lòng Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều nghe cũng thuận tai. Cô biết Lý Tiểu Văn có vài phần giống mình, vì vậy mới thông cảm cho Jack về tội bỏ lên giường người ta, cũng mới len lén dùng đạo pháp hô hoán Long thần tiếp thêm chút sinh khí cho cái bát tự rách chằng chằng đồng tiền của Lý Tiểu Văn...

Nhưng Hồng Tuyên Kiều sắp gặp mệnh đào hoa phía trước, không phải lại liên quan đến Jack đấy chứ? Nếu là như vậy thì chuyến đi Giang Tây lần này thành ra chuyến đi du hí tầm hoan của Jack thật rồi!

Lục Kiều Kiều nói: “Tiểu Văn gặp rắc rối bên Thanh Thành, được Jack cứu về, nhưng bọn tôi chuyến này đi đường gấp gáp, cô ấy vốn là con gái nhà lành...” Nói tới đây cô nhìn sang Lý Tiểu Văn, Lý Tiểu Văn căng thẳng cúi gằm mặt, tự biết đây là lời nói dối Lục Kiều Kiều bịa ra hòng tìm cho mình con đường sống.

Lục Kiều Kiều tiếp lời: “Cũng không thể để cô ấy bôn ba theo chúng tôi, giờ không còn chỗ nào để đi nữa, không biết Hồng cô nương có thể sắp xếp hộ chăng?”

Hồng Tuyên Kiều nghe vậy lập tức đáp: “ôi chao, tiểu muội đến đúng nơi rồi đấy, Thượng đế vạn năng luôn có an bài. Bái Thượng đế hội chúng tôi vừa lập ra một Nữ tử tuyên đạo hội, chuyên giúp đỡ các chị

em, tuyên truyền tới các chị em ân điển và đại năng của Thượng đế, em đến chỗ chúng tôi chính là trở về với đại gia đình rồi! Mấy cô múa sư mọi người vừa trông thấy, có mấy người cũng không có nhà để về nên tới chỗ chúng tôi đây.”

Nói đến đây, Hồng Tuyên Kiều đứng dậy bước tới bên Lý Tiểu Văn, nắm lấy tay cô nói: “Thượng đế sẽ không bỏ rơi em đâu, hoan nghênh em tới nhà chúng tôi, tới sống cùng chúng tôi nhé, được không?”

Lý Tiểu Văn nghe tới đây thì hoen đỏ tròn mắt, bao nhiêu năm rồi cô chưa được nghe một câu quan tâm nồng ấm, lời Hồng Tuyên Kiều đối với cô như thể âm thanh từ thiên đường truyền lại vậy. Cô thút thít một lúc, nắm chặt tay Hồng Tuyên Kiều gật đầu, không nói nên lời, chực quỳ xuống khấu đầu.

Hồng Tuyên Kiều hai tay đỡ Lý Tiểu Văn dậy nói: Muội muội chớ quỳ, không được quỳ gối trước bất cứ người nào, trên thế giới này mọi người đều bình đẳng như nhau, ai cũng nên giúp đỡ lẫn nhau, em chỉ cần quỳ trước mặt Thượng đế mà thôi.”

Lý Tiểu Văn nghe vậy thì không kìm nổi nước mắt nữa, ôm chầm lấy eo Tuyên Kiều khóc không thành tiếng. Cô bị lừa bán vào kỹ viện mấy năm trời, đã quỳ xuống cầu xin đủ người, cũng quỳ xuống hầu hạ đủ người, ngay đến Jack là người cô cho rằng tốt nhất trần gian, cũng phải bước một bước quỳ một bước cầu xin anh ta mới chịu dẫn cô theo; về sau gặp được vị đại pháp sư gần như vạn năng là Lục Kiều Kiều, càng khiến cô cảm thấy sự hèn mọn của bản thân. Cô hiểu rất rõ, Lục Kiều Kiều sẽ không để cô đi theo mình và Jack, mấy ngày hôm nay trái tim cô như treo lơ lửng, cho dù Lục Kiều Kiều có mang bữa cô tới một thôn trấn nào đó, tìm bữa một người bán quách cô đi, cô cũng chỉ biết chấp nhận số mệnh mà thôi.

Trước sau cô không hề dám mộng tưởng có thể sống như một con người, chỉ mong sao có thể sống vài ngày không bị giày vò chà đạp, giờ nghe thấy Hồng Tuyên Kiều nói ra những lời bản thân có nghĩ cũng không bao giờ nghĩ tới, làm sao không xót xa vui mừng cho được? Vóc dáng cô nhỏ bé, đứng lên chỉ cao ngang vai Hồng Tuyên Kiều, cô gục đầu lên vai Hồng Tuyên Kiều, miệng thốt lên câu: “Cảm ơn chị...”

“Không cần cảm ơn, là Thượng đế đưa em tới đây, em nên cảm tạ Thượng đế.” Thấy Hồng Tuyên Kiều hể mở miệng ra là nhắc đến Thượng đế, Jack và Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn nhau. Hồng Tuyên Kiều dẫn Lý Tiểu Văn ra sân sau giao cho đám mấy cô gái múa sư, để bọn họ an ủi Lý Tiểu Văn, giúp cô ổn định tâm tình lại, đoạn một mình quay ra phòng khách trở về chỗ ngồi.

Lục Kiều Kiều đứng dậy, chấp tay với Hồng Tuyên Kiều: “Hồng cô nương tấm lòng nhân hậu, đối đãi chân tình, quả là nữ trung hào kiệt, Kiều

Kiều kính cô nương một chén...” Nói đoạn cầm vò rượu trên bàn rót cho Hồng Tuyên Kiều một chén rượu, sau đó giơ chén của mình lên.

Hồng Tuyên Kiều vội vàng đứng dậy cầm chén rượu của mình nói: “Đây là bốn phần của chúng tôi, đâu có gì đáng khen ngợi, nào nào nào, mọi người cùng uống.” Nói xong nâng chén uống cạn một hơi, lật chén tỏ ý không còn sót một giọt nào. Mọi người đều đứng dậy nhao nhao nâng chén, Lục Kiều Kiều không giỏi uống rượu, vốn chỉ định nói một câu cảm ơn, nhấp ngụm rượu gọi là, thấy cảnh tượng này không khỏi nổi máu, bèn cạn sạch một hơi.

Jack uống xong rượu mới ngồi xuống nói với mọi người: “Ban nãy tôi trông thấy trên đầu con sư tử Hồng tiểu thư múa có dấu thánh giá, đã bảo Kiều Kiều rằng đó là sư tử của Thượng đế mà cô ấy không tin.”

Mọi người bật cười ha hả, Hồng Tuyên Kiều nói: ‘ Hai năm trước sau khi anh trai tôi Hồng Tú Toàn nhận được lời kêu gọi của Thượng đế, đã lập ra Bái Thượng đế hội ở đây. Tôi vốn tha hương mãi nghệ suốt, nhưng là vì con gái nên dễ bề truyền đạo cho chị em, nên cũng bị anh trai tôi gọi về giúp việc...”

“Bái Thượng đế hội không phải thờ ông trời sao? Tới chùa là được rồi, sao còn phải truyền đạo với tổ chức hội, Bái Thượng đế hội có phải một phân chi của Hồng Môn không?” Câu hỏi này của Lục Kiều Kiều không phải là không có căn cứ, Thiên Địa hội, một trong những phân chi của Hồng Môn, chính là lấy ý từ “bái thiên phụ địa mẫu” mà ra, đây cũng là một tôn chỉ của Hồng

Môn, nếu Hồng Môn có một phân chi tên Thiên đề hội hay Thượng đế hội thì cũng chẳng phải chuyện lạ.

“Bái Thượng đế không thuộc Hồng Môn, đương nhiên chúng tôi cũng phản đối Mãn Thanh thống trị, nhưng chúng tôi không dùng quân mã, chúng tôi muốn truyền bá khắp thiên hạ rằng Thượng đế là vị thần duy nhất, xây dựng một Thiên quốc kính ái Thượng đế, để người trong khắp thiên hạ đều được bình đẳng, mạnh không hiếp yếu, đông không ức ít, thiên hạ một nhà cùng hưởng thái bình! Chúng tôi có mấy quyển sách truyền đạo, mai tôi sẽ mang cho Lục tiểu thư xem.” Hồng Tuyên Kiều nhiệt tình tuyên truyền, khiến Lục Kiều Kiều tựa như trông thấy một thế giới mới mờ ảo đang kết thành một lớp sương mù mịn trước mắt mình.

Trong tư tưởng của Lục Kiều Kiều, thế giới chính là âm và dương, âm và dương chính là sự đối lập có mặt ở khắp mọi nơi, không có đối lập sẽ không có thế giới này. Thiên hạ không cao thấp không thành giang hồ, không sang hèn không thành triều cương, không lớn nhỏ chẳng thành nhân luân, tục ngữ có câu “đồng nhân bất đồng mệnh”, làm sao mọi người có thể bình đẳng như nhau được?

Nhưng ban nãy Hồng Tuyên Kiều đỡ lấy Lý Tiểu Văn, quả thật khiến người ta xúc động, tựa cơn mộng rung động cả lòng người.

“Thiên quốc... người người bình đẳng...” Lục Kiều Kiều mơ hồ lặp lại lời Hồng Tuyên Kiều. “Hồng tiểu thư quả thật lợi hại, nếu ai ai cũng như cô, chẳng mấy chốc nơi đây sẽ trở thành

một thế giới mới không có hoàng đế như nước Mỹ, nhất định lớn mạnh vô cùng!” Người hiểu Hồng Tuyên Kiều nhất chắc chắn là anh chàng Jack đến từ nước Mỹ, xuất phát từ tình cảm thân thiết đối với Thượng đế và tự do, cùng lòng kính phục từ trong thâm tâm dành cho cô gái xinh đẹp này, Jack thật lòng tán thưởng.

“Jack tiên sinh quá khen rồi, chúng tôi còn rất nhiều chuyện không hiểu muốn thỉnh giáo anh đây, anh nhất định giúp được chúng tôi.” Hồng Tuyên Kiều không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để lôi kéo mọi người.

An Long Nhi cũng ngồi một bên chăm chú nghe, thằng bé biết về Hồng Môn qua Lục Kiều Kiều, nhưng không nghĩ ra giữa Hồng Môn và Bái Thượng đế hội có quan hệ gì: “Hồng Môn là quân phản Thanh, nhưng

chỗ đại ti đây chẳng có binh mã, sao mọi người lại tụ họp cùng nhau?’ Lần này Mạnh Hiệt đứng ra giải thích, ông ta mỉm cười nói: “Long Nhi huynh đệ, Hồng Môn cũng giống như Bái Thượng đề hội, đều tồn tại vì mục đích kiến tạo thế giới mới, chúng ta có cùng một mục tiêu, hơn nữa Hồng Môn trên bá thiên dưới bá địa, cùng bá chung một Thiên đế, chúng ta cũng rất cần sự hỗ trợ từ hai phía.” Hồng Tuyên Kiều tiếp lời: “Đúng thế, lần này vốn định nhờ Mạnh quân sư tìm Hữu Hiên tiên sinh tới coi cho phong thủy, nhưng Mạnh quân sư lại nói trước mắt có một mỹ nữ đại pháp sư ở Thanh Thành, công lực không hề thua kém Hữu Hiên tiên sinh! Hề nhắc đến chuyện các vị trên đây Kê Đề là Mạnh quân sư lại nắc nỏ không ngớt lời, ha ha ha...”

"Lại lên núi xem huyết?" Lục Kiều Kiều cười nhìn Mạnh Hiệt. Mạnh Hiệt vượt ba chòm râu dài cười đáp: “Hồng Môn tứ hải một nhà mà...” Lục Kiều Kiều quay sang hỏi Hồng Tuyên Kiều: “ Xin hỏi xem huyết cho vị tổ tiên nào?”

“Là phần mộ của tiên phụ,” Hồng Tuyên Kiều nói. “Tiên phụ một lòng tin vào phong thủy, sinh thời từng bỏ ra nghìn vàng, mời danh sư khắp nơi tìm chốn phong thủy tốt, về sau tìm được một quẻ sơn địa ồ ngọn núi Phù Dung phía Bắc trấn Phù Dung, gọi là Ngũ Xà Hạ Dương, bèn bỏ ra một số tiền lớn mua về, hơn mười năm trước người qua đời đã được chôn cất ở đó.”

Lục Kiều Kiều nghe lời Hồng Tuyên Kiều, cảm giác lần này có vẻ không chỉ đơn giản là xem phong thủy, nghìn vàng kiếm đất lại rơi vào cảnh mười năm không phát, e rằng có ngoại lực ngăn đường chi đây. Cô nói với Hồng Tuyên Kiều: “Nhưng tôi xem tướng diện cho cô, thấy người trong nhà đều khỏe cả, cô còn có chuyện vui trước mắt kìa, vụ phong thủy này có vấn đề gì đâu?”

“ô? Tôi còn có chuyện vui cơ à, Lục tiểu thư mau nói cho tôi biết mà mừng.” Hồng Tuyên Kiều nghe Lục Kiều Kiều nói vậy thì chẳng còn lòng dạ đâu bàn chuyện chính.

“Ha ha, Hồng cô nương có mệnh đào hoa gần ngay trước mắt rồi...” Lục Kiều Kiều ra dấu tay, kêu An Long Nhi châm cho cô tẩu thuốc.

Jack đảo mắt qua Lục Kiều Kiều lẫn Hồng Tuyên Kiều, trông thấy Lục Kiều Kiều mỉm cười hút thuốc, mắt nhìn tẩu thuốc, còn Hồng Tuyên Kiều lại tươi cười rạng rỡ nhìn mình, vội nói: “Long Nhi, không được nghe mọi người nói chuyện, ăn cơm thôi...” đoạn vuốt mặt gấp thức ăn rồi tợp một hớp rượu.

“Hóa ra tôi còn cái phúc này cơ đấy, thật cảm tạ Thượng đế, mong sao mệnh đào hoa mau tới một chút, ha ha ha...” Hồng Tuyên Kiều cười rất thoải mái, không giống các cô gái thời bấy giờ, nhắc đến chuyện nam nữ chỉ thấy vui chứ chẳng chút xấu hổ.

Lục Kiều Kiều nghĩ, mình lăn lộn mấy năm ở Phong Nguyệt đường còn phải vờ ngượng ngùng tí xiu, khó mà cười ha ha như cô ta thế này... nghĩ đến mình lại không khỏi cười thầm, bèn nói với Hồng Tuyên Kiều:

“”Nội hai ba hôm nữa là có thể gặp được tình lang rồi, tôi cũng vui thay Hồng cô nương.”

“Hay lắm, xin lĩnh lời vàng ngọc của Lục tiểu thư!” Hồng Tuyên Kiều tiếp tục chuyện phong thủy nhà mình: “Sau khi chôn cất cha, anh trai tôi mấy lần dự thi đều không được công danh, gia nghiệp cũng mỗi ngày một sa sút, sau khi anh ấy thành lập Bái Thượng đề hội, phát triển ở Hoa Huyện cũng gặp muôn vàn khó khăn, giờ anh đã đi Quảng Tây truyền đạo... Bận trước đạo hữu của anh tôi là Phùng Văn Sơn tới gặp tôi bàn rằng, có cơ hội thì tìm một thầy phong thủy về xem có phải xảy ra vấn đề gì không, nếu có thể có được sức mạnh của Thượng đế từ phong thủy, phù hộ cho lực lượng của anh tôi phát triển lớn mạnh, đối với việc xây dựng Thiên quốc cũng là một công lao lớn...”

Lục Kiều Kiều nói: “Nghe có vẻ cũng chẳng phải chuyện lớn gì, nếu phong thủy âm trạch nhà

Hồng cô nương bị hỏng thì giờ hai anh em cô phải lâm vào tình cảnh ngặt nghèo hơn cơ. Ví như huyết Hùng Kê Đề Nhật trên dãy Kê Đề, ban ngày phá ban đêm đã có người gặp họa sát thân, từ đó suy ra các vị cũng không cấp thiết phải xem phong thủy...”

“Tôi thì chẳng sao, chẳng qua Phùng đại ca lần trước lại ra sức bắt tôi làm chuyện này, tôi mới nhờ cậy Mạnh quân sư giúp đỡ tìm một vị danh sư...”

“Không gấp là được rồi, nếu mọi người đều bình an chúng ta có thể tính chuyện lâu dài.” Lục Kiều Kiều biết không phải chuyện muôn phần cấp bách, đối phương lại không quá cả nghĩ bèn coi như tin tốt, chí ít cũng không cần như mấy lần trước, ngày ngày ăn gió nằm sương ra sinh vào tử, hốt hoảng như chó nhà có tang.

“Đúng đúng đúng... Lục tiểu thư đã tới đây rồi, chuyện gì cũng thành không gấp hết. Nếu tiểu thư không vội lên đường, tôi có thể dẫn mọi người đi thăm thú, kể ra phong cảnh núi non Phù Dung cũng đẹp lắm đấy!” Hồng Tuyên Kiều mời.

Lục Kiều Kiều nhận lời ngay: “Hay quá, có điều Hồng cô nương đừng gọi tôi là Lục tiểu thư nữa, gọi Kiều Kiều là được rồi, có cơ hội tôi còn muốn bái cô làm sư phụ, dạy tôi võ công kia.”

“Được, sáng sớm mai ra thác nước bắt cá, tôi sẽ dạy cô võ công, nhưng cô phải nhờ Jack tiên sinh dạy tôi bắn súng mới được...” Dường như Hồng Tuyên Kiều cuối cùng đã lòi đuôi cáo, Lục Kiều Kiều nghe vậy cũng bật cười ha ha, cô rất thích kiểu giao hoạt này của Hồng Tuyên Kiều,

cảm thấy rất giống mình.

Sớm hôm sau trời vừa tờ mờ sáng, mọi người đều đã trô dậy theo cái hẹn đêm qua, dưới sự sắp xếp của Mạnh Hiệt, mỗi người nhận một thớt ngựa, rồi một đoàn người chuẩn bị lên đường.

Lý Tiểu Văn mấy ngày nay tinh thần căng thẳng, mệt đến dờ sống dờ chết, giờ cuối cùng đã có chỗ đi về, cả người như đàn chùng dây, bèn chủ động xin ở lại làm thêm với chị em trong đội múa sư, không theo Jack nữa.

Năm người tới chuồng ngựa dắt ngựa ra đường, lúc này sắc trời còn sớm, trong trấn chẳng có mấy người, ở ngã tư đường xa xa, có một anh chàng thân hình cao lớn ngồi dưới gốc cây đa, vừa trông thấy bọn họ bước ra vội vàng đứng dậy.

Lục Kiều Kiều nhìn quanh quất, hỏi Mạnh Hiệt: “Người kia đang đợi các vị ư, có quen anh ta không?”

Mạnh Hiệt đáp: “Nhìn không rõ, xa quá, Tuyên Kiều cô quen anh ta không?”

“Nhìn không rõ... cứ để xem thế nào.” Hồng Tuyên Kiều và mọi người cùng dắt ngựa đến chỗ người kia, người đó cũng bước lại phía họ.

Người này thân cao bảy thước, xấp xỉ Jack, nhưng có phần vạm vỡ hơn, cơ bắp căng như muốn bật ra dưới lớp áo, thoạt trông đã biết là người luyện võ; tuổi chừng trên dưới đôi mươi, da màu đồng hun, ngũ quan cân đối sáng sủa, mày như lưỡi kiếm, hai mắt sáng quắc có thần.

Anh ta bước tới trước mặt mọi người, chắp tay hỏi: “Các vị là huynh đệ trấn Quan Lộc phải không?”

Hồng Tuyên Kiều lúc này mới nhận ra anh ta: “ô Đây chính là người múa sư tử vàng mày trắng của trấn Phù Dung tối qua, thì ra là anh, sao lại khéo thế này?”

“Đúng thế, hôm qua chính là tôi tranh với Hồng cô nương cái thanh đó...” Anh chàng có vẻ ngượng ngùng: “Tôi là Lâm Phụng Tường, người Kiết Dương Quảng Đông, mấy hôm trước ngang qua đây, vừa hay gặp ngày đại lễ mười tám thôn trong vùng, bà con trấn Phù Dung mời tôi ở lại giúp múa sư.”

Gặp được anh ta Hồng Tuyên Kiều rõ ràng cũng vui vẻ lạ thường: “Đúng là có duyên nghìn dặm lại gặp gỡ, gặp gỡ không đánh chẳng quen nhau! Ha ha ha, thân thủ của Lâm huynh quả khiến người ta thán phục! Tối tìm người ư?”

“Ờ không... à phải... Tôi muốn gặp cô nương một lần, không ngờ mọi người đều... à ờm...” Lâm Phụng Tường quệt mồ hôi trên đầu, khuôn mặt màu đồng hun thoắt chốc đỏ ửng lên.

Hồng Tuyên Kiều nghe anh ta nói thẳng nguyên do, mặt cũng đỏ ửng lên, nhất thời không biết nói gì.

Lục Kiều Kiều nhìn sang Jack, không nhịn được phá lên cười sảng sặc. Jack tựa như một tay thân sĩ quý tộc, dè dặt mỉm cười.

vẫn là Mạnh Hiệt thông minh, nhanh nhẩu nói: “Chúng tôi đang định ra ngoài du ngoạn, Lâm huynh đệ có thời gian chi bằng cùng đi chơi thác nước một chuyến?”

Lâm Phụng Tường gãi đầu lúng túng nói: “VẬY., không tiện lắm? Hay để lần sau...”

Lục Kiều Kiều cứ nhìn Jack cười lẫn lộn mãi, khiến Jack chỉ còn biết chớp mắt trông cái này, ngó cái kia.

Lục Kiều Kiều cười đến lạc cả giọng, hỗn hển nói với mọi người: “Lâm huynh chờ đợi làn sau nữa., ha ha ha... Long Nhi nhỏ người, thằng bé cùng tôi cười một ngựa... ha ha, buồn cười chết mất... ngựa của Long Nhi nhường cho Lâm huynh cười. Mọi người cùng đi chơi!”

An Long Nhi cũng lớn tiếng phụ họa: “Được ạ!” Năm thớt ngựa chở sáu người, chạy như bay về phía Bắc trấn Phù Dung trong ánh nắng ban mai. Trong sáu người này, kẻ cưỡi ngựa chuyên nghiệp nhất phải kể đến tay cao bồi Jack, anh ta ngồi trên yên có thể nói là đã hợp thành một thể với con ngựa, lao vun vút đằng trước tựa như một mũi tên; An Long Nhi trải qua một tháng đào luyện cũng đã trở thành hảo thủ điều khiển ngựa, Lục Kiều Kiều ngồi sau ôm chặt eo nó, làm ham muốn thể hiện trong lòng nó bỗng dừng trỗi dậy, gắng hết sức để ngựa chạy nhanh hơn, ổn định hơn, theo sát phía sau Jack; Mạnh Hiệt tuy là người đọc sách nhưng lại là bậc chí sĩ lập chí gia nhập Hồng Môn phản Thanh phục Minh, không để bản thân thành hạng thư sinh trói gà không chặt, công phu trên lưng ngựa cũng khá ngoài dự liệu của mọi người, không hề bị tuột lại phía sau.

Hồng Tuyên Kiều cũng giống như An Long Nhi, đều xuất thân từ gánh mã võ, trình độ thuộc loại có thể biểu diễn trên lưng ngựa; ngược lại Lâm Phụng Tường mới quen biết kia vừa ngồi lên lưng ngựa, cả người đã gồng cứng cả lên, mặc dù ngựa chạy rất nhanh, nhưng trông anh ta như có thể rơi khỏi lưng ngựa bất cứ lúc nào vậy, Hồng Tuyên Kiều nhận ra anh ta không giỏi cưỡi ngựa, bèn sóng vai cùng chạy ồ phía sau, vừa đi vừa giảng giải công phu cơ bản của thuật cưỡi ngựa cho Lâm Phụng Tường.

Ngựa mới chạy được nửa canh giờ, từ đằng xa đã nghe tiếng âm vang tựa rống gầm, rõ ràng là tiếng thác đổ.

Sườn núi trải dài trước mắt có màu tối và sẫm hơn sắc núi thông thường, lại gần hơn, mọi người nhìn thấy phía trước có một hồ nước lớn. Phía xa nhất của hồ nước có năm ngọn núi từ trên cao cuộn cuộn chạy thẳng xuống hồ, hướng về hòn đảo nhỏ nằm giữa lòng hồ, tựa như một đóa sen đen nở bung trong nước. Hình dáng mặt hồ cũng vì thế mà chia ra như

vuốt rồng năm ngón. Hồ và núi xen nhau, khiến địa hình nơi đây càng giống năm con mãng xà từ trên núi cao trườn xuống long hồ. Quả đúng là Ngũ Xà Hạ Dương!

Kỳ diệu hơn nữa là ở ngay chính giữa dãy núi bên cạnh có một dòng thác đổ xuống, mặt nước mênh mông, thể nước dữ dội, thanh âm khí thế tựa như vạn ngựa phi. Vì long mạch chảy theo nước, trong núi xem hướng nước mà tỏ chân long, có ngọn thác núi Tây này, mới khiến Ngũ Xà Hạ Dương trở thành đất chân long, nhưng long huyết nên điểm ở đâu còn phải xem công phu của thầy phong thủy đã.

Lục Kiều Kiều xem qua đại cục, có ấn tượng rất tốt về nơi đây. Nhưng cô không hề để tâm khảo cứu hung cát tùy tiện, bởi hôm nay đã nói là tới bắt cá, đương nhiên phải chơi cho vui vẻ, tội gì nghĩ chuyện làm ăn.

Mọi người thúc ngựa tới bên hồ, ở đây có rất nhiều đồi nhỏ, bãi cỏ và sườn dốc, đứng bên này hồ có thể trông thấy dòng thác xa xa.

Mạnh Hiệt và Hồng Tuyên Kiều dỡ hai chiếc hòm trên lưng ngựa xuống mở ra, mọi người thấy bên trong đầy đủ các loại dụng cụ bắt cá, nấu ăn, cùng vài cái bình nhỏ đựng gia vị, Mạnh Hiệt xếp bốn cái hòm thành hai chiếc bàn thấp, lại lấy trong tay nải ra một ấm trà, khiến mọi người hết sức hào hứng. Mạnh Hiệt gọi thêm Lâm Phụng Tường cùng ra bờ suối lấy nước đun trà, lại kêu Jack và An Long Nhi đi kiếm ít củi khô, để hai cô gái là Hồng Tuyên Kiều và Lục Kiều Kiều ở lại bờ hồ câu cá.

Hai cô bày xong bốn năm bộ cần câu, chuẩn bị xong xuôi mấy thứ như thính vó, thả xuống hồ, đến khi mọi người tập trung lại, thì họ đã câu lên được ba con cá chép lớn.

Hồng Tuyên Kiều thấy mọi người đã quay lại, liền giao việc nấu ăn cho đám đàn ông, còn mình rủ Lục Kiều Kiều đi lên ngọn đồi xa xa một chút. Lục Kiều Kiều trèo lên đến nơi đã thở hồng hộc, trong khi Hồng Tuyên Kiều mặt không đỏ, tim không dồn còn hỏi cô: “Kiều Kiều, cô có thói quen hút thuốc phiện à?”

Lục Kiều Kiều hớn hển đáp: “Đúng vậy, hút rất lâu rồi... hờ... chết mất...”

“Người hút thuốc phiện sức khỏe sẽ càng ngày càng yếu, cô vẫn chưa thành thân, về sau còn

phải sinh con, hút thuốc phiện không tốt chút nào hết...” Hồng Tuyên Kiều là người luyện võ, không hút thuốc phiện, hơn nữa một trong những điều cấm kỵ của Bái Thượng đế hội cũng là cấm hút thuốc, “cô xem giờ mới leo lên đồi mà đã thở hồng hộc rồi.”

“Đúng thế, xem ra phải cai dứt thôi... Bây giờ càng ngày hút càng nhiều, không hút một cái là toàn thân bải hoải chẳng còn sức lực nữa.” Lục Kiều Kiều chủ yếu vì gần đây vận động thể lực nhiều, mới phát hiện ra còn hút tiếp thuốc phiện sẽ rất không ổn.

“Cai thuốc hẳn, cô còn đẹp hơn bây giờ ấy chứ, hứa với tôi là sẽ cai thuốc nhé.” Hồng Tuyên Kiều nắm tay Lục Kiều Kiều, tay kia đưa lên lau mồ hôi trên mặt cô, Lục Kiều Kiều nghe vậy cũng bật cười hì hì.

“Trước đây cô từng học võ công chưa?” Hồng Tuyên Kiều hỏi.

“Chưa từng.”

“Giờ sao lại muốn học?” Câu hỏi của Hồng Tuyên Kiều rất quan trọng, điều này quyết định nên dạy cho Lục Kiều Kiều võ công gì.

“Người trong giang hồ, không có gì phòng thân thì không ổn...” Lục Kiều Kiều nói lời này mang nặng cảm xúc. Trước đây đối kháng với Tôn Tồn Chân, bản thân một mặt không đủ thể lực, mặt khác cô cũng nhận ra rằng nếu khẩu súng lục của mình không thể phát huy tác dụng, buộc phải đánh tay không thì cô chẳng khác nào cá nằm trên thớt đợi người ta mổ thịt, thậm chí là, khả năng bắn súng của cô quả thật rất kém. về sau không biết còn bao nhiêu nguy hiểm nữa, nếu cứ như bây giờ, thì có sống được đến khi về tới Giang Tây không cũng là cả một vấn đề.

Hồng Tuyên Kiều nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, gật đầu rằng: “Tôi cũng nghĩ cô muốn học võ công vì chuyện đó, nên đã chuẩn bị một món quà nhỏ.” Nói đoạn cô rút ở eo ra hai cây gậy nhỏ dài chưa đến một thước, đặt vào tay Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều nhận lấy hai cây gậy, thấy thân gậy thẳng đuột, mặt cắt ngang hình bầu dục, sờ vào rất nhẵn, cầm trên tay cũng rất thoải mái, sờ kỹ còn phát hiện đoạn giữa gậy có một khe hở, tiện tay kéo ra, liền thấy lóe lên hai lưỡi dao nhỏ lấp lánh hàn quang.

Hồng Tuyên Kiều nói: “Thân nữ nhi hành tẩu giang hồ, nếu gặp phải tình huống đánh tay đôi, đầu tiên đã thua ngay một nước vì thể lực rồi, huống hồ cô bây giờ lại càng không thể thắng nhờ thể lực, vậy nên muốn thắng, nhất định phải dùng thứ vũ khí cực kỳ sắc nhọn; cô cũng không thể so chiêu thức với đối thủ, mà nên nắm bắt cơ hội một đòn giết địch, trước khi xuất chiêu nhớ phải che giấu thật kỹ càng. Vì vậy tôi muốn dạy cô dùng đôi dao này.”

Lục Kiều Kiều nghe Hồng Tuyên Kiều nói xong, lại cúi đầu nhìn đôi dao nhỏ. Lưỡi dao chỉ dài nửa thước, nhưng thân dao hẹp mà mảnh, nhìn giống một cây thích bằng thép hơn, không hề ngắn ngủn thô kệch chút nào.

Hồng Tuyên Kiều nói tiếp: “Học võ công phải có thời gian, nhưng thời gian của chúng ta không nhiều, tôi chỉ có thể dạy cho cô đạo lý quan trọng nhất và chiêu thức quan trọng nhất, về sau cô có thể từ đó ngộ ra võ công của riêng mình.”

Da đầu Lục Kiều Kiều bắt đầu nóng lên, lưỡi dao trên tay cô có lẽ được dùng đến vào một ngày nào đó. Cô sẽ dùng đôi dao này vào lúc nào đây nhỉ? Tốt nhất không bao giờ phải dùng đến thì hơn.

Hồng Tuyên Kiều lấy lại một con dao trong tay Lục Kiều Kiều, tra lại vỏ nói: “Võ công cũng được gọi là võ thuật, thuật ở đây chính là phương pháp lấy kỹ xảo giành phần thắng, vậy nên thể lực không phải cái quan trọng nhất. Muốn thắng trong một chiêu, chỉ có thể tấn công vào điểm yếu hại chí mạng nhất của đối phương.”

Cô chậm rãi kề con dao đã tra vỏ lên cổ Lục Kiều Kiều, nói: “Trên cơ thể con người có rất nhiều điểm yếu hại, nhưng đối với cô, chỉ có hai điểm có thể nhẹ nhàng một đao lấy mạng, điểm thứ nhất là cổ họng.”

Lục Kiều Kiều cảm thấy da gà sắp nổi đầy người, Hồng Tuyên Kiều lại thu dao về, bước ra sau lưng cô, chọc vỏ dao vào bên eo Lục Kiều Kiều nói: “Điểm thứ hai là thận.”

Lục Kiều Kiều bị chọc dao vào eo, hàn khí như xuyên sâu vào cơ thể, bất giác dãn cả người ra, cô nghe tiếng Hồng Tuyên Kiều nói bên tai: “Nhớ lấy cảm giác này...”

Lục Kiều Kiều quay lại hỏi: “Đâm vào tim và đầu chẳng phải cũng sẽ chết ư?”

“Trên đầu có hộp sọ bảo vệ, chưa chắc đã chết ngay; tim còn có xương sườn che chở, cô chưa chắc có đủ sức đâm chính xác. Điểm chí mạng trên cơ thể không có xương bảo vệ, có thể đâm trúng dễ dàng chỉ có cổ họng và quả thận.”

Hồng Tuyên Kiều quay lại đứng trước mặt Lục

Kiều Kiều, tay cầm hai con dao nhỏ đã tra vỏ: “ Hai con dao này gọi là ‘Tụ lý đao[1]’, rất nhiều chiêu thức xuất phát từ một loại đao pháp ám sát tên ‘Thảm tử đao’, mục đích của ‘Thảm tử đao’ là một dao im lìm giết địch, rất phù hợp với thể lực và thể hình của Lục cô nương.”

[1] Lưỡi dao giấu trong tay áo.

Lục Kiều Kiều lẩm bẩm: “Tôi nhỏ con thể này cũng có món võ công thích hợp ư?”

“Đúng, chỉ cần giải quyết được vấn đề thể lực, trên người cô đâu đâu cũng là ưu điểm, cô nhỏ con, đối với đối phương là một mục tiêu bé nhỏ, không dễ đánh trúng, cô lại càng dễ né tránh.” Lời Hồng Tuyên Kiều khiến Lục Kiều Kiều bắt đầu có tự tin tập võ.

“Né ra sau lưng đối phương, như vậy có thể dễ dàng đâm trúng cả cổ họng lẫn thận của y. Nhớ lấy, tuyệt đối không được đứng trước mặt đối phương.” Hồng Tuyên Kiều không vội dạy Lục Kiều Kiều một chiêu nửa thức, biết với trí thông minh của Lục Kiều Kiều, chỉ cần dạy cô nguyên lý, cô sẽ có thể tự lĩnh ngộ.

“Cô cũng tuyệt đối không được tiếp xúc với chiêu thức của đối phương, không được đỡ quyền cước hay binh khí của y, cũng không được ra đòn khi biết đối phương sẽ đỡ được, chỉ cần nhớ, hấn đánh đòn của hấn, cô đánh đòn của cô.”

Lục Kiều Kiều vẫn không hiểu, cô thấy An Long Nhi và Tôn Tồn Chân đánh nhau đều lấy chiêu đỡ chiêu, thiếu chút lực hay phản ứng đều không được.

“Hồng cô nương có thể làm mẫu một chút không? Lục Kiều Kiều nói.

“Được, cô đánh qua đây, đánh mạnh vào.”

Lục Kiều Kiều bước lên một bước, giơ bàn tay tát thật mạnh vào Hồng Tuyên Kiều, lập tức phát hiện ra mình tát trượt, một gậy đã kề cổ họng, Hồng Tuyên Kiều đã không còn ở trước mặt. Cô ngó quanh tìm, thấy Hồng Tuyên Kiều đang đứng bên phải nhìn mình cười, Lục Kiều Kiều cũng không kìm được bật cười ái ngại.

Hồng Tuyên Kiều nói: “Chiêu thức đánh ra chính là điểm yếu của đối phương, quyền cước tấn công người ta, thực ra chính là chỗ yếu hại nhất của mình, cô dùng tay phải đánh tôi, trong khoảnh khắc tay đánh ra, phía bên phải của cô liền trở thành vị trí dễ áp sát vào nhất.”

“Đúng rồi...” Lục Kiều Kiều như chợt hiểu ra, lập tức quẹt tay phải về bên phải, nhưng lại đánh hụt lần nữa, lần này Hồng Tuyên Kiều lách ra sau lưng, dùng vỏ dao chọc vào eo cô.

Hồng Tuyên Kiều nói: “Nhớ lấy, khớp xương của bất kỳ ai cũng đều có những điểm và hướng chết không đánh tới được, ví dụ như tôi đứng sau lưng cô, tay cô sẽ không thể quét đến chỗ tôi. Nơi đối phương không đánh tới được chính là cửa tử của hãn!”

Lục Kiều Kiều khẽ gật đầu, cô hiểu đạo lý Hồng Tuyên Kiều đang giảng giải còn hữu dụng hơn trăm chiêu nghìn thức. Cô hỏi Hồng Tuyên Kiều: ‘ Hai con dao thì mạnh hơn một con sao?’

“Điều này dựa vào võ công và thói quen của mỗi người, nhưng nếu trên người có hai con dao, tới lúc cần kíp cô sẽ thêm một sự lựa chọn.” Lời Hồng Tuyên Kiều khiến Lục Kiều Kiều nhớ lại lúc cùng Jack đối phó cây gậy của Tôn Tồn Chân

trên đồi Song Long, khi đó trong tay bọn họ có hai khẩu súng lục, cơ hội sống còn quả thực cũng tăng thêm, bèn gật đầu vẻ đã hiểu.

Hồng Tuyên Kiều nói tiếp: “Hai lưỡi dao này, có thể để trong tay áo, cũng có thể giắt bên eo hoặc dưới chân, bất cứ nơi nào tiện để rút ra đều có thể giấu.”

“Cô không dạy tôi vài chiêu thức ư?” Lục Kiều Kiều vẫn muốn học chút gì đó có thể lập tức sử dụng.

“Nếu muốn đọ chiêu với người ta, thì cần phải học đao pháp vô cùng phức tạp, nhưng nếu chỉ dùng Tụ lý đao một nhát đoạt mạng thì chỉ cần biết rạch và đâm thôi, cái này thì khỏi phải học... Nhưng giờ tôi sẽ dạy

cô chiêu thức quan trọng nhất, không phải đao pháp mà là bộ pháp, Hồng gia Tam giác mã.”

“Tam giác mã là sao?” Lục Kiều Kiều mông lung khó hiểu, tay cầm đao rồi mà còn học bộ pháp gì chứ?

“Chiêu thức gì cũng không bằng bộ pháp có thể đưa ta tới cửa tử của đối phương, cô còn nhớ bộ pháp tôi sử dụng để vòng qua sau lưng sư tử của Lâm Phụng Tường đập anh ta ngã trong màn đấu sư cướp thanh trên lưới thường tối qua hay không Đó chính là bộ pháp ‘Tam giác mã’

Lục Kiều Kiều lập tức nhớ ra đòn lật ngược tình thế trong chớp mắt ấy, Hồng Tuyên Kiều bước theo bộ pháp hình tam giác nhanh như chớp, vòng ra sau lưng Lâm Phụng Tường tựa bóng ma, nếu như lúc đó không phải Hồng Tuyên Kiều nắm lấy dải thân sư tử của đối phương rồi thả người nhảy xuống giành thanh, mà từ phía sau đâm một dao thì...

Nghĩ tới đây, Lục Kiều Kiều hào hứng nói: “Tôi muốn học! Tôi muốn học bộ pháp ‘Tam giác mã’!” Bên kia Lục Kiều Kiều đang học bộ pháp Tam giác mã nhanh nhẹn phiêu hốt của Hồng Tuyên Kiều, bên này Mạnh Hiệt lãnh đạo một đám đàn ông nấu nướng.

Vị sư gia họ Mạnh này nho nhã ôn hòa, lại nấu ăn rất cừ, nếu không phải sinh nhằm thời loạn, nếu không phải gia nhập Hồng Môn, nhất định sẽ là một người đàn ông nội trợ rất đáng yêu. Hiện giờ trên mặt đất đã được đào hai cái hồ' thuận theo sườn dốc, trong hồ nhóm củi. Trên một miệng hồ treo ấm trà to, còn một miệng hồ gá một con cá trắm cỏ và một con cá chép được bọc trong gừng lát lá trà, đặt trên lửa nướng chậm. Hai con cá chép to khác được bọc lá sen hành gừng vùi dưới hai cái hồ, nướng nổ lách tách. Mùi cá nướng thoang thoảng tỏa ra, Lâm Phụng Tường đang chăm chú lật con cá trắm trên ngọn lửa.

Jack và An Long Nhi ra bờ hồ bắt cua, Mạnh Hiệt thì ngồi câu được câu chẳng nói chuyện với Lâm Phụng Tường.

“Lâm huynh đệ lần này tới Hoa Huyện làm ăn hay thăm người thân?” Mạnh Hiệt tay cầm bát đũa, quấy mãi bát nước tương không rõ pha từ đâu.

"À., tôi... tới thăm người thân, ha ha..." Lâm Phụng Tường có vẻ quá chăm chú vào việc nướng cá, đầu óc cứ để đâu đâu.

"Người thân cũng ở Hoa Huyện ư? Giờ đang dịp nông nhàn, vừa khéo tiện việc thăm nhà thăm cửa..."

"Người thân không ở Hoa Huyện... Ha ha, chốc nữa tôi vẫn còn phải lên đường." Lâm Phụng Tường tựa như không muốn kể chuyện trong nhà, Mạnh Hiệt nhận ra điều này.

"Lâm huynh từ Kiết Dương tới đây, ngồi xe ngựa cũng phải mất hơn mười ngày ấy nhỉ? Vất vả quá."

"Ừm, đúng thế, mất hơn mười ngày."

"Tôi qua được chiêm ngưỡng thân công phu của Lâm huynh, thật khiến chúng tôi mở mang tầm mắt, Lâm huynh từ nhỏ đã học võ rồi ư?"

"Đúng vậy, vùng Triều Dương chúng tôi rất nhiều người đều học võ từ nhỏ, chủ yếu theo Lý gia giáo và Chu gia giáo." Vừa nói đến võ công, Lâm Phụng Tường lập tức không còn lơ đãng nữa. Mạnh Hiệt chưa từng nghe nói đến Lý gia và Chu gia, nhưng dựa vào tên gọi suy đoán, đây có lẽ đều là những cái tên bị triều đình nhà Thanh ghép vào hàng nghịch đảng. Lý gia là họ hoàng đế đời Đường, Chu gia lại còn lộ liễu hơn cả Hồng Môn, rõ ràng chính là truyền nhân dòng dõi hoàng tộc triều Minh. Đối với một quân sư Hồng Môn như Mạnh Hiệt, mọi lực lượng có thể giúp Hồng Môn phản Thanh phục Minh đều là đối tượng cần tranh thủ, huống hồ một tay cao thủ như Lâm Phụng Tường, công phu quyết không dưới Hồng Tuyên Kiêu.

Ông ta mỉm cười tiện miệng hỏi Lâm Phụng Tường: "Chu gia giáo là môn phái võ công đã có từ mấy trăm năm trước phải không?"

"Đúng vậy, nghe bảo từ triều trước để lại..." Lâm

Phụng Tường đột nhiên ngậm miệng, chạy đi xem nước trong ấm trà đã sôi chưa.

Định nói lại thôi, nhất định có điều cổ quái, càng không nói, Mạnh Hiệt càng phải hỏi.

"Võ công Lâm huynh theo học là của Chu gia giáo hay Lý gia giáo?"

"Tôi theo Lý gia giáo, bên thôn chúng tôi đều theo Lý gia giáo."

"Lâm huynh thấy võ công của Tuyên Kiều thế nào?" Mạnh Hiệt đương nhiên biết Lâm Phụng Tường đến đây vì Hồng Tuyên Kiều, chỉ không chắc ý tứ của anh ta, giờ gọi chuyện xem nét mặt trước cũng tốt.

"Hồng cô nương à... ha ha..." Lâm Phụng Tường ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt không lấy gì làm trắng trẻo vẫn có thể nhìn ra sắc đỏ, hẳn là đang nóng bừng. "Võ công của cô ấy rất giỏi, tôi đã cọ xát với nhiều người, cô ấy là đối thủ mạnh nhất nhì tôi từng gặp phải. Quyền cước thân thủ của cô ấy đều rất nhanh, vận dụng chiêu thức cũng rất ghê gớm... Tôi vốn nghĩ đá bay đầu sư của cô ấy xuống nước, cô ấy sẽ rơi xuống theo, không ngờ cô ấy vẫn có thể quay lại trên lưới thừng!" Nhắc đến là thao thao bất tuyệt, ánh mắt ấm áp kính phục, rõ ràng đã phải lòng Hồng Tuyên Kiều, Mạnh Hiệt thấy vậy thì không kìm được phá lên cười, đành cắt ngang lời anh ta: "Lâm huynh, Tuyên Kiều là người truyền đạo trong Bái Thượng đế hội, nếu huynh không vội lên đường có thể tới giúp cô ấy truyền đạo, cô ấy nhất định sẽ rất vui."

"Thật sao? Nhất định nhất định rồi, tôi cũng thích truyền đạo..." Lâm Phụng Tường nghe

Mạnh Hiệt nói mình có thể có cơ hội ở bên Hồng Tuyên Kiều, vẻ mặt càng thêm thiết tha, hơn hẳn ban nãy.

"Lâm huynh thích truyền đạo như vậy, có biết là truyền đạo gì không?" Mạnh Hiệt hỏi.

"A? Ha ha ha..." Lâm Phụng Tường lắc đầu cười lớn, Mạnh Hiệt cũng vỗ vai anh ta bật cười ha hả. Jack và An Long Nhi xắn quần chạy lại, từ xa đã hét vang: "Từ đây đã ngửi thấy mùi khét rồi kìa!" Lâm Phụng Tường vội vàng nhắc cá lên, Mạnh Hiệt quay đầu lại gọi vang: "Tuyên Kiều và Lục tiểu thư! Mau lại ăn cá thôi!"

Một lúc sau, Lục Kiều Kiều và Hồng Tuyên Kiều cùng chạy về bên hồ, Lục Kiều Kiều mặt đỏ bừng bừng, thở hồng hộc, nhưng lại trông rất hứng khởi, vừa về đến nơi đã nói: "Long nhi, châm tấu thuốc cho cô."

"Vừa mới nói xong, cô lại hút rồi?" Hồng Tuyên Kiều cũng chạy lại nhưng chẳng hề hụt hơi, cô làm mặt giận bảo Lục Kiều Kiều.

"Cai... tôi cai... Làm xong việc của Hồng cô nường xong từ rày về sau tôi không hút thuốc phiện nữa, giờ thì không được... không chịu được." Lục Kiều Kiều vừa giơ tay đợi tẩu thuốc, vừa trả lời Hồng Tuyên Kiều.

Mạnh Hiệt rưới nước tương lên mình cá, nói: "Con cá này do Lâm huynh nướng đấy, mọi người phải ăn nhiệt tình vào." Hồng Tuyên Kiều dùng đũa gắp lấy một miếng thịt cá bỏ vào miệng trước: "ừm... ngon! Nướng thơm quá! Cá không tanh chút nào, còn thơm mùi lá sen và mùi củi!"

Lâm Phụng Tường thấy Hồng Tuyên Kiều ăn

ngon miệng, bản thân cũng thấy rất vui: "Mạnh tiên sinh dạy tôi nướng như vậy đấy, tôi chỉ nướng chín cá, còn thực ra nước tương Mạnh tiên sinh nêm vào mới thơm, ha ha..."

Jack cũng ăn một miếng, nói: "Oa... đúng là rất thơm, củi nhặt về đốt tỏa ra mùi gỗ thơm, đều ngấm vào hết trong cá rồi..."

Lý do miễn cưỡng này khiến mọi người được trận cười no nê, ai cũng biết ban này là anh ta và An Long Nhi đi kiếm củi.

Ăn no cá nướng, Hồng Tuyên Kiều bảo Lục Kiều Kiều: "Kiều Kiều, cô thấy phong thủy ở đây thế nào?"

Lục Kiều Kiều ăn cá xong, tay vẫn cầm tẩu thuốc, hít một hơi thật đã, điệu nghệ nhả khói nói: "Nhìn bên ngoài cũng không tồi, rất có thể có chính huyết chân long. Nhưng muốn khẳng định có phải mạch chân long hay không, có thể kết huyết hay không, không thể chỉ đứng dưới núi nhìn, thứ nhất phải kiên trì tầm long, bước này tốn nhiều thời gian nhất; thứ hai phải lên cao để xác nhận huyết, công phu cơ bản nhất của thầy phong thủy chính là lên cao nhìn xa, như vậy mới có thể nắm rõ toàn bộ diện mạo và sự thật giả của vùng đất... Hôm nay chưa xem vội được không, ban này vừa học võ công, giờ tôi mệt chết đi được..."

Lục Kiều Kiều lặn ra bãi cỏ lười biếng đuổi người, mắt lim dờ thoáng liếc sang Jack. Jack cũng đang nhìn cô, chợt không kìm nổi cảm giác mê mê, Lục Kiều Kiều nằm trên cỏ còn khiến người ta mất hồn như thế, nếu nằm trên giường thì... Hồng Tuyên Kiều nói: "Vậy thử xem tướng cho mọi người được không?"

Lục Kiều Kiều chống người ngồi dậy: "Được thôi, chi bằng nói luôn về cô đi, để tôi gom một lượt ý trung nhân của cô từ nhỏ tới lớn kể ra... ha

ha ha. "Không được! Kiều Kiều xấu quá..." Hồng Tuyên Kiều lớn tiếng kháng nghị, giọng nũng nịu nhưng mặt không hề đỏ.

Mạnh Hiệt nói: "Chúng ta đều là bạn cũ, xem tướng hay không cũng thế cả, chỉ bằng Lục tiểu thư xem cho Lâm huynh đi."

"Không cần đâu, ha ha... Lục tiểu thư đừng xem... Lâm Phụng Tường vội vàng xua tay lắc đầu, ngại ngùng từ chối.

"Không xem cũng được, Lâm huynh cứ lấy tay che mặt đi tôi không xem đâu." Lời Lục Kiều Kiều lại khiến mọi người phá lên cười.

Lâm Phụng Tường lúng túng cười theo, Lục Kiều Kiều nói tiếp: "Thực ra Lâm huynh không cần quá lo lắng, mặt anh đen như vậy, chưa chắc tôi đã xem chuẩn..."

Nghe vậy, Lâm Phụng Tường không nói thêm gì nữa, nhìn thẳng vào mắt Lục Kiều Kiều, mặc cô nhìn chăm chăm vào mặt mình.

Cặp mắt của Lục Kiều Kiều vốn to đẹp trong veo nhưng ánh mắt bỗng trở nên sắc lạnh, khiến người ta cảm thấy bàng hoàng.

Lục Kiều Kiều im lặng hồi lâu, đoạn bảo Lâm Phụng Tường: "Có thể cho tôi xem tay không?" Lâm Phụng Tường y lời xòe tay ra, Lục Kiều Kiều không chạm vào anh ta, chỉ ghé mắt dòm qua một thoáng rồi đứng dậy nói: "Vành tai Lâm huynh lật ra ngoài, dáng tai có tướng làm phản, hõn nhỏ gia cảnh bần hàn, tổ nghiệp túng thiếu;

vị trí cao rộng nhất trên trán có nhiều nếp nhăn vụn mảnh, hơn mười tuổi đã phải cang đáng gia đình, chắc là nhà làm nông, nhưng ba bốn anh em đều tứ tán mưu sinh; nốt chai trên tay không nhiều, Dịch Mã tinh[2] trên mặt mấy năm trước cũng đã biến động, chắc lâu rồi không làm nông nữa đúng không?"

[2] Thuật ngữ trong mệnh lý bát tự, nếu trong mệnh có Dịch Mã, chứng tỏ người này phải di chuyển nhiều.

Lâm Phụng Tường kinh ngạc nói: "Đúng rồi, ở nhà ruộng ít người đông, tôi từ mấy năm trước đã vào thành làm công."

Mạnh Hiệt nói: "Lục tiểu thư là khách quý chúng tôi mời tới, chớ thấy cô ấy trẻ tuổi, thực ra là danh sư đương đại đấy."

Lâm Phụng Tường ngẩng đầu nhìn cô gái nhỏ nhắn kiêu diễm đang đứng trước mặt mình, mắt ánh lên nét bàng hoàng xen lẫn bất an.

Lục Kiều Kiều thong dong đi lại mấy bước, nói tiếp: "Trên trán Lâm huynh có nếp nhăn cô' nhiên là không tốt, nhưng thể trán như hổ, thể mũi như rồng, đây thuộc thể tướng trải qua gian khổ khó khăn có thể thành nghiệp lớn."

Lâm Phụng Tường nói: "Đa tạ Lục tiểu thư, Phụng Tường bây giờ vẫn phải đi khắp nơi mưu sinh, có thể kiếm ba bữa no đã rất thỏa mãn rồi."

Lục Kiều Kiều nhoẻn miệng cười, thả bước ra sau lưng Lâm Phụng Tường: "Muốn xem vận khí sắp tới của huynh, vốn có thể trông từ khí sắc trên mặt, nhưng mặt huynh đen quá, nên tôi đành phải xem tướng tay của huynh."

Jack đang ngồi trên bãi cỏ cạnh Lâm Phụng

Tường mút xương cá, khẩu súng lục đeo bên hông chúc xuống đất, Lục Kiều Kiều đến bên Jack, dùng chân huých nhẹ hai cái lên súng Jack. Jack tựa như chẳng cảm thấy gì, vẫn cúi đầu cặm cùi gặm xương. Nhưng sau khi Lục Kiều Kiều tiếp tục lên tiếng, anh buông xương xuống chùi mép, lẳng lặng đưa tay sờ lên bao súng.

"Dù cho sắc mặt có đen có trắng thế nào, sắc trong lòng bàn tay luôn không đổi, những chuyện không thể nhìn thấy qua sắc mặt, có thể thấy qua màu sắc và đường chỉ bàn tay. Tôi thấy Lâm huynh sắp tới đương gặp vận đào hoa đó..." Lục Kiều Kiều vừa nói vừa bước tới trước mặt Lâm Phụng Tường, Lâm Phụng Tường nói: "Lục tiểu thư thật biết đùa, kẻ thô lỗ lưu lạc bốn phương như tôi lấy đâu ra vận đào hoa..."

"Mọi người lại mà xem bàn tay huynh ấy, Lâm huynh, huynh giơ tay ra đi mà, Hồng cô nương mau qua đây, tôi dạy cô xem..." Nói đoạn Lục Kiều Kiều bước ra sau lưng Lâm Phụng Tường. Mọi người đều ngồi xuống bên Lâm Phụng Tường, Mạnh Hiệt và Hồng Tuyên Kiều ngồi trước mặt anh ta, Jack và An Long Nhi ngồi bên phải, Hồng Tuyên Kiều đưa tay nắm lấy ngón tay Lâm Phụng Tường, duỗi thẳng bàn tay trái của anh ta.

Lục Kiều Kiều ngồi xuống sau lưng Lâm Phụng Tường nói: "Cô xem, lòng bàn tay ai cũng đều có ba đường chỉ tay, đường gần ngón tay gọi là

Thiên văn, gần cổ tay gọi là Địa văn, đường ở giữa gọi là Nhân văn. Đường Nhân văn chính là để xem nhân sự, hôn nhân cưới hỏi và sức khỏe con người đều xem ở đường này. Đoạn đầu đường Nhân văn là cung Hỷ Khánh, chính là chỗ dưới ngón trỏ ấy, nếu chỗ này ửng đỏ chứng tỏ có người trong mộng xuất hiện."

Mọi người nhìn xuống dưới ngón trỏ của Lâm Phụng Tường quả nhiên thấy đỏ ửng, đều gật đầu nói phải, Lâm Phụng Tường ngượng ngùng ra mặt.

Lục Kiều Kiều vẫn nói tiếp, mọi người lại hào hứng nhìn vào tay Lâm Phụng Tường.

"Đoạn cuối đường Nhân văn gọi là cung Bạch Hổ, nếu cung Bạch Hổ hiện màu xanh đen, nội trong bảy ngày tất gặp nạn binh đao..."

Nói đến đây, Lục Kiều Kiều đang ngồi sau lưng Lâm Phụng Tường bỗng lẳng lặng rút từ ông tay áo ra hai con dao nhỏ sáng loáng, nói như quát:" Lâm Phụng Tường ngươi đã từng giết người ở đâu?!"

Hàn quang xoẹt qua con dao trong tay trái Lục Kiều Kiều thoát chốc chặn ngang họng Lâm Phụng Tường, con dao tay phải ép vào bên eo kề đúng vị trí thận phải của anh ta.

Lục Kiều Kiều vừa nói dứt lời, tay trái Jack đã đè cứng tay phải Lâm Phụng Tường, khóa chặt vai phải anh ta, còn tay phải như nấp lò xo bật ngay ra sau rút khẩu súng lục khỏi bao, chĩa thẳng huyết thái dương của Lâm Phụng Tường, lên đạn, sẵn sàng nổ súng bất cứ lúc nào.

Lâm Phụng Tường nghe xong câu nói của Lục Kiều Kiều thì thất kinh, đang định quay người đứng dậy đã bị hai người đồng thời khống chế. Tay anh ta vẫn nằm trong tay Hồng Tuyên Kiều, rút vội về như phản xạ có điều kiện.

Hồng Tuyên Kiều tuy không hiểu gì, như nghe

Lục Kiều Kiều hét lớn cũng phản ứng cực nhanh, trong số những người ở đây, không đáng tin nhất chính là Lâm Phụng Tường, muốn bắt người này đương nhiên phải cùng bắt.

Khi Lâm Phụng Tường rút tay về, tay cô vẫn giữ chặt lấy tay trái anh ta, thuận theo thế' rút tay của Lâm Phụng Tường, không kéo mà đẩy ngược, đến khi tay trái Lâm Phụng Tường rút về hết cỡ, tay phải cô lén đặt hạ

sườn anh ta, tóm lấy khuỷu tay trái, tay trái giữ bàn tay trái Lâm Phụng Tường bẻ ngoặt ra ngoài, đồng thời lùi chệch nửa bước ra sau kéo thẳng tay trái anh ta, lanh lẹ dứt khoát xuất chiêu Tương Tử thối tiêu. Lâm Phụng Tường bị cô kéo nhoài lệch người về phía trước, lại buộc phải dùng sức gượng lại để khỏi ngã vì trước họng vẫn còn một mũi dao kề, đổ người về phía trước sẽ bị lưỡi dao này cắt đứt họng.

Lúc này dù võ công có cao hơn nữa, Lâm Phụng Tường cũng chỉ có thể bất động.

"Lục tiểu thư quả nhiên là danh sư đương đại, Phụng Tường khâm phục." Qua cơn kinh động, phát hiện mình đã bị dẫn vào đường cùng, anh ta trái lại còn bình tĩnh, vẻ mặt nghiêm túc, thấp giọng thừa nhận từng giết người.

Ngoài Lục Kiều Kiều và Lâm Phụng Tường, tất cả những người còn lại đều thất kinh.

"Ban nãy ta thấy hai mày người quần tụ khí đen, đã biết người thân mang án mạng, đang trên đường trốn chạy..." Lục Kiều Kiều lúc này mới nói ra những gì thấy được khi xem tướng ban nãy; "lại xem tướng tay kiểm chứng thì phát hiện ra cung Bạch Hổ sát khí vắt qua, chuyện giết người chỉ nội trong bảy ngày. Rốt cuộc người là ai? Đã giết ai?"

"Lâm Phụng Tường người Kiết Dương đi không đổi tên ngồi không thay họ, kẻ giết là cầu quan nha môn, các người giờ có thể đem đầu ta đi lĩnh thưởng, có khi còn được hơn trăm lạng bạc đấy, ha ha ha ha... ha ha ha ha..." Lâm Phụng Tường mặt không biến sắc nói trắng nguyên do, còn ngửa cổ cười dài.

"Long Nhi, soát người." Lục Kiều Kiều không muốn phí lời với đối phương.

"Trên người không có gì, chỉ có mấy lạng bạc vụn. An Long Nhi móc hết đồ trên người Lâm Phụng Tường ra.

"Mấy lạng... kém xa tên yêu quái xấu xí kia." Lục Kiều Kiều muốn nói đến Tôn Tồn Chân, từ điểm này có thể thấy, nếu Lâm Phụng Tường là người của triều đình, có vẻ không nên khổ như vậy.

Tay Hồng Tuyên Kiều phát lực, bẻ bàn tay trái của Lâm Phụng Tường tới cực hạn, nếu là người thường sẽ đau rống lên, nhưng Lâm Phụng

Tường chỉ cần chặt răng nhìn Hồng Tuyên Kiều, rồi lại quay đi nhìn về phía mặt hồ.

Cô vặn hỏi Lâm Phụng Tường: "Nói rõ ra xem! Giết người lúc nào? Vì sao giết người?"

"Tổng nha nha huyện Kiệt Dương, Đường Thuận ức hiếp dân lành, cường hiếp dân nữ, bách tính không thể nhẫn nhịn nổi nữa, bảy ngày trước tôi đã lập kế giết hãm! Trong lúc chạy trốn ngang qua đây, vừa hay trấn Phù Dung chiêu mộ võ sư giúp múa sư, tôi mới dừng lại làm công kiếm chút lộ phí."

"Long Nhi! Đem thùng trói hãm lại, đưa đến nha môn lĩnh thưởng!"

Nghe Lục Kiều Kiều ra lệnh, ai cũng ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt như muốn nói: Không phải chứ.

Nhưng lúc này không thể bàn chuyện có nên giải quan hay không, với võ công của Lâm Phụng Tường, mọi người đều không biết còn có thể khống chế anh ta được bao lâu.

Hồng Tuyên Kiều bảo Jack ép Lâm Phụng Tường sát xuống đất, An Long Nhi thành thực trói hai tay hai chân anh ta lại, bấy giờ mới yên tâm thu lại dao súng.

Lục Kiều Kiều bảo Mạnh Hiệt: "Giờ bắt được một tên đào phạm, cứ thế này dẫn hãm đi đường e phiền..."

Mạnh Hiệt vừa nghe đã hiểu ý, lập tức tiếp lời: "Đưa đến nha huyện cũng phải mất hai ngày đường, hai ngày ấy phải lo ăn lo dặt, còn phải kiếm người trông chừng, võ công của kẻ này cao như vậy, e có chuyện bất trắc..."

Hồng Tuyên Kiều băng tuyết thông minh, chớp mắt đã vỡ lẽ, thì ra Mạnh Hiệt và Lục Kiều Kiều đang muốn thăm dò xem lời của Lâm Phụng Tường là thật hay giả.

Xem tướng có thể trông ra anh ta từng giết người, nhưng lại không thể biết được anh ta đã giết ai. Bảy ngày trước từng giết người, không có nghĩa anh ta là đào phạm bị triều đình truy nã, bọn chó săn của triều đình cũng có thể giết dân lành rồi tới đây điều tra tình báo.

Nếu Lâm Phụng Tường là mật thám triều đình phái đến, nói ra những lời vừa rồi nhằm lừa gạt lòng tin của mọi người, nhờ đó thâm nhập vào

Hồng Môn, thì giải anh ta đến nha môn đồng nghĩa với thả hổ về rừng. Kẻ áo đen Lục Kiều Kiều liều chết bắt được trên dây Kê Đề chính vì được đưa về đại lao nha huyện, cờ kém một nước bị phủ Quảng Châu phái người tới nhắc về bình an, cuối cùng chẳng hỏi ra được điều gì. Bọn mật thám kiểu này sợ nhất chính là bị giết tại chỗ, hơn nữa ở chốn núi hoang rừng dã này, căn bản không ai có thể tới cứu. Một là không thể trở về báo cáo, hai là quả thực không cần thiết phải bán mạng, hễ biết mình sắp bị giết tại chỗ, phàn lớn đều sẽ lộ nguyên hình.

Hồng Tuyên Kiều cũng góp lời: "Còn không biết hắn có đồng bọn hay không, nửa đường lại có người tới cướp tù cũng là chuyện rất nguy hiểm." Jack và An Long Nhi tính tình vốn ngay thẳng, nhất thời không hiểu ra gì, có gì mấy người bên cạnh mình bỗng chốc trở thành bồ đầu nha môn hết lượt, lại định bắt gian lĩnh thưởng?

Jack cau mày hỏi: "Bắt được hắn có thể lĩnh bao nhiêu tiền?"

Lục Kiều Kiều nói: "Có trời mới biết hắn đáng bao nhiêu, nếu không đáng tiền thì chúng ta cũng công toi..."

"Chi bằng chém đầu vui thay ồ đây, chúng ta đem đầu người về nghe ngóng xem tên gian tặc này đáng bao nhiêu tiền rồi tính?" Mạnh Hiệt đột nhiên mắt lộ hung quang, nhặt lấy con dao dưới đất vừa mổ cá ban nãy, bước tới bên Lâm Phụng Tường, hung hãn xắn tay áo lên.

An Long Nhi nhớ rõ Lục Kiều Kiều từng mấy lần cảnh báo nó không được giết người, biết Lục Kiều Kiều không phải người tùy tiện ra tay sát hại kẻ khác, chuyện trước mắt chắc chắn có điều cổ quái, thằng bé thoáng cảm thấy có mùi vị thăm dò Lâm Phụng Tường. Nhưng nó không dám chắc Mạnh Hiệt liệu có ra tay hay không, dù gì Mạnh Hiệt cũng là người của Hồng Môn, đáng vẻ tuy nho nhã, song vẫn có thể tàn độc như thường. Thằng bé kéo kéo ống tay áo Lục Kiều Kiều hỏi nhỏ: "Cô Kiều, hay cô thử gieo quẻ xem lời anh ta nói là thật hay giả, rồi hẵng quyết định. Lục Kiều Kiều trừng mắt với An Long Nhi: "Coi sai thì làm thế nào? Trên đời này có việc gì cũng coi một quẻ thì người còn cần dạo phố' ăn cơm mua quần áo nữa không, dẹp sang một bên!"

An Long Nhi chưa từng chứng kiến thái độ này của Lục Kiều Kiều, biết nhất định có điều kỳ quặc, nên không nói thêm gì nữa.

Mạnh Hiệt đã đẩy Lâm Phụng Tường ngã xuống đất, trừng mắt nhìn vào mặt anh ta, tay cầm con dao hét lớn một tiếng, định chém xuống cổ. Lục Kiều Kiều vẫn chăm chú quan sát biểu hiện của Lâm Phụng Tường, người này trước sau đều cắn chặt răng, thái độ trầm trọng mà điềm tĩnh, quả thực có cảm giác sẵn sàng chết ở đây.

Jack vội nhào tới, hai tay nắm lấy tay cầm dao của Mạnh Hiệt, căng thẳng nói: "Đừng giết! Đừng giết! Nếu mọi người không muốn chịu vất vả thì để tôi áp giải anh ta, tôi có thể giải anh ta tới nha môn, nhưng không thể giết người được!"

Anh ta giữ chặt lấy tay Mạnh Hiệt quyết không buông, quay sang Hồng Tuyên Kiều nói: "Hồng tiểu thư, con dân của Thượng đế không thể giết người, cô biết mà, anh ta có tội hay không không thể do chúng ta định đoạt, cần phải để quan tòa phán quyết..." Ánh mắt đầy khẩn nài.

Hồng Tuyên Kiều trông bộ dáng cuống cuống của Jack, liền lộ nét cười kín đáo, cô rất thích bản tính lương thiện và đáng yêu của anh chàng này. Lục Kiều Kiều nhân cơ hội Jack đang mất tập trung, lách tới bên cạnh anh ta, khom lưng rút ra khẩu súng lục đeo bên hông, lên đạn rồi nói: "Mạnh sư gia ngài chớ động dao, kéo lại bị dây máu be bét lên người, đợi tôi bắn chết hẳn, chảy cạn máu rồi ngài từ từ cắt đầu cho sạch." Nói đoạn nhảy lùi về sau hai bước tay giơ súng nhắm vào Lâm Phụng Tường.

Jack đẩy Mạnh Hiệt ra, giơ hai tay ngồi thụp xuống, lấy người chắn trước mặt Lâm Phụng Tường, nói lớn: "Các người đang làm gì thế? Điên cả rồi sao? Muốn tiền thì tôi cho, không được giết người này, ồ đây không ai có thể chứng minh anh ta có tội!"

Bộ dạng Jack tức giận thật sự khiến Lục Kiều Kiều rung động, gã đàn ông này ngốc đến mức đáng yêu.

Mạnh Hiệt cũng giông Lục Kiều Kiều, vẫn luôn hữu ý vô tình quan sát vẻ mặt của Lâm Phụng Tường, thấy nét mặt anh ta vẫn bình tĩnh.

Lâm Phụng Tường từ dưới đất ngồi dậy, nhìn Lục Kiều Kiều và Mạnh Hiệt, trong mắt không hề có thù hận và phẫn nộ, mà chỉ đầy vẻ khinh bỉ, anh ta cười khẩy mấy tiếng, rồi lại tiếp tục phá lên cười ha hả.

Jack chắn trước mặt anh ta, đối diện với Lục Kiều Kiều và Mạnh Hiệt, Lâm Phụng Tường nói: "Tôi hôm nay rút cuộc cũng gặp được một trang hảo hán chân chính, có chết cũng không hối tiếc.

Vị huynh đệ người Tây, anh tránh ra đi, bọn họ sắp tâm muốn giết tôi, anh cũng chẳng ngăn cản được bao lâu đâu."

Jack quay đầu lại nhìn Lâm Phụng Tường, lại nhìn Lục Kiều Kiều trước mặt, nói nửa như ra lệnh nửa như van nài: "Kiều Kiều, buông súng xuống đi, em hãy buông súng xuống đi!"

Lục Kiều Kiều nhìn Mạnh Hiệt, Mạnh Hiệt khẽ gật đầu với cô, Lục Kiều Kiều quát lớn: "Tránh sang một bên, thằng Tây kia! Đây là thiên hạ của Đại Thanh, anh tưởng là nước Hoa Kỳ các anh đấy à, tôi nói hăn có tội thì hăn có tội! Mau rút ra!" Nói đoạn nhảy chếch lên hai bước, dừng lại ở chỗ có thể trông thấy Lâm Phụng Tường. Jack lập tức dịch chuyển theo, chắn trước người Lâm Phụng Tường, tay vẫn dang rộng ngăn Lục Kiều Kiều.

Cặp mắt Lục Kiều Kiều vẫn xoáy vào mặt Lâm Phụng Tường, chỉ cần anh ta định rút lại nấp sau lưng Jack, lập tức có thể khẳng định lời người này nói là giả. Nhưng Lâm Phụng Tường vẫn không tránh không né, đường đường chính chính ngồi dưới đất, nhìn ra mặt hồ, mặc cho Lục Kiều Kiều và Jack co kéo qua lại.

Mạnh Hiệt nói: "Được rồi, cũng tương đối rồi đấy. Lục Kiều Kiều sàm mặt buông súng xuống, rút ra một con dao trong ống tay áo bước tới trước mặt Jack, nhét súng vào tay anh, mắng khê một câu:" Đồ ngốc, đầu toàn óc lợn..." đoạn đẩy anh ta sang một bên.

Jack nhìn chăm chăm Lục Kiều Kiều nói: "Kiều Kiều, chớ làm bừa!"

Lục Kiều Kiều cũng nhìn anh ta, quát lớn:"

Tránh ra! Tôi đi cời trói cho anh ta, tên ngốc!" Jack tránh đường, Lục Kiều Kiều cúi xuống cắt đứt sợi thừng trói tay Lâm Phụng Tường, nói:" Lâm huynh, ban này đặc tội rồi."

Lâm Phụng Tường xoa xoa cổ tay, tự tháo sợi thừng dưới chân, ngơ ngác nhìn mấy quái nhân trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay trước mắt mình.

Mạnh Hiệt chấp tay nói: "Lâm huynh chớ lấy làm lạ, ban này chúng tôi chỉ lo huynh là do thám triều đình phái tới, nên mới cố ý thăm dò. Vì

triều đình lo ngại dân chúng làm loạn, trước nay vẫn cấm người dân tập võ. Nếu vừa rồi huynh không muốn chết ở đây, mà muốn chúng tôi trôi giải lên nha môn, chúng tôi cũng đã có sẵn phương án, nhưng đáng về Lâm huynh coi nhẹ cái chết thật khiến người ta kính phục..." "Đừng nói vậy, cũng khó trách các vị, tôi là kẻ thân mang trọng tội, các vị muốn xử lý thế nào đều là cái số của tôi, tôi không có gì để nói, vừa rồi thật cảm ơn vị huynh đệ người Tây đây." Lâm Phụng Tường đứng dậy, vỗ vai Jack.

Đã làm rõ người này không phải nhắm vào mình, Lục Kiều Kiều cũng chẳng còn hứng thú nói chuyện với anh ta nữa. Hồng Tuyên Kiều đề nghị với Lâm Phụng Tường: "Nếu Lâm huynh chưa có nơi nào để đi, không ngại tới thôn chúng tôi dừng chân an cư trước..."

Lâm Phụng Tường vội vàng đáp: "Thế sao được, Phụng Tường đến chỗ các vị sẽ làm liên lụy mọi người, tôi chỉ là ngưỡng mộ Hồng cô nương, cứ vương vít mãi mới mạo hiểm tới gặp cô một lần... giờ cũng không còn gì tiếc nuối nữa rồi." Nói

đoạn cúi gằm đầu.

Hồng Tuyên Kiều cười nói: "Chúng tôi bên đó chỉ là một thôn nhỏ hẻo lánh, người của quan phủ chục năm chẳng ghé một lần, đối với anh mà nói cũng tương đối an toàn, nếu anh đồng ý có thể tới giúp đỡ Bái Thượng đề hội chúng tôi, đồng thời học đạo lý của Thượng đế, tôi và Jack tiên sinh đều là đạo hữu thờ Thượng đế cả."

Lâm Phụng Tường chấp tay nói: "Nếu như thế thì thật chẳng mong gì hơn, đại ân đại đức này Phụng Tường không biết lấy gì báo đáp..."

"Vậy lấy thân đền đáp đi... Vận đào hoa đến rồi đúng không nào?" Lục Kiều Kiều cầm tẩu thuốc đi qua hai người họ, nhìn cũng chẳng buồn nhìn, tiện miệng buông một câu, khiến mọi người có mặt đều cười rộ lên, Lâm Phụng Tường và Hồng Tuyên Kiều cũng cười, nhưng nụ cười rất mờ ám. Mạnh Hiệt nói: "Hôm nay cũng chơi kha khá rồi, thu dọn đồ đạc quay về trấn Phù Dung trước, ngày mai lại lên núi xem phong thủy, mọi người thấy thế nào?"

Lục Kiều Kiều lập tức đồng ý: "Được, về trấn sớm một chút, tôi còn muốn mua cho Tiểu Văn mấy bộ đồ nữa."

Góc ngã tư trung tâm trấn Phù Dung tọa lạc một trà lâu hai tầng.

Đây là trà lâu có đẳng cấp nhất ở trấn Phù Dung, phong thái đậm nét cổ xưa. Sáng sớm dân chúng các thôn gần đó đều đổ về đây uống trà sớm, qua bữa cơm ban trưa, đến buổi chiều lại là thời gian ngồi nghỉ ngơi uống trà.

Tầng hai là khu nhả tọa được chia thành những gian riêng rẽ, buổi chiều khách đông, trong một

gian phòng nhìn chếch ra ngã tư đường, cửa sổ mở toang, nhưng lại buông màn trúc.

Bên cửa sổ kê một chiếc bàn, ngồi quanh bàn là năm người đàn ông tuổi tác chênh lệch, ăn vận khác nhau, có người mặc như thương nhân, có người lại như tú tài nho sinh, bọn họ uống trà, chốc chốc lại nhìn xuống ngã tư đường phía dưới. Một người đàn ông ăn vận như thương nhân không ngồi trên bàn, mà chắp tay sau lưng đứng trước cửa sổ, từ sau tấm màn cửa nhìn xuống đám người đang qua lại dưới lầu.

Con phố bên dưới bày đầy các sạp hàng, hai bên là các hiệu buôn lớn nhỏ, Lục Kiều Kiều và Hồng Tuyên Kiều đang càn quét từng cửa tiệm, mua đồ ăn vặt lại mua áo quần, mua đồ trang sức lại mua phấn thơm bút kẻ lông mày, tận hưởng lạc thú mua sắm. Mạnh Hiệt và Lâm Phụng Tường đã dắt bốn con ngựa về trước, Jack và An Long Nhi dắt một con ngựa đứng giữa ngã tư, đợi hai nàng mỹ nữ mua xong đồ là chất lên lưng ngựa. Người đàn ông trung niên trên trà lâu nhìn Lục Kiều Kiều chạy qua chạy lại, nói mà không hề ngoái đầu: "Con bé này quả thật không vừa, lần trước trên dây Kê Đề đụng độ với hai gã giám chính, một chết một gãy chân tàn phế, giờ còn suýt nữa dắt mũi chúng ta... hừm hừm..." Một người mặc áo dài màu vàng đất theo kiểu tú tài nói: "Quốc sư, cứ bám theo thế này làm hao tổn không ít nhân lực của cả của chúng ta, có thể bắt về trực tiếp tra hỏi hay không? Con bé chắc cũng chẳng chịu nổi mấy bận giày vò đâu, sẽ nhanh chóng tông tốc ra..."

"Lục đại nhân, bắt người về tra hỏi liệu người có

khai ra không? Nếu cô ta không biết, thì đâu thể khai ra được, cô' bức chỉ khiến cô ta nói xằng nói bậy; nếu cô ta biết, cũng có thể nói bừa, chỉ cần

Long Quyết không ở trên người cô ta, người giấu Long Quyết lập tức sẽ giấu kỹ hơn nữa." Quốc sư thủng thỉnh giải thích cho Lục Hữu.

Lục Hữu là một trong năm viên quan được phủ Quốc sư điều tới từ Khâm Thiên giám, bốn người còn lại đều là bạn đồng liêu của y.

"Trừ phi chúng ta chắc chắn trên người cô ta có Long Quyết, bằng không, để cô ta đi tìm tốt hơn nhiều so với chúng ta tự đi tìm." Quân sư vẫn chấp tay sau lưng nhìn xuống dưới lầu, từng tia nắng len qua màn cửa sổ hắt lên mặt ông ta. "Chuyện Tôn Tham, các người ra tay nặng quá đấy..."

"Nhưng Quốc sư nói, phải bảo vệ an toàn cho Lục Kiều Kiều, Tôn Tham khi đó đã kề dao vào cổ cô ta, không ra tay thì không ổn." Một thương nhân dáng người mập mạp lên tiếng.

"Tam Thu câu mệnh tiền... ôi chao, Tiêu đại nhân định thử pháp lực của mình hay là định cứu người đây? Không sai, người không giết hãn ngay tại chỗ, nhưng tối hôm đó chính là ngày Thủ Canh Tân, đây chẳng rõ ràng là muốn lấy mạng hãn hay sao? Tôn Tham là người mượn về từ Đạo Lục ty, hãn chết rồi người phải bẩm báo với Liễu đạo trưởng, hãn không chết người coi như ép hãn làm phản, giờ Lục Kiều Kiều đã cứu sống hãn, hãn sẽ không đời nào về triều đình báo cáo nữa. Nghĩ tích cực thì Lục Kiều Kiều đã cho người một cơ hội rút lui trước mặt Liễu đạo trưởng, nghĩ tiêu cực thì... người đã để cho Lục

Kiều Kiều một cái miệng biết nói..."

Giọng điệu của Quốc sư vẫn rất bình tĩnh, cũng không trách cứ gì Tiêu Kiếm đang ngồi bên cạnh, nhưng vẻ uy nghiêm toát ra từ nét mặt ôn hòa, cộng thêm phàn cắt nghĩa hợp tình hợp lý, lại khiến người nghe tâm phục khẩu phục.

"Chớ xem thường một tên tiểu quan bát phẩm chạy việc, võ công của hãn chưa chắc đã kém các người, các người là quan lục phẩm cao hơn hãn mấy bậc, thì có thể ra tay hạ sát hãn, ta giữ chức quan tam phẩm cũng hơn các người mấy bậc, liệu có thể bắn tên sau lưng các người hay không? Câu nói này của Quốc sư có ý mập mờ uy hiếp với năm viên Quan chính, ông ta quay người lại nói: "Các vị đại nhân hãy hợp tác cho

tốt, chúng ta đều làm việc cho triều đình, giang sơn xã tắc nặng hơn hết thảy."

"Vâng." Năm viên quan khề đồng thanh trả lời. "Tôn Tham hai năm nay thực hiện công việc theo dõi rất tốt, không hiểu sao hôm trước lại như phát điên..." Quốc sư lăm bầm nói. "Tiêu đại nhân ngài luôn có mặt tại hiện trường phải không? Tình hình khi đó thế nào?"

Tiêu Kiếm có tướng phú quý, ăn vận thương nhân lập tức trả lời: "Khi hạ quan đuổi đến nơi thì bọn họ đang đối mặt trên đồi Song Long, Tôn Tham bắt trói một cô gái, định uy hiếp người còn lại."

"Đúng là điên rồi, hã chạy trốn là được, còn uy hiếp người ta làm gì? Hã muốn gì?" Quốc sư chau mày, thắc mắc hỏi Tiêu Kiếm.

Tiêu Kiếm nói: "Hã muốn Lục Kiều Kiều nổ súng bắn chết Jack, Lục Kiều Kiều đương nhiên không thể làm vậy, nên giằng co với hã..."

"Giết Jack? Giết Jack làm gì?" Quốc sư trầm ngâm giây lát, gần như đồng thời thốt lên với Tiêu Kiếm: "Hã thích Lục Kiều Kiều?"

"Ta hiểu rồi... hiểu rồi... Lục Kiều Kiều này cũng khá lắm, người theo cô ta hai năm liền lại nảy sinh tình cảm... Nói như vậy, Tôn Tham sẽ không về kinh báo cáo nữa, hã sẽ làm phản."

Trong lúc Quốc sư còn đang lăm bầm tự nhủ, Tiêu Kiếm lên tiếng hỏi: "Vậy có cần..."

Ý tứ phía sau chính là muốn nhổ cỏ tận gốc, bằng không bên cạnh Lục Kiều Kiều lại mọc ra thêm một trợ thủ.

Quốc sư lần này dứt khoát hơn nhiều, Tiêu Kiếm còn chưa nói xong, ông ta đã tiếp lời: "ông lo chuyện này đi, phía Liễu đạo trưởng ta sẽ giải thích!"

"Trên ngọn Phù Dung có một chính huyết chân long, giải tượng Ngũ Xà Hạ Dương, mấy năm trước Phó sứ Chương đại nhân đã phái người tới cắt đứt long khí của huyết này, có lẽ các ngài cũng tham dự vào hành động đó. Có vị đại nhân nào từng xử lý long huyết này không?"

Quốc sư từ Kinh thành tới Quảng Đông chưa lâu, để đích thân truy tìm Long Quyết, lúc xuất phát từ Quảng Châu mới dẫn theo năm viên Quan chính là thủ hạ của Phó sứ phủ Quốc sư Chương Bình Hàm, thời gian hợp tác cũng chưa thể xem là dài. Nhưng Chương Bình Hàm đã dẫn đầu

một nhóm quan viên sở trường huyền học phong thủy trong cung, đóng quân tại Quảng Đông năm năm, chuyên môn khảo sát long mạch ở Quảng Đông, vẽ ra bản đồ long mạch chi tiết. Bọn họ chủ động truy tìm long mạch, điếm ra các long huyết có Thiên tử khí cũng lập tức tiến hành phá hoại. Năm viên quan trước mặt Quốc sư, đều là những cao thủ phong thủy đã cộng sự cùng Chương Bình Hàm nhiều năm, từng chia nhau tham gia các hành động công phá long huyết ở khắp nơi.

Kim Lập Đức vốc người thấp bé tháo vát, ăn vận kiểu con buôn nói: "Có hạ quan, cái huyết đó đã bị rò long khí ở nơi kín đáo trên đường long mạch chảy qua, nên chắc không còn tác dụng gì lớn."

Quốc sư gật đầu nói: "Làm tốt lắm, hành sự không nhất định phải đại động can qua, đạt hiệu quả là được. Ta muốn cho Lục Kiều Kiều một thử thách tại đây, xem cô ta rốt cuộc tài cán ra sao, khi cô ta lên núi các ngài nhớ gọi thêm ta, ta cũng đi xem Ngũ Xà Hạ Dương..."

Lục Kiều Kiều và Hồng Tuyên Kiều đi phía trước nói nói cười cười, Jack và An Long Nhi dắt theo con ngựa chắt đầy hàng hóa trên lưng theo sau. Lục Kiều Kiều nói với Hồng Tuyên Kiều: "Hồng tỉ tỉ, Tiểu Văn xin nhờ cả vào tỉ đấy, ở đây có ít bạc, nếu cô ấy có gặp bất trắc gì mong chị giúp đỡ cho. "Ôi dào, cô không cần đưa tôi tiền đâu." Hồng Tuyên Kiều vội vàng đẩy lại tờ ngân phiếu năm mươi lượng bạc Lục Kiều Kiều vừa nhét vào tay. "Tiểu Văn gia nhập Tuyên đạo hội khải có cơm ăn, trong Tuyên đạo hội mọi nhu yếu phẩm thường ngày đều được phân phát theo nhu cầu, cuộc sống của cô ấy sẽ không gặp vấn đề gì đâu, cô cứ yên tâm."

Cô không hiểu được dụng tâm của Lục Kiều Kiều.

Lý Tiểu Văn đã mang trong mình đứa con của Jack, nhưng lại không thể nói với bất kỳ ai, đàn bà hễ mang thai thì không thể làm ăn gì được nữa, có tiền bạc hỗ trợ là quan trọng nhất. Ngoài trên người có tiền, có một người chăm sóc cũng sẽ tiện hơn rất nhiều, Lục Kiều Kiều nhét tiền vào tay Hồng Tuyên Kiều, không nhằm mục đích gì khác ngoài đến khi Lý Tiểu Văn có chuyện thêm được một người coi sóc.

"Hồng tỉ tỉ, cứ coi như đây là tiền công đức tôi đóng góp cho Bái Thượng đề hội đi, chị nhất định phải nhận lấy." Lục Kiều Kiều không rõ

Bái Thượng đế hội làm gì, nhưng cô biết, bất cứ nơi thờ thần thờ Phật nào cũng đều có thể thu nhận quyên góp từ thiện, đã nói là góp tiền công đức thì chả có lý nào lại không nhận.

Hồng Tuyên Kiều nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, quả thực cũng không tiện thoái thác, bèn cười rằng: "Được được, tôi thay mặt các huynh đệ tạ muội cảm ơn thiện quyên của Kiều Kiều, Thượng đế nhất định sẽ phù hộ cho cô được bình an."

Bốn người gần về tới trang viên đang trú ngụ, thì bắt gặp một người đàn ông đang đứng dựa bên cạnh cửa lớn.

Người này vận áo ngắn vải thô kiểu nông dân, trên đầu đội sùm sụp cái mũ cỏ, thấy bốn người tiến lại liền đứng thẳng người dậy, nhưng vẫn cúi gằm đầu để mũ cỏ che sắp mặt.

Thấy Lục Kiều Kiều và Hồng Tuyên Kiều chậm rãi bước tới gần, gã liền nhặt cây tề mi côn bên bức tường vừa dựa ban nãy chống bên cạnh người. Động tác này quen thuộc quá, Lục Kiều Kiều, Jack và An Long Nhi đều không hện mà

cùng kinh ngạc kêu lên:

"Tôn Tồn Chân!?"

"Tên yêu quái!?"

Jack lập tức rút súng ra nhắm vào Tôn Tồn Chân đầu tiên, An Long Nhi vọt tới như một mũi tên, chắn trước người Lục Kiều Kiều, sợi thừng găng mũi phi tiêu đã sẵn sàng trên tay; Hồng Tuyên Kiều không quen biết Tôn Tồn Chân, nhưng vừa thấy tình hình có vẻ sắp khai chiến, liền lùi về phía sau nửa bước xoay người bày thủ thế quyền. Tôn Tồn Chân từ tốn đặt cây Tề mi côn về lại bên tường, từng bước tiến lại phía Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều hiên ngang đứng nguyên tại chỗ nghiêm giọng quát hỏi:

"Đứng lại, ngươi còn bám theo ta làm gì? vẫn định giết người chắc?"

"Kiều Kiều, tôi muốn nói với mọi người một câu... Tôn Tồn Chân lại bước lên hai bước, giọng rất nhỏ.

"Có gì nói mau, đứng đó mà nói!" Lục Kiều Kiều không muốn hấn tiến gần thêm bước nào nữa. Tôn Tồn Chân ngẩng đầu lên, mọi người liền trông thấy một bản mặt vàng ệch không chút sắc máu, đây là một gã trai trẻ tướng mạo rất bình thường, nhưng ngoài Hồng Tuyên Kiều ra ai nấy

đều hiểu rõ, khuôn mặt này chỉ là mặt nạ Tôn Tồn Chân dùng bột mì làm ra. Dưới lớp mặt nạ như thật ấy mới là chân diện mục của hắn, bản mặt không có mặt xấu xí như ác quỷ.

Hắn nhìn Lục Kiều Kiều, rồi lại nhìn Jack và An Long Nhi, ánh mắt không hề có sát khí.

Sau một thoáng im lặng, Tôn Tồn Chân lí nhí thốt ra hai chữ: "Xin lỗi."

Chẳng ai nghe thấy hai chữ này lại thả lỏng

người, Jack và An Long Nhi đều biết cây gậy của hắn nặng nhường nào, cũng biết thân thủ của hắn nhanh ra sao, xuất thủ tàn độc thế nào.

Súng vẫn chĩa thẳng vào hắn, mọi đôi mắt đều chăm chăm nhìn hắn cảnh giác.

Tôn Tồn Chân nói xong, cúi đầu xoay người chậm chạp bước lại bên bờ tường cầm lấy cây Tề mi côn, quay lại nhìn Lục Kiều Kiều một cái, ánh mắt âm đạm thâm lương, rồi lại cúi đầu chậm chạp đi về phía đầu đường.

Lục Kiều Kiều nhìn theo bóng lưng hắn đi xa, biết rằng đây có lẽ là lần cuối cùng gặp mặt, Tôn Tồn Chân từ nay về sau sẽ bị triều đình nhà Thanh truy sát, cho đến khi hắn chết mới thôi.

Cô đứng lặng dõi mắt tiễn Tôn Tồn Chân đi về phía đầu đường, bóng lưng Tôn Tồn Chân tuyệt vọng suy sụp, nổi bật trên nền tà dương và con đường dài, khiến Lục Kiều Kiều tựa như trông thấy chính mình một thời từng đơn độc lưu lạc nơi ngõ liễu tường hoa.

Lúc đó, người này đã ở cạnh mình, chỉ là đôi bên không tiếp xúc, cùng chịu cảnh cô độc. Là đồng cảm hay đồng bệnh tương lân? Tâm trạng Lục Kiều Kiều bỗng trở nên nặng nề phức tạp.

Con người này lẳng lặng mai phục bên mình hai năm, hắn có lẽ là người hiểu mình nhất thế gian này.

Một kẻ theo dõi phải lòng người bị mình theo dõi thì sai sao? Một kẻ làm chuyện sai trái, hối hận xin lỗi xong có thể cho hắn thêm một cơ hội không?

Tôn Tồn Chân bị Lục Kiều Kiều treo lên thẩm vấn uy hiếp, để cầu sinh, tất cả những gì nói ra đều có thể là giả, nhưng khi Lục Kiều Kiều thả cho hắn đi, hắn đang vội thoát thân mà vẫn chủ động theo họ từ thôn Quan

Tài tới trấn Phù Dung, chỉ để nói một tiếng xin lỗi, khiến Lục Kiều Kiều cảm nhận được tấm lòng chân thành của một người bạn cũ.

Tôn Tồn Chân vì muốn tháo gỡ thuật điều hồn mà thuật sĩ triều đình dùng truy sát mình, từng cầu xin Lục Kiều Kiều dùng bùa mê thân vứt bỏ bát tự của hắn, cũng chẳng tiếc đem sinh mệnh mình đặt vào chân không tử địa không có vận mệnh bảo hộ kia.

Một người vì mưu cầu sự sống, mà vứt bỏ cả bát tự lẫn vận mệnh của bản thân, tự mình nắm lấy sinh tử, đây là sợ chết ư?

Không, đây có lẽ là kẻ dũng cảm nhất, hắn sẽ có được thứ tự do vượt qua số' mệnh, dù chỉ là trong một ngày.

Lục Kiều Kiều hét lên như xé toạc cổ họng: "Tôn Tồn Chân!"

Tôn Tồn Chân đã đi tới đầu đường bên kia, nghe Lục Kiều Kiều hét gọi tên mình, tiếng gọi không hề mang nổi thù hận khinh khi, cũng chẳng có uy hiếp chán ghét, chỉ như trên đường gặp một người bạn, cất cao tiếng gọi mình lại...

Suốt hai năm theo dõi Lục Kiều Kiều, hắn từng ngỡ rằng mình sẽ mãi mãi là bóng ma phía sau cô, Lục Kiều Kiều mãi mãi sẽ không biết tới sự tồn tại của hắn, có thể một đời từ xa trông theo bóng lưng Lục Kiều Kiều, cũng có hỷ nộ ái luyến, hắn đã thoải mái lắm rồi. Sau khi xảy ra bao nhiêu biến cố, cuối cùng được nghe thấy tên mình vang lên từ miệng Lục Kiều Kiều, đây là

âm thanh hắn chưa từng được nghe, có năm mơ cũng muốn được nghe.

Hắn chấn động toàn thân, chống cây Tề mi côn xuống đất.

Lục Kiều Kiều từ tốn đi lại phía Tôn Tồn Chân, Jack giơ súng yểm trợ cho cô từ mé bên, An Long Nhi vẫn đi trước mặt cô, theo sát bảo vệ.

Tôn Tồn Chân vẫn đứng nguyên chỗ cũ, quay lưng lại với Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều vòng lên trước mặt hắn ta, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn vào mắt hắn, hồi lâu sau mới nói: "Đưa bát tự của người cho ta."

Gương mặt đeo mặt nạ giống y như thật của Tôn Tồn Chân không hề lộ chút biểu cảm nào, nhưng bàn tay cầm Tề mi côn lại run lên bần bật, tròng mắt ướt đầm, thoắt chốc đã tuôn trào lệ nóng. Lục Kiều Kiều nhờ Hồng Tuyên Kiều về trước, đem quần áo và đồ dùng hàng ngày mới mua

giao cho Lý Tiểu Văn, sau đó cùng Jack và An Long Nhi dẫn Tôn Tồn Chân tới khu rừng trúc gần trấn Phù Dung.

Trong rừng trúc có một con sông nước cạn rộng chừng hơn mười trượng, nước sông trong veo nhìn thấu đáy, chỉ sâu đến đầu gối, phản chiếu ánh hoàng hôn đỏ máu. Trên con rạch nhỏ thỉnh thoảng có một hai con thủy điều sắc sỡ bay qua, mang lại chút sức sống cho dải nước đỏ và xanh đậm màu mực tối.

Lá rơi phủ dày trên mặt đất, bốc lên mùi hương thanh mát của lá tre, khiến người ta chỉ muốn nằm ngay xuống đất.

Lục Kiều Kiều một tay chấp sau lưng, một tay cầm tẩu thuốc, nhìn bầu trời bị ánh tà dương

nhuộm đỏ, lòng lại có chút ngưỡng mộ Tôn Tồn Chân. Thật không thể tưởng tượng nổi, cuộc đời không được số mệnh an bài sẽ như thế nào, nếu bản thân có thể khống chế, liệu có phải sẽ rất hạnh phúc không?

Cô nói với Tôn Tồn Chân đang đứng phía sau: "Trước tiên người phải làm một vật thể thân, thông thường là một con bù nhìn cỏ, hoặc thứ khác cũng được, ví dụ như lần trước ta dùng búp bê vải ấy, như vậy người có thể lấy lại số mệnh của mình lúc cần thiết."

Tôn Tồn Chân nheo mắt nhìn mặt trời sắp lặn xuống đồng dã, quay đầu lại nói với Lục Kiều Kiều: "Không cần đâu, tôi tuy không đoán mệnh, nhưng cũng chẳng có mấy vinh hoa phú quý, hơn nữa... tôi không thích cái vận mệnh của mình."

Lục Kiều Kiều đã xem qua bát tự của Tôn Tồn Chân, hiểu rõ số mệnh ông trời sắp đặt cho hắn, bát tự của hắn tứ trụ thần dương, mệnh trẻ đơn cô già cô độc. định sẵn một đời cô độc. Người đã từng cô độc như cô, có thể hiểu được Tôn Tồn Chân không thích mệnh mình vì lẽ gì.

"Vậy thì về sau người phải tự dựa vào chính mình đấy, người sẽ không gặp vận may nữa, không còn quý nhân..."

"Tôi sẽ sống cuộc sống mà tôi chọn." Tôn Tồn Chân ngắt lời Lục Kiều Kiều, xem ra hắn thực không thể đợi nữa rồi.

Lục Kiều Kiều nói lớn: "Được! Cũng có khí phách lắm!"

Cô vút tẩu thuốc vào tay An Long Nhi, nhanh nhẹn móc trong áo ra tờ giấy bùa và cây bút chu

sa, tay chấp kiếm quyết điểm lên đốm lửa, niệm thần chú viết nhanh lá bùa chôn vùi bất tự, nói với Tôn Tồn Chân: "Đi tìm vật thể thân của người đi!"

Tôn Tồn Chân cầm cây Tề mi côn xuống đất, nhún người nhảy xuống con rạch sâu chưa tới đầu gối, hấn đạp chân trên mặt nước, không hề chìm mà như chạy bộ trên mặt đất, chỉ thấy một trận mù nước bắn tung lên, hấn đã lướt ra tới giữa con rạch.

"Thủy thượng phiêu?!" An Long Nhi từ hồi học võ công ở chỗ sư phụ đã từng nghe nói, trên giang hồ có một loại khinh công có thể đạp nước mà đi.

"Hả?! Giê su!" Jack cũng kinh ngạc thốt lên, trong đầu anh ta chỉ nhớ trong Kinh thánh từng nói, Chúa Giê su đi trên mặt nước hiện thần tích, giờ được tận mắt chứng kiến quả thực không sao tiếp nhận nổi.

An Long Nhi lần này không thể không phục, lần trước ăn may thắng được Tôn Tồn Chân một chiêu nửa thức, chỉ bởi có hai khẩu súng lục không ngừng bắn quét ép trận, Tôn Tồn Chân khi đó cũng nóng nảy, nên mình mới có thể đắc thủ. Bằng không luận về công phu thật sự, căn bản không thể sánh nổi với Tôn Tồn Chân, còn phải tu luyện dài dài.

Tích tắc sau mặt sông lại tách ra một con đường nước, Tôn Tồn Chân phi thân quay lại cạnh Lục Kiều Kiều, trên tay nhẹ nhàng nắm một con cá lớn. Hấn nhìn con cá, tựa như nhìn đứa con của chính mình, ánh mắt mong mỏi vui sướng khiến khuôn mặt hoàn toàn vô cảm cũng hiện ra một nét cười.

Lúc Kiều Kiều không dây dưa kéo dài thời gian, Tôn Tồn Chân và con cá vừa đến bên cạnh, tay trái cô liền vờ lấy ống tay áo phải, tay phải cầm chắc lá bùa thể thân quát lớn một tiếng: "úm... Sắc thần bình hỏa cấp như luật lệnh! Khứ!" đoạn dánh lá bùa lên đầu con cá.

Một ảo ảnh mang hình người màu vàng to như người thật trời ra khỏi xác Tôn Tồn Chân, theo chữ "khứ", nhập thẳng vào mình con cá.

Tôn Tồn Chân thoáng thấy chóng mặt hoa mắt, ánh sáng vàng vừa lóe qua trước mắt, Lục Kiều Kiều đứng bên đã hét lớn: "Thả cá!" Hấn lập tức phóng vọt lên không, thả người rơi xuống rạch nước.

Lần này hẳn không chạy qua chạy lại trên mặt nước nữa, mà trằm mình hẳn xuống, hai tay giữ cá nhè nhẹ buông trong nước, con cá vừa trở về với nước liền quẫy đuôi bơi ra xa, mang theo quãng sáng vàng biến mất không tăm tích.

Tôn Tồn Chân ngồi thụp xuống con rạch, nhìn theo con cá đang bơi theo dòng nước, ngoác miệng cười không ra tiếng, rồi đột nhiên từ dưới nước nhảy vọt lên, lộn mấy vòng trên không rồi lại rơi xuống rạch nước, hết như một con cá vui sướng nhảy lên khỏi mặt nước.

Bọn họ chưa từng được thấy Tôn Tồn Chân cười, cũng không thể tưởng tượng nổi nụ cười của con người không mặt này, nhưng Lục Kiều Kiều, Jack và An Long Nhi biết gã đang cười vui vẻ, cũng bất giác mỉm cười. Lục Kiều Kiều lấy lại tẩu thuốc từ tay An Long Nhi, nhìn Tôn Tồn Chân đang đùa nghịch trong nước, lăm bằm một mình: "Biển rộng mặc cá nhảy, trời cao mặc chim bay..."

Tôn Tồn Chân thở hồng hộc nhảy lên bờ, người tong tỏng nước nhìn ba người bọn họ nói: "Cảm ơn các vị."

"Người đã từ bỏ số mệnh, nhưng vẫn là người tu đạo, sống trên đời vẫn phải tuân thủ phép tắc của đạo gia." Đây là lời khuyên răn chân thành Lục Kiều Kiều dành cho hắn.

Vốn dĩ giới luật của người tu đạo rất nhiều, trong đó năm giới luật lớn nhất được gọi là "Sơ chân giới", là năm trong số vô vàn giới luật khi tu đạo cần giữ, lần lượt là sát giới, đạo giới, dâm giới, tửu giới và vọng ngữ giới, nếu không thận trọng giữ giới sẽ gặp ác nghiệp báo ứng, nhẹ thì mất hết pháp lực, nặng thì rơi vào ma đạo. Những gì Tôn Tồn Chân làm trước đây chính là phạm vào sát giới, trong quá trình tu hành, phạm sát giới có thể coi như vạn kiếp bất phục, vì vậy Lục Kiều Kiều mới dặn dò hắn.

"Được... Nhưng tôi không từ bỏ số' mệnh, mệnh là do mình chẳng phải do trời, tôi đi đây." Tôn Tồn Chân chấp tay thành Tam thanh quyết trước ngực, cúi người hành lễ đạo gia với ba người. "Bảo trọng."

"Bảo trọng."

An Long Nhi và Jack đều chấp tay đáp lễ từ biệt gã.

"Phải rồi, người nợ ta hai trăm lạng vàng tiền làm phép." Lục Kiều Kiều không bỏ lỡ cơ hội ra giá dịch vụ bất tự thân.

"Được, nhất định sẽ trả. Kiều Kiều, cô bảo trọng." "Mệnh là do mình... chẳng phải do trời..." Lục

Kiều Kiều quay đi không nhìn Tôn Tồn Chân nữa, mắt dôi ra mặt nước của con rạch nhỏ.

Tôn Tồn Chân nghe cô nói dứt lời, liền quay người đi vào rừng trúc, khuất bóng vào nơi sâu hút càng lúc càng mờ tối.

"Mệnh là do mình chẳng phải do trời?" An Long Nhi như suy tư nhắc lại lời Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều hút một hơi thuốc rồi nói: "Mỗi người tu đạo đều nhắm mục đích này..."

"Tu đạo không phải để học pháp thuật sao ạ?" An Long Nhi càng lúc càng không hiểu. "Cô Kiều, vì sao Tôn Tồn Chân là người tu đạo, cô cũng là người tu đạo mà cô biết nhiều pháp thuật thế còn hăn thì không?"

"Ha ha... Thằng nhóc này cũng biết hỏi đấy. sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta cũng về thôi, vừa đi vừa nói mà nghe." Lục Kiều Kiều thấy Tôn Tồn Chân đã đi xa, cũng định quay về ăn cơm tối.

"Nói là tu đạo, thực ra cũng chia làm mấy loại, Tôn Tồn Chân là đạo sĩ phái Toàn Chân, tu Toàn Chân đạo. Phái này khởi nguyên từ vương Trùng Dương thời Bắc Tống, vương Trùng Dương vốn là võ cử nhân đương thời, võ công rất cao, phái này coi trọng tính mệnh song tu, tính chính là tâm tính đạo gia, mệnh là tu hành của thân thể, tức là phải luyện thành nội đan, phát huy tiềm năng lớn nhất của con người, bởi vậy một đạo sĩ nhỏ như Tôn Tồn Chân cũng có thể có võ công như thế."

"Chẳng trách thân pháp của hăn nhanh, gậy cũng rất mạnh..." An Long Nhi nói. Jack lập tức tiếp lời: "Vừa rồi hăn còn chạy trên nước nữa, trời ơi, tôi cứ ngỡ chỉ có Giê su mới làm được vậy thôi!"

"Đúng thế, su sê nhà các anh và Tôn Tồn Chân đều có thể chạy được trên nước... Bởi vì công lực nội đan hăn tu luyện vô cùng mạnh mẽ, nên đồng thời cũng luyện ra tà khí Tam thi thần để bùng phát hơn hăn người thường. Người tu đạo thông thường, nội đan không mạnh như vậy,

Tam thi thần cũng sẽ không hung dữ như thế, dùng Tam thi câu mệnh tiền chưa chắc đã đạt hiệu quả tốt, ba mũi tên kia rõ ràng được bắn ra nhằm vào điểm yếu của môn phái gã. Có nghĩa là, ba mũi tên ấy xem ra đã sớm dự tính bắn ra, chỉ là ngày hôm đó, vừa hay có cơ hội bắn tên..."

Lục Kiều Kiều nói mãi bất giác trầm tư.

"Cô Kiều thì thuộc phái nào ạ?" Câu hỏi của An Long Nhi cắt đứt dòng suy nghĩ của Lục Kiều Kiều.

"Cô thuộc Thiên sư đạo, Thiên sư đạo coi trọng ngoại đan y thuật, và sự kết hợp giữa nội đan cùng bùa chú, mỗi bùa chú sử dụng đều phải dẫn động những người những vật sống khác, cũng có thể dẫn động long khí dưới đất, cái gọi là thiên nhân hợp nhất chính là như thế."

Jack nhìn Lục Kiều Kiều nói: "Oa, lợi hại, lịch sử và văn hóa Trung Quốc thật khiến người ta kinh ngạc!"

"Còn một đạo phái khác mạnh ngang ngửa với Thiên sư đạo, là phái Thần Tiêu, phái này có sở trường dùng bùa chú dẫn động sức mạnh tự nhiên của núi sông đất đai, đặc biệt giỏi sử dụng sấm sét, vì vậy còn có tên là phái Lôi Pháp."

An Long Nhi lè lưỡi: "Phái này lợi hại hơn phái

kia, thì ra trên đời lại nhiều cao nhân đến vậy..." Lục Kiều Kiều nói:

"Đúng thế, núi cao còn có núi cao hơn, nếu cả đời chỉ chăm chăm độ cao thấp thì chẳng ai nên sống làm gì nữa. Còn một phái nữa không lấy lừng lẫy nhưng đạo pháp rất cao thâm tên là phái Mao Sơn, phái này sở trường y bốc tinh tướng, binh pháp địa lý, lại giỏi thuật bùa chú, nhưng đến nay chẳng còn thấy mấy người..."

Jack hỏi: "Nội đan và ngoại đan là cái gì? Hình như ai tu đạo cũng đều phải luyện cái này." "Ngoại đan là thuốc, mỗi phái đều sẽ truyền lại một đan dược có thể trị bệnh và giúp con người kéo dài tuổi thọ, cũng sẽ không ngừng nghiên cứu ra loại đan dược tốt hơn; còn nội đan ấy à, rất khó nói, chính là thông qua sức mạnh tập trung cao độ, cùng một vài tâm pháp, luyện ra đan bên trong cơ thể con người."

Jack nói: "Nghe có vẻ giống sinh em bé, ha ha, quả là khó hiểu."

"Có thể nói như vậy, đạo gia cũng gọi sức mạnh bên trong là 'thai tức', chính là giống như trong bụng có một đứa bé, ha ha, tên quý Tây nhà anh

thông minh đấy." Lục Kiều Kiều cười nói.

"Tôi thì không sinh được em bé rồi, phải dựa cả vào em thôi." Jack cũng thừa cơ buông lời chòng ghẹo.

Lục Kiều Kiều vừa nghe thê liên nghĩ ngay đến Lý Tiểu Văn đang mang thai đứa con của Jack, tức khắc cụt hứng, lườm anh ta một cái rồi lạnh lùng nói: "Anh muốn có em bé mà còn phải kiếm tôi nữa hay sao? về ăn cơm thôi."

Ba người vừa đi vừa nói rất mau đã về tới đại viện.

Hôm nay cũng một mâm ngoài một mâm trong, sân trong đều là các chị em trong đội múa sư của hội truyền đạo, đang vừa ăn vừa tíu tít đùa nghịch, mâm bên ngoài có Mạnh Hiệt, Hồng Tuyên Kiều, Lâm Phụng Tường và Lý Tiểu Văn, đang uống trà đợi ba người bọn Lục Kiều Kiều về. Vừa thấy Lục Kiều Kiều xuất hiện ngoài cửa, Lý Tiểu Văn đã lập tức chạy lên trước: "Em đã nhận quần áo và đồ đạc Kiều tử tặng rồi, cảm ơn chị." Nói xong liền đưa tay làm dấu vạn phúc. Lục Kiều Kiều thấy vậy, thầm nhủ được đấy, mới được Thượng đế chiếu cố cho một ngày đầu gối đã cứng lại rồi, thấy Lý Tiểu Văn không quỳ xuống nhất thời cũng có chút không quen."

Lục Kiều Kiều hỏi Lý Tiểu Văn: "Hai cái chăn bông cũng nhận rồi chứ?"
"Nhạnrồi."

"Qua Trung thu rồi tiết trời sẽ ngày một lạnh, dưới giường cũng phải trải thêm chăn bông, đừng thấy có hai cái chăn mà lại cho bớt người ta một cái."

"Em biết rồi ạ." Lý Tiểu Văn cảm kích nói.

Jack cũng bước tới, móc trên người ra một tờ ngân phiếu đưa cho Lý Tiểu Văn: "Tiểu Văn, hãy sống cho tốt, em sẽ được hạnh phúc."

Lý Tiểu Văn vội vàng xua tay: "Không không, em không thể lại nhận tiền của Jack thiếu gia nữa, em sẽ làm việc chăm chỉ kiếm tiền..."

Lục Kiều Kiều bước đến cạnh Jack, móc ra thêm mấy tờ ngân phiếu nữa, đoạn nói với Lý Tiểu Văn: "Một tờ đương nhiên không thể nhận rồi, ba tờ đi, cầm lấy." Dứt lời liền nhét luôn ba tờ ngân

phiếu vào tay Lý Tiểu Văn.

Lý Tiểu Văn còn định từ chối, Lục Kiều Kiều đã ấn mạnh tay cô, trừng mắt: "Đừng có làm Kiều tử bức mình, nhận lấy."

Lý Tiểu Văn quả thật không dám chọc giận Lục Kiều Kiều, đành nói: "Dạ, cảm ơn Jack thiếu gia, cảm ơn Kiều tử."

Lục Kiều Kiều quay đi, dắt tay cô lại bên bàn ăn. Hồng Tuyên Kiều đợi mọi người ngồi xuống đâu vào đấy mới nói: "Ngày mai Tiểu Văn và mấy chị em trong Tuyên đạo hội sẽ về thôn Quan Tài trước, còn chúng ta lên núi thăm huyết có được không?"

Lục Kiều Kiều đáp: "Được, ngày mai lại đi ngắm cảnh."

Ăn xong cơm trời cũng đã tối, Lục Kiều Kiều gọi An Long Nhi và Jack vào phòng mình, ba người ngồi quanh bàn, trước mặt là một ngọn đèn dầu cỡ như hạt đậu.

"Hôm nay coi như chơi cả ngày, nhưng ngày mai thì không dám chắc rồi..." Lục Kiều Kiều nghiêm sắc mặt.

An Long Nhi nói: "Phía sau chúng ta nhất định vẫn có người bám theo, trừ phi cô Kiều cũng từ bỏ bát tự giống Tôn Tồn Chân, bằng không vẫn không thể nào cắt đứt được cái đuôi ấy."

"Không cắt đứt được cũng có cái hay, như vậy chúng ta có thể dắt mũi hắn ta, có thể bày kịch cho hắn xem, chỉ cần hắn không như Tôn Tồn Chân động một tí là giết người thì cũng không phải vấn đề lớn lắm."

Jack phân tích không phải không có lý.

Lục Kiều Kiều nói: "Từ bỏ bát tự là cách làm liều, sinh tử có số, phú quý tại thiên, nếu sô' Lục Kiều Kiều tôi chưa đến lúc tuyệt thì chẳng kẻ nào có thể đốn ngã được tôi, tôi cũng chẳng có Tam thi thần hung dữ như Tôn Tồn Chân để cho người ta câu dẫn... Có điều gặp nguy hiểm tôi vẫn sẽ chạy trốn, nhờ đâu bị thương cũng rắc rối."

"Về chuyện ngày mai..." Lục Kiều Kiều nói vào việc chính. "Người theo sau chúng ta muốn đuổi tôi về Giang Tây. Nhớ kỹ, tôi không phải mục tiêu bọn chúng muốn giết, nhưng nếu hai người ảnh hưởng đến kế hoạch của bọn chúng, thì mạng hai người cũng chẳng đáng tiền đâu, nhìn từ góc độ này thì hai người nguy hiểm hơn tôi nhiều."

Lục Kiều Kiều ngừng lời nhìn sang An Long Nhi và Jack rồi lại tiếp: "Chỗ này chỉ cách Quảng Châu chín mươi dặm, nếu hai người muốn về Quảng Châu, mỗi người để lại mười lạng bạc, ngày mai lập tức có thể rời đi." Nói xong, cô rút một hơi thuốc chờ đợi câu trả lời.

"Cô Kiều, cháu không sợ." An Long Nhi kiên định nói gọn lỏn.

"Ha ha ha, Kiều Kiều, tôi không thể rời em được, lần trước xa em năm ngày tôi đã biết đời này mình không thể thiếu em." Jack nói rất ung dung, đưa tay đỡ sau ót, lưng dựa lên ghế lười biếng duỗi thẳng người.

"Được, hai người tự chọn đường đi, về sau chớ hối hận." Lục Kiều Kiều nhả khói trong miệng, nói: "Ngày mai không phải du sơn ngoạn thủy, đối phương nhất định sẽ theo chúng ta lên núi thăm huyết, hơn nữa không như ở dãy Kê Đề, lần trước chúng ta phục kích bọn họ, còn lần này không biết hãn sẽ làm gì... Khí thế của Ngũ Xà Hạ Dương rất tốt, nhưng rõ ràng đã bị triều đình để ý, phá long khí, nếu tôi cứu cái huyết này, chẳng khác nào đối đầu với triều đình, còn nếu tôi không làm, người của Hồng Môn sẽ không tha cho tôi, vì vậy ngày mai chỉ có thể tùy cơ hành sự... Jack trong đêm nay chuẩn bị đầy đủ súng ống đạn dược, Long Nhi thu xếp hành lý xe ngựa, sáng sớm mai đánh xe lên núi, sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào."

"Chạy khỏi người của Hồng Môn à?" An Long Nhi muốn khẳng định lại đối thủ là ai.

"Bái Thượng đế hội kia nói là không có quân đội, không rõ là thật hay giả... Nếu Hồng Môn phát hiện ra tôi không phải người của bọn họ, sẽ lập tức đối phó với chúng ta, điều này là chắc chắn; còn về kẻ triều đình phái đi bám theo tôi... Nếu hãn không giống Tôn Tồn Chân là phải lòng tôi, thì hai người vẫn được an toàn." Lục Kiều Kiều nghiêm túc nói nốt câu cuối, ba người khựng lại giây lát rồi Jack và An Long Nhi đột nhiên phá lên cười.

Lục Kiều Kiều lấy tẩu thuốc cốc lên hai mái đầu vàng mấy cái, hai người vẫn không thôi cười, chọc Lục Kiều Kiều cũng cười phá lên theo.

Ba người đùa đủ rồi, Lục Kiều Kiều nói: "Thôi không đùa nữa, Long Nhi gieo một quẻ xem tình hình đại khái ngày mai như thế nào, để mọi người vững dạ."

"Long Nhi cũng biết coi quẻ à?" Jack kinh ngạc hỏi.

"Đúng đấy! Lần trước Long Nhi chỉ gieo một quẻ đã đoán trúng anh và Thúy Ngọc cô nương vẫn

vũ năm ngày năm đêm trên xe ngựa, anh còn chưa tới Hoa Huyện chúng tôi đã biết trên xe anh giấu một cô gái rồi. Long Nhi, gieo đi." Lục Kiều Kiều chẳng kiêng dè trách móc mấy chuyện phong lưu nho nhã của Jack, nói tới đoạn "năm ngày năm đêm" ngữ khí còn đặc biệt nhấn mạnh. Chỉ cần Lý Tiểu Văn còn ở bên họ, Lục Kiều Kiều sẽ ngày ngày ghi nhớ chuyện này.

An Long Nhi xóc tiền đồng một hồi, viết xuống giấy một quẻ sư. Biến số trong quẻ tượng khá nhiều, An Long Nhi xem một lúc, bần khoản quay sang Lục Kiều Kiều nói: "Cô Kiều, cháu không giải được quẻ này..."

"Để cô xem... ừm, ra là vậy, quẻ Địa Thủy sư biến thành Phả Lôi Phệ Hạp, một quẻ chỉ có sáu hào, ở đây lại biến những bốn hào, hào đa biến thì sự đa biến, ngày mai sẽ có không ít bất ngờ... Mà nói cô nghe quẻ sư có nghĩa gì?" Lục Kiều Kiều hỏi An Long Nhi.

"Trong Kinh Dịch viết, sư giả, chúng dã. Quẻ sư chắc có nghĩa ngày mai sẽ có rất nhiều người, cũng ý là chủ nhân có thuộc hạ." An Long Nhi cứ theo quẻ mà giải.

"Ờ, đúng, dạng như thế, ý gốc của quẻ sư là dưới đất có nước, mắt người không thấy được dưới đất, đám thuộc hạ và chủ nhân này chúng ta cũng không thấy được, vậy bọn họ có lẽ là những kẻ nấp sau lưng chúng ta, lần này theo chúng ta có thể không chỉ là một người... Quẻ sư hạ thành quẻ Khảm, số của Khảm là sáu, nếu không gieo lầm thì đối phương có sáu người..." Lục Kiều Kiều giải cặn kẽ.

"Trong quẻ này, thượng quẻ có động, hạ quẻ cũng động, toàn quẻ rơi vào trạng thái cực kỳ bất an, đất trên nước, đất động nước cũng động?" An Long Nhi thần thờ nhìn đồng tiền trên bàn.

"Đất trên nước chính là hồ và bờ, ứng ngay với huyết Ngũ Xà Hạ Dương, nhưng cả đất lẫn nước đều động ư? Đúng thật, động gì nhỉ?" Lục Kiều Kiều cũng không hiểu.

"Toàn quẻ động rồi biến thành quẻ Phệ Hạp, trong Kinh Dịch nói quẻ này lợi cho việc dùng ngục, liệu có phải nói chúng ta sẽ bị quan binh bắt

đi không?" An Long Nhi lại hỏi.

"Tôi chẳng sợ bị quan binh bắt, dù gì bọn họ bắt được tôi rồi cũng phải giao lại cho lãnh sự quán Mỹ, Long Nhi cũng không phải sợ, anh sẽ bảo lãnh em ra." Jack không ngại nhất chính là điểm này, từ khi triều đình Đại Thanh ký hiệp ước Nam Kinh, địa vị của người Tây ở Trung Quốc được nâng cao rõ rệt, sự an toàn cũng được bảo vệ tuyệt đối.

Lục Kiều Kiều nói: "Vậy thì tốt, tôi không phải lo cho hai người nữa, đi chuẩn bị đồ đạc thôi, ngày mai ăn no rồi lên đường. À... đi chơi chứ."

Nói xong bèn đuổi hai gã trai ra khỏi phòng.

Sáng hôm sau, mười mấy cô gái hội tuyên truyền đạo sắp xếp lại đầu tư chải chuốt và hòm hành lý, Lý Tiểu Văn cũng đi theo họ, chuẩn bị về thôn Quan Tài.

Mạnh Hiệt và Hồng Tuyên Kiều, Lâm Phụng Tường dắt ngựa ra, gặp đúng Jack và An Long Nhi đang đánh cỗ xe ngựa Tây lộng lẫy.

Mạnh Hiệt cười híp mắt nói: "Hôm nay không cưỡi ngựa nữa à? cưỡi ngựa lên núi sẽ nhanh hơn nhiều đấy."

Jack không quen nói dối, đành đáp lời: "Chào buổi sáng, ha ha ha..."

An Long Nhi đỡ lời: "Vâng, hôm qua cô Kiều cưỡi ngựa cả ngày, tối về kêu mỏi xương cốt, hôm nay muốn ngồi xe ngựa có đệm."

Hồng Tuyên Kiều hỏi: "Thì ra là vậy, Kiều Kiều đâu?"

Rèm cửa sổ của xe ngựa được vén lên, Lục Kiều Kiều lộ đầu ra vẫy tay: "Đây! Tôi ở đây!"

Lúc này cô trông thấy Lý Tiểu Văn đang đứng cùng nhóm con gái tay làm việc mắt nhìn sang đây, bèn bảo Jack: "Jack thiếu gia, người ta sắp đi rồi, có cần tới từ biệt không kìa?"

"Phải rồi, tôi qua nói mấy câu..." Jack bấy giờ mới bước lại chỗ Lý Tiểu Văn.

Lý Tiểu Văn thấy Jack tiến lại, cũng rưng rưng nhìn về phía anh ta. Tới gần Jack, cô cũng chẳng màng trước cửa có mười mấy cặp mắt đang nhìn, liền ôm rít lấy anh ta.

"Jack thiếu gia, Tiểu Văn phải đi rồi..."

"Xin lỗi em, chúng tôi vẫn còn rất nhiều việc cần làm, không thể mang em đi theo được."

"Không... Là Tiểu Văn không có phúc theo hầu hạ Jack thiếu gia..."

"Tiểu Văn, em là cô gái rất dũng cảm, khi em không thích cuộc sống của mình, em sẽ cố gắng thay đổi nó. Giờ sự sắp xếp mà Thượng đế dành cho em, là nhờ em nỗ lực mà có được, em không cần hầu hạ bất cứ ai, em nhất định sẽ sống rất hạnh phúc!"

Lý Tiểu Văn nghe đến đây, nước mắt càng tuôn không cầm được, thấm ướt cả mảng áo Jack.

Jack nâng mặt cô lên, đặt một nụ hôn lên trán cô. Lục Kiều Kiều từ xa trông thấy cảnh tượng này, lớn tiếng gọi An Long Nhi: "Long Nhi, đánh xe xuất phát."

"Jack vẫn còn ở đằng kia..." An Long Nhi quay đầu lại nhìn.

"Cô bảo mày đánh xe đi, mau!"

Thế là ba con ngựa cao lớn thông thả xuất phát, An Long Nhi đánh xe theo sau.

Hồi lâu sau, Jack mới lách thếch chạy đuổi theo xe ngựa của chính mình.

Chương 8: Số kiếp Hoàng triều

Đi đường núi gập ghềnh hơn một canh giờ, cuối cùng mọi người cũng đến trước mộ phần của cha Hồng Tuyên Kiều.

Huyệt mộ mở về hướng Nam, khuất trong bãi cỏ cao giữa lưng chừng núi, không chú ý sẽ không thể tìm ra. Vật liệu xây mộ hoàn toàn không phải thứ hoa lệ, trên bia đề "Hồng Công Quốc Du chi mộ", thì ra cha Hồng Tuyên Kiều và Hồng Tú Toàn tên là Hồng Quốc Du.

Dãy Phù Dung núi non trùng điệp, đá trên núi có màu khói đen cực kỳ đặc biệt, trên mỗi phiến đá đều có đường vân thủy mặc tựa đá phù dung. Dõi mắt nhìn về hướng Nam, dường là người ngắm cảnh hay xem phong thủy đều phải thốt lên một tiếng "Đẹp!"

ở phía Nam là một cái hồ lớn, trước mặt là đồng bằng vô tận, bên phải là thác nước Tây, bên trái huyệt mộ có hai dãy núi hình thành hẻm núi trên hồ, bên phải cũng có địa hình tương tự; tính cả rặng núi ở giữa nơi có huyệt mộ, tổng cộng có năm dãy núi phía trước huyệt mộ chúc đầu lặn xuống lòng hồ, giữa lòng hồ thẳng phía trước huyệt mộ còn có một hòn đảo nhỏ hình tròn, bóng năm dãy núi phân bố theo hình cánh quạt đều tập trung hướng cả về hòn đảo này.

Đứng trước huyệt mộ, có thể nhìn thấy đồi núi bên bờ đối diện hình dạng như cờ trống trướng la, dấu mực phong vân, quý nhân binh mã đều đủ cả, vây kín lấy hồ nước hình vuốt rồng bên dưới.

Trong tiếng thác đổ như rống gầm, bước lên huyệt mộ hơn chục bước, có thể trông thấy mảnh đất phương Nam bao la vô tận. Lục Kiều Kiều giờ mới hiểu, Ngũ Xà Hạ Dương, chỗ hạ ở đây không phải mặt hồ trước mắt.

Trong phong thủy, địa hình đồng bằng được gọi là bình dương địa, nơi ngũ xà muốn hạ là bình dương đại địa phương Nam ngút ngàn vô tận, người điếm huyệt này, để mắt đến đâu chỉ là vạn hộ phong hầu, rõ ràng muốn sánh ngang với triều đình, cắt đất xưng vương mà.

Nhìn sang trái phải, thấy cây cối xung quanh đều khô héo gầy guộc hơn cây dưới núi, ngay đến cỏ dưới đất cũng vừa dài vừa mảnh. Hướng mắt ra núi non bốn bề, ngoài năm dãy núi hình rắn, cây cỏ những nơi khác vẫn tươi tốt um tùm, đượm hơi thở mùa hạ phương Nam.

Nơi có địa hình phong thủy tốt nhất mà lại không có chút sinh khí nào ư? Lục Kiều Kiều trong lòng hiểu rõ, cái huyết này, và cả toàn bộ long khí trên dãy núi này sớm đã bị phá hoại rò rỉ kiệt quệ rồi.

"Cô Kiều, nơi này vì sao không gọi là Ngũ Long Hạ Dương mà lại là Ngũ Xà Hạ Dương ạ?" An Long Nhi lên tiếng hỏi.

Lục Kiều Kiều đứng trước gió gật đầu nói: "Càng ngày càng biết đặt câu hỏi đấy... Long, là chí tôn của vạn vật trong thiên hạ, mạch chân long xuất hành cũng giống như thiên tử xuất hành, tất phải có trống giong cờ mở người ngựa thị vệ hộ giá, vì thế không thể cứ thấy mạch núi liền tùy tiện gọi bừa đấy là long mạch. Dãy núi có thể gọi là long mạch bắt buộc phải có nước

đồng hành, nước ở đây tức là long huyết, không có nước thì long chết; hai bên long mạch phải có thể núi hình người ngựa trống cờ đi trước hộ giá nếu chân long nhô lên một mình, mạch núi hộ giá cần phải phục thấp xuống hai mé, nếu không cũng cần cờ chiến quân ngựa đứng trên cao, còn chân long ở bên dưới đầm đìa ngập lặn..."

"Như vậy có nghĩa, hình dáng của mạch chân long nhất định có gì đó đặc biệt, độ cao thấp không giống với núi non bốn bề?" Mạnh Hiệt cũng nghe thông chút đỉnh, bèn góp lời nói lên ý kiến của mình.

"Đúng thế, Mạnh sư gia có thể tranh bát cơm của tôi rồi đấy." Lục Kiều Kiều một mặt khen ngợi Mạnh sư gia, một mặt lén quan sát những người còn lại và tình hình xung quanh, thầm nghĩ cách làm sao thoát khỏi nơi này.

Cô thấy mọi người đều yên lặng muốn nghe kiến giải của mình, bèn cẩn trọng chọn ra một số nội dung có thể nói, giải thích cho Hồng Tuyên Kiều và Mạnh Hiệt về huyết mộ này: "Năm dãy núi trước mặt đều cao ngang nhau, vì vậy không có chân long cũng chẳng có mạch chủ, đành giả tượng thành xà (rắn), chứ không phải là long (rồng). Địa hình nơi có long mạch có cao thấp, tôn ti, luân thường hợp lý, bao bọc hữu tình, huyết Ngũ Xà Hạ Dương này lại như thiên hạ thái bình, đúng rồi, chính là như Hồng tử nói người bình đẳng, năm con rắn cùng hội nhưng không cùng thuyền, cùng sang nhưng không cùng mộng, sức mạnh

không thể nói là nhỏ, nhưng muốn giành được phúc khí cát huyệt thượng hảo, tôi e là không dễ..."

Lục Kiều Kiều cố ý chỉ nói điểm bất lợi của Ngũ Xà chứ không nhắc đến cảnh sắc tráng lệ của Hạ Dương phía sau, những mong không đắc tội với cả Hồng Môn lẫn Thanh triều, để được yên ổn rút lui.

"Nhưng có Kiều Kiều ở đây, cái huyệt này nhất định được cứu rồi."

Hồng Tuyên Kiều cười xòa nói.

Hồng Tuyên Kiều đã mơ hồ nghe ra có gì đó không hợp lý. Nghe đánh giá của Mạnh Hiệt đối với Lục Kiều Kiều, cô biết Lục Kiều Kiều là người thấy tiền sáng mắt, giờ Lục Kiều Kiều lại nói như vậy, liệu có phải là không muốn cứu cái huyệt này không? Hay vì vẫn chưa biết có thể kiếm được bao nhiêu, nên lấp lửng làm cao trước? Mạnh Hiệt cũng phụ họa: "Đúng vậy, vừa nhìn đã thấy mấu chốt căn nguyên, muốn cứu hẳn dễ như trô bàn tay thôi, ha ha ha..."

Lục Kiều Kiều trầm nghĩ, hai người này nhất quyết tế mình lên, xem ra không trở chút tài nghệ thì không hất được vụ làm ăn này đi rồi. Đoạn cô cầm tàu thuốc chỉ về rặng núi xa tít trước mặt và hai bên trái phải, nói: "Quảng Đông quanh năm cây cối tốt tươi, cỏ cây chỉ khi tiết trời đông giá mới có một hai tháng khô héo, mọi người xem cây cối phía xa vẫn xanh um một dải, nhưng trên ngọn Phù Dung này cả cây lẫn cỏ đều héo vàng cả ra, đây rõ ràng là do long khí dưới đất bị chặt đứt, khiến cả ngọn Phù Dung tử khí nặng nề."

An Long Nhi nghe tới đây, không kìm được hỏi: "Long khí là khí của đất trời, làm thế nào lại chặt đứt được ạ?"

"Đúng thế sao có thể chặt đứt long khí chứ?"

Lâm Phụng Tường và Jack đều hòa theo hỏi.

Lục Kiều Kiều nhú mày quay người nhìn An Long Nhi, trầm nghĩ thẳng oắt này âm mưu làm hỏng chuyện đây, vốn câu sau đã có thể nói "Vì vậy tôi không xem huyệt này nữa, giờ về nhà ăn cơm trước, các lộ anh hùng xin được cáo biệt ở đây, rảnh rồi lại gặp trà nước", giờ lại thành ra đứng lớp thực hành phong thủy rồi.

Có điều nghĩ lại, cơ hội học tập này quả hiếm có, bao bậc danh sư phong thủy đều là giữa non nước từng bước đúc rút kinh nghiệm, bỏ lỡ ví dụ

thực tế này, An Long Nhi không biết lúc nào mới có thể bù lại, ài, coi như cũng là cái duyên của thằng bé vậy.

Lục Kiều Kiều mệt mỏi thở dài một tiếng, đáp: " Thằng nhóc này chuyên hỏi chuyện lớn. Thê nào gọi là đánh rắn bảy tắc, huyết này giải tượng là Ngũ Xà Hạ Dương, vị trí có thể bóp chết huyết này chỉ có thể là bảy tắc kể từ đầu rắn mà thôi.

Có điều trong phong thủy một ngón tay có thể là nghìn dặm, sông núi càng không thể dùng tắc mà tính được, vì vậy nơi cách đầu rắn bảy dặm mới là vị trí sinh tử bảy tắc của huyết này. Giờ năm con rắn đều đã bị khử cả, xem ra vị trí bảy tắc này chính là điểm khống chế cả năm đầu rắn." "Nhưng từ nơi dãy núi này lặn xuống nước ngược về sau bảy dặm chẳng phải vẫn là đất đá hay sao? Làm thê nào chặt đứt long khí được ạ?" An Long Nhi hỏi hết câu này đến câu kia, nếu không phải ngày ngày chạy trốn đánh nhau thì thu nhận được một đồ đệ thế này sẽ khiến sư phụ rất vui mừng.

"Đúng rồi, làm thế nào mà chặt đứt long khí được?" Mọi người hòa lại tới tập hỏi.

Lục Kiều Kiều xoa xoa mặt, xốc lại tinh thần, giải thích: "À, là thế này, nước là long huyết, đường nước chảy trong mạch núi cũng là đường long khí chạy qua, một sô' thầy phong thủy tâm địa xấu mưu đoạt long khí, sẽ điểm huyết vào mặt sau mộ phần của người ta, chặn đứng luồng long khí chạy qua; một số loài cây lớn rễ quá sâu hút nước quá nhiều, hoặc nếu có suối nguồn không ngừng chảy tiêu hao, cũng sẽ khiến long khí bị chặn lại; thầy phong thủy xấu sẽ đào giếng xả nước ở chính những điểm sinh tử này, khiến long khí mau chóng rò rỉ cạn kiệt..."

Giảng giải xong một bài dài, Lục Kiều Kiều thở hắt ra một hơi, mọi người thi nhau gật đầu.

Lâm Phụng Tường nói: "Từ đây tới chỗ đầu rắn lặn vào nước phía trước, ước chừng ba dặm, điểm đánh rắn bảy dặm, cũng không xa lắm, tôi muốn đi xem thê nào, có ai muốn đi không?"

Lục Kiều Kiều trầm nghĩ, lần này thì hay rồi, muốn thoát cũng thoát không nổi; đành đâm lao theo lao nói: "Đi nào, mọi người cùng đi xem xem, nếu có suối rừng còn uống được ngụm nước suối..."

Thế là cả đoàn sáu người quay ngược men theo con đường nhỏ vòng ra sau núi.

Thoắt chốc đã đi được ba dặm đường, từ đây không còn nhìn thấy cảnh hồ nữa, nhìn về phía ấy, chỉ thấy cây cối thưa, còn nhìn phía sau núi này, núi rừng lại rậm rạp, hết như dưới chân núi. Trên sườn núi có một dải phân cách giữa sắc xanh và sắc vàng. Mọi người còn đang khen ngợi Lục Kiều Kiều phán đoán như thần, Mạnh Hiệt đã ngó quanh tìm kiếm thứ có thể cắt đứt long khí.

Ai nấy đều tò mò xem xét khắp nơi, Lục Kiều Kiều gọi An Long Nhi lại bên cạnh, chỉ vào lùm cỏ gần đó nói: "Long Nhi, bên kia là lưng núi của dải dốc này, long khí đi qua đó, mà tới lùm cỏ tìm xem có gì... Ày, từ từ đã, lấy gậy dò từng bước, dưới đất có thể có hang động, cẩn thận ngã xuống đấy."

An Long Nhi dạ một tiếng bước về phía lùm cỏ, tìm một hồi, thẳng bẻ hua gậy gọi Lục Kiều Kiều: Cô Kiều, ồ đây có một miệng giếng này! Mau lại đây xem!"

Mọi người vừa nghe nói vội chạy tới chỗ An Long Nhi đứng, thấy giữa lùm cỏ cao ngút, bị người ta khoét một cái hang lớn đường kính bốn năm thước. Cái hang này sâu chừng hai ba trượng, xung quanh không xây gạch, mà đắp đất đá làm vách, giữa lưng chừng hang có tiếng nước suối róc rách chảy. Đúng như An Long Nhi nói, đây đích xác là một cái giếng.

Xem ra cái giếng này trước nay chưa từng có người dùng, nhưng thần kỳ ở chỗ trong giếng không hề có một phiến lá rơi. Lục Kiều Kiều nói: ' Mọi người nhìn xem, trong giếng không có lá rơi, là vì long khí rò rỉ ra từ đây, cũng giống như gió thổi từ bên dưới lên, vật nhẹ đều không thể rơi xuống. Nếu nước giếng ngon ngọt thanh mát lạ thường, thì có thể hoàn toàn khẳng định đây chính là giếng rò long khí."

Cô bảo An Long Nhi xuống mức nước lên, An Long Nhi giục bình nước mang bên mình, đổ

sạch nước bên trong, rồi lại cời sợi thừng đeo trên người, để Jack và Lâm Phụng Tường giữ một đầu, mình nắm đầu thừng còn lại thả người vào lòng giếng, mức một bình nước lên cho mọi người chia nhau uống.

"Oa, đúng là rất ngọt..." Jack uống một ngụm nước giếng trong lòng bàn tay, reo lên. "Kiều Kiều của tôi, em thật đáng yêu quá đi mất!"

Hồng Tuyên Kiều chẳng hề vui mừng chút nào, chỉ hỏi Lục Kiều Kiều: "Cái giếng này có người cô ý đào phải không?"

Lục Kiều Kiều uống một ngụm nước giếng, mắt nhìn đăm đăm giếng nước không nói không rằng. Mạnh Hiệt nói: "Thôn Thượng Cát chúng tôi vì phong thủy mà xảy ra không ít chuyện, đến nay vẫn nghi ngờ tay thầy phong thủy tên Triệu Kiến ở Giang Tây ban đầu phá huyết Linh Quy kia bị triều đình mua chuộc, về sau lại có bọn người áo đen đến long huyết mới bày sát cục giết người, may gặp được Lục tiểu thư giữ lại tính mạng cho người hai thôn. Giờ huyết Ngũ Xà Hạ Dương này liên quan đến sự phát triển của Bái Thượng đề hội cũng lại bị phá hoại huyết phong thủy khắp mọi nơi, nếu cứ để triều đình tiếp tục làm vậy, người dân không sống nổi, mà đại kế cũng vô vọng rồi..."

Đại kê Mạnh Hiệt nói tới chính là phản Thanh phục Minh, ông ta giảng đạo lý với Lục Kiều Kiều chẳng qua nhằm thúc giục cô ra tay cứu huyết, nhưng lúc này Lục Kiều Kiều đang rất mâu thuẫn. Đào giếng trên lưng rồng chặt đứt long khí, nếu dựa vào thuật phong thủy Dương công quả thực không thể ứng cứu nổi, nhưng nếu dùng "Tử thần ngự long khí" ghi chép trong Long Quyết... Lục Kiều Kiều không muốn nghĩ tiếp nữa, cô hiểu rõ chỉ cần mình ra tay, thì thứ đối phương muốn cướp không phải là Long Quyết nữa mà là người vận dụng Long Quyết.

Không, cái huyết này quyết không thể cứu.

Lục Kiều Kiều từ tốn nói: "Cái huyết này... rất khó cứu... không cứu nổi..."

Jack bắn khoản hỏi: "Lắp cái giếng này đi không được sao?"

"Đâm một dao vào cổ anh rồi lắp lại cho anh có được không?" Lục Kiều Kiều bực mình vặn lại Jack.

Hồng Tuyên Kiều nghe Lục Kiều Kiều đưa ra hai đáp án, rốt cuộc là "khó cứu" hay "không cứu nổi" đây? Thấy không khí căng thẳng như vậy, cô bèn bảo Lục Kiều Kiều: "Anh trai tôi ở Quảng Tây phát triển Bái Thượng đề hội, cũng là vì cứu bách tính thiên hạ, cứu cái huyết này đồng nghĩa với cứu vớt linh hồn tính mạng vô số người. Kiều Kiều, cô có thể

gắng sức nghĩ cách không? Cô tìm ra được nguyên nhân phong thủy bị phá, nhất định sẽ có cách cứu, chuyện tiền nong không thành vấn đề, đại ca Phùng Vân Sơn đã chuẩn bị đầy đủ ngân lượng cho việc này rồi..."

Lục Kiều Kiều nói: "Sông núi nước non đều có sinh mệnh, long mạch đứt rồi cũng như người bị bệnh, bệnh có nặng có nhẹ, có dễ chữa khó chữa, không phải bệnh nào cũng uống thuốc là khỏi... Nhưng Hồng tử tử không cần quá lo lắng, giờ phong thủy ở đây hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến chị và đại ca của chị, mọi người vẫn sẽ bình an, mười ba năm nữa long mạch sẽ dần dần khôi

phục nguyên khí, dù không chuyển bác nhà khỏi huyết mộ này cũng không phải vấn đề gì lớn." Hồng Tuyên Kiều đang định nói gì nữa, đột nhiên nhắm nghiền mắt hai tay ôm đầu: "A! Đầu tôi đau quá... như sắp vỡ tung ra vậy! A!"

Lâm Phụng Tường và Jack lập tức đỡ Hồng Tuyên Kiều, thấy vẻ mặt cô càng lúc càng đau đớn, hai tay ép chặt lấy đầu chỉ chực đổ nhào xuống đất.

Lục Kiều Kiều và Mạnh Hiệt bốn mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nghĩ đến: "Có kẻ phá huyết!" "Chúng ta bị đánh lạc hướng rồi, có kẻ đang phá mộ huyết của Hồng công, Phụng Tường, anh công Tuyên Kiều, lập tức chạy về huyết mộ xem xem!" Mạnh Hiệt vừa dứt lời đã dẫn đầu chạy ngược về phía huyết mộ.

"Không! Jack công Hồng Tuyên Kiều!" Lục Kiều Kiều hét lớn. Jack đang nghĩ sao chuyện tốt lành này lại đến lượt mình, lại nghe Lục Kiều Kiều nói: Lâm huynh giỏi khinh công, lập tức chạy về mộ Hồng công trước xem có ai đang ở đó, bất luận nam nữ già trẻ, hễ thấy người là bắt sống! Đi mau!"

"Được!" Dứt lời Lâm Phụng Tường liền phóng như tên bay về phía huyết mộ, Jack xốc Hồng Tuyên Kiều lên lưng, nhìn ra trước mặt đã không thấy bóng dáng Lâm Phụng Tường đâu nữa, bèn thốt lên kinh ngạc: "Trời ơi, tên to xác này chạy còn nhanh hơn cả ngựa."

Lục Kiều Kiều trong lòng hiểu rõ Hồng Tuyên Kiều đau đầu chính là tín hiệu khiêu khích đôi phương dành cho cô, đối phương muốn xem cô có bao nhiêu thực lực, có thể hay không ra tay cứu huyết, nhưng không ra

tay cứu người thì quả thật không ổn. Cô sờ lên khẩu súng trên người, cùng mọi người vắt chân lên cổ chạy về chỗ đặt mộ Hồng công.

Chạy tới trước mộ Hồng công, chỉ thấy một mình Lâm Phụng Tường đứng trên cao quan sát bốn bề, xung quanh không còn ai khác. Hồng Tuyên Kiều được đặt xuống đất, thấy cô lăn lộn, giàn giụa nước mắt vì đau đầu, mọi người cũng đành bó tay hết cách.

Lục Kiều Kiều bấm đốt tính một loáng, nói: " Hôm nay là ngày Nhâm Tuất, đối phương có lẽ đã đóng đinh xuống đầu mộ, hướng quẻ Thiên khắc Địa xung! Long Nhi tới bên trên mộ dùng la bàn tính ra hướng quẻ Lữ, lật cở lên tìm xem bên dưới có gì!"

An Long Nhi nhảy phốc lên bên trên mộ Hồng công, móc ra một chiếc la bàn, đưa lên giữa mộ ước lượng một thoáng, từ cung Đông Nam quẻ Tốn giờ tay chỉ hướng quẻ Lữ cho Lục Kiều Kiều, sau đó bắt đầu mò xuống từ nóc mộ.

Lục Kiều Kiều cũng nhào tới cùng An Long Nhi dò dẫm cận kề, Hồng Tuyên Kiều vừa rồi vẫn cô nhịn đau không kêu thành tiếng, giờ cơn đau càng lúc càng kịch liệt, không chịu được ôm đầu nằm dưới đất gào thét, tình hình vô cùng hỗn loạn.

Cỏ trên mộ khá cao, nhìn qua không thấy gì khác lạ, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi hoảng loạn vừa mò vừa bới trong tiếng kêu gào đau đớn của Hồng Tuyên Kiều, đột nhiên An Long Nhi sờ được vật gì đó ở vị trí đầu huyết mộ, vừa bới vừa gọi: "Cô Kiều, có gì ở đây này!"

Lục Kiều Kiều cũng thò tay vào bới, sờ thấy một khúc gỗ tròn nhỏ, bên trên đục hai lỗ hồng hình chữ thập có thể xuyên dây thừng qua. Vừa sờ thấy vật này, Lục Kiều Kiều đã bừng bừng nổi giận ngoác mồm mắng: "Đám người kia càn quấy quá rồi! Long Nhi, đem dây thừng lại đây, nhổ thứ này lên!"

An Long Nhi xuyên sợi thừng qua lỗ nhỏ trên khúc gỗ, cùng Lục Kiều Kiều hợp sức giựt ra nhưng vẫn không xê xích gì. Lâm Phụng Tường bước tới nói: "Hai người tránh ra, để tôi thử." Trong sáu người ở đây, Lâm Phụng Tường vóc người cao lớn tráng kiện nhất, anh ta đứng lên đầu mộ, hai tay quấn chặt lấy dây thừng, hét lớn một tiếng, từ trong ngôi mộ dần dần trồi lên một cây gậy đầu tròn mũi nhọn dài ba thước. Gậy

vừa được nhổ ra, cơn đau đầu của Hồng Tuyên Kiều lập tức dịu lại, cô nằm vật ra đất thở hổn hển, mặt lấm lem nước mắt mờ mờ.

Thứ vừa được nhổ ra khỏi là một cây Đào trượng tầm long của các thầy phong thủy thường mang theo bên mình, sau lưng An Long Nhi cũng có một cây. Đất dính trên gậy sạch mà hơi ẩm, có thể thấy gậy mới vừa cắm vào khi cả bọn đi xem giếng nước. Lục Kiều Kiều đưa tay đón lấy cây gậy, đảo mắt quan sát xung quanh, nhưng ngoài bản thân và năm người đi cùng, bốn bề hoàn toàn không có bất kỳ động tĩnh gì.

Cây gậy này nói với Lục Kiều Kiều, đây là một cuộc chiến giữa các phong thủy sư, nếu hôm nay cô không tiếp chiêu, cây gậy này có thể đóng lên bất cứ chỗ nào trên mộ phần Hồng gia vào bất cứ thời điểm nào, hơn nữa còn có thể cắm sâu hút

không để lại tăm tích. Nước đi cứng rắn này cũng là bước đe dọa đối phương gửi đến Lục Kiều Kiều.

Trên mặt hồ nơi năm dãy núi lặn xuống bên dưới ngọn Phù Dung, có một hòn đảo lơ lửng hình tròn. Hòn đảo chu vi chỉ chừng mười trượng, trên đảo mọc đầy cây cối nhỏ um tùm, dù nhìn từ vị trí nào quanh bờ hồ, hòn đảo đều có hình bán nguyệt, tựa một hạt trân châu màu lục nổi giữa mặt hồ.

Theo sắp đặt của Quốc sư, ba trong số năm viên Quan chính, Tiêu Kiếm, Lục Hữu và Kim Lập Đức, đã chia nhau ẩn náu quanh mộ Hồng công, riêng Quốc sư dẫn hai người còn lại chèo thuyền nhỏ lên hòn đảo giữa hồ, dùng ống nhòm quan sát Lục Kiều Kiều từ trong lớp cây lá rậm rạp. Quốc sư trông thấy huyết Ngũ Xà Hạ Dương, cũng kinh ngạc không khác gì Lục Kiều Kiều. Bất kỳ thầy phong thủy có chân tài thực học nào cũng có thể nhìn ra đây không chỉ là một mảnh đất cầu vinh hoa phú quý, huyết Ngũ Xà Hạ Dương này đủ để thành vương lập đế loạn thiên hạ, lật đổ vương triều Đại Thanh.

Quốc sư biết Lục Kiều Kiều hôm nay lên núi thăm huyết, đã tới đây trước một bước, xem qua cách xử lý của Kim Lập Đức đối với Ngũ Xà Hạ Dương, đào giếng rò long khí ở sau đầu rắn bảy dặm, là chiêu thuật phá huyết mà các phái phong thủy đương thời đều không sao tu sửa nổi, chỉ có thể chờ long mạch tự hồi phục trong một thời gian dài, mà quá

trình hồi phục này nhanh cũng phải mười mấy năm, chậm là trên nghìn năm.

ông ta rất vừa lòng với cách làm này, vì phá huyết chỉ nhằm ổn định triều cương, chứ không phải giết thêm người vô tội. Hậu nhân của ngôi mộ Hồng công này là anh em nhà họ Hồng, chẳng qua chỉ tổ chức một Bái Thượng đề hội tuyên dương hành thiện tích đức, sau khi chết có thể lên Thiên quốc, qua điều tra do thám, thấy trong hội toàn người già kẻ yếu phụ nữ trẻ em, chứ không hề có binh mã. Kiểu hội bái thần chốn thôn quê này đem so với Hồng Môn thâm căn cố đế, có biên chế quân sự hoàn chỉnh, cách dăm ba năm lại dấy quân tạo phản, rõ ràng không đáng để ý. Đối phó với Hồng Môn, bắt buộc phải phòng họa từ trong trứng nước, tà giết nhằm còn hơn bỏ sót; còn đối với Bái Thượng đề hội kể chuyện Giê su cho mấy mục đàn bà, chỉ bằng giữ lại kết hợp với kiểm soát, chỉ cần long khí của huyết Ngũ Xà Hạ Dương rò rỉ hết, để người trong thiên hạ hưởng thêm vài ngày an lạc cũng không phải chuyện không thể. Hơn nữa, theo báo cáo của đám thương nhân, Bái Thượng đề hội phát triển rất chậm, ít tín đồ, bà con dân quê thà tin thổ địa chứ không tin Thượng đế, tà thấp hương bái Bồ tát chứ không hát Thánh ca làm lễ Mi sa, giờ người cầm đầu Hồng Tú Toàn chẳng rõ tung tích chốn nào, chỉ để lại mỗi cô em gái Hồng Tuyên Kiều chủ trì Tuyên đạo hội của đám đàn bà con gái, càng không thể uy hiếp gì đến triều đình, xem ra Kim Lập Đức phá huyết thế là thành công rồi.

Quốc sư trước nay vốn có thành kiến với Phó sư Chương Bình Hàm, cho rằng người này làm việc chắc chắn đáng tin, trình độ phong thủy huyền học cũng rất uyên thâm, nhưng có phần hơi đao to búa lớn, hành sự cấp tiến, chuyện nhỏ xé thành chuyện to, thường gây tai vạ lớn.

Chương Bình Hàm gàn đây không biết là gấp gáp lập công thăng quan hay vì lo lắng thay triều đình, mà thủ đoạn phá huyết đã đổi từ lắt léo khó hiểu như Quốc sư yêu cầu sang nhanh chóng kịch liệt, có mầm mống giết nhằm hơn bỏ sót. Người này mấy lần hung hăng phá huyết, giết hại người không có chứng cứ phản nghịch nhưng vẫn báo cáo tranh công; hề làm loạn hao binh tổn tướng, khiến quan phủ và dân chúng chú ý đến chuyện rắc rối quanh phong thủy, thì báo cáo trình lên lại nói do thuộc hạ

ra tay quá nặng... Thân làm thủ lĩnh, khuynh hướng hành vi lời nói của y đều có thể ngầm ngầm ám thị đám thuộc hạ dùng thủ đoạn nào, vậy mà sau khi xảy ra chuyện lại như đẩy hết trách nhiệm lên đầu thuộc hạ, điều này khiến Quốc sư lo lắng hậu quả nếu để y tiếp tục nhúng tay vào chuyện này.

Tiếc rằng thiên hạ còn đồ lừa đảo nhiều như lông trâu, mà cao thủ huyền học có chân tài thực học lại như lông phượng móng lân, trong số cao thủ các phái triều đình khó khăn lắm mới khai quật được trong dân gian, thì Chương Bình Hàm cũng được coi như một nhân tài, nếu không dùng y, tạm thời chẳng có ai thích hợp hơn nữa.

Chính vì vậy mà chuyện một giám chính chết trên dây Kê đề, rồi hai ngày trước lại bức ép khiến Tôn Tôn Chân phải làm phản, đều khiến Quốc sư trần trở không thôi.

Nhân tài huyền học không giống như tráng hán dũng phu, không phải cứ bỏ nhiều tiền là có thể mua được. Để thành một nhà huyền học, ngoài siêng năng khổ luyện, thiên tư thông minh, còn cần phải có thiên phận, duyên phận, không phải cứ mở một lớp là có thể đào tạo được cả lô. Còn chết thêm mấy mạng nữa, phủ Quốc sư đừng mong có thể mượn được những nhà huyền học chân chính từ các bộ ban.

Nhân tài vữnh viễn không đủ, chỉ có tìm ra phong thủy vương đạo mạnh nhất mới có thể một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, giữ cho giang sơn Đại Thanh vạn năm bền vững. Lần này bức ép Lục Kiêu Kiêu lên đường tới Giang Tây tìm Long Quyết, Quốc vốn định để sau mới theo về Giang Tây đối phó cô, không ngờ cô giở chiêu Hồi Mã thương, dọc đường bày đủ trò phá rối kế hoạch của Quốc sư, điều này quả thật nằm ngoài dự liệu của ông ta. Từ bấy đến giờ đã hơn nửa tháng, Lục Kiêu Kiêu vẫn ở Hoa Huyện chỉ cách thành Quảng Châu có chín mươi dặm, còn bắt sống một tên mật thám, nên Quốc sư đã hạ quyết tâm, dứt khoát ngay trong đêm đuổi tới đích thân đốc chiến.

Ông ta bắt đầu cảm thấy đối thủ của mình không chỉ là một cô gái hai mươi tuổi, mà là một người có thể kiềm chế cả phủ Quốc sư! ông ta muôn thử xem cái Lục Kiêu Kiêu có rốt cuộc là thực lực, hay chỉ là may mắn?

Quan trọng hơn, còn phải thăm dò xem Lục Kiều Kiều có biết dùng Long Quyết hay không. Nếu Lục Kiều Kiều biết dùng Long Quyết, mục tiêu Quốc sư cần tìm sẽ đổi thành Lục Kiều Kiều, với tính tình như thế, bắt về rồi không cần dùng đến cực hình tra khảo, chỉ cần bỏ bộ tiền là có thể moi được Long Quyết thôi.

Long Quyết gồm ba phần, lần lượt là "Tâm Long Quyết", "Ngự Long Quyết", và "Trảm Long Quyết", nếu Lục Kiều Kiều biết "Ngự Long Quyết", cô ta nhất định có thể vá long khí, cứu sống huyết Ngũ Xà Hạ Dương, vì vậy lúc này ép cô ta ra tay là cách làm duy nhất.

Lục Kiều Kiều vừa rồi đã thấy giếng ngầm rò long khí nhưng lại không ra tay cứu, điều này khiến Quốc sư có chút bất ngờ, lẽ nào Lục Kiều Kiều thực sự không biết Long Quyết? Thế nên Quốc sư lập tức sắp đặt một chiêu bài khiêu khích mà Lục Kiều Kiều nhất định có thể phá giải, cũng có thể nhìn ra được, hướng dẫn dụ cô quay lại trước mộ Hồng công.

Lục Kiều Kiều nhìn khắp xung quanh, không hề phát hiện thấy gì bất thường, Mạnh Hiệt và Hồng Tuyên Kiều đều vô cùng căng thẳng bước tới cạnh cô.

Mạnh Hiệt bảo: "Lục tiểu thư, giờ phải làm thế nào?"

Lục Kiều Kiều đáp: "Tôi không biết bọn họ định làm gì, đây chỉ là một chiêu thức bình thường các thầy phong thủy thường dùng để hại người, chắc hẳn đối phương biết rằng tôi có thể phá giải bất cứ lúc nào... Vấn đề bây giờ là hể chúng ta đi khỏi, bọn họ có thể sẽ tới phá phách, e chúng ta phải ở đây cả đời mất. Thật khổn khiếp."

Người bị đau đầu là Hồng Tuyên Kiều, nếu đối phương tiếp tục phá huyết thì người bị hại vẫn là cô. Nghĩ vậy, cô bèn nắm lấy tay Lục Kiều Kiều

năn nỉ: "Kiều Kiều, cô phải cứu tôi với, cô đi rồi bọn họ không biết sẽ còn làm gì trên mộ cha tôi nữa!"

"Tôi không biết bọn họ muốn làm gì! Nếu như bọn họ muốn lấy mạng cô, thì dù chúng ta có ngồi canh ở đây cả đời, họ vẫn có thể giết chị như thường, căn bản không cần động đến mộ cha chị!" Lục Kiều Kiều cũng cuống, hất tay Hồng Tuyên Kiều ra.

Mạnh Hiệt nói: "Trước tiên đừng loạn lên, giờ chúng ta thê này chính là điều đối phương muôn nhất, bọn họ biết chúng ta không dám bỏ đi, bọn họ muốn giữ chúng ta lại đây, chúng ta cứ canh phòng cho tốt, xem tình hình thế nào hẵng tính." "Không, hăn muốn giữ thì chúng ta càng phải đi, một khi chúng ta đi, bọn họ nhất định sẽ lập tức ra tay..." Lục Kiều Kiều nghe lời Mạnh Hiệt nói liền bình tĩnh lại, cô chẳng màng gì đến Mạnh Hiệt, Hồng Tuyên Kiều và Lâm Phụng Tường, quay đầu nói: "Jack, Long Nhi, chúng ta đi!"

Ba người Mạnh Hiệt nghe thấy cũng có lý, lập tức theo Lục Kiều Kiều quay người bỏ đi.

Chiêu này quả nhiên hữu hiệu, Quốc sư từ hòn đảo giữa hồ thấy Lục Kiều Kiều dám quay lưng bỏ đi thì vừa yêu vừa hận. Yêu ở chỗ cô gái này táo bạo mà thận trọng hiểm có, khiến ông ta như gặp được tri âm; hận ở chỗ Lục Kiều Kiều mỗi lần ra tay đều nhắm vào chỗ ông ta không ngờ nhất, muốn ép cô ta dùng Long Quyết cô không dùng, muốn giữ cô lại cô lại quyết đi, lần này đúng là kỳ phùng địch thủ.

Lục Kiều Kiều bỏ đi như thế, rõ ràng là ép ông ra tay trước, nước cờ đầu tiên coi như đã thua rồi, ra tay thôi.

Quốc sư lập tức dẫn hai viên quan lên thuyền, con thuyền nhỏ nhanh như tên bắn rời khỏi hòn đảo nhỏ từ một góc chết mà đứng ở phần mộ Hồng công không thể trông thấy được.

Một tiếng sấm vang lên, Lục Kiều Kiều cùng mọi người đang đi tới xe ngựa chuẩn bị lên xe, nghe thấy âm thanh kỳ lạ ấy lập tức quay đầu lại nhìn. Phía trên hòn đảo nhỏ bay lên một làn khói xanh, cả hòn đảo như đang chấn động khe khẽ, mặt hồ cũng gợn sóng lăn tăn, những gợn sóng từ hòn đảo nhỏ lan rộng ra bốn phía.

Tất cả quay người lại nhìn cho kỹ, thì thấy các đợt sóng nổi lên từ giữa đảo càng lúc càng dữ dội, trong nháy mắt đã biến thành sóng lớn ập vào dãy núi và bờ hồ xung quanh.

Bốn phương tám hướng, trên trời dưới đất dội lên tiếng rền vang thấp trầm, ai nấy đều cảm thấy một trận nóng liên tiếp phủ từ đảo tới, ngay mặt đất dưới chân cũng bắt đầu chấn động.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Lâm Phụng Tường hỏi: "Có phải là động đất không?"

Lục Kiều Kiều ngậm chặt miệng không nói không rằng, lòng thầm than: Nguy rồi, đây đâu phải động đất mà là đối phương đang "chấn khiêu hám long".

Vốn dĩ trong bố cục phong thủy do thiên nhiên hình thành, ngoài mấy nguyên tố quan trọng như long sa, thủy huyết, mỗi đại cục đều có một long khiêu, long khiêu này khác với long huyết, không phải nguồn cội phúc khí, mà là điểm cân bằng của toàn bộ long cục. Tác dụng của long khiêu tương đương với điểm tựa quan trọng nhất

của một tòa lâu lớn, một khi long khiêu động, toàn bộ bố cục phong thủy sẽ động theo.

Trong huyết Ngũ Xà Hạ Dương, cả năm dãy núi hình rắn đều chỉ về một hòn đảo hoang giữa lòng hồ, hòn đảo hoang này chính là long khiêu được ngũ xà bảo vệ. Quốc sư đặt thuốc nổ trên long khiêu, chỉ cần làm chấn động long khiêu, năm con rắn sẽ phải bỏ khỏi hang. Muốn trấn áp ngũ xà, chỉ có cách sử dụng "Tứ Thần Ngự Long Khí" trong Long Quyết, Lục Kiều Kiều càng lúc càng hiểu rõ ý đồ của đối phương, bọn họ chính là muốn xem cô có biết dùng Long Quyết hay không.

Lúc này Lục Kiều Kiều càng khôn ngoan tùy tiện ra tay, cô hét lớn với mọi người: "ở đây nguy hiểm, tất cả lên ngựa rời khỏi đây mau!"

Jack nhảy lên đầu xe ngựa giữ dây cương, An Long Nhi và Lục Kiều Kiều nhảy tót vào khoang xe.

Mặt đất càng lúc càng rung dữ dội, Hồng Tuyên Kiều cũng đã cười lên lưng ngựa, cô đột nhiên hét lớn: "Mau nhìn kia, rắn đang bò xuống lòng hồ!"

Mọi người quay lại nhìn, năm dãy núi hình đầu rắn ở lòng hồ đang từ từ bò về phía hòn đảo hoang với khí thế núi long đất lở kẹp giữa tiếng sấm dội và đá tảng rơi. Nước trong hồ bị chấn động nổi bọt sóng ùng ục như bị đun sôi.

Chưa ai từng trông thấy cảnh tượng thế này, hết thảy đều kinh ngạc trợn mắt há mồm.

Mạnh Hiệt nói: "ở đây nguy hiểm lắm! Mau đi thôi!" Vừa quay đầu ngựa định đi, lại nghe Hồng Tuyên Kiều kêu lên một tiếng: "Cha!" đoạn nhảy xuống khỏi yên ngựa chạy bổ tới dốc núi sạt lở.

Cả bọn không hẹn mà đồng thanh kêu lên "Nguy hiểm", nhưng nhìn về phía mộ Hồng công thì thấy ngôi mộ đã bị sập trong cơn địa chấn dữ dội, cả cỗ áo quan lộ ra khỏi lòng đất, đang xóc nảy trượt xuống dốc cùng đá vụn. Nếu đất cứ tiếp tục động thế này, cỗ áo quan sẽ trượt xuống lòng hồ chìm nghỉm dưới nước.

Không xem được phong thủy có thể mời một minh sư khác, như nếu ngay cả áo quan của cha cũng không thấy đâu nữa, bảo Hồng Tuyên Kiều làm sao ăn nói với anh trai, họ hàng, tổ tông? Chẳng trách cô liều mình lao trô lại ngôi mộ trên dốc núi nguy hiểm như vậy.

Mạnh Hiệt và Lâm Phụng Tường xuống ngựa trước tiên, chạy theo Hồng Tuyên Kiều về phía sườn dốc, Lục Kiều Kiều ngồi trong xe ngựa bồn chồn bứt rứt. Lúc này là cơ hội tốt nhất cho cô bỏ chạy, nhưng Hồng Tuyên Kiều võ công cao cường, tính tình khéo léo lại trượng nghĩa nhiệt tình, cô khâm phục vị cô nương này từ tận đáy lòng, bỏ chạy lần này, về sau còn mặt mũi nào gặp lại Hồng Tuyên Kiều trên giang hồ?

Nghĩ vậy cô đâm tay xuống chân, nói: "Chết thì chết! Xuống xe giúp người!" Dứt lời mở cửa xuống xe, cùng An Long Nhi và Jack chạy lại sườn núi theo Hồng Tuyên Kiều.

Trong trận rung chuyển dữ dội, quan tài đã bắt đầu chúc đuôi trượt xuống lòng hồ, Hồng Tuyên Kiều và Lâm Phụng Tường nhanh chân giỏi khinh công, đầu tiên xông tới bên dưới chống giữ quan tài trước, Mạnh Hiệt chạy theo sau, giạng chân cắm vào đất, hai tay sổng chết ôm rịt lấy đầu quan tài.

Đá Phù Dung màu khói đen trên mặt đất vốn ghép chặt với nhau tạo nên ngọn núi Phù Dung vững như thành đồng, giờ mỗi tảng mỗi viên đều như sống dậy, mỗi kẻ một hướng tùy ý lay rung, hai người ở dưới đỡ quan tài, chân như đạp trên bàn tính, hoàn toàn không có điểm tựa.

Jack và An Long Nhi chạy tới cạnh Hồng Tuyên Kiều, Jack một tay chống lưng Hồng Tuyên Kiều, một tay chống lưng Lâm Phụng Tường; An Long Nhi thì rút cây gậy chặn đà trượt của cỗ áo quan, nhưng mặt đất

lúc này như gạo trắng vãi ra từ kho thóc, cây gậy cắm xuống đất chớp mắt đã lăn vào giữa kẻ đá, mất hút.

Lục Kiều Kiều vóc người nhỏ bé chẳng có mấy sức lực, ở phía trên giúp Mạnh Hiệt giữ đầu quan tài, Hồng Tuyên Kiều thấy cô cũng tới giúp sức thì hét lớn: "Kiều Kiều! ở đây nguy hiểm lắm, cô mau đi đi!"

Lục Kiều Kiều thật không biết nên khóc hay nên cười, tình cảnh này ai mà còn đi cho được.

Mạnh Hiệt thấy Lục Kiều Kiều bên cạnh, cuống cuồng nói: "Chúng ta cứ thế này không thể giữ nổi quan tài, cô mau cứu huyệt đi! Cô có cách mà! Lục Kiều Kiều vốn không định xuống cứu huyệt Ngũ Xà Hạ Dương, cô chỉ xuống giúp Hồng Tuyên Kiều vớt quan tài, giờ ra tay trấp áp long mạch, chẳng ngang với bán mình luôn ư? Kiên quyết không thể cứu! "Tay tôi mỏi lắm rồi đây! Năm trăm lạng có làm không?" Mạnh Hiệt người đầm đìa mồ hôi, hung dữ hỏi Lục Kiều Kiều.

Quan tài vẫn đang trượt xuống, An Long Nhi mất đi cây gậy, lập tức gia nhập hàng ngũ chống đỡ áo quan. Nhưng làm vậy cũng chỉ tổ uống công, rốt cuộc sáu người đều bám chặt quan tài, cùng nó trượt xuống lòng hồ.

Một tảng đá đen trời lên giữa dốc trượt, hất văng nhóm bốn người chống áo quan ra tứ phía, trong tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng, quan tài cũng bị tảng đá chọc vỡ, bốn mảnh áo quan vỡ toác, thi thể Hồng Quốc Du lão gia mặc quan phục triều Thanh từ trong áo quan bay ra[1].

[1] Hồng Quốc Du mặc quan phục nhưng không phải là quan viên, vốn đời nhà Thanh, nhà nào có chút tiền bạc, khi người thân qua đời, nam sẽ cho mặc quan phục giống quan viên, nữ sẽ cho đội mũ phượng khăn quàng giống phi tần, sau đó mới nhập thổ yên nghỉ. Điều này giống như chúng ta ngày nay thấy các vị tổ tiên đa phần đều mặc vest hoặc bộ đồ Tôn Trung Sơn ở nhà tang lễ.

"Cha!" Hồng Tuyên Kiều đã bật khóc thành tiếng. Lâm Phụng Tường hét lên "Cẩn thận", đoạn tung cước đá bay mảnh áo quan ập xuống đầu mọi người, trong tay Mạnh Hiệt và Lục Kiều Kiều chỉ còn lại một mảnh đầu áo quan.

Jack chống ở phía dưới cùng quan tài, thi thể Hồng Quốc Du vừa hay bay qua đầu anh, anh thấy trên đầu có bóng người, liền giơ tay phải lên tóm lấy, ai ngờ Hồng lão gia nào phải người sống, bị Jack tóm lấy cánh tay thì rũ oặt xuống. Jack nhận ra mình vừa tóm phải một xác chết, nhìn trừng trừng vào đỉnh đầu Hồng lão gia gào lên hoảng loạn, giọng lạc cả đi: "Oh My God! Tôi tóm được cha cô rồi! A! A!"

Hồng Tuyên Kiều và Lâm Phụng Tường ở phía trên Jack, cùng giữ lấy tay trái anh, An Long Nhi gỡ sợi tiêu thừng trên cổ tay, cấp tốc trượt xuống dưới chân Hồng Quốc Du trói chân xác chết lại rồi lăn sang bên.

Mạnh Hiệt quăng mảnh áo quan trong tay đi, vừa nhào xuống dưới, vừa ngoảnh đầu gào rất cổ với Lục Kiều Kiều đang trên đà trượt xuống: "Một nghìn lạng! Một nghìn lạng bạc!"

Đất trời chìm trong tiếng 'âm ầm vang dội, không biết là vờ vịt hay không nghe thấy thật, mà Lục Kiều Kiều hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào trước cái giá Mạnh Hiệt đưa ra, chỉ ra sức giữ thẳng bằng trong khi trượt dốc, định trượt xuống cạnh Hồng Tuyên Kiều giúp cô giữ Jack. Jack vẫn ngoác mồm gào: "A! Tay cha cô liệu có đứt không?! Tôi sợ ông ấy rách!"

Hồng Tuyên Kiều vừa nghe xác cha mình có thể rách, liền sợ hãi hét lên: "Chớ buông tay! Chớ buông tay!"

Lục Kiều Kiều trượt nhanh xuống bên cạnh Jack, cũng kéo giữ tay anh gào lớn: "Sắc mặt Hồng lão gia tốt lắm! Không rách đâu!"

Lục Kiều Kiều quả không nói dối để Hồng Tuyên Kiều an tâm, cô thật sự có kiến thức chuyên sâu về phương diện này. Xác chết có sắc mặt tốt là thi thể được bảo quản cực kỳ tốt, trong xác vẫn còn khí huyết, da thịt vẫn còn tính đàn hồi, cánh tay đương nhiên cũng không dễ dàng bị giựt đứt như vậy. Âm thi trong phong thủy có một sức mạnh đặc biệt lớn, điểm không tốt duy nhất chính là có khả năng biến thành cương thi chạy khắp nơi, vì vậy thầy phong thủy có công phu thực sự đều sẽ dùng bùa Hóa thi, khiến xác chết có niên đại quá lâu hóa thành xương trắng, tránh xảy ra thi biến."

Lúc này trên trời mây đen cuồn cuộn, đã không còn phân biệt nổi tiếng sấm là từ trên trời văng xuống hay là từ dưới đất vọng lên. Năm dãy núi

vẫn sục lở dữ dội, mặt hồ sôi sục đã không còn cuộn sóng bạc đầu xô bờ mà bắt đầu xoáy tròn, từ đáy hồ xuất hiện ba dải trắng như ba con rắn trắng sống động, chia nhau lặn về dưới năm dãy núi đầu rắn, một dải trong số đó chầm chầm lưu động tới dưới chân bọn Lục Kiều Kiều.

Long huyết thiên tử mà các phong thủy sư trên đời không ai hay biết xuất hiện rồi! Các sách phong thủy trong khắp thiên hạ đều chưa từng nhắc tới tình cảnh này, chỉ duy có phần thượng Long Quyết, "Tâm Long Quyết" chuyên ghi chép việc tìm kiếm phong thủy cho bậc thiên tử là có ghi chép lại tường tận, khi xảy ra động đất, mặt đất sẽ nứt ra nuốt vào thì thể tiến hành thiên táng, dù danh xưng hay biến hóa địa hình khác nhau, các lỗ huyết thiên tử thiên táng kiểu này đều được thống nhất gọi là "Sinh long khẩu". Năm đó thi thể song thân Chu Nguyên Chương vào một làn sạt núi lớn trong cơn cuồng phong vũ bão đã bị cả ngọn núi dùng Sinh long khẩu nuốt vào hoàn toàn thành thiên táng, Chu Nguyên Chương nhờ vậy mới có thể lập nên Minh triều.

Đáy hồ lúc này đang mở ra năm lỗ huyết ngầm, hút hết nước hồ vào bên trong, dải nước trắng dưới hồ chính là vòng xoáy cuốn nước xuống huyết ngầm. Một trong các loại Sinh long khẩu,

huyết thiên tử trong nước: Tiềm Long Thôn Kim, đang hiện ra trước mắt Lục Kiều Kiều và Quốc sư.

Người không biết ngỡ ngàng chẳng hiểu ra sao, người biết huyết tức thời còn chấn động hơn cả long mạch rung chuyển. Lục Kiều Kiều và Quốc sư đều dừng chân tại chỗ, bọn họ ý thức được mình đang đối diện với một thời khắc làm nên lịch sử! Quốc sư vừa rồi vẫn đứng bên bờ hồ, dùng ống nhòm quan sát bọn Lục Kiều Kiều ra sức cứu di thể Hồng lão gia, giờ thấy Tiềm Long Thôn Kim đột ngột xuất hiện, không khỏi rung mình, ông ta nhận ra có lẽ đã phạm phải một sai lầm động trời, nếu ông ta không gây chấn động long khiếu, cái Sinh long khẩu này có lẽ vĩnh viễn sẽ không được mở ra.

Huyết Ngũ Xà Hạ Dương vẫn có thể phá bằng thuật phong thủy Dương công, thầy phong thủy nào nhận ra manh mối của khí thiên tử cũng có thể phá giải, ví như Kim Lập Đức đào giếng rò khí cách đầu rắn bảy dặm là cách làm rất hay. Nhưng Tiềm Long Thôn Kim trước mặt chỉ được ghi

chép trong "Tâm Long Quyết", đồng thời cũng chỉ có "Trảm Long Quyết" mới có thể phá giải, nếu như Lục Kiêu Kiêu lập tức sử dụng Tiềm Long Thôn Kim này thì sao? Nếu như mấy người bên cạnh cũng nhận ra huyết Tiềm Long Thôn Kim, biết rằng vì mình chấn động long khiếu mà mở ra Sinh long khẩu...

Cả người Quốc sư mướt mồ hôi lạnh, ông ta không dám đưa tay lau, sợ hai quan viên đằng sau trông thấy, cũng không dám nghĩ thêm bao điều "nếu như" nữa, sai lầm này quả thật quá lớn.

Ông ta lên tiếng hỏi hai viên quan đứng sau:"

Hai vị đại nhân... hai vị có biết dải nước trắng dưới hồ là gì không?"

Sau lưng ông ta là hai người trẻ tuổi anh tuấn diện mạo giống hệt nhau, lại đều ăn vận theo kiểu quý tộc, là hậu duệ sinh đôi của Chính Lam Kỳ Mãn Thanh, vì thiên tư thông minh, từ nhỏ đã được gửi tới Khâm Thiên giám và Hàn Lâm viện học chuyên sâu huyền học, người anh tên Mục Linh, người em tên Mục Thác.

Bọn họ bước lên trước nhìn mặt hồ, đồng thanh đáp: "Thưa không, bọn tại hạ chưa từng thấy qua. "Trong sách vở cũng không ư?" Quốc sư gắng trấn tĩnh thăm dò, quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt họ.

"Cũng không." Câu trả lời của Mục Linh và Mục Thác đơn giản rõ ràng, hai người không thể không bàn bạc trước đã lập tức đồng thanh nói dối, Quốc sư gật đầu.

Nếu đã như vậy, chắc hẳn không ai biết trước mắt đang xảy ra chuyện gì, ngoại trừ Lục Kiêu Kiêu.

Nếu không phải không còn cách nào khác, quyết không ai lại đem di thể cha mình vứt vào lòng hồ, nhất là con người có tình có nghĩa như Hồng Tuyên Kiêu. Nếu bọn họ bỏ xác vào hồ, đó nhất định là chủ ý của Lục Kiêu Kiêu, vậy thì lập tức có thể khẳng định cô ta chắc chắn đã từng học qua Long Quyết, ít nhất cũng là "Tâm Long Quyết".

Không, không thể nghĩ như vậy. Quốc sư nhận ra mình đã bị cảnh tượng trước mắt ép phát điên

rồi. Việc ông ta phải làm là toàn lực ngăn cản di thể Hồng lão gia nhập hồ, chứ không phải mong chờ phát hiện Lục Kiêu Kiêu từng học "Tâm

Long Quyet"!

Lục Kiều Kiều đứng ngậy ra như phồng trên sườn dốc, nhìn chăm chăm vào dải trắng giữa hồ, mặc cho mình và đất đá trên núi cùng lăn xuống. Jack nín thở rúm chặt di thể của Hồng lão gia vào người, Hồng Tuyên Kiều cũng gần như phủ phục lên di thể bảo vệ cha, Lâm Phụng Tường và An Long Nhi đỡ ở vòng ngoài để bọn họ không trượt xuống.

Mặt đất càng lúc càng chấn động dữ dội, bọn họ không có cách nào bấu víu cho khỏi trượt.

Những con sóng giữa hồ đã bị xoáy nước ngầm bên dưới hút sạch, mặt hồ trông có vẻ tĩnh lặng nhưng lại phát ra những tiếng gió rít, hệt như một con rồng khổng lồ ra sức hút khí không ngơi nghỉ, đất đá không ngừng rơi xuống nước, cũng chẳng bắn lên được mấy bọt nước.

Mạnh Hiệt chớp lấy tay Lục Kiều Kiều, hét vào tai cô: "Cô còn không mau ra tay! Chúng ta đều sắp ngã chết rồi!"

Lục Kiều Kiều mặc cho Mạnh Hiệt kéo chặt cổ tay mình, đôi mắt như có lửa của cô vẫn nhìn chăm chăm vào vệt trắng không ngừng cuộn dưới đáy hồ.

Lẽ nào đây là ý trời? Phá huyết Ngũ Xà Hạ Dương, lại nảy ra huyết Tiềm Long Thôn Kim, đây là cơ hội có một không hai, Đại Thanh sắp diệt vong rồi!

Lúc này nên lo giữ mạng hay thuận theo ý trời? Lục Kiều Kiều lòng ngổn ngang mâu thuẫn đến nỗi chỉ chực muốn nôn.

Mạnh Hiệt biết cách duy nhất có thể khiến Lục Kiều Kiều ra tay chính là tiền, nhưng Lục Kiều Kiều trước sau vẫn không nói không rằng, e là chê ít, ông ta lập tức tăng thêm ngân lượng: "Hai nghìn lạng! Hai nghìn lạng được rồi chứ!"

Hồng Tuyên Kiều thấy giữa lúc nước sôi lửa bỏng Mạnh Hiệt vẫn nói chuyện tiền nong với Lục Kiều Kiều, thì gào lên gần như van lơn: "Kiều Kiều đừng nghe Mạnh sư gia nói nữa! Mau chạy đi, ở đây sắp sụp rồi!"

Lục Kiều Kiều trước giờ chưa từng nghe Hồng Tuyên Kiều cầu xin mình chuyện gì, nay Hồng Tuyên Kiều tay ôm di thể cha trượt xuống chân núi,

mà miệng vẫn kêu mình mau chạy đi, nhân tâm này trị vì thiên hạ, có lẽ sẽ tốt hơn triều Thanh chăng?

Cơn chấn động kịch liệt trên núi đang trút mọi người như trút rác xuống chân núi, Lục Kiều Kiều không kịp suy nghĩ quá nhiều, hét lên với Hồng Tuyên Kiều:

"Hồng tỉ tỉ có tin tôi không?"

"Tin!"

"Tôi đảm bảo nhà chị giành được giang sơn Đại Thanh, chị trả tôi một vạn lạng vàng!"

Bỗng nhiên nghe Lục Kiều Kiều kêu bán giang sơn Đại Thanh lấy một vạn lạng vàng, tất cả mọi người đang vật lộn giành giữ sinh tồn đều há hốc miệng kinh ngạc, năm cặp mắt đổ dồn về phía Lục Kiều Kiều. Trong màn bụi đất bay mù mịt, Lục Kiều Kiều lập tức bồi thêm một câu: "Thu trước một nghìn lạng bạc trắng làm cọc, sô' còn lại trả góp trong mười năm!"

"Giao kèo xong!" Đầu óc Hồng Tuyên Kiều không hề kém nhanh nhạy hơn Lục Kiều Kiều, có thể mua lấy giang sơn Đại Thanh, đừng nói là một vạn lạng vàng, có đến mười vạn lạng cũng đáng! Huống hồ còn là trả góp.

"Trong hồ đã xuất hiện long huyết thiên tử nghìn năm khó gặp! Lập tức đem thi hài của cha chị ném vào chỗ dải trắng giữa hồ!" Lục Kiều Kiều hét lớn.

"Hả?!" Tất cả mọi người lại thất kinh lần nữa.

"Tôi tin Lục Kiều Kiều! Mọi người mau làm theo lời cô ấy!" Hồng Tuyên Kiều quả nhiên cơ trí thông minh lại gan dạ hiểu biết hơn người, nếu chỉ kêu cô kiếm nơi chôn cha thêm một bận, loại thầy phong thủy ấy sao đáng một vạn lạng vàng? Lục Kiều Kiều có thể thu đắt như thế, nhất định sẽ có cách phục vụ đặc biệt.

Mọi người từ ra sức chống đỡ để di thể không trượt xuống, giờ chủ động đẩy di thể xuống núi. Thuận theo hướng núi sạt, động tác trôi chảy hơn nhiều, tốc độ trượt xuống mau chóng tăng nhanh.

Quốc sư nhìn từ ống nhòm thấy đám Hồng Tuyên Kiều không lùi mà tiến, lập tức ý thức được Lục Kiều Kiều quả nhiên muốn đem di thể

Hồng lão gia ném vào huyết Tiềm Long Thôn Kim, một khi long huyết thiên tử này bị nhà họ Hồng chiếm cứ, Đại Thanh diệt vong là điều không còn nghi ngờ gì nữa.

Ông ta quay sang ra lệnh cho Mục Linh bên cạnh, giọng thấp trầm mà gấp gáp: "Phát tín hiệu, nổ xác... dùng bất cứ cách nào."

Mục Linh rút từ trên người ra một cây sáo ngắn dài hai tấc bằng ngọc bích, kê lên miệng cấp bách thổi dồn.

Tuýt - tuýt tuýt tuýt.

Tuyt - tuyt tuyt.

Tuyt - tuyt - tuýt.

Một dài ba ngắn, một dài hai ngắn, đây là tín hiệu nổ xác; ba tiếng sáo dài, chính là tín hiệu bắt chấp tất cả hoàn thành nhiệm vụ.

Âm thanh từ cây sáo ngọc cất lên sắc lạnh mà thê lương, xuyên thủng lớp lớp sấm rền, xuyên thủng bầu không khí quanh ngọn Phù Dung.

Dù không rõ hàm ý của tiếng sáo, nhưng một người thông thuộc binh pháp như Hồng Tuyên Kiều có thể lập tức khẳng định đây là một chỉ mệnh lệnh hành động, cô nhanh chóng cắt đặt: "Long Nhi và Jack đưa cha tôi xuống hồ! Lâm huynh và tôi chuẩn bị ứng chiến! Kiều Kiều và Mạnh sư gia phối hợp với Jack!"

Lục Kiều Kiều lập tức rút súng nhảy tới cạnh Jack, Mạnh Hiệt cũng nhanh chân lao xuống phía dưới.

"Rầm" một tiếng long trời lở đất, sấm nổ trên di thể Hồng lão gia, hất tung Jack và An Long Nhi, di thể Hồng lão gia bị tuột tay rơi xuống đất, cùng mọi người lăn xuống theo cơn mưa đá.

Cú nổ này khiến Lục Kiều Kiều tức khắc hiểu ra, bất luận đối phương là ai, người này nhất định có thể hiểu được huyết Tiềm Long Thôn Kim, hẳn ít nhất từng xem qua "Tâm Long Quyết", giờ không muốn để Hồng lão gia táng vào long huyết thiên tử, nên có ý đồ cho nổ banh xác Hồng lão gia thành tro bụi!

Hồng Tuyên Kiều thấy di thể cha mình bị người ta đánh sấm dội sét, tính hiếu chiến bản năng bỗng bùng lên. Nhưng cô rất rõ, vừa rồi bọn họ sống chết bảo vệ di thể cha, đối phương chỉ một mực đứng ngoài quan sát, giờ

quyết định đưa di thể xuống hồ thì di thể lập tức bị tấn công, điều này chứng tỏ Lục Kiêu Kiêu không hề lừa cô, dưới hồ nhất định là long huyết thiên tử có thể đoạt lấy giang sơn Đại Thanh.

Cô trừng mắt phượng quát lớn: "Lục Kiêu Kiêu! Một vạn lạng vàng của cô đáng lắm!"

Jack và An Long Nhi đang đỡ di thể Hồng lão gia, bị sóng khí mạnh mẽ sinh ra từ tiếng sấm nổ hất văng sang hai bên, toàn thân đau nhức ê ẩm, hai tai ù ù, nhất thời không nghe thấy âm thanh nào hết.

Nửa dưới di thể Hồng lão gia đã bị nổ cháy đen, vừa bốc khói vừa lăn xuống dốc núi trong màn đá dội âm ẩm.

Tiếng sấm vừa lắng, từ trên không đã đáp xuống một kẻ vận đồ đen bịt mặt thân hình cường tráng, chính là Tiêu Kiếm, cao thủ bùa chú đã bắn Tam thi câu mệnh tiễn vào Tôn Tồn Chân. Không ai trông thấy Tiêu Kiếm từ đâu nhảy ra, hắn như thể từ trên trời rơi xuống, hạ thẳng xuống bên di thể Hồng lão gia, một tay ấn trước ngực di thể, lại cho nổ thêm một tiếng sấm nữa, lần này trong tiếng sấm nổ, di thể Hồng lão gia bị nổ bay tứ chi.

"Chưởng tâm phù!" An Long Nhi buộc miệng kêu lên. Hồi ở thôn Trần gia, An Long Nhi đã từng chứng kiến Lục Kiêu Kiêu sử dụng chiêu này, cô nói vội với thằng bé đó là Chưởng tâm phù, nhưng Chưởng tâm phù Tiêu Kiếm phát ra uy lực lớn hơn khi đó nhiều.

Hồng Tuyên Kiêu thoáng thấy di thể cha mình dưới dốc đã bị kẻ mặc đồ đen tiếp cận làm nổ tung, kêu lên định chạy xuống thì thấy trước mắt loáng ánh trắng, một thanh trường đao đang bổ thẳng về phía cô, hai tay không không thể đỡ với đao thép, cô đành ngã đầu ra sau lộn người một vòng tránh nhát đao.

Lúc này tiếng súng cũng vang lên, trong lúc Tiêu Kiếm bất chấp dùng Chưởng tâm phù dội sấm tấn công di thể Hồng lão gia, khẩu súng của Jack đã được rút ra, miễn là Tiêu Kiếm không giống Tôn Tồn Chân di chuyển liên tục không theo quy luật gì, chỉ cần hắn có một tích tắc dừng lại, nhất định không thoát khỏi họng súng của Jack.

Tiêu Kiếm trúng đạn, kêu lên một tiếng thảm thiết rồi bổ nhào xuống dốc, người vừa chạm đất lập tức cho nổ một đụn khói, rồi biến mất không tăm tích. Chiêu này đã chẳng còn xa lạ gì với Jack và An Long Nhi, mới đây không lâu bọn họ đã được thấy Tôn Tồn Chân sử dụng thuật Ngũ hành độn hình này.

Di thể Hồng lão gia bị nổ nát lìa phân thân, An Long Nhi nhanh mắt nhanh tay, ôm được đầu Hồng lão gia bay trên không, vừa chạy xuống hồ vừa hét hỏi Lục Kiều Kiều: "Cô Kiều! Ném đầu xuống hồ có được không?"

"Được! Còn một cọng tóc cũng phải vớt xuống!" Lục Kiều Kiều vội trả lời. Nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, An Long Nhi càng nhanh chân ôm đầu người nhảy thẳng xuống sườn dốc.

Hồng Tuyên Kiều vừa lộn người tránh được nhát đao, Lâm Phụng Tường đã nhìn rõ mồn một, kẻ xuất đao là một gã đàn ông bịt mặt gầy còm vận đồ bó sát người màu vàng đất, hẳn là Lục Hữu, một trong năm viên quan dưới trướng Quốc sư. Lục Hữu một đao chặn đứng Hồng Tuyên Kiều, nhưng lại không giao chiến với Lâm Phụng Tường mà đuổi theo An Long Nhi đang ôm đầu người chạy xuống dốc. Một phần thân thể bay tới, Lục Hữu xoay một đao, thần tốc chém ra hơn mười nhát trên không, quang đao múa thành một dải trắng bạc, trong nháy mắt đã chém nát vụn phần thân vốn còn nguyên hình. Mục đích của bọn họ vô cùng rõ ràng, tất cả đều nhằm tiêu hủy di thể của Hồng lão gia.

Khinh công của Lâm Phụng Tường không hề thua kém Lục Hữu, chỉ hiềm một điều trong tay không có binh khí, nhưng lúc này anh ta chẳng để tâm được nhiều như vậy, thụp người xuống lấy đà phóng lên bổ nhào tới sau lưng Lục Hữu. Hồng Tuyên Kiều nhặt lấy hai hòn đá dưới đất, đồng thời ném vào sau đầu Lục Hữu, quả nhiên hẳn quay người vung đao chém hòn đá đang bay đến, "keng keng" hai tiếng, vừa chặn được hòn đá thì chân Lâm Phụng Tường đã đá trúng đầu hẳn. Lục Hữu loạng choạng ngã dúi xuống dốc núi mấy bước, nhịn đau tiếp tục đuổi theo An Long Nhi.

Lúc này Lục Kiều Kiều và Mạnh Hiệt lo bọc lót bảo vệ An Long Nhi chạy xuống dốc, Jack vừa quay người nổ liền ba phát đạn vào bóng Lục Hữu vọt trên không. Người bay trên cao không thể tránh né, quỹ đạo vận động của Lục Hữu lập tức bị Jack nắm bắt, lúc này muốn bắn hắn cũng dễ dàng nhanh gọn như bắn chim vậy.

Ba viên đạn gần như đồng thời nổ cùng một lúc, mắt Jack hoa lên, trên không vang lên tiếng kim loại đụng nhau. Không phải ba viên đạn của Jack bắn trượt, có điều Lục Hữu thấy anh ta nổ súng trước mặt lẽ nào không có phòng bị, ba nhát dao nhanh chóng đánh bay ba viên đạn, song thanh dao trên tay cũng bị lực phản chấn đánh rơi, hắn tay không đáp xuống trên đầu Jack.

Ngực Jack ăn liền hai cú đập của Lục Hữu, ngã ngửa xuống dốc. Lục Hữu lại nhát dao lên tiếp tục vọt lên không đuổi xuống. Hồng Tuyên Kiều và Lâm Phụng Tường tức thì vọt qua bên người Jack, mang theo hai luồng kinh phong đuổi theo Lục Hữu.

Jack bị ngã bầm tím mặt mày, vừa lăn vừa bò đứng dậy nhìn, thấy mình đã bị bỏ lại sau cùng, so với mọi người, anh đang đứng ở vị trí cao nhất. Vị trí này đối với người cầm súng như anh hoàn toàn không tồi. Đánh giáp lá cà với mấy tay cao thủ võ lâm, trước sau anh chưa từng chiếm được phần hơn, toàn bị đối thủ đánh trúng, nhưng đứng vòng ngoài bắn lén hỗ trợ tác chiến lại là sở trường của anh.

Anh lập tức lấp thêm đạn, duy trì tư thế bắn trên cao, theo sát mọi người trượt xuống dốc núi, chờ thời cơ nổ súng chi viện.

An Long Nhi ôm đầu người sắp lao tới bên hồ, phía trước Lục Hữu có Lục Kiều Kiều và Mạnh Hiệt, phía sau là Hồng Tuyên Kiều và Lâm Phụng Tường, tình hình có vẻ rất bất lợi.

Nhưng Lục Hữu ý mình thân thủ nhanh khinh công giỏi, chỉ mong chóng lách qua Lục Kiều

Kiều và Mạnh Hiệt, cướp lấy đầu người từ tay An Long Nhi cho nổ thành tro bụi, không hề bận tâm phía sau có bao nhiêu người, chướng ngại trước mắt hắn phải vượt qua chỉ là Lục Kiều Kiều và Mạnh Hiệt.

Lục Kiều Kiều thấy Lục Hữu phá vỡ vòng vây của Jack đuổi tới sau lưng mình, tay phải cầm súng lục, xoay người ngắm trúng Lục Hữu, bắt

chước Jack ép chặt ngón trỏ tay phải vào cò súng, mắt môi mắt lợi dùng tay trái thần tốc gạt kim hỏa phía sau.

"Pằng... Pằng Pằng..." Lục Kiều Kiều bắn ra ba phát đạn ngắt quãng, Lục Hữu dạt trái tránh phải vài bước đã né được, cô nổ súng hoàn toàn không đạt được hiệu quả ngăn cản. Lục Hữu vẫn lao tới như tên bắn, hẳn cho rằng băng qua người cô gái này sẽ an toàn hơn xông qua bên Mạnh Hiệt.

Tới trước mặt Lục Kiều Kiều, Lục Hữu thuận thế vung tay chém vào cổ cô, hẳn hoàn toàn không để tâm có chém trúng hay không, nhưng có thể tiện tay đánh ngã thêm một đối thủ cầm súng quyết không có hại.

Tiếc rằng tham thì thâm, trong tích tắc Lục Hữu xuất chiêu đốn ngã Lục Kiều Kiều, chân cô đã dịch chuyển theo bộ pháp Tam giác mã tránh được đòn ấy, tay trái nhanh như cắt rút dao trong ống tay áo thụp người xuống đâm tới eo Lục Hữu. Lục Hữu đánh hụt, lại chột thấy bụng mình lạnh lạnh, chạy thêm mười mấy bước mới cảm thấy cơn đau kịch liệt. Lục Hữu lướt qua cô càng nhanh, vết dao cắt càng nhanh, nhanh đến nỗi không hề cảm thấy đau.

Hai mắt Lục Hữu tối sầm, gần như mê đi, hẳn rờ lên thấy vết thương rộng chừng nửa thước, cũng may không sâu lắm, bèn nén đau tiếp tục đuổi theo An Long Nhi.

Lâm Phụng Tường và Hồng Tuyên Kiều cũng đuổi tới bên Lục Kiều Kiều, bỏ lại cô phía sau, cùng lao theo Lục Hữu đã bị thương.

An Long Nhi ôm đầu Hồng lão gia chạy trước nhất, dưới sự bọc lót của mọi người thuận lợi xuống tới chân núi, còn mười trượng nữa là tới được ven hồ, bỗng nhiên từ đất trời lên một bóng người xám trắng tay cầm trường đao, lướt tới phía trước An Long Nhi vung đao định chém, An Long Nhi theo bản năng ngồi thụp xuống lăn xéo sang bên tránh được một đao giữa chân tơ kẽ tóc, nhưng vẫn bị đòn tập kích này dọa đến tê rần da đầu.

Thằng bé đang định bật dậy chạy tiếp tới hồ, thì kẻ bịt mặt vận đồ xám đã lại lách tới trước mặt, mấy đao chém tới vị trí dịch chuyển tiếp theo của An Long Nhi, khiến An Long Nhi chỉ có thể lăn lộn tránh đao không sao đứng dậy nổi.

Có thể nói, mọi động tác của An Long Nhi đều đã bị kẻ bịt mặt vận đồ xám chặn đứng, hẳn chính là kẻ thiết lập kế phá huyết Ngũ Xà Hạ Dương, Kim Lập Đức.

Kim Lập Đức không chỉ có kiến thức phong thủy uyên thâm, mà còn luyện được một thân công phu cao cường, dưới mũi đao của hắn, An Long Nhi quay cuồng tránh né mãi không phá được vòng vây, hai người cứ vây quần nhau hỗn chiến. Kim Lập Đức một mặt truy sát An Long Nhi, một mặt nói với thằng bé: "Buông đầu người xuống,

ta tha chết cho người!"

An Long Nhi không nói không rằng, càng ôm chặt đầu Hồng lão gia, lộn người thối lui thật nhanh, định trông chờ sự trợ giúp từ người phe mình phía sau.

Thằng bé không biết rằng, phía sau nó không phải người phe mình, mà là Lục Hữu ôm vết thương gắng gượng đuổi tới. Thằng bé quay người ngẩng đầu nhìn lên, không thấy bằng hữu thân quen mà là một kẻ bịt mặt mặc áo chên vàng đất.

Bụng Lục Hữu chảy máu đầm đìa, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, thể lực đã kém xa lúc trên sườn núi, hắn chúc đầu húc vào eo An Long Nhi, hai tay ôm cứng lấy chân thằng bé, đẩy nó ngã lăn ra đất lần nữa.

Kim Lập Đức chẳng màng bên dưới là người hay đầu người, chỉ lo giơ đao chém xuống người An Long Nhi, An Long Nhi muốn lăn cũng không lăn được, trong tay lại không có binh khí chống đỡ nhát đao của Kim Lập Đức, trong lúc cấp bách bèn giơ đầu Hồng lão gia lên đỡ, nhát đao vừa vận bổ trúng mặt Hồng lão gia.

Từ xa Hồng Tuyên Kiều kêu lên thảng thốt, cô vừa chứng kiến di thể cha mình bị nổ nát, giờ lại thấy đầu cha là thứ vền vẹn còn lại trúng một đao, ngay lập tức phóng ra ba viên sỏi trong tay, mang theo kinh phong phi thẳng về phía Kim Lập Đức.

Kim Lập Đức rút đao đỡ một viên sỏi, lại lách người tránh hai viên kia, đang định ra tay cướp đầu người, liền nghe thấy Lục Kiều Kiều hét lớn: 'Long Nhi chớ đứng dậy!'

Sau đó "pằng pằng pằng" ba phát súng liên tiếp, ba viên đạn lao thẳng về phía Kim Lập Đức. Lục Kiều Kiều từ sau khi bắn ba phát liên tiếp,

dường như đã vỡ vạc ra chút ít bí quyết bắn liên thanh, giờ hễ nổ súng là bắn liền một loạt đạn.

Kim Lập Đức đương nhiên biết rõ sự lợi hại của súng Tây, hăn nhảy lên rồi lăn ra đất, ngóc đầu trông thấy Lục Hữu đã bị Lâm Phụng Tường đuổi kịp đá bay sang bên, Lục Hữu lại bò dậy, nhưng không dùng thuật Ngũ hành độn hình bỏ chạy mà vẫn khó khăn chống đỡ quyền cước của Lâm Phụng Tường, có lẽ nhằm kèm chân thêm một người bên đối phương. Hồng Tuyên Kiều đang chặn ngay trước mặt mình, còn An Long Nhi đã ôm đầu người chạy tiếp tới bờ hồ.

Lúc này không thể đi cứu Lục Hữu, cũng không thể ngăn nổi An Long Nhi, Kim Lập Đức trước mắt chỉ biết tự bảo vệ mình. Hồng Tuyên Kiều chớp mắt đã tới trước mặt hăn, né được ba chiêu của Kim Lập Đức, sải bước áp sát, từ kẽ hở giữa đòn đao tung một cú đâm móc từ dưới lên trúng bụng Kim Lập Đức!

An Long Nhi chỉ mấy bước nữa là tới được bờ hồ, lúc này giữa bầu không chợt vang lên một tiếng sét, một tia chớp vọt lên từ dưới mặt đất, xuyên qua người An Long Nhi phóng thẳng lên trời. An Long Nhi cảm thấy dưới chân tê rần, cảm giác tê liệt lan dần khắp người, cả người bắn tung lên không rồi rơi xuống mặt đất, ngất lịm. Đầu Hồng lão gia vẫn ôm khư khư trong tay.

Lục Kiều Kiều kinh hoàng nhìn quanh, cô biết đây là Địa chi lô pháp của phái Thần Tiêu, người sử dụng phép nhất định đang ở rất gần. Quả nhiên, cô trông thấy trên sườn núi vừa lao xuống, hai gã đàn ông bịt mặt vận đồ đỏ màu xanh thẫm đang đứng kết ấn niệm chú, đúng, nhất định là hai kẻ này.

Hai kẻ này chính là Mục Linh và Mục Thác vẫn đứng bên Quốc sư.

Quốc sư phát xong tín hiệu cho nổ xác liền dẫn theo Mục Linh Mục Thác tới đây tiếp ứng, chạy lên đến sườn núi lập tức dùng Lô pháp đồn ngã An Long Nhi trước tiên, ông ta tuy không biết võ công của đám người Lục Kiều Kiều cao nhường nào, nhưng hiểu rất rõ hai khẩu súng Tây có thể bắn liên thanh kia vô cùng đáng sợ.

Đứng gần hai kẻ bịt mặt vận đồ xanh nhất chính là Jack, Lục Kiều Kiều hét lên: "Jack! Bắn người phía sau anh!"

Jack nghe thấy xong, tức thì quay người bắn liên tiếp sáu phát đạn, Mục Linh và Mục Thác cũng chẳng phải yếu quái, thấy đạn bắn tới vẫn cứ phải tránh, làm vậy có thể kéo dài cho Lục Kiều Kiều thêm thời gian.

Sáu viên đạn của Jack bắn xong, sấm sét lại vang dậy bầu không, dưới chân phóng lên một tia chớp, nổ bay đá sỏi văng tung tóe. Jack thấy tấm gương An Long Nhi trúng chiêu nên gắng dùng một động tác rất giống với công phu Trung Quốc né sang bên, nhưng vẫn bị chớp đánh trúng hông, đau quá kêu oái một tiếng, rồi càng nhảy nhanh hơn.

Mấy tia chớp vọt lên từ dưới đất tiếp đó lần nữa nhằm vào Jack, làm anh cứ phải lo Choi nhảy khắp nơi như khi, kêu oai oái né tránh, lại tranh thủ nạp đạn, uy hiếp Mục Linh Mục Thác một trận nữa.

Mục Linh và Mục Thác bị Jack cầm chân, không thời gian đâu phóng tới An Long Nhi đòn thứ hai, bằng không An Long Nhi chết là cái chắc, đầu của Hồng lão gia cũng sẽ bị nổ thành tro.

Lúc này cuối cùng Lục Kiều Kiều đã hiểu, quẻ bói tối qua của An Long Nhi không sai chút nào. Quẻ sư ứng tượng dụng binh, vấn đề hôm nay được định sẵn không thể giải quyết êm thấm theo kế hoạch vốn có của hai bên; thân quẻ sáu tầng thì đến bốn tầng có biến, hiện ra quẻ tượng đất động nước động, chính là ứng với đôi phương chấn động long khiêu dẫn đến ngũ xà bò về trước rung chuyển sông núi; mà quẻ sư cuối cùng biến thành quẻ Phệ Hạp, nghĩa gốc của quẻ tượng chính là há miệng nhai kỹ, chẳng phải là quẻ tượng huyết của Sinh long khẩu đó sao; quẻ Phệ Hạp do quẻ Hỏa rời và quẻ Lôi chấn ghép thành, lại chính là ứng với đôi phương hết lần này đến lần khác bày trận sấm sét... Nhưng quẻ sư hiển thị đôi phương có sáu người, giờ mới xuất hiện năm, còn một người nữa đâu?

Lục Kiều Kiều đã có chuẩn bị tâm lý, đôi phương còn có một người nữa sẽ ra mặt đột kích, nhưng giờ điều cần kíp trước mắt là làm nốt việc của An Long Nhi, đưa đầu Hồng lão gia vào lòng hồ.

Cô định chạy lại chỗ An Long Nhi, thì thấy Mạnh Hiệt còn nhanh hơn mình, đã ôm đầu Hồng lão gia chạy tới bờ hồ, bật người nhảy xuống nước. Lục Kiều Kiều chạy tới bên An Long Nhi lay lay thẳng bé, thấy

An Long Nhi hoàn toàn không có phản ứng gì; trong khi đó Mạnh Hiệt đã ôm đầu Hồng lão gia lặn xuống xoáy nước nơi đáy hồ;

Lâm Phụng Tường và Hồng Tuyên Kiều chia nhau chống đỡ Lục Hữu và Kim Lập Đức; đằng Jack là náo nhiệt nhất, anh hết chạy lại nhảy vừa công vừa thủ, kéo theo hàng loạt các tia chớp lùì lại hội họp với Lâm Phụng Tường và Hồng Tuyên Kiều.

Lục Kiều Kiều ngồi thụp xuống đất ôm lấy An Long Nhi đang bất tỉnh nhân sự, căng thẳng nhìn theo Mạnh Hiệt đang lặn xuống đáy hồ, miệng lẩm bẩm: "Mau! Mau!"

Một tia sét dội từ bầu không xuống hồ, sóng không khí nóng bỏng quét tới mặt Lục Kiều Kiều đau rất. Trong tiếng la thất thanh của Lục Kiều Kiều, Mạnh Hiệt và đầu Hồng lão gia giống như cá chết, lênh phềnh nổi trên mặt nước.

Bốn bề vẫn 'âm vang không ngớt, tuy giờ đang là giữa trưa nhưng các tầng mây cứ ùn ùn kéo đến, che kín làm sắc trời đen kịt. Núi đang rung chuyển, hồ đang cuộn sóng, lại thêm tiếng sấm tiếng sét chốc chốc lại vang lên, cùng những tia chớp lóe sáng rực, ngọn Phù Dung cảnh đẹp như tranh lúc này đã biến thành địa ngục, đầy rẫy những nỗi khủng khiếp không dễ gọi thành tên. Hồng Tuyên Kiều đang chiếm thế thượng phong trong cuộc đấu với Kim Lập Đức, nếu không phải hai tay không đôi phó với đao của hắn, cô thừa sức đánh bại đối thủ trong chốc lát, mà đây là lúc này cô vẫn đang phân tâm chú ý đến đầu của Hồng lão gia.

Trông Mạnh Hiệt ôm đầu nhảy xuống hồ, rồi lập tứ bị sét đánh trúng, cô nhận ra quyết tâm ngăn cản di thể Hồng lão gia nhập hồ của đối phương lớn đến nhường nào, huyết Tiềm Long Thôn Kim

dưới đáy hồ này khiến đối phương kinh hồn táng đờm dường nào. Trong tình hình này, không có bất kỳ lý do gì để bỏ qua long huyết thiên tử. Cô tung chân đá bay Kim Lập Đức, tức tốc quay người chạy tới bờ hồ, nhún người nhảy xuống. Lâm Phụng Tường cũng cùng lúc nhảy xuống với cô. Vốn dĩ Lâm Phụng Tường đã đón hạ Lục Hữu thân mang trọng thương, vừa định rút về phòng thủ cạnh Lục Kiều Kiều thì phát hiện Mạnh Hiệt bị sét đánh nổi phềnh lên mặt hồ, bèn lập tức nhảy xuống hồ cứu người.

Lục Kiều Kiều ngồi sụp xuống bên An Long Nhi đang bất tỉnh, vừa lên đạn súng vừa ngoái đầu gọi to: "Jack! Mau tới bảo vệ tôi!"

Lục Kiều Kiều biết đã đến thời khắc cuối cùng, nếu đối phương lại dội sấm sét từ trên trời xuống lòng hồ, Hồng Tuyên Kiều và Lâm Phụng Tường đang ở trong nước sẽ lập tức có kết cục giống Mạnh Hiệt, hoàn toàn mất tri giác, như vậy toàn quân bị tiêu diệt là điều chắc chắn.

Trận chiến Lôi pháp và súng Tây giữa Jack và Mục Linh Mục Thác chỉ có tác dụng kéo dài thời gian, tuy anh ta chưa trực tiếp bị sét đánh trúng, nhưng cũng đã bị thương khắp người, quần áo rách tả tơi, toàn thân chỉ chit vết thương lớn nhỏ. Giờ nghe Lục Kiều Kiều gọi mình, anh ta vừa chạy lại chỗ Lục Kiều Kiều vừa nổ súng trấn áp Kim Lập Đức đang bỏ dẫy định đuổi theo Hồng Tuyên Kiều tới bờ hồ.

Kim Lập Đức khổ chiến một hồi với Hồng Tuyên Kiều, cũng đã nhức nhối khắp mình mẩy, lúc này quả thật không còn sức đâu tránh đạn của Jack nữa. Jack bắn về phía hắn hai phát đạn, hắn

miễn cưỡng nấp ra sau một phiến đá, không dám mạo hiểm thò đầu ra.

Lục Kiều Kiều tung khẩu súng đã nạp đầy đạn của mình cho Jack, nói: "Che cho tôi, tôi phải thi triển pháp thuật giải giới!"

Jack giơ tay lên đón lấy khẩu súng, sải bước quay lưng lại với bờ hồ mặt hướng về phía núi, chặn trước Lục Kiều Kiều, tay trái chĩa súng vào tảng đá Kim Lập Đức, tay phải chĩa súng vào Mục Linh Mục Thác.

Trong cuộc giao chiến ngắn ngủi với hai anh em Mục Linh Mục Thác, Jack mau chóng phát hiện ra trước khi bọn họ phát đòn nhất định phải chấp hai tay thành thủ ấn, hai chân đứng nghiêm đối mặt với mình, đó chính là lúc thích hợp nhất để nổ súng. Nếu vừa thấy bọn họ làm động tác này phải lập tức nổ đạn, bọn họ nhất định sẽ né tránh, như vậy có thể ngăn chặn bọn họ ra đòn.

Nhưng lúc này Mục Linh Mục Thác lại rút đao sau lưng ra, hình như không định dùng Lôi pháp tấn công Jack nữa, mà có vẻ muốn xông tới bên bờ hồ, chỉ hiềm khẩu súng của Jack nên mới vừa đi vừa né, nhờ cây cối và đá tảng che chắn chậm chậm tiến về phía trước.

Súng chốc chốc lại nổ, chỉ cần có người thò đầu ra từ sau tán cây hay tảng đá, Jack quyết không bỏ qua cơ hội. Lục Kiều Kiều biết rõ Jack có

bao nhiêu đạn, trước khi anh bắn đến đạn thứ mười hai, cô buộc phải đảm bảo Hồng Tuyên Kiều thành công lặn xuống lòng hồ, thả đầu Hồng lão gia vào long huyết, cũng phải đảm bảo Lâm Phụng Tường vớt được Mạnh Hiệt lên bờ.

Nói thì lâu chứ chuyện xảy ra rất nhanh, Jack vừa tới bên cạnh cô, Lục Kiều Kiều lập tức đứng dậy chống lưng vào lưng Jack, mặt hướng ra hồ hai chân chĩa ra đứng vững, hai tay mau chóng đan vào nhau, kết thành chín dấu thủ ấn, nghiêm giọng hét lớn: "Lâm binh đấu giá giai trận liệt tại tiền!"

Một quả cầu sáng tỏa khí xanh lục vọt khỏi đầu ngón tay Lục Kiều Kiều, thoát chốc đã mở rộng thành một lồng khí bán nguyệt rộng đến năm sáu trượng, đây chính là kết giới Lục Kiều Kiều dùng Cửu Tự ấn thúc đẩy nguyên thần của mình bung ra.

Một nửa kết giới ụp lên người Jack, An Long Nhi và Lục Kiều Kiều trên bờ, nửa còn lại trùm lên Hồng Tuyên Kiều, Lâm Phụng Tường và Mạnh Hiệt hôn mê dưới hồ.

Tiếng hét Cửu Tự ấn còn chưa dứt, kết giới vừa hoàn thành, giữa tầng không đã truyền lại tiếng sấm sét đùng đoàng liên miên, liền đó là một chuỗi tia chớp giáng xuống từ trời cao, dội lên kết giới màu lục nhạt, nổ thành một dải lên đầu mọi người, ánh sáng trắng lấp lóa, chói lòa khiến người ta không mở nổi mắt. Tuy tia sét không phá được kết giới nhưng sóng không khí vẫn kịch liệt dội vào bên trong.

Lôi pháp liên hoàn mạnh mẽ tới mức độ này, căn bản không phải Địa chi lôi pháp của phái Thần Tiêu mà anh em họ Mục vừa thi triển ban nãy, Lục Kiều Kiều biết, cao thủ thứ sáu đã xuất chiêu.

Lục Kiều Kiều vẫn chấp tay kết thành Bất động Căn bản ấn, ép một luồng chân khí từ đan điền

lên, lạnh lùng hét vang trong màn sét dội điên cuồng, nở rộng thêm kết giới, lồng khí màu lục nhạt lại phình to lên một trượng.

Lúc này Lâm Phụng Tường vừa kéo được Mạnh Hiệt lên bờ, nghe thấy tiếng sấm dội vang trên đầu, vội vàng chồm lên Mạnh Hiệt nằm mọp xuống che đầu, nhưng chỉ thấy sóng không khí đập vào dữ dội chứ không có cảm giác đau đớn như bị sét đánh phải.

Anh ta ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy Lúc Kiều Kiều đứng vững như thiết tháp trước mặt mình, hai tay kết ấn, miệng lầm rầm niệm chú giữa kết giới đầy sóng khí hỗn loạn. Đôi mắt bình thường vẫn quyến rũ mê ly, lúc này trũng lên như mắt hổ nhìn chăm chăm vào mặt hồ; thân hình mềm yếu bình thường là lướt như liễu trong gió, lúc này sừng sững bất động như Kim cương giáng trần.

Mỗi tia sét giáng xuống, Lục Kiều Kiều lại rung mình một cái, rõ ràng vóc dáng bé nhỏ của cô đã phải chịu đựng toàn bộ luồng sấm sét dữ dội, Lâm Phụng Tường không khỏi thầm thán phục: gặp được Hồng Tuyên Kiều và Lục Kiều Kiều, đấng nam nhi nào còn dám coi thường phụ nữ? Anh ta thấy sấm sét trên đỉnh đầu không còn nguy hiểm, lập tức kéo Mạnh Hiệt lên bờ, sau đó quỳ chân phải xuống, gác bụng Mạnh Hiệt lên đầu gối trái của mình, tiến hành cấp cứu cho ông ta.

Hồng Tuyên Kiều vừa nhảy xuống nước, thì mặc cho Lâm Phụng Tường cứu người, còn mình một tay ôm đầu cha lặn xuống dưới hồ.

Lặn sâu ba thước, bắt đầu cảm thấy dưới đáy hồ có một lực hút. Cô men theo dải trắng trong hồ lặn xuống, tới độ sâu mười bốn mươi lăm thước, xung quanh tuyền một màu lục thẫm, đã không còn thấy ánh sáng trên trời, thì trông thấy bên dưới mình có một cột nước trắng xóa kích thước tương đương cái bánh xe, khê khàng ngo ngoậy như con rắn trắng, lại phát ra tiếng rỗng gầm đĩnh tai nhức óc; phía trước có một huyết động, từ miệng động to cỡ vại nước tỏa ra thứ ánh sáng vàng tằm tối, trước động hai bên trái phải dựng hai cây cột đá do thiên nhiên hình thành, rõ ràng chính là miệng rồng mọc răng nanh, rắn trắng ngo ngoậy thân mình, đầu rắn vẫn chỉ vào miệng động, đây chính là long huyết thiên tử Tiềm Long Thôn Kim.

Hồng Tuyên Kiều lớn lên trên ngọn Phù Dung, qua đây du ngoạn không biết bao lần, nhưng chưa từng nghe nói đáy hồ dưới ngọn Phù Dung lại có địa hình kỳ lạ thế này, giờ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi khâm phục bậc thiếu niên anh hùng, không hổ danh đại sư phong thủy đương đại.

Hồng Tuyên Kiều không kịp nghĩ nhiều liền lặn xuống Sinh long khẩu, sức hút nơi miệng rồng càng lúc càng lớn, Hồng Tuyên Kiều lại mong có

thể đưa đầu cha vào gần Sinh long khẩu nhất có thể, hai chân đạp nước lặn xuống mau hơn.

Lúc này chỉ nghe trong nước có tiếng sấm, Hồng Tuyên Kiều dù đã lặn sâu hơn mười thước dưới nước vẫn bị sét đánh trúng!

Vốn dĩ thể lực của Lục Kiều Kiều tiêu hao nhanh chóng, đã không thể duy trì được uy lực của kết giới nữa, khí xanh kết giới càng lúc càng nhạt dần sau từng đợt sấm sét tấn công dữ dội, phạm vi lồng ánh sáng mau chóng bị thu hẹp.

Tia chớp phá rách kết giới đánh xuống hồ, luồng điện truyền tới người Hồng Tuyên Kiều, khiến mắt cô tối sầm, không nhìn thấy cảnh tượng gì nữa, toàn thân tê liệt cứ thế ngất lịm đi, hai tay buông đầu Hồng lão gia, cuốn theo dòng nước hút vào Sinh long khẩu.

Tia chớp không chỉ đánh xuống hồ mà còn giáng xuống cả bờ hồ. Lại một đòn sấm động dội xuống, kết giới của Lục Kiều Kiều hoàn toàn bị phá vỡ, cô và Jack lưng dựa lưng cùng bị đánh trúng, ngã lăn ra đất thoi thóp hơi tàn, Lâm Phụng Tường và Mạnh Hiệt cũng bị nổ văng ra xa hơn một trượng.

Mạnh Hiệt vừa văng xuống đất, liền kêu "ối chao" một tiếng, đau quá mà tỉnh dậy, ông ta mở mắt lắc đầu, phát hiện mình đã ở trên bờ, nhưng ngoài mình ra chỉ có Lâm Phụng Tường còn có thể đứng dậy, thì lập tức hiểu ra trong lúc mình hôn mê, tình hình đã trở nên gay go nhường nào. Tham sống sợ chết không phải là tác phong của Hồng Môn, có thể giao chiến với quan quân nhà Thanh mà chết nơi sa trường mới là niềm vinh quang của anh em Hồng Môn.

Ông ta nhổ ra một ngụm nước hồ, lão đảo đứng lên, cùng Lâm Phụng Tường chặn trước mặt Jack, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi đang hôn mê, kéo giãn khớp tay, chuẩn bị giao đấu trận cuối cùng với ba kẻ bịt mặt vừa bước ra phía sau phiến đá. Mục Linh Mục Thác và Kim Lập Đức thấy kẻ bắn súng Tây là Jack đã bị trúng sét, mối uy hiếp lớn nhất đã được diệt trừ, kết giới của Lục Kiều Kiều cũng đã tiêu tan, ngoài Mạnh Hiệt và Lâm Phụng Tường thì không còn đối thủ nào khác.

Mạnh Hiệt không giống người võ công cao siêu, để hai người ngăn Lâm Phụng Tường thì vẫn còn thừa một người đi tiêu hủy đầu Hồng lão gia, ba người nhìn rõ tình thế, không hẹn mà cùng tuốt đao xông tới bên hồ. Lâm Phụng Tường và Mạnh Hiệt thu hết tinh thần chuẩn bị tiếp chiến lần nữa, lại thấy sau lưng Mục Linh xuất hiện một bóng người gầy gò nhỏ thó, xuất quỷ nhập thần hết như đám người bịt mặt.

Mục Linh đang bưng bưng sát khí xông lên, hoàn toàn không biết phía sau có người. Bóng người này vung cây gậy dài sau lưng Mục Linh, quét ngang qua đầu hắn ta.

Mục Linh chỉ nghe tiếng gió xé sau đầu, thì biết rõ có người đánh lén, tức thời cúi đầu tránh đòn, lăn người trên đất. Bóng người cầm gậy thuận thế thu gậy về sau, đoạn vọt lên biến chiêu, thân hình tựa hâu vương hiển linh, từ trên không quạt gậy bổ xuống đỉnh đầu Mục Linh.

Đây là Hâu tử thiên môn côn, Mục Linh nhận ra thân công phu này, vội vàng giơ đao đỡ gậy, chỉ nghe "keng" một tiếng, thanh đao trong tay Mục Linh bị chấn động suýt tuột khỏi tay.

"Tôn Tham! Người dám làm phản thật rồi!" Mục Thác vẫn sát cánh bên cạnh Mục Linh, vừa thấy có người đánh lén, liền quay lại cứu anh trai, hắn vừa quát Tôn Tồn Chân, vừa vung đao đâm tới.

"Phản cái đầu người! Các người có lúc nào là chính, hừ!" Tôn Tồn Chân miệng đáp trả, tay càng nhanh hơn, cây Tề mi côn chống chọi với hai thanh đao thép của hai anh em họ Mục, trước mắt Lâm Phụng Tường và Mạnh Hiệt bỗng chốc loang loáng đao quang côn ảnh.

Lâm Phụng Tường là người luyện võ, vừa nhìn đã thấy Tôn Tồn Chân ra chiêu mạnh mẽ chuẩn xác, thế gậy thân pháp đều ác liệt tinh luyện, chiêu nào chiêu nấy công thủ vẹn toàn, một gậy đấu với hai đao mà hoàn toàn không yếu thế. Trông tình hình, vị cao thủ dùng Tề mi côn này là người tới giúp phe mình, anh nói với Mạnh Hiệt: "Ông ồ lại đây chăm sóc bọn họ." Còn mình bật người lao tới Kim Lập Đức.

Lúc này từ trên núi vang lên một hồi sáo đồn, Kim Lập Đức đang xông tới bên hồ nghe thấy tiếng sáo lập tức rút lui. Hai anh em họ Mục đang quần nhau với Tôn Tồn Chân cũng tìm sơ hở thoát vòng vây, mau chóng rút lui lên núi. Lâm Phụng Tường nhìn quanh, thấy kẻ bịt mặt áo vàng

đất vừa bị anh đánh ngã ban nãy không biết đã được đối phương mang đi từ lúc nào. Tôn Tồn Chân giờ gây chướng ngại cho mọi người trên cao nhất, thấy anh em họ Mục rút chạy cũng không đuổi theo, dù sao gã tới đây chỉ để cứu người chứ không phải giết người, đối phương không đánh nữa, có tham chiến cũng chẳng ích gì.

Mạnh Hiệt nói: "Động đất ngừng rồi? Động đất ngừng rồi!"

"Đúng rồi, còn Hồng Tuyên Kiều? Cô ấy vẫn ở dưới đáy hồ!" Lâm Phụng Tường vừa nghĩ đến Hồng Tuyên Kiều liền quay người chạy xuống hồ. Vốn dĩ Hồng Tuyên Kiều ở dưới hồ bị sét đánh hôn mê, đã bị hút vào huyết Tiềm Long Thôn

Kim cùng với cái đầu của Hồng lão gia. Đầu Hồng lão gia nhẹ hơn Hồng Tuyên Kiều rất nhiều, nên bị hút vào Sinh long khẩu trước, cái đầu vừa vào trong, huyết động liền bắt đầu chấn động rồi đổ sụp, đến khi Hồng Tuyên Kiều đâm vào Sinh long khẩu, miệng rồng đã hoàn toàn đóng kín, chặn cô ở bên ngoài, cột nước hình con rắn trắng do xoáy nước hình thành dưới đáy hồ cũng tự nhiên biến mất.

Đồng thời, cả năm ngọn núi đều yên ắng lại, gió thổi yếu dần, mây đen trên trời cũng dần tan đi, tựa như Sinh long khẩu đã hoàn thành thiên mệnh, thanh thần nghỉ ngơi.

Quốc sư trông thấy cảnh tượng này, biết rằng Hồng lão gia đã được vào long huyết phong thủy thiên tử, mọi cố gắng đều đổ xuống sông xuống bể, cuối cùng còn mọc ra một Tôn Tồn Chân hùng hực hăng hái, tiếp tục hỗn chiến cũng chẳng được lợi ích gì, chi bằng nhân lúc năm viên quan chưa ai chết trận, nhanh chóng thu binh về bảo tồn lực lượng, rồi lại nghĩ cách mau chóng tìm "Trảm Long Quyết", quay lại núi Phù Dung chặt đứt mạch ấy mới là thượng sách.

Đám thuộc hạ quay lại bên Quốc sư, Kim Lập Đức giúp Lục Hữu thương tích đầy mình thoi thóp hơi tàn băng vết dao rạch ổ ổ bụng, Mục Linh và Mục Thác bận bịu cầm máu băng vết thương trúng đạn ổ ngực phải của Tiêu Kiếm. Quốc sư ngồi xuống xem xét thương thế của Lục Hữu và Tiêu Kiếm, đoạn ngẩng đầu nhìn khắp lượt đám thuộc hạ, nói: "Các vị thật đáng noi gương, các vị quả là rường cột của triều đình, ta được cộng sự cùng các vị hôm nay, đời này

chẳng còn gì hối tiếc nữa."

Mục Linh nói: "Quốc sư quá lời rồi, đã gọi là ăn lộc vua phải gánh nỗi lo của vua, đây đều là bốn phận của bọn hạ quan."

Quốc sư gật gù: "Được rồi, mọi người mau chóng rút thôi... Mục Thác, sau khi xuống núi ngài thông báo cho quan phủ Quảng Châu, phát lệnh truy nã toàn tỉnh đối với Lục Kiều Kiều, tội danh ám sát mệnh quan triều đình."

"Rõ."

Muốn mau chóng đuổi Lục Kiều Kiều về Giang Tây, chỉ còn cách phát lệnh truy nã cô ta ở Quảng Châu, Quốc sư từ xa nhìn xuống Lục Kiều Kiều dưới chân núi, hai hàng lông mày râu rĩ nhíu chặt lại.

Lâm Phụng Tường vớt được Hồng Tuyên Kiều dưới đáy hồ đưa lên bờ, lập tức tiến hành cấp cứu, ép nước hồ trong bụng ra. Mạnh Hiệt cũng đi nhúng ướt vải, lau mặt cho Jack và Lục Kiều Kiều hồi lại tinh thần. Nhờ kết giới của Lục Kiều Kiều làm suy yếu uy lực của đòn sấm sét, Jack lại sẵn thể chất khỏe mạnh, đã tỉnh lại rất nhanh; An Long Nhi trực tiếp trúng phải Địa chi lôi pháp từ dưới đánh lên, thương thế nặng nhất, vẫn hôn mê; Lục Kiều Kiều vừa mở được mắt, mơ màng nhìn thấy mọi người đều ở bên cạnh, cất tiếng gọi "Long Nhi... thuốc", rồi lại lịm đi.

Khi Tôn Tồn Chân tới nơi, vì sợ ngựa gặp động đất sẽ chạy loạn khắp nơi, đã giúp mọi người kéo ngựa tập trung lại một chỗ. Lúc này hấn dắt ngựa từ trên núi xuống, lần lượt chở từng người bị thương lên xe ngựa trên núi.

Hộ tống mọi người về chỗ ở trong trấn Phù Dung

xong, Lâm Phụng Tường và Mạnh Hiệt bận bịu cắt đặt bảo vệ, Tôn Tồn Chân bèn cáo từ rời đi. Đến khi Lục Kiều Kiều tỉnh lại đã là chiều ngày hôm sau.

Cô mở mắt nhìn rõ mình đang ở đâu, mới khép mắt lại mừng tượng cặn kẽ cảnh tượng cuối cùng còn nhìn thấy, xác định Hồng lão gia đã được táng vào Sinh long khẩu Tiềm Long Thôn Kim thành công. Lại mở mắt ra, nghe tiếng Mạnh Hiệt và Lâm Phụng tường nói chuyện ngoài cửa sổ, cô thều thào gọi: "Mạnh sư gia..." Mạnh Hiệt vừa nghe Lục Kiều Kiều đã tỉnh lại thì vội chạy vào phòng. Lục Kiều Kiều hỏi ông ta: Mọi người thế

nào rồi? Đều bình an cả chứ?" Mạnh Hiệt nói: "Mọi người đều trở về bình an, yên tâm đi."

"Ừm, đưa cho tôi cái gương."

Lục Kiều Kiều nhớ khoảnh khắc cuối cùng một tia sét dội từ trên trời xuống, thương tổn trực tiếp nhất của đòn sấm nổ chớp giạt chính là bị bỏng, nếu khuôn mặt bị thiêu bỏng thì còn đau khổ hơn cả chết.

Mạnh Hiệt nhận lời, quay người ra khỏi phòng, lúc quay lại đem theo một tấm gương và một cái bát to: "Sao vừa mới tỉnh đã đòi gương? Ha ha, gương đây..."

Lục Kiều Kiều dựa vào đầu giường nhận lấy tấm gương, mặt mày căng thẳng hết soi trái lại soi phải, thấy mặt mình vẫn hoàn hảo không thương tổn gì mới thở phào nhẹ nhõm.

"Phù... vẫn ổn. ôi cha thơm quá, có gì ngon thế?" Mạnh Hiệt nhìn Lục Kiều Kiều phá lên cười: "Đây, nếm thử xem cháo cá hoa sen tôi nấu thế nào, bỏ cả hành rồi."

"Mạnh sư gia quả là một người đàn ông tốt, tôi sắp muốn gả cho ngài rồi đây..." Lục Kiều Kiều ra bộ làm nũng, lòng thầm cảm kích Mạnh Hiệt. Mạnh Hiệt mân mê ba chòm râu dài cười ha hả nói: "Tôi có vợ con cả rồi, để tôi bẩm báo với người trong nhà rồi tính chuyện nạp thiếp sau nhé. Cô cứ ăn từ từ, tôi đi nói với mọi người là cô đã tỉnh."

Chẳng bao lâu sau, Jack là người đầu tiên gõ cửa bước vào. Trong trận hỗn chiến anh ta ngã sấp ngã ngựa không biết bao nhiêu lần, lại trúng Địa lôi chi pháp của anh em họ Mục nên giờ khắp người đầy vết thương và vết bầm tím, bộ đồ Tây mặc trên người trong lúc đánh nhau đã rách tươm không thể vá víu gì được nữa, giờ đang mặc một bộ áo dài màu lam Mạnh Hiệt cho mượn. Vì vóc người anh ta quá cao, vạt trước áo dài chỉ cao ngang đầu gối, lộ ra bắp chân lông vàng mượt như nhung.

Lục Kiều Kiều đang ăn cháo, vừa trông thấy bộ dạng Jack đã phá lên cười, ngay cả cái bát cũng cầm không vững.

"Ha ha ha ha... Sặc chết tôi đấy... Anh vẫn chưa chết à... Ha ha ha ha..."

Jack thấy Lục Kiều Kiều vui vẻ như vậy, cũng nhoẻn miệng cười ngây ngô, nhún vai nói: "Mọi người đều khỏe cả, em tỉnh dậy muộn nhất đấy, giờ thấy khỏe không?"

Lục Kiều Kiều cứ nhìn Jack là lại không nhịn được cười, cô nói: "Không sao rồi, có điều người ngợm hơi ê ẩm... ha ha ha... Long Nhi và Hồng Tuyên Kiều thế nào?" "Hồng tiểu thư tỉnh lại rất mau, giờ lại đang lên ngọn Phù Dung kiểm tra tình hình dưới hồ. Long Nhi bị thương nặng nhất, bàn tay và bắp chân đều bị bỏng, Mạnh sư gia đã đắp thuốc băng bó cho thẳng bé rồi, giờ hai chân bị băng thành hai cái cột..."

"Gãy rồi? Nó không đi được nữa ư?" Lục Kiều Kiều cuống cuống hỏi.

"ô, giờ thì không đi được, Mạnh sư gia nói đợi mấy ngày nữa sẽ có chuyển biến... Nơi này chỉ cách Quảng Châu có chín mươi dặm, tôi định về Quảng Châu một chuyến xem chuyện làm ăn thế nào, bổ sung thêm ít đồ trên xe ngựa, cũng chuẩn bị ít quần áo..." Jack nói xong còn tóm lấy chiếc áo thầy đồ cũn cỡn đang mặc, làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ quá đỗi, lại chọc cho Lục Kiều Kiều cười nghiêng ngả.

Cô xua tay: "Đi đi đi đi, tôi rửa qua mặt mũi rồi đi thăm Long Nhi, đi ra nhớ đóng cửa đấy."

"Đúng rồi... Tôn Tồn Chân có đến. Mạnh sư gia nói, nhờ hắc ta đột ngột xuất hiện chặn đột xung kích cuối cùng của mấy kẻ bịt mặt, còn kéo ngựa chạy lạc về, cứu mọi người trở lại trấn Phù Dung.' Jack ra đến cửa lại sức nhớ ra chuyện này, cũng nhắc qua với Lục Kiều Kiều.

"Giờ hắc ở đâu?" Lục Kiều Kiều hỏi.

"Hôm qua đưa mọi người về xong hắc liền đi rồi." "Tên xấu xí này vẫn xuất quỷ nhập thần... Lần này hắc có thể tới giúp, cũng coi như giống dạng người rồi..." Lục Kiều Kiều gật đầu bỗng nhớ ra điều gì đó. "Mà không đúng, tên quý đó chẳng phải vẫn đi theo chúng ta sao... Hắc... hắc..."

Lục Kiều Kiều trợn mắt chống nạnh, nhất thời không biết nên nói sao.

Lần này đến lượt Jack trông Lục Kiều Kiều phá lên cười.

Lục Kiều Kiều đi ra phòng khách, An Long Nhi đang ngồi trên ghế cao ăn cháo hoa sen, Hồng Tuyên Kiều đã đi núi Phù Dung về, Mạnh Hiệt, Lâm Phụng Tường và Jack đều đã tới phòng khách góp mặt.

Hồng Tuyên Kiều là người luyện võ, sức khỏe phục hồi nhanh hơn hắc những người khác, hôm nay đã hồi phục phong thái mọi ngày. Cô kể lại

cho mọi người nghe tình hình vừa tới núi Phù Dung ban nãy.

"Năm dãy núi trườn về lòng hồ không ít, hiện trạng đều đã thay đổi rồi, đỉnh núi cũng thấp hơn chút ít, nhưng tôi vừa lặn xuống đáy hồ, định xem huyết động hôm qua thì chẳng thấy cái động ấy đâu nữa, Kiều Kiều có thể nhìn ra dưới hồ có xuất hiện huyết động, quả là thần kỳ!"

Lâm Phụng Tường hỏi Lục Kiều Kiều: "Lục tiểu thư, long huyết dưới đáy hồ là xuất hiện sau trận động đất ư?"

"Đúng thế, vốn dĩ ngọn Phù Dung chỉ có Ngũ Xà Hạ Dương, sau khi đối phương gây ra động đất mới xuất hiện long huyết dưới đáy hồ, loại long huyết này hễ xuất hiện mà không táng Hồng lão gia vào thì động đất sẽ không ngưng, vì vậy chị yên tâm đi, Hồng lão gia chắc chắn đã được táng vào huyết rồi."

Mọi người nghe Lục Kiều Kiều nói vậy cũng yên tâm phần nào, Mạnh Hiệt nói: "Vậy thì tốt rồi, công sức của mọi người coi như không uổng phí. Nói ra cũng thật là, động đất vừa ngưng thì đám

người bịt mặt kia cũng rút lui, kỳ lạ thật..." Nói xong ông ta nhìn sang Lục Kiều Kiều, đoán rằng cô nhất định hiểu rõ nguyên nhân đằng sau.

Lục Kiều Kiều cười nói: "Bọn họ cũng nhận ra đó là long huyết thiên tử, vì vậy mới ra sức ngăn cản không cho Hồng lão gia táng vào, nhưng sau khi táng xong rồi, bọn họ lại không hiểu được làm sao để phá long huyết này, khà khà... Không rút lui thì còn có thể làm gì nữa? Có điều chị về sau phải cẩn thận rồi, bọn họ sẽ tìm cơ hội gây khó dễ cho anh em chị, dù gì cũng phải hết sức cẩn thận."

Mạnh Hiệt lại hỏi: "Lục tiểu thư kiến thức phong thủy cao như vậy, lẽ đương nhiên là đối thủ lớn nhất của bọn họ, vì sao bọn họ không ra sức truy sát cô?"

Lục Kiều Kiều nghe tới đây, bỗng cảm thấy sự gia mới là loài động vật nguy hiểm nhất trên đời, nhưng lần này không thể lấp liếm được nữa, đành lựa theo mấy lời bịa đặt đã nói với đường chủ họ Ôn ở Thái An đường Hồng Môn thôn ôn Phượng Thanh Thành, tiếp tục nói dối: "Ai bảo họ không truy sát tôi? Tôi chính là bị bọn họ đuổi từ Hồ Nam tới Quảng Đông, may gặp được mấy vị cao thủ võ lâm các vị ở đây, bọn họ

cũng hao tổn không ít nên mới thôi không truy đuổi... Nhưng xem ra, chúng tôi phải mau chóng rời đi, tránh liên lụy đến các vị."

Mạnh Hiệt vội vàng xua tay nói: "Lục tiểu thư tuyệt đối đừng hiểu lầm, chúng tôi quyết không có ý đó, chỉ là muốn nghe xem ý kiến của cô thế nào... Đúng rồi, Lục tiểu thư chẳng phải đã nói phải nhận một ngàn lạng bạc đặt cọc đó sao?"

Kha kha kha..." ông ta lập tức bẻ câu chuyện sang chủ đề Lục Kiều Kiều thích nhất.

"Phải phải, tôi đã chuẩn bị xong ngân phiếu cho Kiều Kiều từ trước rồi, lần này thuận lợi an táng cho cha, lại giành được long huyết thiên tử triều đình nhà Thanh thêm rõ dãi mà hận thấu xương, tôi phải mau chóng thông báo tin này cho anh trai... Kiều Kiều, xin nhận lấy ngân phiếu." Hồng Tuyên Kiều rút ra hai tờ ngân phiếu năm trăm lạng, đặt ngay ngắn vào tay Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều nhận lấy ngân phiếu đặt xuống bàn, mỉm cười uống trà không nói năng gì.

Hồng Tuyên Kiều thấy phản ứng của Lục Kiều Kiều như vậy, hiểu rằng cô vốn không màng đến một ngàn lạng bạc trắng này, lập tức nói tiếp: "Còn về vạn lạng vàng kia..."

"Không cần phải vội, có thể trả dần trong mười năm, thực ra... năm năm nữa là chị đã có thể trả hết cho tôi rồi." Lời Lục Kiều Kiều rõ ràng có ý báo cho Hồng Tuyên Kiều biết năm nào có thể thành đại nghiệp phản Thanh, bằng không đào đâu ra vạn lạng vàng kia chứ.

Hồng Tuyên Kiều nghe hiểu câu này, gật đầu năm lấy tay Lục Kiều Kiều, dúm tờ ngân phiếu một ngàn lạng vào tay cô nói: "Cảm ơn Kiều Kiều. Đây, hãy cứ nhận chút thành ý của tôi trước đã. Chỉ cần tôi có khả năng, nhất định sẽ không bạc đãi cô đâu."

"Vậy xin đa tạ Hồng tỉ tỉ trước." Lục Kiều Kiều nghe Hồng Tuyên Kiều thừa nhận khoản tiền một vạn lạng vàng kia, mới nói câu cảm ơn nhận lấy ngân phiếu ngàn lạng bạc trắng.

Hồng Tuyên Kiều quay sang Jack tươi cười hỏi: "

Jack tiên sinh, lúc nào rảnh rồi dạy tôi bắn súng Tây đây?"

"Tôi rảnh, nếu cô muốn có thể học luôn hôm nay cũng được!" Jack rất vui lòng làm huấn luyện viên dạy bắn súng cho Hồng Tuyên Kiều, lập tức nhận lời ngay.

Lục Kiều Kiều cười khẩy trông ra ngoài cửa sổ: " Jack thiếu gia, chẳng phải anh định về Quảng Châu thay quần sao?"

"À đúng rồi, ngày mai tôi về Quảng Châu một chuyến, nhưng chiều nay thì rảnh, Kiều Kiều em cũng cùng đi luyện súng đi, tôi thấy em biết bắn súng nhanh rồi, giờ luyện tập một chút nhất định có thể trở thành tay súng bắn thiện xạ." Jack không nghe ra lời châm chọc của con gái Trung Quốc, vô tư phớt bỏ mời luôn cả Lục Kiều Kiều tham gia lớp học bắn súng.

Lục Kiều Kiều làm mặt nghiêm túc nhìn Jack: " Hay quá, tôi cũng có cơ hội học bắn súng." Đoạn lại quay sang nói với Hồng Tuyên Kiều: "Jack tiên sinh dạy bắn súng Tây, phải bỏ súng đạn lại bỏ công, phí thu cũng hơi đắt, Hồng tỉ tỉ nên chuẩn bị..."

Ba ngày sau vết thương trên chân An Long Nhi đã khá hơn rất nhiều, Lục Kiều Kiều cũng sắp xếp xong các loại hành lý.

Độ xế chiều, Jack đánh xe ngựa từ Quảng Châu quay lại trấn Phù Dung. Anh đã thay một bộ sơ mi quần bò mới sạch sẽ tinh tươm, ủng da súng lục được lau sáng lóa, trên đầu còn đội lệch một chiếc mũ bò, trông vô cùng anh tuấn. Các vật dụng trên xe cũng đã được bổ sung đầy đủ, Lục Kiều Kiều vừa thấy xe ngựa chạy vào sân liền

chạy tới bên cạnh ngó vào khoang xe.

Jack nói: "Hi! Nhìn gì thế? Có việc gì?"

"Tôi xem trong xe có cô gái nào không..."

"Không có cô gái nào cả! Đừng nhìn nữa, tôi mang cho em một bản thông cáo dán trên pho này!" Jack lấy từ trong khoang xe ra một tờ giấy rất to.

Lục Kiều Kiều đón lấy cuộn giấy lăm bầm nói: " Lần trước đi mấy ngày thì mang về một cô gái, lần này sao lại không có chứ... Đây là ai hả? xấu thế này!" Cô nhìn người phụ nữ được vẽ trên giấy hỏi.

Jack nói: "Đây là bằng vàng truy nã em đấy! Em giết mệnh quan triều đình, giờ bị truy nã toàn tỉnh rồi!"

"Ồ! Là tôi à, vẽ thành thế này ai mà nhận ra được? Tôi đem đi cho mọi người xem." Lục Kiều Kiều như chẳng liên quan đến mình, quay người bước vào phòng khách.

Cô biết lệnh truy nã này có ý gì, đây là sắp đặt của phủ Quốc sư sau khi thất thế trong trận chiến trên núi Phù Dung. Lệnh truy nã này nhắm nhủ Lục Kiều Kiều: Cô phải lập tức về Giang Tây, nếu còn quanh quẩn ở Quảng Đông sẽ không khách khí với cô nữa.

Cô cũng biết vì sao người trong tranh lại không giống hệt mình, và vì sao hai đồng bọn của cô là An Long Nhi và Jack đều không bị truy nã, đây chính là con đường sống phủ Quốc sư chừa lại cho cô. Nếu vẽ giống quá, vừa ra khỏi Thanh Thành đã bị quan sai tóm lấy giải về phủ Quảng Châu thì lấy ai đi tìm Long Quyết?

Giờ quan trọng nhất là đưa lệnh truy nã này cho

Mạnh Hiệt và Hồng Tuyên Kiều xem, vì có thể sau khi bị triều đình truy nã, cô sẽ trở thành người được tin cậy trong Hồng Môn, về sau đi lại trên giang hồ gặp phải chuyện gì cũng có thể giải quyết. Lại thêm có lệnh truy nã trong tay, cô có thể danh chính ngôn thuận rời khỏi Hoa Huyện, không cần vất vả nghĩ xem nên tạm biệt Hồng Tuyên Kiều thế nào nữa.

Mạnh Hiệt, Hồng Tuyên Kiều thấy lệnh truy nã của Lục Kiều Kiều đều kính phục cô không thôi, nhìn vẻ mặt còn như hận rằng mình không được triều đình truy nã luôn một thể. Lâm Phụng Tường và Lục Kiều Kiều hiện giờ đều là tội phạm truy nã vì giết cầu quan Mãn Thanh, người cùng cảnh ngộ tự nhiên sinh ra lòng yêu quý, cảm giác thân thiết hơn rất nhiều.

Tối hôm đó, Hồng Tuyên Kiều lấy danh nghĩa chủ nhà bày bữa tiệc chia tay ba người Lục Kiều Kiều, mọi người đều uống rất nhiều rượu, nói rất nhiều câu trượng nghĩa.

Sau khi trời sáng, Lục Kiều Kiều cáo biệt Hồng Tuyên Kiều, Mạnh Hiệt và Lâm Phụng Tường, nói dối là Nam Tiến xuống Quảng Châu, rồi mang theo lệnh truy nã triều đình phát cho mình, cùng Jack ngồi trên đầu xe ngựa, để An Long Nhi vẫn còn phải dưỡng thương hai chân ngồi trong khoang xe, đánh xe ngựa Tây lắt lư rời khỏi trấn Phù Dung.

Đã tới ngã ba đường sư Lĩnh, rẽ trái là xuống Quảng Châu, phía Nam rẽ phải là lên Giang Tây phía Bắc.

Lục Kiều Kiều ngẩng đầu ưỡn ngực đứng trên đầu xe, một chân gác lên thanh đỡ phía trước, ra

sức khua tàu thuốc về hướng Bắc hét lớn: "Bắc tiến! Bắc tiến!"

HẾT TẬP 1.

END.

Mời vào blog daotieuvu.blogspot.com để tải nhiều truyện hơn!

